

ရွှေကုန်သည်

မောင်မြင့်ကြွယ်

RIDE THE

GOLDEN

TIGER

Jonathan Black

၈   ၀   ၃   ၅   ၆

တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၂၊ ဒီဇင်ဘာ
[ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၁၊ မေ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
[ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၃၊ ဒီဇင်ဘာ၊ အောင်ရတနာ စာပေ]

မျက်နှာပုံ: ဒီဇိုင်း မောင်ကျော်စိုး
အုပ်ရေး ၅၀၀
တန်ဖိုး ၄၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံ:ရိုက် ဒေါ်ရွှေ (၀၂၀၇၉)၊ သုခ ပုံနှိပ်တိုက်
၁၂၈၊ ၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ဦးတင်မောင်ဝင်း (၀၅၉၄၆)၊ သင်းလှဲဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်
၁၂၊ ဒေါနလမ်း၊ ပုဇွန်တောင် မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (၀၄၂၃၂)၊ သင်း စာပေ
၁၀၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊ ၁၂ ရပ်ကွက်၊ ကမာရွတ် မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မောင်မြင့်ကြွယ်
ရွှေကုန်သည်
Ride The Golden Tiger
Jonathan Black

၈၉၅·၈၃

မြင့်ကြွယ်၊ မောင်

ရွှေကုန်သည်

မောင်မြင့်ကြွယ်၊ ရန်ကုန်။

သင်းစာပေ၊ တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၂။

၄၀၆ - စာ၊ ၂၀·၅×၁၃ စင်တီ။

(၁) မူရင်း အမည် - Ride The Golden Tiger

(၂) ရွှေကုန်သည်

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုသည် ၁၉၇၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလက စတင် ထုတ်ဝေခဲ့သော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့သော ၁၉၇၅-၇၆ ခုနှစ်က ရွှေ တစ် အောင်စလျှင် ဒေါ်လာ ၁၆၀-၁၇၀ ခန့်သာ ရှိခဲ့သော်လည်း ၁၉၇၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ၃၈၆ ဒေါ်လာ အထိ မြင့်တက်သွားသည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီ ၁၅ ရက်နေ့တွင်မူ လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်၌ ဒေါ်လာ ၆၆၀ အထိ ထိုးတက်သွားခဲ့ပြီး ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်တွင် နယူး ယောက်၌ ဒေါ်လာ ၇၂၀၊ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ဒေါ်လာ ၈၂၀ နှင့် ၁၉ ရက် နေ့တွင် ဒေါ်လာ ၈၃၀ အထိ ခုန်တက်သွားသည်။ ဇန်နဝါရီလ ၂၂ ရက်နေ့ တွင်မူ လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်၌ ဒေါ်လာ ၈၆၀ အထိ ထိုးတက်သွားခဲ့၏။ သို့သော် ဇန်နဝါရီလ ၃၁ ရက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ လန်ဒန် ရွှေဈေး ကွက်တွင် ၆၉၈ ဒေါ်လာသာ ရှိတော့သည်။

ထို့နောက် ဖေဖော်ဝါရီ လဆန်းတွင် ဒေါ်လာ ၇၀၀ အထိ ပြန်တက် သွားသော်လည်း ဇွန်လတွင် ဒေါ်လာ ၆၀၀ တစ်ဝိုက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ သည်။ အီရန် အီရတ် အရေးအခင်း ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ရွှေဈေးသည် လန်ဒန် ဈေးကွက်တွင် စက်တင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့၌ ဒေါ်လာ ၇၂၀ သို့ ထိုးတက်သွားသော်လည်း အာဖဂန်နစ္စတန် အရေးအခင်း ဖြစ်စဉ်က ထိုး တက်သွားခဲ့သော ၈၇၅ ဒေါ်လာကိုမူ မမီသေးပါချေ။

ယခု တစ်ဖန် ပြန်ပေးဆွဲ ခံနေရသော အမေရိကန် ၅၂ ဦးတို့၏ ကောလာဟလ သတင်းများကြောင့် အောက်တိုဘာလ ၃၁ ရက်နေ့တွင် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်၌ ၆၂၉.၂ ဒေါ်လာမျှသာ ရှိတော့သည်ဟု နိုင်ငံခြား သတင်းများ အရ သိရှိရပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤဝတ္ထုသည် ငွေကုန်သည်၊ ရေနံကုန်သည် စသော ဝတ္ထုများကဲ့သို့ စာဖတ်သူများအား တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိ ဗဟုသုတ ရရှိစေသည် ဆိုပါက ပင်ပန်းခံရကျိုး နပ်သည်ဟု ယူဆမိပါ ကြောင်း။

မောင်မြင့်ကြွယ် (မြန်မာပြန်သူ)

၂၊ ၁၁၊ ၈၀။

စာရေးသူ၏ မှတ်စု

၁၉၇၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ပုဂ္ဂလိက ဈေးကွက်ရှိ ရွှေ တစ်အောင်စ ဈေးနှုန်းမှာ ဒေါ်လာ ၉၀ မျှသာ ရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခပ် သွက်သွက် ဈေးတက်လာရာ ငါးရက် အတွင်း ဒေါ်လာ တစ်ရာ အထက် သို့ ရောက်ရှိသွားသည်သာမက ဆက်လက်၍ ဈေးတက်လျက် ရှိသည်။

အဆိုပါ ဖြစ်ရပ် အပေါ် ကောက်ချက် အမျိုးမျိုး ချကြ၏။ သို့သော် တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်ကိုမူ မည်သူမျှ မှန်မှန်ကန်ကန် မရိပ်စားမိခဲ့ကြချေ။

တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှာ ပုဂ္ဂလိက ရွှေဈေးကွက်သည် မလှုပ်သာအောင် ရက်ရက်စက်စက် အထိန်း အချုပ် ခံလိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။ ၎င်း တို့၏ အမည်ကို လူတိုင်း ကြားဖူးကြပြီး နားရည်ဝနေသော လူပုဂ္ဂိုလ် များနှင့် အဖွဲ့အစည်းများက ကမ္ဘာ့ ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးပမ်း ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့ ကြိုးပမ်းချက်ကြောင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ဖြစ်ပေါ်နေ သော ငွေကြေး ဖောင်းပွမှုအား အရှိန်အဟုန် မြင့်မားလာအောင် မီးထိုး ပေးလိမ့်မည်ကို လည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ အောင်မြင်မှုကြောင့် လောလော ဆယ်တွင် ဒုက္ခ ဖြစ်နေကြသော အမေရိကန်၊ ဗြိတိန်နှင့် အနောက် ဥရောပ တစ်ခွင်ရှိ ငွေကြေး လောကအား သွက်သွက်ခါအောင် ဒုက္ခ ပေးလိမ့်မည် ဆိုသည်ကို လည်းကောင်း လုံးဝ ဂရုထားကြသူများ မဟုတ်ကြချေ။ သူတို့ အဖို့ မြတ်စွန်းလာမည်ဟု ခန့်မှန်းထားသော ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း တစ် သိန်း (ဘီလီယံ ၁၀၀) ရရှိရေးကိုသာ အာရုံပြုနေကြသည်။

ရွှေဈေးကွက်အား ချုပ်ကိုင်ရန် ကြံစည်သူများထဲတွင် မတန်တဆ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသူများ၊ ဩဇာ တိက္ကမ ရှိသူများ ပါဝင်နေကြသောကြောင့် ထိုကိစ္စကို လူတိုင်း မသိလိုက်ကြချေ။ ထိုလူစုသည် အထူး လျှို့ဝှက်စွာ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်သာမက သူတို့၏ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်နှင့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်မိသွားကြသူများအား ငွေနှင့် ပေါက်၍ သော် လည်းကောင်း၊ ခြိမ်းခြောက်၍သော် လည်းကောင်း နှုတ်ပိတ်ခဲ့ကြ သည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ် ဧပြီလသို့ ရောက်သောအခါ ရွှေဈေးကွက်အား ချုပ် ကိုင်ရန် ကြံစည်သူများသည် အောင်မြင်မှု ရရှိရန် လက်တစ်ကမ်း အလိုသို့

ရောက်ရှိလာကြ၏။ လွန်ခဲ့သော နိုဝင်ဘာလနှင့် ယှဉ်သော် ရွှေဈေးသည် နှစ်ဆမက ရှိနေလေပြီ။ ဧပြီလ ၃ ရက်နေ့တွင် ရွှေဈေးသည် ပဲရစ် ဈေးကွက်၌ ၁၉၇ ဒေါ်လာ ဖြစ်နေပြီး ပုရောဟိတ်များက ဒေါ်လာ ၃၀၀၊ တချို့က ဒေါ်လာ ၅၀၀ အထိပင် ရောက်ရှိသွားမည်ဟု ဟောကိန်း ထုတ်နေကြသည်။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် အပေါ်သို့ ထောင်တက်နေသော ဈေးနှုန်းသည် အောက်ဘက်သို့ ပြန်လည် ကျဆင်းလာသည်။ မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ဆိုသည့် ကိစ္စကိုမူ မည်သူမျှ ရှင်းမပြတ်တတ်ကြချေ။ ဇူလိုင်လ ၄ ရက်သို့ ရောက်သောအခါ ရွှေဈေးသည် ၁၃၁ ဒေါ်လာသို့ ပြန်လည် ကျဆင်းလာသည်။

ဤကဲ့သို့ စောက်ထိုးမိုးမျှော် ဈေးကျဆင်းမှုကြောင့် ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးပမ်းသူများသည် အလွန် ကြီးမားသော အရုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရပြီး မူလ အကြံအစည်ကို လက်လွတ် လိုက်ကြရတော့သည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အစိုးရ ဝန်ထမ်းများနှင့် အတွင်းလူ အချို့သာ ဤလုပ်ကြံမှုကြီးကို သိလိုက်ကြသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် စာနယ်ဇင်းများ၌ ဖော်ပြ ပါရှိလာခြင်း မရှိသလို ပုဂ္ဂလိက ဈေးကွက်မှ ရွှေဈေးနှုန်း ခပ်သွက်သွက် ခုန်တက်သွားခြင်း၊ စောက်ထိုးမိုးမျှော် ပြန်လည် ကျဆင်းလာခြင်း စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်မှန် အချက်အလက်များကို ဝါရင့် စီးပွားရေး သုတေသီ ဆောင်းပါးရှင်ကြီးများပင် မရိပ်စားမိကြချေ။

ဤစာအုပ်သည် စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုသာ ဖြစ်သည်။ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးမှ ပေါက်ဖွားလာသော ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မလွဲမရှောင်သာသဖြင့် အနည်းငယ် ပြောင်းလဲထားရသော အခြေခံ အချက်အလက်မှန်များ ပါဝင်ပါသည်။

စာရေးသူ ဖန်တီးထားသော ဇာတ်ဆောင်များ၊ ကော်ပိုရေးရှင်းများ၊ ဘဏ်များနှင့် အခြား အဖွဲ့အစည်းများသည် တကယ့် လောကတွင် ၎င်းတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အဖွဲ့အစည်းများ မရှိကြပါကြောင်း အထူး ဖော်ပြရန် လိုမည် မထင်ပါ။

သို့ရာတွင် ဆီလျော်လာသော အခါများ၌မူ သမ္မတဟောင်း ရစ်ချက် နစ်ဆင်၊ ပြင်သစ် သမ္မတများ ဖြစ်သော ချားလ်စ် ဒီဂေါ၊ ဂျော့ချ် ပွန်ပီဒေါ စသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမည်များအား ထည့်သွင်း ဖော်ပြရန် လက်မနှေးခဲ့သလို ကမ္ဘာ အနှံ့၌ အိမ်သုံး ပစ္စည်းများပမာ နာမည်ကျော်ကြား လူသိ

ရွှေကုန်သည်

များနေသော ဘဏ် အဖွဲ့အစည်းများကိုလည်း ထည့်သွင်း ဖော်ပြထား ပါသည်။

၎င်းအပြင် အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိန် နိုင်ငံသုံး ငွေကြေးများအား ကမောက်ကမ ဖြစ်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်ရန် စေ့စေ့စပ်စပ် တွက်ချက်၍ ကြံ စည် ကြိုးပမ်းခဲ့သော ချားလ်စ် ဒီဂေါ၏ လုပ်ရပ်မှာ သမိုင်းဝင် အဖြစ် အပျက် တစ်ရပ်သာ ဖြစ်ကြောင်း ဖြည့်စွက် ဖော်ပြလိုပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်၌ ရောင်းဝယ်နေကြသော ရွှေစုစုပေါင်း၏ ၈၅ ရာခိုင်နှုန်း ကို လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်၌ အရောင်း အဝယ် ဖြစ်နေကြသည် ဆိုသော အချက်မှာ အထူး အရေးကြီးသည်ဟု စာရေးသူ ထင်မြင်မိကြောင်း စကား အလျဉ်းသင့်သဖြင့် ဖော်ပြလိုပါသည်။ အဆိုပါ ရွှေဈေးကွက်ကို ဂျွန်ဆန်၊ မက်သေး၊ မိုကတ်တာ အင် ဂိုးလ်စမစ်၊ ဆင်မြူရယ် မွန်တေဂူ အင် ကုမ္ပဏီ၊ အန် အမ် ရော့သ်ချိုင်း အင် ဆန်း၊ ရုပ်စ် ပစ်စလီ အင် ကုမ္ပဏီ ဆိုသော ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီကြီး ငါးခုနှင့် ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားသည်။ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးသက်သက်ဖြင့် ဆဋ္ဌမမြောက် ကုမ္ပဏီကို ထည့်သွင်း ပေးလိုက်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဤစာအုပ်၏ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် ကို အားဖြည့်ပေးရန် ဖြစ်သလို ရွှေဈေးကွက်အား ချုပ်ကိုင်ရန် ကြံစည်ရာ၌ လုံဝ ပတ်သက်ခြင်း မရှိခဲ့သော လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်မှ ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီများအား စိုးစဉ်းမျှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုသောကြောင့်ပင် တည်း။

ဂျိုနသန် ဘလက်
ဗင်းနစ်၊ အီတလီ
၁၉၇၅ ခုနှစ်။

အပိုင်း တစ်
(ဖေဖော်ဝါရီ ၈-၁၄၊ ၁၉၇၄)

အဖွင့်

ဘီအိုအေစီ ခရီးစဉ်အမှတ် ၉၈၂ သည် နောက်ဆုံး ခရီး တစ်ထောက် ဖြစ်သော ဘီရွတ်-လန်ဒန် ခရီး အတွက် ကာလကတ္တားမှ စတင် ပျံသန်းလာနေသည်။ ဘိုးရင်း ၇၄၇ ဂျမ်ဘို ဂျက်လေယာဉ်ပျံကြီး၏ ရိုးရိုးတန်းတွင် ခရီးသည် လေးဆယ့် ရှစ်ဦးသာ လိုက်ပါလာသည်။ ခရီးသည် အများစုသည် လေးခုတွဲ အလယ်တန်း ထိုင်ခုံများပေါ်တွင် လဲလျောင်း အိပ်စက်နေကြ၏။ ည ခုနစ်နာရီတွင် ‘လေယာဉ်ကြီးသည် မကြာမီ လန်ဒန် ဟိသရိုး လေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း’ အသံချဲ့စက်မှ ကြေညာလိုက်သဖြင့် ခရီးသည်များ နိုးလာကြသည်။

လေယာဉ်မယ်များသည် ထုံးစံအတိုင်း လိုက်လံ စစ်ဆေးကြ၏။ လေယာဉ် နောက်ပိုင်းရှိ အခန်းများကို လိုက်လံ စစ်ဆေးနေသော လေယာဉ်မယ် မေ အီဗင်သည် ရိုးရိုးတန်း အခန်းထဲရှိ နောက်ဆုံး အလယ်တန်း ထိုင်ခုံ အတန်း အမှတ် ၅၅ တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ အိပ်ပျော်နေပုံ ရသော အမျိုးသား တစ်ယောက်သည် ထိုင်ခုံ အမှတ် ဒီမှ ဂျီ အထိ (ခုံလေးခုပေါ်တွင်) စန့်စန့်ကြီး ရှိနေသည်။

‘တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မြေပြင်ပေါ်ကို ဆင်းသက်ပါ တော့မယ်’

တုတ်တုတ်မှ လှုပ်ဖော် မရသည့် အပြင် သူ့ပခုံးကို ကိုင်ရသည့် အထိ အတွေ့ကလည်း တစ်မျိုးကြီးပင်။ လေယာဉ်မယ် မေ အီဗင်က နီးနီးကပ်ကပ် လေ့လာလိုက်၏။

ထို အမျိုးသားမှာ အာရှတိုက်သား တစ်ယောက်။ မျက်စိ ပွင့်နေသည်။ သူ သေနေလေပြီ။

မေ အီဗင်သည် အနီးဆုံး အင်တာကွန်မှ တစ်ဆင့် လေယာဉ်မှူး အခန်းသို့ ဆက်သွယ်လိုက်၏။ အီဗင်က လေယာဉ်မှူးကို အသိပေးလိုက်သည်။

‘ရိုးရိုးတန်းမှာ လူတစ်ယောက် သေနေပါတယ်’

မောင်မြင့်ကြွယ်

လေယာဉ်မှူးသည် လေယာဉ်ကွင်းမှ ထိန်းချုပ် ကွပ်ကဲသည့် မျှော်စင်သို့ ချက်ချင်း အကြောင်းကြားလိမ့်မည်။ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များကလည်း အဆင်ပြေအောင် ပူးပေါင်း ကူညီကြမည်သာ။ သက်ရှိ ထင်ရှား ခရီးသည်များ လေယာဉ်ပေါ်မှ အကုန်အစင် ဆင်းမသွားကြမီ အဆိုပါ လူသေ အလောင်းထံ မည်သူမျှ လာကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး အရာရှိများသည် နောင်တွင် လိုရမည်ရ အသုံးပြုနိုင်ရန် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသော ခရီး သည်များအား အသေးစိတ် မေးမြန်း မှတ်သားထားကြမည်သာ။

‘လေယာဉ်မောင်ချုပ်ကို သင့်သလို ကြည့် စီစဉ်ခိုင်းထားလိုက်၊ တို့ ငါး မိနစ် အတွင်း မြေပြင်ပေါ် ဆင်းတော့မယ်’

လေယာဉ်မှူးက ပြန်လည် ညွှန်ကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်မောင်ချုပ်သည် လေယာဉ် နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီး လေ ယာဉ်ပျံ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းသက်စဉ် အလောင်းကြီးကို ထိန်းကိုင်ထားရန် ထိုင်ခုံ အမှတ် ၅၅ အီးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

‘နှလုံးရောဂါပဲ ထင်ပါရဲ့’ ဟု သူ့ဘာသာသူ မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်လိုက်၏။ အနီရောင် သားရေနှင့် ဖုံးအုပ်၍ ချုပ်ထားသော နိုင်ငံကူး လက်မှတ်သည် သေဆုံးသူ၏ ဂျာကင် အင်္ကျီအိတ်ထဲက ပြုထွက်နေသည်။ လေယာဉ်မောင်ချုပ် က ထုတ်ယူလိုက်၏။ အဖုံးပေါ်တွင် ‘ဆာခါနာ နိုင်ငံတော်’ ဆိုသည့် ရွှေရောင် စာသားကို ဟင်ဒီ၊ တိဗက်၊ အင်္ဂလိပ် သုံးဘာသာနှင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ သုံး ဘာသာစလုံးနှင့် ရေးထားသော အတွင်းဘက် စာမျက်နှာတွင်လည်း ရာဖင် ကာလ်စီ ဆိုသည့် အမည်ကို တွေ့ရသည်။ အိန္ဒိယ အမျိုးသား နာမည် တစ်ခု ပင်တည်း။

ဘီအိုအေစီတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ဆယ့်နှစ်နှစ်တာ ကာလ အတွင်း လေယာဉ်မောင်ချုပ်သည် ဆာခါနာ နိုင်ငံမှ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ဒါဇင် ဝက်လောက်ကိုသာ တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။ အင်မတန် ချောင်ကျသော ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းပေါ်ရှိ ထိုနိုင်ငံမှ နိုင်ငံသားများသည် ပြည်ပသို့ ခရီးထွက်ရန် ဝန်လေးသူများ ဖြစ်ပုံရသည်။ လေယာဉ်မောင်ချုပ်က နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့် ပေးလိုက်စဉ် သူ့လက်သည် ရာဖင် ကာလ်စီ၏ ရင်ဘတ် နှင့် ခိုက်မိသွားသောကြောင့် ခပ်မာမာ ခပ်ကြီးကြီး ပစ္စည်း တစ်ခုနှင့် တွေ့ထိ လိုက်ရသည်။

သူက ဂျာကင် အင်္ကျီကို လှန်လိုက်ရာ ပခုံး စလွယ်သိုင်းအိတ်နှင့် ထည့်

ရွှေကုန်သည်

ထားသော ခုနစ် ဒသမ ခြောက်ငါး မီလီမီတာ လျှူဂါ ပစ္စုတိုကို တွေ့ရတော့ သည်။

လေယာဉ်မောင်ချုပ်က ဆဲဆို ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ခရီးသည် တစ်ယောက် နှလုံး ရောဂါနှင့် သေဆုံးပြီ ဆိုလျှင် လေယာဉ် ဝန်ထမ်းများ အတွက် အလုပ် ပိုကြပြီသာ မှတ်ပေရော။ လေယာဉ်ပျံ ကုမ္ပဏီသည် ထိုလူသေမှုတွင် လုံးဝ တာဝန် မရှိကြောင်း အလွတ် ရုန်းထွက်နိုင်အောင် မြောက်မြားလှစွာသော ပုံစံ ဇယားများတွင် အချက်အလက်များအား ဖြည့်စွက် ပေးကြရသလို နာရီပေါင်း များစွာ အစစ်အဆေး အမေးအမြန်း ခံကြရဦးမည်သာ။

သို့ရာတွင် သေဆုံးသူသည် သေနတ် ကိုင်ဆောင်လာသော အာရှတိုက် သား တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံသာမက ဆာခါနာ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်နှင့် ခရီး သွားလာနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါလျှင် ပြဿနာ အရှုပ်အထွေးများမှာ ဆတက်ထမ်းပိုး ပိုမို များပြားလာလိမ့်မည်မှာ သောက်ရမ်း သေချာလှပေသည်။

မက်သယူး ရောဘတ် ရတ်လက်ချ်သည် ဘိုးရင်း ၇၄၇ ၏ ပထမတန်း ထိုင်ခုံ အမှတ် ၂ အတွင် နေရာ ယူထားသည်။ အခြား ခရီးသည်များနှင့် လေယာဉ် ဝန်ထမ်း အများစုကဲ့သို့ပင် လေယာဉ်ပေါ်၌ ခရီးသည် တစ်ယောက် သေဆုံးနေ သည်ကို သူလည်း မရိပ်စားမိချေ။ ထိုကိစ္စကို သိ၍လည်း သူ့အတွက် စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ သူ့အသက် သုံးဆယ့်လေးနှစ်တာ ကာလ အတွင်း လူတွေ သေဆုံးသည်ကို မြင်ဖူးလှပြီ ဖြစ်သည့်အပြင် သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း သေမင်းနှင့် သုံးလေးကြိမ် ကြုံဆုံခဲ့ဖူးသည်သာ။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် လိင်တူ အမျိုးသား အချင်းချင်းကို မနာလို ဝန် တိုစိတ် မဖြစ်ပေါ်စေဘဲ အမျိုးသမီးများအား ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်အဝ ရှိသော မျက်နှာပေါက် ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါက်မှာ ပြေပြစ်လှသည်ဟု မဆို သာသည့် အပြင် မေးရိုးကားသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အသားအရေမှာ နေ လေ စသော ရာသီဥတု ဒဏ် ခံထားရသလို သူ့မျက်ခုံးမွေးနှင့် ဆံပင်တို့မှာလည်း ထူထူထဲထဲနှင့် မီးသွေးခဲလို မည်းနက်နေကြသည်။ သူသည် ရင်တွင်းမှ ခံစားရ ချက်များကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလှသော်လည်း ယခုအချိန်တွင်မူ စိတ်လက် မကြည်မသာ ဖြစ်နေကြောင်း သူ့ရုပ်သွင်တွင် ပေါ် လွင် ထင်ရှားနေသည်။

သူက မြေပြင်ပေါ်သို့ လေယာဉ်ကြီး ဆင်းသက်စေချင်လှပြီ။ သူ့အသက် မွေးမှု လုပ်ငန်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် အရေးအကြီးဆုံး ဆွေးနွေးပွဲနှင့် ရင်ဆိုင် ချင်လှပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် လေယာဉ်ဘီးများသည် ပြေးလမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား ပြီး အရှိန်သတ်သော အင်ဂျင်စက်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အမျိုးသမီး အသံ တစ်သံသည် အသံချဲ့စက်မှ ပေါ်ထွက်လာ၏။

‘ကျွန်မတို့ရဲ့ အရောက် နောက်ကျမှုကို ထပ်မံ တောင်းပန်ပါရစေရှင်’

ကာလကတ္တားမှ ထွက်ခွာလာသော ဘီအိုအေစီ လေယာဉ် ခရီးစဉ် အမှတ် ၉၈၂ သည် လန်ဒန်သို့ ညနေ သုံးနာရီ ဆယ့်ငါး မိနစ်တွင် ရောက်ရှိရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခက်အခဲကလေးပေါင်း များစွာကြောင့် ဘီရုတ်ရှိ ခါလ် ဒါ လေဆိပ်တွင် လေးနာရီ ကြန့်ကြာခဲ့ရသည်။ ယခု ည ခုနစ် နာရီ နှစ်ဆယ့် ရှစ် မိနစ် ရှိနေလေပြီ။

‘...အဆင်မပြေမှုများ ရှိမယ် ဆိုရင်လည်း အထူးပဲ ဝမ်းနည်းပါတယ် ရှင်’

မက် ရတ်လက်ချ်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်၏။ သူသည် ထိုနေ့ ညနေ ငါးနာရီခွဲက လန်ဒန်တွင် အချိန်းအချက် ရှိနေသည်။ သူ နောက်ကျမည် ဖြစ် ကြောင်း ဘီရုတ် လေဆိပ်မှ လန်ဒန်သို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သော် လည်း လီဘာနွန် အဝေးပြော တယ်လီဖုန်း လိုင်းတွင် စကား ပြောလိုသူများ စုပြုံကျနေပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တဲလက် (သံကြိုး) တစ်စောင် ပို့လိုက် ရ၏။ ထိုသံကြိုးသည် တပ်ခွဲ တစ်ခွဲစာလောက် ရှိသော ကိုယ်ရေး လက်ထောက် များနှင့် အတွင်းရေးမှူးများကို ကျော်ဖြတ်၍ ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက် လက်ထံ သို့ ချောချောမောမော ရောက်ရှိသွားပါစေဟုသာ ဆုတောင်း ရတော့သည်။ ရောက်ရှိသွားမည် ဆိုပါက ထိုနေ့ ညနေခင်းတွင် ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်နှင့် သူ တွေ့ဆုံနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ အရေးတကြီး တွေ့ဆုံရမည့် ကိစ္စလည်း ဖြစ် သည်။

အချိန်သည် တန်ဖိုး ရှိသည် ဆိုသော ဆိုရိုးစကား အရ ကုန်ဆုံးသွားသော အချိန် နာရီများ၏ ဒေါ်လာ တန်ဖိုးမှာ သိန်းနှင့်ချီ၍ ရှိမည် ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စ တွင် ငွေကြေး ကိစ္စသာမက နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ အုပ်ချုပ်သူ ဘုရင် တစ်ပါးနှင့် တိုင်းသူ ပြည်သားများ၏ ကံကြမ္မာတို့ပါ ပါဝင် ဆက်နွယ်နေသည်။ တစ်ခါ သူ၏ အောင်မြင်မှု၊ သို့တည်းမဟုတ် ဆုံးရှုံးမှုကြောင့် ကမ္ဘာ အနှံ့အပြား အထိ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိစေနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း မက် ကောင်းကောင်းကြီး သိနားလည်ပါသည်။

ဘိုးရင်း လေယာဉ်၏ အင်ဂျင်စက်များ ရပ်တန့်သွားကြ၏။ မက်သယူး ရတ်လက်ချ်သည် ခြောက်ပေ နှစ်လက်မ ရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ထိုင်ခုံပေါ်မှ ကြွထလိုက်သည်။ လေယာဉ် ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံး သူ့ကို ပျာပျာသလဲနှင့် အရေးတယူ ဂရုစိုက်ခဲ့သော ရွေဝါရောင် ဆံပင်နှင့် လေယာဉ်မယ်ကလေးက သူ့အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီကို ယူလာပေးသည်။

ရွှေကုန်သည်

မက်သည် ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်များနှင့် အထူးတလည် ကက်ကင်းဓာတ် မိသော ရှားရှားပါးပါး ပုရိသ ယောက်ျား တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း လေယာဉ်မယ် ကလေးက ဆဋ္ဌမ အာရုံသိနှင့် သိထားသလို ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်အဝ ရှိသော အသက် ခပ်ငယ်ငယ် အမေရိကန်ကလေးကသာ တစ်နည်းနည်းနှင့် ဖိတ်ခေါ် လာမည် ဆိုပါက သူ့ဘက်က လက်ခံရန် အဆင်သင့် ရှိနေကြောင်း သူ့ အမှု အရာတွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။ တခြား အချိန်မျိုးမှာသာ ဆိုလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပေါ့ဟု မက် စိတ်ထဲက တွေးလိုက်၏။ သူသည် ဖောင်းပွနေ သော မတ်စ်ခရော့ လက်ဆွဲ သားရေအိတ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ထွက်ပေါက်ဆီ သို့ ကမန်းကတန်း ထသွားတော့သည်။

လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး ကောင်တာသို့ ပထမဦးဆုံး စတင် ရောက်ရှိလာသူမှာ မက် ရတ်လက်ချ်ပင်တည်း။ ပုပုဝဝ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး အရာရှိက နိုင်ငံ တကာမှ တံဆိပ်တုံးရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေသော အမေရိကန် နိုင်ငံကူး လက် မှတ်ကို လေ့လာ ကြည့်ရှုပြီး ထုံးစံအတိုင်း မေးခွန်းများ စထုတ်တော့သည်။

- ‘ဒီနိုင်ငံကို လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပါ ခင်ဗျာ’
- ‘အလုပ်ကိစ္စပါပဲ’
- ‘ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ငန်း အမျိုးအစားက ဘာများပါလိမ့် မစွတာ ရတ်လက်ချ်’
- ‘မိုင်းတွင်း တူးဖော်ရေး’
- ‘ဒီလိုကိုး၊ ယူကေမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမှာလဲ’
- ‘တစ်ပတ်လောက်ပါပဲ’

ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ဆယ် ရှာလို့ ဖွေလို့ ရနိုင်လောက်တဲ့ အချိန်ပိုင်း အထိ ဆိုပါတော့ဟု မက် စိတ်ထဲက ဖြည့်စွက် ပြောဆိုလိုက်၏။ အစစ အရာရာ အဆင်ပြေမည် ဆိုပါလျှင် တစ်ပတ်ပင် ကြာမည် မဟုတ်။ အဆင်မပြေခဲ့သော် ဆိုသည့် ကိစ္စကိုတော့ သူ့ဦးနှောက်ထဲမှာပင် လက်ခံထားလိုစိတ် မရှိချေ။

- ‘အယ် ခင်ဗျားက ဆာခါနာကိုတောင် ရောက်ခဲ့တာကိုး’
- ‘ဟုတ်ပါတယ်’

ရတ်လက်ချ် စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့် ဖြစ်သွားသည်။ ထို အရာရှိသည် ပေရေ စွန်းထင်းနေသော ပြည်ဝင်ခွင့် တံဆိပ်တုံး ရိုက်ထားသည့် နေရာကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ဖတ်ရှုရင်း

‘ခင်ဗျား အဲဒီကို ၁၉၇၃ နိုဝင်ဘာလမှာ စရောက်သွားတယ်၊ ခင်ဗျား အိန္ဒိယကို သွားလိုက် ပြန်လိုက်လုပ်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က ဆာခါနာက ပြန် ထွက်လာခဲ့တယ်’

လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး အရာရှိသည် မေးခွန်း ထုတ်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ အချက်အလက်များကို ပြောပြနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချက်အလက် များကလည်း ဆီဆိုင်လှသည်တော့ မဟုတ်။ မက်သည် သူ့ခြေရင်း ကြမ်းပြင် ပေါ်၌ ချထားသော လက်ဆွဲအိတ်ကို ငုံ့မကြည့်မိရန် အထူး သတိထား နေရ ရှာသည်။ ပုပုဝဝ အရာရှိက

‘ဆာခါနာဟာ တော်တော် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ နေရာ ဖြစ်ရမယ်၊ အိန္ဒိယနှင့် တိဗက် ကြားမှာ ရှိပြီး ကျုပ် ကြားဖူးသမျှ ဆိုရင် လောက နိဗ္ဗာန် ကလေး တစ်ခု ဆိုပဲ’

‘စိတ်ဝင်စားစရာ ဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ လောက နိဗ္ဗာန် ဆိုတာ ကတော့ သိပ်မဟုတ်ဘူး’

‘အယ် ခင်ဗျား အလုပ်က သတ္တုတွင်း လုပ်ငန်းလို့ ခင်ဗျား ပြောတယ် နော်၊ အဲဒီ နိုင်ငံ အကြောင်း ကျုပ် ဖတ်ဖူးသမျှတွေထဲမှာတော့ မိုင်းတွင်း ရှိတယ် ဆိုတာ မတွေ့ရပေါင်ဗျာ’

ထိုအရာရှိ စပ်စပ်စုစု ပြောနေသည့် ကိစ္စမှာ သူ မပြောချင်ဆုံး ကိစ္စ တစ်ရပ် လာဖြစ်နေသည်။ မက်က ခပ်တည်တည် ပြန်ဖြေသည်။

‘ခုထက်ထိတော့ မဖြစ်မြောက်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သံ ရှိနိုင်တယ် ထင် တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ အနေနှင့် ခုထက်ထိ အပ်ကျမပ်ကျ မပြောနိုင်သေးဘူး’

သူ့အဖြေက အားမရစရာတော့ ကောင်းသည်။ သို့သော် လုံလောက်ပါစေ ဟု မျှော်လင့်မိသည်။

ခရီးစဉ် အမှတ် ၉၈၂ မှ အခြား ခရီးသည်များ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး ကောင်တာဆီသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း မက် သတိထားမိ၏။ ၎င်းတို့ ၏ စာရွက် စာတမ်းများကိုပါ အသေးစိတ် စစ်ဆေးခံနေကြရသည်။ သူ့ရင် ထဲမှ လိပ်ခဲတည်းလည်း ကိစ္စ ပြေလျော့သွားသည်။ ဘာပဲပြောပြော သူ တစ် ယောက်တည်းကိုသာ ကွက်ပြီး စစ်ဆေးနေတာ မဟုတ်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ လေယာဉ်ဆင်း လက်မှတ် အရ ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုမယ်လို့ ဆိုထားပါလား’

မက်က မှန်ကန်ကြောင်း ဖြေလိုက်၏။

ရွှေကုန်သည်

လူဝင်မှု အရာရှိက ထူးထူးဆန်းဆန်း သင်္ကေတများကို လေယာဉ်ဆင်း လက်မှတ် ကျောဘက်တွင် ရေးမှတ်လိုက်ပြီး နိုင်ငံကူး လက်မှတ်တွင် တံဆိပ် တုံး ရိုက်၍ သူ့ကို အကောက်ခွန် ဌာန ခန်းမဆောင်ဆီသို့ လက်ဝှေ့ယမ်း ပြ လိုက်သည်။

ခရီးစဉ် အမှတ် ၉၈၂ မှ သေတ္တာနှင့် အထုပ်အပိုးများကို သယ်ဆောင်လာမည့် ခါးပတ် ကြီးကြီးများသည် ယခု အချိန် အထိ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ကြသေး ချေ။ မက် ရတ်လက်ချသည် ငွေအကြွေ ထည့်၍ သုံးစွဲရသော အများသုံး တယ်လီဖုန်းဆီသို့ သွား၍ ဘဲလ်ဂရေဗ် ရင်ပြင်ရှိ ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်၏ နေအိမ်သို့ ဆက်သွယ်လိုက်သည်။ ဆာ ဒေးဗစ်၏ လေသံမှာ တရင်းတနှီးနှင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိသည်။

‘မင်း ရိုက်လိုက်တဲ့ တဲလက်ကို ငါ ရတယ် မက်သယူး၊ ဒါကြောင့် ဒီ ညနေခင်းကို တခြား ဘာအစီအစဉ်မှ လုပ်မထားဘူး၊ မင်း ဘယ်အချိန်လောက် လှည့်ဝင်လာနိုင်မလဲ’

‘ဆယ်နာရီ ဆိုရင် သိပ်နောက်ကျသွားမလား’

‘ဖြစ်ပါတယ်ကွ၊ ဒါဆိုရင် မင်းကို ငါစောင့်နေမယ်’

တသိတတန်းကြီး ပါလာသော သေတ္တာများထဲတွင် ၎င်း၏ မက်ဒလာ သေတ္တာများကို မက်က ရှာတွေ့လိုက်သည်။ အလုပ်သမား တစ်ဦးက သေတ္တာ များကို လှည်းကလေး တစ်ခုပေါ်သို့ တင်ပြီး မက်၏ လက်ဆွဲ သားရေအိတ် ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

‘တစ်တန်လောက်တောင် လေးတယ်လို့ ထင်ရပါကလား ဆရာသမားရယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် ဆွဲသွားပါ့မယ်’

‘အစစ်ခံရန် မရှိ’ ဆိုသော ထွက်ပေါက်မှ ထွက်ခွာသွားသည့် အလုပ် သမား နောက်မှ သူ လိုက်ပါသွားသည်။ သူ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းပြီဟု ခံစား လိုက်ရ၏။

အကောက်ခွန် ဌာနတွင် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် တပ်ဆင်ထားသော ထောက် လှမ်းရေး ကိရိယာများက သံ သတ္တု ပါ မပါ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းနိုင်မည်မှာ သိပ်ကို သေချာသည်။ ထို့အတူ သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲတွင် ပါရှိလာသည့် ပစ္စည်း များကလည်း သံ သတ္တုနှင့် မလွတ်ကင်းသည်မှာ သိပ်ကို သေချာလှသည်။

ထိုနေ့သည် ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၈ ရက်နေ့ပင်တည်း။ အာရပ် နိုင်ငံများက ရေနံ ဖြတ်တောက်မှု ဒဏ်နှင့် ပြည်တွင်း၌ ကျောက်မီးသွေး ထုတ်လုပ်မှု အရှိန်အဟုန် လျော့နည်းသွားမှုတို့ကြောင့် ဗြိတိန် နိုင်ငံသည် လောင်စာစွမ်းအင် အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။ စက်မှုလက်မှုနှင့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီး အများစုမှာ အရေးပေါ် အစီအစဉ်အရ တစ်ပတ်လျှင် သုံးရက် စနစ်ဖြင့် လည်ပတ်နေကြသည်။

လန်ဒန် ရွှေမြို့တော်မှာ အထိ အနာဆုံး ဖြစ်သည့် အပြင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်း ကာလက မီးမှောင်ချထားသည့် အခြေအနေနှင့် မယိုးမစွဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကုံလုံ ကြွယ်ဝသော ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်တွင်မူ အဆိုပါ အခက်အခဲများကို ထင်ထင်ရှားရှား မတွေ့ရဘဲ ဧည့်ခန်းနှင့် ကော်ရစ်ဒါ တစ်လျှောက်တွင် အလင်းရောင်များ ထိန်ထိန်ညီးအောင် လင်းနေသည်။ ဟိုက်ပတ်ပန်းခြံကို အပေါ်က စီး၍ မြင်နေရသော အင်မတန် ဇိမ်ရှိလှသည့် နှစ်ခန်းတွဲ အခန်း တစ်ခန်းတွင် မက်သယူး ရတ်လက်ချ်ကို နေရာ ချထားပေးသည်။

မက်သည် အီးဗနင်း စတင်းဒတ် သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဧည့်ခန်းတွင် ဝယ်လိုက်ပြီး ရွှေဈေးနှုန်း သတင်း စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာလိုက်သည်။ ထိုနေ့တွင် ပုဂ္ဂလိက ရွှေဈေးမှာ စံချိန်သစ် ဖြစ်သော တစ်အောင်စလျှင် ၁၄၅ ဒေါ်လာ အထိ ထိုးတက်သွားသည်။ သူက အားရဝမ်းသာစွာ ပြုံးလိုက်၏။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစား လဲလှယ်လိုက်သည်။ ည ကိုးနာရီခွဲတွင် သူသည် ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ် ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုညချမ်းသည် အေးမြသော်လည်း ကြည်လင် သာယာသည်။ ဘဲလ်ဂရေပ် ရင်ပြင်ကလည်း တစ်မိုင်ခန့်သာ ဝေးသည်။ သူ့ ပထမ ခံစား စေ့ဆော်ချက်မှာ လမ်းလျှောက်သွားဖို့ပင်။ သို့သော် လေးလံလှသော လက်ဆွဲ သားရေအိတ်ကြီးကြောင့် ခွကျလှသဖြင့် အငှားကား တစ်စီးကို ငှားရတော့သည်။ အငှားယာဉ် တစ်စီးသည် ပတ်ခံလိန်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ပြီး ဝင်လာသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားများ အတွက် ဓာတ်ဆီ မဖြစ်စလောက်သာ ရရှိသဖြင့် ကား အသွား အလာ ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသလောက်ပင်။

အငှားကားသည် ဂရိဗနာ ပလေ့စ်သို့ မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ရောက်ရှိလာ၏။ သူ အတွက်အချက် မှားသွားပြီး ချိန်းထားသည့် အချိန်ထက် သိပ်စောနေမည်

ရွှေကုန်သည်

ဖြစ်ကြောင်း သူ သတိပြုမိသည်။ သူ့ဘက်က ပျာပျာသလဲ သိပ်ဖြစ်နေတာကို မပြတာ အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ယာဉ်မောင်းအား လမ်းဘေးတွင် ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူက ပိုက်ဆံပေးပြီး မော်တော်ကား အပြင်ဘက်သို့ ထွက် လိုက်၏။ အငှားကားက မောင်းထွက်သွားသည်။

မက်သည် ဘဲလ်ဂရေဗ် ရင်ပြင်နှင့် နှစ်ပြာသာ ဝေးသော ဂရိဗနာ ပလေ့စ် နှင့် ဟောလ်ကင် လမ်းထောင့်တွင် ရောက်ရှိနေသည်။ ခံညား ထည်ဝါသော ထိုရပ်ကွက်သည် ငြိမ်သက်ပြီး မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသည်။ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားကို သိသိသာသာကြီး လျှော့ချ ဖြတ်တောက်ထားမှုကြောင့် လမ်းမီး များသည် ပိုးစုန်းကြူးသာသာမျှသာ။ လမ်းသွား လမ်းလာများနှင့် မောင်းနှင့် သွားလာနေသော မော်တော်ကားများကို ဟောလ်ကင် လမ်းပေါ်၌ မမြင် မတွေ့ ရသလို ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် အကွာ ဂရိဗနာ ပလေ့စ် လမ်းပေါ်၌ ရပ်ထားသော ဂျက်ဂါ ဆီဒင် ကားနက်ကြီးကိုလည်း မက် ရတ်လက်ချ် သတိ မပြုမိပါ။ သူ သည် ဟောလ်ကင် လမ်းအတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်လာသည်။

ပထမ တစ်ပြု၏ အလယ်လောက်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်ဦး တစ် ယောက်သည် သူ့နောက်ဘက်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် ခပ်မြန်မြန် ခပ် သွက်သွက် လိုက်ပါလာသည်ကို အသံ မကြားရသော်လည်း အာရုံသိဖြင့် သိ လိုက်သည်။ ရှေးယခင် အခါများကလည်း အကျိုး ပြုခဲ့ဖူးသော အာရုံသိက သူ့အား အလိုအလျောက် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် လှုပ်ရှားစေရန် စေ့ဆော်မှု ပေး သည်။ သူသည် ဘေးဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းထွက်ပြီး ချာခနဲ တစ်ပတ် လှည့်၍ ကိုယ်ကို တောင့်ခံထားလိုက်၏။ သူနှင့် ငါးကိုက်ပင် မကွာဝေးတော့ သော လူတစ်ယောက်သည် ကိုယ်ရှိန် သတ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေး နှစ်ဖက်သို့ ဖြန့်၍ ဓားမြှောင်နှင့် တိုက်ခိုက်သူ တစ်ဦး၏ ကိုယ်နေဟန်ထား အတိုင်း နေရာ ယူလိုက်သည်။

ဘိုင်ပြတ်နေသော ဆေးခန်း တစ်ယောက် အမှောင်ထုကို အကာအကွယ် ယူ၍ လုယက်ရန် ကြံစည်လေပြီဟု မက်က တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုလူက ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာပြီး သူ့ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ဓားနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်စဉ် သူက လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖြတ်ခနဲ ဆွဲမြှောက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်၍ ဒိုင်းသဖွယ် ကာကွယ်လိုက်၏။ ရှည်လျားသော နှစ်ဖက်သွား ဓားမြှောင်သည် သားရေကို ထွင်းဖောက်၍ ထိုးမိသွားသည်။

မက် ရတ်လက်ချ်အား ရန်မူသူသည် ဓားမြှောင်ကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး

နောက်တစ်ကြိမ် ရှေ့သို့ ခုန်၍ လည်ပင်းကို လှမ်းခုတ်လိုက်ပြန်သည်။ မက်က လက်ဆွဲအိတ်ကို လက်ကိုင်မှ ကိုင်၍ ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဓားမြှောင်သည် ပခုံးပေါ်မှ အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီကို စုတ်ပြဲသွားစေပြီး အသားထဲသို့ နစ်ဝင် သွားသဖြင့် စူးစူးရဲရဲ နာကျင်သွားသည်။

သို့သော် လက်ဆွဲအိတ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ် မတ် ဝင်သွားသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးနှင့် နောက်ဘက်သို့ လန်ထွက် သွားစေ၏။

‘ဆော့ဂျာကြည်’

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် ဆဲဆိုလိုက်ပြီး အသက်ဝဝ ပြန် ရှုရင်း သူ့ ကိုယ်နေဟန်ထားကို ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အာရှတိုက်သား တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း မက် သတိထားမိ လေပြီ။ ‘ဆော့ဂျာကြည်’ ဆိုသော စကားလုံးမှာ ‘သေပေတော့ ခွေးမသား’ ဟု အဓိပ္ပာယ် ရရှိပြီး ဆာခါနာ နိုင်ငံမှ တောင်ပေါ်သားများ သုံးစွဲလေ့ ရှိသော ဘာသာ စကား ဖြစ်သည်။ ဒီလူသတ်သမားသည် ဆာခါနာ နိုင်ငံသား တစ်ဦး ပါကလား။ ဤဆက်စပ်မှုက မက်အား ကြောက်စိတ် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာ စေသည်။

သူက ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိအောင် သတိ ပြန်ထားလိုက်ပြီး လက်ဆွဲ အိတ်နှင့် ကိုင်ပေါက်မည်ကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်လိုက်ရာ ထိုလူက ဘေးသို့ ရှောင် ထွက်သွားသည်။ မက်က လက်ဆွဲအိတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ထိုလူနှင့် ကိုယ် လုံးချင်း ဝင်ပူးလိုက်၏။

မက်နှင့် ထိုလူ လမ်းဘေးသို့ တစ်ပြိုင်တည်း လဲကျသွားကြစဉ် မက်က ဓားမြှောင် ကိုင်ထားသော လက်ကို အရအမိ ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်၏။ ထိုသူက ဝေဒနာကြောင့် ညည်းညည်းညူညူ အော်ဟစ်လိုက်သံနှင့် လက်ကောက်ဝတ် ရိုး ကျိုးသွားသည်ကို သိလိုက်ရသည့် အချိန် အထိ မက်က ထိုလက်ကို မလွှတ် တမ်း ကိုင်ရင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း လိမ်ချိုး ပစ်လိုက်သည်။ ဓားမြှောင် လွှတ်ကျသွားသည်။ မက်က ဖြတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်၏။

မက်က ဓားမြှောင် ထိပ်ဖျားနှင့် သူ့လည်ပင်းကို ထောက်ရင်း ‘မင်း ဘယ်သူ လူလဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုသူက ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ဆာခါနာ ဘာသာစကားနှင့် ဆဲဆိုလိုက် ပြီး မက်၏ ပေါင်ခြံကို တစ်ချက် လှမ်းကန်ရင်း ဘေးဘက်သို့ လှိမ့်ထွက်သွား

ရွှေကုန်သည်

သည်။ မက်သည် နာကျင်လှသော ဝေဒနာကြောင့် ခေတ္တ ခဏမျှ မလှုပ်နိုင်
မရှားနိုင် ဖြစ်သွားရသည်။ ထိုလူသည် မက် လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားအောင်
ကိုယ်ကို လှိမ့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ကပ္ပာကယာ လူးလဲထပြီး ဂရိဗနာ ပလေ့စ်
လမ်းဆီသို့ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

မက်သည် နာကျင်သော ဝေဒနာ၏ အထွတ်အထိပ်မှ လွန်မြောက်သွား
အောင် စောင့်ဆိုင်းပြီး မတ်တတ် ပြန်ရပ်လိုက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် နောက်သို့
လိုက်ဖို့ မကြိုးစားသလို အကူအညီလည်း မတောင်းခံရဲပါ။ သူတို့ ဗြိတိသျှ
အစိုးရဘက်က အာရုံ စိုက်မိအောင် သူ မလုပ်ပါ။ သူက ဓားမြှောင်ကို သေသေ
ချာချာ ကြည့်လိုက်၏။ အင်္ဂလိပ် စာလုံး အက်စ် သဏ္ဍာန် ထွင်းထုထားသော
လက်ကိုင်ရိုးကြောင့် ဆာခါနာ နိုင်ငံမှ ဓားတစ်ချောင်း ဖြစ်သည်မှာ သေချာ
လှသည်။ သူက ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်ပြီး ဓားမြှောင်ကို ရေမြောင်း
ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

သူ့ပခုံးမှ သွေး နည်းနည်း စီးကျနေသည်။ သို့သော် အံ့ဩစရာ ကောင်း
လောက်အောင် ဒဏ်ရာက အပရိကမ္ဘာသာ။ သူက သွေးထိန်းထားရန် လက်
ကိုင်ပဝါ အခေါက်လိုက်ကို ရှုပ်အင်္ကျီ အောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး လက်ဆွဲ
အိတ်ကို ပြန်ကောက်ယူ၍ ဘဲလ်ဂရေဗ် ရင်ပြင်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ဆက်လျှောက်
ရပြန်၏။ နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့် တိုင်အောင် ဒီတစ်ကြိမ်တွင်
သူသည် ယခင်ကထက် ခပ်သွက်သွက် ပိုလျှောက်လာသည်။

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်၏ ဆင်ဝင်ပေါ်၌ အလံတိုင်များ ထိုးထိုးထောင်ထောင် စိုက်ထူထားခြင်း မရှိသလို ခြံဝင်း ပတ်ပတ်လည်တွင် ကာရံထားသော ငါးပေ မြင့်သည့် အုတ်တံတိုင်းပေါ်တွင်လည်း အမည်နာမ ရေးထိုးထားသော ပြောင် ပြောင်လက်လက် ကြေးဝါ ဆိုင်းဘုတ်ကို တပ်ဆင်ထားခြင်း မရှိပါ။ သို့တိုင် အောင် ခုံညားလှသော ဤဂေဟာသည် သံရုံးကြီး တစ်ရုံးပေလားဟု ထင်မှတ် မှားစရာပင်တည်း။

ဤဂေဟာကို အင်္ဂလန် နိုင်ငံသို့ ဖြာထွက်လာသော အောဘက် မျိုးနွယ် ဆက်၏ အကြီးအကဲများက အစဉ်တစိုက် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာခန့်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။

ထိုအဆောက်အအုံ၏ အရွယ် ပမာဏ၊ တော်ဝင် ဂျော်ဂျီယန် ဗိသုကာ ပညာနှင့် အစဉ်ထာဝရ တည်မြဲမည့် သွင်ပြင် လက္ခဏာများကြောင့် အင်္ဂလန်မှ ဂုဏ်ကြီးရှင် ရှော့သ်ချိုင်းလ် မျိုးနွယ်ဆက်နှင့် အဆင့်အတန်းချင်း ရည်တူမျှတူ ရှိပြီး လေးစားထိုက်သော ကုန်သွယ်မှုဘဏ် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ စာရင်းတွင် ပါဝင်သော အိမ်ကြီးရှင်များ၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် လိုက်လျောညီထွေမှု ရှိနေစေ သည်။

သို့သော် အောဘက် မျိုးနွယ်ဆက်နှင့် ရှော့သ်ချိုင်းလ် မျိုးနွယ်ဆက်တို့ အကြားတွင် ထူးခြားသော အခြား တူညီမှုများလည်း ရှိနေကြသေးသည်သာ။ မျိုးနွယ်ဆက် နှစ်ခုစလုံးသည် ရှေးပဝေသဏီက စ၍ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာခဲ့ကြ သည်။ ဂုဏ် ရှိကြသည်။ ဩဇာ တိက္ကမ ရှိကြသည်။ မျိုးနွယ်ဆက် နှစ်ခုစလုံး တွင် နိုင်ငံ အလိုက် ဖြာထွက်လာသော သီးခြား မျိုးနွယ်ဆက်များ ရှိနေကြ သည့်တိုင်အောင် ရေဟူဒီ ရိုးရာနှင့် မိသားစု စိတ်ဓာတ်များကို ၎င်းတို့၏ ရင် ထဲ၌ အစဉ်အမြဲ ထိန်းသိမ်း ထားကြသည်သာ။

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်သည် ၁၈၃၇ ခုနှစ်တွင် ၎င်းတို့၏ ဘေးတော်သူ

ရွှေကုန်သည်

ဂျက်ကော့ အောဘက် စတင် တည်ထောင်ခဲ့သော လန်ဒန်ရှိ ကုန်သွယ်မှု ဘဏ် လုပ်ငန်းကြီးကို ဦးစီး ဦးဆောင် ပြုနေသူ ဖြစ်သည်။ အသက် ငါးဆယ့်နှစ် နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်သည် ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီကို တစ်ဦးတည်း ချုပ်ကိုင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ တစ်ဦးတည်း သော ညီဖြစ်သူမှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းက တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ပြီး သူ၏ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး ဦးလေးများမှာလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ကြလေပြီ။

ဆာ ဒေးဗစ်၏ တစ်ဝမ်းကွဲ ညီအစ်ကိုများသည် ဘဏ်လုပ်ငန်း၌ စိတ် မဝင်စားကြသလို အရည်အချင်းလည်း မပြည့်ဝကြချေ။ ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်သည် သမီး တစ်ယောက်သာ ရှိသော မုဆိုးဖိုကြီး ဖြစ်သည်။

စားဖိုမူး ဖိလန်သည် စုတ်ပြီ ပေရေနေသော မက် ရတ်လက်ချ်၏ အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ဆာ ဒေးဗစ်သည် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်မှ ထလိုက်၏။ အရပ် မနိမ့် မမြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်သွယ်သွယ်နှင့် မဟာ နဖူးကျယ်ကြီး ရှိသော ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်၏ မျက်တွင်း ချိုင့်ချိုင့် အတွင်းမှ အညိုရောင် မျက်လုံး များသည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော မက်၏ သွင်ပြင်နှင့် စုတ်ပြီနေသော ကုတ်အင်္ကျီ ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ပြူးကျယ်သွားကြသည်။

‘မြတ်စွာဘုရား၊ မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ မက်သယူး’

‘တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို လုဖို့ ယက်ဖို့ ကြံစည်လို့ပါ’

မက်သည် သင့်လျော်သလောက်ကိုသာ ပြောပြလိုက်၏။ အမှန် အတိုင်း ဆိုပါက ကိုယ့်ကို ဒုက္ခ ဖြစ်စေလိမ့်မည်သာတည်း။

‘တို့ ဆရာဝန် ခေါ်ပြီး ရဲကို အကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မယ်’

‘ဘာမှ မလုပ်ပါနှင့် ဒေးဗစ်၊ ကျွန်တော်က မေးလား မြန်းလား လုပ်တာ ကို မခံချင်ဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး သန့်ရှင်းသွားအောင် ရေချိုးခန်းကို သုံးခွင့် ပေးမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့် အတွက် အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

‘ရပါတယ်ကွ’

အောဘက်က မက်ကို ဆေးဝါးပစ္စည်း စုံစုံလင်လင် ရှိသော ရေချိုးခန်း သို့ ခေါ်သွားပြီး လိုအပ်ပါက ကူညီနိုင်အောင် အဆင်သင့် ရပ်စောင့်နေသည်။

မက်က ရှပ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ဒဏ်ရာကို ပိုးသတ်ဆေး လောင်းထည့်

လိုက်ပြီး အောဘက်၏ အကူအညီနှင့် ဝမ်း ပါသော ဆေး ပလတ်စတာ မပ်
ကြီးကြီး တစ်ချပ်ကို ဒဏ်ရာပေါ်၌ ကပ်ထားလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုရင် ဖြစ်ပါပြီ’

မက်သည် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျာကင်ကို ပြန်ဝတ်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အောဘက်က ဝီစကီ
ခပ်များကို ဖန်ခွက်များထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်
ထိုင်၍ အရက် သောက်ကြသည်။ ထို့နောက် မက်က လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်း
ယူလိုက်၏။ ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်က စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။

အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပင် မရှိသေးသော မက်သယူး ရတ်လက်ချ်သည်
ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နေရာ အနှံ့အပြားတွင် စွန့်စွန့်စားစား သွားရောက် ရွှေတူးသည့်
လုပ်ငန်းမှ ဒေါ်လာ နှစ်သန်း ချမ်းသာ ကြွယ်ဝနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထို
လုပ်ငန်းများ အနက် လုပ်ငန်း သုံးခု အတွက် ဂျက်ကော့ အောဘက် အင်
ကုမ္ပဏီက ငွေ အရင်းအနှီး စိုက်ထုတ် ကူညီခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဇန်နဝါရီလ
ကမူ မက်သည် ဆာခါနာ နိုင်ငံ၌ ရွှေရှာနေသည့် ကိစ္စကို ယေဘုယျ သဘော
မျိုး စာရေး၍ အသိပေးခဲ့သည်။ အောဘက်သည် မက်အား လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး
အနေနှင့် ခင်မင်မိသည့် အပြင် သူ့လုပ်ငန်းများ အတွက် ငွေရင်း စိုက်ထုတ်
ပေးခြင်းဖြင့် စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရသည့် ကိစ္စများတွင် သူကိုယ်တိုင် ပါဝင်
လုပ်ကိုင်ရသလို ခံစားရမှုမျိုးကိုလည်း ကျေနပ်သလိုလို ရှိနေသည်။

တစ်ခါ ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီသည် အင်မတန် အစွမ်း
ထက်သော လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်မှာ ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီ တစ်ခု ဖြစ်သည့်
အပြင် ရှေး အတိတ် ကာလက မက်၏ အောင်မြင်မှုများပေါ်မှ အမြတ်အစွန်း
များများစားစား ရရှိထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မက်သည် လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ သို့သော် အိတ်ထဲမှ မည်သည့်
ပစ္စည်းကိုမှ မထုတ်ယူသေးဘဲ ခါးကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။ သူက ဆံပင်ထဲသို့
လက် ထိုးထည့်ရင်း အောဘက် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ မက်က စ
ပြောသည်။

‘အရှိုက်ကို ထိုးတဲ့ နည်းနှင့်ပဲ စရလိမ့်မယ် ထင်တယ် ဒေးဗစ်၊ ကျွန်တော်
ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ဆယ် ချေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ’

အောဘက်၏ အမူအရာမှာ နည်းနည်း တည်သွားသည်။ ဂျက်ကော့ အော
ဘက် အင် ကုမ္ပဏီက ထို့ထက်မက များပြားလှသော ငွေပမာဏကို ထုတ်

ရွှေကုန်သည်

ချေးခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော် ယခင် ယခင်က မက်ကို အများဆုံး ဒေါ်လာ သုံးသန်း အထိသာ ထုတ်ချေးခဲ့ဖူးသည်။

မက်သည် အစီခံ မပါသော ကုလားအုတ် တံဆိပ် စီးကရက်ကို မီးညှိ ရင်း ထပ်မေးလိုက်သည်။

‘လန်သွားသလား’

‘နည်းနည်းတော့ ကြောင်သွားတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဒီပစ္စည်းက သွေးငြိမ်သွားအောင် ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

မက် ခပ်လေးလေး ပစ္စည်း တစ်ခုကို အိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး ဒေးဗစ်၏ ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုပစ္စည်းမှာ လက်သီးဆုပ် အရွယ် ပမာဏ ရှိပြီး မညီမညာနှင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် အချွန်အတက်များကြောင့် ပြေပြေ ပြစ်ပြစ် မရှိလှသော်လည်း စားပွဲတင် မီးအိမ်မှ အလင်းရောင် အောက်တွင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ဖြစ်နေသည်။ ထိုပစ္စည်းမှာ ရွှေသားစစ်စစ် ရွှေ တုံး တစ်တုံး ဖြစ်သည်။

မက်က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် ပြောလိုက်၏။

‘ရိုးရိုး အောင်စနှင့် ဆိုရင် နှစ်ရာ ခုနှစ်ဆယ် အောင်စ ရှိတယ်’

အောဘက်က ရွှေတုံးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

အလေးချိန် ဆယ့်ခုနစ်ပေါင် ရှိသော ရွှေတုံးပါကလား။ ပုဂ္ဂလိက ပြင်ပ ပေါက်ဈေးနှင့် ဆိုပါက ဒေါ်လာ လေးသောင်းခန့် တန်သည်။ မှတ်တမ်း မှတ်ရာ များ အရ အကြီးဆုံး ရွှေတုံး မဟုတ်သည်ကိုတော့ သူ သိပါသည်။

ဆယ့်ခြောက် ရာစုတွင် စပိန် လူမျိုးများသည် ဘိုလီးဗီးယန်း-ပီရူးဗီး ယန်း တောင်ကြောပေါ်ရှိ ကာရာဘာရာ ဒေသမှ ပေါင်ငါးဆယ်မှ ပေါင်တစ်ရာ အထိ ရှိသော ရွှေသားစစ်စစ် ရွှေတုံးကြီးများကို တူးဖော် ရရှိခဲ့ကြသည်။ ၁၈၅၀ ခုနှစ် တစ်ဝိုက်တွင်မူ ဩစတြေးလျ ရွှေတွင်းများမှ အလွန် ကြီးမားသော ပေါင် နှစ်ရာ ရှိသည့် ဟိုလ်တာမင်းနှင့် ပေါင် နှစ်ရာ လေးဆယ် ရှိသော ဝဲလ်ကမ်း စထရိန်းဂျားဟု အမည် ပေးထားသည့် ရွှေတုံးများကို တူးဖော် ရရှိခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ယခုလို အရွယ်အစား ရှိသော ရွှေတုံးမျိုးကို နောက်ထပ် မတွေ့ကြရ တော့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီတည်း။

မက်က ဆက်ပြောနေသည်။

‘နန်းမြေသိုက်ကို ပေ ကိုးထောင်မှာမှ စတွေ့ရတယ်၊ ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ လူနှစ်ယောက်ပဲ ပါတယ်’

မောင်မြင့်ကြွယ်

သူသည် ဆာခါနာ နိုင်ငံမှ ဟိမဝန္တာ တောင်ပေါ်သို့ လူခြောက်ယောက် နှင့် သွားခဲ့ပြီး ကျန်လူများ ဘာဖြစ်ကုန်ကြသည်ကို တမင်တကာ မပြောဘဲ ထိမ်ချန် ထားလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ ပါတဲ့ ကျောပိုးအိတ်နှင့် သယ်လာနိုင်သမျှကိုပဲ သယ် ခဲ့ကြရတယ်၊ အဲဒါပါပဲ၊ ကျွန်တော်က တခြား ရွှေတုံး နှစ်တုံးကိုတော့ မဟာ ရာဂျာကြီးကို ပေးခဲ့တယ်’

မက်က သားရေအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး ကျောက်တုံး တချို့ကို အော ဘက်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြန်သည်။

‘အမြင့်ပိုင်းမှာ တွေ့ရတဲ့ ကျောက်တုံး နမူနာတွေပါပဲ၊ ဓာတ်ခွဲ စမ်းသပ် ကြည့်မယ် ဆိုရင် တစ်တန်မှာ နှစ်ဆယ့်ငါး အောင်စက အောင်စ သုံးဆယ် အထိ ထွက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

တယ်ဟုတ်ပါကလားဟု တွေးရင်း အောဘက်သည် ဣန္ဒြေ မဆောင် နိုင်ဘဲ မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်မိသည်။ စီးပွားဖြစ် ရွှေတွင်း တူးသည့် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေကြသူများသည် ရွှေ တစ်အောင်စ ရရန် မြေကြီး ငါး တန် အထိ ရွှေကျင် ယူနေကြသည်။

‘မင်း ပြောတာ ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ဆယ်နော်’

မက် ရတ်လက်ချိက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဆက်ပြောပြန်၏။

‘ဆာခါနာဟာ ခုထက်ထိ ကျောက်ခေတ်မှာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရွှေတွင်း တူးဖော်မယ့် ဒေသကို ပစ္စည်း ကိရိယာတွေ ပို့နိုင်ဖို့ လမ်းတွေ ဖောက်ရမယ်၊ လေယာဉ်ကွင်းတွေ ဆောက်ရမယ်’

‘ဒီမှာ မက်သယူး၊ ယုံကြည်လောက်တဲ့ ဌာနက ရတဲ့ သတင်းတွေ အရ ဆိုရင် ဆာခါနာမှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ်၊ တကယ်လို့ မဟာ ရာဂျာကြီး သာ နန်းချ ခံရရင် မင်း ရထားတဲ့ အထူး အခွင့်အရေးတွေဟာ အလကား ဖြစ် သွားမှာပဲ’

‘ခင်ဗျား ရတဲ့ သတင်းတွေက သတင်းမှားတွေပါ၊ မဟာ ရာဂျာကြီးက အခြေအနေကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ထိန်းထားနိုင်ပါတယ်’

မက်သည် သူ့စိတ်ထဲက အမှန်တကယ် ခံစားရသည်ထက် ပို၍ သာသာ ထိုးထိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒါက ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမှာလဲ၊ မင်းက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြွယ်ဝ ဆုံး ရွှေတွင်း အရိုင်းကို တွေ့လာတာ ဖြစ်မှာ၊ အဲဒါကို သိကုန်တာနှင့် ဆာ

ရွှေကုန်သည်

ခါနာမှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စဟာ ထပြီး အံ့ကြွ ပေါက်ကွဲတော့မှာပဲ၊ ရွှေတွင်းကို အပိုင် စီးချင်စိတ်နှင့် အပြတ်အသတ် ဆော်ကြတော့မှာ*

ခင်ဗျားက လယ်ဂျာ စာအုပ်ရဲ့ မြီရှင်ဘက်က ကိစ္စကို ထည့်မှ မစဉ်းစားဘဲကိုး ဒေးဗစ်ရ၊ မဟာ ရာဂျာကြီးမှာ စစ်တပ်လောက်နီးနီး အားကိုးရတဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ ရှိတယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ဒီကိစ္စဟာ အလောင်းအစား လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုပဲလို့ ထင်ရင် ခင်ဗျားက သေနတ် ရှိတဲ့ ဘက်ကို လောင်းကြေး ထပ်ရမှာပါ

ကဲပါလေ၊ အဲဒါကို အကြွေး ပေးထိုက်သော အထူးကိစ္စ တစ်ရပ် အနေနှင့် လက်ခံလိုက်မယ်၊ တခြားကော ပြောစရာ ရှိသေးလို့လား

ခင်ဗျားတို့ဘဏ် အနေနှင့် ထုံးစံအတိုင်း အတိုးရမယ့် အပြင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရွှေပမာဏကို ကာလ ပေါက်ဈေးထက် သုံး ရာခိုင်နှုန်း ဈေးလျှော့ပြီး ဝယ်ခွင့် ရမယ်ဗျာ

စွန့်စားရမယ့် ကိစ္စတွေကို ထည့်စဉ်းစားမယ် ဆိုရင် အဲဒါက အင်မတန် ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်သော အချက် တစ်ချက်ပဲပေါ့ကွာ

မက်က ပြန်ထေ့သည်။

ဘာများ ထူးထူးထွေထွေ စွန့်စားစရာ ရှိလို့လဲ၊ ဒီကနေ့ဆိုရင် ပုဂ္ဂလိက ရွှေပေါက်ဈေးက ၁၄၅ ဒေါ်လာ အထိ ခုန်တက်သွားပြီး ဒါထက်မက ထပ်ဈေးတက်ဦးမယ် ဆိုတာကိုလည်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်က ပြနေသားပဲ

အောဘက်က မက် ရတ်လက်ချ်အား ကြည့်ရင်း

အခြေခံကျတဲ့ အချက်အလက်တွေကို မင်း သိသလို ငါလည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ထပ် သတိ ပေးချင်တာကတော့

အောဘက်က ရှေ့ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားသူများ၏ လက်ထဲတွင် ရွှေဟောင်း အဖြစ် ရွှေ ထရွိုင်* အောင်စပေါင်း သန်း နှစ်ရာခန့်သာ ရှိပြီး ဆိုရှယ်လစ် မဟုတ်သော နိုင်ငံများမှ နှစ်စဉ် ရွှေအသစ် ထွက်ပေါ်လာသည့် နှုန်းမှာ ထရွိုင် အောင်စပေါင်း သန်း ၄၀ ခန့်သာ ရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နှစ်စဉ် တူးဖော် ရရှိလာမည့် ရွှေအသစ် ပမာဏမှာ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် တိုးတက်မှု မရှိဘဲ တန်းနေသောကြောင့် ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်နေဦးမည့် ရွှေ ရှားပါးမှုကို ကြိုတင် ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်ကြောင်း ဆက်ပြောသွားသည်။

* တစ်ပေါင်သည် ထရွိုင် ဆယ့်နှစ် အောင်စနှင့် ညီမျှသည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘ဒါပေမဲ့ အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ အင်အားစုတွေက ရွှေဈေး တက်အောင် အတင်း တွန်းတင်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေဈေးကွက် ဆိုတာက အင်မတန် အကဲဆတ်တယ်။ ဥပမာ ရွှေတွင်း အသစ် တစ်တွင်းက တစ်နှစ်မှာ ရွှေအောင်စ သုံးသောင်းလောက်ပဲ ထွက်ပြီး အဲဒီ ရွှေတွေကို ဈေးကွက်မှာ ချရောင်းမယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒါကြောင့် ရွှေဈေး သိသိသာသာကြီး ထိုးကျသွားနိုင်တယ်’

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်က ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းငဲ့ရင်း မေးလိုက် ပြန်၏။

‘ဆာခါနာ ရွှေတွင်းကို အင်ပြည့် အားပြည့် ထုတ်လုပ်ပြီ ဆိုရင် ဘယ် လောက်လောက် ထွက်လာမယ်လို့ ခန့်မှန်းသလဲ၊ နှစ်စဉ် အောင်စ တစ်သန်း လောက်လား’

‘နှစ်သန်း ပိုချင်တောင် ပိုလိမ့်မယ်’

‘အဲဒီ ပမာဏက ရွှေဈေးနှုန်းကို တစ်ဟုန်ထိုး ကျဆင်းသွားနိုင်တယ်’ မက်က ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

‘ဘယ်သူက သောက်ဂရုစိုက်မှာလဲဗျာ၊ တရားဝင် ဈေးနှုန်းနှင့်တောင် ကျွန်တော်တို့ အများကြီး မြတ်ဦးမှာပါဗျ’

မက် ပြောလိုက်သည့် အချက်ကို ဒေးဗစ် ကောင်းကောင်းကြီး လက်ခံ သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတကာ သဘော တူညီ ချက် အရ တရားဝင် သတ်မှတ်ထားသည့် နှုန်းမှာ တစ်အောင်စလျှင် ၄၂.၂၂ ဒေါ်လာသာ ဖြစ်ပြီး ပြင်ပတွင် ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားနေသော ပုဂ္ဂလိက ရွှေ ဈေးနှုန်းထက် အများကြီး နိမ့်ကျနေသောကြောင့်ပင်။ အောဘက်က ပြောပြန်၏။

‘တကယ်လို့ မင်းက ရွှေ ထုတ်လုပ်ပြီ ဆိုရင် ဈေး မတက် တက်အောင် လုပ်မယ့် အုပ်စုတွေ ရှိနေကြတယ်။ ဆင်ဒီကိတ်ကြီး တစ်ခုက ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ ငါ့အနေနှင့် သံသယ ဖြစ်စရာ အကြောင်း တွေ ရှိနေတယ်။ အဲဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်’

မက်က ဖြတ်ပြောသည်။

‘ခဏ နေပါဦး ဒေးဗစ်၊ ဆင်ဒီကိတ် တစ်ခုက ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ် ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ် ဆိုရင် ခင်ဗျား အနေနှင့် သံသယ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား သိကို သိရမယ်’

အောဘက်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘အင်မတန် လွဲမှားတဲ့ ယူဆချက်ပဲ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တွေဟာ အင်မတန်’

ရွှေကုန်သည်

ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းတဲ့ လူတွေ၊ အထူးသဖြင့် သူတို့ အသိုင်းအဝန်းမှာပေါ့လေ၊ လန်ဒန် ဈေးကွက်ကို ရောက်လာတဲ့ များများစားစား ဝယ်ပါ ဆိုတဲ့ အမှာတွေ ဟာ အမည် မဖော်လိုတဲ့ ဖောက်သည်တွေကို ကိုယ်စားပြုထားတဲ့ ဥရောပနှင့် အရှေ့ အလယ်ပိုင်း ဒေသ ဘဏ်တွေဆီက ရောက်လာနေကြတာ၊ အဲဒီ လူတွေ ဟာ ဘယ်သူတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငွေ အမြောက်အမြားကို တရင်းတနှီးကြီး မြှုပ်နှံ နေကြတာ၊ သူတို့အနေနှင့် ဆာခါနာက ရွှေတွေ အများကြီး ထွက်လာပြီး ဈေး ပျက်အောင် ဖျက်မယ့် ကိစ္စကို မရရတဲ့ နည်းနှင့် တားမယ့် လူတွေပဲ’

အောဘက် ပြောပြနေသော အန္တရာယ်များကို မက် ကိုယ်တိုင်လည်း သဘောပေါက် နားလည်ထားပါသည်။ ပုဂ္ဂလိက ရွှေ ရှာဖွေသူ တစ်ဦး အနေ ဖြင့် အကြံအဖန်သမားများ၊ အလစ်သမားများ၊ အချောင်နှိုက်လိုသူများနှင့် ကာ တယ်ဟု ခေါ်သော စီးပွားရေး အဖွဲ့အစည်းကြီးများ၏ ဘေးရန်ကို အကြိမ် ပေါင်း များစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်သာ။

သို့သော် အောဘက်က ငွေမချေးနိုင်ဟု ငြင်းဆန်လိုက်မည်ကို သူ သိပ် စိုးရိမ်နေသည်။ သူ လိုချင်သော ပမာဏက များပြားနေသည့် အပြင် ယခု အချိန်တွင် ငွေချေးရသည်မှာလည်း ခက်ခဲလှသည်။ သူ့ အကြောင်း အောဘက် ကောင်းကောင်းကြီး သိထားသလို ယခင်ကလည်း ဆက်ဆံခဲ့ကြဖူးသည်။ မက် အနေနှင့် လုံးဝ ယုံကြည် စိတ်ချမှု ရှိသော ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်မှာ ဒေးဗစ်သာ တည်း။ အောဘက်ကသာ ခေါင်းခါလိုက်လျှင် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံရမည့် ငွေကို တခြား တစ်နေရာရာမှာ လိုက်လံ ရှာဖွေရန် ခဲယဉ်းသွားပေလိမ့်မည်။

အောဘက်က ပြောပြန်၏။

‘တကယ်တော့ အဲဒီကိစ္စကို ငါ တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားပါတယ် မက်သယူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အဲဒီ ကိစ္စကို နက်နက်နဲနဲလေး ထပ် စဉ်းစားချင်သေး တယ်’

အောဘက်သည် ကုလားထိုင်က ထလိုက်၏။ မက်ကတော့ ရွှေတုံးနှင့် ကျောက်တုံး နမူနာများကို သားရေအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ရင်း အလုပ် ရှုပ်နေ သည်။ အောဘက်က ဆက်ပြောသည်။

‘ငါ့ကို နက်ဖြန် ညနေ အထိ အချိန် ပေးကွာ၊ ညစာ စားဖို့ ည ရှစ်နာရီ လောက် ဒီကို လာခဲ့ပေါ့၊ တို့ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြမယ်လေ’

သူ့ စိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲ သွားမိလေသလား ဆိုသော ပျော်စရာ အတွေး ကလေး မက် ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

ချားလ်စ် ဂျေ စတားဒီးဗန် စီနီယာသည် တစ်ကမ္ဘာလုံး၌ စတားဒီးဗန် ဆိုသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနမတဂ္ဂ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာမှု၊ သြဇာ တိက္ကမ ကြီးမားမှု စသည်တို့ကို အလိုအလျောက် ဆက်စပ် တွေးခေါ် မိကြအောင် အမေရိကန် စက်မှုလက်မှုနှင့် စီးပွားရေး အင်ပိုင်ယာကြီး တစ်ခုအား တည်ထောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ၁၉၄၄ ခုနှစ် အသက် ကိုးဆယ့်တစ် နှစ် အရွယ်၌ ကွယ်လွန်သော အခါ သူ့တွင် သားလေးယောက်နှင့် မြေး ဆယ့် တစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ချားလ်စ် ဂျေဒန် စတားဒီးဗန် (တတိယ) သည် အချစ်ဆုံး မြေး ဖြစ်ပြီး သူ့ အဘိုး၏ ရိုးကြီးဂေါင်ဂင် ဥပမိ ရုပ်သွင်နှင့် အလွန် များပြားလှသော စည်းစိမ် ဥစ္စာတို့ကိုသာမက သူ့ အဘိုး၏ ကြီးပွားလိုသော လိုအင် ဆန္ဒနှင့် အင်တိုက် အားတိုက် အလုပ် လုပ်တတ်သော စရိုက်တို့ကိုပါ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ဆက်ခံ ရရှိသူ ဖြစ်သည်။

အသက် လေးဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော ချားလ်စ် စတားဒီးဗန် (တတိ ယ) သည် နူးရော့ခ်ရှိ စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ်၏ ချယ်ယာမင် ဖြစ်ရုံ သာမက စတော့ ရှယ်ယာ အများစုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ လာ ရောက် အပ်နှံထားငွေ ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း သုံးသောင်း ရှိသည်ဟု လက်မ ထောင်နိုင်စွမ်း ရှိသော စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ်သည် ဒေးဗစ် ရော့ခ် ဖဲလား၏ ချွေစ် မင်ဟတ်တန် ဘဏ်ထက် သာလွန်ပြီး အမေရိကရှိ စီးပွား ကုန်သွယ်မှုဘဏ် အုပ်စုတွင် တတိယ အကြီးဆုံး နေရာကို ရရှိထားသည်။

ချားလ်စ် စတားဒီးဗန် စီနီယာသည် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ မရှိသူ ဖြစ်ပြီး ၎င်းနှင့် ခေတ်ပြိုင် ပုဂ္ဂိုလ်များက ၎င်းအား ပညာ မစုံသော အရိုင်းအစိုင်းဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် ငွေကြေး အရှိန်အဝါက တတိယ မျိုးဆက် စတားဒီးဗန် များအား အမေရိကန် လူကုထံ စစ်စစ်များ အဖြစ် အသွင်အပြင် ပြောင်းလဲ

ရွှေကုန်သည်

စေခဲ့သည်။ မြေး ဖြစ်သူ ချားလ်စ်သည် ဂရိတန်နှင့် ယေးလ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက် ဖြစ်ပြီး အမေရိကန် ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်များ အသင်းနှင့် နိုင်ငံခြား ရေးရာ ကောင်စီကဲ့သို့ အင်မတန် ဩဇာ တိက္ကမ ကြီးမားသော အဖွဲ့အစည်း များတွင် မင်ဘာ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ရက်ရက်ရောရော ရှိလှသူ၊ အနုပညာကို ချစ်မြတ်နိုးသူ၊ အခြား နိုင်ငံများမှ နိုင်ငံ အကြီးအကဲများ၊ ဘုရင် ဧကရာဇ်များ နှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သူ၊ အတိုင်ပင်ခံ အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ် စသော ဂုဏ်ပုဒ်များ နှင့် လူသိများသည်ကို ကျေနပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြင် သူသည် နိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ နိုင်ငံတကာ မူဝါဒရေးရာ ကော်မတီများတွင် အဖွဲ့ဝင် အဖြစ်သော် လည်းကောင်း၊ ဧည့်သည်တော် အဖြစ် တက်ရောက်ရန်သော် လည်းကောင်း မကြာခဏ ဖိတ်ကြားခံရသူလည်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလတွင် စတားဒီးဗန်သည် နိုင်ငံတကာ စီးပွား ရေး မူဝါဒ ကွန်ဖရင့်သို့ သမ္မတကြီးက ခန့်အပ်သော အမေရိကန် နိုင်ငံ၏ ကိုယ်စားလှယ်တော် အဖြစ် ပဲရစ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။ ထိုကိစ္စက သူ ပဲရစ်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်း အတွက် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက် ဖြစ်စေသလို သာမန် လူသား တစ်ဦး အနေနှင့် သဘောပေါက် နားလည်နိုင်ရန် ခက်ခဲ များပြားလှသော ငွေကြေး ပမာဏနှင့် ဆက်စပ်နေသည့် ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက် အဆင့်ရှိ ၎င်း၏ ကိုယ်ပိုင် ကိစ္စကိုပါ ဆောင်ရွက်ခွင့် ရရှိစေသည်။

ကမ္ဘာ တစ်ခွင် ခရီးနှင့် ခြေဆန့်နေသည့် ကုမ္ပဏီကြွယ် သူဌေးကြီး စတား ဒီးဗန်သည် အနောက်ဥရောပရှိ မြို့တော်ကြီး သုံးမြို့တွင် အိမ်ပိုင် ယာပိုင် ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ပဲရစ်တွင်မူ ဖော့ချ် ရိပ်သာ လမ်းရှိ သူ့နေအိမ်ကို တည်းခိုရန်နှင့် ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ လုပ်ငန်းများ အတွက် အခြေစိုက် ဌာနချုပ် အဖြစ် အသုံး ပြုသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၉ ရက်၊ စနေနေ့ နံနက်တွင်မူ စတားဒီးဗန်သည် များပြား လှသော အိမ်ဖော်များက ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးသည့် နံနက်စာကို စားသောက် ပြီးနောက် စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

စတားဒီးဗန်သည် စာရေးစားပွဲ နောက်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ နံနက် ကိုးနာရီ တိတိတွင် လန်ဒန်မှ တယ်လီဖုန်း လာရန် ရှိသည်။ နံနက် ဆယ် နာရီတွင် ဧည့်သည် နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာမည် ဖြစ်သည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ ပတက် ဖီးလစ်ပီ နာရီက ရှစ် နာရီ ငါးဆယ့်သုံး မိနစ်ကို ညွှန်ပြနေ၏။

မောင်မြင့်ကြွယ်

တယ်လီဖုန်းသည် သတ်မှတ်ထားချိန်ထက် တစ်မိနစ်သာ နောက်ကျပြီး ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။ စကား ပြောတာကလည်း အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် တိုတောင်းသည်။ ဆက်သွယ်လာသူက စတားဒီးဗန်ကို ပြောလိုက်သည်။

‘နံပါတ်တစ်က အဆင်ပြေတယ်၊ နံပါတ်နှစ်ကတော့ အဆင် မပြေဘူး’ ကုဋေကြွယ် သူဌေးကြီးသည် စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး စကားပြောခွက်ကို ဒေါသနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူသည် အမှားမှား အယွင်းယွင်း ကိစ္စများကို လည်းကောင်း၊ မှားမှားယွင်းယွင်း လုပ်တတ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်များကို လည်းကောင်း သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိချေ။ ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်၏ ဧည့်သည်များကို စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာ၏။ ဧည့်သည် နှစ်ယောက်စလုံးသည် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသူများ ဖြစ်ကြသည့် တိုင်အောင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးလုံးဝ မတူကြချေ။

ဧည့်သည် တစ်ဦး ဖြစ်သော အီမာ နဆစ် အလ်ရာမန်အား ‘ဆော်ဒီ အာရေးဗီးယားမှ ဘုရင် ဖိုင်ဇယ်နှင့် အလီခန်တို့၏ ငယ်ရွယ်စဉ် အရွယ်ကောင်းဘဝကို ပေါင်းစပ်ထားသော ပရင့်စတန် ကျောင်းထွက်’ ဟု တိုင်း မဂ္ဂဇင်းက ကင်ပွန်း တပ်ထားသည်။ နဆစ် အလ် ရာမန်သည် အသက် သုံးဆယ်ကျော်ကျော် ခန့်သာ ရှိသေးပြီး ရေနံ ကြွယ်ဝသော ပါရှန်း ပင်လယ်ကွေ့ရှိ ဟာဂျာ ပြည်နယ်မှ စော်ဘွား ဖြစ်သည်။ ဟာဂျာ ပြည်နယ်တွင် ရေနံ တူးဖော်ခွင့်ကို စတားဒီးဗန် စီးပွားရေး အင်ပိုင်ယာ၏ လက်အောက်ခံ အမေရိကန် အင်ဇိုင်း ရေနံကုမ္ပဏီ အမီနိုကိုက ရရှိထားသည်။ စော်ဘွား နဆစ်သည် ထုတ်လုပ်သော ရေနံပေါ်မှ ခိုင်ကြေးအဖြစ် အမီနိုကို (AMENOCO) မှ တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ သန်း သုံးထောင်ကျော် ရရှိနေသည်။

မေးသား တွဲတွဲ၊ ထိပ် ခပ်ပြောင်ပြောင်နှင့် အသက် ခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိနေသူ မိုက်ကယ် အောဘက်ကတော့ ဟာဂျာ စော်ဘွားနှင့် ဖီလာ ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်တည်း။ မိုက်ကယ်သည် ပြင်သစ် နိုင်ငံရှိ အောဘက် မျိုးနွယ်ဆက်၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်သလို ဆိုစိုင့်တီ အောဘက် ဘဏ်၏ အကြီးအကဲလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုဘဏ်သည် ပြင်သစ် နိုင်ငံမှ သတ်မှတ်ထားသော စံနှင့် တိုင်းတာမည်ဆိုပါက အလွန် ကြီးမားသော စီးပွားရေး အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပြီး လက်ကျန် ရှင်းတမ်းအရ ရရန် ပိုင်ခွင့် စုစုပေါင်းမှာ ဒေါ်လာ သန်း ငါးထောင့် ငါးရာထက်ပင် ကျော်လွန်သေးသည်။

ရွှေကုန်သည်

ဆိုစိုင်းတီ အောဘက် ဘဏ်သည် ရှေးယခင်က စ၍ စတားဒီးဗန် နေရှင် နယ်ဘဏ်နှင့် ဥရောပရှိ ထိုဘဏ်၏ လက်အောက်ခံ အဖွဲ့အစည်းများနှင့် နီးနီး ကပ်ကပ် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်လေ့ ရှိခဲ့သည်။

စော်ဘွားကြီး နဆစ်၊ မိုက်ကယ် အောဘက်နှင့် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန် တို့သည် အချိန် မဖြုန်းဘဲ အလုပ် ကိစ္စကို ဆွေးနွေးကြ၏။ စတားဒီးဗန်သည် ပြင်သစ်လို ရေရေလည်လည် မပြောတတ်သဖြင့် အင်္ဂလိပ် ဘာသာနှင့်ပင် ဆွေး နွေးကြသည်။

မိုက်ကယ် အောဘက်က စမေးသည်။

‘ချားလ်စ်၊ လန်ဒန်က သတင်းရပြီလား’

စတားဒီးဗန်က တယ်လီဖုန်းက ကြားရသည့် သတင်းကို စိတ်ပျက်လက် ပျက်နှင့် ပြန်ပြောပြသည်။

‘ရတ်လက်ချ်က ခင်ဗျားညီ ဝမ်းကွဲနှင့် စကား ပြောဆိုပြီးပြီလို့ ယူဆ ရလိမ့်မယ် မိုက်ကယ်’

စတားဒီးဗန်က သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

‘စော်ဘွား နဆစ်က သူ့နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားတယ် ဆိုရင် အခြေအနေကို ပြန်ထိန်း နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့’

စတားဒီးဗန်က ခေါင်းခါသည်။

‘ဘယ်လွယ်တော့မလဲ၊ အဲဒီ ကိစ္စက ကျုပ်တို့ လက်ချက်ပဲလို့ အကျိုး အကြောင်း ဆက်စပ်ပြီး သိလာနိုင်စရာ အခွင့်အရေး သိပ်များသွားပြီ’

စော်ဘွား နဆစ်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် သူ လိုချင်တဲ့ ငွေတွေ ပိုက်ပြီး ဆာခါနာ အထိ ပြန် အရောက် မခံနိုင်ဘူး’

စတားဒီးဗန်နှင့် မိုက်ကယ် အောဘက်တို့ကလည်း ရာနှုန်းပြည့် သဘော တူကြ၏။ သူတို့ သုံးဦးသည် တစ်ကမ္ဘာလုံး၏ ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် စီမံချက် ရေးဆွဲ ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဒေါ်လာ သန်း သုံးထောင် ငါးရာ အထိ အကုန်အကျ ခံထားပြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ အဆိုပါ စီမံချက်မှ ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း တစ်သိန်း အထိ မြတ်စွန်းရန် မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်ရာ မကြာမီ သန်းပေါင်း သုံးထောင် ငါးရာမက ထပ်မံ၍ ကုန်ကျရန် ရှိနေသေးသည်သာ။

အကယ်၍ မက် ရတ်လက်ချ်က အလွန် ပမာဏ များပြားသော ရွှေ

အသစ်များကို တူးဖော်နိုင်စွမ်း ရှိပြီး ရွှေဈေးကွက်၌ ချရောင်းမည် ဆိုပါက ရွှေဈေးမှာ တစ်ဟုန်ထိုး ကျဆင်းသွားပြီး သူတို့၏ စီမံကိန်း ပျက်ပြား သွားမည် သာမက သူတို့အားလုံး ဆိုးဆိုးရွားရွား နစ်နာ ဆုံးရှုံးကြရတော့မည်သာ။

စတားဒီးဗန့်က မိုက်ကယ် အောဘက်ဘက်သို့ လှည့်ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ကျုပ်တို့ ရတ်လက်ချ်ကို တားနိုင်ပါသေးတယ်၊ မိုက်ကယ် မင်းညီ ဝမ်းကွဲ နှင့် မင်း စကား ပြောရလိမ့်မယ်’

မိုက်ကယ် အောဘက်က မျက်မှောင်ကုတ်သည်။

‘ဒေးဗစ်က သိပ်လျင်တယ်၊ ကျုပ်ကသာ ကြားဝင်လိုက်ရင် သူက ဒီကိစ္စ ဝိစ္စ အားလုံးကို ချက်ချင်းလိုလို ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါမျိုးတော့ ကျုပ်တို့ အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး’

ချားလ် စတားဒီးဗန့်က ပြောပြန်၏။

‘ဒါပေမဲ့ နည်းမျိုးစုံ ရှိပါတယ်လေ၊ ခင်ဗျားက ပြင်သစ် အစိုးရကို ကိုယ် စားပြုသလိုလို စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြော၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကလည်း ကျုပ်တို့ အတွက် အမြတ်ရအောင် ပြင်သစ် အစိုးရနှင့် အတူတူ ဝင်ဝယ်ဖို့ ဆင်ဒီကိတ် ဖွဲ့ထားတဲ့ အကြောင်း ပြောပေါ့’

မိုက်ကယ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်နေရာမှ ပြန်ပြောသွားသည်။

‘အဲဒီ စိတ်ကူး ကောင်းတယ်၊ ဒီဂေါလ် ရှိစဉ်တုန်းကလို သမိုင်းဘီး တစ်ပတ် ပြန်လည်လာတာပဲလို့ ဒေးဗစ်က ထင်သွားလိမ့်မယ်’

စော်ဘွား နဆစ်က ဝင်ထောက်သည်။

‘အရင်က အခြေအနေနှင့်တော့ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲလေ၊ အဲဒါမျိုး ခပ်ဆန် ဆန် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်အောင် သံတူကြောင်းကွဲ အကြောင်းပြချက်ကိုတော့ ခင်ဗျား ထွင်ရလိမ့်မယ်’

မိုက်ကယ် အောဘက်က ခေါင်းညိတ်သည်။

ယနေ့ အခြေအနေသည် အမေရိကန် ဒေါ်လာနှင့် ဗြိတိသျှ ပေါင်စတာ လင်တို့ကို ဖျက်ဆီးပြီး ပြင်သစ် ဖရန့်သည်သာ အနောက် တစ်ခွင်၌ ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးနိုင်သော ငွေကြေး ဖြစ်အောင် ၁၉၆၅-၆၈ ခုနှစ်များက ပြင်သစ် သမ္မတ ကြီး ဒီဂေါလ် ဆင်နွဲ့ခဲ့သော ငွေကြေး စစ်ပွဲ အခြေအနေမျိုးနှင့် များစွာ ကွာခြား ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။

သမ္မတကြီး ဒီဂေါလ်သည် ထိုစဉ်က ရွှေဈေးကွက်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေကုန်သည်

သို့သော် ထိုအချိန် ထိုကာလပိုင်းက ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင်* နိုင်ငံများသည် နိုင်ငံပိုင် အရန်ရွှေများကို ၎င်းတို့၏ ဗဟိုဘဏ်များမှ တစ်ဆင့် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်၌ ရွှေဒိုင် ဖွင့်လှစ်၍ ရောင်းဝယ်ခဲ့ကြ၏။ ပြင်သစ် အစိုးရနှင့် ပြင်သစ် ဘဏ်များသည် ရွှေဈေးကွက်မှ ရွှေ အမြောက်အမြားကို ဝယ်ယူ စုဆောင်းခဲ့ကြရာ ၁၉၆၈ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းသို့ ရောက်ချိန်တွင် ၎င်းတို့ လက်ထဲ၌ မူလက ရှိခဲ့သော ရွှေပမာဏ၏ ဆယ်ဆခန့် အထိ တိုးတက် ဝယ်ယူ စုဆောင်းမိကြသဖြင့် ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် ဆိုသော မူလ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ရန် လက်တစ်ကမ်း အလိုသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အောင်မြင်အောင် နောက်ဆုံး ခြေလှမ်းကို အစွမ်းကုန် ထိုးစစ် ဆင်နွှဲရန်သာ လိုတော့သည်။ ထိုကြိုးပမ်းချက်သည် ၁၉၆၈ ခုနှစ် မတ်လ၏ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ လေးရက်တာ ကာလ အတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သော ရွှေပမာဏ အနက် ရှစ်ဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်းကို လန်ဒန် ဈေးကွက်တွင် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်လေ့ ရှိသည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ် မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့ မတိုင်မီကမူ လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်တွင် နေ့စဉ် ပျမ်းမျှ ရွှေ ငါးတန်လောက်သာ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ထိုပမာဏသည် ချက်ချင်း လက်ငင်း ဆိုသလို တန်တစ်ရာ အထိ ထိုးတက်သွား၏။ နောက်နေ့တွင် တန် တစ်ရာငါးဆယ်၊ နောက်နေ့တွင် တန် နှစ်ရာ၊ မတ်လ ၁၄ ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင်မူ ယုံနိုင်ဖွယ် မရှိသော တန် လေးရာ အထိ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ခဲ့၏။ အမေရိကန် ဒေါ်လာ သာမက ၎င်းနှင့် ဆက်စပ်နေသည့် ငွေကြေးများ၏ တန်ဖိုးမှာ စံချိန် တင်ရလောက်အောင် ထိုးကျသွားပြီး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်လာရတော့သည်။

နိုင်ငံခြားတွင် ရောက်နေသော အမေရိကန် ခရီးသည်များသည် မည်သည့် လဲလှယ်နှုန်းနှင့်ပင် ဖြစ်စေ ၎င်းတို့၏ ဒေါ်လာများကို အခြား မည်သည့် ငွေကြေးနှင့်မှ လဲလှယ်၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း ထိတ်လန့်တကြား ကြုံတွေ့လာကြရသည်။

ငွေကြေး စနစ်ကြီး ပြိုကွဲ ယိုင်လဲမှုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်နှင့် ဥရောပ ခြောက်နိုင်ငံက ချက်ချင်း လက်ငင်း အကောင်အထည်

* ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် နိုင်ငံများမှာ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်၊ ဆွစ်ဇာလန်၊ ဟော်လန်၊ ဘယ်လ်ဂျီယံ၊ အနောက် ဂျာမနီနှင့် အီတလီ။

ဖော် လုပ်ဆောင်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြရတော့သည်။ ၎င်းနိုင်ငံများက ၎င်းကို ပိုင်ဆိုင်သော အရန်ရွှေများကို ထိုအချိန်က စ၍ ပုဂ္ဂလိက ရွှေဈေးကွက်တွင် ချမရောင်းတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ အဆိုပါ နိုင်ငံပိုင် အရန်ရွှေများကိုလည်း အမေရိကန်က နှစ် လ ရှည်ကြာစွာ သတ်မှတ် ထားခဲ့သော နှုန်းထား အတိုင်း ရွှေ တစ်အောင်စ၏ တရားဝင် ဈေးနှုန်းမှာ ၃၅ ဒေါ်လာဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ပုဂ္ဂလိကပိုင် ရွှေများသည်သာ ဝယ်လိုအားနှင့် ရောင်းလိုအားပေါ် မူတည်၍ ရွှေဈေးကွက်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဈေးနှုန်း အတိုင်း ရွှေဈေးကွက်သို့ ရောက်ရှိလာနိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ဤဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် ရွှေဈေးကွက်ကို ထိန်းချုပ်ရန် ဆိုသော ပြင်သစ် နိုင်ငံ၏ စီမံချက်နှင့် ငွေကြေးတိုက်ပွဲမှာ ပြိုကွဲ ပျက်စီးခဲ့ရသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် တရားဝင် ရွှေ ဈေးနှုန်းကို တိုးမြှင့် သတ်မှတ်မှုမှာ နှစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ၃၈ ဒေါ်လာ၊ ထို့နောက် ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ၄၂.၂၂ ဒေါ်လာ၊ ထိုနှစ်ကြိမ်စလုံးမှာပင် အမေရိကန် ဒေါ်လာကို တန်ဖိုး လျှော့ချရန် ရွှေဈေးနှုန်းကို ပြင်ဆင် သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရောင်းဝယ်နေသော ရွှေဈေးကွက်မှ ပုဂ္ဂလိက ရွှေများသည် နိုင်ငံတကာ ငွေကြေးနှင့် ကုန်သွယ်မှု အပေးအယူ ရှင်းတမ်းများ အပေါ်တွင် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုမို၍ လွှမ်းမိုးလာသည်။ အရေးပါသော ကဏ္ဍမှ ဝင်ရောက်ကပြလျက် ရှိသည်။ ရွှေဈေး တက်လာသည်နှင့်အမျှ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်နှင့် အခြား နိုင်ငံများမှ ငွေကြေးများ၏ ကုန်ပစ္စည်း ဝယ်ယူနိုင်စွမ်း ရှိသော တန်ဖိုးမှာလည်း လျော့နည်း လာရတော့သည်သာ။

လက်ရှိ သမ္မတ ဂျော့ချ် ပွန်ပီဒေါသည် သမ္မတကြီး ဒီဂေါလ်၏ ယခင် စီမံချက်ကို နည်းဗျူဟာ အသစ် တစ်မျိုးနှင့် ပြောင်းလဲ အကောင်အထည်ဖော်ရန် ကြိုးစားသည်ဟု ထင်မြင်လာအောင် စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြောမည်ဆိုက ဖြစ်နိုင်ဖွယ် ရှိသည်ဟု သုံးဦးစလုံးက ယူဆကြ၏။

ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ ပြင်သစ် နိုင်ငံသည် ပုဂ္ဂလိက ဈေးကွက်မှ ရွှေကို ထိန်းချုပ်ရန် ကြံစည်ခြင်းဖြင့် ငွေကြေးတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲရန် ကြံစည်ပြန်လေပြီဟု ဒေးဗစ် အောဘက်နှင့် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များက ထင်မြင် ယူဆကြမည်သာ။

‘ကျုပ် ခုချက်ချင်း ဒေးဗစ်ဆီ တယ်လီဖုန်း ဆက်မယ်’

ရွှေကုန်သည်

မိုက်ကယ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချားလ်စ်၏ စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

စနေနေ့ နံနက် ကိုးနာရီ နှစ်ဆယ်တွင် မက်သယူး ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် အဝတ်အစား ဝတ်ဆင် ပြီးစီးချိန်၌ ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာ၏။ ဟိုတယ် စာရေးက သတင်းပို့သည်။

‘နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဌာနက မစ္စတာ အီဗန် မူးဟက်နှင့် ရဲမှူး သောမတ် ကတ်ခ်လန်တို့က ဆရာနှင့် တွေ့ချင်ပါသတဲ့’

နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဌာနနှင့် ရဲ ဆိုပါကလား။ ဒါဆိုရင် သူထံ၌ ရွှေပါလာကြောင်း အကောက်ခွန် ဌာနတွင် ဝန်မခံဘဲ ဤနိုင်ငံထဲသို့ ယူဆောင်လာသည်ကို တစ်ယောက်ယောက်က သိသွား၍သာ ဖြစ်ရမည်။ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင် ဆာခါနာ၌ သူ ရွှေတွေ့လာသည့် ကိစ္စမှာ မကြာခင် လူတိုင်း သိသော သတင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်သာ။ မက်က ဖြေလိုက်၏။

‘ကောင်းပြီလေ၊ အပေါ်ကို လွှတ်လိုက်ပေါ့’

အီဗန် မူးဟက်နှင့် သောမတ် ကတ်ခ်လန်တို့က မက်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးရသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း လှိုင်နေအောင် တောင်းပန်ပြီးနောက် မူးဟက်က ပထမ မေးခွန်းကို စမေးသည်။

‘မစ္စတာ ရတ်လက်ချ်၊ ရာလ်ဖင် ကာလ်စီ ဆိုတဲ့ လူကို ခင်ဗျား သိပါသလား’

‘ရာလ်ဖင် ကာလ်စီ ဟုတ်လား’ မက်က နည်းနည်း စဉ်းစားလိုက်၏။

‘မသိဘူး၊ သူက ဘယ်သူလဲ’

မူးဟက်က ဖြေသည်။

‘အဲဒါကို ကျုပ်တို့က သိချင်လို့ပဲ၊ အဲဒီလူဟာ မနေ့ညက ဘီအိုအေစီ ခရီးစဉ် အမှတ် ၉၈၂ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ သေနေတာ တွေ့ရတယ်’

ရဲမှူး ကတ်ခ်လန်က ဝင်ပြောသည်။

‘ကာလ်စီဟာ အသတ် ခံလိုက်ရတာဗျ၊ သူ့အလောင်းကို စစ်ဆေးလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အဆိပ် မိသွားတယ်လို့ သိရတယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ခင်ဗျား သူ့ကို သိချင် သိမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အကြောင်း သိချင် သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ’

‘မြတ်စွာဘုရား၊ ဘာဖြစ်လို့ ထင်ရတာလဲဗျ’

‘ကာလစီဟာ ဆာခါနာ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်နှင့်လူ၊ ခင်ဗျားကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်က ဆာခါနာမှာ ရှိခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကာလကတ္တားမှာ လေယာဉ်ပျံ တစ်စီးတည်းကို အတူတူ တက်စီးခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကြောင့် ခင်ဗျားက ဒီလူ့ အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ပြော ပြနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ၊ အင်္ဂလန်ကို လာတဲ့ ဆာခါနာ နိုင်ငံသားတွေ ကလည်း ခပ်နည်းနည်းရယ် ဆိုတော့’

ရတ်လက်ချိက ဖြေသည်။

‘သူတို့က နိုင်ငံ ပြင်ပကို ခရီးသွားတဲ့လူ သိပ်နည်းပါတယ်’

လွန်ခဲ့သော ညက သူ့ကို လုပ်ကြံရန် ကြံစည်ခဲ့သော ဆာခါနာ နိုင်ငံခြား သား တစ်ဦး အကြောင်း ထုတ်မပြောသော်လည်း သူ လုပ်ကြံခံရသည့် ကိစ္စနှင့် ရာလ်ဖင် ကာလစီ အသတ်ခံရသည့် ကိစ္စမှာ ဆက်စပ်နေလေမလားဟု တွေးမိ သည်။

‘အဲဒီ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ တခြား ဆာခါနာ နိုင်ငံသားတွေများ ပါလာ သေးသလား’

အီဗန် မူးဟက်က မပါကြောင်း ဖြေသည်။

‘ကာလစီ အကြောင်း သိရအောင် ဆာခါနာနှင့် ဆက်သွယ်သေးသလား’

‘မနေ့ညကတော့ မြို့တော် ကန်တက်ကို ကျုပ်တို့ ရေဒီယိုနှင့် ဆက်သွယ် ခဲ့တယ်၊ ခုအချိန် အထိတော့ ဘာမှ အဖြေ မရသေးဘူး’

မက်သယူး ရတ်လက်ချိက ကာလစီ အကြောင်း ဘာမှ မပြောနိုင်သည်မှာ သိသာ ထင်ရှားလွန်းလှသဖြင့် မူးဟက်နှင့် ကတ်ခ်လန်တို့သည် မိနစ် အနည်း ငယ်မျှသာ ဆက်နေသွားကြသည်။

သူတို့ ပြန်သွားကြသောအခါ ရတ်လက်ချိသည် ကုလားအုတ် တံဆိပ် စီးကရက်များကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် သောက်ရင်း သူ စဉ်းစား၍ မရသည့် အချက်အလက်များကို အဖြေရှာ ကြည့်နေသည်။ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ သူ လက်လျှော့ လိုက်ရ၏။ ဂျက်ကော့ အောဘက် ကုမ္ပဏီက ချေးငှားရမည့် ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ဆယ် ကိစ္စကသာ တကယ် အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စ ဖြစ်သည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ ထိုငွေကို ချေးငှား၍ ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပဟေဠိ မှန်သမျှမှာ ဖြေရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားမည် ဖြစ်သလို ပြဿနာ မှန် သမျှသည်လည်း သူ့အလိုလို ပျောက်ကွယ် သွားကြမည်သာ။

ဗီဗီယန် အောက်သည် သူ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ် သူမိခင် ကွယ်လွန်ခဲ့သော လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က စ၍ သူ့ဖခင်၏ အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝကို ဦးစီး ဦးဆောင် ပြု၍ လုပ်ကိုင်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဗီဗီယန်သည် အလို လိုက်ခံရလွန်းသဖြင့် ဆိုဆုံးမရ ခက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူ့ဖခင်ကို ချစ်မြတ်နိုးလှသောကြောင့် သူ့ဖခင် အတွက် အိမ်မှုကိစ္စ မှန်သမျှကို ချောမွေ့ ပြေပြစ်အောင် ဆောင်ရွက် ပေးနေရသည်ကို ဝမ်းမြောက်နေသူ ဖြစ်သည်။ စနေနေ့ နံနက်တွင် ချောမွေ့နေသော အိမ်တွင်း ဆက်ဆံရေး စက်ယန္တရားကြီး ချွတ်ယွင်းစ ပြုလာသည်။ သူ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာသောအခါ အိမ်စေမကလေးနှင့် သူ့ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ မာလီတို့က အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ပြီး သြစတြေးလျသို့ စွန့်စွန့်စားစား သွားရောက်၍ ဘဝသစ် ထူထောင်ကြတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း နို့တစ်ပေးတော့သည်။

ဗီဗီယန်၏ မျက်နှာသည် သူသူငါငါ မြင်တွေ့ရမြဲ ဖြစ်သည့် အဆင့် နှစ်ဆင့်စလုံးတွင် လှပ ချောမောသူ ဖြစ်သည်။ တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခဏတွင် တော်ဝင်သူ မိန်းမမြတ်တို့၏ အချိုးအစား ကြန်အင် လက္ခဏာ အတိုင်း အလွန် ပြေပြစ် ချောမောသူ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရမည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့ရုပ်သွင်က သူသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် တရင်းတနီး ရှိမှုကို ဖော်ပြနေသည်သာမက ရမ္မက်ဇော သန်သန်နှင့် စွဲမက်ဖွယ် ကောင်းသူ အဖြစ်လည်း ဖော်ပြနေပြန်သေးသည်။ ယခု ဗီဗီယန်သည် ဦးနှောက် ခြောက်သွားသောကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိ၏။ ထိုသတင်းစကားကြောင့် ဗီဗီယန်သည် အကြောင်း အချက် မည်မည်ရရ မဖော်ပြတတ်ဘဲ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းသွားသည်။

ဗီဗီယန်သည် နံနက်တိုင်း ပြုလုပ်နေကျ အစဉ်အလာအတိုင်း သူ့ ဖခင်နှင့် အတူ နံနက်စာ စားသည်။ စားသောက် ပြီးစီးသွားသော အခါ ဒေးဗစ် အောက်က မေးသည်။

‘ဒီညနေ ဘာ အစီအစဉ် ရှိသလဲ’

‘အလန်နှင့် ကျွန်မ ပါတီပွဲ တစ်ခုကို သွားကြမလို့’

အလန် ဆိုသည်မှာ ဗီဗီယန်နှင့် စေ့စပ်ထားသူ အလန် လီယိုပိုးပင်တည်း။
မေလတွင် သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ကြမည် ဖြစ်သည်။

‘ငါ လူတစ်ယောက်ကို ညနေစာ အတွက် ဖိတ်ထားတယ်’

‘ဖြစ်ပါတယ် ဒက်ဒီ’

ဗီဗီယန်၏ ဖခင်က ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို ယခုလောက် အချိန်
ကပ်ပြီး ဖိတ်ကြားထားသည် ဆိုပါက အလုပ် သဘော ပါသော ညစာပင်
ဖြစ်လိမ့်မည်။ ၎င်း၏ ဖခင်က ၎င်းကို အိမ်တွင် ရှိနေစေလိုပြီး အိမ်ရှင်မ
အဖြစ် ဧည့်ခံစေလို၍သာ ဖြစ်ရမည်။ ဗီဗီယန်က နောက်ထပ် ‘စကား ပြော
တော့မည် ဆဲဆဲတွင် ‘မစ္စတာ မိုက်ကယ် အောဘက်သည် ပဲရစ်မှ တယ်လီ
ဖုန်း ဆက်နေကြောင်း’ သတင်း ပို့သဖြင့် စကားစ ပြတ်သွားသည်။

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်က တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ ၎င်း၏ နှစ်ဝမ်းကွဲ
အစ်ကို မိုက်ကယ်သည် ရက်သတ္တပတ် နားရက်တွင် တယ်လီဖုန်း ဆက်သတဲ့
လား။ သိပ် ထူးဆန်းနေသည်။

‘စာဖတ်ခန်းထဲက သွားပြောမယ်’

ဗီဗီယန် တစ်ယောက် သက်ပြင်းချမိ၏။ အောဘက် မျိုးနွယ်တွေ များ
လွန်းလှသဖြင့် သူရင်ထဲက မွန်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်မိသည်။ ၎င်း၏ ပြင်သစ်
ဦးလေး မိုက်ကယ်သည် အတ္တစွဲ ကြီးမားလှပြီး ဘဝင်မြင့်သူ တစ်ဦးဟု ဗီဗီ
ယန်က ယူဆထားသည်။ ဗီဗီယန်သည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး အလန်
လီယိုပိုးထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်သည်။

‘ဒီကနေ့ည အတွက် သတင်း ဆိုးတယ် ဒါလင်၊ ဒက်ဒီက အထူး ဧည့်
သည်တော် တစ်ယောက်ကို ညစာ စားဖို့ ဖိတ်ထားတယ်၊ ကျွန်မက အိမ်မှာ
နေပြီး ဧည့်ခံရမယ်တဲ့’

အလန်သည် သိနားလည်မှုနှင့် စာနာမှု အပြည့်အဝ ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်
သည်။ အင်မတန် စာနာ ထောက်ထားတတ်သူ တစ်ဦးပင်တည်း။

အလန်က ပြန်ဖြေသည်။

‘ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့ တနင်္လာနေ့ ညမှာ ဆုံကြမယ်လေ’

မနက်ဖြန်တော့ မဟုတ်ပါ။ ထိုနေ့သည် လတစ်လ၏ ဒုတိယ တနင်္ဂနွေ
နေ့ ဖြစ်သည်။ အလန်သည် ဆူဆက်တွင် နေသော သူဖခင်ဘက်မှ တော်စပ်

ရွှေကုန်သည်

သည့် သူ့အဘိုးထံ အမြဲတမ်း သွားရောက် တွေ့ဆုံတတ်သော နေ့။ ဗီဗီယန်က နှစ်ဖက် ဆွေမျိုး ပြဿနာကို တွေးတောရင်း တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ပြန်တင်လိုက်၏။

ဗီဗီယန်သည် သူ လိုလားသည့် အမျိုးသားကို ခေါင်းခေါက်၍ ကြိုက် သလို ရွေးချယ်နိုင်စွမ်း ရှိသူဖြစ်သည်။ အလန် လီယိုပိုး မတိုင်မီက သူ့ စိတ် တိုင်းကျ ရွေးချယ်၍ ရည်းစားထားခဲ့သော အမျိုးသား ငါးယောက်က သက်သေ ထူလျက် ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ခင်ပွန်းလောင်း အဖြစ် ရွေးချယ်ရာ၌မူ မိသားစု အစဉ်အလာနှင့် သတ်မှတ်ချက် နယ်ပယ်ကို ဗီဗီယန် ကျော်လွှား၍ မရချေ။ ခင်ပွန်းလောင်း ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဂျူးလူမျိုး ဖြစ်ရမည်။ ရာစုနှစ် နှစ်ဆက် အတွင်း အောဘက် ဆွေမျိုးစု အားလုံးထဲမှ စုစုပေါင်း ငါးဦးသည်သာ ဘာသာ မတူ သူနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖန် ဗီဗီယန်သည် တစ်ဦးတည်းသော သမီး ဖြစ်သဖြင့် ၎င်း၏ ခင်ပွန်းလောင်းသည် ဘဏ် လုပ်ငန်းရှင် မိသားစုမှ ဘဏ် ဝန်ထမ်း တစ်ဦးသာ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူသည် တစ်နေ့တွင် ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီ၌ ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရမည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

အလန် လီယိုပိုးသည် အဆိုပါ သတ်မှတ်ချက် အားလုံးနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် ဗီဗီယန်က သူနှင့် လက်ထပ်ရန် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်ခဲ့ရတော့သည်သာ။ ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်မှု ဆိုသော စကားသည် နားဝင်ချို၍ ပေါ့ပျက်ပျက် နိုင်လှသော်လည်း ဤကိစ္စတွင် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မှန်ကန်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးသည် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် စိတ်တိုင်း မကျချေ။ ချစ်ရေး ချစ်ရာ လိင်မှုကိစ္စဘက်တွင်များ လား။ ဖြစ်နိုင်သည်။ အလန်သည် ချစ်မှုရေးရာတွင် လူသား ဆန်သူ တစ်ဦး မဟုတ်။ သို့တိုင်အောင် ချစ်မှုရေးရာ ကိစ္စ တစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်။

ဗီဗီယန်သည် ရှည်လျားသော ရွှေဝါရောင် ဆံပင်တစ်ချောင်းကို စိတ်မှတ် မပါဘဲ လက်နှင့် ဆွဲကိုင် နေမိသည်။ အလိုမကျသော အပြစ် အနာအဆာက မည်သည့် ကိစ္စမျိုးပင် ဖြစ်စေ ဗီဗီယန်က အချိန်အချက်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်တိုင်း အသက် မပါသော အလန်၏ တုံ့ပြန်မှုက မကျေချမ်းစရာ နိမိတ် လက္ခဏာ တစ်ခုပင်တည်း။

အလန်က ပြန်လည် ကန့်ကွက်ခြင်း၊ ငြင်းဆန်ခြင်း လုံးဝ မပြုလုပ်။ သို့ ရာတွင် သူ့ကို ထိုကိစ္စ အတွက် ခွင့်လွှတ်ရလိမ့်မည်သာ။ သူသည်လည်း ငါ့ လိုပင် မိဘ စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရသူ တစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

ဗီဗီယန်သည် သူ့ဖခင်ရှိရာ စာဖတ်ခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားသည်။ ဒေးဗစ် အောဘက်သည် မိုက်ကယ်နှင့် စကား ပြောဆို၍ ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်ပြီး သူ့ စားပွဲ နောက်ဘက်တွင် ထိုင်နေ၏။ စိတ်ပျက်နေပုံ ရသည်။ ဒေးဗစ်က စကား စမြည် ပြောလိုဟန် ရှိကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် ဗီဗီယန်သည် ကုလားထိုင် တစ်လုံး တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘မိုက်ကယ်က စိတ်မချမ်းသာစရာ ကိစ္စတွေ ပြောလိုက်ပြန်ပြီ ထင်တယ်’

အောဘက်က အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှူသွင်းလိုက်၏။ သူသည် အလုပ် ကိစ္စများကို အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် အရွယ် သူ့သမီးနှင့် မကြာခဏ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးလေ့ ရှိသည်။ ဗီဗီယန်နှင့် လက်ထပ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီကို တစ်နေ့သော အခါတွင် ဦးစီး ဦးဆောင် ပြုရမည် ဖြစ်သော်လည်း ဗီဗီယန်သည်သာ တကယ့် ပိုင်ရှင် အဖြစ် အမွေရမည့် သူ ဖြစ်သည်။ ဗီဗီယန်သည် ဘဏ်လုပ်ငန်း အကြောင်း ယေဘုယျ နားလည် ထားရန်နှင့် ထိုဘဏ်၏ လုပ်ပုံ လုပ်နည်းများကို သိထားရန် လိုသည်။

ဒေးဗစ်က ဖြေလိုက်သည်။

‘ဒီဥစ္စာက တို့ ညစာ စားဖို့ ဖိတ်ထားတဲ့ အမေရိကန် ဧည့်သည် မက်သယူး ရတ်လက်ချ်နှင့် ပတ်သက်နေတယ်’

ထိုအမည် နာမည်သည် ဗီဗီယန် အတွက် မည်သို့မျှ အဓိပ္ပာယ် မရှိသလို မိုက်ကယ် ပြောသော စကားသည် ညစာ စားရန် ဖိတ်ထားသည့် ကိစ္စနှင့် ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ပတ်သက်နေသည်ကိုလည်း စဉ်းစား၍ မရနိုင်ပါချေ။

‘သိပ်မကြာသေးခင်က ဆာခါနာမှာ ရွှေ ရှာတွေ့လာတဲ့ လူလေ၊ သူက လုပ်ငန်း အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ ငွေ လာချေးတယ်၊ ငါကလည်း ချေးဖို့ သဘော တူတော့မလို့၊ ဒါပေမဲ့ ရတ်လက်ချ် ငါနှင့် လာတွေ့မယ် ဆိုတာ မိုက်ကယ် သိသွားပြီး ငွေမချေးဖို့ ပြောနေတယ်’

‘ဒက်ဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မိုက်ကယ် စကားကြောင့် ပြန်ပြင်မလို့လား’

‘ဒီမှာ ဗီဗီယန်၊ အောဘက် မျိုးနွယ်ခွဲ တစ်ခုရဲ့ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်က ဒီပြင် အကြီးအကဲ တစ်ယောက်ကို မေတ္တာ ရပ်ခံတဲ့ အခါ’

ဗီဗီယန်က ငေါ့တော့တော့ ဝင်ပြောသည်။

‘အမြဲတမ်း နားထောင်လေ့ ရှိကြတယ်၊ ဒါကတော့ ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးစုမှာ အထွတ်အမြတ် အထားဆုံး အစဉ်အလာ တစ်ခု’

ဗီဗီယန်သည် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဒေါပွနေသည်။

ရွှေကုန်သည်

‘ဒီလို အထက်စီးက ပြောနိုင်အောင် မိုက်ကယ်က ဘယ်လိုများ ဆင်ခြေ ဆင်လက် ပေးသလဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလ ကတည်းက ရွှေဈေးကွက်မှာ တစ်မျိုးတစ်မည် အကွက် ဆင်နေပြီလို့ ငါ သံသယ ရှိနေတယ် ဆိုတာ မင်းလည်း သိသားပဲ။ ငါထင်တာ မှန်ပုံ ရတယ်။ ပြင်သစ် နိုင်ငံက ငွေကြေး စစ်ပွဲ တစ်ခုနှင့် ထိုးစစ် ဆင်နေတယ်လို့ မိုက်ကယ်က အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်တယ်’

‘မဟုတ်တရုတ်တွေ၊ မိုက်ကယ်က သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ သတိ လက်လွတ် တစ်ခါမှ စကား မပြောဖူးဘူး။ သူက ဒက်ဒီကို ပြောတယ် ဆိုရင် သူ့အကြောင်းနှင့် သူ ရှိရမှာ သိပ်သေချာတယ်’

သူ့ဖခင်က ဝန်ခံသည်။

‘သူ့မှာ အကြောင်း ရှိတယ်။ သူနှင့် သူ့ဘဏ်က ပြင်သစ် အစိုးရ ကိုယ်စား ရွှေတွေ စုဆောင်းပြီး ဝယ်ပေးတဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် တိတ်တိတ်ပုန်း လုပ်ကိုင်နေတာ၊ တစ်ခါ မိုက်ကယ်က ရွှေဈေး ဆက်တက်ဦးမှာပဲ ဆိုတဲ့ ယူဆချက်နှင့် ဆင်ဒီကိတ် တစ်ခုနှင့် ပူးပေါင်းပြီး ရွှေတွေ အများကြီး ဝယ်စုနေတယ်။ မက် ရတ်လက်ချ်က ရွှေ အများကြီး ထွက်မယ့် နေရာကို ရှာတွေ့ထားပြီး ရွှေတွင်း တူးဖို့ အရင်းအနှီး လုံလုံလောက်လောက် ရသွားပြီ ဆိုတဲ့ သတင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ရင် ရွှေဈေး ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်’

‘အောဘက် ဆွေမျိုးစုရဲ့ မိရိုးဖလာ အစဉ်အလာက မိုက်ကယ် အမြတ် ရရှိရေးကို ဒက်ဒီက အမြဲတမ်း အာမခံချက် ပေးရမယ်လို့ အတင်း အဓမ္မ ပြဋ္ဌာန်း ထားလို့လား’

အောဘက်က သူ့နားပျင်းကို လက်နှင့် ဆွဲလိုက်သည်။

‘အဲဒါထက်တော့ မကပါဘူးလေ။ ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ အကြံ အစည်တွေ ကပျက်ယပျက် ဖြစ်သွားရင် ဘဏ်တွေကို လက်စားချေတဲ့ နေရာမှာ ပြင်သစ် အစိုးရက သိပ်နာမည်ကြီးတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီက မိုက်ကယ်နှင့် ဆိုစိုင်းတီ အောဘက် ဘဏ်ရဲ့ ကိုယ်စား လန်ဒန် ဈေးကွက်မှာ ဝယ်ခြမ်းပေးနေခဲ့တာ’

‘ဒီတော့ ဒက်ဒီက မိုက်ကယ်ကို အကာအကွယ် ပေးရတော့မှာပေါ့’

‘ငါက ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီကို ကာကွယ်နေတာ၊ ပြီးတော့ လည်း ငါပြောခဲ့သလို ဆင်ဒီကိတ် တစ်ခုက-’

‘ရွှေဈေးကွက်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြံစည်နေပြီပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ အခြေအနေမျိုး အထိ ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ မိုက်ကယ်က ငါ့ကို တစ်စွန်းတစ်စပဲ ပြောပြတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ စီမံချက်ဟာ အင်မတန် ရှည် မှန်းချက် ကြီးသလို သိပ် အတင့်ရဲတယ် ဆိုတာကို သဘော ပေါက်လာစေတဲ့ အထိ လုံလောက်ပါတယ်’

‘စီမံချက် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ အဖို့ကတော့ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ လိမ်နည်း ညာနည်း တစ်ခုပဲလို့ ထင်တယ်’

‘ဒါ စီးပွားရေး ကိစ္စ ဗီဇီယန်ရဲ့၊ အင်မတန် ကြီးကျယ်တယ် ရက်စက် တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပေမဲ့ လွတ်လပ်စွာ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားနိုင်တဲ့ ဈေးကွက် မှာ တရားဝင် လုပ်ကြ ကိုင်ကြတဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းပဲ’

‘မြတ်စွာဘုရား၊ ဒက်ဒီက အဲဒီ ဆင်ဒီကိတ်ကို ကြောက်လန့် နေလို့လား’

‘လန့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အမြော်အမြင် ရှိတာ၊ မိုက်ကယ် ပြောပုံ အရက တော့ အဲဒီ ဆင်ဒီကိတ်ကို ချားလ်စ် ဂျော်ဒန် စတားဒီးဗန်နီက ဦးဆောင်နေ တယ်၊ သူ ဘယ်လောက်တောင် သြဇာ တိက္ကမ ရှိတယ်၊ ငွေကြေး အင်အား တောင့်တင်း ပြည့်စုံတယ် ဆိုတာ မင်းကို ပြောပြနေဖို့တောင် လိုမယ် မထင် ဘူး၊ စတားဒီးဗန်နှင့် သူ့ရဲ့ စီးပွားရေး အင်ပိုင်ယာကို ထိပ်တိုက် သွားတိုးတဲ့ ကိစ္စလောက် မိုက်မဲတဲလူ ရှိနိုင်ပါ့မလား’

ဗီဇီယန် အဖို့ နောက်ထပ် ငြင်းခုံရန် အကြောင်း မရှိတော့ပါ။

‘ကျွန်မတို့က မစ္စတာ ရတ်လက်ချ်ကို ထမင်း ခေါ်ပြီး ကျွေးဦးမှာပဲလား’

‘ကျွေးရမှာပေါ့၊ သူ့ကို ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက် ပြောပြရဦးမယ်’

ဒါ ဒက်ဒီ ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ မိုက်ကယ်က ဝင်ဆုံးဖြတ် ပေးလိုက်တာပါဟု ဗီဇီယန်က နာနာကြည်းကြည်း တွေးလိုက်မိသည်။

အောဘက် မိသားစုဝင် တစ်ဦး ဖြစ်ရသောကြောင့် သေတပန် သက်တဆုံး ကြိုက်သလို ထုတ်ယူ သုံးစွဲနိုင်သော အာမခံလွှာ စာချုပ် အလွတ်ကို အခြား အောဘက် မိသားစုဝင်များအား ပေးအပ်ထားရမည် ဆိုသည်မှာ သိပ်ကို ထင် ရှားလွန်းလှသည်။ ဒါဟာ အင်မတန် ရှေးကျလွန်းသည်။ စီးပိုးလွန်းသည်။ တရားလွန်သည်။

ဗီဇီယန်သည် နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာ ကြာမြင့်ပြီး ဖြစ်သော အောဘက် မိသား စု၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာများကြောင့် သူ့လိုပင် အစတေးခံ ယဇ်ကောင် ဖြစ်နေ ရှာသော သူ တစ်ခါမှ မဆုံးမ မမြင်ဖူးသေးသည့် မက်သယူး ရတ်လက်ချ်အား သနား ကြင်နာစိတ်တွေ တဖွဖွ ယိုဖိတ်နေမိလေသည်။

ဒေးဗစ်တို့ သားအဖက မက် ရတ်လက်ချ်အား ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဧည့်ခံသည်။
ဖီလန်က မာတီနို လာချပေး၏။ ဗီဗီယန်သည် အရက် ဖန်ခွက်ပေါ်မှ ကျော်၍
မက်ကို လေ့လာနေသည်။ မက်သယူးသည် သူ့ဖခင်၏ စီးပွားရေး မိတ်ဆွေ
အများစုလိုပင် အရွယ်တော် တစ်ဆိတ် ဟိုင်းနေသည့် လူလတ်ပိုင်း အရွယ်
ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသော ဘုတ် အဖွဲ့ဝင် လူစားမျိုးဟု ကြိုတင်၍ တွေးထင်
ထားခဲ့မိသည်။ သို့သော် သူသည် အသက် ခပ်ငယ်ငယ်၊ အဆက် အပေါက်
ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ကြည့်ကောင်းသော လူချော တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ စွဲမက်
ဖွယ် ကောင်းသော ညှို့ဓာတ် စွမ်းအင် တစ်မျိုးသည် သူ့ထံမှ ဖြာထွက်နေသလို
ထင်ရသည်။

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်က ဗီဗီယန် သိအောင် ရှင်းပြသည်။

‘မက်သယူးနှင့် ငါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက စတွေ့ခဲ့
ကြတာ၊ အခုတော့ ဇိုင်ယာလို့ လူသိများနေတဲ့ ကွန်ဂို နိုင်ငံမှာ သတ္တု တူးဖော်
ခွင့် လိုင်စင်ကို သူ စရတဲ့ အချိန်ကပေါ့’

သူ မက်ကို သဘောကျပုံ ရတယ်ဟု ဗီဗီယန် တွေးမိသည်။ ဗီဗီယန်က
မက်ကို ပြုံးပြရင်း မေးလိုက်၏။

‘ရှင်က မိုင်းတွင်း တူးပြီး ရွှေတွေ ရအောင် ထုတ်လုပ်ခဲ့တယ်ပေါ့နော်’
မက်က ပြန်ဖြေသည်။

‘စတူးကတည်းက ရွှေထွက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မကြာလိုက်
ပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာကို မေးရင် စိတ်ဆိုးမှာလားဟင်’

‘မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် အားလုံးကို လက်
လွှဲ ရောင်းစားလိုက်တယ်လေ၊ ကွန်ဂိုမှာ ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ဖြစ်တော့မှာပဲ
လို့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲက ထင်နေတာနှင့် ရသမျှနှင့်ပဲ ချို့လိုက်တယ်၊ အဲဒီ
နောက်တော့ သိပ်မကြာလိုက်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့လေ’

အောဘက်က ဝင်ပြောသည်။

‘နောက်တစ်လ အကြာမှာ သူပုန်တွေနှင့် နိုင်ငံခြားက ကြေးစား စစ်သား
တွေ အရမ်း သောင်းကျန်းကြတော့တာပဲ၊ မက်သယူးရဲ့ ကြိုသိနှင့်တဲ့ စိတ်က
တော့ အံ့ဩစရာပဲကွ’

ခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကြို သိ တဲ့ သူ့စိတ်က အိပ်ပျော်နေပြီ ထင်ပါရဲ့ဟု ဗီဗီယန်က တွေးလိုက်၏။ မကြာခင် အငြင်းခံရတော့မည် ဆိုတာကို တစ်စွန်း တစ်စမှ ရိပ်စားမိပုံ မပေါ်။

ဖီလန်နှင့် အိမ်ဖော် တစ်ဦးက အစားအစာများကို တည်ခင်း ကျွေးမွေး နေစဉ် မက် ရတ်လက်ချိကလည်း သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသည့် ဗီဗီယန်ကို သူ့ဘာသာသူ အကဲဖြတ်နေသည်။ ပါးစုံရိုး ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဗာဒံ သီး သဏ္ဍာန် မျက်လုံး အစုံက အင်မတန် သွက်လက် ချက်ချာပြီး ထက်မြက်ပုံ ရသော မျက်နှာပေါက်ပေါ်တွင် အရှေ့တိုင်းသွေး နွယ်သယောင်ယောင် ဖြစ် အောင် တန်ဆာ ဆင်ထားသကဲ့သို့ပင်တည်း။

ဗီဗီယန်၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်က အချိုးအစား ကျန ပြေပြစ်လှသလို သွားပုံ လာပုံကလည်း စွဲမက်လောက်စရာပင်။ ဒါတွေကို ဘေးချိတ် ထားလိုက် စမ်းပါဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန် သတိပေးနေရသည်။ ဗီဗီယန်က ဒေးဗစ်၏ သမီး။ ပြီးတော့ လက်သူကြွယ်ပေါ်တွင် မြသဏ္ဍာန် အကွက်ဖော်၍ သွေးထားသည့် ဆယ့်နှစ် ကာရက် ရှိသော စိန်တစ်လုံးတည်း လက်စွပ်ကို စေ့စပ် ကြောင်းလမ်း ထားသူ အဖြစ် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

‘ရှင်ဟာ ရွှေတွင်း လိုက်ရှာပြီး တူးနေတဲ့ လူပဲလို့ ယုံရမှာတောင် ခပ် ခက်ခက်ပဲ၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ အဲဒီလို လူစားမျိုးတွေဟာ မှန်တေတေနှင့် အရုပ် ခပ်ဆိုးဆိုးတွေချည်းပဲ’

‘မက်သယူးက သတ္တုတွင်း အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရထားသူ တစ်ယောက်ကွ’ ဒေးဗစ်က ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့လေသံတွင် သူ့သမီးအား ရှုတ်ချ ပြစ်တင်လိုသည့် လေသံမျိုး ပါဝင်နေသည်။

မက် ရတ်လက်ချိက ဖြူဖွေးနေသော သွားများ ပေါ်အောင် ပြုံးရယ်ရင်း ‘ဘာပဲပြောပြော သတ္တု ရှာဖွေရေးသမား တစ်ဦးပါပဲလေ၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ပေါက်တူးနှင့် ဂေါ်ပြားကိုတောင် ကိုင်ပြီး တူးခဲ့ဖူးပါတယ်’

ဗီဗီယန်သည် ရှည်လျားသော မျက်တောင်ကော့ကြီးများ အောက်မှ မက် ကို ထပ်မံ အကဲဖြတ်နေပြန်သည်။

မက်၏ စိမ်းပြာရောင် မျက်လုံးများနှင့် နက်မှောင်နေသော ဆံပင်တို့မှာ ထူးထူးခြားခြား လိုက်ဖက်ညီလှသည်။ မက်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရုပ်ရည် ရူပကာကို စွဲမက် သဘော ကျတာမျိုးထက် ပိုကို ပိုရမည်ဟု တွေးမိသည်။ မက်သယူး ရတ်လက်ချိကို အလေးမမူဘဲ လျစ်လျူ ရှုထားသည့် အမျိုးသမီး

ရွှေကုန်သည်

သိပ်ကို ရှားပေလိမ့်မည်။ မက်သည် ရာနှုန်းပြည့် ယောက်ျား ပီသသူ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်တတ် ကိုင်တတ်သူ၊ ရင်ထဲတွင် သိုဝှက် မျိုသိပ် ထားတတ်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့တိုင်အောင် သူ့စိတ်နေ စိတ်ထားမှာ ယုယုယယနှင့် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိရမည့် အခါတွင် ရှက်တတ်မည့် လူစားမျိုး မဟုတ်သလို အဆိုးရွားဆုံး အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံရသော အခါမျိုးတွင်လည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရင်ဆိုင်ရန် ကြောက်ရွံ့မည့်သူလည်း မဟုတ်ပါချေ။ သူနှင့်သာ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ရမည် ဆိုလျှင် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဘဝမျိုး အထိ ရောက်ရှိသွားလိမ့်မည်မှာ သိပ်ကို သေချာသည်။ အလို မြတ်စွာဘုရားဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိရင်း တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာ လွှဲလိုက်ရ၏။ သူနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ငါ့စိတ်ကူးတွေ ဟာ သမုဒယဘက် မနွယ်ဘဲ တဏှာဘက်ကို နယ်ကျွံနေပါကလား။

ညစာ စားပြီးကြသော အခါ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် သက်တမ်း ခုနစ်ဆယ့် ငါးနှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော အကောင်းဆုံး အော့တတ် ဘရန်ဒီကို ကော်ဖီနှင့် အတူ ဧည့်ခံသည်။ ဒေးဗစ်က ဆေးပြင်းလိပ်နှင့် ဧည့်ခံ၏။ သို့သော် မက်က ငြင်းလိုက်ပြီး ဗီဗီယန်၏ ဘင်ဆန် အင် ဟက်ဂျက်စ်နှင့် သူ့ ကုလားအုတ် တံဆိပ်စီးကရက်ကိုသာ မီးညှိလိုက်သည်။ ဒေးဗစ် အော့ဘက်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရှိုက်ဖွာနေစဉ် သူ့ နဖူးပေါ်၌ အရေးအကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူ စကား ပြောရမှာကို ဝန်လေး နေပုံရသည်။ တစ်ခုခုတော့ ဆိုးဆိုးရွားရွား မှားယွင်းမှု ရှိနေပြီဟု မက်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် တွေးမိရင်း အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေးဗစ် အော့ဘက်က ပြောတော့သည်။

‘မနေ့က ပြောကြ ဆိုကြတဲ့ ကိစ္စကို ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ထားပြီး ညက အိပ်လိုက်တယ်။ ဒီကနေ့ မနက်ကျတော့ ဘဏ်ရဲ့ ဒါရိုက်တာ လူကြီး နှစ်ယောက် သုံးယောက်နှင့် ဆွေးနွေးသင့်တယ်လို့ စိတ်ကူးမိပြီး ငါ သူတို့နှင့် ဆွေးနွေးကြည့်တယ်’

ဒေးဗစ်က သူ့စကားကို ခဏ ဖြတ်လိုက်၏။ အလွန်အမင်း နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေပုံရသည်။ မက်ကို သူ ညာပြောချင်ပုံ မရဘူးဟု ဗီဗီယန် တွေးမိသည်။

‘သူတို့က ငါ ညတုန်းက ထည့်မစဉ်းစားခဲ့တဲ့ ဘဏ် အတွင်းရေး ကိစ္စ

ကလေးတွေကို ထောက်ပြကြတယ်။ အခု လက်ရှိ ကာလမှာတော့ ငါ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ခေါင်းခါတဲ့ ဘက်မှာပဲ ရှိရလိမ့်မယ်။ နောက်နှစ်လ သုံးလ ဆိုရင်တော့ အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက အဲဒီလောက် ကြာအောင် စောင့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း ငါသိတယ်’

မက်က သူ့ ဖန်ခွက်ကို မော့ချလိုက်၏။ အရက်၏ အရသာကို သူ လုံးဝ မသိလိုက်ပါချေ။ အောဘက်က ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ တခြား ဖြစ်နိုင်စရာလေးတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ဆာခါနာ ကိစ္စဟာ တကယ့်ကို အားရစရာ အကောင်းဆုံးပဲ။ တနင်္လာနေ့ မနက် ဆယ်နာရီကျရင် မင်း ငါ့ရုံးခန်းကို လာခဲ့။ အဲဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ အရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်ပေးတတ်တဲ့ တခြား ဘဏ်တွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမယ်’

မက်က စိတ်ပျက် အားလျော့သွားသည့် စိတ်ထားကို ပြန်ဖြင့်တင်၍ ရလို့ရငြား ဘရန်ဒီ တစ်ခွက် ထပ်သောက်ပြန်၏။ အကြောင်း မထူးပါချေ။ နောက်ထပ် နာရီဝက် အကြာတွင် သူက အိမ်ရှင် သားအဖအား နှုတ်ဆက်သည့်အခါ ဗီဗီယန် အောဘက်က သူ့လက်ဝါးကို ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်သည်ထက် ပို၍ ကြာမြင့်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည့် အပြင် သူ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပိုမို၍ စိတ်ရှိလက်ရှိ အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကိုပင် သတိ မထားမိလောက်အောင် သူ့အသိ အာရုံမှာ မှုန်ဝါးခဲ့ရသည်။

ဗီဗီယန် အောဘက် တစ်ယောက် အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကလေး ကြာမြင့်သွားသည့်တိုင်အောင် သူ့ဦးနှောက်က အလုပ် လုပ်နေသေးသဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ရှာသေးပါ။ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းမှုသည် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ၎င်းချည် ပေါ်ချည်နှင့် သူ့ ရင်ထဲ၌ မွန်းကျပ်နေစေသည်။ သူသည် ဦးလေး မိုက်ကယ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အယုံအကြည် မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ဦးလေး မိုက်ကယ်သည် အောဘက် မိသားစု၏ သစ္စာ စောင့်သိမှုနှင့် မိသားစု ထုံးတမ်း စဉ်လာကို ခုတုံးလုပ်၍ မဟုတ်တရုတ် နေရာတွင် တလွဲ အသုံးချနေသည်။

ဗီဗီယန်၏ ဖခင်ကိုပါ အသုံးချနေသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲက ခံစားနေရသည်။ သူ အိပ်မပျော်နိုင်ခြင်းမှာ မက်သယူး ရတ်လက်ချ်ကို တွေးမိသောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ထိုမိသားစု ကိစ္စ အတွက် သောက ပွေနေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ လျှောက်လဲချက် ပေးနေမိသည်။

မိုက်ကယ် အောဘက်နှင့် စော်ဘွား နဆစ်တို့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်တွင် စတားဒီးဗန်၏ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထပ်မံ ဆုံတွေ့ကြသည်။

စော်ဘွား နဆစ်က စမေးသည်။

‘ကာလစီ ကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ’

စတားဒီးဗန်က ပခုံး တွန့်ပြရင်း

‘လန်ဒန် သတင်းစာတွေမှာတော့ ခပ်တိုတို သတင်းကလေး တစ်ပုဒ်ပါပဲ။ လေယာဉ်ပျံပေါ်၌ သေဆုံးနေသော လူတစ်ယောက် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ သတင်းစာ ထဲမှာ ပါသလောက် အတိုင်း ဆိုရင် သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လို သေဆုံးတာလဲ ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြပုံပဲ’

‘ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ ဟိုလူစုကော’

‘မနေ့ကတည်းက အင်္ဂလန်က ကာလကတ္တားကို လေယာဉ်နှင့် ပြန်သွား ကြပါပြီ’

မိုက်ကယ် အောဘက်က ထပ်မေးမြန်းပြန်၏။

‘ဆာခါနာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာ ထပ်လုပ်စရာ လိုသေးသလဲ’

စော်ဘွား နဆစ်က သူ့ကို အေးစက်စက် မာကျောကျော မျက်လုံး အစုံ နှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ တော်တော် လူဝါးဝတဲ့ ရဟူဒီတွေပဲဟု တွေးနေ၏။ မိုက်ကယ် အောဘက်သည် အသုံး ဝင်နေသေးသောကြောင့်သာ စော်ဘွား နဆစ် က သည်းညည်း ခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်နှင့် မိုက်ကယ် အောဘက်တို့သည် ပိုက်ဆံ ချမ်းသာပြီး သြဇာ တိက္ကမ ရှိကြသည့်တိုင်အောင် အညွှာကို ကိုင်ထားသူမှာ သူ တစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း စော်ဘွား နဆစ် ရိပ်မိသည်။

စတားဒီးဗန် ချုပ်ကိုင်ထားသော သူ့ပြည်နယ်မှ အမိန့်ကို ရေနံ ကုမ္ပဏီက ပိုင်ဆိုင်သမျှကို ဟာဂျာ စော်ဘွား အနေနှင့် သူက လက်မှတ်ကလေး တစ်ချက်

ရေးထိုးရုံမျှနှင့် မိုက်ကယ် အောဘက်၏ ဘဏ်တွင် ဟာဂျာပြည်နယ်မှ အပ်နှံထားငွေများကို ပြန်လည် ထုတ်ယူနိုင်သည်။ ထိုဘဏ်တွင် အပ်နှံထားငွေကလည်း ဒေါ်လာ သန်း ခုနစ်ရာ ငါးဆယ် နီးပါး ရှိသည်။

‘ရတ်လက်ချ်သာ ဆာခါနာကို လက်ဗလာနှင့် ပြန်သွားရတယ် ဆိုရင် ဒီကိစ္စက သူ့အလိုလို ပြေလည်သွားမှာပါ’

စော်ဘွား နဆစ်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်တို့ လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကတော့ အဲဒီလို သေသေချာချာ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ ငွေ အရင်းအနှီး ရရှိရေး အတွက် သူ တခြား နေရာတွေကို သွားချင် သွားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့လည်း သူ ချေးလို့ ငှားလို့ ရချင် ရသွားနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့က ရတ်လက်ချ်ကို အစပျောက်အောင် မပျောက်နိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ငွေချေးလို့ ရနိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုးကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်’

မိုက်ကယ်က ပြောလိုက်၏။

‘လွယ်ပါတယ်’

စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ်နှင့် ဆိုစိုင်းတီ အောဘက် ဘဏ်တို့သည် ဩဇာ တိက္ကမ ကြီးမားပြီး ထင်ရှား ကျော်ကြားလှသော နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေး အဖွဲ့အစည်းကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ အခြား ဘဏ်များသည် ၎င်းတို့နှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဆိုသလို မကင်းရာ မကင်းကြောင်း ပတ်သက်နေသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ စုစုစည်းစည်း ရှိလှသော ဘဏ်လောက သွေးသောက် အဖွဲ့အစည်း အတွင်းတွင် မက်သယူး ရတ်လက်ချ် ဆိုသူ၏ ချေးငွေ လျှောက်လွှာကို ပယ်ချရမည် ဖြစ်ကြောင်း သတင်း လွှင့်လိုက်ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်က စတားဒီးဗန်ကို ပြောလိုက်၏။

‘နက်ဖြန် မနက်ကျရင် ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ် သတင်း စလွှင့်လိုက်ကြရုံပဲ ရှိမယ်’

စတားဒီးဗန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ပြီးတော့ ခင်ဗျားကလည်း နည်းနည်းပါးပါးလောက် ဝါဒ ဖြန့်ပေးဖို့ လိုလိမ့်မယ် နဆစ်’

ဟာဂျာ စော်ဘွား နားလည်ပါသည်။ သူသည် ဒေါ်လာ သန်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိသော နေ့နံ ဒေါ်လာများကို ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်ရှိ ဘဏ်များတွင် ခွဲဝေအပ်နှံထားသူ ဖြစ်သည်။ ရတ်လက်ချ်ကို ငွေချေးသော ဘဏ်မှ သူ အပ်နှံထားသည့် ငွေများကို ပြန်နှုတ်ယူမည်ဟု စောင်းပါးရိပ်ခြည် ခြိမ်းခြောက် စကား

ရွှေကုန်သည်

ဆိုထားမည် ဆိုလျှင် အလွန် ထိရောက်မည်မှာ သေချာသည်။ နဆစ်က ကျန် ပုဂ္ဂိုလ်များကို အာမခံလိုက်သည်။

‘ဘဏ်တွေကို အကြောင်းကြားထားဖို့ ကျုပ်ရဲ့ ရေနံ ဝန်ကြီးကို ချက်ချင်း အသိ ပေးလိုက်မယ်’

‘နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်’

ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မိုက်ကယ်က သူ့ညီဝမ်းကွဲဆီ ဦးတည် လွှတ်လိုက်တဲ့ မီးခိုးမှိုင်း ကန့် လန့်ကာကို ပိုပြီး မည်းမှောင်သွားအောင် ကျုပ်တို့က ထပ်လုပ်ထားသင့်တယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနှင့် ရွှေတွေကို သန်းနှင့်ချီပြီး ပြင်သစ် ဈေးကွက်မှာ နေ့စဉ် ဝယ်ပေးဖို့ လိုတယ်။ ဒါဆိုရင် ဒီမှာ ရွှေဈေး ရုတ်တရက် ခုန်တက်သွားပြီး ပြင်သစ် အစိုးရဆီက ပေါက်ကြားလာတဲ့ သတင်းကြောင့် ပြင်သစ်မှာ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂလိက ရွှေဈေး ကစားသူတွေက လှိမ့်ဝယ်ကြတာပဲလို့ ဒေးဗစ် အောဘက် ယုံကြည်သွားလိမ့်မယ်’

နဆစ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သဘောတူလိုက်သည်။

‘အဲဒီ လုပ်ဇာတ်က မိုက်ကယ်ရဲ့ ယုံတမ်းစကားကို လုံးဝ ယုံကြည်စရာ ကောင်းအောင် အထောက်အကူ ဖြစ်လာစေလိမ့်မယ်’

ဤကိစ္စတွင် ကုန်ကျမည့် ငွေပမာဏမှာ သူတို့ အနေနှင့် လန်ဒန် ရွှေ ဈေးကွက်၌ ဝယ်ထားသော ငွေပမာဏနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် မဖြစ်စလောက်မျှသာ တည်း။

‘ခင်ဗျားပဲ ကြည့်လုပ်ပေးပါလား မိုက်ကယ်ရာ’

စတားဒီးဗန်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဖြစ်သင့်တာကတော့ ဝယ်တဲ့ လူတွေ အများကြီးပဲလို့ ထင်အောင် ဟိုက ဒီက ဖြန့်ပြီး ဝယ်ဖို့လိုမယ်’

‘စိတ်ချပါဗျာ၊ ကဲ ဘာထပ်ပြောစရာ ရှိသေးလဲ’

‘ခင်ဗျားက ခင်ဗျားညီ ဝမ်းကွဲနှင့် ထပ်ဆက်သွယ်ပြီး ခင်ဗျား မေတ္တာ ရပ်ခံချက် အတိုင်း သူ လိုက်လုပ် မလုပ် ဆိုတာကို စုံစမ်းပေးဖို့ပါပဲ’

ထိုနေ့မှာ လန်ဒန်တွင် မှုန်မှိုင်း အုံ့ဆိုင်းပြီး စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသော တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ခင်းဖြစ်သလို သူ့ဖခင်ထံ မိုက်ကယ်က တယ်လီဖုန်း ထပ်

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဆက်သည်ဟု ဗီဗီယန် သိရသောအခါ ၎င်းလျှိုးနေသော စိတ်ဓာတ်ကျမှုသည် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဗီဗီယန်က မေးလိုက်သည်။

‘ဒီတစ်ခါ ဆက်တာက ဘာကိစ္စတဲ့လဲ’

‘ငါ ရတ်လက်ချ်ကို ပြောပြီး မပြီး သူ သိချင်လို့’

‘ပြောပြီးပြီလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒက်ဒီ၊ ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းပါ။ ဒက်ဒီက မိုက်ကယ်ကို အယုံအကြည် ရှိသလား’

‘ဗီဗီယန်၊ သူက ငါ့အစ်ကို နှစ်ဝမ်းကွဲ၊ အောဘက် ဆွေမျိုးစုထဲက တစ်ယောက်’

‘ဒါ အဖြေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ထမင်းရေပူ လာလို့ လျှာလွဲတာမျိုးပါ။ ဒီတော့ ကျွန်မ နောက်မေးခွန်း တစ်ခု ထပ်မေးမယ်၊ မက်သယူး ရတ်လက်ချ် အနေနှင့် တခြား အင်္ဂလန် ဘဏ်တွေက ငွေချေးလို့ ရနိုင်စရာ အလားအလာကော ရှိရဲ့လား’

သူ့ဖခင်က မျက်နှာ လွှဲထားရင်း မပွင့်တပွင့်နှင့်

‘ငါ မသိဘူး ဗီဗီယန်၊ ငါ တကယ့်ကို မသိတာပါ’

အလန် လီယိုပိုးသည် သူ့မိသားစု ထုံးစံ အရ သူ့အဘိုးထံ သွားရောက် လည်ပတ်နေသည် ဖြစ်ရာ ဗီဗီယန်သည် ထိုနေ့ ညနေခင်းနှင့် ညဦးပိုင်းကို သူငယ်ချင်းများနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းရတော့သည်။ ဗီဗီယန်သည် ထူးထူးခြားခြား စိတ်မပါ လက်မပါ ဖြစ်နေကြောင်း သူ့မိတ်ဆွေများက သိနားလည်လာကြသည်။ ဗီဗီယန် အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသူများက သူနှင့် အလန် ကတောက်ကဆ ဖြစ်ထား၍သာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်ချက် ချကြသည်။ တခြား တွေးထင်စရာလည်း ဘာမှ မရှိပါချေ။

မက် အိပ်ရာက နိုးလာသောအခါ ပထမဦးဆုံး ပေါ်လာသည့် အတွေးမှာ ပျင်းစရာ ကောင်းသော အင်္ဂလန် နိုင်ငံ၏ တနင်္ဂနွေနေ့ကို သူ တစ်ယောက်တည်း မဖြုန်းလိုခြင်းပင်တည်း။ သူ့အပေါ်တွင် အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားမှု ပြခဲ့သော လေယာဉ်မယ်ကလေး၏ အမည်နာမနှင့် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို မမေးလိုက်

ရွှေကုန်သည်

မိခွဲသည့် အတွက် သူ ဝမ်းနည်းမိသည်။ သူက ဗီဗီယန် အောက်ကို နည်းနည်းလောက် တွေးမိပါသေး၏။

သို့သော် ဗီဗီယန်ကို သူ့စာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ရလိမ့်မည်သာ။ ကံကောင်းသည်မှာ အရင့် အရင်က သူ လန်ဒန်သို့ ရောက်ရှိစဉ် အခါများက သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေး အများအပြား ရှိနေခြင်းပင်။ သူ ရေမိုးချိုးပြီးသော အခါ တယ်လီဖုန်း စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီတွင် ဗီဗီယန် တစ်ယောက် နေအိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ ရေမိုးချိုးပြီး အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့၏။ သူ အိပ်မရပြန်ပါချေ။ စာအုပ် တစ်အုပ် ဖတ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီးသာ။ စာအုပ်ထဲတွင် စိတ်ဝင်စား၍ မရပါချေ။ နံနက် တစ်နာရီထိုးလုလုတွင် ဘာကြောင့်မှန်း နားမလည်ဘဲ သူ့အိပ်ရာဘေးတွင် ရှိသော တယ်လီဖုန်းဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်မိသည်။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရ၏။

‘ရတ်လက်ချ်ပါ’

သူက စကားပြောခွက်ထဲသို့ အော်ပြောလိုက်သည်။

‘မက်သယူး၊ အဲလေ မက်၊ ကျွန်မ ဗီဗီယန်ပါ’

ငါတော့ ဒုက္ခပါပဲဟု မက်က တွေးရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ၊ ဒါမှမဟုတ် မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါလို့ ပြောရမလား

မသိဘူး’

‘ဒီလောက်တောင် နောက်ကျမှ ရှင့်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်တဲ့ အတွက် ကျွန်မ သိပ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင် နက်ဖြန် နေ့လယ်စာ အတွက် အားများ အားမလား ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ’

ငါက သူ့အဖေနှင့် မနက် ဆယ်နာရီမှာ တွေ့ဖို့ရှိတယ်၊ အခု သူက ငါနှင့် နေ့လယ်စာ စားချင်ပါတယ်တဲ့ဟု မက်က တွေးလိုက်မိသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သိပ်မရှိလှချေ။ သို့သော် လက်မထပ်ခင် ရည်းစား တစ်ထောင် လင်ကောင် တစ်ယောက် ဆိုတာကို သက်သေ ထူသွားချင်တယ် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရင်ပေါ့လေ။ မနေ့ညက ကြည့်ပုံမျိုးကြောင့် အဲဒါကလည်း ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိနေသည်။

‘ကိုယ် နေ့လယ်စာ အတွက် အားပါတယ်၊ မင်း အထူးတလည် သွားချင် တဲ့ နေရာများ ရှိသေးသလား’

‘အဲဒီ ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်မှာ ဆိုရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟင်’

စကားလုံးများသည် ဗီဗီယန် နှုတ်ဖျားမှ ဗလုံးဗထွေး ပေါ်ထွက်လာကြ ၏။ ဗီဗီယန် ရှက်တက်တက် ဖြစ်နေသည်မှာ သေချာသည်။ ဗီဗီယန်က သူ စကားကို ကမန်းကတန်း ဆက်ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘အဲဒီမှာ ဆုံရတာက ပိုလွယ်ကူမယ် မဟုတ်လားရှင်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲ ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်နော်’

‘ကောင်းပါတယ်’

ဒေးဗစ် အောဘက် သမီး ဖြစ်တော့ကော ဘာဖြစ်ရမှာတဲ့လဲဟု မက်က တွေးလိုက်မိသည်။ ဗီဗီယန်သည် အရွယ်ရောက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အပြင် ကိုယ် ဘာလုပ်နေသည် ဆိုတာကို သိနားလည်သူ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ယူဆ ရသည်။

‘ကျွန်မကို ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းထဲက စောင့်ကြိုနေမှာလား ဟင်’

‘စိတ်ချပါ’

‘မင်္ဂလာ ရှိသော ညပါ မက်’

မက်က ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင် တစ်ဖက်က တယ်လီဖုန်း ချ သွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ အမျိုးသမီးကလေးက မက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

‘ဒီကို ပြန်လာခဲ့တော့လေ’

လောင်စာ စွမ်းအင် ဆိုင်ရာ အရေးပေါ် ပြဋ္ဌာန်းချက်များ အရ စက်ရုံ အလုပ်ရုံ များသည် တစ်ပတ်တွင် သုံးရက်သာ အလုပ် လုပ်ကြရသော်လည်း ထိုပြဋ္ဌာန်း ချက်သည် လန်ဒန်ရှိ စီးပွားရေး ဈေးကွက်နှင့် သက်ဆိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။ အသပြာကို အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြသည့် ကုမ္ပဏီများသည် ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေကြဆဲပင်။ ထိုအမျိုးအစား၌ အိုးဘရော့ဒ်လမ်းရှိ နှစ် ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်သော အဆောက်အအုံကြီးတွင် ရုံးချုပ် ဖွင့်လှစ် ထားသော ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီလည်း ပါဝင်မည်သာ။

တနင်္လာနေ့ နံနက် ဆယ်နာရီထက် မိနစ် အနည်းငယ် စွန်းသည့် အချိန် တွင် ပဉ္စမနှင့် အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် ရှိသော ဒေးဗစ် အောဘက်၏ ရုံးခန်းထဲသို့ မက် ရတ်လက်ချ်ကို ခေါ်သွင်းသွားသည်။ အောဘက်သည် ကြီးမားလှသော မဟော်ဂနီ စားပွဲကြီး နောက်တွင် ထိုင်နေသည်။

သူက မက်ကို ဖက်လဲတကင်း နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင် တွင် နေရာပေးသည်။ အောဘက်သည် အင်တာကွန် ခလုတ်ကို နှိပ်ရင်း အတွင်း ရေးမှူး တစ်ယောက်အား လန်ဒန်ရှိ ဘဏ် အတော် ခပ်များများနှင့် စတင် ဆက်သွယ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။ တစ်နာရီ အတောအတွင်းမှာပင် သူက မက် အတွက် အင်္ဂါနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တို့တွင် နှစ်နေရာစီနှင့် ကြာသပတေးနေ့တွင် တစ် နေရာ စုစုပေါင်း ဘဏ် ငါးဘဏ်နှင့် တွေ့ဆုံနိုင်အောင် အချိန်းအချက် လုပ် ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ မက်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

‘ခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ငါ အနည်းဆုံး ကူညီနိုင်သမျှပါကွာ’
မက်က ထပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော အခါ အောဘက်က တားထား လိုက်သည်။

‘ခဏ နေပါဦးလေ၊ ဒီကနေ့ ရွှေဈေး ဘယ်လောက် ပေါက်ဈေး ရှိ တယ် ဆိုတာ မင်းနှင့် ငါ စုံစမ်း ကြည့်ကြရအောင်’

ဒေးဗစ် အောဘက်သည် ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီ၏ ရွှေရောင်း ဝယ်ခန်းနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ထားသော တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ဆာ ဒေးဗစ်၏ ရွှေရောင်းဝယ်ခန်းသည် မည်မျှ တန်ခိုး ထွားသည်ကို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိကြသည်။

နိုင်ငံတိုင်းရှိ နိုင်ငံပိုင် ငွေတိုက်များနှင့် ဗဟိုဘဏ်များတွင် စုဆောင်း သိမ်းဆည်းထားသော အသပြာရွှေ သို့တည်းမဟုတ် အရန်ရွှေများ၏ တရားဝင် တန်ဖိုးကို နိုင်ငံတကာ သဘော တူညီချက်ဖြင့် သတ်မှတ်လေ့ ရှိသည်။ တစ် ကမ္ဘာလုံးတွင် ရှိသော ပုဂ္ဂလိကပိုင် ရွှေအများစုအား ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားရာ လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်တွင်မူ ရွှေဈေးကို တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ် ဈေး သတ်မှတ် ကြသည်။

ရွှေများကို ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားကြရာ၌ ဇူးရစ်ချ်၊ ပဲရစ်၊ ဖရန်ဖတ်၊ ဘီရွတ်၊ ဟောင်ကောင် စသော ဒုတိယတန်းစား ရွှေဈေးကွက်များလည်း ရှိ သည်။ သို့သော် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်ကသာ လွှမ်းမိုးထားသည်။ လန်ဒန် ရွှေ ဈေးကွက်ကသာ ဦးဆောင်လေ့ ရှိသည်။

လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်တွင် ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ဦးရေမှာ ခြောက်ဦး ဖြစ်သည် ဟု တင်းတင်းကျပ်ကျပ် သတ်မှတ်ထားသည်။ အဆိုပါ ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ဘဏ် အများစုမှာ ကုန်သွယ်မှု ဘဏ်များပင်တည်း။ ၎င်းတို့ကို ရွှေပွဲစားများဟု ခေါ် ဝေါ် သမုတ်ကြ၏။ သို့သော် ထိုဝေါဟာရသည် အဓိပ္ပာယ် အကောက် လွဲစရာ ဖြစ်နေရသည်။

ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီများသည် ကိုယ်တိုင် စာချုပ် ချုပ်ဆိုကြသည်။ ကိုယ်တိုင် ရောင်းဝယ်ကြသည်။ သူတို့ လက်ဝယ်တွင် ကုမ္ပဏီပိုင် ရွှေများ ထားရှိခွင့် ရှိသလို သူတို့ ကုမ္ပဏီ အတွက် ဖြစ်စေ၊ ၎င်းတို့၏ ဖောက်သည် များ၏ ကိုယ်စား ဖြစ်စေ ဝယ်နိုင်ခွင့် ရောင်းနိုင်ခွင့် ရှိကြသည်။ ကုမ္ပဏီတိုင်း တွင် မိမိ၏ ဖောက်သည်များနှင့် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရာ ရွှေ ရောင်းဝယ် ခန်း တစ်ခုစီ ရှိကြသည်။

ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီ အချင်းချင်း ရောင်းကြ ဝယ်ကြသည့် ကိစ္စကို တစ်ပတ်လျှင် ငါးရက်၊ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်၊ နံနက် ဆယ်နာရီခွဲနှင့် ညနေ သုံးနာရီတွင် ခဏတာ တွေ့ဆုံကြရန် သတ်မှတ်ထားသည်။ အဆိုပါ အချိန်များ တွင် ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီများမှ ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးစီသည် နယူးကုတ် ရပ်ကွက် စိန့်ဆွစ်သင် လမ်းရှိ အင်န် အမ် ရော့သ်ချိုင်း အင် ဆန်း လီမိတက်

ရွှေကုန်သည်

အဆောက်အအုံသို့ သွားကြရ၏။ သူတို့သည် မြေညီထပ်တွင် ရှိသော ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ခန်း၌ ဆုံကြရသည်။ ထိုတွေ့ဆုံပွဲတွင် ရောသ်ချိုင်း ကုမ္ပဏီ ကိုယ် စားလှယ်က သဘာပတိ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရသည်။ ရွှေ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့် ကိစ္စ မှန်သမျှကို သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ဆောင်ရွက်ရ လေ့ ရှိရာ အဆိုပါ တွေ့ဆုံပွဲများတွင် လုံခြုံမှု အတွက် အထူးတလည် ကြိုတင် ကာကွယ်ထားလေ့ ရှိသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ခြောက်ဦးစလုံးတွင် မိမိ ကုမ္ပဏီ၏ ရွှေရောင်းဝယ်ခန်းနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ထားသော တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးစီ ရှိကြသည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းသည် နောက်ဆုံး ပြုလုပ်ခဲ့သော တွေ့ဆုံပွဲ နောက်ပိုင်း၌ မည်မျှ လောက် နောက်ထပ် ဝယ်ယူရန်၊ သို့မဟုတ် မည်မျှလောက် ပြန်လည် ရောင်း ချရန် ဖောက်သည်များထံမှ အမှာအထား ရှိသည်ကို တိတိကျကျ သိလာကြ သူများ ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုချင်းက ပေါင်းစပ် တင်ပြလာသော လိုအပ် ချက်များကို တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ညှိနှိုင်း နှိုင်းယှဉ်ကြသည်။ ထို့နောက် ရွှေ တစ်အောင်စ၏ ဈေးနှုန်းကို သတ်မှတ် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ရွှေဝယ်ရန် မှာကြား ထားသော ပမာဏက ရောင်းရန် ရှိသော ရွှေပမာဏထက် များပြားနေသည် ဆိုသော် ယခု သတ်မှတ်သည့် ဈေးသည် ပြီးခဲ့သော တွေ့ဆုံပွဲတွင် သတ်မှတ် ခဲ့သော ဈေးထက် ပိုမို မြင့်မားရမည်သာ။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ပြောင်းပြန် အနေ အထားမျိုး ဖြစ်လာခဲ့သော် ဈေးနှုန်းကို လျှော့၍ သတ်မှတ်ကြသည်။ ထို တွေ့ ဆုံပွဲများသည် သာမန်အားဖြင့် နာရီဝက်ခန့်သာ ကြာမြင့်လေ့ ရှိသည်။

ရွှေဈေးနှုန်းကို သတ်မှတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်စားလှယ်များ သည် မိမိ ကုမ္ပဏီ၏ ရွှေရောင်းဝယ်ခန်းသို့ ပြန်သွားကြ၏။ တွေ့ဆုံပွဲများ စပ်ကြား၌ ရှိသော အချိန်ပိုင်း အတွင်းတွင်မူ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုချင်း အလိုက် ဖောက်သည်များ၏ အနုတ် အသိမ်း အပေါ်တွင် မူတည်၍ ရွှေဈေး အတက် အကျ ရှိနိုင်သေးသည်။ ဒုတိယတန်းစား ဈေးကွက်များမှ ရွှေဈေးနှုန်းသည် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်နှုန်းနှင့် သိုးကာသီကာ ကွဲပြား ခြားနားနိုင်သေးသည်။ သို့သော် တစ်နေ့တာ အရောင်း အဝယ် ဖြစ်သွားသည့် ငွေကြေး ပမာဏသည် ဒေါ်လာ သန်း ငါးရာမျှသာ ရှိသည် ဆိုသည့် စကားကို ကြားတောင် မကြား ဖူးသော လန်ဒန် ဈေးကွက်၏ ပမာဏနှင့် နှိုင်းယှဉ်သော် ဒုတိယတန်းစား ရွှေ ဈေးကွက်များတွင် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ကြသည့် ပမာဏမှာ မပြောပလောက် ပါချေ။

၁၉၇၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၈ ရက် သောကြာနေ့တွင် လန်ဒန် ရွှေဈေး ကွက်၌ တစ်အောင်စလျှင် ဒေါ်လာ ၁၄၅ အထိ မြင့်တက်သွားသည်။ နောက် ပိုင်းတွင် အမြတ် ရသဖြင့် ထုတ်ရောင်းပါ ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ် အများစုကြောင့် ဈေးနှုန်း အနည်းငယ် ကျဆင်းသွားရာ ဈေးကွက် ပိတ်ချိန်တွင် ၁၄၁.၅၀ ဒေါ် လာ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ တနင်္လာနေ့ နံနက် ဆယ်နာရီခွဲတွင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီ များက ရွှေတစ်အောင်စလျှင် ၁၄၂ ဒေါ်လာဟု ပြင်ဆင် သတ်မှတ်ကြပြန်၏။

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်သည် ၎င်း၏ ရွှေရောင်းဝယ်ခန်းမှ ဌာနမှူးနှင့် စကား ပြောဆိုပြီးနောက် မက်အား လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘တစ်အောင်စကို ၁၄၄ ဒေါ်လာ ပေးမယ် ဆိုတဲ့ အမှာစာတွေ ငါတို့ ရနေပြီ၊ ဇူးရစ် ဈေးနှုန်းကလည်း ခုအချိန်မှာတော့ အတူတူပဲ၊ ဒီနေ့ ညနေ မစောင်းခင် နောက်တစ်ကြိမ် ရွှေဈေး အမြင့်ဆုံး အထိ ထပ်တက်သွားဦးမှာပဲ လို့ ငါ ယူဆတယ်’

ပဲရစ် ဈေးနှုန်းသည် လန်ဒန်နှင့် ဇူးရစ်ထက် သိသိသာသာကြီး မြင့်မား နေကြောင်း၊ လောလောဆယ်တွင် ၁၄၈ ဒေါ်လာ အထိ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ် ကြောင်း ၎င်း၏ ဌာနမှူးက တင်ပြသည့် အချက်ကို အောဘက်က ထည့်မပြော ချေ။

မိုက်ကယ်ထံမှ သူ သိထားသည့် ကိစ္စအား တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်မိသွားစေ မည့် အပြောအဆို အသုံးအနှုန်းများကို မပြောမိအောင် သူ သတိကြီးစွာ ထား ၍ ရှောင်ကြဉ်နေသည်။

ပဲရစ် ရွှေဈေးနှုန်း မြင့်မားရခြင်း အကြောင်းရင်းကို သူ သိနားလည်သည် ဟု ဒေးဗစ် ယုံကြည်ထားသည်။ ထိုဈေးကွက်သည် သေးငယ်၍ ပြည်တွင်း ဈေးကွက်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း တွန်းအားပေးသလောက် လှုပ်ရှားတတ်သော ဈေးကွက်မျိုး ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ် အစိုးရ၏ ကြိုးပမ်းမှုသည် သတင်း ပေါက် ကြားမှု ရှိလာပြီး တစ်ဦးချင်း ငွေကြေး မြှုပ်နှံသူများကပါ အစိုးရ၏ နမူနာ အတိုင်း လိုက်လုပ်လာကြသည်ဟု သူ ယူဆသည်။

အောဘက်က မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ဒီကနေ့ နေ့လယ်စာ အတွက် မင်း အားသလား’

‘ဆာရီးပဲ ဒေးဗစ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ချိန်းပြီးသား တစ်ခု ရှိနေပြီ’

‘နောက်တစ်နေ့နေ့ပေါ့ကွာ၊ မင်း ဘဏ်တွေနှင့် သွားတွေ့တဲ့ အခါ ကံ ကောင်းပါစေ’

ရွှေကုန်သည်

ဗီဗီယန် အောဘက်သည် လန်ဒန် အထက်တန်းလွှာများ၏ ဖက်ရှင် ရေစီးကြောင်း အတိုင်း အချမ်းလည်း လုံစေ၊ သတ္တဝါများလည်း အသက် ချမ်းသာရာ ရစေ ဆိုသော မူအရ သားမွေးတု ခြံထည်ကို ခြံလာကြောင်း မက် သတိထားမိသည်။ သို့သော် ထိုသားမွေးတု ခြံထည်သည် ကျားသစ်ရေ အစစ် ခြံထည်နှင့် ဈေး သိပ်မကွာလှ။ အဆိုပါ ခြံထည်၏ အောက်ဘက်တွင် ရွှေရောင် ဆံပင်ကို အလှ တိုးစေပြီး စွဲမက်ဖွယ်ရာ ကိုယ်လုံး အလှအပကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ဖော်ပြ နိုင်သည့် အဖြူရောင် သိုးမွေး အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်တို့ကို ဝတ်ဆင်လာ သည်။

ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်၏ နှင်းဆီ ခန်းမဆောင်ထဲတွင် ထိုင်မိကြသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗီဗီယန်က မာတီနီ တစ်ခွက် မှာလိုက်၏။ မက် ရတ်လက်ချ် ကလည်း သူ့အတိုင်း လိုက်မှာသည်။ ဗီဗီယန် တစ်ယောက် နေရထိုင်ရ ခက် နေသည်မှာ သိသာ ထင်ရှားလှသည်။

ဗီဗီယန်က အထစ် အထစ်နှင့် စပြောသည်။

‘ကျွန်မ ဒီကို မလာသင့်ပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲလေ ဆာခါနာ မိုင်းတွင်း တွေဟာ ရှင့် အတွက် ဘယ်လောက်တောင် အရေးကြီးတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သဘော ပေါက်လာမိလို့ပဲ’

မိုင်းတွင်း အဆင့် အထိ ရောက်ဖို့ ဝေးလွန်းလှပါသေးတယ်၊ ပြီးတော့ လည်း ဆာခါနာနှင့် ပတ်သက်ရင် ဗီဗီယန်က ဘာများ ဂရုစိုက်စရာ ရှိလို့လဲဟု မက်က တွေးမိသည်။

‘ဒက်ဒီက ရှင့်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောရဲလို့’

တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသောကြောင့် မက် တစ်ယောက် မျက်လုံး ပြူးသွား သည်။

‘ပြင်သစ် အစိုးရက ရွှေနှင့် ငွေ ဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ် ဆိုတာ’

‘မြတ်စွာဘုရား၊ ဒီဂေါလ် နှာခေါင်းသွေး ထွက်ခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန် စကြမလို့တဲ့လား’

‘အဲဒါမျိုး ခပ်ဆန်ဆန်ပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒက်ဒီ နှစ်ဝမ်းကွဲ အစ်ကို မိုက် ကယ်က ပဲရစ်က တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်တယ်၊ သူ့ဘဏ် ဆိုစိုင်းတီ အောဘက်

နှင့် ချားလ်စ် ဂျေ စတားဒီဗန်တို့က ပြင်သစ် အစိုးရနှင့် ပူးပေါင်းပြီး လုပ်ကိုင် နေကြတာတဲ့’

ငါတော့ ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်တော့မှာပဲဟု မက်က တွေးလိုက်မိသည်။ ရွှေ ဈေးကွက်ကို ဆိုစိုင်းတီ အောဘက် ဘဏ်နှင့် ချားလ်စ် ဂျေ စတားဒီဗန်တို့က ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားမလို့တဲ့လား။ မက်သည် ဆိုစိုင်းတီ အောဘက် ဘဏ်နှင့် ကွန်ဂိုတွင် တစ်ကြိမ်၊ ထို့နောက် ဗင်နီဇွဲလားတွင် တစ်ကြိမ် စုစုပေါင်း နှစ် ကြိမ် ဆုံတွေ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ပြင်သစ် ဘဏ်သည် သူများအတွက် ကိုယ် စားလှယ် ဝင်လုပ်သည်သာမက သူ့ အကျိုးစီးပွား အတွက်လည်း မဖွံ့ဖြိုးသေး သော နိုင်ငံများ အပေါ်တွင် ရက်ရက်စက်စက် အတင်း အဓမ္မ အနိုင်ကျင့် တတ်သေးသည်။

‘ကျွန်မတို့ အောဘက် ဆွေမျိုးစုတွေဟာ ဆွေမျိုးစု အစဉ်အလာ အတိုင်း သိပ်ကို သစ္စာ ရှိကြရတာ၊ အဲဒီ အစဉ်အလာကို ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အသုံးချပြီး မိုက်ကယ်က အတင်း ဝင်စွက်ဖက်ခဲ့တာပဲ’

ဗီဗီယန် စကား ပြောဆိုနေစဉ် အကြောင်း မည်မည်ရရ မပြနိုင်ဘဲ ကိုးရိုး ကားရား ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကိစ္စ အဝဝကို မက် တစ်ယောက် နားလည် သဘော ပေါက်စ ပြုလာသည်။ ဆာခါနာသို့ သူ စရောက်သည့် နေ့က စ၍ ပြဿနာ ကလေးများနှင့် စတင် ကြုံတွေ့ရသည်။ တစ်ခါ လေယာဉ်ပျံပေါ်၌ အသတ် ခံရသော ရာလ်ဖင် ကာလ်စီ။ ထို့နောက် ၎င်းအား သတ်ရန် ကြံစည်မှု။ ရွှေ ဈေးကွက်ကို ထိန်းချုပ်ရန် ကြံစည်နေသော အဖွဲ့အစည်းကြီး တစ်ခု ရှိသည် ဆိုခြင်းက ထိုကိစ္စ အားလုံး အတွက် အဖြေ ဖြစ်နိုင်သည်။

‘ရှင်နှင့် ကျွန်မ ဒက်ဒီ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ ကြာပြီပဲ၊ ဒက်ဒီ အနေနှင့် အကျပ်ကိုင်တာ ခံရလို့ ရှင်ကို သစ်စိမ်းချိုး ချိုးတာပဲ ဆိုတာ ရှင် သိစေချင် လို့ပါ’

မက်က ကျေးဇူးတင်သော အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သည်အချက် အလက်ကို ခေါင်းထဲတွင် ခေတ္တ သိုမှီးထားလိုက်သည်။ သူက ဗီဗီယန် အပေါ် အာရုံ စိုက်လိုက်၏။ ဗီဗီယန်၏ လက်နှစ်ဖက်သည် စားပွဲစွန်းပေါ်၌ ရှိနေပြီး ဘယ်လက်ကို ညှာလက်က ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဗီဗီယန်သည် လက်ချောင်းလေးပေါ်မှ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း အထိမ်း အမှတ် လက်စွပ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် တစ်ချိန်လုံး ကိုင်ပြီး လှည့်နေသည်။ ထိုအမှုအရာမှာ အမျိုးသား တစ်ယောက် အပေါ် သစ္စာ မဖောက်လိုသော စိတ်

ရွှေကုန်သည်

နှင့် နောက်တစ်ယောက် အပေါ်တွင် အာရုံ ငြိတွယ်နေသော စိတ်ဆန္ဒ နှစ်ခု အားပြိုင် နေသည်ကို အလိုအလျောက် ထုတ်ဖော်ပြရာ ရောက်သော ဂန္ထဝင် မြောက် အမှုအရာ တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း မက် သတိပြုလိုက်မိ၏။

‘စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသလား’

ဗီဗီယန် မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အောဘက် ဆွေမျိုးစု အစဉ်အလာအရ ဆိုရင် ကျွန်မက ရှင့် ကို ဘာမှ ပြောခွင့် မရှိဘူး’

ဗီဗီယန်သည် လက်စွပ်ကို ကိုင်၍ လှည့်နေဆဲပင်။

‘ကိုယ် ဆိုလိုတာက အဲဒါ မဟုတ်ဘူး’

‘ရှင်’

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလိမ် မညာချင်စမ်းပါနှင့် ဗီဗီယန်ရာ၊ မင်းတို့ ကိုယ် တို့ဟာ အရွယ် ရောက်နေတဲ့ လူတွေပါ၊ ချစ်တမ်း ကစားမယ် ဆိုတဲ့ လူကြီး ကစားနည်း ထွန်းကား ပေါ်ပေါက်နေတာ ကြာပါပြီကွ’

သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြ၏။ ဗီဗီယန်က ပြောလိုက် သည်။

‘ကျွန်မ မဆာပါဘူး၊ သွားကြရအောင်’

တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်ပြီး ပီတိ ဖုံးနေသော ဗီဗီယန်သည် မက်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ လဲလျောင်းနေသည်။ မက်သည် သူ မျှော်မှန်းထားသလို ချစ်သူ တစ်ယောက် တွင် ရှိသင့် ရှိထိုက်သော ချစ်တတ်သည့် အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ် သည်။

ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးများကို ဖွင့်လှစ်ထားပြီး အိပ်ခန်းထဲ၌ ခပ်မိန်မိန် မီးလုံးကလေး နှစ်လုံးကသာ လင်းနေသည်။

ဗီဗီယန်က မပွင့်တပွင့် မေးလိုက်၏။

‘ဘယ် အချိန်လောက် ရှိပြီလဲ ဟင်’

‘ခြောက်နာရီ ခွဲပြီးပြီ’

‘ဟင်’

ဗီဗီယန် တစ်ယောက် ဆတ်ခနဲ ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်၏။

‘မဖြစ်နိုင်တာပဲရှင်၊ ငါးနာရီလောက်တော့ မကြာနိုင်သေးပါဘူး’

‘သိပ်ကြာတာပေါ့’

‘ကျွန်မ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊ အိမ်ပြန်ပြီး အဆင်သင့်’

ဗီဗီယန်၏ အသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ အလန် လီယိုပိုးသည် ည ခုနစ် နာရီတွင် လာခေါ်လိမ့်မည်။ သူက အမြဲတမ်း အချိန်မှန်သူ ဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန် ရောက်သည့် အခါတွင်လည်း အဝတ်အစားများ လဲလှယ် ဝတ်ဆင် ရလိမ့်ဦး မည်။ သို့သော် မက်သယူးအား သည်ကိစ္စတွေကို ပြောပြရန်လည်း မဖြစ်နိုင်။

မက်သည် ဗီဗီယန်၏ ပါးပြင်ကို မွေးမွေးပေးပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ထလိုက် ၏။

‘နောက်တစ်ခါကျရင် နှိုးစက်နှင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာ က လှမ်း သတိပေးဖို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါ့မယ်’

ဗီဗီယန်သည် ခေါင်းညိတ် လိုက်မိပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩသွားမိသည်။ ထိုအချိန် အထိ နောက်တစ်ခါ ရှိနိုင်လိမ့်မည် ဆိုသည့် အကြောင်း သူ ဦးနှောက် ထဲသို့ အတွေး ဝင်မလာသေးပါချေ။

ချားလ်စ် ရျော်ဒန် စတားဒီးဗန် တစ်ယောက် အင်္ဂါနေ့ နံနက်ခင်းတွင် နံနက်
စာ စားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်သောအခါ အထူးတလည် စိတ်ရွှင်လန်းနေသည်။ နောက်
ထပ် နှစ်ရက် ကြာလျှင် ကိုယ်စားလှယ်တော် တစ်ဦး အဖြစ် သူ ပါဝင် တက်
ရောက်ခဲ့သော အစည်းအဝေးကြီး ပြီးဆုံးတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူသည် မပြီး
ဆုံးနိုင်လောက်အောင် ရှည်လျားလှသည့် စည်းဝေးပွဲကြီးများကို ရွံ့မုန်းသည်။
သို့သော် သူ့အဖို့ တက်ရောက် ရလိမ့်မည်သာ။ သူ ပဲရစ်တွင် ရှိနေစေရန် လုံ
လောက်သည့် အကြောင်းပြချက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

စတားဒီးဗန်က သူ့ကိုယ်သူ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူ့အဖို့ ထပ်မံ အကြောင်း
ပြစရာ မလိုတော့ပါပြီ။ အမြဲတေ စီမံချက်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ အသက် သွင်း
လိုက်ပြီ ဖြစ်၍ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အလိုအလျောက် အကောင်အထည် ဖော်သော
စီမံချက် အဖြစ် နောက်ဆုံး အဆင့်သို့ အလိုလို ရောက်ရှိသွားမည်သာ။

သူ့အား စိတ်ချမ်းသာမှု ဖြစ်ပေါ်စေသည့် အခြား အချက် တစ်ချက် ရှိ
သေးသည်။ သောကြာနေ့တွင် သူသည် ပါရန်း ပင်လယ်ကွေ့ရှိ ဟာဂျာ ပြည်
နယ် စော်ဘွား နဆစ်၏ ဧည့်သည်တော် အဖြစ် ခရီး ထွက်ခွာနိုင်မည် ဖြစ်
သည်။

စတားဒီးဗန်သည် ဟာဂျာ ပြည်နယ်သို့ အလည်အပတ် သွားရောက်ခွင့်
ကို အမြဲတစေ တမ်းတမ်းတတ ရှိခဲ့သည်။ စတားဒီးဗန် စီးပွားရေး အင်ပိုင်ယာ
ကြီး၏ လက်အောက်ခံ ဖြစ်သော အမေရိကန် အင်ဇိုင်း ရေနံ ကုမ္ပဏီသည်
ဟာဂျာရှိ ရေနံတွင်းများမှ ရေနံစည်ပေါင်း များစွာကို လစဉ် သန်းနှင့် ချီ၍
ထုတ်ယူလျက် ရှိသည်။ ဟာဂျာ သဲမြေရှိ ရေနံတွင်းများမှ အနမတဂ္ဂ များပြား
လှသည့် အမြတ် အစွန်းများကို မနားမနေ စုပ်ယူပေးနေသော အမီနိုကို ရေနံ
တွင်းများအား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် မြင်တွေ့ရသည့် အခါတိုင်း သူ့အား အမြဲ
တစေ စိတ်အား တက်ကြွလာစေသည်။ တအံ့တဩ ရှိနေစေသည်သာတည်း။

၎င်းအပြင် စော်ဘွား နဆစ်သည် ၎င်း၏ ဧည့်သည်တော်များအား ထီးမှု နန်းဟန် အပြည့်အဝနှင့် ဖောဖောသီသီ ရက်ရက်ရောရော ကျွေးမွေးလေ့ ရှိ သည် သာမက ထူးထူးခြားခြား အရသာ ရှိအောင် ဧည့်ခံလေ့ ရှိသည်။ အနှောင့် အယှက် ကင်းရှင်းစွာနှင့် သိက္ခာကျမည်ကို မစိုးရိမ်ရဘဲ မြိန်မြိန်ကြီး အရသာ ခံနိုင်သည်။

စော်ဘွား နဆစ်၏ နန်းတော်သည် လုပ်သားပြည်သူများနှင့် စာနယ်ဇင်း ဆရာများ မသိ မမြင် မတွေ့နိုင်အောင် ပိတ်ပင် တားဆီးထားသော လောက နိဗ္ဗာန်ကြီးပင်တည်း။

‘အေး ကော်ဖီ ထပ်ဖြည့်ပါဦးကွယ်’

သူ့အနားတွင် တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေသော အိမ်စေအား စတားဒီးဗန်က ပြော လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နံနက်ပိုင်းထုတ် သတင်းစာများကို စားပွဲပေါ်တွင် သပ်ရပ် စွာ အစီအရီ ထပ်တင် ပေးထားသည်။ သူက အင်တာနေရှင်နယ် ဟီရယ် ထရီဖြန်း သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး စီးပွားရေးနှင့် ငွေကြေးလောက စာမျက်နှာများဆီသို့ လှန်လိုက်ရာ သူ့အဖို့ ပိုပြီး စိတ်အား တက်ကြွစရာ ဖြစ် လာရသည်။ လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်မှ ရွှေဈေးမှာ တနင်္လာနေ့ ညနေတွင် ၁၄၅ ဒေါ်လာ အထိ မြင့်တက်လာပြီး ပဲရစ် ဈေးကွက်တွင် ဒေါ်လာ ၁၅၀ အထိ ထိုးတက်သွားသည်။ ထိုနည်းဗျူဟာက အောင်မြင်သားပဲဟု စတားဒီးဗန်က တွေးလိုက်၏။

‘ခွင့်ပြုပါ စီဂျေ’

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ စတားဒီးဗန် ခရီးထွက်တိုင်း နေရာတကာသို့ လိုက်ပါရလေ့ ရှိသော အမျိုးသား အတွင်းရေးမှူး ဂျန် နစ်ကိုဆန်ပင်တည်း။ သို့သော် ဂျန် နစ်ကိုဆန်သည် ဟာဂျာသို့ မလိုက်ရပါချေ။ ဂျန် နစ်ကိုဆန်သည် အသက် လေးဆယ် ရှိပြီး ဆံပင် ခပ်ပါးပါးနှင့် လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာတွင် အလွန် တော်သူ ဖြစ်သည်။ ထင်ရှား ကျော်ကြားသူတိုင်း လက်မလွတ်နိုင်သော ညာ လက်ရုံး ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပင်တည်း။ စတားဒီးဗန်သည် သူ့ကို မော်မကြည့်ဘဲ အသိ အမှတ် ပြုလိုက်သည်။

‘နှစ်နေရာက တယ်လီဖုန်း လာနေပါတယ်၊ အမေရိကန်က မစ်စစ် စတား ဒီးဗန်’

ထိုအချိန်မှာ ပဲရစ်တွင် နံနက် ရှစ်နာရီခွဲ သာသာခန့် ဖြစ်ပြီး နူးရော့ခ် ထက် ခြောက်နာရီ ပိုစောသည်။

ရွှေကုန်သည်

အကယ်၍ သူ့ဇနီး လီဆာသည် နံနက် နှစ်နာရီခွဲ၌ တယ်လီဖုန်း ဆက်
နေသည် ဆိုပါက အရက် မူးနေ၍သာ ဖြစ်ရမည်။ အလွန်အကျွံ မူးနေ၍သာ
ဖြစ်ရမည်။

စတားဒီးဗန်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ခုလေးတင် ငါ မော်တော်ကားနှင့် အပြင် ထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရ
တယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်’

လီဆာ အရက် တစ်ခွက် နှစ်ခွက်လောက် ထပ် သောက်ပြီး အိပ်ပါစေ
တော့။ လိုအပ်မည် ဆိုလျှင် ထိုနေ့ ညနေပိုင်း၌ သူ့ဇနီးက တယ်လီဖုန်း ဆက်
မည် ဖြစ်သည်။

‘တခြား ဘယ်သူရှိသေးလဲ’

‘မစ္စတာ မိုက်ကယ် အောဘက်’

ကိုးနာရီ မထိုးမီ မိုက်ကယ်က တယ်လီဖုန်း ဆက်သတဲ့လား။

‘အဲဒီ တယ်လီဖုန်း ငါ့ဆီ ယူခဲ့’

ဂျန် နစ်ကိုဆန်က ထမင်းစားခန်း ထောင့်၌ ရှိနေသော လိုင်းခွဲ တယ်လီ
ဖုန်း တစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ပြီး လီဆာ စတားဒီးဗန်အား ပြန်
အဖြေ ပေးရန် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားသည်။

စတားဒီးဗန်သည် စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

‘ဟဲလို မိုက်ကယ်’

‘ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းလား ချားလ်စ်’

မိုက်ကယ် အောဘက် အသံမှာ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

စတားဒီးဗန်သည် အနား၌ ရှိနေသော အိမ်ဖော်ကို နှင်လွှတ်လိုက်၏။

‘အခုတော့ ဖြစ်ပါပြီ၊ ဘာပြဿနာ ဖြစ်လို့လဲ’

‘ခုလေးတင် နန်းတော်ထဲက သတင်း တစ်ခု ရတယ်၊ သမ္မတကြီး
ပွန်ပီဒေါ ကင်ဆာ ဖြစ်နေတာ နောက်ဆုံး အဆင့် ရောက်နေပြီတဲ့၊ ရက်ပိုင်းပဲ
ခံလိမ့်မယ်၊ တစ်လ ကြာအောင်တောင် ခံမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့’

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော စိုးရိမ်စိတ်သည် စတားဒီးဗန် မျက်နှာပေါ်
၌ အနည်းငယ်မျှသာ ပေါ်လွင်သည်။

အကယ်၍ ပြင်သစ် သမ္မတကြီး ဂျော့ချ် ပွန်ပီဒေါသာ ကွယ်လွန်ခဲ့သော်
ပြင်သစ် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပ ပေးရပေလိမ့်မည်။ ပြင်သစ်
အစိုးရက ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည့် သဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်အောင်

မောင်မြင့်ကြွယ်

လုပ်ကိုင်နေကြောင်း ဒီဂေါလ်၏ ပါတီကို အတိုက်အခံ ပြုလုပ်နေသူများက ရိပ်မိသွားနိုင်သည်။ သူတို့က စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ပေးပါဟု တောင်းဆို လာနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။ ထိုကိစ္စမှာ ရွေးကောက်ပွဲတွင် ရှေ့တန်း တင်၍ တိုက်ခိုက် လာမည့် အနေအထားကို မျှော်မှန်း တွက်ဆ၍ မရနိုင်သည့် အပြင် စတားဒီးဗန် နှင့် စော်ဘွား နဆစ်တို့ အတွက် အန္တရာယ် ရှိလာနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် မိုက်ကယ် အောဘက် အတွက် ပိုဆိုးရွားသည်။

မိုက်ကယ်က ဆက်ပြောနေသည်။

‘ကျုပ်တို့အနေနှင့် ကြိုတွေးထားရလိမ့်မယ်၊ ဖြစ်လာနိုင်တာတွေကို ကြို ပြီး တွက်ချက်ထားရလိမ့်မယ်၊ ဆိုစိုင့်တီ အောဘက် ဘဏ် အနေနှင့် တရားခံ အဖြစ် မခံနိုင်ဘူး’

စတားဒီးဗန်က ပြန်ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့ ဘယ်သူမှ တရားခံ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သွေးပျက်တာ မျိုးလည်း သိပ်မဖြစ်နှင့်လေ၊ ကျုပ်တို့က ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် တစ်ခု ဖန်တီး လိုက်ရုံပါပဲ၊ ကျုပ် ဟာဂျာကို ရောက်ရင် နဆစ်နှင့် ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးမယ်၊ ကျုပ် ပြင်သစ်က မခွာမီ စိတ်ကူး စိတ်သန်း ကောင်းကောင်းကို တွေးမရခဲ့ဘူး ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဟိုကနေ လှမ်း ဆက်သွယ်လိုက်မယ်’

မိုက်ကယ်နှင့် စကား ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ကူး စိတ်သန်း ကောင်း တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ဆိုစိုင့်တီ အောဘက် ဘဏ် အနေနှင့် တရားခံ အဖြစ် မခံနိုင် ဆိုသော မိုက်ကယ်၊ စကား အရ ဖြတ်ခနဲ အတွေး ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုက်ကယ်နှင့် မိုက်ကယ်၏ ဘဏ်မှာ သည်အစီအစဉ် တစ်ခုလုံးတွင် ထိုး ဖောက် ဖြိုခွဲရန် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သလို ကျားစာ ကျွေးပစ်ရန် အကောင်းဆုံး လည်း ဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်နှင့် ၎င်း၏ ဘဏ်အား ယဇ်ပလ္လင်တွင် သားကောင် အဖြစ် စတေး ပစ်လိုက်ရန် ဆိုသော ထိုစိတ်ကူးကို သူ သိပ် သဘော ကျနေ သည်။

ချောင်ပိတ်မိသွားသော ဆိုစိုင့်တီ အောဘက် ဘဏ်သည် ဥရောပတိုက်ရှိ စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ်၏ အဓိက ဘဏ်ခွဲ အဖြစ် ဝါးမျိုပစ်ရန် အလွန် ကောင်းသော အရသာ ထူးသည့် အစားအစာကလေး တစ်လုတ်ပင်တည်း။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် မိုက်ကယ်ကို ဤစီမံချက်မှ မောင်းထုတ်ပစ်နိုင်မည် ဆိုပါက ချားလ်စ် ဂျေ စတားဒီးဗန်နှင့် စော်ဘွားကြီး နဆစ်တို့၏ မူလက

ရွှေကုန်သည်

ရည်မှန်းထားသော အကျိုး အမြတ်ပေါ်တွင် ဒေါ်လာ သန်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ထပ်ဆင့် တိုးပွား လာဦးမည်သာတည်း။

စကားဒီးဗန်သည် အိမ်ဖော် တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

သူ ကြက်ဥကြော် တစ်ပွဲ ထပ်လိုချင်ပြန်သည်။ သည် အချိန်တွင် သူ ထပ် လိုချင်တာက နာနာ ခေါက်၍ ကြော်ထားသော ကြက်ဥမွှေကြော် တစ်ပွဲ။

အင်္ဂါနေ့ နံနက်တွင် မက်သယူး ရတ်လက်ချ် ပထမဦးဆုံး တွေ့ဆုံရမည့် ပုဂ္ဂိုလ် မှာ စင်ထရယ် မစ်လန်း ဘဏ်မှ အက်ဒဝပ် ကိုလင်း ဆိုသူ ဒါရိုက်တာ တစ် ဦး ဖြစ်သည်။

အက်ဒဝပ် ကိုလင်းသည် မက်၏ တင်ပြချက်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နား ထောင်နေသည်။ စကား ဆုံးသွားသောအခါ အက်ဒဝပ် ကိုလင်းက

‘တကယ် အားရစရာပါပဲဗျာ၊ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းကတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို စာနှင့် ရေးပြီး လျှောက်လွှာ တင်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ဘုတ်အဖွဲ့ကြီးကို မတင်ပြမီ စင်ထရယ် မစ်လန်း ဘဏ်က ကြိုတင် လေ့လာ စုံစမ်းမှုတွေ လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဖြေကိုတော့ ရက်ပေါင်း ကိုးဆယ် အတွင်း ခင်ဗျား မျှော်လင့်နိုင်ပါတယ်’

မက်အဖို့ ရက်ပေါင်း ကိုးဆယ် အထိ မစောင့်နိုင်။ ရက်ပေါင်း သုံးဆယ် ပင် မစောင့်နိုင်။ သို့သော် သူ နားလည်လိုက်ပါသည်။ ကိုလင်းက သူ့ကို ‘ဟင့်အင်း’ ဟု မြောင် ငြင်းလိုက်ခြင်း မဟုတ်။ သူက အဖြေကို အချိန် ကြာ အောင် ဆွဲထားလိုက်ခြင်းဖြင့် ငြင်းတာနှင့် အတူတူပင် သဘော သက်ရောက် ပေလိမ့်မည်။

ညနေ နှစ်နာရီခွဲတွင် လစ်ပတ် ဘဏ်မှ ဆာ ပီတာ ဗေးလ် ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံရပြန်၏။ ဆာ ပီတာ ဗေးလ်က ပိုမြောင်ကျသည်။

‘လစ်ပတ် ဘဏ်က ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ပမာဏလောက်ကို ချေးငှားဖို့ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး’

ထို့နောက် သူက အကူအညီ ပေးလိုသည့် သဘောမျိုးနှင့် ထပ်ပြော၏။

‘ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ဒေါ်လာ နှစ်သန်းလောက် ချမ်းသာပြီး ခင်ဗျား ငွေ ကိုပါ ထည့်သုံးမယ် ဆို’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မလုံလောက်ဘူး’

‘ကုမ္ပဏီ တစ်ခု တည်ထောင်ပြီး အစု ရှယ်ယာတွေ ရောင်းပါလား၊
ခုအချိန်မှာ ငွေရေး ကြေးရေး ကျပ်တည်းကြတယ် ဆိုပေမဲ့ စွန့်စွန့်စားစား
ရင်းနှီး မြှုပ်နှံချင်တဲ့ လူတွေကတော့ ရှိစမြဲပဲ’

‘စဉ်းစားစရာလေး တစ်ခုပေါ့လေ’

မက်က ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း သူ သိတာက ပြောင်းပြန်ပင်။ ကော်ပို
ရေးရှင်း တစ်ခု တည်ထောင်ပြီး ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ဆယ် ရရှိဖို့ ဆိုသည့် အရေး
မှာ လပေါင်း များစွာ ကြာပေလိမ့်မည်။ ပြီးတော့လည်း ဆာခါနာ လုပ်ငန်းတွင်
အစု ရှယ်ယာဝင် နှစ်ဦး အဖြစ် ဆာခါနာ၏ မဟာ ရာဂျာနှင့် မက်သယူး ရတ်
လက်ချ်တို့သာ ဖြစ်ရပေမည်။ သူတို့ နှစ်ဦးတည်းကသာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လွှမ်းမိုး
ချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိရမည်။ ထို့ကြောင့် အတိုးကြီး ပေး၍ ချေးငှားလိုခြင်း ဖြစ်
ပြီး ငွေချေးသူကို အထူး လျှော့ဈေးနှင့် ရွှေ့ရောင်းမည်ဟု မက်က ကမ်းလှမ်း
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်သို့ လေးနာရီ ထိုးခါနီးတွင်
ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ ဗီဗီယန်က တယ်လီဖုန်း ပြန်ဆက်ပါ ဆိုသည့်
အမှာအထား တစ်ခု ရှိနေသလို ရဲမှူး သောမတ် ကတ်ခ်လန်က ဟိုတယ် ခန်းမ
ဆောင်ထဲ၌ သူ့ကို ထိုင်စောင့်နေကြောင်း သတင်းပေးသည်။

ကတ်ခ်လန်သည် ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာ တစ်လုံးတွင် ထိုင်ရင်း အီကော်နော
မစ် စာစောင်ကို ဖတ်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး မက်၏ အခန်းသို့ တက်ခဲ့ကြ၏။
မက်က ဘလက် လောဘယ်နှင့် ဧည့်ခံသည်။ မက်က မေးသည်။

‘ခုကိစ္စဟာ တရားဝင် လာရောက် မေးမြန်း စုံစမ်းတာမျိုးပဲ မဟုတ်လား’
ရဲမှူးက ချေချေငံ ငြိုးလိုက်ရင်း

‘ကန်တက်က အဖြေကို ကျုပ်တို့ သိရပါပြီ၊ ဆာခါနာ အစိုးရက ရာလ်
ဖင် ကာလ်စီဟာ နိုင်ငံသား တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ကုန်သည် တစ်ယောက်ပဲလို့
အဖြေ ပေးတယ်၊ အဲဒါက လွဲရင် သူ့အကြောင်း ဘာမှ မသိဘူးတဲ့၊ တော်တော်
ထူးဆန်းတယ်လို့ ခင်ဗျားကော မထင်ဘူးလား’

‘ဆာခါနာ အဖို့ သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး၊ ဒီလူတွေက သိပ်ပြီး သိုသိုသိပ်
သိပ်နှင့် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ရှိကြတာ၊ တံခါး ပိတ်ထားသော နိုင်ငံလို့တောင်
ခေါ်ကြသေးတာပဲ’

ရွှေကုန်သည်

‘ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတယ် လို့ ထင်တယ်။ ရေဒီယိုနှင့် ကျုပ်တို့ဆီ အကြောင်း ပြန်ကြားချက်ထဲမှာ ဘုရင် နာရယန် မဟိန္ဒရာ ကရမ်ချတ်ရဲ့ မေတ္တာ ရပ်ခံချက် တစ်ခုလည်း ပါလာသေး တယ်။ မစ္စတာ မက်သယူး ရောဘတ် ရတ်လက်ချ် လန်ဒန်မှာ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာနှင့် ရှိနေတယ် ဆိုတာကို သူ့အနေနှင့် စိတ်ချလက်ချ သိချင်ပါ တယ်တဲ့’

မက်က ကုန်သွားပြီ ဖြစ်သော ကတ်ခ်လန်၏ ဖန်ခွက်ကို ထပ်ဖြည့်ပေးရင်း ‘ရာလ်ဖင် ကာလ်စီ ပဟေဠိ အတွက် ခုအထိ ကျုပ်က အဖြေရှာပြီး မကူညီနိုင်ပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အတွက် အရက် ထပ်ဖြည့်ရင်း ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီး တစ်ခုကိုတော့ ပြောပြချင်တယ်’

ထိုဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးမှာ တစ်နာရီနှင့် အရက် နှစ်ခါ ထပ်ဖြည့်ရသည် အထိ ကြာမြင့်သွားသည်။ သောကြာနေ့ ညက လုပ်ကြံခံရသည့် ကိစ္စကို ချန်ခဲ့ သည်က လွဲရင် လုံးဝ ပြည့်စုံပါပေသည်။

‘ဒီတော့ အကောက်ခွန် ဌာနမှာ မကြေညာဘဲနှင့် ဒီနိုင်ငံထဲကို ရွှေတွေ သွင်းယူလာတယ် ဆိုပြီး ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကြီးစင် တင်ချင်ရင် တင်နိုင်ပါ တယ်’

မက်က အဆုံးသတ်လိုက်၏။ ကတ်ခ်လန်က ပြုံးသည်။

‘အဲဒါက ကျုပ် လုပ်ငန်း တာဝန်နှင့် မဆိုင်ပါဘူးလေ၊ ဒါနှင့် စကားမစပ် ရာလ်ဖင် ကာလ်စီ အသတ် ခံရတဲ့ အမှုမှာ ခင်ဗျားကို လုံးဝ သံသယ မဖြစ် ကြောင်း ခင်ဗျား သိရရင် တော်တော်လေး စိတ်ချမ်းသာ သွားလိမ့်မယ်၊ လေ ယာဉ်မယ်ကလေး တစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို သေသေချာချာကြီး မှတ်မိထား တာ၊ ဘီရွတ်က ထွက်လာ ကတည်းက ခင်ဗျားဟာ ထိုင်ခုံက တစ်ခါမှ မထခဲ့ ဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် အနေနှင့် အကြံ ပေးချင် သေးတယ်’

မက်က ရဲမှူး အပြောကို စောင့်နေသည်။ ကတ်ခ်လန်က သန်မာ ထွား ကျိုင်းသော မက်၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်နှင့် ရင့်ကျက်သော မျက်နှာကို အကဲ ခတ်ရင်း

‘ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ကာကွယ်နိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျုပ် သံသယ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သတိတော့ ထားပါဗျာ’

‘အကြောင်းထူး ရှိလို့လား’

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘မစ္စတာ ကာလ်စီကို သတ်တဲ့ လူက ခင်ဗျားကိုပါ အပျောက် ရှင်းချင်
တယ် ဆိုရင်ကောဗျာ’

‘အဲဒါကတော့ အတွေး ခေါင်လွန်းရာ ကျပါတယ်လေ’

မက်က ပြောမယ့်သာ ပြောလိုက်ရသည်။ အမှန် အတိုင်း ဆိုပါက ထို
အတွေးမျိုးကို မကြာခဏ သူ တွေးမိဖူးသည်သာ။

‘ထပ်ဖြည့်ပါဦးလား’

‘တော်ပါပြီ၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်၊ ကျုပ် ပြန်ရဦးမယ်၊ ဪ ဒါနှင့်
ခင်ဗျား ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ ရှိနေတယ် ဆိုတာ မဟာရာဂျာကြီးကို ဆက်ဆက်
သတင်း ပြန်ပို့လိုက်ပါဗျာ’

‘ခင်ဗျားတို့ အကူအညီနှင့် ရေဒီယိုက တစ်ဆင့် သံကြိုးစာ ပို့ပေးလို့
မရဘူးလားဗျာ၊ ရိုးရိုး သံကြိုးနှင့် ဆိုရင် ဆာခါနာကို ရောက်ဖို့ တော်တော်
ကြီး ကြာလိမ့်မယ်’

‘အဲဒီ ကိစ္စလောက်ကိုတော့ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းတွေကို ဆွဲဆန်ပြီး ကူညီ
လို့ ရနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ’

မက်သည် ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်မှ စာရွက် တစ်ရွက်ကို ယူလိုက်ပြီး
ဘောလ်ပင်န့်နှင့် သံကြိုးစာ တစ်စောင် ရေးချလိုက်၏။

ဘုရင် နာရယန် မဟိန္ဒရာ ကရမ်ချတ်

စံနန်းတော်၊ ကန်တက်၊ ဆာခါနာ။

ကျန်းမာပါသည်။ တံခါးများကို ပေါင်မခွေရသေးပါ။

ခင်မင်စွာဖြင့်

ရတ်လက်ချ်

ကတ်ခဲလန် ပြန်သွားသောအခါ မက်က ဗီဗီယန်ထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်
လိုက်၏။ ဗီဗီယန်က မေးသည်။

‘မက်၊ ရှင် နက်ဖြန်ခါ ညလုံးပေါက် အားရဲ့လားဟင်’

‘ဘာမှ အစီအစဉ် မလုပ်ရသေးဘူး၊ လိုအပ်လို့လား’

‘လိုပါတယ်၊ ကျွန်မ ခြောက်နာရီ အရောက် လာခဲ့မယ်’

တစ်နေ့လုံး စိတ်ပျက်ခဲ့ရသမျှ ဗီဗီယန် စကားကြောင့် ဝမ်းသာခဲ့ရပါ၏။
သို့သော် နက်ဖြန်ည အထိ စောင့်ရမည် ဆိုသည့် အတွက် ဝမ်းနည်းမိပြန်သည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မက် ရတ်လက်ချ်သည် ဘဏ်တိုက် နှစ်တိုက်သို့ သွားရောက် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ သွားရောက်ခဲ့သည့် တွေ့ဆုံပွဲများမှာ အချည်းနှီး အလဟဿ ဖြစ်ရသည့်အပြင် ငွေမချေးနိုင် ဆိုသည့် ကိစ္စ နောက်ကွယ်၌ အကြောင်း တစ်ခုခု ရှိရမည်ဟု သူ့စိတ်ထဲက တွေးမိလာ၏။ သူသည် ရွှေတွင်း တူးရာ၌ အလွန် အောင်မြင်သူ တစ်ဦး အဖြစ် သတင်းမွှေးနေသူ ဖြစ်သည်။ ဆာခါနာ၌ ရွှေတွင်း တွေ့သည် ဆိုသော ကိစ္စမှာ အလွန် ထူးခြားသော ကိစ္စ ဖြစ်သောကြောင့် အနည်းဆုံး ဆာခါနာသို့ လူလွှတ်၍ စုံစမ်းမည် ဆိုသော အဆင့်လောက် အထိ ဘဏ် အရာရှိများက စိတ်ဝင်စားမှု ပြသင့်ကြသည်။ သို့သော် ယခုကိစ္စမှာ မရောက်ခင်က လက်နှင့် ဆီးကာနေကြသော ဆုံးဖြတ်ချက်များသာ ဖြစ်ပုံရသည်။

ဦးနှောက် ခြောက်ပြီး စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းသွားသော မက် ရတ်လက်ချ်သည် ညနေ ခြောက်နာရီတွင် ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းမဆောင်မှ ဗီဗီယန်အား ကြိုဆိုသောအခါ စိတ်လက် မကြည်မသာနှင့် မရွှင်မလန်း ဖြစ်နေသည်။ ဤတွင် ဗီဗီယန်က အထင်လွဲသည်။ ငါ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု လျော့နည်းသွားလေရောသလား။ သို့တည်းမဟုတ် အပေါ်စား ဆက်ရက် တောင်ပံ ကျိုးဟု ထင်နေရောသလားဟု ဗီဗီယန်က တွေးတော့သည်။

မက်၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ မက်က ဗီဗီယန်၏ ခြုံထည် အင်္ကျီကို ယူ၍ ဖိနပ်ချွတ်ခန်းရှိ ဗီရိုထဲ၌ ချိတ်ဆွဲပေးလိုက်သည်။ ဗီဗီယန်သည် ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာပေါ်သို့ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ပစ်တင်ပြီး ဝင်ထိုင်ချလိုက်၏။

‘ကဲ ရှင် ကျွန်မကို တစ်ခုခုနှင့် ဧည့်ခံနိုင်ပြီ’
 ဗီဗီယန် အသံက အေးစက်စက် မာကျောကျော ဖြစ်နေသည်။
 ‘မင်း ဘာသောက်မလဲ’
 ‘ဝီစကီ နည်းနည်း၊ ရေနင့်’

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဗီဗီယန်က စကားကို တစ်လုံးချင်း ဖြည်းညင်းစွာ ပြောသည်။

မက် မျက်မှောင်ကုတ်မိ၏။ ချစ်စရာ ကောင်းသော်လည်း ဆိုဆုံးမရ ခက်သော ဗီဗီယန် အောက်စိတ်ကောက် နေလေပြီ။ မက်က ဝီစကီကို ရေနင့်ရောပြီး ဗီဗီယန်ထံ ယူလာပေးသည်။

‘အချမ်းပြေဆေး နွေးထွေးပါစေ’

စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်လိုက်သော ဗီဗီယန် မျက်နှာထားက ကြောက်စရာပင်။ သူ့ဘက်တွင် လုံးဝ အပြစ် မရှိ။ မတရားမှုကို ခေါင်းငုံ့ ခံလိုက်ရသူ ဖြစ်၍ ငယ်သော အမှုကို ကြီးအောင် လက်တုံ့ပြန်ရန် အသင့်ဟု ကြေညာနေသယောင်ယောင် ရှိသည်။ ဤနည်းဖြင့် အနိုင် ယူခဲ့ပေါင်းလည်း များလှပြီ။ ဗီဗီယန်သည် တောင်းပန် တိုးလျှိုးစကား၊ စေ့စပ် ပြေငြိမ်းရေး စကားတို့ကို ငုံ့လင့် စောင့်စားနေ၏။

မက်က ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒီမှာ ခဏ နေဦး၊ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်’

ဗီဗီယန် ဘာမှ မပြောနိုင်ခင် မက် တစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွား၏။ ဆယ်မိနစ် အကြာတွင် အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းဆောင်ရှိ လက်ဆောင်ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်မှ ကတ်ထူပြားဘူးကြီး တစ်ဘူးနှင့် ပြန်လာသည်။ ထိုအချိန်အထိ ဗီဗီယန် ဒေါပွနေဆဲပင်။ မက်က ပြောလိုက်၏။

‘ဆောရီးပဲ၊ မင်း မွေးနေ့ကို ကိုယ် မေ့သွားတယ်’

မက်က ကတ်ထူဘူးကို လှမ်းပေးပြီး သူ့အတွက် အရက် တစ်ခွက် ငှဲ့လိုက်၏။ ဗီဗီယန်က သူ့မွေးနေ့သို့ မရောက်သေးကြောင်း ငြင်းပြီး ရန်မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရန်စ မြူစွယ်ရန် ကြံစည်သေးသည်။ သို့သော် စပ်စုလိုသော စိတ်က အနိုင် ယူသွားသည်။ ဗီဗီယန်က ကတ်ထူဘူးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ဘူးထဲတွင် ကလေး ကစားစရာ ဟိမဝန္တာမှ တောကြောင်ဖြူ တစ်ကောင်။ ဗီဗီယန်က ထိုပစ္စည်းကို ကြည့်၍ မက် ဆိုလိုသည့် သဘောကို နားလည်သွားသည်။ ဗီဗီယန် ကလေးဆန်သည်ဟု မက်က သွယ်ဝိုက်၍ ပြောလိုက်ခြင်းပင်။ ဗီဗီယန်သည် ကလေး ကစားစရာ အရုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး အကြီးအကျယ် ဒေါသူပုန် ထရမည့်အစား သူ့ကိုယ်သူ ရယ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

မက်သည် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း ဗီဗီယန် ရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်နေ၏။ ဗီဗီယန်သည် တောကြောင်ရုပ်ကလေးကို ဘေးချထားလိုက်ပြီး မတ်တတ် ရပ်၍ မက်ကို သိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ဗီဗီယန်ကြောင့် မက် လက်ထဲမှ

ရွှေကုန်သည်

ဖန်ခွက်သည် ကော်ဇောပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။ သို့သော် ဗီဗီယန်သည် မက်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ရှိနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဖန်ခွက်ကို နှစ်ယောက်စလုံး သတိ မထားမိကြတော့ချေ။

နှစ်နာရီ ကြာသောအခါ မက်က ဗီဗီယန် လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ တွန်း ဖယ်ပစ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ရှစ်နာရီနှင့် ဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိနေပြီ၊ ရှစ်နာရီခွဲမှာ ညစာ စားဖို့ ရှိတယ်’

‘ရှင်က အပေါ် လာပို့ဖို့ မှာထားသလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါးနှင့် အာလူးကြော်၊ ပူတင်း’

ဗီဗီယန်က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်

‘ဟင် မွေးနေ့ ကိတ်မုန့်တော့ မပါဘူးလား’

‘အေးကွာ၊ ကိုယ် မေ့သွားတယ်’

ဗီဗီယန်သည် မက်၏ ညဝတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားရသည်။ သေးသေး သွယ်သွယ်နှင့် ငါးပေ ခြောက်လက်မ ရှိသော ဗီဗီယန် ကိုယ့်ပေါ်တွင် ထိုအင်္ကျီ မှာ မတန်တဆ ကြီးမားနေသည်။ ညစာ လာပို့သော စားပွဲထိုးက တံခါးကို လာခေါက်သည့်အခါ မက်က ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်သွားပြီး အိပ်ခန်း တံခါးကို ပြန်ပိတ်ခဲ့၏။

မိနစ် အတန်ငယ် ကြာ၍ စားပွဲထိုး ပြန်သွားသောအခါ ဗီဗီယန်က ဧည့် ခန်းထဲသို့ ထွက်လိုက်လာသည်။ သေသေသပ်သပ် ခင်းကျင်း ပြုပြင်ပေးသွား သော ဘီးတပ် စားပွဲကလေးသည် ကလေး ကစားစရာ တောကြောင် အရုပ် ကလေး အမြိန်သား ရှိနေသော ဆိုဖာနှင့် တည့်တည့်တွင် ရှိနေသည်။

ဗီဗီယန်က ရယ်လိုက်၏။

‘စားပွဲထိုးကတော့ အရွယ် မရောက်သေးတဲ့ ချာတိတ်မလေး တစ်ယောက် ကို ရှင် ခေါ်ထားတယ်လို့ ထင်သွားမှာပဲနော်’

‘မထင်ပါဘူး၊ အရွယ် မရောက်သေးတဲ့ ချာတိတ်မလေးတွေ အတွက် ကစားစရာ အရုပ် မလိုပါဘူး၊ သူတို့က ဆေးခြောက် ရှူတဲ့ ပိုက်ကို ကိုယ်နှင့် မကွာ သွားလေရာရာ သယ်လာနေကျပါ’

စားပွဲအလယ်တွင် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ထွန်းထားသည်။ ဗီဗီယန်က တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်၏။

‘ရှင်က ကိတ်မုန့်ကို မေ့သွားပေမဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကိုတော့ သတိရသားပဲ’ မက်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘စားမှာသာ စားစမ်းပါ၊ တော်တော်ကြာ ငါးဥတွေ အရည် ပျော်သွားလိမ့်မယ်’

စားသောက် ပြီးကြသောအခါ မက်သည် ထိုဘီးတပ် စားပွဲကလေးကို အခန်း အပြင်ဘက်သို့ တွန်းထုတ်သွားပြီးနောက် ‘မနှောင့်ယှက်ပါနှင့်’ ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို တံခါး လက်ကိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားလိုက်၏။

သူက ရှန်ပိန် ပုလင်း ထည့်သော လက်ဆွဲချိုင့်နှင့် သုံးပုံ နှစ်ပုံ ကုန်သွားပြီ ဖြစ်သော ရှန်ပိန် အရက်ပုလင်းတို့ကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ယူလာသည်။ မက်က ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်တွင် ငှဲ့ထည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ခွက်ကို ဗီဗီယန်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

နံနက် ဆယ်နာရီတွင် ရတ်လက်ချ် သွားရောက် တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုထားသည့် နေရာ တစ်နေရာ ရှိသည်။ ဗီဗီယန်သည် ဓာတ်လှေကားနှင့် တစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာပြီး ဟိုတယ်မှ သီးခြား ထွက်ခွာသွားရန် သင့် မသင့် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မည်သူ့ကိုမှ မမူ ဆိုသော စိတ်ဓာတ်က ဗီဗီယန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လွှမ်းမိုးသွားသည်။ သူ မက်နှင့် အတူတူ ဟိုတယ်မှ ထွက်လာမည်။ ဗီဗီယန်ကို သိသူ တစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံမည် ဆိုပါက ထင်ချင်ရာ ထင်၊ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပါစေတော့။

မက်သည် ခရီးဆောင် လက်ဆွဲအိတ်ကို ဟိုတယ် မီးခံသေတ္တာထဲမှ ပြန်ထုတ်ယူရန် ဟိုတယ် ဧည့်ကြို စားပွဲတွင် ခဏ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ရွှေတုံးနှင့် ကျောက်တုံး နမူနာများကို ဒီကနေ့ သူ ယူသွားမည်။ အဖြူရောင် တောကြောင်ရုပ်ကလေးကို ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်ထားသော ဗီဗီယန်သည် သူ့ဘေးတွင် မတ်တတ် ရပ်ရင်း ရှည်လျားသော မက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်၍ သူနှင့် အတူ တစ်နေ့လုံး နေခွင့်ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု တွေးနေသည်။

ဟိုတယ်မှ ထွက်လာကြသောအခါ မက်ကလည်း ထိုစိတ်ကူးမျိုးကိုပင် တွေးနေမိသည်။ ထို့နောက် ဒါဟာ ဖောဋ္ဌပွားရုံမှာ အာရုံငြိတွယ်တာ သက်သက် ပါဟု သူ့ကိုယ်သူ ချက်ချင်း ပြန်ငြင်းပစ်လိုလှသည်။ ဗီဗီယန်က ချောသည်။ အတွေ့ ထူးသည်။ ဒါပါပဲ။

ဗီဗီယန်က သူ့လက်ကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ဒီကနေ့ ညနေပိုင်း ရှင် ဘယ်မှာ ရှိမယ် ဆိုတာ စဉ်းစားပြီးပြီလား’

ရွှေကုန်သည်

‘ကိုယ် မင်းကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး အသိပေးမယ်လေ၊ မင်း အိမ်မှာ ရှိမယ် မဟုတ်လား’

ဗီဗီယန်က ခေါင်းညိတ်သည်။ မက်က ဗီဗီယန် ပါးပြင်ကို မွှေးမွှေး ပေးလိုက်၏။ ဗီဗီယန်က သူ့ မော်တော်ကားကို ရပ်ထားသည့် နေရာမှ ပြန်ယူရန် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားသည်။ မက်က တူညီ ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော တံခါးစောင့်အား အငှားကား တစ်စီး ခေါ်ပေးရန် ခိုင်းလိုက်သည်။

ကာလာဖလိ ဘဏ်၏ ငွေချေး အရာရှိချုပ် ဘရိုင်ယန် မက်အင်တိုင်ယာသည် ဆံပင် ပွေးပွေးဖြူနေပြီး ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောတတ်သော စကော့ လူမျိုး ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်မှုကြောင့် သက်ပြည့် အငြိမ်းစား ယူရန် တစ်လမျှသာ လိုတော့သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ ငယ်စဉ်ကမူ အာဖရိကတွင် ကိုယ်တိုင် ရွှေရှာခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပြီး ရိုဒီးရှား ရွှေတွင်းတွင် ဖိုမင် အဖြစ် ဆောင် ရွက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူက မက်ကို ချက်ချင်း အကဲခတ်၍ နားလည်လိုက်သည်။ မက်လို လူစားမျိုးကို သူ အများကြီး သိဖူး ကျွမ်းဖူးသည်။ ဒီလို လူစားမျိုး တစ်နေ့တခြား ရှားပါးလာသည့် အတွက် သူ ဝမ်းနည်းမိသည်။ မက် အနေနှင့် လည်း မက်အင်တိုင်ယာနှင့် လေပေး ဖြောင့်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသဖြင့် မျှော် လင့်ချက်ကလေး ရှိလာသော်လည်း သိပ်ရှည်ကြာလှသည်တော့ မဟုတ်ချေ။

‘မင်းကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ကရွတ် ကင်းလျှောက် လျှောက်ပြောနေလို့ လည်း အကျိုး မထူးပါဘူးကွာ၊ ဒီဘဏ်မှာ အာဏာ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဟင့် အင်းလို့ တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီ၊ ငါ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တော့ မဟုတ်ဘူး ရတ်လက်ချ်၊ ချီးမှပဲ ငါကတော့ မင်းကို တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်ပြော မိတော့မယ်နှင့် တူတယ်၊ မင်းက ရတနာသိုက်ကလေးကို ဝင် ခလုတ်တိုက်မိတဲ့ လူလို့ ကောလာဟလ ဖြစ်နေတယ်ကွ’

မက်အင်တိုင်ယာက ရတနာသိုက်ကလေး Bonanza ဆိုသော စကားလုံး ကို တမင်ကလာ ရွေးချယ်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ Bonanza ဆိုသော ဝေါဟာရမှာ သတ္တုတွင်းသမားများ၏ ဘူမိဗေဒဆိုင်ရာ အသုံးအနှုန်း တစ်ခု ဖြစ်ပြီး သတ္တု ရှာနှုန်း များသော်လည်း များများစားစား မဟုတ်ဘဲ အကန့် အသတ်နှင့်သာ ရှိတတ်သည့် ကိစ္စမျိုးတွင် ပြောဆို သုံးစွဲလေ့ ရှိကြောင်း မက် ရတ်လက်ချ်လည်း သိပါသည်။

‘ရတနာသိုက်ကလေးလို့ ပြောဖို့ မသင့်ဘူး ထင်တယ်’

ရွှေကုန်သည်

မက်က သူ့ခရီးဆောင် လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်၍ ရွှေတုံးနှင့် ကျောက်တုံး နမူနာများကို စားပွဲပေါ် တင်ပြလိုက်သည်။

မက်အင်တိုင်ယာက ရွှေတုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သလို သူ့ မျက်လုံးများက လည်း တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ဖြစ်လာသည်။

‘မြတ်စွာဘုရား’

မက်က ကုလားအုတ် တံဆိပ် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း ပြန်မေး သည်။

‘ဒါဆိုရင် အာဏာ ရှိတဲ့ လူတွေက ပြန် စဉ်းစားပေးလာကြအောင် လုပ် နိုင်ဦးမှာလားဟင်’

ဘဏ် အရာရှိက ခေါင်းခါသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

သူ ခဏကြာအောင် ငြိမ်နေသည်။

‘ချီးမှဲ့ပဲ၊ နောက် သုံးပတ် လေးပတ် ဆိုရင် ငါ ဒီနေရာက ခွာပြီး ကိုယ့် နှင်းဆီ ခြံကလေးကိုပဲ အရိပ် တကြည့်ကြည့် နေရတော့မှာ၊ ဒီတော့ ပါးစပ် သရမ်းမယ် ဆိုရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ’

သူက ဟောင်းလှပြီ ဖြစ်သော ဘရိုင်ယာ ဆေးတံကို ကောက်ယူ မီးညှိ ရင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ဇာတ်တူသား စားတယ် ဆိုတာ မင်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ အခုလည်း အဲဒီလို ပုံစံမျိုးပဲ၊ အင်မတန် တန်ခိုးထွားတဲ့ လူတွေက ကာလာဖလီရဲ့ အုပ်ချုပ်သူတွေ နှင့် တခြား နေရာတွေကိုပါ လိုက်ပြီး အချင်းချင်း ကိုက်စား နေကြတာကွ၊ မင်းအတွက် တံတိုင်းကြီးတွေနှင့်ပဲ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ ငါ ထင်တယ်’

မက် တစ်ယောက် အံ့ကြိတ်မိသည်။ ဘဏ်လောကမှ ဂိုဏ်းချုပ် တစ် ယောက်ယောက်က သူ့ကို နာမည်ပျက် စာရင်း သွင်းရန် သတင်း လွှင့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ရမည်။ အဲဒီလို ပုံစံမျိုးသာ ဖြစ်ရမည်ဟု သူ တွေးမိလာသည်။ သို့သော် ယခု ကိစ္စသည် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် သူ တွေ့ကြုံရတာမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ။

သူ့ဖခင် ဟာရီး ရတ်လက်ချ်သည် ကယ်လီဖိုးနီးယား တောင်ပိုင်းရှိ ဆန် ဖာနန်ဒို တောင်ကြား ဒေသတွင် သေးငယ်သော်လည်း အလွန် အောင်မြင်သော ဘဏ် တစ်ဘဏ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဟာရီး ရတ်လက်ချ်သည် ရက်ရော သော အခြေခံမှုနှင့် ငွေချေးငှားလေ့ ရှိသည့် အပြင် ငွေ အနည်းငယ်သာ စု ဆောင်း အပ်နှံနိုင်သူများအား အထူး အခွင့်အရေးများ ပေးအပ်ခြင်းဖြင့် ပိုမို

ကြီးမားသော ဘဏ် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၏ ငြိုငြင်မှုကို ခံယူခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။
ဘဏ်ကြီးများ၏ ဖောက်သည်များ သူ့ထံသို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာကြသည်။
ဘဏ်ကြီးများက ဟာရီး ရတ်လက်ချ်အား ‘မူပြောင်းမလား’ သို့တည်းမဟုတ်
‘သူ့ဘဏ်ကို ဘဏ်ကြီး တစ်ဘဏ်ဘဏ်အား ရောင်းချမလား’ ဆိုသည့် လမ်း
နှစ်သွယ်ကို ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။

ဟာရီး ရတ်လက်ချ်သည် ထိုလမ်းနှစ်သွယ် အနက် မည်သည့် နည်းလမ်း
ကိုမျှ မစဉ်းစားဟု ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ သူနှင့် သူ့ဘဏ်သည် ဘဏ် မာဖီး
ယား ဂိုဏ်း၏ နာမည်ပျက် စာရင်းတွင် ပါဝင်သွားပြီး တစ်နှစ် အတွင်း ဘဏ်
လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ရန် မတတ်သာတော့သော အခြေအနေ အရ ရပ်ဆိုင်း
လိုက်ရတော့၏။

နောက်ထပ် ခြောက်လ ကြာသောအခါ ဟာရီး ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက်
သူ့ကိုယ်သူ အဆုံး စီရင်သွားသည်။

‘သပိတ် မှောက်တဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်သူတွေ ကြီးကိုင်နေသလဲ ဆို
တာကို ပြောပြနိုင်မလားဟင်’

‘ချီးမှပဲ၊ အဲဒီလောက် အထိတော့ ငါပြောလို့ မဖြစ်ဘူးကွ’
မက်အင်တိုင်ယာ၏ ဆေးတံမှ မီးခိုးများ အလိပ်လိုက် ပေါ်ထွက်လာ
သည်။

‘ဒါပေမဲ့ မင်းက နာမည်တွေ လျှောက်ရွတ်ပြတာကိုတော့ တားမြစ်နိုင်
မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့များ မင်းက နာမည်မှန် အတွဲမှန်ကို မတော်တဆ
ရွတ်မိမယ် ဆိုရင် ငါကလည်း အံ့ဩတဲ့ အမူအရာမျိုး လုပ်မိရင်တော့ လုပ်မိ
မှာပေါ့လေ’

ဗီဗီယန် ပြောပြသည့် ကိစ္စကို မက် ပြန်သတိရလာသည်။

‘ကျွန်တော် သိပ်ပြီး စဉ်းစားနေစရာ လိုမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဆိုစိုင့်တီ
အောဘက်နှင့် စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ပဲပေါ့’

မက်အင်တိုင်ယာသည် ဆေးတံကို ပါးစပ်မှ ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ
ပါးစပ်ကို တစ်စက္ကန့်လောက် ဟထားလိုက်သည်။

‘ချီးမှပဲ၊ ငါ သတိ လက်လွတ်သွားပြီ၊ ဘဏ် အရာရှိ တစ်ယောက်လို
ဣန္ဒြေ ကောင်းကောင်း မဆောင်နိုင်တော့ဘူး၊ အသက်ကြီးလို့ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့
ကွာ၊ မင်းက ဒီလောက်တောင် သိထားပြီ ဆိုမှတော့ ငါကလည်း နည်းနည်း
လောက် ထပ်ပြီး လည်စင်း ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ မင်း ချေးချင်တဲ့ ငွေပမာဏ

ရွှေကုန်သည်

အတွက် မင်း ချဉ်းကပ် စုံစမ်းမယ့် အင်္ဂလန်နှင့် ဥရောပမှာ ရှိတဲ့ ဘဏ်တိုင်း ဟာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ဆိုသလို ဆိုစိုင်းတီ အောဘက် ဘဏ်နှင့် စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ် ဘဏ်တွေနှင့် ကျေးဇူး မကင်းနိုင်တဲ့ ဘဏ်တွေ ချည်းပဲ

‘တစ်နည်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မျှော်လင့်ချက် ကုန် ပြီပေါ့’

‘မင်း အဲဒီလို ကြုံတွေ့ရမှာပါပဲ’

နောက်ဆုံးကျတော့ သူ ဘယ်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံနေရပြီ ဆိုတာကို မက် သိသွားသည်။ သို့သော် မက်တင်ဆိုင်ယာက ဖွင့်ပြောပြသည့် အတွက် ကျေးဇူး တင်ရပါ၏။

‘ကျေးဇူး တင်ပါတယ် မစ္စတာ မက်အင်တိုင်ယာ’

‘ငါ့ကို ကျေးဇူးမတင်နှင့် ရတ်လက်ချို၊ အဲဒီ ခွေးမသားတွေကို တစ်နည်း နည်းနှင့် ခံချနိုင်အောင် နည်းလမ်း ရှာကွာ၊ မင်းကို ငါက လက်ခုပ် လက်ဝါး တီးပြီး သြဘာ ပေးမယ်ဟေ့’

မက်သည် ဒေးဗစ် အောဘက်အား အများသုံး တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးမှ ဆက် သွယ်လိုက်သည်။

‘ဒေးဗစ်၊ ကျွန်တော့် အတွက် အချိန် နည်းနည်းလောက် ပေးနိုင်မလား’
‘ဖြစ်ပါတယ်’

အောဘက် အသံက နည်းနည်းလောက် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေသလိုလို။
‘ဘယ်တော့လဲ’

‘ခင်ဗျား ရုံးခန်းကို အရောက် လာနိုင်မယ့် ငါးမိနစ် အတွင်း ဆိုပါတော့’
‘ကောင်းပြီလေ၊ လာခဲ့ပေါ့’

မက် ရတ်လက်ချို၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ဒေးဗစ် အောဘက် တစ်ယောက် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

‘ဘဏ်တွေနှင့် တွေ့နိုင် ဆုံနိုင်အောင် တနင်္လာနေ့တုန်းက တယ်လီဖုန်း နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် အတွက် တကူးတက ဆောင်ရွက်ပေး

ခွဲတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘဏ်လောက ဘဏ် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် နာမည်ပျက် စာရင်းမှာ ပါနေတယ် ဆိုတာကိုကော ခင်ဗျား သိသလား’

‘ဟင့်အင်း၊ အဲဒီတုန်းက မသိသေးဘူး၊ အင်္ဂါနေ့ကျမှ အဲဒီ ကိစ္စကို ငါ သိရတယ်၊ ငါ မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တဲ့ ဘဏ် အားလုံး အဲဒီ ကိစ္စထဲမှာ ဝင်မပါကြပါစေနှင့်လို့ ဆုတောင်းနေတာ’

‘ဒါပေမဲ့ အားလုံး ပါကြတာပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ငြင်းလွှတ်လိုက်ကြတယ်’

‘မက်သယူး၊ တခြား ငါ ကူညီနိုင်မယ့် ကိစ္စ ရှိမယ် ဆိုရင်’

‘မရှိပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်လည်း ချောင်ပိတ်မိနေတာကိုး’

ဒေးဗစ် အောဘက်၏ မျက်တွင်းနက်နက် မျက်လုံးညိုညိုကြီးများမှာ သူ ဦးနှောက်ထဲသို့ ပိုပြီး နိမ့်ဆင်းသွားကြသယောင်ယောင် ထင်ရသည်။

‘မင်းမှာ တခြား အစီအစဉ်များ ရှိသေးသလား’

‘သိပ်ကို ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ ငွေကို မရ ရအောင် ရှာမယ်၊ ဘယ်နည်းနှင့်ရရ ရအောင် ရှာတော့မယ်’

အိုးလ် ကွန်ပတန် လမ်းပေါ်ရှိ ဝိုးလား၏ စားသောက်ဆိုင်၌ နေ့လယ်စာ စားနေစဉ် မက် တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျဆင်းပြီး အတွေးနယ် ချဲ့နေမိသည်။ သူ ရင်ဆိုင် နေရသော အခက်အခဲကြီးများ၏ ပမာဏကို သူ နားလည် သဘော ပေါက်လာသည်။ သူသည် တကူးတက ကြံစည် ရည်ရွယ် ခြင်း မရှိပါဘဲ အလွန် သြဇာ တိက္ကမ ကြီးမားသော အဖွဲ့အစည်းကြီးများနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ နိုင်ငံတကာ လုပ်ကြံမှုကြီး အောင်မြင်ရေးတွင် ဒုက္ခပေးမည့် ရန်ဆူး ရန်ညှောင့် တစ်ခု ဖြစ်လာရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် အကယ်၍ လိုအပ်လာပါက သူ့ကို အပြီးအပိုင် ရှင်းလင်း သုတ်သင်ပစ်သည် အထိ ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း ရှိသူများ ဖြစ်သည်။ သူ လုပ်ငန်း အတွက် အဓိက လိုအပ်ချက် ဖြစ်သော ဒေါ်လာ သန်း နှစ်ဆယ် ရရှိရေး ကိစ္စမှာ အင်္ဂလန်နှင့် ဥရောပတွင် လုံးဝ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ချေ။ လက်ရှိ အမြင်အတိုင်း သုံးသပ်ရမည် ဆိုပါက သူ့အခြေအနေမှာ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝ ကင်းမဲ့နေလေပြီတည်း။

မက်သည် ရှုထောင့် အစုံမှ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အံ့ကြိတ်၍ သုံးသပ် လိုက်ပြီးနောက် ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ရွှေကုန်သည်

သူက ဗီဗီယန်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်၏။ ဗီဗီယန်က ချက်ချင်း
လက်ငင်း သူနှင့် ထပ်တွေ့ဆုံလိုသည့် ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော် ပြသလာသည်။

‘ကျွန်မ နက်ဖြန်ခါ ညနေ အတွက် စီစဉ်ထားပြီးပြီ’

‘ဆောရီးပဲ ဗီဗီယန်’

‘ဒါဖြင့်ရင် သန်ဘက်ခါ ဆိုရင်ကော’

‘ချစ်ချစ်၊ ကိုယ် အမေရိကကို သွားတော့မယ် ဆိုတာ အသိပေးဖို့ ဖုန်း
ဆက်လိုက်တာပဲ’

‘ဟင်’

ဗီဗီယန် အသံတွင် ရွှင်လန်း တက်ကြွမှု အလျှင်း မပါတော့ချေ။

‘ဘယ်တော့လဲ’

‘ဒီနေ့ပဲ၊ ကိုယ် ညနေ ခြောက်နာရီ ထွက်မယ့် ပန်အမ် လေယာဉ်ပျံနှင့်
လိုက်မလို့’

ငြိမ်ကျသွားသည်။ နောက်မှ

‘ရှင်ကလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ မြန်လွန်းလှပါကလား၊ ဘယ်တုန်းက
ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီ အတောအတွင်းက’

‘ရှင် မသွားခင် ကျွန်မတို့ ဆုံကြဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ကျွန်မ အဲဒီကို
ဆယ့်ငါးမိနစ် အတွင်း အရောက် လာနိုင်ပါတယ်’

မက် တစ်ယောက် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွားပြီးမှ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘မလာတာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ခွဲခွာခါနီးကျရင် ကိုယ်က စိတ် မထိန်းနိုင်
ဘူး’

ဗီဗီယန်က ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ အသံနှင့် ပြန်မေးသည်။

‘ရှင် မကြာခင် လန်ဒန်ကို ပြန်ဦးမှာလား’

‘ကိုယ် သိပ်မသေချာဘူး၊ နောက်ထပ် ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုတာ ပြောဖို့ကို
မလွယ်ဘူး၊ ကိုယ် တစ်ခုခု သိလာတဲ့ အခါကျရင် မင်းကို သံကြီးနှင့် ဖြစ်ဖြစ်
တယ်လီဖုန်းနှင့် ဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းကြားနိုင်ပါတယ်’

မက်သယူး ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် ခုလို ထွက်သွားတာကမှ ခပ်ကောင်း
ကောင်းပင်ဟု ဗီဗီယန် တွေးလိုက်မိသည်။ သူနှင့် အလန် လီယိုပိုးတို့သည်
သုံးလကျော်ကျော်ကလေးတွင် လက်ထပ် ကြရတော့မည်။

သူနှင့် မက်သယူး တွေ့စဉ်က သူ့စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် အတွေးများ

မောင်မြင့်ကြွယ်

ကို ပြန်စဉ်းစားမိ၏။ ယခုလို နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဘဝမျိုး အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ လွန်ခဲ့သော စနေနေ့က စတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

ဗီဗီယန်သည် အရူးအမူး အဆင့် အထိ မရောက်သေး။ သို့သော် သူ ယခု ထွက်သွားခြင်းကြောင့် ဗီဗီယန် အာရုံထဲမှ မက်ကို စတင် ဖယ်ထုတ်ပစ် ရန် အချိန် စောသေးသည် ဟူ၍လည်း မဆိုသာပါချေ။

ဗီဗီယန်သည် တဒင်္ဂပဟန် စိတ်သက်သာမှု ရရှိသွားသည်။ မက်သယူး ရုတ်လက်ချ်နှင့် ပတ်သက်သော အချစ် ဇာတ်ကွက်ကလေးသည် စိတ်လှုပ်ရှား ဖွယ် အတိ ဖြစ်သော်လည်း ကြာကြာ မခံသော ဇာတ်ကွက်ကလေး တစ်ခု အဖြစ် အဆုံးကမ္ဘတ် နိဂုံးသတ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ အရူး ထခဲ့ မိသော ကိစ္စကလေး တစ်ခုမျှသာ။ ဒါထက် မပို။

ဗီဗီယန်က ပြန်ဖြေသည်။

‘ဘာမှ မလုပ်ပါနှင့်တော့ မက်ရယ်၊ တယ်လီဖုန်းလည်း မဆက်နှင့်၊ သံကြိုး လည်း မရိုက်နှင့်’

စိတ်သက်သာရာ ရသွားမိသော်လည်း နောက်တစ်ဆင့် အနေဖြင့် သူ့ရင် ထဲ၌ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားပြန်သောကြောင့် နောက်ထပ် ငြိမ်ကျသွားပြန် ၏။ နောက်ဆုံးကျမှ

‘အင်မတန် ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့ပါတယ် မက်ရယ်၊ တကယ် ပြောတာပါ။ ရှင် သွားလိုရာကို ချောချောမောမော ရောက်ရှိပြီး ကံကောင်းပါစေရင်’

ထိုစကား အဆုံးတွင် ဗီဗီယန်က စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။

ရုတ်လက်ချ်က ဗီဗီယန်အား ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်မိတော့မလိုလို ဖြစ်သွား သေးသည်။ မလုပ်နှင့်၊ နေပါစေတော့လေဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန် သတိပေးရင်း စကားပြောခွက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ချလိုက်၏။

လန်ဒန် ဟိသရီး လေဆိပ်တွင် အမေရိကန်သို့ ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ်ပျံပေါ် သို့ တက်သော ခရီးသည်တိုင်းအား ၎င်းတို့ လက်ထဲ၌ ကိုင်ဆောင်လာသည့် ပစ္စည်း ပစ္စယ မှန်သမျှကို လုံခြုံရေး အရာရှိများက တစ်ခုစီ ဖွင့်၍ ရှာဖွေတတ် ကြောင်း မက် သိထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဆာခါနာမှ ရလာသော ရွှေတုံးနှင့် ကျောက်ခဲ နမူနာများကို ဝတ်စုံသေတ္တာထဲသို့ ထည့်၍ ထုပ်ပိုးလိုက်၏။ ကနေဒါ လေဆိပ်သို့ ရောက်လာ

ရွှေကုန်သည်

သောအခါ သူ့ အဝတ်အစား သေတ္တာကို ဖွင့်မပြပါရစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ပန် အမ် ဘိုးရင်း ၇၄၇ လေယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ မက်သည် ပထမတန်း ထိုင်ခုံ တစ်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ခါးပတ် ပတ်လိုက်၏။ လေယာဉ်မယ် တစ်ဦးက ညနေပိုင်းထုတ် လန်ဒန် သတင်းစာများကို လိုက်လံ ဝေငှသည်။

မက်သည် သူ ဖတ်ရှုလိုသော လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်မှ ဈေးနှုန်း သတင်းကို တွေ့ရသည် အထိ စတင်းဒတ် သတင်းစာကို လှန်လှော ကြည့်လိုက်၏။ ရွှေ တစ်အောင်စသည် ၁၄၈ ဒေါ်လာ အထိ မြင့်တက်သွားသည်။ စံချိန်သစ် တစ်ခုပင်တည်း။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လ မပြည့်တတ် ပြည့်တတ် ကာလထက် ၆၄ ရာခိုင်နှုန်း မြင့်တက်လာခြင်းပင်။ မက် တစ်ယောက် ဆာခါနာသို့ စတင် ရောက်ရှိသော ၁၉၇၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့က ရွှေတစ်အောင်စလျှင် ဒေါ်လာ ၉၀ သာ ရှိသေးသည်။ သူက သတင်းစာကို ဘေးချထားလိုက်၏။

အပိုင်း နှစ်
(၁၉၇၃၊ နိုဝင်ဘာ ၁၉ မှ
၁၉၇၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၈ အထိ)

မက်သယူး ရတ်လက်ချ်သည် ကလေးဘဝ အရွယ်ကပင် သတ္တုတွင်း အင်ဂျင် နီယာ ဖြစ်ချင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဆယ့်လေးနှစ်သား အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့ရည်မှန်းချက်သည် ရွှေတွင်းတူးရန် ကိစ္စ တစ်ခုတည်းကိုသာ အာရုံ စိုက်မိ လာသည်။

အလွန် ကြီးမားသော စီးပွားရေး အဖွဲ့အစည်းကြီးများက သူ့ဖခင်၏ ဘဏ် အသေးစားလေးအား ဝိုင်းဝန်း ဖျက်ဆီးကြသဖြင့် ကုန်းကောက်စရာ မကျန် အောင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ကို တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ မက် ရတ်လက်ချ် ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘဏ်တိုက်ကြီးများနှင့် တန်ခိုး ထွားသော ဘဏ် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများသည် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လှသည်။

ထို့အတူ ငွေ၏ တန်ဖိုးမှာ တည်ငြိမ်မှု မရှိဘဲ ငွေကြေး ဖောင်းပွမှုကြောင့် မှန်မှန်ကြီး ယိုယွင်း ပျက်စီးနေကြောင်း၊ သမိုင်းစဉ် တစ်လျှောက်၌ တန်ဖိုး မကျဆင်းဘဲ ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သော ရွှေကသာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲကြောင်း ချာတိတ် ကလေး မက် နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

သူ့ဖခင် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံး စီရင်သွားပြီးနောက် မက်သည် ကယ်လီဖိုး နီးယား တောင်ပိုင်းတွင် အခြေခံပညာ အထက်တန်း စာမေးပွဲ အောင်မြင်သည် အထိ ဆက်လက်၍ စာသင်ကြားခဲ့သည်။ ထို့နောက် အလုပ်လုပ်ရင်း ကိုလိုရာဒို သတ္တုတွင်း သင်တန်းကျောင်း၌ ဆက်လက် သင်ကြားခဲ့သည်။ သင်တန်း ဒုတိယနှစ်သို့ ရောက်ရှိ သောအခါ ‘ကမ္ဘာပေါ်မှ ရွှေထွက်သည့် ဒေသများ’ စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရပြီး သူ ကြားပင် မကြားဖူးသေးသော ဆာခါနာ နိုင်ငံမှ ရွှေတောင်ကြီးများ အကြောင်း ရည်ညွှန်း ဖော်ပြချက်ကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ် စတင် တွေ့ရှိရသည်။

ဆာခါနာ နိုင်ငံတော်၏ တောင် ဘက် တွင် အိန္ဒိယ နိုင်ငံ တည်ရှိပြီး မြောက်ဘက်တွင် ပေ နှစ်သောင်း ငါးထောင်ကျော် မြင့်သော ဟိမဝန္တာ တောင်

တန်းကြီးနှင့် ပိုင်းခြားထားသော တိဗက် နိုင်ငံ တည်ရှိသည်။ ဆာခါနာ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများက ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းကြီးအား စင်ပိုရီ သို့မဟုတ် တောင်မြင့် ကြီးဟု ခေါ်ဝေါ် သမုတ်ကြသည်။

အဆိုပါ တောင်တန်းကြီးများ၏ နေရာ ဒေသ အများစုသို့ လူသားများ အရောက် သွားနိုင်ကြခြင်း မရှိသလို သွားရောက် နေထိုင်ကြခြင်းလည်း မရှိ ချေ။ ထိုကဲ့သို့ အရောက် အပေါက် နည်းရသည့် အကြောင်းရင်းမြစ်များတွင် ဆာခါနာ နိုင်ငံ၌ မီးရထားလမ်းနှင့် လေကြောင်း ခရီးစဉ်များ မရှိသလို မော် တော်ကားလမ်းမှာလည်း မရှိသလောက် နည်းပါးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆာဂီရီ သို့မဟုတ် ရွှေတောင်ကြီးများသည် အင်မတန် ခေါင်သော ဆာ ခါနာ နိုင်ငံတွင်းရှိ ဟိမဝန္တာ တောင်ကြော တစ်နေရာပေါ်၌ ရှိနေကြောင်း သတင်း ကျော်ကြားလျက် ရှိသည်။ ဆာဂီရီ၌ ရွှေကြောကြီးများ ပါဝင်သော နန်းမြေသိုက်များ အလွန် ကြွယ်ဝ ပေါများသည့် အပြင် ရွှေကြောများမှာ အလွန် သန့်စင်ပြီး ကြီးမားလှသဖြင့် ရွှေကို ကျောက်တုံးကြီးများမှ ဓားနှင့်ပင် ဖြတ် တောက်ယူ၍ ရရှိနိုင်ကြောင်း ရှေးဟောင်း ပေစာများတွင် ဖော်ပြထားသည်။

ဆာခါနာ သမိုင်း ပညာရှင်များ၏ အဆိုအရ ရွှေတွင်းများကို ၁၆၇၂ ခုနှစ်တွင် စတင် တွေ့ရှိခဲ့ရပြီး ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ချက်ချင်းလိုလို ပြန်လည် ပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ဥရောပ တိုက်သား အချို့နှင့် ဆာခါနာ နိုင်ငံသားများ သည် ထို့နောက် ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာ ဆက်လက်၍ ဆာဂီရီကို ရှာဖွေခဲ့ကြ သည်။ မည်သူမျှ ရွှေကို ရှာမတွေ့ကြ။

တောင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားသူ အများစုမှာ မပြန်လမ်းသို့ မြန်းကြရသူများ ဖြစ်သည်။ ဆာခါနာ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများ၏ စိတ်ထဲတွင် အဆိုပါ ရွှေတောင်ကြီးများသည် ကျိန်စာ မိနေသော တောင်တန်းကြီးများ ဖြစ် ပြီး မကောင်းဆိုးဝါးများ ရှိနေသော ဒေသ ဖြစ်သည် ဆိုသော အစွဲအလမ်းများ ဖြစ်ပွားနေသည်ကို နားလည်နိုင်ဖွယ် ရှိသည်။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် ဆက်လက်၍ သုတေသန ပြုခဲ့ပြန်ရာ ပျောက်ဆုံး နေသော ဆာခါနာ ရွှေတွင်းကြီးများ အကြောင်း ရည်ညွှန်း ဖော်ပြချက်များကို ထပ်မံ တွေ့ရှိလာရသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းများက သူ့စိတ်အာရုံတွင် လာရောက် ငြိတွယ်နေကြသည်။

နှစ်ပေါင်း သုံးရာကျော်သည် အထိ ပျောက်ကွယ် မသွားဘဲ သက်တမ်း ရှည်ကြာခဲ့သော သိုက်သမိုင်း တစ်ခုသည် မှန်ကို မှန်ရမည်။ တစ်နေ့တွင် သူ

ရွှေကုန်သည်

သည် ဆာခါနာသို့ အရောက် သွားပြီး ရွှေတောင်ကြီးများကို ရှာဖွေမည်။ ထို စိတ်ကူး စိတ်သန်းကလေးသည် သူ့ဦးနှောက်ထဲ၌ ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ရှင်သန် ကြီးထွားနေခဲ့သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ကိုလိုရာဒို သတ္တုတွင်း သင်တန်းကျောင်းမှ ဘွဲ့ရရှိသော အခါ ဒါကိုတာ ပြည်နယ် တောင်ပိုင်းရှိ သတ္တုတွင်း ကုမ္ပဏီ တစ်ခုတွင် သတ္တုတွင်း အင်ဂျင်နီယာ အဖြစ် နှစ်နှစ် ကြာအောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

သူ့မိခင် ကွယ်လွန်သော အခါ သူ့ဖခင် ပိုင်ဆိုင်သမျှထဲမှ ကျန်ရစ်ခဲ့သေး သော ရှိရှိသမျှ အမွေကို သူ ရလိုက်သည်။ သူ ရသည့် အမွေမှာ သိပ်မများလှ သော်လည်း ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ်နှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွှေရာနိုင်သူ အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ရန် လုံလောက်မှု ရှိသည်။

အမေရိကန် နိုင်ငံတွင် များများစားစား တူးဖော် ရရှိနိုင်မည့် ရွှေ တွင်း ရိုင်းများကို ရှာတွေ့ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ငွေ မဖြစ်စလောက်လေးနှင့် စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များ၌သာ အောင်မြင်မှု ရရှိရန် အခွင့်အလမ်း ရှိသည်။

မက် ရတ်လက်ချ် ကွန်ဂိုသို့ သွားသည်။ လ အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် မီးခဲပြာဖုံး ဖြစ်နေသော ဇာတိ ပဋိသန္ဓေ စိတ်နှင့် ထူးထူးခြားခြား ကံကောင်းမှု တို့ ပေါင်းစပ်၍ ရွှေကို ရှာတွေ့လေတော့သည်။ အာဖရိကတွင် ရွှေတွင်းတူး သည့် လုပ်ငန်းများအား အမေရိကန် ဘဏ်များထက် ဗြိတိသျှ ဘဏ်များက ငွေ ချေးငှား ထောက်ပံ့ရန် ပိုမို စိတ်အား ထက်သန်ကြသည်။ မက်သည် ဒေးဗစ် အောဘက်နှင့် ၎င်းပိုင်ဘဏ် ဖြစ်သော ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီမှ မိုင်းတွင်း တူးဖော်ရန် ရင်းနှီးငွေ အနည်းငယ်ကို ချေးယူ ရရှိခဲ့သည်။ သူက သူ ရှာတွေ့သည့် ရွှေကို ခဏသာ တူးဖော်ပြီး ကွန်ဂို၌ ပြည်တွင်းစစ် မဖြစ်ပွားမီ သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို အမြော်အမြင် ကြီးစွာ ပုံတိုက် ချရောင်းပစ်ခဲ့ သည်။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် ဗင်နီဇွဲလားသို့ သွားရောက်ပြီး တူးဖော်ပြန်ရာ ရွှေ တွေ့ပြန်သည်။ သူသည် ခဏသာ တူးဖော်ပြီး အဆိုပါ ရွှေတွင်းကို ကျပ် ပြည့် တင်းပြည့် တူးဖော် ထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိမည့် မဟာ သတ္တုတွင်း ကုမ္ပဏီ ကြီး တစ်ခုအား ပြန်လည် ရောင်းချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မက်သည် ဒေါ်လာ တစ်သန်းခန့် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝ နေလေ ပြီ။ သူက နူးရော့ခ်တွင် ဌာနချုပ် အဖြစ် အခြေစိုက် နေထိုင်တော့မည်ဟု

ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသော အိမ်ခန်း တစ်ခန်းကို အပျောက် ပေး၍ အပိုင် ဝယ်ယူလိုက်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သွားရောက် ရှာဖွေသည့် နိုင်ငံမှာ ကနေဒါ နိုင်ငံ ဖြစ် သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ကွီဘက် မြောက်ပိုင်း၌ ရွှေ အတော် ခပ် များများကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိသည်။

သုံးလေးလ ကြာသောအခါ သတ္တုတွင်း ကုမ္ပဏီ တစ်ခုက သူ့ ပိုင်ခွင့်ကို ဝယ်ယူလိုက်ပြန်ရာ ထိုအချိန်တွင် သူသည် ဒေါ်လာ နှစ်သန်းကျော် ချမ်းသာသူ တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ဤတွင် မက် တစ်ယောက် အပန်းဖြေ အနား ယူရင်း လောကီ စည်းစိမ် မှန်သမျှကို ခံစားရင်း အရသာ ခံတော့သည်။ အဓိက အကျဆုံးမှာ အမျိုးသမီး များနှင့် အပျော်အပါး လိုက်စားခြင်းပင်တည်း။

ထို့နောက် ဆာခါနာ နိုင်ငံမှ ဆာဂီရီ ရွှေတောင်ကြီးများကို သွားရောက် တူးဖော်ချင်သော စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ကလေး ပြန်လည် နိုးကြားလာပြီး သူ မရိုးမရွနှင့် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာသည်။

မက်သည် ကာလကတ္တားသို့ သွားရောက်ပြီး ဆာခါနာ နိုင်ငံတွင်းသို့ လာရောက်၍ ရွှေ ရှာဖွေခွင့် ပြုပါရန် ဆာခါနာ အစိုးရနှင့် စာ အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်တော့သည်။ ထိုကိစ္စမှာ အင်မတန် ရှည်လျားပြီး ပွေလိမ် ရှုပ်ထွေးသော အလုပ် တစ်ခု ဖြစ်သည်။ 'တံခါး ပိတ်ထားသော နိုင်ငံ' ဆာခါနာသည် သမိုင်း အစဉ်အလာ အရ နိုင်ငံတွင်းသို့ နိုင်ငံခြားသားများ လာရောက်ခွင့် တောင်းသည့် ကိစ္စကို အလွန် လက်တွန့်သည့် နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။

၁၉၂၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၉ ခုနှစ် အထိ ဆာခါနာတွင် ဗြိတိန် နိုင်ငံမှ အရပ် သားနှင့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အကြံပေး အရာရှိများ၊ ကျောင်းဆရာများ ရှိနေကြ သဖြင့် အဆိုပါ ပေါ်လစီမှာ ခေတ္တ ကျိုးပျက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဒုတိယ ကမ္ဘာ စစ်ကြီး အပြီးတွင် အာရှတိုက် တစ်ခွင်၌ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်သည် တစ် နိုင်ငံပြီး တစ်နိုင်ငံ၌ လှိုင်းလုံးကြီးများသဖွယ် ပြန်လည် နိုးကြား လာသော ကြောင့် ဆာခါနာကို လွှမ်းမိုးထားခဲ့သော ဗြိတိသျှတို့၏ ဩဇာ တိက္ကမသည် ဆုံးခန်းတိုင်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ အကြံပေး အရာရှိများနှင့် ကျောင်းဆရာ များကို အတင်း အဓမ္မ ပြန်နှင့်ထုတ်ခဲ့သည်။ တံခါး ပိတ်ထားသော နိုင်ငံ တော်သည် ၎င်း၏ တံခါးများကို ယခင်ကထက် ပိုမို၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ရွှေကုန်သည်

ဆာခါနာသည် အခြား နိုင်ငံများသို့ သံအမတ်ကြီးများ စေလွှတ်ထားခြင်း မရှိသလို ၎င်း၏ မြို့တော် ကန်တက်တွင်လည်း နိုင်ငံခြား သံရုံးများကို လက်ခံ မထားချေ။ ၎င်းပြင် ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့ကြီးသို့လည်း အဖွဲ့ဝင် အဖြစ် ဝင်ရောက်မှု မရှိပါချေ။

မက်က ၎င်းသည် အစိုးရ တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့နှင့်သော် လည်းကောင်း၊ ကော်ပိုရေး ရှင်းကြီးများနှင့်သော် လည်းကောင်း အဆက်အသွယ် မရှိသော ပုဂ္ဂလိက တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည် ဆိုသည့် အချက်ကို ပေါ်လွင် ထင်ရှားအောင် ၎င်းရေးသည့် စာများ ကို ဂရုတစိုက် စီကုံးသည်။

၎င်းအပြင် သူ့တွင် ကိုယ်ပိုင်ငွေ အဖြစ် မည်ရွှေ့ မည်မျှ ရှိပါကြောင်း နှင့် ဆာခါနာ နိုင်ငံတော်က ခွင့်ပြု လိုက်လျောနိုင်လောက်သည့် စည်းကမ်း ချက်များကိုပါ ထည့်သွင်း အကြံပြုလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဆာခါနာ နိုင်ငံသို့ လာရောက်နိုင်ကြောင်းနှင့် ဘုရင် နာရယန် မဟိန္ဒရာ ကရမ်ချတ်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့် ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ကြား စာကို လက်ခံ ရရှိတော့သည်။

ရွှေ ရှာဖွေခွင့်ပြုပါ ဆိုသော ၎င်း၏ မေတ္တာ ရပ်ခံချက်အား ခွင့်ပြုနိုင် လောက်သည် ဆိုသည့် စိတ်ကူးနှင့် သတ္တု ရှာဖွေရာတွင် အခြေခံကျသော ပစ္စည်း ပစ္စယ အတော် ခပ်များများကို စွန့်စွန့်စားစား ဝယ်ယူလိုက်သည်။ လေယာဉ်ပျံကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းနှင်တတ်ပြီး ပိုင်းလော့ လိုင်စင် ရရှိထားသူ မက်သည် လေယာဉ် ပြေးလမ်းတိုများကို အသုံးပြု၍ ဆင်းတက် နိုင်သော ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ် တစ်စင်းကို ၎င်းရမ်း၍ ပစ္စည်း ပစ္စယများကို လေယာဉ်ပေါ် တင်ပြီး အိန္ဒိယနှင့် ဆစ်ကမ် နယ်စပ်နားတွင် ရှိသော ဒါဂျီလင်မြို့သို့ မောင်းနှင်လာသည်။

ဆာခါနာ မြို့တော် ကန်တက်တွင် လေယာဉ်ဆီ ဝယ်၍ ရနိုင်မည် မဟုတ် သောကြောင့် အပြန် ခရီး အတွက် လေယာဉ်ဆီ လုံလုံလောက်လောက်နှင့် ပိုပိုလျှံလျှံ ရှိအောင် ဒါဂျီလင်တွင် ဆီ ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

၁၉၇၃ ခု နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဆာခါနာ၏ တစ်ခု တည်းသော ရေဒီယို အသံလွှင့်ဌာနသို့ ၎င်း ရောက်ရှိလာမည့် ခန့်မှန်းခြေ အချိန် နာရီကို ရေဒီယိုနှင့် ဆက်သွယ် အကြောင်း ကြားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒါဂျီလင်၏ အနောက်မြောက်ဘက် မိုင်လေးရာခန့် အကွာ အဝေးတွင် ရှိသော ကန်တက်မြို့ဆီသို့ စတင် ပျံသန်းလာခဲ့သည်။

လေယာဉ်ပျံ စက်ခလုတ်ခုံပေါ်တွင် ရှိနေသော နာရီက ၁၀:၄၄ နာရီကို ညွှန်ပြနေသည်။ ကောင်းကင်က ကြည်လင် သာယာနေသလို နေရောင်ခြည်ကလည်း ထွန်းလင်း တောက်ပလျက် ရှိသည်။ မက် ရတ်လက်ချ်သည် လေယာဉ် ပျံသန်းနှုန်းကို လျှော့ချလိုက်ပြီး မြေပြင်မှ ပေ တစ်ထောင်ငါးရာခန့် အမြင့်ဆီမှ ကန်တက် မြို့တော်ကို ဖြတ်၍ ပျံသန်းလိုက်သည်။

ဆာခါနာ၏ မြို့တော် ကန်တက်တွင် နေထိုင်သူ လူဦးရေမှာ ခုနစ်သောင်း ငါးထောင်ထက် မများသော်လည်း ဝေဟင်မှ မြင်ရသည့်အခါ ပိုမို ကြီးမားသည်ဟု ထင်ရသည်။ တစ်ထပ်တိုက်နှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကလေးများမှာ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ပြန့်ပြန့်ကျဲကျဲ ရှိနေကြသည်။

မြို့၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ဧက ငါးဆယ်ခန့် ကျယ်ဝန်းပြီး လေးဖက် လေးတန်မှ တံတိုင်း မြင့်မြင့်ကြီး ကာရံထားသော နေရာ တစ်ခု ရှိသည်။ မဟာရာဂျာ၏ စံနန်းတော် ဖြစ်သဖြင့် အတွင်းဘက်ရှိ အဆောက်အအုံများမှာ ကြီးမား ခုံထည်ပြီး သပ်ရပ် ကောင်းမွန်ကြသည်။ မက်က ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းများပေါ်မှ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေသူများကို တွေ့မြင်ရသည်။ ဧရိယာအားဖြင့် စတုရန်း မိုင်ပေါင်း နှစ်သောင်း တစ်ထောင် ကျယ်ဝန်းပြီး ကုန်းမြေ ပတ်လည် ဝိုင်းရံနေသည့် ဆာခါနာ နိုင်ငံတွင် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း မရှိလှဘဲ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ပြန့်ပြန့်ကျဲကျဲ နေထိုင်နေကြသော လူဦးရေ ကိုးသိန်းခန့် အဖို့ လေယာဉ်ပျံ ဆိုသည်မှာ ရှားရှားပါးပါး မြင်ရခဲသော မြင်ကွင်း တစ်ခု ဖြစ်သည်သာတည်း။

၁၉၄၉ ခုနှစ် မတိုင်မီက ဗြိတိသျှတို့ ပြုစု ရေးဆွဲသွားကြသော ကောင်းကင် မြေတိုင်း မြေပုံများကို ရတတ်သလောက် ရှာဖွေပြီး မှတ်မိအောင် လေ့လာထားခဲ့သောကြောင့် မြေပြင်ပေါ်မှ ထူးခြားသည့် အမှတ်အသားများကို မက်ရတ်လက်ချ် သတိထားမိသည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းက ဗြိတိသျှတို့ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် တစ်ခုတည်းသော အသံလွှင့်ရုံမှာ မြို့၏ အနောက်ဘက်တွင် ရှိပြီး ပေတစ်ရာ မြင့်သော ကောင်းကင် ကြိုးတိုင်ကြီးသည် မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ မားမားမတ်မတ် ထောင်တက်နေသည်။

စစ်အတွင်းက ဗြိတိသျှ ဘုရင့် လေတပ်မတော်က ဆောက်လုပ်သွားခဲ့ပြီး

ရွှေကုန်သည်

အခြေအနေ ကောင်းမွန်သေးသည့် ဆာခါနာ၏ တစ်ခုတည်းသော လေယာဉ် ပြေးလမ်းသည် မြို့တော်၏ အရှေ့ဘက် နယ်နိမိတ်မှ ငါးမိုင်ခန့် အကွာတွင် တည်ရှိသည်။ တောင်နှင့် မြောက် အတိုင်း ဖောက်လုပ်ထားသော လေယာဉ် ပြေးလမ်းကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရလေပြီ။

မက်က လေယာဉ်ပျံကို စောင်း၍ ကွေ့လိုက်ပြီး လေယာဉ် ပြေးလမ်း ပေါ်မှ ခပ်နိမ့်နိမ့် ရှုပ်တိုက် ပျံသန်းလိုက်သည်။ ဤလေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် လေယာဉ်ထိန်း မျှော်စင် မရှိသလို လေကြောင်းပြ ကိရိယာလည်း မရှိပါ။ လေယာဉ် ပြေးလမ်း ထိပ်တွင် ကွန်ကရစ် အဆောက်အအုံကလေး တစ်ခု ရှိပြီး ထိုအဆောက်အအုံကလေး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် စိုက်ပျိုးခင်းများ ရှိနေ သည်။

လူတစ်စုသည် အဆိုပါ ကွန်ကရစ် အဆောက်အအုံကလေး နားတွင် စုစု ဝေးဝေး ရှိနေကြ၏။ အများစုသည် ခေတ်မမီတော့သော ဗြိတိသျှ တပ်မတော် စစ်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ မက်သည် လေယာဉ်ပျံကို စက်ဝိုင်း တစ်ပတ် လည်သွားသည် အထိ ပြန်ကွေ့လာပြီးနောက် လေယာဉ် ပြေးလမ်း ပေါ်သို့ ဆင်းသက်လာသည်။ မက်သည် အဆိုပါ ယူနီဖောင်းဝတ် လူစုနှင့် ယှဉ်ရပ်လိုက်ပြီး စက်သတ်လိုက်သည်။

မက်သည် အားရပါးရ ပြုံးရင်း လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ တံခါးဖွင့်၍ ဆင်း လာသည်။ ချက်ချင်းလိုလို သူ့ အပြုံး ပျောက်ကွယ်သွားပြီး သူ ရပ်နေသည့် နေရာမှာပင် ကြက်သေ သေသွားသည်။ တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိသော စစ်သား များက ဒသမ ၃၀၃ အင်ဖီးလ် ရိုင်ဖယ်များနှင့် သူ့ကို ချိန်ထားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျန်းမာ သန်စွမ်းပုံ ရသော အသက် လေးဆယ်ခန့် အရွယ် လူ တစ် ယောက်က ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာသည်။ သူသည် ဆမ်ဘရောင်း သားရေ ခါး ပတ် အပါအဝင် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်မှ ခေတ်မမီတော့သော အရာရှိ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အထူးတလည် မွမ်းမံထားသော ပခုံးပေါ်ရှိ တံဆိပ်က ရာထူး မြင့်မားပုံကို ညွှန်ပြနေဟန် ရှိသည်။

‘ခင်ဗျားက မက်သယူး ရတ်လက်ချ် မဟုတ်လား’

သူက အဆင့်မြင့် အင်္ဂလိပ် စကားနှင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆာခါနာ နိုင်ငံသားများသည် ဟင်ဒီနှင့် တိဗက် စကားတို့ကို ပေါင်းစပ်ထားသော ဘာ သာ စကားကို ပြောဆို သုံးစွဲကြသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့၏ အရိပ်အာဝါသ အောက်တွင် နေခဲ့ကြရသောကြောင့် လူ အတော် ခပ်များများသည် အင်္ဂလိပ် စကားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင် ကျင် ပြောတတ် ဆိုတတ်ကြသည်။

မက်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖြေလိုက်၏။ ထိုအရာရှိက စာရွက် စာတမ်း များကို တောင်းခံသည်။ မက်သည် ၎င်း၏ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်နှင့် ဆာခါနာ နိုင်ငံ၏ ဝန်ကြီးချုပ် ကိုယ်တိုင်က လက်မှတ် ရေးထိုးထားသော မက်အား ဤ နိုင်ငံသို့ လာရောက်ခွင့် ပြုသည့် စာတို့ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုအရာရှိသည် စာရွက်စာတမ်းများကို သေချာစွာ စစ်ဆေး ကြည့်ရှု ပြီးနောက် ဟင်ဒီ ဘာသာနှင့် အမိန့် ပေးလိုက်၏။ စစ်သားများက ရိုင်ဖယ် သေနတ်များကို အောက်ချလိုက်ကြသည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ဆာခါနာ တပ်မတော်ရဲ့ အကြီးအကဲ ဗိုလ်ချုပ် ဒက်ပ် ဘဟာဒူး ဆင်းပဲ’

သူက သူ့နာမည်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလိုက်သော်လည်း မက်နှင့် လက် ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရန် မကြိုးစားသလို မက်၏ စာရွက် စာတမ်းများကိုလည်း ပြန် မပေးပါချေ။

‘ကျုပ် ရဲဘော်တွေက ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေကို သယ်လာကြလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့’

ဗိုလ်ချုပ် ဘဟာဒူး ဆင်းသည် ဆယ်ကိုက်ခန့် အကွာတွင် ရပ်ထား သော ၁၉၅၀ ခုနှစ်က ထုတ်လုပ်သည့် ဘင်တလီ ဆီဒင်ကားဆီသို့ လျှောက် သွားသည်။ အဆိုပါ နှစ်ပိုင်းလောက်ကပင် ထုတ်လုပ်ခဲ့ပုံ ရသည့် သစ်သား ဘော်ဒီ တင်ထားသော လေးလင်း ထရပ်ကား တစ်စီးက ထိုကား နောက် ဘက်တွင် ရှိနေသည်။ မက်၏ သေတ္တာများနှင့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ ကို ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ သယ်ချပြီး ထရပ်ကားပေါ်သို့ တင်နေကြသည်။ စစ်သား ရှစ်ယောက်သည် ထရပ်ကားပေါ်သို့ တက်လိုက် ကြ၏။ လေးယောက်ကတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပျံကို စောင့်ကြပ်ရန် ဖြစ်ပုံ ရသည်။

မက်နှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းတို့သည် ဘင်တလီ ကား၏ နောက်ဘက် ထိုင်ခုံ ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ စစ်သား တစ်ယောက်က ကားစက်ကို နှိုးပြီး ညင် ညင်သာသာ စတင် မောင်းနှင်သည်။ ထရပ်ကားသည် နောက်ဘက်မှ ထက် ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာ၏။

ရွှေကုန်သည်

လေယာဉ် ပြေးလမ်းမှ ဖုန်ထူသော လမ်းမပေါ် အထိ ရောက်အောင် ကိုက် တစ်ထောင်ကျော် ကွာဝေးသည်။ ခြေကျင် လျှောက်နေသူများနှင့် နွားလှည်း မြင်းလှည်းများသည် လမ်းမပေါ်တွင် ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ အမျိုးသား များသည် ပုံပန်း မကျသော ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီများနှင့် ဘောင်းဘီပွပွကြီးများ ကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ အမျိုးသမီးများကမူ အရောင်အသွေး တောက်ပ သော ဆာရီလို အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကြသည်။ သူတို့ အားလုံး မော် တော်ကားများကို ပုံပျက်ပန်းပျက် ရှောင်ပေးကြ၏။

ထိုကာလမှာ နိုဝင်ဘာလ၏ တတိယပတ်သာ ရှိသေးသော်လည်း အပူ ဒီဂရီမှာ ခုနစ်ဆယ့်ငါး ဒီဂရီခန့်သာ ရှိသည်။ ဆာခါနာ နိုင်ငံ အကြောင်း တွေ့ရှိရသလောက် မွေနှောက် ရှာဖွေပြီး ဖတ်ရှုထားသော မက် အနေနှင့် ဆာ ခါနာ၏ ရာသီဥတုမှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အံ့တစ်ပါးပင် ဖြစ်ကြောင်း သူ သိထား သည်။ ဆာခါနာ၏ တောင်ဘက် နယ်ခြားတွင် ရှိသော သိပ်မမြင့်လှသည့် တောင်တန်းများက ရာသီဥတုဒဏ်မှ ကင်းဝေးအောင် ထူးထူးခြားခြား အကာ အကွယ် ပေးထားသလို ရှိနေကြသည်။

ဆာခါနာ တစ်နိုင်ငံလုံးမှ စိုက်ပျိုးနိုင်သော မြေဧရိယာ၏ သုံးပုံ နှစ်ပုံ သည် အဆိုပါ တောင်တန်းများ၏ မြောက်ဘက်တွင် ကပ်လျက်သား တည်ရှိ သော ရှည်လျား ကျယ်ပြန့်လှပြီး အလွန် မြေဩဇာ ကောင်းသည့် တောင် ကြား ဒေသကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ကန်တက် မြို့တော်မှာ ထိုတောင်ကြား ဒေသ၏ အလယ် ဗဟိုလောက်တွင် ရှိပြီး တစ်နှစ်ပတ်လုံးလိုလို အပူပိုင်း ဒေသမှ ရာသီ ဥတု အလား မျှတ ကောင်းမွန်သော ရာသီဥတုကို ခံစားကြရသည်။

ထို တောင်ကြားဒေသ၏ မြောက်ဘက်တွင် အလယ် တောင်ကြော ရှိပြီး ထို တောင်တန်းများ၏ မြောက်ဘက်တွင် ပျမ်းမျှအားဖြင့် ပေ လေးထောင်ခန့် မြင့်သော ကုန်းမြေမြင့်ကြီး ရှိသည်။ ထိုဒေသမှ ရာသီဥတုမှာ နွေရာသီတွင် အလွန် ပူပြီး ဆောင်းရာသီတွင် အလွန် အေးလှသဖြင့် ရာသီဥတု ဆိုးရွား သလို တည်ငြိမ်မှုလည်း မရှိပါချေ။

ထိုကုန်းမြေမြင့်၏ မြောက်ဘက်တွင်မူ စင်ပိုရီဟု ခေါ်သော တောင်မြင့် ကြီးများ တည်ရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် ရာသီဥတု အထူး ဆိုးရွားသည်။

မက်သည် အာရှတိုက်ရှိ အခြား နိုင်ငံများသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။

လေထုထဲတွင် ရောနှော ပေါင်းစုပြီး ပျံလွင့်နေသော အနံ့အသက်များမှာ အရှေ့တိုင်း ဆန်လွန်းလှသည်။

မီးသွေးနံ့၊ ဖုန်နံ့နှင့် အမွှေးတိုင်နံ့များသာမက တိရစ္ဆာန်နှင့် လူ့ အညစ်အကြေးတို့ကို စိုက်ခင်း ပျိုးခင်းများ၌ မြေဩဇာ အဖြစ် အသုံးပြုလေ့ ရှိရာ ထိုအညစ်အကြေးများမှ ပေါ်ထွက်လာသော အနံ့က ကျန် အနံ့ အားလုံးကို လွှမ်းသွားသည်။

မက်က ဗိုလ်ချုပ် ဘဟာဒူး ဆင်းနှင့် စကားစမြည် ပြောရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော် ဘဟာဒူး ဆင်းက တေမိ ဆန်လွန်းသည်။ ကားမောင်းရသည်မှာ ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး နိုင်လှသောကြောင့် မိနစ် နှစ်ဆယ် ကြာအောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းလာပြီးမှ ကန်တက် မြို့စွန်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ အိုမင်း ဟောင်းနွမ်းလှပြီ ဖြစ်သော အနောက်တိုင်းပုံစံ ဘန်ဂလိုကလေးများကို တသီတတန်းကြီး တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို အဆောက်အအုံများမှာ မူလက ဗြိတိသျှ အကြံပေး အရာရှိများ နေထိုင်ရန် ဆောက်လုပ် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပုံ ရသည်။

ထို့နောက် ၎င်းတို့၏ မော်တော်ကားသည် ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် တဲအိမ်များနှင့် ဈေးဆိုင်များသာ တန်းစီ၍ ရှိနေသော ကျောက်ခင်း မထားသည့် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း လမ်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

မကြာမီ နန်းတော် ပတ်ပတ်လည်တွင် ကာရံထားသော ပေသုံးဆယ် မြင့်သည့် တံတိုင်းကြီးသည် သူတို့ ရှေ့တွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ဂိတ်ဝတွင် စောင့်ကြပ်နေသူများက အရိုအသေ ပြုနေကြစဉ် ဆီဒင်ကားနှင့် ထရပ်ကားတို့သည် ဂိတ်ဝကို ဖြတ်၍ မောင်းဝင်သွားကြသည်။

တံတိုင်းကြီး အတွင်း၌ မြင်လိုက်ရသော ရှုခင်းကြောင့် မက် တစ်ယောက် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ ထူးထွေ ဆန်းပြားလှသော စားပင် သောက်ပင် မျိုးစုံကို ဧကပေါင်း များစွာ ဖြန့်၍ စိုက်ပျိုးထားသောကြောင့် စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိနေသည်။ မျောက်များသည် အော်မြည်ရင်း တစ်ပင်မှ တစ်ပင်ဆီသို့ ကူးသန်း ခုန်လွှား ဆော့ကစားနေကြသည်။ အရောင်အသွေး တောက်ပသော ၎င်းမျိုးစုံသည် တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ပျံသူက ပျံ၊ ပန်းချိုများပေါ်တွင် နားသူက နားနှင့် ရှိနေကြသည်။

နန်းတော်ကြီးသည် ခပ်ပြေပြေကလေး မြင့်နေသော တောင်ကမူကလေးပေါ်တွင် ရှိနေပြီး အီတာလျံ ကျောက်ဖြူသားနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အလွန်

ရွှေကုန်သည်

ကြီးမား ခုံထည်သော အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည်။ ဘောလုံးကွင်း တစ်ကွင်းထက် ကျယ်ဝန်းသော ပန်းနုရောင် အိတာလျံ ကျောက်သား ရေကန်ကြီးသည် ကော်ဇော်ကြီး တစ်ချပ်ကို ဖြန့်၍ ခင်းထားသည့် အလား နန်းတော်ကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှိနေသည်။

နန်းတော်ကြီးနှင့် ရေကန်ကြီးတို့ကို တွေ့လိုက် ရသောကြောင့် တပ်ချီ မဟာ အဆောက်အအုံကို သတိ ရမိကြောင်း မှတ်ချက် ချမိသော မက်အား ဂျင်နရယ် ဘဟာဒူး ဆင်းက လေသံ ပြတ်ပြတ်နှင့် ချက်ချင်းလိုလို ခွန်းတုံ့ ပြန်လိုက်၏။

‘ဒီနန်းတော်ကြီးကို ၁၆၀၁ ခုနှစ်က ဆောက်ခဲ့တာ၊ တပ်ချီ မဟာက ၁၆၃၂ ခုနှစ်မှ စဆောက်ပြီး အများကြီး ပိုင်ယပါတယ်၊ အိန္ဒိယ လူမျိုး မဂိုဇကရာဇ် ဘုရင်ဟာ ဟောဒီ အဆောက်အအုံက ဗိသုကာ ပညာကို အားကျပြီး ပိုကောင်းအောင် အတု ခိုးသွားတာပါဗျ’

ဆာခါနာ နိုင်ငံသားများသည် ရေတွင်းထဲက ဖားသူငယ်လို ပြင်ပ လောကကြီးနှင့် အဆက် ဖြတ်ထားသူများ ဖြစ်ကြသည်သာမက မျက်ကန်း မျိုးချစ်တွေလည်း ဖြစ်နေကြသေးသည်။ ဆန်းတော့ ဆန်းသည်။ ဆာခါနာ နိုင်ငံသားထက်ဝက် ကျော်ကျော်သည် တောင်ပေါ်နေ ဟင်ဒီ လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသလို ကျန်တစ်ဝက်ခန့်မှာ လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာက ဟိမဝန္တာ တောင်ကို ကျော်ဖြတ်၍ ရောက်ရှိလာသော အခြေတကျ မနေဘဲ အရပ်တကာသို့ လျှောက်သွားနေတတ်သည့် တိဗက် လူမျိုးစုမှ ဆင်းသက်လာသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အဆိုပါ လူမျိုးစု နှစ်စုသည် အချင်းချင်း သင့်မြတ်စွာ နေထိုင်ကြသလို ပြင်ပမှ နိုင်ငံခြားသားများကို မုန်းတီးရာတွင် သဘောထားချင်း တူညီကြသည်။

ဆာခါနာ နိုင်ငံသားများသည် ထူးခြားသော ကိုယ်ပိုင် ယဉ်ကျေးမှုကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ပြုစု ပျိုးထောင် လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ ကိုးကွယ်သော ဘာသာကပင် ထူးခြားလွန်းလှသည်။ ၎င်းတို့ ကိုးကွယ်သော ဘာသာတွင် ဟိန္ဒူ အယူဝါဒ၊ ဂျိမ်း အယူဝါဒ၊ တရုတ်ပြည်မှ တောင်အို အယူဝါဒနှင့် တိဗက်မှ လားမား အယူဝါဒများ ပါဝင် ရောစပ်နေသော်လည်း တိုင်းရင်းဖြစ် လုပ်ထုံး လုပ်နည်းများကြောင့် အခြား အယူဝါဒများနှင့် ကွဲပြား ခြားနားမှုကို ဖြစ်စေလေသည်။

ဟိန္ဒူ အယူဝါဒမှ လူ့အမျိုးအနွယ် အတန်းအစား ခွဲခြား ဆက်ဆံသည့်

မောင်မြင့်ကြွယ်

စနစ်ကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း များစွာက စ၍ ပယ်ဖျက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မဟာရာဂျာသည် မိဘ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံ၍ အုပ်စိုးရသော သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင် ဖြစ်သည်သာမက အက်ဂနီဟု ခေါ်သော မီးနတ်မှ လူဝင်စား ဖြစ်လာသူ အဖြစ် ယုံကြည်စွာ ကိုးကွယ်ကြပြန်၏။

ဘင်တလီ ကားနှင့် ထရပ်ကားတို့သည် အလွန်တရာ နုနယ် လှပသော ကျောက်ဖြူသားနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အိမ်ကြီး တစ်လုံး ရှေ့တွင် ရပ်တန့် လိုက်ကြ၏။ ဂျင်နရယ် ဗဟာဒူး ဆင်းက ဤအိမ်သည် မက် တည်းခိုရမည့် ဧည့်ဂေဟာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

သူက မက်နှင့် အတူ အလွန် ကြီးမားသော ဝင်ပေါက် တံခါးဆီ အထိ လိုက်ပါလာ၏။ အခိုင်းအစေ နှစ်ယောက်က ဦးညွတ်ပြီး အရိုအသေ ပြုကြသည်။

ဘဟာဒူး ဆင်းက အသိပေးသည်။

‘ဒီ အခိုင်းအစေတွေက အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား လိုချင်တာကို တောင်းပါ၊ ကျုပ် မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်’

မက်၏ ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းများသည် ထရပ်ကားပေါ်၌ပင် ရှိသေးကြောင်း သူ သတိရလာသည်။ ဘဟာဒူး ဆင်းကလည်း သူ့မေးခွန်းကို ကြိုတင် မျှော်လင့် ထားပုံ ရသည်။

‘ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်တို့ရဲ့ အကောက်ခွန် အရာရှိတွေက ပထမဦးဆုံး စစ်ဆေးရလိမ့်မယ်၊ စစ်ဆေးပြီးရင် ခင်ဗျားဆီကို ပို့လိုက်ပါလိမ့်မယ်’

ဂျင်နရယ် ဘဟာဒူး ဆင်းက ဆလံ ပေးလိုက်ပြီးနောက် ဆီဒင်ကားဆီသို့ ပြန်သွားသည်။

စစ်သား ခြောက်ယောက်သည် ထရပ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဂေဟာပတ်ပတ်လည်တွင် နေရာ ယူလိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် ဂေဟာကို ကျောခိုင်းမထားဘဲ ဂေဟာဆီသို့ မျက်နှာမူနေကြသည်။ သူ့အား အစောင့်အကြပ် ချထားပြီး စောင့်ကြပ် နေသည်မှာ သိသာလွန်းလှသည်။

သူသည် ဧည့်ဂေဟာထဲ၌ အကျဉ်း ချထားခြင်း ခံရသူ တစ်ဦးပင်တည်း။

ဆာခါနာကို အုပ်စိုးသူ မဟာရာဂျာသည် ဆစ်ကမ် စော်ဘွားကဲ့သို့ အမြောက် ဆယ့်ငါးချက်သာ ပစ်ဖောက်၍ အလေးပြု ခံရသူ မဟုတ်ဘဲ ဘူတန်နှင့် နီပေါ ဘုရင်များကဲ့သို့ အမြောက် နှစ်ဆယ့်တစ်ချက် ပစ်ဖောက်၍ အလေးပြု ခံရသူ ဘုရင် ဧကရာဇ် တစ်ပါး ဖြစ်သည်။

မဟာရာဂျာ နာရယန် မဟိန္ဒရာ ကရမ်ချတ်သည် ဆာခါနာ မင်းဆက် တွင် နှစ်ဆယ့် ခုနှစ်ဆက်မြောက် ဘုရင် ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်အခါက အောက် စဖို့ တက္ကသိုလ်တွင် ပညာ သင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး ခေတ်မီသူ၊ အကင်းပါးသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယထာဘူတ ဝါဒီ တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဆာခါနာနှင့် ဆာခါနာ နိုင်ငံသားများသည် ခေတ် ရေစီးကြောင်းထဲတွင် ချောင်ပိတ်၍ အမိ ခံနေရ ကြောင်း သူ နားလည် သဘောပေါက်သည်။ ဆာခါနာ နိုင်ငံသားများသည် နှစ်ဆယ် ရာစုနှစ် ရေစီးကြောင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ရန် အချိန် မကျသေးသလို ၎င်းတို့အား နိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်စိုးနိုင်သူ တစ်ဦး လိုအပ်မည် ဖြစ်ပေသည်။

၁၉၃၅ ခုနှစ်က ကျင်းပခဲ့သော ရာဇဘိသေက မင်္ဂလာပွဲတွင် နဝရတ် ကိုးပါး စီခြယ်ထားသော လည်စည်း ပဝါနှင့် ပတ္တမြားကြီး ဆယ့်နှစ်လုံးကို ဆင်ယင်ခွင့် ရရှိချိန်က စ၍ တိုင်းသူပြည်သားများကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ချစ် ခင်သော သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင် အဖြစ် အုပ်စိုးခဲ့သည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးသည် မည်သည့် အချိန်အခါတွင် မဆို အကြောင်း ကြုံကြိုက်လာပါက တိုင်းသူပြည်သားများ အပေါ် ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သနား ကရုဏာစိတ် ထားရှိတော်မူကြောင်း ပြည်သူအများ သိအောင် ဆောင်ရွက်ပြ လေ့ ရှိသလို လိုအပ်သည်ဟု ယူဆလာသည့် အချိန်အခါများတွင်လည်း သက်ဦး ဆံပိုင် ဘုရင် တစ်ပါး၏ အာဏာကို သုံးစွဲရန် လက်တွန့်ခြင်း မရှိပါချေ။

၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှ လူမျိုးများ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြသည့် အခါ ဆာခါနာ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများသည် နိုင်ငံခြားသားများနှင့် တိုင်းတစ်ပါး

ဩဇာ လွမ်းမိုးမှု လက်အောက်မှ နောက်တစ်ကြိမ် လွတ်မြောက် ပြန်လေပြီ ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ၁၉၇၀ နှစ်ဦးပိုင်းလောက်တွင် ဆာခါနာ၏ တသီးတခြား ရပ် တည်လိုမှုနှင့် အချုပ်အခြာ အာဏာ ပိုင်စိုးမှုတို့ကို ထိပါး နှောင့်ယှက်မည့် ရန်ဆူး ရန်ညှောင့်များ စတင် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

အိုင်တီတီ (ITT = International Telephone and Telegraph Corpora- tion) အပါအဝင် အနောက်အုပ်စုမှ မဟာ့ မဟာ နိုင်ငံစုံ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီး များက ဆာခါနာ နိုင်ငံအား လောဘဇောနှင့် မျက်စိ ကျလာကြသည်။ ၎င်း အဖွဲ့အစည်းကြီးများက ဆာခါနာတွင် ရှာဖွေ တူးဖော်ခြင်း မပြုရသေးသော သယံဇာတ ပစ္စည်းများ အမြောက်အမြား ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ဆာခါနာ၌ ရွှေတောင်ကြီး ရှိသည် ဆိုသော သိုက်သမိုင်းသည် မှန်ကန်မှု ရှိ မရှိကို စုံစမ်း ဖော်ထုတ်ရန်နှင့် မှန်ကန်ပါက အဆိုပါ ရွှေတွင်းကို တူးဖော်၍ အမြတ် ထုတ်ရန် စိတ်အား ထက်သန်သည့် အဖွဲ့အစည်းကြီးများမှာ ထိပ်ဆုံး က ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့၏ အဆိုပြုချက် အားလုံးကို မဟာ ရာဂျာကြီးက ပယ်ချလိုက် သည်။ အနောက် အုပ်စုမှ တက်ကနီကရက်များ၊ တပ်တောင်တာ ဗိုလ်ထုနှင့် လူစု၍ ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာကြမည်ကို သူ စိုးရိမ်မိသည်။ ၎င်းတို့နှင့် အတူ ထောက်လှမ်းရေး အေဂျင့်များ၊ သူလျှိုများနှင့် ထောက်ကွက် လုပ်ပြီး အမြတ် ထုတ်မည့်သူများ မလွဲမသွေ ပါလာကြမည်သာ။ ထိုလူစုသည် မဟာ ရာဂျာ ကြီး၏ အရှိန်အဝါကိုသာမက ဆာခါနာ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့၏ နေမှု ထိုင်မှု အဆင့်အတန်းနှင့် ဓလေ့ထုံးစံတို့ကို လျင်မြန်စွာ ဖျက်ဆီး ပစ်ကြပေလိမ့်မည်။

အခြား အခြားသော နိုင်ငံငယ်ကလေးတွင် သုံးစွဲခဲ့ပြီး ၎င်းတို့၏ ဆန္ဒ အတိုင်း မလွဲမသွေ အောင်မြင်မှု ရရှိခဲ့သည့် နည်းဗျူဟာများကို သုံးစွဲ၍ မဟာ့ မဟာ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများက ဇွတ်တိုးလာကြ၏။

၎င်းတို့၏ ကျေးဇူးတော်ခံများသည် ဆာခါနာ နိုင်ငံမှ ဝန်ထမ်းများကို လာဘ်ထိုးပြီး ဖျက်ဆီးရန် ဆာခါနာ နိုင်ငံ အတွင်းသို့ စိမ့်ဝင် ထိုးဖောက်လာ ကြသည်။ များမကြာမီ ၎င်း၏ ဝန်းကျင်မှ မကျေနပ်မှုများ၏ ရိုက်ခတ်မှု အရှိန် အဟုန်ကို မဟာ ရာဂျာကြီး ခံစား သိရှိလာရသည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် သက်တော် ခြောက်ဆယ့်လေးနှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော မဟာ ရာဂျာ နာရယန် မဟိန္ဒရာ ကရမ်ချတ်သည် ၎င်း၏ ထီးနန်းသက် အတွင်း

ရွှေကုန်သည်

အဆိုးရွားဆုံး ကာလနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံရတော့မည်ကို စိတ်မချမ်းမသာနှင့် သိရှိ နားလည်လာသည်။ ဆာခါနာသည် စိုက်ပျိုးရေး ကဏ္ဍတွင် ဖူလုံသော်လည်း ဆင်းရဲပြီး အလွန် ခေတ် နောက်ကျသော နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။

ဆာခါနာ နိုင်ငံသားများသည် တိုင်းတစ်ပါးမှ စစ်ရေးဖြင့် ဝင်ရောက် ထိပါးလာမှုကို ခုခံ တွန်းလှန်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်း၌ ပြည်ပမှ လာရောက် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံခြင်းဖြင့် ကုံလုံ ကြွယ်ဝသော လူနေမှု ဘဝကို ရောက် ရပါစေမည်ဟု ကတိ ပေး၍ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ချက်များကိုမူ ခံနိုင် ရည် မရှိကြချေ။

ဆာခါနာ၏ သယံဇာတ ဓာတ်သတ္တုများကို တူးဖော် ထုတ်လုပ်မည် ဆိုပါက ဆာခါနာ၏ စီးပွားရေး အနေအထားမှာ ပိုမို မြင့်မားလာမည် ဖြစ် သလို ရွှေတောင်ကြီးများကို ပြန်လည် ရှာဖွေ တွေ့ရှိမည် ဆိုပါက ဆာခါနာ နိုင်ငံတော်သည် အကြီးအကျယ် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာ လာလိမ့်မည် ဆိုသော အချက်ကို နာရယန် လက်ခံပါသည်။

သို့ရာတွင် မဟာ့ မဟာ စီးပွားရေး အဖွဲ့အစည်းကြီးများအား အထူး အခွင့်အရေးများ ပေး၍ ရှာဖွေခွင့် ပေးလိုက်မည် ဆိုပါက ၎င်းတို့က ဆာ ခါနာ နိုင်ငံသားများကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝါးမျိုသွားကြလိမ့်မည်သာ။

ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ရန် ခက်လှသည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရစဉ် ကာလကတ္တားမှ ရတ်လက်ချ် ပို့လိုက်သော စာကို သူ မျက်စိကျသွားသည်။ ရတ်လက်ချ်သည် မည်သည့် မဟာ့ မဟာ အဖွဲ့အစည်းကြီးနှင့်မျှ အဆက် အသွယ် မရှိဘဲ ရွှေတွင်း တူးသည့် လုပ်ငန်းတွင် အခြေတကျ ဖြစ်နေပြီး အား ထား ယုံကြည်လောက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူနှင့်သာ ဆိုလျှင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ယောက်ျား ပီပီသသ ဆက်ဆံ၍ ရနိုင်ဖွယ် ရှိပြီး အကယ်၍ ၎င်းက သဘော တူညီထားသည့် စည်းကမ်းချက်များကို ဖောက်ဖျက် လာခဲ့သည် ရှိ သော်၊ သို့တည်းမဟုတ် ဆာခါနာ၏ ပြည်တွင်းရေး ကိစ္စများတွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်လာခဲ့သည် ရှိသော် ၎င်းအား ရှင်းလင်းပစ်ရန် လွယ်ကူလိမ့်မည်သာ။

ထိုကဲ့သို့ ကျိုးကြောင်း ဆက်စပ်၍ တွေးခေါ်မှုကြောင့် ရတ်လက်ချ်က ဆာခါနာသို့ လာရောက်ခွင့် ပြုပါရန် ပန်ကြားချက်ကို လက်ခံ အတည်ပြု ပေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက အမေရိကန်သား ရတ်လက်ချ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် အကဲခတ် လေ့လာချင်သည်။

ဆာခါနာရှိ ဝန်ထမ်း အကြီးအကဲ အားလုံးကို မဟာ ရာဂျာကြီးကသာ တိုက်ရိုက် ခန့်ထားလေ့ ရှိသည်။ မဟာ ရာဂျာကြီး၏ လက်အောက်တွင် ဒုတိယ တန်ခိုး အာဏာ အရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီပင် ဖြစ်သည်။ ဇာရင် ဒေါ်ဂျီ အောက်တွင် တန်ခိုး အာဏာ ရှိသူမှာ ဆာခါနာ လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ် ဒက်ပ် ဘဟာဒူး ဆင်း ဖြစ်သည်။

ဆာခါနာ လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့တွင် လူ သုံးထောင် ပါဝင်သော ဘုရင့် ရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် လူ နှစ်ရာ သုံးရာခန့် ရှိသော နယ်ခြားစောင့် တပ်ဖွဲ့များ ပါဝင် ကြသည်။ ၎င်းအပြင် လူ နှစ်ရာ ပါဝင်သော ဘုရင့် နန်းတော်စောင့် အထူး တပ်ဖွဲ့လည်း ရှိသေးသည်။ သို့သော် ဘုရင့် နန်းတော်စောင့် တပ်ဖွဲ့သည် မဟာ ရာဂျာ၏ လုံခြုံရေး အတွက် သီးသန့် ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့ ဖြစ်ပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဘဟာဒူး ဆင်း၏ လက်အောက်တွင် မထားရှိချေ။

ဗိုလ်ချုပ် ဘဟာဒူး ဆင်းသည် မက်သယူး ရတ်လက်ချ်ကို ဧည့်ဂေဟာ တွင် ထားခဲ့ပြီးနောက် နန်းတော်တွင်း၌ ရှိသော ၎င်း၏ ရုံးခန်းသို့ ပထမ ဦးစွာ သွားရောက်ပြီး ရတ်လက်ချ်၏ ပစ္စည်း ပစ္စယများအား အသေးစိတ် ရှာဖွေ စစ်ဆေးသည်ကို ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲမှု ပေးသည်။ ထို့နောက် ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီထံ သွားရောက်၍ အစီရင်ခံသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ဝန်ကြီး ချုပ်၏ သီးသန့် ဧည့်ခန်းလေးထဲတွင် တံခါး ပိတ်၍ ဆွေးနွေးကြသည်။

ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် မျက်ပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းနှင့် အသက် ငါးဆယ့် ငါးနှစ်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သော ဇာရင် ဒေါ်ဂျီသည် တိဗက် မျိုးနွယ်မှ ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်ပြီး သူ့ အသားအရေက ဘဟာဒူး ဆင်းထက် ပိုညိုသလို သူ့မျက်နှာပေါက်က ပိုပြားသည်။ ပိုကျယ်ပြန့်သည်။

ဆင်းက စိတ်ခပ်ထွေထွေနှင့် ဟင်ဒီလို ပြောလိုက်၏။

‘ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲဗျာ၊ ရတ်လက်ချ်က တားမြစ်ထားတဲ့ ပစ္စည်း ဘာ တစ်ခုမှ ယူမလာဘူး၊ အေးလေ၊ သူ့သေတ္တာတွေထဲကို တစ်ခုခု ထည့်ပေးပြီး ကျုပ်တို့ ရှာတွေ့တယ်လို့ ပြောရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ၊ ဒါဆိုရင် သူ့ကို ဒီနိုင်ငံ က ချက်ချင်း ပြန်နှင့်ထုတ်လိုက်ပြီး ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့် လုပ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာ မဟာ ရာဂျာကြီးကို ပြန် အစီရင်ခံရုံပဲ ရှိတာပေါ့’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက ခေါင်းခါသည်။

ရွှေကုန်သည်

‘ကျုပ်တို့ အဲဒီလောက် အထိတော့ မလုပ်သင့်ဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့က မဟာ ရာဂျာကြီးနှင့် ထိပ်တိုက် တိုးရလောက်အောင် ကိုယ့်ဘက်က အင်အား မခိုင်မာ သေးဘူး’

ဘဟာဒူး ဆင်းက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်

‘ဒီလို လာဖို့ ရတ်လက်ချ်ကို ခွင့်မပြုသင့်ဘူး’

‘အဲဒီလို ဖြစ်အောင် တားလို့မှ မဖြစ်ဘဲကိုး၊ သောက်ရူး တချို့က ဘုန်း တော် ကြီးလှစွာသော ဘုရင်မင်းမြတ် လက်ထဲ ရောက်အောင် စာကို တိုက် ရိုက် သွားပို့တာကိုး၊ ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးကလည်း အမေရိကန်ကို ဝင်ခွင့် ပေးရ မယ်လို့ အတင်း အမိန့်ချတယ်၊ ဒီငတိကို သိပ် မကြာခင် ရှင်းပစ်မှ ဖြစ်မယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ကြီးက ရတ်လက်ချ်နှင့် ဒီညနေ တွေ့ချင်တယ်လို့ အမိန့် တော် ရှိလိမ့်မယ်’

ဒေါ်ဂျီကလည်း သဘော တူလိုက်သည်။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း ဒီညကျရင် သူ့ကို ကြိုဆို ဧည့်ခံပွဲ လုပ်ဖို့ ရှိတယ်၊ အဲဒီ ပွဲကျရင် ရတ်လက်ချ်ဟာ နိုင်ငံခြားသားတွေထဲမှာ အဆိုး ရွားဆုံး လူစားမျိုး ဆိုတာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်လာစေလိမ့်မယ်၊ ဒီငတိ ဟာ အမြင်ကတ်ချင်စရာ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီး တော်ကြီး ဘုရားက သူ့ကို ချက်ချင်း နှင်ထုတ်လိုက်တော့လို့ မဖြစ်မနေ အမိန့် ပေးရတဲ့ အဆင့် အထိ ရောက်သွားလိမ့်မယ်’

‘ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဘယ်လို ဖြစ်လာတာတုံး’

ဝန်ကြီးချုပ်၏ အဖြေက ပဟေဠိ ဆန်သည်။

‘မီးကို ဆော့ကစားသော လက်သည် မီးလောင် ခံရလိမ့်မည်သာတည်း’

ဧည့်ဂေဟာသို့ ဒက်ပ် ဘဟာဒူး ဆင်း ပြန်လာသောအခါ ညနေ လေးနာရီ ကျော်ခွဲလေပြီ။ သူ့အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူက စကားကို ဝေဝေ ဆာဆာ ပြောပြီး ဖက်လဲတကင်း ရှိနေသည်။ သူနှင့်အတူ ပါလာသော စစ်သား များက မက်၏ ပစ္စည်းများကို သယ်လာကြသည်။

ဆင်းက ပြောလိုက်သည်။

‘တော်ကြီးဘုရားက ခင်ဗျားကို တွေ့ဆုံတော်မူလိုတဲ့ အတွက် ရှေ့တော် မှောက်ကို အရောက် သွင်းပေးရမယ်လို့ ကျုပ်ကို အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်တယ်’

မောင်မြင့်ကြွယ်

သူတို့ နှစ်ယောက် ဧည့်ဂေဟာမှ ထွက်ခွာလာကြသည့်အခါ ဧည့်ဂေဟာ ပတ်ပတ်လည်၌ စောင့်ကြပ်နေသော စစ်သားများ မရှိတော့သည်ကို မက် သတိ ထားလိုက်မိသည်။

မဟာ ရာဂျာ၏ နန်းတော်ကြီးသည် အမေရိကရှိ ဘူတာရုံကြီး နှစ်ရုံထက်ပင် ပိုမို ကြီးမားသည်ဟု မက်က ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းအပြင် သူနှင့် ဘဟာဒူး ဆင်းတို့သည် မဟာ ရာဂျာကြီးက လက်ခံ တွေ့ဆုံမည့် ဧည့်ခန်း ဆီသို့ ရောက်အောင် မိုင်ဝက်ခန့် ရှည်လျားသော စင်္ကြံလမ်းများ အတိုင်း လျှောက်သွားခဲ့ရသည်ဟု မှန်းဆ ကြည့်လိုက်သည်။

ထူးခြားချက်မှာ ထိုအခန်းကလေးသည် ခပ်ငယ်ငယ်ပင် ဖြစ်ပြီး နေချင့် စဖွယ် ရှိသည်။ ထိုင်ခုံများကို ပိုးထည်နှင့် ရက်လုပ်ထားသော ကူရှင်များ၊ ဖုံ များနှင့် အကောင်းဆုံး မွမ်းမံထားသည်။ မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ထံပါးတွင် ကိုယ်ရံတော် သုံးဦး ရှိနေသည်။ မက်အား မဟာ ရာဂျာကြီး ရှေ့မှောက်သို့ အရောက် သွင်းပြီးသော အခါ ဘဟာဒူး ဆင်းနှင့် ကိုယ်ရံတော်များကို အပြင် ထွက်ခိုင်းလိုက်၏။ မဟာရာဂျာကြီးက မိန့်မြွက်သည်။

‘ကျုပ်နှင့် ရှေ့တည့်တည့် အဲဒီ နေရာမှာ ထိုင်ပါ’

နာရယန် မဟိန္ဒရာ ကရမ်ချတ်အား မြင်လျှင် မြင်ချင်းပင် မက် ရင်ထဲ၌ နှစ်ခြိုက် သဘောကျသွားသည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးသည် အသက် ခြောက်ဆယ့် ငါးနှစ်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ကျစ်လျစ် တောင့်တင်းသော ကိုယ်နေ ဟန်ထားကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်စွမ်း ရှိသည့် အပြင် ကျန်းမာ သန်စွမ်းမှု ရှိ သည့် အနေအထားမှာ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်လွင်နေသည်။

အာရုတိုက်သားများ၏ စံနှင့် ယှဉ်သော် အရပ် မြင့်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပြီး ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေသော သူ့ရုပ်သွင်တွင် အကင်းပါးမှုနှင့် စိတ်လက် ကြည် ကြည်သာသာ ရှိမှုတို့ကို ထင်ဟပ် ပြနေသည်။ သူ့အမူအရာမှာ ကျက်သရေ ရှိလှသည်။ သို့တိုင်အောင် မာရင် သံချောင်း ဆိုသော အတွင်း သဏ္ဍာန်ကို မက် ခန့်မှန်းမိသည်။

အရပ် ရှည်ရှည် ပခုံး ကျယ်ကျယ် အမေရိကန်အား တဒင်္ဂီပဟန် အကဲ ခတ်ရာတွင် နာရယန်ကလည်း မက်အား သဘော မတွေ့လှဟု မဆိုနိုင်။ မက် ရတ်လက်ချ်သည် အမှီအခို ကင်းပြီး စွမ်းအား ပြည့်ဝသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး။

ရွှေကုန်သည်

လိမ္မာ ပါးနပ်မှု ရှိပြီး စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရဲသူ၊ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သူ တစ်ဦး အဖြစ် တွေ့တွေ့ချင်း အကဲဖြတ်လိုက်သည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးသည် အင်္ဂလိပ် စကားကို အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှ လေယူ လေသိမ်းနှင့်ပင် ပြောနေဆဲ ဖြစ်သည်။

‘မစ္စတာ ရတ်လက်ချ်၊ ခင်ဗျားကလည်း ဆာဂီရီကို ရှာချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကိုး၊ အရင်တုန်းကတော့ လူတွေ အများကြီး ရှာခဲ့ကြဖူးပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ မအောင်မြင်ဘူး၊ အများစုကတော့ တောင်ပေါ်ကကို ပြန်မလာနိုင်ကြဘူး’

မဟာ ရာဂျာကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘အဲဒီ တောင်တန်းတွေပေါ်က နေရာ အတော်များများကို ခုထက်ထိ မြေပုံတောင် မဆွဲရသေးဘူး ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား သိထားမှာပေါ့နော်’

‘သိပါတယ် တော်ကြီးဘုရား၊ ကျွန်တော် ကောင်းကင်က လေ့လာပါ မယ်’

‘ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ တော်တော်လေး စိတ်အား တက်ကြွနေပုံပဲ၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းတုန်းက အဲဒီလိုပဲ ဗြိတိသျှ ဘုရင့် လေတပ်မတော်က ရှာဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား မကြားခဲ့ဖူးဘူးနှင့် တူတယ်၊ ကြိုးပမ်း ချက် မှန်သမျှကို လက်လျှော့ လိုက်ရတယ်၊ လေယာဉ် အတော် ခပ်များများ ပျက်ကျသွားတယ်၊ အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ လေကြောင်းတွေနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ ရပုံတွေ၊ လေ မငြိမ်မသက် ဖြစ်ပုံက သိပ်ကို ဆိုးရွားလွန်းလို့ လေယာဉ်ကို တောင် ထိန်းမရ ဖြစ်ရပုံတွေကို ပြန်လာနိုင်တဲ့ လေယာဉ်မှူးတွေက ပြောပြ ကြတယ်’

‘ကျွန်တော့် လေယာဉ်ကတော့ အဲဒီ အချိန်အခါတုန်းက ရှိခဲ့တဲ့ လေ ယာဉ်တွေထက် အများကြီး ပိုကောင်းအောင် တည်ဆောက်ထားတဲ့ လေယာဉ် ပါ၊ အဲဒီလို အခြေအနေ အနေအထားမျိုးမှာ ခံနိုင်ရည် ရှိအောင် တည်ဆောက် ထားတာပါ’

မက်က စကားကို ခဏ ရပ်တန့်လိုက်၏။

‘တော်ကြီးဘုရား ခင်ဗျား၊ မေးခွန်း တစ်ခုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လျှောက် ထားချင်ပါတယ်’

‘မေးစေ’

‘ရွှေတောင်ကြီးတွေ တကယ် ရှိနေတယ်လို့ တော်ကြီးဘုရား ယုံကြည် တော် မူပါသလား’

မောင်မြင့်ကြွယ်

အဖြေကလည်း မတုံ့မဆိုင်းဘဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ကျုပ်ကတော့ သိပ်ကို ယုံကြည်တယ်၊ ဆာဂီရီဟာ သိုက်သမိုင်း တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ တကယ် ရှိနေတယ် ဆိုတဲ့ အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းတွေ တခြား သက်သေ ပစ္စည်းတွေ ရှိပါတယ်’

နာရယန်က ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် လက်ခံ တွေ့ဆုံပွဲ အခမ်းအနား ပြီးဆုံး ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အမူအရာနှင့် အသိပေးလိုက်သည်။

‘နောက်ရက်တွေကျမှ ကျုပ်တို့ ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့လေ၊ ဒီနေ့ ညကျရင် မင်းက ဧည့်ခံပွဲမှာ ကျုပ်ရဲ့ ဧည့်သည်တော် အဖြစ် တက်ရောက် ရလိမ့်မယ်၊ ဓလေ့ထုံးစံ အရ လုပ်ကို လုပ်ရမယ့် စိတ်ပျက်စရာ ကိစ္စ တစ်ခု ပါပဲလေ၊ နိုင်ငံခြားက လာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ကျုပ်ရဲ့ မှူးကြီး မတ်ကြီးတွေနှင့် ပညာရှိကြီးတွေ သူတို့ ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံပြီး အကဲဖြတ်ခွင့် ပေးရလိမ့်မယ်’

ဗိုလ်ချုပ် ဘဟာဒူး ဆင်းသည် မဟာရာဂျာ၏ ဧည့်ခန်းဆောင် အပြင်ဘက်၌ မက်ကို စောင့်နေသည်။

ဆင်းက အသိပေးသည်။

‘ညနေ ခုနစ် နာရီ လေးဆယ့်ငါး မိနစ်ကျရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် လာ ခေါ်မယ်၊ ညစာ စားပွဲကို ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့် အညီ ကျင်းပမယ် ဆိုတာ ပြောစရာတောင် လိုမယ် မထင်ပါဘူးလေ၊ ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်စားလာဖို့ လို တယ်’

ဒက်ပ် ဘဟာဒူး ဆင်း သိနှင့်ထားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း နန်းတော်တွင်း ၌ ကျင်းပသော ဧည့်ခံပွဲများသို့ တက်ရောက်နိုင်ရန် အထိ မက် ရတ်လက်ချီက အဝတ်အစား ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ယူဆောင်၍ လာခဲ့ပါသည်။

စကားကုန် ပြောရမည် ဆိုသော် မက် ရတ်လက်ချီ ပစ္စည်း ပစ္စယများ ကို ဘဟာဒူး ဆင်း ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေ စစ်ဆေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

နန်းတော်တွင်းရှိ အငယ်ဆုံး ခန်းမဆောင်ထဲတွင် အခမ်းအနား ကျင်းပသည်။
ငယ်သည်ဟု ဆိုရခြင်းမှာ နှိုင်းယှဉ်ချက် တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ
ခန်းမဆောင်ထဲတွင် အလတ်စား ဘန်ဂလို တစ်ထပ်တိုက် တစ်လုံးကိုပင်
ဆောက်လုပ်၍ ရနိုင်သည်။

တစ်ကြိမ်က ဗြိတိသျှ အထက်တန်း အရာရှိကြီးများကို ဧည့်ခံရာတွင်
အသုံးပြုခဲ့သော ခန်းမဆောင် ဖြစ်သောကြောင့် အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် မွမ်းမံ
ပြင်ဆင်ထားသည်။

ဗြိတိန် နိုင်ငံမှ ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ ဘုရင်၏ လက်ဆောင် ဖြစ်သော ဖန်
မီးဆိုင်၊ မီးပန်းများနှင့် အလင်းရောင် ရရှိစေသည်။ သို့သော် နန်းတော်ဝင်း
အတွင်းရှိ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေးစက်မှာ အိုမင်း ဟောင်းနွမ်းလှပြီး စိတ်
မချရသဖြင့် မူမှန်လှသည်တော့ မဟုတ်။ အင်္ဂလန် နိုင်ငံမှ မှာယူထားသော
ထမင်းစားပွဲကြီးများကို ပစောက် ပုံသဏ္ဍာန် ခင်းကျင်းထားပြီး ပစောက်၏
အောက်ခြေဘက်ရှိ ကန့်လန့်ဖြတ် စားပွဲကို စင်မြင့်ပေါ်တွင် တင်ထားသည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက စင်မြင့်ပေါ်တွင် အလယ်ကောင်က ထိုင်သည်။ သူ့
ညာဘက်တွင် မက်သယူး ရတ်လက်ချ် ရှိနေပြီး ဘယ်ဘက်တွင် ဝန်ကြီးချုပ်
ဇာရင် ဒေါ်ဂျီ ရှိနေသည်။ မက်သယူး၏ ညာဘက်တွင် ဗိုလ်ချုပ် ဘဟာဒူး
ဆင်း ရှိပြီး အခြား ထိပ်တန်း အရာရှိကြီး ငါးဦးလည်း စင်မြင့်ပေါ်ရှိ စားပွဲ
တွင် ရှိနေကြသည်။

ရာထူး အဆင့်ငယ်သူ အရာရှိ သုံးဆယ်ခန့်သည် ပစောက်၏ လက် နှစ်
ဖက်နှင့် သဏ္ဍာန် တူသော စားပွဲများတွင် ထိုင်ကြရ၏။ မက်က လွဲ၍ ကျန်
ပုဂ္ဂိုလ် အားလုံးသည် အခမ်းအနားကြီးများတွင် ဝတ်လေ့ ရှိသော ကော်လာ
ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် ပန်းထိုးထားသည့် ဆာခါနာ ရိုးရာဝတ်စုံ ပိုးခြုံထည်ကြီးများ
ကို ဝတ်ဆင် လာကြသည်။ လှလှပပ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် အကွက်ဖော်၍

မောင်မြင့်ကြွယ်

ပန်းထိုးထားမှုက ဝတ်ဆင်သူ၏ ရာထူး အဆင့် မြင့်မားမှုကို ဖော်ပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆာခါနာ နိုင်ငံသားများသည် အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှောင် ကြဉ်မှု သိပ် မရှိချေ။ ကြက်သွေးရောင် ဘောင်းဘီ ပွရောင်းရောင်းကြီးများကို ဝတ်ဆင်ထားသော စားပွဲထိုးများသည် မဆလာ ခတ်ထားသော ရေချို ငါးဟင်း၊ ငှက်သားဟင်း၊ ကြက်သားဟင်း၊ ဝက်သားဟင်း၊ ထမင်းနှင့် သီးနှံမျိုးစုံတို့ကို ငွေလင်ပန်းကြီးများပေါ်တွင် အလှူပယ် ထည့်၍ သယ်ဆောင်လာကြသည်။

အမယ် များပြားလှသော အစားအသောက် မျိုးစုံကို တည်ခင်း ကျွေးမွေး နေစဉ် ဆန်မှ ချက်လုပ်သော ခပ်ပြင်းပြင်း ဝိုင် အရက်နှင့် တောက်လျှောက် ဧည့်ခံသည်။

အနောက် နိုင်ငံများတွင် ကျင်းပ ပြုလုပ်သော ထမင်းစားပွဲများမှာကဲ့သို့ မိန့်ခွန်း ခြွေရခြင်းမျိုး မပါရှိပါ။ သည်အတွက် မက် ရတ်လက်ချ် စိတ်ချမ်းသာ ရပါ၏။

အဓိက ဟင်းလျာများကို တည်ခင်း ကျွေးမွေးပြီးသောအခါ စားပွဲများ ကို ရှင်းလင်း ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ငွေလင်ပန်းကြီးများနှင့် ထည့်ထားသော အချို ပွဲများ ရောက်ရှိလာသည်။ ယခုအချိန်တွင် စက္ကူနှင့် သောတ အာရုံ အတွက် ဧည့်ခံပွဲကို စတင်တော့မည်။

ပစောက် ပုံသဏ္ဍာန် တည်ခင်းထားသော စားပွဲများ အလယ်ကောင်ရှိ ဗဟို ကွက်လပ်သည် ဇာတ်စင် ဖြစ်လာသည်။ ကြီးတပ် တူရိယာများ၊ ဗုံများ နှင့် ပုလွေ သဏ္ဍာန် တူရိယာ ပစ္စည်း တစ်မျိုး ပါဝင်သော ဆာခါနာ တီးဝိုင်းက စတင် တီးမှုတ်လေသည်။ ထို ဂီတသံမှာ အနောက်တိုင်း တေးဂီတသံကို နားယဉ် နေသည့် မက်၏ သောတ အာရုံအား သာယာမှု ပေးနိုင်စွမ်း မရှိချေ။

ထို့နောက် ရင်သား အလှကို လှစ်ဟပြထားသော ယမင်းရုပ်ကလေးများ နှင့် တူသည့် ချစ်စရာ မိန်းမပျိုကလေးများက အက မျိုးစုံနှင့် ဧည့်ခံကြ၏။ ကကွက် အချို့မှာ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနှင့် ကျက်သရေ ရှိလှပြီး ကကွက် အချို့မှာ မြင်ရသူများကို ရာဂသွေးများ ဆူဝေ လှူတက်လာစေသည်။

ပဒေသာ ကပွဲ ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ အမျိုးသမီးကလေးများ စီတန်း၍ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားကြ၏။ အစေခံများသည် ခပ်ထူထူ ရက်ထားသော မြက်ဖျာ အလိပ်ကြီးများကို ထမ်းယူလာကြပြီး ကြမ်းပေါ်တွင် ကော်ဇောသဖွယ် ခင်းလိုက်ကြသည်။ နံငယ်ပိုင်းကလေးများသာ ဝတ်ဆင်ထားသော ကြွက်သား

ရွှေကုန်သည်

အပြိုင်အရိုင်းနှင့် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ရှိလှသည့် အမျိုးသား နှစ်ယောက်သည် မဟာ ရာဂျာကြီး၏ စားပွဲ ရှေ့သို့ ရောက်လာကြ၏။ နဖူးနှင့် မြေကြီး ထိလှ နီးပါး ကိုယ်ကို ကိုင်ညွတ်၍ အရိအသေ ပြုလိုက်ပြီးနောက် မြက်ဖျာ ကော် ဇော၏ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထောင့်စွန်း နှစ်နေရာဆီသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

မက်က မေးလိုက်သည်။

‘ကိုင်ရှီးလား’

မဟာ ရာဂျာကြီး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

‘မင်းက ကိုင်ရှီး အကြောင်း နားလည်လား’

‘ကမ္ဘောဒီးယားနှင့် ဟောင်ကောင်မှာ ယှဉ်ပြိုင် ထိုးသတ်ကြတဲ့ ကိုင်ရှီးပွဲ တွေကို ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်’

မက်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။ အရှေ့တိုင်းမှ လက်နက်မဲ့ တိုက်ခိုက်နည်း ပညာ ရပ်များထဲတွင် အခက်ခဲဆုံး ပညာရပ် တစ်ရပ် ဖြစ်သော ကိုင်ရှီး တိုက်ခိုက် နည်း ပညာကို သူ့ကိုယ်တိုင် လေ့လာ သင်ကြားခဲ့ဖူးကြောင်း ထည့်သွင်း ပြော ကြားရန် လိုမည် မဟုတ်ဟု သူ ယူဆသည်။

ကိုင်ရှီး လက်နက်မဲ့ တိုက်ခိုက်နည်း ပညာသည် ဂျူဒို၊ ကရာတေးနှင့် ကွန်ဖူးတို့ထက် ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာ ပိုမို ရှေးကျကြောင်း၊ မူလက ဤ တိုက်ခိုက်နည်း ပညာကို ရိုမင် အင်ပိုင်ယာ ခေတ်က ဂလက်ဒီယေတာများ ကဲ့သို့ သေပွဲဝင်သည် အထိ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တိုက်ခိုက်ကြရသော ကျေး ကျွန်များကသာ လေ့ကျင့် လိုက်စားခဲ့ကြကြောင်း၊ အားကစား ပုံစံနှင့် ယှဉ်ပြိုင် ထိုးသတ်ပွဲများတွင်မူ ထိုးသတ်သည့် သတ်လုံး သတ်ကွက် ပုံစံမှာ ပြောင်းလဲ ကွာခြားမှု မရှိသော်လည်း တစ်ဖက်သားကို တစ်သက်လုံး အနာတရ ဖြစ်စေ သည် အထိ သို့မဟုတ် သေသည် အထိ ဒုက္ခပေးနိုင်သော ထိုးသတ်ကွက်များ၊ ချုပ်ကွက်များနှင့် ကန်ကွက်များအား ခွင့်မပြုကြောင်း မဟာ ရာဂျာကြီးက ရှင်း ပြနေသည်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နားထောင်နေရသည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက ဆက်ပြောပြန်၏။

‘ယှဉ်ပြိုင်မယ့် နှစ်ယောက်ထဲက အရပ် ခပ်ရှည်ရှည် လူက ဓနု၊ နောက် တစ်ယောက်က နီမလ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က ဆာခါနာရဲ့ အကျော်အမော် ကိုင် ရှီး ပညာရှင်တွေပေါ့’

ဓနုနှင့် နီမလ်တို့သည် မြက်ဖျာ ကော်ဇော၏ အလယ်ဗဟိုတွင် မျက်နှာ ချင်း ဆိုင်လိုက်ကြ၏။

ဓနုက အော်လိုက်သည်။

‘ကိုင်း’

နီမလ်ကလည်း ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

‘ရိုး’

ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ စလေပြီ။ နီမလ်သည် လက်ကို ဆန့်ထုတ်ထားသော ရွှေ လိပ်ပြာ (Golden Butterfly) တိုက်ကွက်နှင့် ဓနုထံ ခုန်ဝင်သွားသည်။ ဓနု သည် ဘေးတစ်ဖက်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်သွားပြီး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချလိုက် ၏။ နီမလ်သည် ဓနု ကိုယ်ပေါ်မှ ကျော်ထွက်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖနောင့် နှင့် ပြန်အကျတွင် သစ်ရွက်ကြွေ လေမှာလွင့် (Blown Leaf) တိုက်ကွက်ဖြင့် ချာခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ဓနု၏ ခြေထောက် နှစ်ချောင်းသည် ဆတ်ခနဲ ခုန် ထွက်လာပြီး နီမလ်၏ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ကန်လိုက်ရာ နီမလ်သည် မြက်ဖျာ ပေါ်သို့ တုံးလုံးကြီး လန်ကျသွားသည်။ သို့ရာတွင် နီမလ်က တစ်ပတ် လည် သွားအောင် နောက်ကျွမ်း ပစ်လိုက်သဖြင့် ဖျာပေါ်သို့ မတ်တတ် ရပ်လျက် သား ပြန်ကျပြီး ကိုယ်ကို ထိန်းလိုက် နိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓနု၏ ခေါင်း အား အထိနာစေသော ကျောက်စိမ်း ပန်းကြောင့် (Jade Lotus Blow) ထိုးကွက် ဖြင့် တအား နှက်လိုက်၏။

ကိုယ်နေဟန်ထား ပျက်ပြားအောင် အထိ နာသွားသော ဓနုသည် ဖျာ ပေါ်သို့ ယိုင်လဲကျသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူ လဲကျသွားစဉ် သူ့ခြေထောက် နှစ်ချောင်းနှင့် နီမလ်၏ ကိုယ်လုံးအား ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်လိုက်သလို ချိတ် ဆွဲလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆွဲလှဲချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုလို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဖျာပေါ်မှ ခုန်ထလာကြ၏။ ဓနုသည် ဘိန်းပွင့် တစ်ထောင် (Thousand Poppies) နည်းဗျူဟာဖြင့် ရေပက် မဝင်အောင် လက်ချင်း ယှက် ၍ ကာကွယ်လိုက်သည်။ နီမလ်သည် လွှားခနဲ ခုန်ဝင်သွားပြီး မဟာ နဂါး (Great Serpent) ထိုးကွက်နှင့် အောက်ဘက်မှ လှန်၍ ထိုးလိုက်ရာ ဓနုက လက်ဝါးစောင်းနှင့် အောက်ဘက်သို့ ခုတ်ချပြီး ခုခံ ချေဖျက်လိုက်သလို ပတ် လည် ခြေခွင် ရိုက်၍ ကန်ပစ်လိုက်သည်။

နီမလ်က ကိုယ်ကို ရုတ်တရက် တိမ်းရှောင်ပေးလိုက်ပြီး ကောက်ပင် ရိတ်လှီး (Reaper in the Field) တိုက်ကွက်ဖြင့် လေပွေ ဝှေ့သလို လျှပ်တစ် ပြက် တန်ပြန် တိုက်စစ် ဆင်ပြန်ရာ ဓနု အငိုက် မိသွားပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ လဲ ကျသွားသည်တွင် နီမလ်က ဓနု၏ အရှိုက်ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်

ရွှေကုန်သည်

လာသည် အထိ ဖနောင့်နှင့် နင်းဖိထားပြီး မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ထားလိုက်သည်။

ကိုင်ရိုး ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွင် သုံးချီ သုံးလား အထိ ယှဉ်ပြိုင်ရလေ့ ရှိရာ ပထမ အချီတွင် နီမလ် အနိုင် ရရှိသွားသည်။

ပရိသတ်က လက်ခုပ် လက်ဝါး တီး၍ သြဘာ ပေးကြ၏။ ဒုတိယ အချီ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ စပြန်လေပြီ။ ဒုတိယ အချီတွင် ဓန နိုင်သည်။ တတိယ အချီတွင် လည်း ဓနပင် နိုင်သဖြင့် ထိုယှဉ်ပြိုင်ပွဲ တစ်ခုလုံးကို အနိုင် ရရှိသွားသည်။ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်များက အားရပါးရ သြဘာ ပေးကြ၏။

ဓနနှင့် နီမလ်တို့သည် ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာပြီး မဟာ ရာဂျာကြီးအား နဖူးနှင့် မြေကြီး ထိလှမတတ် ဦးညွတ်၍ အလေးပြုလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဓနသည် မက်သယူး ရတ်လက်ချိဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး ဟင်ဒီ ဘာသာနှင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။ မက်သည် ကာလကတ္တား၌ ရှိနေစဉ် ဟင်ဒီဘာသာ ဝါကျ အချို့ကို သင်ကြားခဲ့သော်လည်း ယခု လှမ်းပြောသည့် စကားကိုမူ နားလည် နိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။ နာရယန်က အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြသည်။

‘ဒါကတော့ ဆာခါနာရဲ့ ထုံးစံ တစ်ခုပဲ၊ စွမ်းရည်ပြ ယှဉ်ပြိုင် ထိုးသတ် ပွဲမှာ အနိုင်ရတဲ့ လူက အထူး ဧည့်သည်တော်ကို စိန်ခေါ်ရတယ်၊ ဒီတော့ အထူး ဧည့်သည်တော်က အနိုင်ရတဲ့ လူကို ပန်းပေးပါတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် နှင့် အချို့မုန့် ပြန်ပေးရတယ်’

ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘အဲလေ အဲဒီလိုချည်းပဲ အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတုန်းကတော့ တကယ် စိန်ခေါ်ခဲ့ကြတာ’

မဟာ ရာဂျာကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘အဲဒါက ကမ္ဘေ ကမ္ဘာက ကိစ္စပါ’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီသည် မက်အား အထင်သေးသော မျက်နှာထားနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် တစ်ခန်းလုံးရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များက သူ မည်ကဲ့သို့ တုံ့ပြန်မည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြကြောင်း မက် သတိ ထားမိလာသည်။ တစ်ခါ သူ့အနေနှင့် တစ်ခုခုကို ခပ်မြန်မြန် မလှုပ်နိုင်ခဲ့သည် ရှိသော် လူပုံ အလယ်တွင် မဟာ အရှက်တော် ကွဲရလိမ့်မည် ဆိုတာကိုလည်း သူ ရိပ်မိသည်။

တစ်ခါ ဤကဲ့သို့ စိန်ခေါ်လာမှုကို သူ့အနေနှင့် လက်မခံဘဲ ငြင်းပစ်လိုက်မည် ဆိုပါက ရွှေတောင်ကြီးကို ရှာဖွေရန် ရောက်ရှိလာသော အမေရိကန်သည်

သူရဲဘော ကြောင်သည် ဆိုသည့် သတင်းမှာ တောမီး လောင်သလို ပျံ့နှံ့သွား
လိမ့်မည် ဆိုတာကိုလည်း သူ နားလည် သဘော ပေါက်လိုက်သည်။

သူက အရှုံးနှင့် အမြတ်ကို ခပ်မြန်မြန် ချိန်ဆကြည့်လိုက်၏။ ကိုင်ရှိုး
ဟု အမည်တွင်သော လက်နက်မဲ့ တိုက်ခိုက်နည်းတွင် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်
သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် လှုပ်ရှားနိုင်သူများက တစ်ပန်း
သာသည်။ မက်သည် ဓနထက် အရပ် ခုနစ်လက်မ နီးပါး ပိုမြင့်ပြီး ပေါင်
ခြောက်ဆယ် နီးပါး ပို အလေးချိန် များသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း မက်၏
ကိုယ်လက် ကြံ့ခိုင်မှုနှင့် ကျန်းမာမှု အနေအထားမှာ အကောင်းဆုံး အဆင့်
တွင် ရှိနေကြောင်း သူကိုယ်တိုင် သိရှိထားသလို မက်သည် ကိုင်ရှိုး တိုက်
ခိုက်နည်းနှင့် စိမ်းသူ မဟုတ်ကြောင်း ဓန အနေနှင့် သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ
ချေ။ ဓနသည် တစ်ဖက်လူကို အထင်သေးပြီး သူ့ကိုယ်သူ လွန်လွန်မင်းမင်း
အထင်ကြီးနေမည်မှာ အလွန် သေချာသည်။

မက်သည် ကုလားထိုင်ကို နောက်ဘက်သို့ တွန်းပစ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘တော်ကြီးဘုရား ခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင် ဒီစိန်ခေါ်ချက်ကို ကျွန်တော် လက်ခံ
ပါတယ်’

မဟာ ရာဂျာကြီးသည် သဘော ကျသွားပုံ ရသော်လည်း တကယ်ကမူ
စိတ်ဆိုးသွားသည်။ သူ ရတ်လက်ချိုကို လူကဲခတ်မှားလေပြီ။ ဒီလူသည် နောက်
ဆုံးကျတော့ အင်မတန် လေလုံး ထွားပြီး အတ္တစွဲ ကြီးမားသော အနောက်
တိုင်းသား အရူး တစ်ယောက်ပင်တည်း။ သူသည် ရှယ်ဖွယ်လိလိ ရှုံးနိမ့်သွား
ရမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သလို လူပုံ အလယ်တွင် ရယ်ဖွယ် အတိသာ ဖြစ်ရချေ
တော့မည်။ အဲဒီနောက်တော့ သူ့ကို ပြည်နှင့်ဒဏ် ခတ်ရပေလိမ့်မည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက ဖြေလိုက်သည်။

‘ခွင့်ပြုပါတယ်’

မက်က မတ်တတ် ရပ်ရင်း မေးပြန်၏။

‘ကျွန်တော် ဘယ်မှာ အဝတ်အစား လဲရမလဲ’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက အဖြေ ပေးလိုက်သည်။

‘ဒီမှာပဲ လဲနိုင်ပါတယ်’

ရတ်လက်ချိုသည် ရှူးဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်တို့ကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် ခန္ဓာ
ကိုယ် အပေါ်ပိုင်းမှ အဝတ်အစားတို့ကို ခါးအထိ ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူက
ဘောင်းဘီရှည်ကို ချွတ်ရန် ဟန်ပြင်ဆဲတွင် နံငယ်ပိုင်းကလေးကိုသာ ဝတ်

ရွှေကုန်သည်

ဆင်ထားသော ဓနုအား ငုံ့ကြည့်ပြီး ဘောင်းဘီရှည်မှ ပခုံးသိုင်းကြိုးများကို ပခုံးပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက သတိပေးသည်။

‘မင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ဘောင်းဘီရှည်က အဟန့်အတား ဖြစ်စေလိမ့်မယ်’

ဒီသောက်ရူးက သူ့ဘက်က အရှုံး ပိုထွက်အောင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက် လုပ်နေပြန်ပြီ။ ဒီငတိသည် သွက်သွက်လက်လက် မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ တစ်ဖက် သတ် ခံဘက်ကချည်း နေရတော့မည်။

‘ကျွန်တော်က ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားရတာကို ပိုသဘောကျပါတယ် တော် ကြီး ဘုရား’

ဒက်ပ် ဘဟာဒူး ဆင်းက ပြုံးလိုက်၏။ ဝန်ကြီးချုပ် ပြောလိုက်သော ‘မီး ကို ဆော့ကစားသော လက်သည် မီးလောင် ခံရလိမ့်မည်သာတည်း’ ဆိုသည့် စကား၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လာသည်။ မက်သယူး ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် ပြာကျအောင် မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရတော့မည်တည်း။

မက်က ဓနုနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ရာ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးက ဓနု ကိုယ်ပေါ် တွင် မိုးနေသည်။

ပရိသတ်ထဲမှ ခပ်အုပ်အုပ် ကျိတ်၍ လှောင်သံ ရယ်သံများကို မက် ကြား နေရ၏။ ဓနုက သူ့အား ချောင်ချောင်ကလေး နိုင်သွားမည်ဟု ထင်နေကြသည်။

ဓနုက အရောင် လက်နေသော မျက်လုံးများနှင့် အော်လိုက်၏။

‘ကိုင်’

မက်ကလည်း ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

‘ရိုး’

ဓနုသည် ဘယ်ဘက်သို့ ဘယ်ခြေ တစ်လှမ်း ရွှေ့၍ ညာခြေဖြင့် ရှေ့ တစ်လှမ်း တိုးလိုက်ပြီး ညာလက်ဝါးစောင်းနှင့် နံစောင်းကို လှမ်းခုတ်လိုက် သည်။ မက်သည် အခြေခံ ထိုးသတ်ကွက် ဖြစ်သော ဝါးပင်ခုတ်ပိုင်း (Bamboo Cutter) လက်ဝါးစောင်း ခုတ်နည်းကို သတိ ပြုလိုက်မိသော်လည်း ဓနု အား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပို အထင်ကြီးသွားအောင် မီးလောင်ရာ လေပင့် လုပ်လို သောကြောင့် နှေးနှေးကွေးကွေးနှင့် ကိုးရိုးကားရား ခုခံလိုက်သည်။ သူက လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ချက်ကို ဘယ်ဘက် လက်ဖျံနှင့် ခံလိုက်၏။ လွန်လွန်မင်း

မင်း နာကျင်သွားသောကြောင့် မျက်တောင် ခတ်လိုက်မိသည်။ ပရိသတ်က တခစ်ခစ် ရယ်ကြ၏။

ခနုက မုန်ယိုကျွဲရိုင်း (Angered Buffalo) တိုက်ကွက် ပုံစံ အတိုင်း မက်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ခေါင်းနှင့် ဝင်တိုက်တော့မလို ဟန်ရေး ပြလိုက်သည်။ မက်သည် ခြေလှမ်း မှားသွားသလို ဟန်ဆောင်ပြီး နောက်ဘက်သို့ နှစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်၏။ ဤတွင် ခနုက ဒီပွဲတွင် သူ အသာစီး ရနေကြောင်း ပြသလို သည့် သဘောနှင့် ခြေဖျား ထောက်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး ဟန်ရေး ပြလိုက် သည်တွင် ပရိသတ်က တဟားဟားနှင့် ဖြောင်ရယ်ကြတော့သည်။

သူတို့ နှစ်ဦး မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကြပြန်၏။ ခနုက လေးကိုင်း သဏ္ဍာန် ခုန်ပျံ တိုက်ခိုက်နည်း (Slover Fountain Leap) ကို အသုံးပြုလိုက်ပြန်၏။ ဤ တစ်ကြိမ်တွင်လည်း မက်က သွက်သွက်လက်လက် ခုခံ ကာကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိ သလို ဟန်ဆောင်လိုက်ပြန်သည်။ သံတွေခဲပမာ မာကျောနေသော ခနု၏ ဘယ် လက်ဖောင့်က မက်၏ ညှပ်ရိုးနှင့် လည်ပင်းထောင့်ကို လာရိုက်မိလေတော့ရာ အာရုံကြောကို ထိသွားသည်။ ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်က မက်အား ဘေးဘက် သို့ လည်ထွက်သွားစေ၏။ ဗို့အား ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိသော လျှပ်စစ်ဓာတ်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ စီးဝင်သွားသလို သူ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်သွားသည်။

ခနုက ရှေ့ဆက် တိုးလာပြီး မက်၏ ညှပ်ရိုးအား ကျောက်စိမ်း ပန်း ကြောင့် ထိုးကွက်ဖြင့် ထိုးသတ်ရန် ကြိုးစားပြန်သည်။ ဤတွင် မက်က ညာ လက်နှင့် ဖမ်းတားလိုက်ပြီး ဘယ်ဘက် လက်မ၊ လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ် တို့ကို စုစည်း၍ ရန်သူ၏ အရှိုက်ကို လှံပျံထိုးနည်း (Flaming Lance) နှင့် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ သိပ်ကောင်းသည်။

ခနုသည် ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့် နောက်ဘက်သို့ ပြန်ဆုတ် သွားရသလို ရွှင်နေသော သူ့မျက်နှာပေါ်၌ အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ပေါက်လာ သည်။

ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက မှတ်ချက်ချသည်။
‘ကြက်ကန်း ဆန်အိုး တိုးတာပါ။ ခနုက ပြန်ဆော်လိမ့်မယ်’
ခနုက ပြန်လည် တိုက်ခိုက်သည်။ မက် တစ်ယောက် ရှောင်ထွက် မသွား နိုင်မီ မက်၏ နားထင်ကို ခနုက လက်ဝါးစောင်း နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ရိုက် ပစ် လိုက်၏။ ဤ တိုက်ကွက်မှာ လမ္မရာစည်ကို စုံနှက်သော မိုးခြိမ်းသံ တိုက်ကွက် (Twin Blows of the Thunder God) ဖြစ်ပြီး အသက်ကိုပင် အန္တရာယ် ပေး

ရွှေကန်သည်

နိုင်သောကြောင့် အားကစား ပုံစံနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သော ပွဲများတွင် သုံးခွင့် မပြုသော တိုက်ကွက်မျိုး ဖြစ်သည်။

မဟာ ရာဂျာကြီး မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ စုံနှက်သော တိုက်ကွက်ကို လုံးဝ မသုံးရဟု တားမြစ်ချက် ရှိသည်။ ပထမတွင် ဝင်တားလိုက်မည်ဟု သူ့ စိတ်ထဲက ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း သူ လက်ရှောင်လိုက်သည်။ သူက နိုင်ငံခြားသားကို မျက်နှာသာ ပေးသည်ဟု ယူဆသွားဖွယ်ရာ ရှိသည်။

မက် ရတ်လက်ချ် မူးမိုက်သွားသည်။ ဓနုက သူ့ထံသို့ မဟာ နဂါး တိုက်ကွက်ဖြင့် ခုန်ပျံဝင်လာပြန်၏။ ဓနု၏ ကိုယ်လုံးသည် မက်၏ ကိုယ်လုံး နှင့် ဝင်တိုးမိသောကြောင့် မက် လဲကျသွားသည်။ ပရိသတ်က ဩဘာ ပေးကြ ၏။ ဓနုက မက်၏ လည်ပင်းကို လူသတ်သမား၏ ကြီးကွင်း (Hangman's Noose) ချုပ်နည်းဖြင့် အတင်း ညှစ်ထားသည်။ ဤချုပ်နည်းမှာ လည်ပင်းရိုး ကျိုးသွားနိုင်သောကြောင့် တားမြစ်ထားသည့် ချုပ်နည်း ဖြစ်သည်။

ဓနုက သူ့အား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အနာတရ ဖြစ်အောင် ကြံရွယ်နေ သည်ကို မက် အနေနှင့် သံသယဖြစ်စရာ မလိုတော့ပါ။ မက်သည် သူ့ တစ် ကိုယ်လုံးမှ အကြောအခြင်များကို လျှော့ချပစ်လိုက်ပြီး လည်ပင်း ကြွက်သား များနှင့်သာ တောင့်ခံထားသော အဖြစ်နိုင်ဆုံး ခုခံ ကာကွယ်နည်းကို သုံးစွဲ လိုက်ရသည်။

နာရယန်က လွတ်ခနဲ ပြောချလိုက်မိ၏။

‘ဓနု တစ်ယောက် စိတ်ရူး ဖောက်သွားပြီ ထင်တယ်’

‘သူ ရုတ်တရက် မွန်ထူသွားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် တော်ကြီး ဘုရား၊ အခု နိုင်ငံခြားသားက တောင့်ခံထားနိုင်သားပဲလေ’

မက်သည် သူ့ကိုယ်လုံးကို ကော့၍ အားယူလိုက်ပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ခြေနှင့် လက်များကိုပါ ဝုန်းခနဲ ဆန့်ထုတ်ပစ်လိုက်သော ရေပူစမ်း (Geyser) အချုပ်ဖြေနည်းနှင့် တန်ပြန်လိုက်၏။ ဤတန်ပြန် တိုက်ကွက်ကြောင့် ဓနု၏ ချုပ်နှောင်ထားမှု ပျက်ပြယ်သွားပြီး မက် တစ်ယောက် မတ်တတ် ပြန်ရပ်နိုင် တော့သည်။

ဓနု ဒေါသ ထွက်သွားသည်။ သူက မက်၏ ပေါင်ခြံအား ဘီလူး တင်း ပုတ် တိုက်ကွက် (Devil Hammer Kick) ကို သုံး၍ ရက်ရက်စက်စက် ခြေ ထောက်နှင့် ခတ်ပစ်လိုက်၏။ ပရိသတ် ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဤခြေခတ်နည်း တိုက်ကွက်မှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အသေအကျေ ထိုးသတ်

ကြသည့် ပွဲများတွင်သာ သုံးသော တိုက်ကွက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် မက်၏ အချိန်ကိုက် တုံ့ပြန်ချက်ကလည်း အံ့ကိုက်ပင်။ ဓနုက ခြေနှင့် ခတ်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မက်သည် ရှိခိုးနေသော သူတောင်းစား ပုံစံ (Praying Bagger Posture) မျိုး ဖြစ်အောင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ငုံ့ပေးလိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့လက်နှစ်ဖက်သည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်ပြီး ဓနု၏ ခြေသလုံးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ကျော်တင်လိုက်ပြီး ပခုံးအားကို ယူ၍ ကြွေကျလာသော ကြယ်တံခွန် ပုံစံ (Flaming Comet Throw) တိုက်ကွက်နှင့် ကိုင်ပေါက်လိုက်သည်။

ဓနုသည် ဒုံးပျံ တစ်ခု အလား လေထဲတွင် ပျံဝဲသွားပြီး ဆယ်ပေခန့် ဝေးသော နေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားသည်။

ဓနု တစ်ယောက် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြန်ထလာသည်။ သူက မက်ဆီသို့ တိုးဝင်လာပြီး စုံနှက်သော မိုးခြိမ်းသံ တိုက်ကွက်နှင့် မက်ကို တိုက်ခိုက်ပြန်၏။ မက်သည် ဘေးသို့ ရှောင်ထွက်ပေးပြီး စုံနှက်သော မိုးခြိမ်းသံ တိုက်ကွက်နှင့်ပင် တန်ပြန် တိုက်ခိုက်သည်။ မက်က ရှိသမျှ အင်အားကို စုစည်း၍ ဓနု၏ နားထင်ကို လက်ဝါးစောင်း နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ဓနုသည် ဆွဲမိဆွဲရာကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ရင်း လဲကျသွားလေ၏။ ဓနု၏ လက်ချောင်းများသည် မက်၏ ခါးပေါ်ရှိ ဘောင်းဘီရှည်ကို ဆုပ်ကိုင်မိလေရာ သူ လဲကျသွားသောကြောင့် ဘောင်းဘီ ပခုံး သိုင်းကြိုး ပြုတ်ထွက်သွားပြီး မက် ကိုယ်ပေါ်မှ ဘောင်းဘီရှည်လည်း စုတ်ပြုတ်သွားတော့သည်။

မက်သည် ခြေရင်းသို့ ပုံကျသွားသော ဘောင်းဘီကို ခြေထောက်မှ ကျွတ်သွားအောင် ခါထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်၍ ဓနုကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။ သို့သော် ဓနုသည် ပြန် မထနိုင်တော့သဖြင့် သူ လဲကျသွားသည့် နေရာမှာပင် စန့်စန့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

အစကနဦးတွင် ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်များသည် သူတို့ မြင်တွေ့နေရသည့် ကိစ္စကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ အရှေ့တိုင်းမှ ကိုင်ရိုး ပညာရှင် အကျော်အမော် တစ်ယောက်ကို အနောက်တိုင်းသား တစ်ဦးက အနိုင် ယူသွားသည့် ကိစ္စ။

ထို့နောက် မဟာ ရာဂျာကြီးက သြဘာ စပေးလိုက်သောကြောင့် ပရိသတ်က သြဘာ ပေးကြတော့သည်။ အမေရိကန်သားက မျှမျှတတနှင့် အနိုင်ရသွားလေပြီ။

ရွှေကုန်သည်

မဟာ ရာဂျာကြီးသည် မက်အား ဆတက်ထမ်းပိုး ပို အထင် ကြီးသွားသည်။ သို့သော် သူ့ဦးနှောက်က သူ မြင်တွေ့ခဲ့သမျှကို အဓိပ္ပာယ် ဖော်ကြည့်နေသည်။ ဓနုက မက်အား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အနာတရ ဖြစ်စေလိုပြီး လူပုံအလယ်တွင် အရက်ခွဲရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သည်မှာ သိပ်ထင်ရှားသည်။

ဓနုသည် ဤကိစ္စမျိုးကို သူ့သဘောနှင့်သူ လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသူ မဟုတ်။ သူ့ကို အမိန့်ပေးပြီး လုပ်ခိုင်း၍သာ ဖြစ်ရမည်။ ပြီးတော့ ဒီလို လုပ်ပေးရန် တနင့်တပိုး ပိုက်ဆံပေးပြီး ခိုင်းတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ဘယ်သူက ခိုင်းတာလဲ။ ဤကိစ္စတွင် တာဝန် ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ တကယ့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ မက် တစ်ယောက် ဆာခါနာတွင် ရွှေ လိုက်လံ ရှာဖွေခြင်း မပြုနိုင်အောင် နှောင့်ယှက်ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု မဟာ ရာဂျာကြီး တထစ်ချ သိလိုက်သည်။

ဤကိစ္စကို သဘာဝကျကျ ဆက်တွေးခဲ့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သတ္တုရှာဖွေ တူးဖော်နိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးများကို ၎င်းတို့ အတွက် ရယူလိုသော ကော်ပိုရေးရှင်းကြီး တစ်ခု၏ လက်ဝေခံ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပေမည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ မဟာ ရာဂျာကြီးက အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

‘ဓနုကို ဖမ်းပြီး ညတွင်းချင်း သူ့ကို စစ်ဆေးစမ်း၊ သူ့ကို ဘယ်သူက မြှောက်ပေးသလဲ ဆိုတာ သိရအောင်၊ လိုအပ်တယ်လို့ ထင်တဲ့ နည်း မှန်သမျှကို သုံး’

ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းက မျက်နှာထား ခပ်တည်တည် ဖြစ်နေသော ဇာရင်ဒေါဂျီအား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဒေါဂျီက ဝင်မေးသည်။

‘တော်ကြီး ဘုရား၊ တကယ်လို့ ဓနုက မပြောဘဲ ငြင်းနေခဲ့ရင်ကော်’
မဟာ ရာဂျာ၏ လေသံမှာ တိုးသော်လည်း မာကျောနေသည်။

‘ဓနုက ကျုပ်နန်းတော်ရဲ့ ဧည့်ဝတ် ကျော့ပွန်မှုကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်တာ၊ သူက အထူး ဧည့်သည်တော် တစ်ယောက်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အနာတရ ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ပုန်ကန်တာပဲ’

ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းသည် လွတ်နိုင်သည့် အကွက်ကို ဖြန်းခနဲ စဉ်းစားမိတော့သည်။ သူ့အနေနှင့် ဓနုအား အရှည်သဖြင့် နှုတ် ပိတ် ထား ရန် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်။

‘ခွင့်ပြုတော်မူပါ တော်ကြီး ဘုရား’
သူက ခပ်တိုးတိုး ခွင့်ပန်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထ၍ ထွက်သွားတော့သည်။

အောက်ခံ အသားကပ် ဘောင်းဘီတိုကလေးသာ ကိုယ်ပေါ်တွင် ရှိတော့သော မက်သည် မဟာ ရာဂျာကြီးဘက်သို့ မျက်နှာ မူလိုက်ပြီး အလေးပြုသည့် အနေ နှင့် ဦးညွတ်လိုက်၏။

ဤတွင် မက် ရတ်လက်ချိက လက်ရည် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဘောင်းဘီရှည် မချွတ်ဘဲ ဇွတ် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည့် ကိစ္စကို မဟာ ရာဂျာကြီး နား လည် သဘောပေါက်သွားသည်။ မက်၏ ယောက်ျား ပီသမှုကို သူကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တူညီဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော စားပွဲထိုးများသည် ဓနုကို ကြမ်းပြင် ပေါ်မှ ပွေ့ချီလိုက်ကြ၏။ မက်သည် သူ ချွတ်ပစ်လိုက်သော ဘောင်းဘီရှည် ကို ပြန်ကောက်ယူပြီး ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ သူ စင်မြင့် ရှိရာသို့ ပြန်လာစဉ် ဘောင်းဘီရှည်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲမ လာခဲ့ရ၏။

ထို့နောက် မဟာ ရာဂျာ၊ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ချီးကျူးမှု ကို ခံယူရတော့သည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆင်း တစ်ယောက် စားပွဲ၌ မရှိတော့သည်ကို သူ သတိပြုမိ၏။

ဧည့်ခံပွဲ ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ မဟာ ရာဂျာကြီးက မက်အား နောက် တစ် နေ့ နံနက် ဆယ့်တစ်နာရီတွင် လက်ခံ တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးမည် ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသည်။ မက် အပေါ် လေးစားမှု အသစ် တစ်မျိုး တိုးပွားလာကြောင်း သူ့ လေသံနှင့် အမူအရာတွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။ မက် တစ်ယောက် ဧည့်ဂေဟာသို့ အပြန်တွင် ၎င်း၏ ကိုယ်ရံတော် နှစ်ယောက်က လိုက်ပို့ရမည် ဟု မဟာ ရာဂျာကြီးက အမိန့်ချသည်။

နာရယန်က မက်ကို ပြောလိုက်၏။

‘မင်းအတွက် ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းတဲ့ ညတစ်ည ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ် ကွာ’

မဟာ ရာဂျာကြီး၏ မျက်လုံးထဲ၌ အပြောင် အပြက် သဘောမျိုး အရောင် ထွက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသလိုလို မက် စိတ်ထဲက ထင်လိုက်သည်။

မက် ဧည့်ဂေဟာသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ဧည့်ဂေဟာမှူးက မက် ကို အသိပေးလိုက်သည်။

‘ဘုရင်မင်းမြတ် ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်က အိမ်ခန်းထဲမှာပါ၊ ဆဟစ်* ရတ်လက်ချ် ခင်ဗျား’

သူ့ အောင်မြင်မှုသည် လူ့သတင်း လူချင်းဆောင်ပြီး ပျံ့နှံ့ ရောက်ရှိလာ ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ သူ့အတွက် အလွန် ဂုဏ်တက်ဖွယ်ရာပင်တည်း။

သူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ သူသည် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လှသော ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲ၌ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီး ရှိနေသည်ကို ကျေးဇူး တင်နေမိပါသည်။ သူက အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ ဆင်စွယ်နှင့် မွမ်းမံထားသော စားပွဲပေါ်၌ မီးလုံး တစ်လုံးတည်းသာ ထွန်း ထားသည်။ ဖယောင်းတိုင် လေးဆယ်အား မီးသီးက ခပ်မှိန်မှိန် အလင်းရောင် ကိုသာ ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

တချွတ်ချွတ် မြည်သံ ပေါ်ထွက်လာ၏။ မှောင်နေသော အခန်းထောင့် ဆီမှ လျှပ်စစ် မီးသီး၏ အလင်းရောင် အောက်ဆီသို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် လျှောက်ဝင်လာသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် အသက် နှစ်ဆယ့် တစ်နှစ်ခန့် ရှိပြီး အရပ် ငါးပေပင် ပြည့်ပုံ မရဟု မက်က ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် နူးအိနေသော အဖြူရောင် ဆာရီကို ဝတ်ဆင်ထား ၏။ ညောင်ရွက် သဏ္ဍာန် သူ့ မျက်နှာသည် အင်ဒို အာရိယန် လူမျိုးနွယ်မှ တော်ဝင်သည့် အလှရတနာပင်တည်း။

ထိုမိန်းကလေးသည် ဧည့်ခံပွဲတွင် ကပြ ဖျော်ဖြေခဲ့သူများထဲမှ တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ် ပို့လိုက်သော လက်ဆောင်ပင်တည်း။

* Sahib ဟင်ဒီစကား၊ လေးစားထိုက်သူ။

မက်က သူ ပြောသင့် ပြောထိုက်သည့် ဟင်ဒီ ဝါကျကို ဦးနှောက်ထဲမှ အတင်း ဖျစ်ညှစ် ထုတ်နုတ်၍ ပြောချလိုက်၏။

‘ကျုပ်တော့ သိပ်ကို အံ့ဩသွားပြီ’

‘ကျွန်မ နာမည်က သီတာပါရှင်’

သူ့အသံက ချိုလွင်သည်။ သူက အပြုံးကလေးနှင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ကပြ အသုံးတော်ခံ တုန်းက ရှင်ကို မြင်လိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ ရှင်က ဓနကို ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ အနိုင် ယူလိုက်တယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကျွန်မ ကြားရပါတယ်၊ ရှင် ဆီကို ကျွန်မကိုပဲ ပို့ပေးပါလို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှာ လျှောက်ထားခဲ့ရပါတယ်’

သီတာက သူ့စကားကို ခဏ ရပ်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများက မျှော်လင့် တကြီးနှင့်။

‘စစ်ရေး စစ်ရာမှာ ပြောင်မြောက် ထူးချွန်တဲ့ အမျိုးသားဟာ ချစ်ရေး ချစ်ရာမှာလည်း ထူးချွန်သူပါပဲတဲ့’

မက်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဆာခါနာ ရှေးဟောင်း စကားပုံ တစ်ခုလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

သီတာသည် မက်ထံပါးသို့ တိုးကပ်လာ၏။ သီတာ၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်မှာ မက်၏ ဆံပင်ထက် ပို၍ နက်မှောင်သလို တောက်တောက် ပြောင် ပြောင်နှင့် မွှေးရနံ့ ထုံသင်းနေသည်။ အောက်ဘက်တွင် အခုအခံ မပါဘဲ ဝတ် ဆင်ထားသော သီတာ၏ ဆာရီမှာ အလွန် ပါးလွှာသော ပိတ်စိမ်းပါးကဲ့သို့ ထွင်းဖောက် မြင်နေရသည်။

အာရုံတိုက်မှ ကချေသည် အများစုကဲ့သို့ပင် သီတာသည် အမျိုးသား များအား ပြုစု ယုယသည့် အတတ်ပညာကို လေ့ကျင့် သင်ကြား တတ်မြောက် ထားသူ ဖြစ်သည်။

မက်က သီတာအား ဆွဲယူ ပွေဖက်၍ နမ်းလိုက်သော အခါ အချိုးအစား ပြေပြစ် လှပပြီး ပျော့ပျောင်းသော သီတာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးသည် မက် ရင်ခွင်ထဲတွင် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားသည်။

သီတာက မသိမသာ ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း

‘ရှင်က သိပ်ပင်ပန်းလာတဲ့သူ ဆိုတော့ ကျွန်မကပဲ ပြုစုပါ့မယ်ရှင်’

သီတာက မက်အား အိပ်ရာဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ရွှေကုန်သည်

ဓနအား စစ်ဆေး မေးမြန်းသည့် အခန်းမှာ အုတ်နံရံများ ကာထားပြီး လေးလံသော သံတံခါးကြီး တပ်ဆင်ထားသောကြောင့် အကျဉ်းထောင်နှင့် တူနေသည်။ ခြေထောက်နှင့် လက်တို့ကို ချည်နှောင်ခံထားရသော ဓနသည် ကြမ်းပေါ်တွင် တုံးလုံးပက်လက် ရှိနေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်က မိုးပြီး ရပ်နေကြ၏။ တစ်ယောက်က ဗိုလ်ချုပ် ဆင်း၊ နောက်တစ်ယောက်က နံပါတ်တုတ် ကိုင်ထားသည့် ဆွံ့အပြီး နားပင်းနေသော ဘုရင့် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ တပ်ကြပ် တစ်ယောက်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းက တပ်ကြပ်အား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အမိန့်ကို နားလည်ဟန်နှင့် အသံ ထွက်အောင် အော်လိုက်ပြီး ဓန မျက်နှာကို နံပါတ်တုတ်နှင့် ရိုက်နှက်လေ၏။ ဓန နှာခေါင်းရိုး ကျိုးသွားပြီး သွားများ ပဲ့ကုန်ကြသည်။

တပ်ကြပ်က နံပါတ်တုတ်နှင့် ဆက်ရိုက်နေသောကြောင့် ဓန၏ အော်သံမှာ ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ သူ ဘာကြောင့် အရိုက်အနှက် ခံနေရကြောင်း သူ ထင်တာနှင့် လုံးဝ ကွဲလွဲနေသည်။ ဤကဲ့သို့ နှိပ်စက် ခံရခြင်းမှာ နိုင်ငံခြားသားအား ကိုင်ရိုး စွမ်းရည် ပြိုင်ပွဲ၌ ကျိုးကန်းသွားအောင် သူ မလုပ်နိုင်ခဲ့၍ဟု ထင်နေသည်။ တပ်ကြပ်က ရိုက်နှက်သည့် ကိစ္စကို ခေတ္တရပ်နားလိုက်၏။

ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ချမ်းသာပေးပါ' ဟု ဓနက တောင်းပန်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်ထဲတွင် သွေးများ ပြည့်လျှံနေသဖြင့် စကားသံ ထွက်မလာ။ ဆင်းက ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။ တပ်ကြပ်က ထပ်ရိုက်နှက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တွင် ဓန တစ်ယောက် သတိလစ်သွားတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဘဟာဒူး ဆင်းက ကျေနပ်ဟန်နှင့် အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်၏။ ဓနထံမှ ဝန်ခံစကား ရရှိရန် ဓနသည် ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ခြင်း ခံခဲ့ရကြောင်း သက်သေ အထောက်အထား လုံလောက်သွားလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ် ဘဟာဒူး ဆင်းသည် ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ဟု မည်သူကမျှ ပြောနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။ သူက အမူအရာနှင့် ခိုင်းလိုက်ပြန်၏။

ဆွံ့အနေသော တပ်ကြပ်သည် နံပါတ်တုတ်ကို ဘေးချလိုက်ပြီး ခါးကြား

မောင်မြင့်ကြွယ်

ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဓနု၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ခွဲ၍ အပြင်သို့ ထွက်ကျလာသော အူကို ဓနု လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ် ပေးလိုက်သည်။

အလွန်တရာ အချိန်လင့်သွားပြီ ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီသည် သူ့ရုံးခန်းထဲ၌ ရှိနေဆဲပင်။ သူသည် စိတ်တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှု ပြေပျောက်အောင် ဆေးခြောက် အနည်းငယ် ရောထားသော နွားနို့ မပါသည့် လက်ဖက်ရည် အချို့ကို မျှဉ်းသောက်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်ချုပ် ဘဟာဒူး ဆင်း ရောက်ရှိလာ၏။ ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းက အပြုံးပန်း တဝေဝေနှင့်။

ဆင်းက ဟင်ဒီ ဘာသာနှင့် အစီရင်ခံလိုက်သည်။

‘အကျဉ်းသားကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုံးမပြီးပါပြီ၊ သူ့ကို ဘယ်သူ အမိန့် ပေးသလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မေးလို့ မြန်းလို့ မရခဲ့ပါဘူး’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘စိတ်မကောင်းစရာပဲပေါ့ကွာ၊ ကျုပ် တော်ကြီးဘုရားဆီကို လျှောက်ထားတဲ့ အခါ အဲဒီ ကိစ္စကိုပါ သံတော်ဦး တင်လိုက်ပါ့မယ်လေ’

နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်တွင် မက်အား မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာ၏။ မဟာ ရာဂျာကြီး၏ အမူအရာက ပြောင်စပ်စပ် ဖြစ်လာသည်။

‘ကျုပ် ပို့လိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ကို မင်း သဘောကျရဲ့လား’

‘သိပ်ကို သဘောကျပါတယ် တော်ကြီး ဘုရား’

‘မင်း သူ့ကို မငြီးငွေ့မချင်း ခေါ်ထားနိုင်တယ်’

မဟာ ရာဂျာကြီး၏ အမူအရာမှာ တည်ကြည် လေးနက်သွားပြန်သည်။

‘ကဲ ဆွေးနွေးကြရအောင်၊ မနေ့ညက ကိုင်ရိုး စွမ်းရည် ပြိုင်ပွဲဟာ မင်းကို ထောင်ချောက် ဆင်တာပဲလို့ ငါ ယုံကြည်တယ်၊ ဘယ်သူ ကြံစည်သလဲ ဆိုသာ ငါတို့ မသိရတဲ့ အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး’

ရွှေကုန်သည်

‘နေ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က စစ်မကြည့်ဘူးလား’

‘သူ့ကို စစ်ဆေးပါတယ်၊ သူက အသက် သေတဲ့ အထိ ဖွင့်မပြောဘဲ ဘူးကွယ်သွားတယ်’

ဆာခါနာ၏ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး အယူအဆသည် တစ်ဖက်စွန်း အထိ ရောက်သွားပါကလားဟု မက်က တွေးလိုက်မိသည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးက ပြော ပြန်၏။

‘ဆာဂီရီကို မင်း လိုက်ရှာမှာ သိပ်စိုးရိမ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က မြှောက်ပေးတာပဲလို့ ငါ ယူဆတယ်’

မက်က ကုလားအုတ် တံဆိပ် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း ပြန် ဖြေသည်။

‘တော်ကြီးဘုရား ပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်၊ ကုမ္ပဏီ ကြီးတွေက ရွှေ တူးဖော်ခွင့် ရှာဖွေခွင့် လိုချင်ကြတယ်လို့ တော်ကြီးဘုရား ပြောဖူးသားပဲ၊ ရွှေ ဆိုတာ အင်မတန် ဂြိုဟ်မွေတတ်ပါတယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျွန် တော်တို့ဟာ အချောင် ဝင်နှိုက်ချင်တဲ့ စီးပွားရေး သောင်းကျန်းသူတွေနှင့် ရင် ဆိုင်နေရပြီပေါ့၊ ဒီလူစားတွေက သူတို့အတွက် အောက်ခြေသိမ်း ခိုင်ခံ့ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးမယ့် လက်ကိုင်တုတ်တွေ ကြားလူတွေ နောက်ကွယ်မှာ စွပ်စွဲလို့ မရအောင် လုံလုံခြုံခြုံကြီး ပုန်းကွယ်နေကြတာ ခင်ဗျ’

‘မင်းပြောပုံကတော့ အံ့နှင့် ကျင်းနှင့် ဝိုင်းပြီး လုပ်ကြံကြမယ့် ကိစ္စကို သိနှင့်ထားသလိုပါပဲလား’

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လက်ဝါးကြီး အုပ်နေကြတာ ရွှေလုပ်ငန်း ပါပဲ၊ အနောက်နိုင်ငံ အုပ်စုမှာ ရှိရှိသမျှ ရွှေတွင်းတွေကို လက်ဝါးကြီး အုပ်ပြီး တူးဖော်နေတာ ကုမ္ပဏီကြီး ခြောက်ခုလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ ကုမ္ပဏီကြီး တွေဟာ အနောက်နိုင်ငံ အုပ်စုက ထွက်သမျှ ရွှေကို ခွဲဝေပြီး လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားကြတာ ခင်ဗျ၊ လက်ဝါးကြီး အုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းကတော့ အစ အဆုံး ပဲလို့ ဆိုရမယ်၊ လွတ်လပ်စွာ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂလိက ရွှေ စုစုပေါင်း ရှစ်ဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်းကို လန်ဒန် ဈေးကွက်မှာ ရောင်းကြတယ်၊ အဲဒီ လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်ကိုတော့ ကုမ္ပဏီကြီး ခြောက်ခုက လည်စေ့ ညှစ် ထားကြတာ ခင်ဗျ’

မဟာ ရာဂျာကြီးက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။ မက်က ဆက် ပြောပြန်၏။

‘ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင်ကလေးတွေဟာ အကောင်ငယ် ဘဝမှာပဲ ဆက်
နေသေးသမျှ သူတို့က သည်းခံပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ တကယ်လို့ အကောင်
ငယ် ဘဝက ကြီးထွားလာပြီ ဆိုရင်တော့ သူတို့ကို ဝယ်ရင်လည်း ဝယ်ပြီး
မျိုလိုက်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီလောကထဲက လွင့်ထွက်သွားအောင် တွယ်ပစ်
တတ်ကြတယ်’

‘ဒါနှင့်တောင် မင်းက ဆာဂီရီကို ရှာချင်သေးတာကိုး၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှာ
ချင်တာလဲ’

မက်က ပြန်ဖြေလိုက်၏။ မက်၏ စိမ်းပြာရောင် မျက်လုံးကြီးများမှာ ပိုမို
တည်ကြည်လာသည်။

‘ရွှေရောဂါကြောင့်ပါပဲ၊ လူတစ်ယောက်မှာ ရွှေရောဂါ ရှိချင်လည်း ရှိ
မယ်၊ ရှိချင်မှလည်း ရှိမယ်၊ တကယ်လို့ အဲဒီ ရွှေတောင်ကြီးတွေသာ ရှိရိုး
မှန်ရင် ကျွန်တော် တွေအောင် ရှာချင်ပါတယ်’

‘မင်း ရှာတွေ့ခဲ့ရင် မင်းလည်း သိပ်ချမ်းသာတဲ့လူ ဖြစ်လာမှာပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါလည်း တစ်ချက် ပါပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေ လိုက်ရှာ
တဲ့ လူတွေဟာ လူ့ခွစာတွေပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ရွှေလိုက်ရှာတဲ့ လူတစ်ယောက်
ပါပဲ၊ စွန့်စားရတာ လောင်းကြေး ထပ်ရတာ’

‘အဲဒါမျိုးတွေဟာ ဘယ် အရသာနှင့်မှ မတူအောင် စိတ်ထဲမှာ ပီတိ ဖြစ်
စရာ ကောင်းတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါမျိုး ခပ်ဆန်ဆန်ပါပဲ တော်ကြီး ဘုရား’

‘မင်း ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့’

မဟာ ရာဂျာကြီးသည် မဟော်ဂနီ စားပွဲကြီး တစ်လုံး၊ ကျွန်းသေတ္တာ
သုံးလေးလုံးနှင့် ကုလားထိုင် လေးငါးလုံး ရှိသော အခန်းထဲသို့ မက်ကို ခေါ်
သွားသည်။ အံ့ဆွဲ လေးဆင့် ပါသော ရုံးသုံး သံဗီရိုလောက် ရှိသည့် အင်မတန်
ရှေးဆန်သော သံသေတ္တာကြီး တစ်လုံးမှာ စားပွဲပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ မဟာ
ရာဂျာကြီးသည် သံ သေတ္တာကို သော့နှင့် ဖွင့်လိုက်ပြီး အဖုံးကို လှန်လိုက်၏။
မဟာ ရာဂျာကြီးက အမိန့် ရှိသည်။

‘ဆာဂီရီ တကယ် ရှိတဲ့ အကြောင်း အထောက်အထား ရှိပါတယ်လို့
မင်းကို ငါ မနေ့က ပြောခဲ့ပြီးပြီနော်၊ ဟောဒါတွေကို ရွှေတိုက်ထဲက ဒီကို
တမင် ယူခိုင်းထားတာ’

ထိုသံသေတ္တာထဲတွင် ရွှေတုံးပေါင်း အတုံး နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသည်။

ရွှေကုန်သည်

အကြီးဆုံး ရွှေတုံးမှာ လိမ္မော်သီးခန့် ကြီးမားသည်။ မက်၏ သွေးခုန်နှုန်း မြန်လာ၏။ အငယ်ဆုံး ရွှေတုံးကလေးသည်ပင်လျှင် သတ္တုတွင်း တူးဖော်ခဲ့သော သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး၌ သူ မြင်ခဲ့ဖူးသည့် ရွှေတုံးထက် အများကြီး ပိုကြီးသည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးသည် အဖုံးကို သားရေဖုံး၍ ချုပ်ထားသော စာအုပ်အထူကြီး နှစ်အုပ်ကို သံသေတ္တာထဲက ထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်၏။ သူက တစ်အုပ်ကို လှန်လိုက်သည်။

‘၁၆၇၂ ခုနှစ်တုန်းက ဆာဂီရီကို ရှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ မှတ်တမ်းတွေပဲ၊ သူတို့ခမျာ သူတို့ ရှာတွေ့လာတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိချင်တဲ့ လူတွေလက်ချက်နှင့် သေခဲ့ကြရတယ်။ သူတို့ မှတ်တမ်းတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေမဲ့ ဆာဂီရီကိုတော့ ပြန်ရှာလို့ မတွေ့တော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်က စပြီး အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှာခဲ့ကြတယ်။ အနီးစပ်ဆုံး ရှာခဲ့တဲ့ အချိန်ကတော့ ၁၉၆၃ ခုနှစ်ကပဲ။ ငါ့ နန်းတော်စောင့် တပ်က အင်မတန် သတ္တိ ကောင်းတဲ့ ဗိုလ် ငါးယောက် အရှာ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီပြင် လူတွေလို သူတို့လည်း ပြန်ရောက်မလာကြတော့ဘူး’

မဟာ ရာဂျာကြီးက နောက်စာအုပ် တစ်အုပ်ကို လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။

‘မြေပုံကြမ်း နှစ်ခုတောင် ရှိသေးတယ်။ အဲဒီ မြေပုံတွေကို ဘယ်လိုမှ သုံးလို့ မရဘူး’

မှတ်တမ်းများကို သက္ကဋ ဘာသာနှင့် ရေးထားသည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးက မက်အား လက်တန်း ဘာသာပြန်ပြသည်။ အကြောင်းအရာ အများစုမှာ စင်ပိုရီ ခေါ် တောင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွားကြပုံကို ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေ ရှာဖွေ တွေ့ရှိသည့် နေရာကို ဖော်ပြထားပုံမှာ တမင်တကာ မျက်စိလည်အောင် ရေးသားထားကြောင်း သိသာလွန်းလှသည်။ မြေပုံကျမ်းများကလည်း ဘယ်လိုမှ အသုံးမဝင်။ ဤမြေပုံကျမ်းများတွင် အရပ် မျက်နှာအား တွက်ချက် ဖော်ပြထားခြင်း မပါရှိသလို စကေးလည်း မပါချေ။ ရေးဆွဲ ဖော်ပြထားသော သင်္ကေတများမှာ လျှို့ဝှက် သင်္ကေတများ ဖြစ်သည့် အပြင် အဓိပ္ပာယ် ဖော်ပြချက်လည်း မပါရှိပါ။

မက်က အကြံပေးသည်။

‘နောက်ပိုင်းမှာ ထုတ်ဝေတဲ့ မြေပုံတွေနှင့် ယှဉ်ကြည့်ရရင် သဲလွန်စများ ရနိုင်မလား မသိဘူး’

မဟာ ရာဂျာကြီးသည် ကျွန်းသေတ္တာထဲမှ မြေပုံ စာရွက်များကို ထုတ်

မောင်မြင့်ကြွယ်

ယူလိုက်သည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်က ဗြိတိသျှတို့ ရေးဆွဲ ပြုစုသွားသော မြေပုံကို ဖြန့်လိုက်၏။ ထိုမြေပုံတွင် စတုရန်း မိုင်ပေါင်း ၂၁၀၀၀ ရှိသော ဆာခါနာ တစ်နိုင်ငံလုံး ပါဝင်သည်။ နေရာ အတော် ခပ်များများမှာ ဗလာ ဖြစ်နေကြ သည်။ မဟာ တောင်မြင့်ကြီး၏ နေရာ အတော် ခပ်များများကို ဘုရင့် လေ တပ်မတော်နှင့် ဘုရင့် အင်ဂျင်နီယာ တပ်တို့ကပင်လျှင် မြေပုံ ရေးဆွဲ ပြုစု နိုင်ခဲ့ကြခြင်း မရှိချေ။

အကယ်၍ ရွှေတောင်ကြီးသာ ရှိခဲ့ရိုး မှန်လျှင် မြေပုံ မဆွဲရသေးသော ဒေသများမှ တစ်နေရာရာတွင်သာ ရှိလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း မက်က တွေး လိုက်မိသည်။

ဆာခါနာ နိုင်ငံ၏ ထုံးစံအရ ကွပ်မျက်ခံရသော ရာဇဝတ်သားများ၏ အလောင်းများကို လူသိရှင်ကြား ပြသထားရန် လိုအပ်သည်။ ခနု၏ အလောင်းကို နန်းတော်၏ ဗဟို ဂိတ်ဝနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိသော ပန်းခြံကလေးထဲရှိ သစ်သား စင်မြင့်ပေါ်တွင် တင်၍ ပြသထားသည်။ ခနုသည် တော်ကြီးဘုရားအား ပုန်ကန် တော်လှန်မှုနှင့် ကွပ်မျက် ခံရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ချိတ်ဆွဲထားသော စာတန်းများတွင် ဖော်ပြထားသည်။

ကန်တက် မြို့သူ မြို့သားများက အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းကို လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ကိုင်ရိုး အကျော်အမော် ခနုသည် လုပ်သားပြည်သူများ၏ အသည်းစွဲ ဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် သူ့အား အပြစ်ဒဏ် စီရင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ တရားသည် မတရားသည်ကို မည်သူကမျှ သံသယ မရှိကြချေ။ ခနု အတွက် အမွှေးတိုင် ထွန်း၍ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးမည့်သူ တစ်ယောက်တလေမျှ မရှိ။ လာကြည့်သူ တချို့ကမူ ဆိုးဆိုးရွားရွား တင်ပါးကို ကုန်း၍ ပြသွားကြသည်။

ပရိသတ်၏ စိတ်ဓာတ် အခြေအနေကို အထောက်တော်များက ဇာရင်ဒေါဂျီနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းထံ အစီရင်ခံကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တောင်စွယ်၌ နေကွယ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဝန်ကြီးချုပ်၏ ရုံးခန်း၌ တွေ့ဆုံကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ပျက်နေကြသည်။

ဆင်းက မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ပြည်သူတွေ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ’ ဝန်ကြီးချုပ်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

‘ဘုရင့် ဘုန်းတန်ခိုး ဩဇာ အင်မတန် အစွမ်း ထက်သေးတယ်လို့ မင်းကို ငါ ကြို သတိ ပေးထားသားပဲ၊ လူတွေက တော်ကြီးဘုရားကို သိပ် ကြည့်ညိုကြတာ၊ တို့အနေနှင့် သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်ကြမှ ဖြစ်မယ်’

ဝန်ကြီးချုပ်က အိဖြိုးနေသော သူ့ပါးစို့ကြီးကို လက်နှင့် ပွတ်သပ်ရင်း

‘မဟာ ရာဂျာကြီးက အတိုက်အခံ လုပ်မယ့်သူတွေ ရှိတယ် ဆိုတာ ရိပ်မိသွားပြီ၊ ဒီကိစ္စက မိုင်းတွင်း တူးဖော်ဖို့ ကိစ္စမှာ မြစ်ဖျားခံတယ်လို့ သူ သံသယ ရှိနေတယ်၊ ကံကောင်း ထောက်မတားလေး တစ်ချက်ကတော့ အဲဒီ ကိစ္စဟာ တို့နှင့် ပတ်သက်နေတယ်လို့ ခုထက်ထိ မရိပ်မိသေးတာပဲ’

ဆင်းက ပြောလိုက်သည်။

‘မဟာ ရာဂျာကြီးက ရတ်လက်ချ်ကို ရွှေ ရှာဖွေခွင့် အထူး အခွင့်အရေး တွေ ပေးဖို့ ဒီကနေ့ သဘော တူလိုက်ပြီ၊ ဒီ အမေရိကန်ကို ခပ်မြန်မြန် ရှင်း ပစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ မရှင်းနိုင်ရင် ခင်ဗျားရော ကျုပ်ပါ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးကြရလိမ့်မယ်’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက ပြန်ငြင်းသည်။

‘လောလောဆယ်မှာတော့ ရတ်လက်ချ်ကို အန္တရာယ် ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နာရယန်က အဖြစ်မှန် ပေါ်အောင် မြေလှန်ပြီး စုံစမ်းတော့မှာ၊ ဒါဆိုရင် မင်း နှင့် ငါ ဓနု လမ်းစဉ်ကို လိုက်ကြရလိမ့်မယ်’

‘ဒါပေမဲ့’

‘နေဦးလေ၊ ရတ်လက်ချ် ခရီး ထွက်တဲ့ အခါ သူနှင့် လိုက်ရမယ့် လူတွေ လိုအပ်လာမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ငါတို့ ယုံကြည်ရမယ့် လူတွေ အဲဒီ လူစုထဲမှာ ပါသွားအောင် စီစဉ်ရလိမ့်မယ်၊ တောင်ပေါ်မှာ လူတွေ သေတာ များလှပါပြီ၊ နောက်ထပ် သေပြန်ပြီ ဆိုရင် ဘယ်သူက အံ့အားသင့်မှာလဲ’

‘ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတွေကတော့ စိတ်မရှည်ကြတော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့ ဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ ငါတို့ မပါဘဲနှင့် သူတို့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး၊ ဒီတော့ တို့ လုပ်သမျှကို သူတို့ ကျေနပ်ရမှာပေါ့ကွ၊ အခု နောက်ဆုံး ဖြစ်ပွားနေတဲ့ အခြေအနေနှင့် တို့ အစီအစဉ်ကို သူတို့ဆီ အသိပေးလိုက်’

ဆင်းကတော့ ကျေနပ်ပုံ မရသေးချေ။

‘သူတို့ ကိုယ်စားလှယ် ရာမက် အန်ဝါ အရင် အပတ်ထဲတုန်းက ကာလ ကတ္တားကို ပြန်ရောက်လာတယ်’

ရာမက် အန်ဝါသည် ‘စီးပွားရေး ဆိုင်ရာ ဆက်သွယ်ရေးနှင့် ပြည်သူ့ ဆက်ဆံရေး အေဂျင်စီ’ ဟု လူကြားကောင်းအောင် အမည် မှည့်ခေါ်ထား သော ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်း တစ်ခုကို ကာလကတ္တားတွင် ဖွင့်လှစ် လုပ်ကိုင်နေသူ အိန္ဒိယ အမျိုးသား တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တကယ့် တကယ်တွင်မူ အနောက်နိုင်ငံ

ရွှေကုန်သည်

အုပ်စုတွင် ခြေကုပ် ယူထားသော နိုင်ငံစုံ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများ အတွက် စက်မှုလက်မှု လျှို့ဝှက်ချက်များကို ခိုးယူခြင်း၊ အဖျက် လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများကို သူ့တပည့်တပန်းများက ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။

လိုအပ်လာလျှင် အာရှတိုက်မှ နိုင်ငံရေးသမားများကို နိုင်ငံစုံ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများ ကိုယ်စား လာဘ်ထိုးခြင်း၊ အကျပ်ကိုင်ခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများကိုပါ လုပ်ဆောင်လေ့ ရှိသည်။

မဟာ အဖွဲ့အစည်းကြီးများသည် ရာမက် အန်ဝါနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်လေ့ မရှိဘဲ ၎င်းတို့ဆီသို့ မီးခိုးကြွက်လျှောက် စုံစမ်း ထောက်လှမ်း၍ မရနိုင်အောင် ကြားလူများမှ တစ်ဆင့်သာ ဆက်သွယ်လေ့ ရှိသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းက ဆက်ပြောသည်။

‘တစ်ခု ဆိုးတာက ရာမက် အန်ဝါကို ရေဒီယိုက တစ်ဆင့် သတင်း ပို့ပေးလို့ မရတာပဲ။ မဟာ ရာဂျာကြီး သိသွားလိမ့်မယ်။ စာပို့ဖို့ ဆိုတာကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့ဆီ ရောက်အောင် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားလိမ့်မယ်’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက အကြံပေးသည်။

‘အိန္ဒိယ နယ်စပ်မှာ ရှိတဲ့ နယ်ခြားစောင့် တပ်စခန်း တစ်နေရာကို သွားစစ်ဆေးပါလား။ အဲဒီ ရောက်ပြီ ဆိုတာနှင့် အိန္ဒိယ နိုင်ငံထဲ ဝင်ပြီး ရာမက် အန်ဝါကို တယ်လီဖုန်းနှင့် ပြောတာပေါ့’

ဆင်းက စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ အနီးဆုံး နယ်ခြားစောင့် တပ်စခန်း ဖြစ်သော ချိနဂါသည် ကန်တက်မှ တစ်ရာ သုံးဆယ့်ငါးမိုင်သာ ဝေးသော်လည်း လမ်း အလွန် ဆိုးရွားသည်။ မော်တော်ယာဉ်များ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းနှင်နိုင်ပြီး နေ့ပိုင်း အလင်းရောင် ရှိချိန်၌သာ သွားလာနိုင်သည်။ လမ်းတွင် တစ်ည အိပ်ရမည့် ခရီးပင်တည်း။ ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းက ပြောလိုက်သည်။

‘နက်ဖြန် မနက် စောစော ထသွားမယ်။ နောက် တစ်နေ့ ညနေပိုင်း လောက်ကျရင် တယ်လီဖုန်း အိပ်ချိန်း ရှိတဲ့ ဘာလပါကို ရောက်မယ်’

မက် ရတ်လက်ချ်သည် မဟာ ရာဂျာကြီးနှင့် အတူ နန်းတော်ထဲတွင် သီးသီး သန့်သန့် ညစာ စားရသည်။ မက်အား ရွှေတွင်း တူးဖော်ခွင့် အခွင့်အရေး

မောင်မြင့်ကြွယ်

ပေးအပ်သည့် ကိစ္စကို နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဆယ်နာရီတွင် ကျင်းပရန် စီစဉ် ထားသော ဝန်ကြီးများ အဖွဲ့ အစည်းအဝေး၌ ထုတ်ဖော် ကြေညာမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မက်အား ထိုအစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်စေလိုကြောင်း မဟာရာဂျာကြီးက မိန့်ကြားသည်။

ဧည့်ဂေဟာသို့ ပြန်လာသော မက် တစ်ယောက် အလွန် အူမြူးနေသည်။ ဧည့်ဂေဟာမှူးက ဦးညွတ်၍ ကြိုဆိုသည်။ မက်သည် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူ့ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိလေ၏။ ဖိနပ်ချွတ်တွင် ရှိသော ပန်းအိုးထဲ၌ ပန်းပွင့်များကို အခိုင်လိုက် ထိုးစိုက်ထားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပရိဘောဂများ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် ပြင်ဆင်၍ နေရာချထားသလို ဧည့်ခန်း တစ်ခုလုံးမှာ ပိုပြီး လင်းထိန်လာသယောင်ယောင်၊ ပိုပြီး နွေးထွေးလာသယောင်ယောင် ထင်မှတ်နေရသည်။

‘မင်္ဂလာ ရှိသော ညနေခင်းပါရှင်၊ အဖျော် ယမကာများ သုံးဆောင်လိုပါသလား ရှင်’

နှုတ်ဆက်လိုက်သူမှာ အစိမ်းရောင် ဖြောင် ဆာရီ တစ်ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသူ သီတာပင်တည်း။

‘နန်းတော်က လာပို့ထားတဲ့ စကော့ ဝီစကီ ရှိပါတယ် ရှင်’

အိမ်တွင်းရှိ အပြင်အဆင်နှင့် အနေအထား ပြောင်းလဲသွားမှုကို မက် ချက်ချင်း သဘောပေါက် နားလည်လာသည်။ သီတာ တစ်ယောက် ဆက်လက် နေထိုင်ရလိမ့်မည်ဟု မဟာရာဂျာကြီးက အမှာ အထား ရှိတော်မူသောကြောင့် ဒီအမျိုးသမီးကလေးက အိမ်ရှင်မ တာဝန်ကို ချက်ချင်း လက်ငင်း လက်ခံရယူ၍ ဦးစီး ကွပ်ကဲလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်။ ရုံးတွင် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပြီးနောက် ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်ရှိ နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသူ တစ်ဦးလိုပါကလားဟု မက်က တွေးမိ၏။

‘အင်း အရက် သောက်ချင်တယ်’

သီတာက ဧည့်ဂေဟာမှူးကို ဟင်ဒီ ဘာသာနှင့် ပြောလိုက်၏။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ဧည့်ဂေဟာမှူး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

‘သူက ဝီစကီကို ရှင့်အိပ်ခန်း အထိ လာပို့ပေးမှာပါ’

ခုအထိတော့ သီတာက ကျွန်မတို့ အိပ်ခန်းဟု မပြောသေးပါလားဟု မက်က ခပ်သောသောကလေး တွေးလိုက်သေးသည်။ သူက သီတာကို နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီး သီတာက ဆွဲငင် ခေါ်ယူသွားသည့်အတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်

ရွှေကုန်သည်

သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဧည့်ဂေဟာမှူးသည် ချိပ်ပိတ်ထားသော ဘူးဆိုးကို မဖောက်ရသေးသည့် ဒင်ပယ် ဟိတ်ခံ ဝီစကီ ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက် တစ်လုံး၊ ရေတစ်ကရားတို့ကို တင်ထားသော ငွေလင်ပန်းကို ကိုင်၍ ရောက်ရှိလာသည်။ သူက ငွေလင်ပန်းကို စားပွဲ တစ်လုံးပေါ်တွင် တင်လိုက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

မက်က မေးလိုက်၏။

‘ဖန်ခွက် တစ်လုံးတည်းလား’

‘ကျွန်မ ဝီစကီ မသောက်ပါဘူး’

မက်က ပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်ပြီး နှစ်ပက်ခန့် ထည့်လိုက်သည်။ ဝီစကီ သောက်ရသည်မှာ အရသာ ရှိလှသည်။

‘ထပ်ယူဦးမလား’

သီတာက မေးလိုက်ခြင်းပင်။

‘တော်ပါပြီ၊ အခု သောက်လိုက်တာနှင့်တင် လုံလောက်သွားပါပြီ’

‘ဒါဆိုရင် ရှင့်ကို ကျွန်မ ရေချိုးပေးမယ်’

ရေချိုး ဇလုံကြီးမှာ ရာစုနှစ် အစဦးပိုင်းလောက်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့သော ဥရောပ တိုက်ရှိ ဇိမ်ခံ ဟိုတယ်ကြီးများတွင် တွေ့ရတတ်သော ရေချိုး ဇလုံကြီးများကဲ့သို့ အလွန် ကြီးမားသည်။ မီးသွေး မီးဖိုနှင့် အပူပေးထားသော အောက်ထပ်ရှိ ဘွိုင်လာအိုးမှ တစ်ဆင့် ရောက်ရှိလာသည့် ရေနွေးထဲသို့ သီတာက ထင်းရှူးနဲ့ သင်းသော အမွှေးနံ့သာရည်ကို လောင်းထည့်ပေးသည်။ မက်က ရေချိုးဇလုံထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ သီတာက ဆပ်ပြာတိုက်ရင်း အညောင်းပြေအောင် နှိပ်နယ်ပေးသည်။

ရေချိုးဇလုံထဲမှ ပြန်ထလာသော မက်က သီတာကို လှမ်းဖက်လိုက်၏။ သီတာသည် လှစ်ခနဲနေအောင် ရှောင်ထွက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ မက်က သီတာကို အမိအရ ဖမ်းလိုက်လေသည်။

နန်းတော်၏ ညီလာခံ ခန်းမဆောင်ထဲ၌ ကျင်းပသော အစည်းအဝေးမှာ ခဏသာ ကြာသည်။ မဟာရာဂျာ နာရယန် မဟိန္ဒရာ ကရမ်ချတ်က စင်ပိုရ်၌ ရွှေရှာဖွေခွင့်ကို မက်သယူး ရတ်လက်ချ် တစ်ဦးတည်းအား လုံးဝ ဥသံ ပေးအပ်

လိုက်ကြောင်း၊ ရွှေ လိုက်လံ ရှာဖွေရာတွင် ကုန်ကုသည့် စရိတ်စက မှန်သမျှကို ရတ်လက်ချ် ဘာသာ ကျခံရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆာခါနာ အစိုးရက ရတ်လက်ချ် အား ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အကူအညီ ပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားသည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက မှတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ပေးရန် ရှိ မရှိ ဝန်ကြီးချုပ် အား မေးမြန်းသည်။

‘တော်ကြီးဘုရားရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရန် ရိုသေ ကျိုးစွဲစွာ သစ္စာ တော် ခံယူမည် ဖြစ်ကြောင်းပါ’

ဝန်ကြီးချုပ်က ဦးညွတ်၍ အရိုအသေ ပြုရင်း ပြန်လည် လျှောက်တင် သည်။

‘ဒေါ်ဂျီသည် ဣန္ဒြေ လုံးဝ မပျက်’ ဟု မဟာ ရာဂျာကြီးက တွေးလိုက် ၏။ နေရာတကာမှာ ယုံကြည် စိတ်ချရသူပါ တကား။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ခရီးဆောင် အိတ်ထဲသို့ အဝတ်အစားများ ထည့်နေသော မက် ရတ်လက်ချ်ကို မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် သီတာ တစ်ယောက် မျက်နှာ ကလေး အိုသွားသည်။

‘ရှင် အမေရိကကို ပြန်တော့မလို့လား’

‘မနက်ကျရင် ဒါဂျီလင်ကို သွားရုံတင်ပါ၊ ရာသီဥတု အခြေအနေ မဆိုး ရွားရင် ညနေ ပြန်လာခဲ့မယ်’

မက်က သူသည် ဒါဂျီလင်နှင့် ကန်တက်ကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ ကူးသန်း၍ လေယာဉ်ဆီ ပီပါများကို သယ်ယူ စုဆောင်းရန် လိုအပ်မည် ဖြစ် ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ စင်ပိုရီအား ကောင်းကင်ယံမှ ပျံဝဲ၍ လေ့လာရန် လေ ယာဉ်ဆီများကို စုဆောင်း သိုမှီးထားဖို့ လိုအပ်မည် ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မလည်း ရှင်နှင့် လိုက်ခဲ့ပါရစေ’

‘မင်း ကိုယ်အလေးချိန် ဘယ်လောက်လဲ’

‘ကိုးဆယ့် ခြောက်ပေါင်’

‘မင်းကို ငါ ခေါ်သွားရင် ငါ သယ်လာနိုင်မယ့် ဓာတ်ဆီ အလေးချိန်မှာ’

ကိုးဆယ့်ခြောက်ပေါင်စာ လျော့သွားမှာပေါ့၊ မင်း မလိုက်ရဘူး’

‘ဒါဖြင့်ရင် ရှင် ကျွန်မကို ဒီည တစ်ဝကြီး ချစ်ရမယ်’

မက်က တဟားဟား ရယ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ရှစ်နာရီတွင် နန်းတော်မှ လွတ်လိုက်သော ဘင်တလီ ကားဟောင်း တစ်စီးက မက်အား လေယာဉ်ကွင်းသို့ လိုက်ပို့သည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးက လေယာဉ်ကွင်းတွင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး အစောင့် ချထား ပေးသော်လည်း မက်က အရဲမစွန့်ချေ။ ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ်အား ချို့ယွင်းအောင် မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကမျှ ဒုက္ခ ပေးမထားကြောင်း သေချာသည့် အခါကျမှ စတင် ထွက်ခွာတော့သည်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီ မကြာမြင့်မီ မက်သည် ဒါဂျီလင်သို့ ရောက်ရှိလာ ၏။ ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ်တွင် ထပ်မံ ဆီဖြည့်ရန်နှင့် တစ်ခေါက် တစ် ခေါက်တွင် တတ်နိုင်သလောက် သယ်ဆောင်သွားရန် လေယာဉ်ဆီများကို လေး ဆယ့်နှစ် ဂါလန်ဝင် ပီပါများနှင့် ထည့်ပြီး လေယာဉ်ပေါ်သို့ တင်ပေးရန် အစီ အစဉ် ပြုလုပ်သည်။ ထို့နောက် ဒါဂျီလင် မြို့ထဲသို့ သွားရောက်ပြီး သီတော့ အတွက် လက်ဆောင် အဖြစ် အကောင်းစား ပိုးဖျင်လိပ်များကို များများစားစား ဝယ်ခြမ်းလိုက်သည်။

ဒါဂျီလင်၏ အရှေ့ဘက်စူးစူး ရှစ်ဆယ့် တစ်မိုင် အကွာအဝေးတွင် ရှိသော အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၏ နယ်ခြားမြို့ ဖြစ်သည့် ဘာလပါမြို့ရှိ တယ်လီဖုန်း အိတ်ချိန်း သို့ ဗိုလ်ချုပ် ဘဟာဒူး ဆင်း ရောက်ရှိနေသည်။ သူက ကာလကတ္တားရှိ ရာ မက် အန်ဝါအား တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်သွယ်ရန် ဘွတ်ကင် လုပ်လိုက်၏။

နှစ်နာရီ ကြာမှ ဆက်သွယ်၍ ရသည်။
ဘဟာဒူး ဆင်းက ရာမက် အန်ဝါကို အသိပေးသည်။

‘ကျုပ်တို့တော့ တစ်ချီ ခံလိုက်ရပြန်ပြီ၊ မက်သယူး ရတ်လက်ချ်ကို ရွှေ ရှာဖွေခွင့် ပေးလိုက်ပြီ’

ရာမက် အန်ဝါ၏ လေသံက အေးစက်စက် မာကျောကျော ရှိသည်။

‘အဲဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ခင်ဗျားတို့ ကတိ ပေးထားတာပဲ၊ အဲဒီလို မဖြစ်စေဖို့ အတွက် ခင်ဗျားတို့ကို ပိုက်ဆံ အများကြီး ပေးထားတာဗျ’

‘ဒီက ပြဿနာက အခိုက်အတန့်ကလေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ပေးထားတဲ့ ကတိ အားလုံး မပျက်စေရပါဘူး’

ရာမက် အန်ဝါက ဖြေသည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ကျုပ် ဆရာတွေဆီကို ပြန်သတင်းပို့ရုံပဲ ရှိမယ်၊ သူတို့က ခင်ဗျား ပြောတဲ့ သတင်းကို သူတို့ ဆရာတွေဆီ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တင်ပြ လိမ့်မယ်၊ ထိပ်ဆုံး ရောက်တဲ့အခါကျတော့ အောက်ဘက်ကို တစ်ဆင့်ပြီး တစ် ဆင့် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ နောက်ထပ် ညွှန်ကြားချက်တွေ ကျုပ်ဆီ ပြန် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ဝှက်ဒ်ဘိုင် ဂျင်နရယ်’

ဒက်ပ် ဘဟာဒူး ဆင်းသည် တစ်ဖက်မှ အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွားသော တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူက စကား ပြောခွက်ကို စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ပြန်ချလိုက်၏။

ရာမက် အန်ဝါ၏ ဆရာ ဆရာများသည် မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း သူ မသိ။ သို့သော် ထိပ်ဆုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အလွန် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာပြီး အလွန် ဩဇာ တိက္ကမ ရှိသူများ ဖြစ်ကြကြောင်း သူ သိပါသည်။

၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ရွှေ ထရွိုင် တစ်အောင်စသည် အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၂၀.၆၇ သာ တန်ဖိုး ရှိသည်။ နောက်နှစ်တွင် သမ္မတကြီး ဖရန်ကလင် ဒီ ရူးစဗဲက တစ်အောင်စလျှင် ၃၅ ဒေါ်လာ အထိ မြှင့်တင်လိုက်၏။ အမေရိကန် ပြည် ထောင်စု အစိုးရသည် ရွှေ အမြောက်အမြားကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ အမေရိကန် အစိုးရက သတ်မှတ်လိုက်သော ရွှေဈေးကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက လက်ခံကြပြီး ထိုဈေးနှုန်းသည် ၁၉၆၈ ခုနှစ် အထိ တည်တံ့နေသည်။

ထို့နောက် ချားလ်စ် ဒီဂေါလ်၏ ငွေကြေး စစ်ဆင်မှုကြောင့် မီးလောင် လေပင့် ဖြစ်ပြီး ရွှေကို အလှအယက် ဝယ်ယူမှုများကြောင့် တစ်အောင်စလျှင် ၄၄.၃၆ ဒေါ်လာ အထိ ဖြစ်လာရသည်။ ရွှေဈေးကွက်မှ လိုအပ်ချက် အချို့ အဝက်ကို ဗဟိုဘဏ်များတွင် သိမ်းဆည်းထားသော အရန်ရွှေထဲမှ ချရောင်း ကြသည်။ ဗဟိုဘဏ်များတွင် သိမ်းဆည်းထားသော အရန်ရွှေ ပမာဏ လျော့ နည်း ကျဆင်းလာသည်နှင့် အမျှ ငွေရေး ကြေးရေး အကျပ်အတည်းများ ဖြစ် ပေါ်လာသည်။

ဤတွင် ရွှေဈေးနှုန်းကို နှစ်ဆင့် ထားရှိရန် နိုင်ငံတကာ သဘော တူညီ ချက် တစ်ရပ် သတ်မှတ်ပြီး ငွေရေး ကြေးရေး အကျပ်အတည်းကြောင့် ပေါ် ပေါက်လာမည့် ဘေး အန္တရာယ်ကို ရှောင်လွှဲလိုက်ကြသည်။ နိုင်ငံတကာရှိ အစိုးရပိုင် ရွှေများကို တစ်အောင်စလျှင် ၃၅ ဒေါ်လာနှုန်းဟု ဆက်လက် သတ် မှတ်ပြီး နိုင်ငံ အချင်းချင်း ငွေရေး ကြေးရေး အပေးအယူ ရှင်းတမ်း ပြုလုပ် သည့် အခါ ထိုဈေးနှုန်း အရ ပေးချေကြရမည် ဖြစ်သည်။ အစိုးရက မပိုင်ဆိုင် သော ရွှေများကမူ ပုဂ္ဂလိက ဈေးကွက်၌ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် ဈေးနှုန်းနှင့် လွတ်လပ်စွာ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားကြရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအစီအစဉ်မှာ အစ ပထမပိုင်းတွင် အဆင်ပြေနေသည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် အတွင်းတွင် ပုဂ္ဂလိက ဈေးကွက်မှ ရွှေဈေးနှုန်းမှာ တရားဝင် သတ်မှတ်ထား

သော နှုန်းထက် အများအားဖြင့် တစ်ဒေါ်လာခန့်သာ ပိုတတ်သည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် သမ္မတ နစ်ဆင်က 'စီးပွားရေး ပေါ်လစီသစ်' ကို ကြေညာ လိုက်သော အခါ ဈေးနှုန်း တည်ငြိမ်မှု ပျက်ပြားသွားသည်။ နစ်ဆင်က နိုင်ငံ တကာ အပေးအယူ ရှင်းတမ်းများကို ပေးချေ ရှင်းလင်းရာတွင် အမေရိကန် အစိုးရပိုင် အရန်ရွှေများနှင့် ပေးဆပ်သည့် အစဉ်အလာကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက် သည်သာမက အမေရိကန် ဒေါ်လာ အတွက် ကျောထောက် နောက်ခံ အဖြစ် ရွှေ နှစ်ဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်း ထားရှိရမည် ဆိုသော အမည်ခံလောက်သာ ရှိ တော့သည့် မူကိုပါ ပယ်ဖျက်လိုက်ကြောင်း ကြေညာသည်။

နစ်ဆင်က ရွှေ တစ်အောင်စ၏ တန်ဖိုးကို ၃၈ ဒေါ်လာဟု တရားဝင် ပြင်ဆင် သတ်မှတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အမေရိကန် ဒေါ်လာ၏ တန်ဖိုးကို ရှစ် ဒသမ ငါး ရာခိုင်နှုန်း ထပ်မံ လျှော့ချခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဆယ့်လေးလ မပြည့်မီ နောက် တစ်ကြိမ် ဒေါ်လာ တန်ဖိုးချမှု ထပ်မံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ တရားဝင် ရွှေဈေးနှုန်းကို ၄၂.၂၂ ဒေါ်လာ အထိ တိုးမြှင့် သတ်မှတ်လိုက်ပြန်၏။ ဤမှ အစပြု၍ ပုဂ္ဂလိက ရွှေဈေးကွက်တွင် ရွှေသည် တစ်စတစ်နှင့် တစ်ရိန်ထိုး ဈေး တက်လာသည်။

နစ်ဆင် အစိုးရ၏ စီးပွားရေး ပေါ်လစီသစ်သည် 'ငွေရေး ကြေးရေးဆိုင်ရာ မူဝါဒ ပါရဂူ' ဟု အများက အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသော ဘဏ္ဍာရေး ဒုဝန်ကြီး အိုင် ဂျေ့နော်၏ ဦးနှောက်မှ ပေါက်ဖွားလာသည် ဆိုခြင်းမှာ သိသာ ထင်ရှား လှသည်။

အိုင် ဂျေ့နော်သည် စတားဒီဗန် နေရှင်နယ် ဘဏ်၏ အုပ်ချုပ်မှုဆိုင်ရာ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးမှ ဘဏ္ဍာရေး ဌာနသို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရေနေသည် စတားဒီဗန် နေရှင်နယ် ဘဏ် ဘုတ်အဖွဲ့ ချယ် ယာမင် ချားလ်စ် ဂျော်ဒန် စတားဒီဗန်၏ လက်ဝေခံ တပည့် အဖြစ် လျှို့လျှို့ ဝှက်ဝှက် ဆက်လက် တည်ရှိနေဆဲပင်။ အိုင် ဂျေ့နော်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ လိုက်လံ စုံစမ်း၍ မရနိုင်သော ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းခွဲကို စတားဒီဗန်ထံမှ နှစ်စဉ် ရရှိနေသည်။ ထိုငွေ ပမာဏမှာ ပေးရသူ အတွက် မထောင်းတာလှသလို သုံးရ စွဲရကျိုးလည်း နပ်ပါပေသည်။

ရွှေကုန်သည်

စတားဒီးဗန် မိသားစုသည် စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ် ဘဏ် တစ်ခုတည်းကိုသာ ပိုင်ဆိုင်သည် မဟုတ်။ သူတို့၏ စီးပွားရေး အင်ပိုင်ယာတွင် နိုင်ငံစုံမဟာ ကော်ပိုရေးရှင်းကြီးများသာမက စီးပွားရေး လောကရှိ ကဏ္ဍ မျိုးစုံမှ လုပ်ငန်း မျိုးစုံ ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည်။ ထိုလုပ်ငန်းများထဲမှ တစ်ခုမှာ မဟာ ရေနံ ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခု ဖြစ်သော အင်ဒိုင်း ရေနံကုမ္ပဏီ၊ သို့မဟုတ် အမိနီကို ပင်တည်း။ နောက်တစ်ခုမှာ အဖိုးတန် သတ္တု မျိုးစုံကို ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်၌ လိုက်လံ တူးဖော် ထုတ်လုပ်နေသော မိုင်ရာမိုင်းစ် အမည်ရှိ မဟာ မဟာ ကုမ္ပဏီကြီးပင်တည်း။

စီးပွားရေး ပေါ်လစီသစ်ကို တကယ် ပြုစု ရေးဆွဲသူမှာ ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အိုင် ရေနော်က ၎င်းကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲသော ပေါ်လစီ အဖြစ် အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်နေသော နစ်ဆင် အစိုးရထံ တင်ပြရန် စတားဒီးဗန်က ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ လှလှပပလေး ဖြစ်အောင် တန်ဆာ ဆင်ထားသော ထိုစီးပွားရေး ပေါ်လစီက စတားဒီးဗန်အား စီးပွားရေး နယ်ပယ်တွင် မတန်တဆ ပမာဏဖြင့် အေးဓားပြ တိုက်ခွင့် ရအောင် ဖန်တီးပေးလိမ့်မည်ကို သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး သိကြသည်။

ရွှေဈေး တက်လိမ့်မည်ဟု ယူဆပြီး အလှအယက် ဝယ်ကြသူများကြောင့် ရွှေဈေး မြင့်မြင့်မားမား တက်မလာမီကပင် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန် နှင့် သူ့ကုမ္ပဏီ အုပ်စုက ရွှေ အများအပြားကို စောစောစီးစီး စဝယ်ခဲ့ကြသည်။

နိုင်ငံတကာတွင် ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည့် အခြေအနေကို အိုင် ရေနော်၏ ကြိုတင် သတင်းပေးမှုကြောင့် ရွှေဈေး အတက်ဆုံး အချိန် ၁၉၇၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် ပြန်ရောင်းထုတ်လိုက်ရာ အခွန် ပေးဆောင်ရန် မလိုသော ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း တစ်ထောင့်ငါးရာကို အချောင် မြတ်စွန်းလိုက်သည်။ ထိုအေးဓားပြ တိုက်ထားသည့် ငွေထဲမှ စတားဒီးဗန် ရရှိမည့် ကိုယ်ပိုင် အမြတ်မှာ သန်းနှစ်ရာကျော် ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ထိုကိစ္စထက် အများကြီး ပို၍ တာသွားမည့် အကြံအစည်ကြီး တစ်ခုကို ချက်ချင်း တွေးမိတော့သည်။ သူက ပုဂ္ဂလိက ရွှေဈေးကွက်ကို လွှမ်းမိုးပြီး အနိုင်ယူရန် ဆိုသော စိတ်ကူးပင်။ အတိုချုံး၍ ဆိုရသော် ရွှေဈေးကွက် ချုပ်ကိုင်ရန်ပင်တည်း။

သူက ဘဏ္ဍာရေး ဒုတိယ ဝန်ကြီး အိုင် ရေနော်ကို ပြောလိုက်၏။
'အတွင်းလူ အနေနှင့် မင်း ရှိနေပြီ ဆိုတော့ မအောင်မြင်စရာ လုံးဝ မရှိနိုင်ပါဘူးလေ'

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ စီဂျေ’
ရေနော်ကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။

အင်မတန် စိတ်ချနိုင်လောက်သော ခန့်မှန်း တွက်ချက်ထားမှု အရ ပုဂ္ဂလိက ရွှေဈေးကွက်၌ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားနိုင်သည့် ရွှေပမာဏမှာ အောင်စ သန်း ပေါင်း နှစ်ရာခန့်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေအောင်စ တစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ငါး သန်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားမည် ဆိုပါက ရွှေဈေးကွက်ကို ထိထိရောက်ရောက် ချုပ် ကိုင်ထားနိုင်စွမ်း ရှိမည်ဟု စတားဒီးဗန်က တွက်ချက်ထားသည်။

ဤ မဟာ အကြံအစည်ကြီးကို စတင် စီမံကိန်း ရေးဆွဲစဉ် အခါက ပုဂ္ဂလိက ရွှေဈေးသည် ဒေါ်လာ ကိုးဆယ် တစ်ဝိုက်တွင်သာ ရှိသည်။ သို့ရာ တွင် ရွှေကို အဆက်မပြတ် ဆက်လက် ဝယ်ယူနေမည် ဆိုပါက ရွှေဈေးသည် ထိုးတက်သွားမည်သာတည်း။ သူ လိုချင်သော ရွှေပမာဏ အထိ ဝယ်ယူ ရရှိ ချိန်တွင် ရွှေတစ်အောင်စ၏ ပျမ်းမျှ တန်ဖိုးမှာ ဒေါ်လာ ၁၅၀ ခန့် ရှိမည် ဖြစ် ပြီး အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း တစ်သောင်း ကိုးထောင် (ဆယ့်ကိုး ဘီ လီယံ) သုံးစွဲရန် လိုအပ်မည် ဖြစ်သည်။

အိုဝင် ရေနော်က ဟောကိန်း ထုတ်သည်။

‘ခင်ဗျားက ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်မိပြီ ဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ရွှေဈေးက ဒေါ်လာ လေးရာ အထိ ဈေးတက်သွားလိမ့်မယ်’

ဒါဆိုလျှင် စုဆောင်းလာသော ရွှေများကို ဈေးနှုန်း မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေ သော ရွှေဈေးကွက်တွင် ချရောင်းမည် ဆိုပါက အမြတ်ငွေမှာ ဒေါ်လာ သန်း သုံးသောင်း အထက်တွင် ရရှိပေမည်။ အမြတ်ငွေများကို ထို့ထက်မက ပိုရ အောင် လုပ်နိုင်မည်လည်း ဖြစ်သည်။ ရွှေဈေး ဝန်းခနဲ ထိုးတက်သွားမည် ဆိုပါက ဒေါ်လာနှင့် အခြား ငွေကြေးများ၏ တန်ဖိုးမှာ လျော့နည်း ကျဆင်း သွားရမည်သာ။ ရွှေဈေး မြင့်တက်နေပြီး ငွေတန်ဖိုး ကျဆင်းနေမည် ဆိုပါက စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ်နှင့် လက်အောက်ခံ ကုမ္ပဏီများသည် ပြည်တွင်း ပြည်ပမှ ပေးဆပ်စရာ ရှိသည့် အကြွေးများကို တန်ဖိုး မရှိသော ငွေစက္ကူများ နှင့် ပေးဆပ်နိုင်မည် ဖြစ်ပြီး အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကိုမူ တန်ဖိုး ကြီးမြင့်နေပြီ ဖြစ်သော ရွှေဖြင့် ဝယ်ယူနိုင်မည် ဖြစ်သည့် အတွက် ထိုပစ္စည်းများ၏ တကယ့် တန်ဖိုးကို အပြည့်အဝ မပေးရဘဲ သက်သက်သာသာနှင့် ဝယ်ယူ ရရှိမည့်

ရွှေကုန်သည်

သဘော ဖြစ်သည်။ ခြံ၍ ဆိုရသော် တကယ် မြတ်စွန်းနိုင်သည့် ပမာဏမှာ ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း တစ်သိန်း (ဘီလီယံ တစ်ရာ) အထိ ရှိနိုင်သည်။

ဤစီမံချက်တွင် ဟာကွက် ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်တည်း။ အန္တရာယ် ရှိနိုင်သည့် တစ်ကွက်မှာ ပမာဏ များပြားလှသော ရွှေသစ်များသည် ရွှေဈေး ကွက်သို့ ရောက်ရှိလာနိုင်သည့် အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

စတားဒီးဗန်၏ စီမံချက်ကို ပျက်ပြားစေနိုင်သည့် ပမာဏမှာ နှစ်နေရာ တည်းကသာ ထွက်ပေါ် လာနိုင်သည်။ ပထမဦးဆုံး ထွက်ပေါ် လာနိုင်သည့် နေရာမှာ နိုင်ငံပိုင် ရွှေတိုက်များနှင့် ဗဟိုဘဏ်များ ဖြစ်ပြီး ဤကိစ္စမျိုး မဖြစ် ပေါ်လာအောင် အိုဝင် ရေနေော်က အာမခံမည် ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ပိုင် အရန်ရွှေများအား ချမရောင်းအောင် အိုဝင် ရေနေော်က ကာကွယ် တားဆီးနိုင်မည် ဖြစ်သလို အခြားနိုင်ငံများက ချရောင်းမည့် ကိစ္စကို လည်း အမေရိကန် နိုင်ငံ အနေနှင့် ပိတ်ပင် ဟန့်တားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဒုတိယ တွေ့ကြုံရမည့် အန္တရာယ်မှာ ရွှေသစ် အမြောက်အမြားကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိလာနိုင်သည့် ကိစ္စပင်တည်း။ ဒါကတော့ သိပ်ကို မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စ တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာသေးသော ကာလ အတွင်းက ပြောပလောက် သော ရွှေပမာဏ အထိ ရှာဖွေ တွေ့ရှိသူများ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ချေ။

အဆိုပါ ရှာဖွေ တွေ့ရှိမှုများသည် ရွှေဈေးကွက်ကို ကမောက်ကမ ဖြစ် စေနိုင်သည် အထိ များပြားခြင်းလည်း မရှိပါ။ သို့တိုင်အောင် ချားလ်စ် စတား ဒီးဗန် အနေနှင့် ရှိသမျှ အန္တရာယ်ကို ဟန့်တား ပယ်ဖျက်ထားရန် သန့်ဋ္ဌာန် ချထားသည်။ ကမ္ဘာ တစ်ဝန်းလုံး၌ ရွှေ အမြောက်အမြား ထွက်နိုင်သည်ဟု ထင်ရှား ကျော်ကြားနေသည့် နေရာမှာ အာရှတိုက်မှ ဆာခါနာ နိုင်ငံပင်တည်း။

စတားဒီးဗန်သည် မိုင်ရာမိုင်းစ် ကုမ္ပဏီမှ အကြီးအကဲများအား ဆာခါနာ အစိုးရထံ ချဉ်းကပ်၍ ဆာခါနာ နိုင်ငံတွင် ရွှေသတ္တု ရှာဖွေခွင့်နှင့် တူးဖော် ခွင့် အထူး အခွင့်အရေးများ ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ရန် အမိန့်ပေး လိုက်သည်။ ထိုကိစ္စကို လက်ဝယ် ပိုင်ပိုင် ရရှိထားမည် ဆိုပါက သူ့စီမံချက်သည် လုံးဝ ရေပက်၍ မဝင်နိုင်ပြီတည်း။

ဆာခါနာ နိုင်ငံ၏ အကြီးအကဲသည် မိုင်ရာမိုင်းစ်၏ ချဉ်းကပ်ချက် မှန် သမျှကို ငြင်းပယ်နေသဖြင့် စတားဒီးဗန် ဦးနှောက် ခြောက်ခဲ့ရသည်။ ဤတွင် စတားဒီးဗန်က သူ့တပည့်များအား လာဘ် ထိုး၍ ထိုးဖောက် ချဉ်းကပ်သော နည်းကို အသုံးပြုရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

သိပ်မကြာမီ ၎င်း၏ တပည့်များသည် ဆာခါနာ နိုင်ငံ၏ တပ်မတော် ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ် ဆပ် ဘဟာဒူး ဆင်း၊ ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီတို့နှင့် အဆက်အသွယ် ရရှိသွားသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်အား ဒေါ်လာ တစ်သိန်းစီ ပေးလိုက်ပြီးနောက် အနာဂတ် ကာလတွင် ပိုမို ရရှိစေမည်ဟု အာမခံချက် ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ကလည်း ၎င်းတို့၏ အရှိန်အဝါကို အသုံးပြု၍ မိုင်ရာ မိုင်းစံအား ရွှေ ရှာဖွေခွင့်၊ တူးဖော်ခွင့် ရအောင် အပြန်အလှန် ကူညီကြမည် ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့သော နည်းဗျူဟာများသည် ယခင် ယခင်ကလည်း စတားဒီးဗန် အဖို့ အမြဲတစေ အောင်မြင်မှု ရရှိစေခဲ့သည်။ ဆာခါနာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်း နိုင်ပြီဟု ယူဆသောကြောင့် နောက်တစ်ဆင့် ခြေလှမ်းကို ထပ်လှမ်းလိုက်ပြန် သည်။

ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် ဆိုသည့် စီမံကိန်း အတွက် ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း တစ်သောင်း ကိုးထောင် သုံးစွဲရန် လိုအပ်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အစွန်းထွက် ပမာဏလောက်ကိုသာ ဝယ်ယူထားရန် လိုအပ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ငွေသား အနေနှင့် အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ သန်း ခြောက်ထောင်ခန့် သုံးစွဲရန် လိုအပ်ပေ လိမ့်မည်။

အခြား အခြားသော အရင်းရှင်ကြီးများ နည်းတူ စတားဒီးဗန်သည် စွန့်စွန့် စားစား လုပ်ကိုင်ရမည့် ကိစ္စများတွင် သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေထဲမှ ထုတ်နုတ် သုံးစွဲလေ့ မရှိချေ။ သူ့အနေနှင့် စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ်နှင့် လက်အောက်ခံ ကုမ္ပဏီ များမှ ဒေါ်လာ သန်း နှစ်ထောင်ကို သူ ဖန်တီးထားသော ကမ္ဘာ့ အရပ်ရပ်ရှိ အမည်ခံ ကော်ပိုရေးရှင်းများအား အတိုးနှုန်း သက်သက်သာသာနှင့် ထုတ်ချေး သည့် သဘောမျိုး ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပြီး ထုတ်နုတ် သုံးစွဲရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိ သည်။ နောက်ထပ် ဒေါ်လာ သန်းလေးထောင် လိုအပ်ဦးမည်။ အဆိုပါ ငွေကို မည်သည့် နေရာမှ သွားဆွဲရမည် ဖြစ်ကြောင်း သူ အတိအကျ သိထားသည်။

ဟာဂျာ ပြည်နယ် ဖော်ဘွား အီမာနဆစ် အလ် ရာမန်သည် အမီနီကို ရေနံ ကုမ္ပဏီမှ ရေနံခိုင်ကြေး အဖြစ် တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ သန်းသုံးထောင် ရရှိနေပြီး အဆိုပါ ငွေထဲမှ အများစုကို သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေ အဖြစ် ရယူထားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အလွန် များပြားလှသော ငွေကြေး ပမာဏကို စတားဒီးဗန်

ရွှေကုန်သည်

နေရှင်နယ် ဘဏ်နှင့် ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်ရှိ အခြား ဘဏ်များတွင် အပ်နှံထားသည်။ သို့တိုင်အောင် ရလေ လိုလေ အိုတစ္ဆေ ဖြစ်နေသေးသည်။

မိုက်ကယ် အောဘက်သည် ဆိုစိုင်းတီ အောဘက် ဘဏ်၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်သလို ထိုဘဏ်သည် ပြင်သစ် နိုင်ငံရှိ အကြီးဆုံးဘဏ် တစ်ဘဏ် ဖြစ်သည်။ ရှေးယခင်က စ၍ မိုက်ကယ် အောဘက်သည် စတားဒီးဗန်နှင့် လက်တွဲ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး သြဇာ အာဏာ ကြီးမားရေးနှင့် ပိုမို ချမ်းသာ ကြွယ်ဝစေ ရေးတို့ အတွက် အမြဲတစေ နည်းလမ်း ရှာဖွေနေသူလည်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ် သြဂုတ်လတွင် စတားဒီးဗန်သည် သူပိုင် ဘိုးအင်း ၇၂၇/၁၀၀ လေယာဉ်ပျံနှင့် ဟာဂျာသို့ ခရီးထွက်သွားသည်။ ကုဋေကြွယ် သူဌေးသားကြီး စတားဒီးဗန်သည် အမေရိက၌ နေထိုင်စဉ် ဟိတ်ဟန် တစ်ခွဲသားနှင့် ခရစ်ယာန် အသင်းတော်မှ ဥပါသကာ ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ခံယူထား သော်လည်း ဟာဂျာသို့ ရောက်လျှင် ထိုမျက်နှာဖုံးကို ခွာချထားနိုင်သည်။

သူသည် ရှိတ် နဆစ်လိုပင် အပျော်ကြူးလိုသည့် စိတ်ဓာတ် အပေါ် အခြေ ခံ၍ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလိုသည့် စိတ်၊ သြဇာ တိက္ကမ ရှိလိုသည့် စိတ်ဓာတ်များ ကြီးထွား ရင့်သန်လာသူ ဖြစ်သည်။ စတားဒီးဗန်သည် ဟာဂျာတွင် ရက်သတ္တ ပတ် ကြာမြင့်အောင် နေထိုင်သည်။ ရှိတ် နဆစ်သည် စတားဒီးဗန်အား ဘီရုတ်၊ အေသင်နှင့် ရောမမှ ဟာဂျာသို့ လေယာဉ်နှင့် ခေါ်ဆောင်လာသော အမျိုးသမီး ပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် ဧည့်ခံသည်။

အပျော်ကြူးကြပြီး ခေတ္တ ခဏ အနားယူချိန်တွင် အလုပ်ကိစ္စ အကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ ရှိတ် နဆစ်သည် စတားဒီးဗန်၏ စီမံကိန်းကို ချက်ချင်း လက်ငင်း ဆိုသလို သိပ် သဘော ကျသွားသည်။ သူ့ဘက်က ပြောစရာ တစ် ကွက်သာ ရှိသည်။

နဆစ်က ပြောလိုက်သည်။

‘မိုက်ကယ် အောဘက်က ဂျူးလူမျိုးဗျ၊ သူက အာရပ် တစ်ယောက်နှင့် လက်တွဲရမယ့် ကိစ္စကို ဘယ်လိုများ သဘော ထားမလဲ’

စတားဒီးဗန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်၏။

‘မိုက်ကယ်ဟာ အမြတ် ရပြီ ဆိုတာနှင့် သူ့ဘာသာရေး ကိစ္စကို မေ့ပစ်တဲ့ လူပါ’

‘ကျုပ်လည်း ဒီလိုပါပဲလေ’

စတားဒီးဗန်သည် ဟာဂျာမှ ပဲရစ်သို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသည်။

စတားဒီးဗန်က သူ့ စီမံကိန်းကို အကြမ်းဖျင်း ရှင်းပြလိုက်သော အခါ မိုက်ကယ် အောဘက်က မှတ်ချက်ချသည်။

‘လက်ရဲဇက်ရဲနှင့် မငြင်းရဲအောင်ကို ဖြစ်သွားပြီဗျို့၊ ကျုပ်လည်း ဝင်ပါ တယ်လို့သာ သဘော ထားလိုက်ပါတော့’

နောက်ထပ် တစ်ပတ် အကြာ နူးရောခံ၌ ၎င်းတို့ သုံးဦး ထပ်မံ တွေ့ဆုံ ကြသောအခါ သုံးဦးစပ် ရွှေဝယ်မည့် အစီအစဉ်ကို အမည်ခံ သက်သက်သာ ဖြစ်သော ကော်ပိုရေးရှင်းများနှင့် ဘဏ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ၊ ပွဲစားပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့မှ တစ်ဆင့် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် ဝယ်ယူကြရန် သဘော တူညီ လိုက်ကြသည်။

ဆင်ဒီကိတ်ကြီးကို ယခု ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်ပြီးလေပြီ။

ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် ဆိုသည့် အစီအစဉ် စတင် အကောင်အထည် ပေါ်လေပြီ။

နိုဝင်ဘာ ပထမပတ်တွင် မက်သယူး ရတ်လက်ချ် ဆိုသူ တစ်ယောက် ကာလ ကတ္တားသို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း စတားဒီးဗန်ထံ သတင်း ရောက်ရှိလာသည်။ အောင်မြင်နေသော တသီးပုဂ္ဂလ ရွှေ ရှာသူ ရတ်လက်ချ်သည် ရွှေ ရှာဖွေရန် အတွက် ဆာခါနာ နိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရရန် ကြိုးပမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လာဘ် ယူထားသော ဆာခါနာ အရာရှိကြီးများက ရတ်လက်ချ် ဝင်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဟု စတားဒီးဗန်၏ ကိုယ်စားလှယ်များကို အာမခံကြသည်။ ကုဋေကြွယ် သူဌေးကြီး စတားဒီးဗန်ကတော့ ထိုကိစ္စ ထိုနေရာမှာပင် တစ်ခန်း ရပ်ပြီဟု ယူဆလိုက်သည်။

သို့သော် နိုဝင်ဘာ ၂၅ ရက်တွင် ဆာခါနာ ပရောဂျက်ကို ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲရသူ အရာရှိကြီး တစ်ဦးသည် ဖရန့်ဖတ်မှ နယူးယောက်သို့ ရောက်ရှိ လာသည်။

ကာလကတ္တားမှ သူ့ထံသို့ ပေးပို့လိုက်သော အစီရင်ခံစာကို ယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ရတ်လက်ချ်ကို ရွှေတူးဖော်ခွင့် ပေးလိုက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဂျင်နရယ် ဆင်း အာမခံတာကတော့’

စတားဒီးဗန် တစ်ယောက် ဒေါသုပုန် ထလေပြီ။

ရွှေကုန်သည်

‘အာမခံတာတွေကို ဘေးချိတ် ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဒီ ရတ်လက်ချ် ဆိုတဲ့ အကောင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်’

‘ဒါဆိုရင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

‘အဲဒါက မင်း ပြဿနာပဲ၊ ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ အသေးစိတ် ပြောပြစရာ မလိုဘူး ဆိုတာကို မင်း စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သာထား’

နိုဝင်ဘာ ၂၅ ရက်သို့ ရောက်သောအခါ မက် ရတ်လက်ချ်သည် ကန်တက်၌ လေယာဉ်ဆီ အလုံအလောက် စုဆောင်း သိုမှီးပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဒါဂျီလင်သို့ နေ့စဉ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားလာနေသည့် ကိစ္စကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။ သူက မဟာ တောင်မြင့်ကြီးအား ကောင်းကင်ယံမှ လေ့လာရန် ကိစ္စ အတွက် အစီအစဉ်များ စတင် ပြုလုပ်တော့သည်။

မက်သည် မဟာ ရာဂျာကြီးထံမှ ရှေးဟောင်း ပုံကြမ်း မြေပုံများကို ကော်ပီ ပွား၍ ရယူထားသည်သာမက ဆာခါနာနှင့် ပတ်သက်သော အခြား မြေပုံ မှန်သမျှကို စုဆောင်းထားသည်။ သူနှင့် သီတာတို့သည် မြေပုံများကို ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် လေ့လာကြသည်။ အဖြေမှာ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ပင်တည်း။ မျှော်လင့် အားထားစရာလေး တစ်ချက်သာ ကျန်ရှိတော့သည်။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် ၁၇ ရာစု မြေပုံကို ထပ်ခါတလဲလဲ ကြည့်နေ သည်။ သူက သီတာကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဟောဒီ မျဉ်းကောက်ကလေးတွေဟာ မြေပုံ နှစ်ခုစလုံးပေါ်မှာ တစ်ထပ် တည်း တစ်သားတည်း လာတူနေကြတယ်၊ ဒီမျဉ်းကောက်တွေဟာ တောင် သုံးလုံးရဲ့ အောက်ခြေ ကွန်တို မျဉ်းကြောင်းတွေပဲလို့ ယူဆရအောင် ဒီနေရာမှာ လာစုနေကြတယ်၊ ဟောဒီ မျဉ်းကြောင်းကတော့ ဒီတောင် သုံးလုံး ကြားမှာ ဖြတ်သန်း စီးဆင်းတဲ့ မြစ် ဒါမှမဟုတ် စမ်းချောင်းလေးကို ရည်ညွှန်းတာ ဖြစ် ရမယ်၊ အလယ် ဗဟိုက တောင်ရဲ့ အောက်ခြေဟာ အင်္ဂလိပ် အက္ခရာ ဝိုင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူနေတယ်’

သူတို့ နှစ်ဦးသည် ဗြိတိသျှတို့ ရေးဆွဲ ပြုစုသွားသော မြေပုံကို မှန်ဘီလူး နှင့် လေ့လာကြပြန်သည်။ ဗြိတိသျှတို့ ရေးဆွဲ ပြုစုထားနိုင်သည့် ဧရိယာထဲ တွင် စုစုပေးပေး ရှိနေသော တောင်ကလေးများနှင့် တူသည့် နေရာကို လုံးဝ ရှာမတွေ့ရချေ။

ရွှေကုန်သည်

ရွှေတောင်ကြီးသည် မည်သူမျှ မရောက်နိုင်သေးသော အင်မတန် ခေါင်သည့် နေရာတွင်သာ ရှိရပေမည်။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် ဗြိတိသျှတို့ ပြုစုသွားသော မြေပုံပေါ်မှ ကွက်လပ် ဖြစ်နေသော နေရာကို ထောက်ပြရင်း မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

‘ဟောဒီ နေရာကို လေ့လာဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်၊ အနည်းဆုံး စတုရန်းမိုင် ရှစ်ထောင်လောက် ရှိလိမ့်မယ်’

သီတာက မေးလိုက်သည်။

‘ရှင် ဘယ်တော့ စလေ့လာမလဲ’

‘ဒီရက်သတ္တပတ် အကုန်လောက် စဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ကျွန်မလည်း ရှင်နှင့် လိုက်ခဲ့မယ်’

အစ ပထမတွင် မက်က သီတာ့ စကားကို အလေးအနက် မထားလှချေ။

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ခရီးသည် လူပိုတစ်ယောက် ပါလာလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ’

သီတာက အောင်နိုင်သူ တစ်ဦး၏ အပြုံးနှင့် ပြန်ချေပလိုက်၏။

‘လေယာဉ်ပေါ်က လေ့လာရမယ် ဆိုရင်တောင် မျက်လုံး နှစ်စုံက မျက်လုံး တစ်စုံထက် ပိုသာတာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လေယာဉ် မစီးဖူးသေးပေမဲ့ ဒါကိုတော့ နားလည်ပါတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်မက လူပို ခရီးသည် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်လက်ထောက် အဖြစ်နှင့် လိုက်လာမှာပါ၊ ရှင် ဒါဂျီလင်ကို သွားနေတုန်း ရှင့် ကင်မရာကြီးကို ကိုင်တွယ်တတ်အောင် ကျွန်မ သင်ထားပါတယ်’

မက် တစ်ယောက် သီတာ့ကို ပြူးတူးပြိတ် ကြည့်နေမိသည်။ ကောင်းကင်မှ ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံများသည် ဘူမိဗေဒ ပညာရှင်များနှင့် ဓာတ်သတ္တု လိုက်လံ ရှာဖွေသူများ အဖို့ မြေပုံ အဖြစ် အသုံး ဝင်သည်သာမက ကျောက်သားနှင့် မြေလွှာ တည်ဆောက်ပုံတို့ကို လေ့လာရာတွင် အထူးတလည် အသုံးဝင်လှသည်။ မက် ရတ်လက်ချ်သည် ဖဲယားချိုင်း ကေ တွမ်တီးတူး အမျိုးအစား ကောင်းကင်မှ ဓာတ်ပုံရိုက် ကင်မရာ တစ်လုံးကို ယူဆောင်လာသည်။ ထိုကင်မရာကို အိပ်ခန်းထဲတွင် ထားရှိသည်။

‘ကျွန်မ လုပ်ပြမယ်’

သူတို့ နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းဆီသို့ တက်သွားကြသည်။ သီတာသည် လေးလံလှသော ခေတ်မီ ကင်မရာကြီးကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်တွယ်၍ မည်သို့ မည်ပုံ ရိုက်ကူးရမည်ကို လက်တွေ့ ပြသလိုက်သည်။

မက် တစ်ယောက် သိပ်အံ့ဩသွားသည်။

သူ့အနေနှင့် သီတာကို ခေါ်သွားရတော့မည်သာ။ သူက လေယာဉ်ကို ထိန်းသိမ်း မောင်းနှင်နေချိန်တွင် သီတာက ကောင်းကင်မှ ဓာတ်ပုံများကို ရိုက်ယူနိုင်မည် ဖြစ်သဖြင့် ပို၍ အဆင်ပြေလိမ့်မည်သာတည်း။

နိုဝင်ဘာ ၃၀ ရက်နေ့ အရက်ဦးသည် ကြည်ကြည်လင်လင် မွေးဖွား သန့်စင် လာသည်။ လေယာဉ် မောင်းနှင်ရန် အကောင်းဆုံး နေ့တစ်နေ့ပင်တည်း။ အစမ်း သဘောမျိုး ပျံသန်းခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သီတာသည် ကြောက်စိတ် လုံးဝ မပြဘဲ ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်သွားသည်။ သီတာသည် မိနစ် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် တွဲဖက် လေယာဉ်မှူး ထိုင်ခုံ၌ ဝါရင့် ခရီးသွား တစ်ဦးပမာ နေသားတကျ ရှိနေလေတော့သည်။

ပထမ သုံးလေးရက်တွင် မက်သည် ကန်တက် မြို့တော် တည်ရှိရာ တောင် ကြား ဒေသကြီး တစ်ခုလုံးနှင့် အလယ် တောင်ကြော တစ်ခုလုံးကို အစမ်း သဘော လေ့လာ ထောက်လှမ်းသည်။ သူသည် မြေ အနေအထားကို ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် သိရှိထားလိုသည်သာမက အရေးပေါ် လေယာဉ် ဆင်းသက် နိုင်မည့် နေရာဒေသများကိုပါ သိရှိထားလို၍ ဖြစ်သည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့တွင် ရာသီဥတု မကြည်လင်ချေ။ မက်နှင့် သီတာ သည် ကန်တက်ရှိ ဧည့်ဂေဟာ၌ပင် နေကြရသည်။ ထိုနေ့တွင် လန်ဒန် ရွှေ ဈေးကွက်မှ ရွှေဈေးသည် ၁၀၅.၅၀ ဒေါ်လာ အထိ တက်သွားသည်။ မက် တစ်ယောက် ကန်တက်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး နှစ်ပတ် မပြည့်ခင် ၁၅ ဒေါ်လာ ဈေးတက်သွားခြင်းပင်တည်း။

ဗိုလ်ချုပ် ဒက်ပ် ဘဟာဒူး ဆင်းသည် ရာမက် အန်ဝါအား လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လ က စ၍ အမြဲတမ်း ပြည်ဝင်ခွင့် ဗီဇာကို ထုတ်ပေးထားခဲ့သည်။ ဒီဇင်ဘာ ၄ ရက် နံနက်ခင်းတွင် ရာမက် အန်ဝါသည် နန်းတော် ဂိတ်တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိ လာပြီး ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းထံ သတင်း ပို့ခိုင်းလိုက်၏။ ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းက ၎င်း၏ သီးသန့် ရုံးခန်းထဲတွင် ရာမက် အန်ဝါကို ချက်ချင်း လက်ခံ တွေ့ဆုံသည်။

သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် သွက်လက် ချက်ချာပုံ ရသော ရာမက် အန်ဝါ၏ အမူအရာမှာ တစ်ဖက်စီးနင်းနိုင်လှကြောင်း သိသာလှသည်။

ရာမက် အန်ဝါက ကြေညာလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကို အထက်က ညွှန်ကြားလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မက်သယူး ရတ်လက်ချ်ကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ခုနစ်ရက်ပဲ အချိန်ရမယ်’

ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းတို့က ဤကိစ္စကို ဘက်စုံ ထောင့်စုံမှ သုံးသပ်ပြီး ၎င်းတို့ဘက်မှ အပေါ်စီး ရထားသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား သောကြောင့် ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းက ပြန်ဟောကန်လိုက်၏။

‘ကျုပ်ကို အမိန့် လာပေးမနေနှင့်’

‘အမိန့် မပေးရဘူး ဟုတ်လား’

အန်ဝါက ပြန် အင်္ဂေါ် တူးသည်။

‘တကယ်လို့ ကျုပ်က မဟာ ရာဂျာကြီးကို သွားပြီး သံတော်ဦး တင်မယ် ဆိုရင်’

‘ကျုပ် ခေါင်းဖြတ် ခံရမယ့် အချိန်မှာ မင်း ခေါင်းလည်း ပြတ်သွားမှာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း မင်းရဲ့ ဆရာကြီးသမားကြီးတွေ ရွှေတွင်း တူးဖော်ခွင့်ကို တစ် သက်လုံး မရတော့ဘူးသာ မှတ်ပေရော့’

ရာမက် အန်ဝါ တစ်ယောက် ဦးနှောက် ခြောက်သွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ် ဆင်း ပြောတာ မှန်ပါပေသည်။ သို့သော် ဆာခါနာ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းတို့သည် ယခုလို ခေါင်းမာကြလိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝ မထင်ခဲ့မိချေ။

ဗိုလ်ချုပ် ဆင်း၏ လေသံက ပျော့သွားသည်။

‘ကျုပ်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ် သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိနေပြီး အရေးပါတဲ့ ရာထူး တွေမှာ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျုပ်တို့ ပေးထားတဲ့ ကတိဟာ အဓိပ္ပာယ် ရှိမှာပါ။ အဲဒါကို မင်းဆရာသမားတွေ ပြန်ပြောလိုက်၊ ပြီးတော့လည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာမျိုးတွေကို တို့ မကြားပါရစေနဲ့’

‘ကျုပ် ဆရာသမားတွေဟာ အင်မတန်’

ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းက မဆုံးသေးသော ရာမက် အန်ဝါ၏ စကားကို ဆက်ပေး လိုက်၏။

‘တန်ခိုး ထွားတဲ့ လူတွေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ သြဇာ အာဏာကို မိမိရဲ့ ပိုင်နက်ထဲမှာသာ အာဏာ တည်ခိုင်းလို့ ရမှာပေါ့’

‘အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူးဗျ’

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်တို့ အချိန်နာရီက သူ့စည်း သူ့ဝါးနှင့် တသီးတခြား စီဗျ၊ ပြီးတော့လည်း မက်သယူး ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် တောင်မြင့်ကြီး’

ပေါ် ရောက်သွားတဲ့ အခါကျရင် သူ့အတွက် နာရီ လက်တံတွေ ထာဝရ ရပ် တန့် သွားမှာပါ'

ဒီဇင်ဘာ ၅ ရက်နေ့တွင် ရာသီဥတု ပြန်လည် ကြည်လင်လာသည်။ မက် အနေနှင့် တောင်မြင့်ကြီး၏ တောင်ဘက်စွန်းကို သွားရောက် လေ့လာချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိ၏။ မြေ အနေအထားမှာ သူ တွေ့ဖူးသမျှတွင် အဆိုးရွားဆုံးနှင့် အနားသို့ပင် သီချင်စရာ မကောင်းဆုံး နေရာ တစ်ခုပင်တည်း။

တောင်မြင့်ကြီး၏ အနိမ့်ဆုံး တောင်တန်းများမှာပင်လျှင် ထိုးထိုးထောင် ထောင်နှင့် ချွန်ထွက်နေသော တောင်ထိပ်စွန်းများ ရှိနေကြပြီး အဆိုပါ တောင် ထိပ်စွန်းများ၏ ကြားထဲ၌ အင်မတန် မတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးများ၊ သို့တည်းမဟုတ် လကမ္ဘာပေါ်မှ ရှုမြင်ကွင်း အလား ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ ကြီးများနှင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။

တောင်ထွတ်များ တစ်ဝိုက်တွင် လေ အတိုက် ကြမ်းလှ၏။ အလွန် ဆိုး ရွားသော လေစီးကြောင်းများနှင့် အောက်ဘက်သို့ စုပ်ဆွဲသော လေ ဝဲကတော့ များကြောင့် မက်အဖို့ ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ်ကို ငြိမ်နေအောင် ထိန်း ရန် အလွန် ခဲယဉ်းပေသည်။

မက်က သီတာကို ကျေးဇူးတင်မိ၏။ သူက ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူလိုသည့် နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သီတာက ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရိုက်ယူပေးနိုင်သည်။ ဓာတ်ပုံများကို ဆာခါနာတွင် ဆေးကူး၍ မရကြောင်း သိရသည့်အခါ သီတာ တစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရရှာတော့သည်။ မက်သည် ကောင်းကင်မှ လေ့လာမှု ပြီးစီးသွားသည့် အခါ ဓာတ်ပုံများကို ဒါဂျီလင်သို့ သွားရောက် ဆေးကူးရလိမ့်မည်။

ရာသီဥတု ဆက်လက် ကောင်းမွန်နေသည်။ နောက်ထပ် လေးရက်လုံးလုံး မက်သည် စင်ပိုရီ ခေါ် တောင်မြင့်ကြီး၏ အင်မတန် ခေါင်လှသော အတွင်း ဘက်သို့ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ ပို၍ ပျံသန်းလာသည်။ တောင်ကြီးများ သည် ပို၍ ပို၍ မြင့်မား လာသည်နှင့်အမျှ ပျံသန်းရသည့် အနေအထားမှာ ပို၍ ခက်ခဲလာသည်။ ထို့အတူ ပို၍ အန္တရာယ် ကြီးမားလာသည်။ ဒီဇင်ဘာ ၉

ရွှေကုန်သည်

ရက်နေ့သို့ ရောက်ရှိသောအခါ မက်၏ မြေပုံတွင် ကွက်လပ် ကြီးကြီးမားမား ဟူ၍ သိပ်မရှိတော့ချေ။ မက်သည် တောင်များ၊ မြစ်များနှင့် အခြား မြေ အနေ အထားများကို မြေပုံပေါ်တွင် တစ်စ တစ်စနှင့် မှတ်သားရင်း ဖြည့်စွက်ထား သည်။

ဒီဇင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့ နံနက်တွင် မက်သည် အရှေ့မြောက် စူးစူးဆီသို့ ခရီး ထွက်ခဲ့၏။ ထိုနေရာမှာ တောင်ကြား ဒေသကြီးနှင့် တိဗက် နယ်စပ် အကြား သုံးပုံ နှစ်ပုံခန့် ဝေးသော နေရာတွင် တည်ရှိသည်။ တောင်ထိပ် တောင်ထွတ်များသည် ပို၍ မြင့်မားလာသည်။ အဆိုပါ တောင်ထိပ်များကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် အမြင့်ပေ တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်ထက် ကျော်လွန် ပျံ သန်းခဲ့ရ၏။ မက်နှင့် သီတာတို့သည် ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ်တွင် ပါလာသော အောက်စီဂျင် အသက်ရှူခွက်များကိုပင် တပ်ဆင် သုံးစွဲနေကြရ သည်။ လေယာဉ်ပျံ၏ အပြင်ဘက်တွင် လေထု၏ အအေး ဒီဂရီမှာ ရေခဲမှတ် သုည ဒီဂရီအောက် ဒီဂရီ နှစ်ဆယ် သုံးဆယ် ဝန်းကျင်တွင် တည်ရှိနေခဲ့လေ သည်။

နံနက် ၁၁:၃၀ နာရီသာသာခန့်တွင် သူတို့သည် လွှဲသွားပမာ ချွန်ထွက် နေသော တောင်ထွတ်များ ရှိနေသည့် ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ တောင်တန်း များပေါ်တွင် ပျံဝဲနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အလွန် ပြင်းထန်သော လေဝဲကတော့ တစ်ခု၏ စုပ်ဆွဲ ယူမှုကြောင့် ညာဘက် တောင်ပံသည် အောက်ဘက်သို့ စိုက်ကျသွား၏။ မက် သည် လေယာဉ်ပျံ ပြန်လည် တည့်မတ်လာစေရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းလိုက် ရသည်။

သီတာသည် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အောက်ဆီဂျင် အသက်ရှူခွက်ကို ဖြုတ်ပစ် လိုက်ပြီးနောက် လှမ်းအော် ပြောလိုက်၏။

‘မက်သယူး’
သီတာက သူ့ပခုံးကို လက်သီးနှင့် ထုလိုက်သည်။
‘ခုနက လေဝဲကတော့ စုပ်ဆွဲတဲ့ နေရာကို ပြန်လှည့်စမ်းပါ။ ကျွန်မ တောင် သုံးလုံးကို မြင်လိုက်ရတယ်’

မက်သည် လေယာဉ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြန်ကွေ့လိုက်၏။ ကံကောင်း သည်မှာ ထိုအချိန်တွင် လေစီးကြောင်းများသည် ယခင်ကလောက် မဆိုးရွား တော့ချေ။

ခဏ အကြာတွင် သီတာက အောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်၏။ မက်သည် လေယာဉ်ကို ညာဘက်သို့ စောင်းလိုက်ပြီး သီတာ့ အပေါ်မှ ကျော်၍ အောက်ဘက်ရှိ မြေပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အစ ပထမတွင် သူ ဘာကိုမှ မမြင်ရချေ။ ထို့နောက် သူ့ရင်ထဲမှ တဒုန်းဒုန်း မြည်လာသည်။ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ စုစုဝေးဝေးကလေး ရှိနေသော တောင်သုံးလုံး၊ တောင်သုံးလုံး ကြားတွင် နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးနှင့် စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုက ရစ်ပတ် ခွေဝိုက်ပြီး စီးဆင်းနေသည်။ အလယ်ဗဟိုတွင် ရှိသော တောင်၏ အောက်ခြေမှာ အင်္ဂလိပ် စာလုံး ဝိုင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူနေသည်။

သီတာက ဖဲယားချိုင်း ကေ တွမ်တီတူးနှင့် အလုပ် ရှုပ်နေသည်။ သူတို့ တောင်သုံးလုံး အုပ်စုကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ ရတ်လက်ချ်သည် လေယာဉ်ပျံကို ၁၈၀ ဒီဂရီ ပြည့်အောင် ပြန်ကွေ့လိုက်ပြီး ထိုတောင်သုံးလုံး အုပ်စုပေါ်သို့ ပြန် ဖြတ်ပြန်၏။ သူသည် လေယာဉ်ထိန်း ကိရိယာကို ဒူးခေါင်း နှစ်ဖက်နှင့် ညှပ် ထားလိုက်ပြီး သူ့ မြေပုံကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။ သူက ရှေ့ဘက်တွင် ရှိသော ကိရိယာများကို ကြည့်ရင်း ကမန်းကတန်း ရေးမှတ်နေသည်။

သူက လေယာဉ်ကို တစ်ရာ့ ရှစ်ဆယ် ဒီဂရီ ဖြစ်အောင် ပြန်ကွေ့လိုက် ပြန်၏။ မက်က အောက်ဆီဂျင် အသက်ရှူခွက်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

‘ကိုင်ထားနော်၊ ကိုယ်တို့ အနားကပ်ပြီး ကြည့်မလို့’

မက်က လေယာဉ်ကို အောက်ဘက်သို့ စိုက်ချလိုက်သည်။ အမြင့်ပြ ကိရိယာသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျော့နည်းသွားသည်။ တစ်သောင်း လေး ထောင်၊ တစ်သောင်း သုံးထောင်၊ သောင်း တစ်ထောင့် ငါးရာ၊ သောင်း တစ် ထောင်။

သီတာက ကေ တွမ်တီတူး ကင်မရာကို ရှေ့တည့်တည့်သို့ ချိန်ရင်း ရှေ့ လေကာမှန်မှ တစ်ဆင့် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူနေသည်။ ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ် လေ ယာဉ်သည် ပေ ကိုးထောင့် ငါးရာ အထိ နိမ့်ဆင်းလာပြီး ကျဉ်းမြောင်းသော ချောက်ကမ်းပါး နှစ်ခု အကြားတွင် ပျံသန်းနေသည်။ လေယာဉ်ပျံ၏ တစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် ကျောက်သား ကမ်းပါးကြီး နှစ်ခုမှာ မားမားမတ်မတ်ကြီး ရှိ နေကြသည်။ လေထုကလည်း လေယာဉ်ကို ကျောက်သား ကမ်းပါးကြီး နှစ်ခု နှင့် ကိုင်ရိုက် ပစ်တော့မည့် အလား ထူးထူးခြားခြား ဆိုးဆိုးရွားရွား မငြိမ် မသက် ဖြစ်နေသည်။

‘မက်သယူး’

ရွှေကုန်သည်

သီတာ၏ အသံတွင် ကြောက်လန့်သံ ရောစွက်လာသည်။ သို့သော် မက်
၏ အလိုအလျောက် အသိစိတ်ကလည်း စတင် အလုပ် လုပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။
အဆိုပါ ချောက်ကမ်းပါး တောင်ကြားသည် ထောင့်မှန် ဒီဂရီ အထိ ချိုးကွေ
သွားရာ ရှေ့တည့်တည့်တွင် တောင်နံရံကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

မက်သည် လေယာဉ်ထိန်း ကိရိယာကို နောက်ဘက်သို့ တအားကုန် ဆွဲ
လိုက်ပြီး စက်ရိုက်မြင့် လီဗာကို အမြင့်ဆုံး အထိ တွန်းတင်ပစ်လိုက်၏။ ပီလေး
တပ်စ် လေယာဉ်ပျံကလည်း အပေါ်ဘက် တည့်တည့်သို့ ပျံတက်သည့် အလား
အလွန် အားကောင်းလှသော တာဘိုင်း အင်ဂျင်စက် အကူအညီဖြင့် အပေါ်သို့
ထောင်တက်သွားသည်။ သို့တိုင်အောင် လက်မတင်ကလေးဟု ဆိုရပေမည်။
လေယာဉ်၏ ဝမ်းဗိုက် အောက်ပိုင်းသည် တောင်ထိပ်နှင့် ခြစ်မိရန် ပေ ငါး
ဆယ်ခန့်သာ လိုတော့သည်။ မက် ရတ်လက်ချ်သည် အဆိုပါ တောင်သုံးလုံး
အုပ်စုကို နောက်ထပ် ပျံဝဲ၍ ထပ်ခါတလဲလဲ ကြည့်ပြန်၏။ သို့သော် ယခင်က
ထက် ပို၍ သတိ ထားပြီး မောင်းနှင်သည်။ ထို့နောက် ကန်တက် မြို့တော်
ဆီသို့ တိုက်ရိုက် မောင်းနှင်ပြီး ပြန်ခဲ့တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မက်နှင့် သီတာသည် ဒါဂျီလင်သို့ စောစောစီးစီး ရောက်ရှိ
လာကြသည်။ မက်သည် ဒါဂျီလင် လေဆိပ်ရှိ အိန္ဒိယ လေတပ်မတော် ကောင်း
ကင် ကင်းထောက် လေယာဉ် အုပ်စုမှ တပ်ရင်းမှူးထံ ချဉ်းကပ်ပြီး လေတပ်
ဓာတ်ပုံ မှောင်ခန်းတွင် ဖလင်များကို ဆေးကူးပြီး အဆပေါင်း များစွာ ပုံကြီး
ချဲ့၍ ကူးပေးစေသည်။ ဓာတ်ပုံများမှာ ကြည်လင် ပြတ်သားလှသည်။

သီတာ တစ်ယောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေရှာ၏။
'ပုံတွေ ကောင်းရဲ့လား မက်သယူး'
'သိပ်ကောင်းပါတယ်ကွ'
မက်က သီတာကို တအား ဖက်ရင်း ပြန် အဖြေ ပေးလိုက်သည်။

မက်သည် သူ ဖြည့်စွက် ရေးမှတ်ထားသော မြေပုံနှင့် ဓာတ်ပုံများကို ယူ၍
မဟာ ရာဂျာကြီးထံ အခစား ဝင်သည်။
ရတ်လက်ချ်က လျှောက်ထားသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ စွန့်စားဖို့ အဆင်သင့်ပဲ၊ ကျွန်တော် အဲဒီ တောင်တွေ
ဆီကို မြေပြင် ခရီးက အရောက် သွားရလိမ့်မယ်’

မဟာ ရာဂျာကြီးက ပြန်မေးသည်။

‘မင်း လေယာဉ်ပျံကို နီးနီးနားနားမှာ သွားဆင်းလို့ မရဘူးလား’

‘ကောင်းကင် မိုင်နှင့် ပြောရရင် သုံးဆယ့်ငါးမိုင်ထက် ပိုနီးတဲ့ နေရာမှာ
ဆင်းလို့ကို မရဘူး၊ ခြေကျင်သာ သွားရရင် အဲဒီ နှစ်ဆလောက် သွားရလိမ့်
မယ်၊ မြေ အနေအထား သိပ်ဆိုးတယ်’

မက်က တောင်ထွတ်နှင့် အနီးဆုံး မြေပြန့် တစ်နေရာတွင် ခြေကုပ်ယူပြီး
ထိုနေရာတွင် အခြေစိုက် စခန်း ဖွင့်လှစ်မည်ဟု ရှင်းပြသည်။

‘အဓိက အကျဆုံး အချက်ကတော့ လူမသွားရဲတဲ့ အဲဒီနေရာကို သွားဖို့
ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်မယ့် လူတွေကို ဘယ်မှာ ရှာလို့ ရနိုင်မလဲ ဆိုတာပဲ’

‘လူ ဘယ်နှယောက်လောက် လိုမလဲ’

‘ခြောက်ယောက် ဆိုရင် တော်ပါပြီ’

‘နန်းတော်စောင့် တပ်နှင့် ဘုရင့် တပ်ဖွဲ့ထဲမှာ အယူ သိပ်မသီးတဲ့ လူတွေ
ရှိပါတယ်၊ မိမိ ဆန္ဒ အလျောက် လိုက်ချင်တဲ့ လူတွေကို ရှာပေးမယ်’

‘သူတို့ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးပါမယ်’

မဟာ ရာဂျာကြီးက အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားဟန် ဆောင်၍ ရယ်ရွန်း
ဖတ်ရွန်း ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

‘သိပ် အများကြီး မပေးပါနှင့်ကွာ၊ အပြင် လောကမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ငွေ
ကြေး ဖောင်းပွမှု ဆာခါနာ နိုင်ငံထဲ ရောက်လာအောင် ပြည်ပက တကူးတက
မတင်သွင်းချင်ပါဘူးလေ’

ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီထံ လာရောက် အစီရင်ခံသော ဗိုလ်ချုပ် ဆင်း တစ်
ယောက် အကြီးအကျယ် ပီတိ ဖြစ်နေသည်။

သူက ဝန်ကြီးချုပ်အား အသိပေးလိုက်၏။

‘ရတ်လက်ချ် မကြာမီ ခရီး ထွက်တော့မယ်၊ မဟာ ရာဂျာကြီးက ရတ်
လက်ချ်နှင့် လိုက်ရဲမယ့် လူတွေကို ရှာခိုင်းထားတယ်၊ သူ့ နန်းတော်စောင့်တပ်
က လိုက်မယ့် လူ နှစ်ယောက် ရထားပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ကျန်တဲ့ လေး
ယောက်ကို ရှာပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်’

ရွှေကုန်သည်

‘မင်းဆီမှာ ရှိလို့လား’
 ‘သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ အင်မတန် စိတ်ချရမယ့်လူ လေးယောက် ရှိတယ်’
 ‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒိဋ္ဌဓမ္မ ပြောနိုင်တာလဲ’
 ဒက်ပ် ဘဟာဒူး ဆင်းက ငါ သိပါတယ် သာလိကာရယ် ဆိုသော ပုံစံ မျိုးဖြင့်
 ‘ဒီငတိ လေးယောက်စလုံးဟာ တစ်ချိန်တုန်းက သေဒဏ် ပေးထိုက် တဲ့ ပြစ်မှုတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြတယ်၊ ကျုပ်က သူတို့နှင့် ဆိုင်တဲ့ သက်သေ သက္ကာယ အထောက်အထားတွေကို သိမ်းထားတယ်၊ အဲဒီလို ထိန်းသိမ်းထား တယ် ဆိုတာ သူတို့ကလည်း သိကြတယ်’
 ‘မဟာ ရာဂျာကြီးရဲ့ သက်တော်စောင့် တပ်က ဟိုနှစ်ယောက် ကိစ္စက ကော’
 ‘ရတ်လက်ချ်နှင့် အတူ သူတို့ကိုပါ သုတ်သင်ပစ်ရမှာပေါ့’

မက်သည် အခြေစိုက် စခန်း ဖွင့်လှစ်ရန် အကောင်းဆုံးဟု ယူဆသည့် နေရာကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှာ ဆာဂီရီဟု ခေါ်တွင်သော ရွှေတောင်ကြီးနှင့် ကောင်းကင် မိုင် သုံးဆယ့်ခုနစ်မိုင် ဝေးသည့် နေရာတွင် တည်ရှိသည်။ သူက အစမ်း ဆင်းသက်ကြည့်၏။ ထိုနေရာမှာ ကန်တက်ရှိ လေယာဉ် ပြေးလမ်းထက် ပိုမို ဆိုးရွားခြင်း မရှိ။ ထိုနေရာသည် ကိုက်ရှစ်ရာခန့်ပင် မရှည်လျားပါ။ ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ်ပျံများသည် ပြေးလမ်းတိုနှင့် တက်ခြင်း၊ ဆင်းသက်ခြင်း (Short Take-off or Landing) တို့ အတွက် အထူးတလည် တည်ဆောက်ထား သောကြောင့် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရတော့မည်သာ။

မက်သည် ၎င်းနှင့် လိုက်ပါမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအား ဗိုလ်ချုပ် ဆင်း၏ ရုံးခန်း ထဲတွင် တွေ့ဆုံခွင့်ရသည်။ ဗိုလ်ကြီး ပီမယ် နီယန်ဂါ၊ တပ်ကြပ်ကြီး လက် ကာ၊ တပ်သား အမ်းနှင့် တပ်သား ကာလုတို့မှာ ဘုရင့် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဖြစ်ကြပြီး တပ်သား ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့မှာ နန်းတော်စောင့်တပ်မှ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ကြီး ပီမယ် နီယန်ဂါသည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် စကားနည်းသော တေမိ စစ်ဗိုလ် ဖြစ် သည်။ တပ်ကြပ်ကြီး လက်ကာက ပို၍ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ရှိသည်။ မျက်နှာ ထား တင်းသည်။ မာရေကျောရေနှင့် အရာခံဗိုလ် ပီသလှသူ တစ်ဦးပင်တည်း။

၎င်းတို့ ခြောက်ဦးစလုံးသည် တိဗက် မျိုးနွယ်များ ဖြစ်ကြပြီး တောထဲ တောင်ထဲတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ဖူးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါ သည် အင်္ဂလိပ်လို ရေရေလည်လည် ပြောတတ်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီး လက်ကာ ကလည်း မရိုးမစွဲ လိုက်သည်။ ကျန်လေးဦးကလည်း အသင့်အတင့် နားလည် ကြသည်မှာ သိပ်မဆိုးလှဟု မက်က တွေးမိသည်။ ဒီလူတွေနှင့် ဆက်ဆံရာ တွင် အခက်အခဲ သိပ်တွေ့ရမည် မဟုတ်ချေ။

ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းက မက်ကို မေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား လူတွေကို ခင်ဗျား အစီအစဉ် အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး ကြို ပြောထားဦးမလား’

မက်က လိုအပ်မည့် ပစ္စည်း ပစ္စယများနှင့် ရိက္ခာများသည် ရက် အနည်း ငယ် အတွင်း ကန်တက် လေဆိပ်၌ စုပြီး ဆောင်းပြီး ဖြစ်မည်။ ထို့နောက် ပစ္စည်း အနည်းငယ်နှင့် လူနှစ်ယောက်ကို အခြေစိုက် စခန်းသို့ ပို့ပေးပြီး ကျန် ပစ္စည်းများကို ကူသယ် ခေါက်သယ် သယ်ပို့ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းအပြင် မြည်းသုံးကောင်ကိုပါ သယ်ဆောင်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးကို ရှင်းပြ သည်။

ထိုခြောက်ယောက်က ပြန်လှန် မေးခွန်းထုတ်ခြင်း မရှိချေ။ မက် ပြန် သွားသော အခါ ဂျင်နရယ် ဆင်းက တပ်သား လေးယောက်ကို ပြန်လွှတ် လိုက်၏။ သူသည် ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါ၊ တပ်ကြပ်ကြီး လက်ကာတို့နှင့် အတူ ဆက်ရှိနေသည်။

ဒီဇင်ဘာ ၁၈ ရက်နေ့ ညနေခင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကန်တက်တွင် အစစအရာရာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အခြေစိုက် စခန်းသို့ ပစ္စည်းနှင့် လူများကို ပထမဦးဆုံး အခေါက် အဖြစ် စတင် ပို့ဆောင်ပေးမည် ဖြစ်သည်။

ထိုညတွင် ဘီဘီစီမှ ထုတ်လွှင့်သော သတင်းအရ ရွှေဈေးသည် ၁၀၉ ဒေါ်လာ ဖြစ်သွားသည်။

လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပြင်လူ အဝင်မခံသော အထူး သီးသန့် အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု ဖြစ်သည်။ အဖွဲ့ဝင်များကို ကုမ္ပဏီ ခြောက်ခု ဟူ၍ သတ်မှတ်ထားသည်။

ဂျန်ဆန် မက်သေး

မိုကတ်တာ အင် ဂိုးလ်စမစ် လီမိတက်

ဆင်မြူရယ် မွန်တေဂူ အင် ကုမ္ပဏီ လီမိတက်

အန် အမ် ရော့သ်ချိုင်း အင် ဆန်း လီမိတက်

ရှပ်စ် ပစ်စလီ အင် ကုမ္ပဏီ လီမိတက်

ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီ

အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီ အချင်းချင်း ရောင်းကြ ဝယ်ကြသည့် ကိစ္စများကို စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှအပ ကျန်ငါးရက်တွင် နံနက် ဆယ်နာရီခွဲနှင့် ညနေ သုံးနာရီတွင် အချိန်မှန် ပြုလုပ်မြဲ ဖြစ်သော ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ပွဲများတွင် ပြုလုပ်လေ့ ရှိသည်။

အဆိုပါ အချိန် နာရီများတွင် လန်ဒန် စီးပွားရေး ရပ်ကွက် အလယ် ဗဟို၌ ရှိသော စိန့်ဆွန်သင် လမ်းရှိ အန် အမ် ရော့သ်ချိုင်း အင် ဆန်း ရုံးချုပ် အဆောက်အအုံသို့ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှ ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးစီ ရောက်ရှိလာ မြဲပင်။ အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အကျဉ်းတန်သော ခေတ်သစ် အကျဉ်းထောင် ပုံစံ အဆောက်အအုံ၏ မြေညီထပ်ရှိ ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ခန်းဟု ခံခံညားညား အမည် ပေးထားသော အခန်းတွင် တွေ့ဆုံကြသည်။

ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ပွဲ ဆိုသည်မှာ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုဆီသို့ ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်ရှိ ဖောက်သည်များထံမှ ရောင်းပေးပါ၊ ဝယ်ပေးပါဟု အကြောင်းကြားလာသော အမှာစာများကို အချင်းချင်း တိုက်ဆိုင်၍ နှိုင်းယှဉ် ချိန်ထိုးကြသည့် ပွဲပင်တည်း။

ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးသည် ပြီးခဲ့သော ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ပွဲ နောက် ပိုင်းတွင် မည်မျှ ဝယ်ရမည်၊ မည်မျှ ရောင်းချရမည်ကို စာရင်း အတိအကျ

သိရှိထားကြသူများ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အပြောင်းအလွဲ ဖြစ်လာသည် ဆိုပါက အခြေအနေကို ပြန်လည် သုံးသပ်နိုင်ရန် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးစီတွင် သက်ဆိုင်ရာ ကုမ္ပဏီ၏ ရွှေ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားခန်းနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ထားသော တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးစီ ထားရှိပေးသည်။

ဤကဲ့သို့ စာရင်း ပြန်လည် တွက်ချက်ရန် လိုအပ်လာသည် ဆိုပါက သက်ဆိုင်ရာ ကိုယ်စားလှယ်သည် ယူနီယံဂျက် အလံ အသေးစားကလေးကို သူ့စားပွဲပေါ်၌ ထောင်လိုက်ရမည် ဖြစ်သည်။ သူက တွက်ချက်မှုများ ပြုလုပ်နေစဉ် အရောင်းအဝယ် ကိစ္စကို အလံထောင်၍ ရပ်ဆိုင်းထားကြစမြဲပင်တည်း။

အကယ်၍ ဝယ်ပေးပါ ဆိုသော အကြောင်းကြားစာများက ရောင်းပေးပါ ဆိုသော အကြောင်းကြားစာ များထက် ပိုများနေခဲ့သည် ရှိသော် ယခင် ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ပွဲတွင် သတ်မှတ်ခဲ့သော ဈေးနှုန်းထက် မြင့်၍ ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်လိုက်ကြသည်။ အကယ်၍ ရောင်းလိုအားက ဝယ်လိုအားထက် များပြားနေသည် ရှိသော် သတ်မှတ်ပေးသော ဈေးနှုန်းသည် ယခင်က သတ်မှတ်ပေးခဲ့သော ဈေးနှုန်းထက် နည်းသွားမည်သာတည်း။ ဈေးနှုန်းကို အမြဲတမ်းပင် အမေရိကန် ဒေါ်လာနှင့် သတ်မှတ်လေ့ ရှိသည်။

ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုဂ္ဂိုလ် အသီးသီးသည် သက်ဆိုင်ရာ ကုမ္ပဏီ၏ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားခန်းသို့ ပြန်ကြလေ၏။

၁၉၇၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁၈ ရက် ညနေ သုံးနာရီတွင် အန် အမ် ရော့သ်ချိုင်း အင် ဆန်း ကုမ္ပဏီ၏ ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ခန်း၌ ကျင်းပ ပြုလုပ်သော ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ပွဲတွင် အတွင်းကျိတ် ကျိတ်၍ မအီမလည်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ နံနက်ခင်းက ပြုလုပ်ခဲ့သော ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ပွဲက သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည့် ဈေးနှုန်းမှာ ရွှေတစ်အောင်စလျှင် ၁၀၆.၇၅ ဒေါ်လာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က စ၍ အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီများထံ ဝယ်ပေးပါဟု ဆိုသော အကြောင်းကြားစာများ တနင့်တပိုးကြီး ရောက်ရှိလာကြ၏။ ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ပွဲ၌ ရှိနေသူ ကိုယ်စားလှယ်များသည် တယ်လီဖုန်း ကိုယ်စီ ကိုင်၍ မိမိ ကုမ္ပဏီရှိ ရွှေရောင်းဝယ် ဖောက်ကားခန်းနှင့် ညှိနှိုင်း နေကြရသည်။

‘လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ ကျုပ်တို့အနေနှင့် ၁၀၈ ဒေါ်လာ အဆင့် အထိ ရောက်နေပါပြီ၊ ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ကြတော့မလား’

ရွှေကုန်သည်

ထိုအစည်းအဝေးတွင် သဘာပတိ လုပ်နေသူ အန် အမ် ရောသ်ချိုင်း ကုမ္ပဏီမှ ပုဂ္ဂိုလ်က မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဆောရီးပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ အလံ ထောင်ချင်တယ်’

မိုကတ်တာ အင် ဂိုးလ်စမစ် ကုမ္ပဏီမှ ပုဂ္ဂိုလ်က ယူနီယံဂျက် အလံလေး ကို ထောင်လိုက်ပြီး စာရေးစက္ကူ ကတ်ပြားပေါ်တွင် ရေးမှတ် တွက်ချက်နေသည်။

ရုပ်စ် ပစ်စလီ အင် ကုမ္ပဏီမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကလည်း အလံ ထောင်တယ်ဗျို့’

အရောင်း အဝယ် ကိစ္စကို ရပ်ဆိုင်း ထားရလေပြီ။ ကုမ္ပဏီများသည် အရောင်း အဝယ် ပမာဏကို ပြန်လည် ညှိနှိုင်းကြပြန်၏။ အဖြေကတော့ ဝယ်လို အား များနေသည် ဆိုခြင်းပင်။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်း အတွက် ဈေးနှုန်း သတ်မှတ် ချက်မှာ ရွှေ တစ်အောင်စလျှင် ၁၀၉ ဒေါ်လာ ဖြစ်ပေသည်။

သက်ဆိုင်ရာ ကုမ္ပဏီများ၏ ရွှေ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားခန်းတွင်မူ အရောင်း အဝယ် အခြေအနေမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မဟုတ်ဘဲ တယ်လီဖုန်းများနှင့် ပြော ဆို နေကြသော အသံမျိုးစုံကို ကြားကြရမည်သာ။

‘ဟမ်းဘွတ်က မက်စမာ ဟန်ဒယ်ဘင်က အောင်စ တစ်သောင်း ဝယ်ချင် တယ်’

‘မီလန်ရှိ စီပရီယာနီ အင် တက်ဂလီယာက အောင်စ ငါးထောင် ဝယ်ပေး ပါလို့ အကြောင်းကြားပါတယ်’

‘အမ်စတာဒမ်ရှိ ဘိုကီမာက ဝယ်ချင်....’

စံချိန် တင်ဦးမည့် နေ့တစ်နေ့ပင်တည်း။

ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်ရှိ မြို့ပေါင်းစုံမှ ဘဏ်တိုက်ကြီးများနှင့် တခြား စီးပွားရေး အဖွဲ့အစည်းများတွင် ရွှေ ဝယ်ပေးပါ၊ ရွှေ ရောင်းပေးပါ ဆိုကြသော ဖောက် သည်များ ကိုယ်စား ရောင်းဝယ်ပေးရမှုများ ရှိသောကြောင့် အဖွဲ့အစည်းပိုင် ရွှေ ရောင်းဝယ်ခန်းများကို ဖွင့်လှစ်ထားကြရသည်။

ဖရန့်ဖတ်နှင့် ဇူးရစ်ချ်ရှိ ပထမတန်းစား ဘဏ်ကြီးများတွင် ဖြစ်စေ၊ သို့ တည်း မဟုတ် ဟောင်ကောင်၊ ဘီရွတ် စသော မြို့များတွင် ရှိသည့် တတိယ

မောင်မြင့်ကြွယ်

တန်းစား ဘဏ်များတွင် ဖြစ်စေ ရွှေ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားခန်း ဟူသမျှတွင် တူညီသော အချက် တစ်ချက် ရှိပေသည်။ အဆိုပါ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကား ခန်းများတွင် လုံခြုံမှု အပြည့်အဝ ရှိစေရေး အတွက် ကျန် ရုံးခန်းများနှင့် တသီးတခြား ရှိအောင် စီစဉ်ထားလေ့ ရှိသည်။

ရွှေ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားခန်းထဲရှိ အခြေအနေမှာ အမြဲတစေ စိတ် ကျဉ်းကျပ်မှု ရှိနေသလို လုပ်ရ ကိုင်ရပုံလည်း ပျာယံးပျာယာ နိုင်လှသည်သာ မက မကြာခဏ ဆိုသလို ကသုတ်ကရက် လုပ်ရလေ့ ရှိသည်။ တယ်လီဖုန်း များက အမြဲတစေ မြည်နေသလို တဲလက်စ်ကလည်း တရောက်ရောက် မြည် နေလေ့ ရှိသည်။ သံကြိုးစာများကလည်း အဆက်မပြတ် ရောက်လာလေ့ ရှိ သည်။

ရွှေရောင်းဝယ် ဖောက်ကားခန်းတွင် တာဝန် ချထားခြင်း ခံရသူများမှာ ဘာသာ စကား ခြောက်မျိုး ခုနစ်မျိုး ပြောတတ်သူများသာ ဖြစ်ပြီး အလွန် နှုတ်လုံသူများ ဖြစ်ရပေမည်။

၎င်းတို့၏ ဦးနှောက်များသည် ရှုပ်ထွေးလှသော ကမ္ဘာ့ ငွေကြေး နှုန်းထား များကို တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း ပြောင်းလဲ တွက်ချက်ပေးနိုင် စွမ်း ရှိသော ကွန်ပျူတာကဲ့သို့ လျင်မြန်မှုမျိုးနှင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လျင် လျင်မြန်မြန် လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ရှိသူများသာ ဖြစ်ရပေမည်။

လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက် အုပ်စု ပြင်ပမှ ဘဏ်များတွင် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင် ရွှေ အနည်းငယ်စီသာ ရှိတတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ ဖောက်သည်များက ဝယ်လို ရောင်းလိုသည့် ပမာဏကို ဟိုဘက် ဒီဘက် လက်လွှဲပေးလိုက်၍ မရနိုင်သည့် အခါမျိုးတွင် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်ရှိ ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုသို့ မှီခို အားထားရစေ မြဲ ပင်တည်း။ အဆိုပါ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စများကို တဲလက်စ်နှင့်သာ ဆောင်ရွက် လေ့ ရှိကြသည်။

ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီသည် လေးစားထိုက်သော ကုန်သွယ်မှု ဘဏ်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပြီး အဆိုပါ ကုမ္ပဏီကို စတင် တည်ထောင်သော ၁၉၁၉ ခုနှစ်က စ၍ လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်တွင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာ ခဲ့ပေသည်။

ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီ၏ ရွှေရောင်းဝယ်မှု လုပ်ငန်းကို

ကီဗင် ဆန်ပူရီက ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲရသည်။ ဒီဇင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့ ညနေ ပိုင်းတွင် သူက ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်ထံ လာရောက် သတင်းပို့သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘဏ်ရဲ့ ဒီကနေ့ အတွက် အရောင်းအဝယ် ပမာဏဟာ ဒေါ်လာ သန်း တစ်ရာထက် နည်းနည်း ကျော်လွန်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက် တစ်ယောက် ခေတ္တမျှ ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားလိုက် သည်။ သူသည် ရွှေ ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားမှု၏ တစ်နေ့တာ ပမာဏထဲတွင် ၎င်း၏ ဘဏ်က အချိုးအစား မည်မျှ ပါဝင်လိမ့်မည်ကို နီးနီးစပ်စပ် ခန့်မှန်း တွက်ချက်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ဒီကနေ့အတွက် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်၌ အရောင်း အဝယ် ဖြစ်သွားသည့် ပမာဏမှာ ဒေါ်လာ သန်း ခုနစ်ရာ့ ငါးဆယ် အထက် တွင် ရှိမည် ဖြစ်ပြီး ရက်သတ္တ တစ်ပတ်လုံး ဝယ်လိုအားက ပိုများနေခဲ့သည်။

‘ဝယ်ဖို့ အမှာစာတွေ လာတဲ့ ပုံစံကို မင်း ခန့်မှန်းလို့ ရသလား ကီဗင်’

‘အရင်တုန်းကလိုပါပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးချင်းဆီက အများကြီး ဝယ်ခိုင်းတာ မျိုးတွေပါ။ အဓိကကတော့ ဥရောပတိုက်နှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသတွေဆီ ကပဲ’

‘ဒါဆိုရင် အမြတ်ရဖို့ အတွက် အတင်း ပြန်ရောင်းကြတာမျိုးတွေ မကြာ ခင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလို ထင်မိပါတယ် ဆရာ’
ကီဗင် ဆန်ပူရီကပါ သဘောတူလိုက်သည်။

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်၏ နှစ်ဝမ်းကွဲ အစ်ကို မိုက်ကယ် အောဘက်သည် ပဲရစ်မှ နယူးယောက်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ သူသည် ဘရော့ဒ်ဝေး ရပ်ကွက်ရှိ ခုနစ်ဆယ့် သုံးထပ် ရှိသော စတားဒီးဗန် ဘဏ် အဆောက်အအုံတွင် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်နှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ခေါင်းမိုးပေါ်ရှိ ဘဏ် ချယ်ယာမင်၏ သီးသန့် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် နေ့လယ်စာ စားကြ သည်။

စတားဒီးဗန်က ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ် မနေ့က နဆစ်နှင့် တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးလိုက်တယ်။ အာရုံ ပြောင်းသွားပြီး တစ်မျိုး မထင်အောင် လုပ်တဲ့ အနေနှင့် ကျုပ်တို့က ရွှေ နည်းနည်း ချရောင်းပစ်ဖို့ ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို သူ သဘောတူလိုက်တယ်’

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့ စကြမလဲ’

‘နက်ဖြန်ခါပေါ့၊ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးချင်း အနေနှင့် အမြတ်ထုတ်တဲ့ သဘော မျိုးပဲလို့ ထင်သွားအောင် သင့်တင့် မျှတတဲ့ ပမာဏကို ချရောင်းကြမယ်’

‘သဘောတူပါတယ်’

ယခု အချိန် အထိ မိုက်ကယ် အောဘက်သည် နေ့လယ်စာကို လက်ဖျား နှင့်ပင် မတို့သေးချေ။

‘ကျုပ် ဒီကို လိုက်လာတာကတော့ ဦးနှောက် ခြောက်စရာ ကိစ္စလေး တစ်ခု ရှိနေလို့ပဲ ချားလစ်ရ’

‘ဘာပါလိမ့်’

‘ဆာခါနာပဲပေါ့၊ ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းက လပေါင်းများစွာ ဆက်လုပ်ကြဖို့ ရှိသေးတယ်၊ အခု ဟိုရွှေရှာတဲ့လူ...သူ့နာမည်က ဘယ်သူပါလိမ့်’

‘ရတ်လက်ချ်’

‘တကယ်လို့ ရတ်လက်ချ်ကသာ များများစားစား ရှာတွေ့သွားမယ် ဆိုရင် ဈေးကွက်မှာ မကောင်းတဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ဖြစ်လာစေလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့လည်း ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ဖြစ်လိမ့်မယ်’

စတားဒီးဗန်က ပြန်ဖြေသည်။

‘ဦးနှောက် အခြောက် မခံစမ်းပါနှင့် မိုက်ကယ်ရာ၊ ရတ်လက်ချ် အလုပ် လုပ်လို့ မဖြစ်အောင် ပေးရ ကမ်းရတဲ့ ပမာဏကို သုံးဆ အထိ တိုးမြှင့်ပေးဖို့ ကျုပ် အမိန့် ပေးလိုက်ပါပြီ၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား စိတ်သက်သာရာ ရရောပေါ့’

စတားဒီးဗန်လိုပင် ဘာမဆို ငွေနှင့်ဝယ်၍ ရနိုင်သည် ဆိုသည့် အယူ အဆကို မိုက်ကယ် အောဘက်ကလည်း မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ပါ့ဗျာ’

မိုက်ကယ်က ခက်ရင်းနှင့် ဓားကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

‘ဒီအမဲသားက စားကောင်းမယ့် ပုံပဲဗျို့’

ကန်တက်မှ အခြေစိုက် စခန်းသို့ သူနှင့် လိုက်ပါမည့်သူများ၊ ပစ္စည်းများနှင့် မြည်းများကို အကုန်အစင် သယ်ပို့နိုင်ရန် ရှစ်ခေါက်လောက် ပျံသန်းရမည်ဟု မက် မှန်းဆထားသည်။ ပစ္စည်း တင်သည့် အချိန်၊ ပြန်ချရမည့် အချိန်တို့ကိုပါ ထည့်သွင်း တွက်ချက်မည် ဆိုပါက တစ်နေ့လျှင် သုံးခေါက်တော့ ချောင်ချောင် ကလေး သယ်ပို့ပေးနိုင်မည်ဟု ခန့်မှန်းထားသည်။ သူက ကူသယ် ခေါက်သယ် ခရီး အတွက် သုံးရက်ဟု သတ်မှတ်လိုက်သော်လည်း ကြီးကြားကြီးကြား ရွာ နေသော မိုးနှင့် မိုးသား မိုးတိမ် ထူထပ်နေမှုတို့ကြောင့် သူ့အစီအစဉ် ပျက်ပြား သွားရသည်။ ထိုလုပ်ငန်းသည် ခရစ္စမတ် မတိုင်မီ ရက်သတ္တပတ် အထိ ကြာ မြင့်သွားသည်။

မက်သည် ရာသီဥတု ကောင်းမွန်လာသည် အထိ ကန်တက်၌ စောင့်ဆိုင်း နေရခိုက် အကြီးအကျယ် ဒေါသပုန် ထနေသည်။ သီတာကလည်း မက် တစ် ယောက် စိတ်လက် ကြည်သာအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းရှာသည်။ သို့သော် သီတာ့ အတွက် ခက်ခဲလှဘိခြင်း။ မက် တစ်ယောက် အခြေစိုက် စခန်းဆီသို့ နောက်ဆုံး အခေါက် ပျံသန်းသွားချိန်တွင် မက်အား ပြန်လည် တွေ့ဆုံခွင့် ရရှိရန် ရက်သတ္တပေါင်း များစွာ၊ သို့တည်းမဟုတ် လပေါင်း များစွာ အထိ ကြာမြင့်နိုင်သည်ကို သိရှိ ထားသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဒီဇင်ဘာ ၂၁ ရက်နေ့ ညနေပိုင်း ရွှေ အရောင်းအဝယ် ပြီးဆုံးချိန်တွင် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်သည် ခရစ္စမတ်ပွဲတော် ကာလ အတွက် အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းကို ရက်ကြာမြင့်စွာ ရပ်နားထားမည် ဖြစ်သည်။

မက်က ဘီဘီစီ သတင်းကို နားထောင်လိုက်၏။ ရွှေဈေးမှာ ၁၀၆.၇၅ ဒေါ်လာတွင် ဈေးပိတ်သွားသည်။ ရွှေဈေး အနည်းငယ် ပြန်ကျဆင်းနေသည်မှာ နှစ်ရက် သုံးရက်ခန့် ရှိနေလေပြီ။

ရွှေဈေး ကျနေခြင်းမှာ နှစ်ကုန်တွင် အမြတ် ထုတ်လိုသူများက လက်

ဝယ်ရှိ ရွှေများကို ထုတ်ရောင်းနေကြသောကြောင့်ဟု ကောက်ချက် ချကြသည်။
မက်ကလည်း ဒီသဘောမျိုး ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိသည်။

ဒီဇင်ဘာ ၂၃ ရက် အရုဏ်ဦးသည် ကြည်ကြည်လင်လင် မွေးဖွား သန့်စင်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မက်သည် အခြေစိုက် စခန်းသို့ နောက်ဆုံး အခေါက် ပို့ရန် ကျန်နေသော ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင် သွားနိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ဤအခေါက်တွင် သယ်ရမည့် ပစ္စည်းများမှာ ရိက္ခာနှင့် တိုလီမိုလီ များသာတည်း။ သူသည် သူ့အဖွဲ့သားများ၊ မြည်းများနှင့် လေးလံသော ပစ္စည်း များ အားလုံးကို အခြေစိုက် စခန်းသို့ ပို့ပေးထားနှင့်ပြီး ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ကွင်းသို့ သီတာလည်း လိုက်ပါလာသည်။ သီတာက ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ရှိဟန် သရုပ်ဆောင်နေသော်လည်း မကြာခင် မျက်နှာဖုံး ကွာကျသွား သည်။ မက်က လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ တက်တော့မည့် ဆဲဆဲတွင် သီတာသည် မက်အား တစ်အား ဖက်ထားပြီး မြောင်ငိုချလိုက်သည်။

‘မငိုပါနှင့်ကွာ’

မက်က သီတာကို ဖျောင်းဖျသည်။ သို့သော် လေယာဉ်ပျံထဲသို့ ဝင်ပြီး ခရီး ထွက်ချင်လှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူ နှစ်သိမ့်သည့် အမူအရာမှာ လှိုက် လှိုက်လဲ့လဲ့ မရှိလှချေ။

‘ကိုယ် မကြာခင် ပြန်ရောက်လာမှာပါ’

‘မက်သယူး’

သီတာ တစ်ယောက် ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေသည်။ မက်ကို သူ ချစ် ကြောင်း ပြောချင်လှသည်။ သို့သော် မပြောဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ အတင်း အားတင်းထားသည်။

မက်က သူ့အပေါ်တွင် ထားရှိသော စိတ်ဓာတ်မှာ တဏှာစိတ်နှင့် ရိုးရိုး သားသား ကရုဏာ ထားမှုထက် နည်းနည်းလေး ပိုသော်လည်း မက် အနေနှင့် သူ့အား ချစ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ဘယ်တော့မှ ချစ်မှာ မဟုတ် ဆိုတာကို သူ သိနားလည်ပါသည်။

‘ကျွန်...ကျွန်မ၊ ရှင့်အတွက် အမွှေးတိုင် ထွန်းပေးပါမယ်’

‘စန္ဒကူး အမွှေးတိုင်တော့ မဖြစ်တန်ကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့’

မက်က သီတာ တစ်ယောက် စိတ်လက် ကြည်သာလာအောင် အရွှန်း ဖောက်ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဆာခါနာတွင် ကွယ်လွန်ပြီးသူများ အတွက် စန္ဒကူး ကို မီးပူဇော်လေ့ ရှိသည်။

ရွှေကုန်သည်

‘မင်းက ကိုယ့်ကို သက်ရှိ စာရင်းထဲက ဖျက်မပစ်တန် ကောင်းဘူးလို့ ထင်တာပဲ’

မြတ်စွာဘုရား၊ ငါတော့ အလွဲလွဲ အချော်ချော်တွေကို ပြောမိလေပြီဟု မက်က တွေးလိုက်မိ၏။ သီတာက သူ့ကို အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်ရင်း သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေရှာသည်။

သီတာက ငိုချလိုက်၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး မက်သယူးရယ်၊ မဟုတ်ပါဘူးရှင်’

သီတာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေဆဲပင်။ လွန်ခဲ့သည့် လေး ငါး ညက စ၍ စန္ဒကူး အမွှေးနံ့ကို ရှုရသည် ဆိုသော အိပ်မက်ဆိုးကို သီတာ ဆက်တိုက် အိပ်မက် မက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက် မက်သည့် အခါတိုင်း အထိတ် တလန့်နှင့် အိပ်ရာက နိုးခဲ့ရလေ့ ရှိသည်။ သို့သော် မက်ကိုတော့ တစ်ခါမျှ ပြောမပြခဲ့ချေ။

ခဏ ကြာသော် သီတာ တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ ပြန် ထိန်းသိမ်းနိုင် စွမ်း ရှိလာသည်။ မက်ကို ချစ်ခင်ကြောင်း ဖွင့်ဟ ပြောလိုသည့် စိတ်က ထိန်း မနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ဖွင့်ဟ မပြောမိအောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းလိုက်ရပြန်၏။

သီတာသည် ဆာရီထဲသို့ လက်နှိုက်၍ ပစ္စည်း တစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ပြီး မက် လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။

မက်က ကြည့်လိုက်၏။ အခြား အခြားသော ဆာခါနာ နိုင်ငံသားများ လိုပင် သီတာသည် ‘ရင်’ နှင့် ‘ယန်’ ဟု ဆိုသော အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီး တို့ကို ကိုယ်စားပြုသည့် အိမ်စောင့် နတ်ရုပ်ကလေး တစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ် သည်။ ထိုကဲ့သို့သော အိမ်စောင့် နတ်ရုပ်ကလေး တစ်စုံ ရှိနေပါက ပိုင်ရှင်အား စိတ် ချမ်းသာမှုနှင့် လာဘ် လာဘာ ပေါများစေသည်ဟု ယူဆကြသောကြောင့် အဆိုပါ နတ်ရုပ်ကလေးများကို အမြတ်တနိုး ဆောင်ထားလေ့ ရှိကြသည်။

သီတာက မက်အား အမျိုးသမီးကို ကိုယ်စားပြုသော ကျောက်စိမ်း နတ် ရုပ်ကလေးကို ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရင်နှင့် ယန် နတ်ရုပ်ကလေးများ အား သီတာ့ အနေနှင့် မည်ကဲ့သို့ သဘောထားကြောင်း သိရှိထားသောကြောင့် ပြန်ပေးရန် ကြိုးစားသည်။

‘ကိုယ့်ဆီမှာ ဆိုရင် ပျောက်သွားနိုင်တယ်’

သီတာက ဇွတ်ပြောလိုက်သည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘ရှင် ယူကို သွားရမယ်၊ ဒါမှ ကျွန်မ ရှင်နှင့် အတူတူ ရှိနေတဲ့ သဘော မျိုး ဖြစ်မှာပေါ့’

သူက ထိုအရပ်ကလေးကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ သီတာသည် မက် ကို မက်မက်မောမော တစ်ချက် နမ်းလိုက်ပြီးနောက် ချာခနဲ ခွာထွက်သွား ပြီး စောင့်နေသော ဘင်တလီကားပေါ်သို့ အပြေးအလွှား တက်သွားသည်။

မက်သည် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီး ခါးပတ်ကြိုးကို ပတ်လိုက် ပြီးနောက် လေယာဉ် အင်ဂျင်စက်ကို နှိုးလိုက်လေသည်။

ဗြိတိသျှ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဆာခါနာ လူမျိုးများအား ဘာသာ အယူ ဝါဒ ပြောင်းလဲအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း မရှိကြချေ။ ဆာခါနာ နိုင်ငံ တစ်ဝန်း လုံးတွင် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ မရှိ။ ခရစ္စမတ်သည် ဆာခါနာ အမျိုးသားများ အတွက် လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် မက် ရတ်လက်ချ်ကလည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်သည်။ ခရစ္စမတ် အကြံနေ့ ညနေပိုင်းတွင် မက်တို့ လူစုသည် အခြေစိုက် စခန်းမှ စတင် ထွက်ခွာရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေပြီ။

မက်၏ လေယာဉ်နှင့် အရန် ရိက္ခာများကို အခြေစိုက် စခန်းတွင် ထားရှိ ခဲ့မည် ဖြစ်သည်။ လေ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် ရွေ့လျားပြီး ပျက်စီးမှု မဖြစ်ရလေ အောင် လေယာဉ်ပျံကို ကြိုးနှင့် ချည်နှောင်ထားသည်။ အခြား ပစ္စည်းများကိုမူ အစီအရီ ထပ်ထားပြီး တာရပတ်စနှင့် အုပ်ထားခဲ့သည်။ အစောင့် ထားခဲ့ရန် လိုမည် မဟုတ်ပါ။ အခြေစိုက် စခန်းသည် မည်သူမျှ မသွားရဲသည့် ဧရိယာ အတွင်းပိုင်းတွင် ရှိနေသည်။ မည်သည့် တောင်ပေါ်သားမျှ အနီးအနားသို့ လာ ရန် စိတ်ကူးကြမည် မဟုတ်ချေ။

ခရစ္စမတ်နေ့ အရက်ဦးတွင် မက်နှင့် စစ်သား ခြောက်ယောက်သည် မီးပုံ ဘေး၌ စုရုံးလိုက်ကြသည်။

မက်က မြေပုံနှင့် ကောင်းကင်မှ ရိုက်ယူထားသော ဓာတ်ပုံများကို ဖြန့် ရင်း နောက်ဆုံး အကြိမ် ရှင်းပြသည်။

‘ဓာတ်ပုံတွေကို အားကိုးအားထား ပြုကြရလိမ့်မယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေမှာ မြေ ပြင် အနေအထားကို အသေးစိတ် မတွေ့ရပေမဲ့ တခြား ကိစ္စတွေကို သိနိုင် တယ်၊ ငါတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့ ညာဘက် သုံးမိုင်လောက် အကွာအဝေးမှာ ရှိတဲ့

ရွှေကုန်သည်

ဟောဒီ တောင်ဆင်နှာမောင်းဆီကို ဦးတည်ပြီး သွားကြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နေရာကို ရောက်အောင် အဝေးကြီးက ကွင်းပြီး သွားကြရမှာ

မက်က ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။

ဟောဒီ ချောက်ကမ်းပါးဟာ သိပ်ပြီး မတ်စောက်လွန်းလှတယ်၊ ငါတို့ ဆင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်နှာမောင်းဆီကို ကွေ့ဝိုက်ပြီး သွားရမယ့် ခရီးဟာ ရှစ်မိုင် ကိုးမိုင်လောက်သာ ရှိပေမဲ့ မြေ အနေအထားက ကြမ်းတမ်းလှတယ်၊ ငါတို့ ဒီကနေ့ ညနေပိုင်းလောက်ကျမှ ရောက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်

နောက်ထပ် တစ်နာရီ ကြာသောအခါ မြည်းသုံးကောင်ပေါ်တွင် ပစ္စည်းပစ္စယများကို တင်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါသည် ဝက်ဘလီ ခြောက်လုံးပူးကို ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲပြီး ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်၍ သွားသည်။ သူ့တပည့် စစ်သားများမှာ ကျောပိုးအိတ်များနှင့် အင်ဖီး ရိုင်ဖယ်များကို သယ်ပိုးလာကြရရှာ၏။

မဟာ ရာဂျာကြီးသည် ၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် ထုတ်လုပ်သော အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း တပ်ဆင်ထားသည့် စပရင်းဖီးလ် ရိုင်ဖယ် တစ်လက်ကို မက်အား လက်ဆောင် ပေးလိုက်သည်။ ဤကဲ့သို့ ခရီးသွားလာနေစဉ် ဟင်းစား ရှာဖွေရန် အလွန် အသုံး တည့်သော ပစ္စည်း တစ်ခုပင်တည်း။ မက်က စပရင်းဖီးလ် ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးတွင် လွယ်ထားသည်။

မက်သည် ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါနှင့်အတူ ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်သည်။ သူတို့ နောက်ဘက်တွင်မူ ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့က မြည်းသုံးကောင်ကို ကြီးနှင့် ဆွဲခေါ်လာကြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး လက်ကာ၊ တပ်သား အမ်းနှင့် ကာလုတို့က နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါလာကြ၏။

မက်၏ အပူ အအေးပြ သာမိုမီတာက ဖာရင်ဟိုက် နှစ်ဆယ့်နှစ် ဒီဂရီကို ပြနေသည် (ဖာရင်ဟိုက် သုံးဆယ့်နှစ် ဒီဂရီမှာ ရေခဲမှတ် ဖြစ်သည်)။ သို့တိုင် အောင် အနွေး အင်္ကျီ၊ သားမွေးနှင့် ချုပ်ထားသော ခေါင်းစွပ် ဦးထုပ်၊ အင်မတန် ထူထူထဲထဲ ရှိလှသော ဖိနပ်များကို ဝတ်ဆင်ထားသော မက် တစ်ယောက် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေသည်။ သူတို့ လူစုသည် သတိ ကြီးစွာ ထား၍ ခရီး နှင်နေကြရသည်။

နှစ်နာရီ ကြာသောအခါ ဓာတ်ပုံထဲတွင် မပေါ်လွင်သော နက်ရှိုင်းပြီး ကျယ်ဝန်းသည့် လျှိုမြောင် တစ်ခုကို တွေ့ကြရတော့သည်။ မြည်းများကို ကြီးနှင့် ချည်နှောင်၍ လျှိုမြောင် အောက်ဘက်သို့ လျှော့မချဘဲနှင့် အဆိုပါ လျှို

မောင်မြင့်ကြွယ်

မြောင်ကို ဖြတ်သန်းရန် မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ မက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မှန်ပြောင်း နှင့် လေ့လာလိုက်သည်။

‘ဒီလျှို့မြောင်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျဉ်းမြောင်းသွားပုံ ရတယ်၊ ဘယ် ဘက် နှစ်မိုင် သုံးမိုင်လောက်မှာ ဆိုရင် အဆုံးသတ်သွားတဲ့ သဘောမျိုး ရှိ နေတယ်’

ထိုကိစ္စမှာ မြေ အနေအထား အရ မရေမတွက်နိုင်အောင် ကွေ့ပတ်ပြီး သွားခဲ့ရသော ခရီးလမ်း၏ အစပထမ အတွေ့အကြုံပင်တည်း။ ညနေ မှောင်ရီ ပျိုးချိန်တွင် ထိုနေ့ည အဖို့ စခန်းချ ရပ်နားမည်ဟု မက် ရည်မှန်းထားခဲ့သော နေရာနှင့် နှစ်မိုင် ကွာဝေးသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ စစ်သား နှစ် ယောက်က မက် အတွက် နိုင်လွန် ရွက်ထည်တဲကလေးကို တည်ဆောက် ပေး ကြသည်။ ဆာခါနာ စစ်သားများကမူ ရွက်ထည်တဲ သုံးတဲ ဆောက်လုပ်ကြ ပြီး တစ်တဲတွင် နှစ်ယောက်စီ ထိုင်နေကြမည် ဖြစ်သည်။ ကန်ချာက ထမင်း ချက်သည်။ သူက မက်၊ နီယန်ဂါနှင့် ဆာဂျင် လက်ကာတို့ အတွက် ဝက်သား ဘူးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် ဘူးများကို ဖောက်၍ ချက်ပြုတ်ပေးသည်။ တပ် သား လေးယောက်ကမူ ပဲဟင်းနှင့် ထမင်း စားကြသည်။

ထိုညတွင် အပူ ဒီဂရီ ဖာရင်ဟိုက် ခုနစ် ဒီဂရီ အထိ ထိုးဆင်းသွားပြီး မြောက်ဘက်မှ လေပြင်း တိုက်ခတ်လာသဖြင့် ဆီးနှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျလာ သည်။ နောက်နေ့ တစ်နေ့လုံး နှင်းမုန်တိုင်း ဆက်ကျနေသည်။ ခရီးဆက်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ချေ။ မက်သည် တစ်နေ့လုံးလုံး သူ့ရွက်ထည်တဲထဲ၌ပင် နေနေ ရသည်။ သူ့ဆီတွင် ရေဒီယို ပါမလာသည့် အတွက် ဆဲရေး တိုင်းထွာမိ၏။ အလွန် မြင့်သော တောင်တန်း ဒေသများတွင် အသံလွင့်၊ အသံဖမ်းရာ၌ အခက် အခဲ အမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှားနိုင်စွမ်း ရှိမည့် ရေဒီယိုမှာ အလွန်တရာ လေးလံ မည် ဖြစ်ပြီး သယ်ပိုး ယူဆောင်ရာတွင်လည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်စေမည် အမှန် ပင်တည်း။ သူတို့ လူစုသည် အခြေစိုက် စခန်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသည့် အခါကျမှ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ရေဒီယိုကို အသုံးပြုနိုင်စွမ်း ရှိမည် ဖြစ်ရာ ပြန် မရောက်မချင်း ပြင်ပ ကမ္ဘာကို မဆိုထားဘိ၊ ကန်တက်နှင့်ပင် လုံးဝ ဆက် သွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဒီဇင်ဘာ ၂၇ ရက်နေ့ နံနက်တွင် လေမုန်တိုင်း စဲသွားသည်။ အပူ ဒီဂရီ ကလည်း ဖာရင်ဟိုက် နှစ်ဆယ် ဒီဂရီ အထိ ပြန်မြင့်တက်လာသည်။ မက်နှင့် ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါတို့က လမ်းစရှာရင်း ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့

ရွှေကုန်သည်

လူစုသည် ထိုနေ့ ညနေ မစောင်းမီ ခုနစ်မိုင် အထိ ခရီး ပေါက်အောင် ချီတက် နိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း မူလက မက် စိတ်ကူးထားသည့် ခရီးစဉ်နှင့်မူ လွဲချော် သွားသည်သာတည်း။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် တစ်နေ့လုံးတွင်မှ ခုနစ်မိုင်သာ ခရီးပေါက်သည်။
နူးရော့ခ် မြို့တွင်မူ ချားလ်စ် ဂျော်ဒန် စတားဒီးဗန်သည် မိနစ်ပိုင်း အတွင်း မိုင်ပေါင်း ထောင်ပေါင်း များစွာကို ဖြန့်ကျက်၍ ဆက်သွယ်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ တယ်လီဖုန်းကို အသုံးပြု၍ ဆက်သွယ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ အချိန်နာရီ ကွာခြားမှု ရှိနေသောကြောင့် (နူးရော့ခ်နှင့် ဟာဂျာ ရှစ်နာရီ၊ ပဲရစ်နှင့် ခြောက် နာရီ၊ လန်ဒန်နှင့် ငါးနာရီ) စတားဒီးဗန်က နံနက် လေးနာရီတွင် တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းပွဲ လုပ်မည်ဟု ချိန်းဆိုလိုက်သည်။ ညှိနှိုင်းမှုမှာ လျင်မြန်စွာ ပြီးစီးသွားသည်။ မိုက်ကယ် အောဘက်နှင့် ရှိတ် နဆစ်တို့သည် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်မှ ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင်များ နံနက်ပိုင်း အတွက် ဈေးနှုန်း မသတ်မှတ်မီ တစ်နာရီမက စော၍ တယ်လီဖုန်းနှင့် စကား ပြောနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စတားဒီးဗန် အနေနှင့် သတင်း ပေးစရာ ရှိသလို အကြံပေးစရာလည်း ရှိသည်။ စတားဒီးဗန်က ပြောလိုက်သည်။

‘မနေ့ ညနေပိုင်းက ကျုပ်ဆီကို ကာလကတ္တားက သတင်း တစ်ခု ရောက်လာတယ်၊ ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် ဟိမဝန္တာထဲကို ဝင်သွားပြီတဲ့’

ဖွင့်မပြောသော်လည်း သေချာသည့် တစ်ချက်မှာ ထိုခရီးသည် တစ်လမ်း သွားသာ ဖြစ်လိမ့်မည် ဆိုခြင်းပင်။

‘ခရစ္စမတ် ပွဲတော်ရက် မတိုင်မီက ကျုပ်တို့ ရွှေတွေကို ချရောင်းပြီး သက်သေ ပြခဲ့ကြတယ်၊ အခု လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်လည်း ဒီကနေ့ ပြန်ဖွင့်တော့မယ် ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အနေနှင့် ရွှေတွေကို ပြန်စပြီး ဝယ်သင့်ပြီလို့ ထင်တယ်’

ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် စီမံကိန်းတွင် ပါဝင်သူ ပါတနာများကလည်း သဘော တူလိုက်ကြသည်။ နောက် တစ်နာရီ အတွင်း လန်ဒန် ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီများထံသို့ ရွှေဝယ်ပေးပါ ဆိုသော အမှာစာများ ထူးထူးခြားခြား များများစားစား ရောက်ရှိလာကြသည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဝယ်လိုအား ကောင်းမှုက နံနက်ပိုင်းတွင် သတ်မှတ်သော ရွှေဈေးကို ရောင်ပြန်ဟပ်သွားရာ ရွှေတစ်အောင်စလျှင် ၁၁၁.၇၅ ဒေါ်လာ ဟု သတ်မှတ် လိုက်ကြ၏။ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ ရက်နေ့ ဒိုင်ပိတ်ဈေးထက် ငါးဒေါ်လာ တိတိ များ ပြားလာခြင်းပင်။

မက်နှင့် အဖွဲ့သည် ရှေ့သို့ ဆက်တိုးလေလေ ခရီးလမ်းမှာ ပို၍ ကြမ်းတမ်း ခက်ခဲလာသည်နှင့်အမျှ ပို၍ အန္တရာယ် ရှိလာလေလေပင်တည်း။ သူတို့ လူစု သည် ကျောက်ခဲများနှင့် ဆီးနှင်းခဲများ ပြိုကျလာမည့် အန္တရာယ်ကို အချိန် မရွေး စောင့်ကြည့်နေကြရသည်။ အနီးအနားနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ကျောက် ခဲများ၊ ဆီးနှင်းခဲများ ပြိုကျနေသောကြောင့် ပဲ့တင်ထပ်သံများကို မကြာခဏ ကြားနေကြရသည်။

ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက် နံနက်ပိုင်းတွင် မက်တို့ လူစုသည် တောင် တစ်တောင် ၏ ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်ရှိနေပြီး တောင်၏ တစ်ဖက်ခြမ်းမှ ပြန်ဆင်းစ ပြုခိုက် ဖြစ်သည်။ ဂရီဂိုရီယန် ပြက္ခဒိန်ကို သုံးစွဲသော နိုင်ငံများ၌ ဆိုလျှင် ယနေ့သည် နှစ်ဆန်း ကာလ အတွက် အကြိုနေ့ပင် ဖြစ်ကြောင်း မက်က တွေးလိုက်မိသည်။

မက်က သီတာကို သတိရလာသဖြင့် ညာဘက်လက်မှ လက်အိတ်ကို ချွတ်၍ အနွေး အင်္ကျီ အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ မက်သည် သီတာ ပေးလိုက်သော ကျောက်စိမ်းရုပ်တုကလေးကို လက်ချောင်းများနှင့် ပွတ်သပ် ကိုင်တွယ်ရင်း သူ့ကို သတိ မရဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားကွာဟု တွေးလိုက်မိသည်။

နေ့လယ်စာ စားပြီးသောအခါ သူတို့ လူစုသည် အောက်ဘက်ရှိ တောင် ကြားဆီသို့ ဆက်၍ ဆင်းသက်ခဲ့ကြပြန်၏။

မိုလ်ကြီး နီယန်ဂါ ဘေးမှ လေးကန် ဖင့်နွဲ့စွာ လိုက်ပါလာသော မက်သည် ၎င်း၏ ညာဘက် ကိုက်သုံးရာခန့် ဝေးကွာသော သစ်ပင်အုပ်ကြားထဲ၌ အညို ရင့်ရောင် ဝါးတားတား ပုံသဏ္ဍာန် တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

‘တောဝက်ဟေ့’

မက်က အော်ဟစ်ရင်း ပခုံးမှ ရိုင်ဖယ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ မက်က သေနတ်ပြောင်းထဲသို့ ကျည်ဆန် တစ်တောင့် ရောက်အောင် မောင်းတံကို ဆွဲ၍ သွင်းလိုက်ပြီးနောက် ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးတွင် ထောက်၍ အဝေးကြည့် မှန်ပြောင်း နှင့် ကြည့်နေသည်။

ရွှေကုန်သည်

ဝါးတားတား ပုံသဏ္ဍာန်သည် သစ်ပင်များ အကြား၌ ပြန်ပေါ်လာပြန်
၏။ မက်က ပစ်မှတ်ကို ချိန်မိလေပြီ။ ရိုင်ဖယ်မှ သေနတ်သံ ပေါ်ထွက်လာ
ပြီးနောက် ဝါးတားတား ပုံသဏ္ဍာန်သည် တန့်ခနဲ ရပ်တန့်သွားပြီး လဲကျသွား
သည်။

မက်က တဟားဟား ရယ်လိုက်၏။

‘ဒီညတော့ ဝက်သားဟင်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားရတော့မှာကွ၊ ဝက်
သေကောင်ကို သယ်ဖို့ လူနှစ်ယောက်လောက် လွှတ်လိုက်စမ်းဗျာ’

ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူနှင့် ဆာဂျင် လက်ကာ
တို့သည် အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်ကြ၏။ မက်၏ လျင်မြန် သွက်လက်မှုနှင့်
လက်ဖြောင့်မှုတို့ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားထားရန် လိုအပ်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့ လူစုသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကြီးများ ပြည့် နှက်နေသော တောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ဧရာမ တောင်ကြီး တစ်လုံး၏ ခြေရင်း၌ ထိုနေ့ည အတွက် စခန်းချ ရပ်နားသည်။ မက်က ဒီ တောင်ကြီးပေါ်ကို တက်မှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကွေ့ဝိုက်ပြီး မသွားလိုပါက ဤနည်းကို သုံးရန် ရှိတော့သည်သာ။

နံနက်ခင်း အလင်းရောင်ထဲ၌ ထိုတောင်ကြီးကို မြင်ရသည်မှာ အသည်း ယား ကျောချမ်းစရာပင်တည်း။ တောင်မကြီး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် လွသွား ပမာ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်စွန်းများ ရှိနေကြသည်သာမက ကျောက်ခဲများ မကြာခဏ ပြိုကျမှုကြောင့် ကျင်းကြီးများ၊ ချိုင့်ကြီးများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဤတောင်ပေါ်ကို တက်ရမည် ဆိုပါက အရည်အချင်း စစ်ဆေး စမ်းသပ်ပွဲ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဖြစ်နိုင်ဖွယ် အလားအလာ ရှိသည့် တစ်ခုတည်းသော လမ်းမှာ အနောက် တောင်ဘက်ဆီသို့ ကွေ့ကောက်ပြီး ဆင်းလာသော တောင်နှာမောင်း အတိုင်း အပေါ်သို့ တက်ရန်ပင်တည်း။ သို့သော် တောင်နှာမောင်း တောင်ကြော တစ် လျှောက်လုံးတွင် ပုံပန်းမကျသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကြီးများ တောက် လျှောက် ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ ထိုတောင်ကြောပေါ်မှ လမ်းအတိုင်း သွားရန် ဖြစ် နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ အဆိုပါ ကျောက်တုံးကြီးများ၏ ဘေးနားမှ မြှောင်ကပ် ၍ အပေါ်သို့ တက်ရလိမ့်မည်သာတည်း။

မက်က ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါကို မေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သလဲ’

‘ကျုပ်တို့ စတက်သင့်ပြီလို့ ထင်တာပဲ’

မက်သည် နောက်ဆုံးကျမှ အင်တင်တင် ဖြစ်သွားသည်။ ကျောက်တုံး ကြီးများကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဆွေးမြည့်နေသည်

ရွှေကုန်သည်

ဟုပင် ထင်ရသည်။ စတုတ္ထမြောက် ကျောက်တုံးကြီးမှာ အဆိုးဆုံးပင်တည်း။ အပေါ်ပိုင်းတွင် ထုထည် ကြီးမားလှစွာနှင့် ငေါထွက်နေပြီး သူတို့ သွားရမည့် လမ်းပေါ်တွင် အပေါ်က မိုးနေသည်။

ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါက ပခုံး တွန့်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။
‘စိတ်ချရလောက်တယ်လို့ ထင်တာပဲ’

သူတို့ လူစုသည် တောင်နှာမောင်း အတိုင်း အပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးချိန်တွင် သူတို့လူစုသည် စတုတ္ထမြောက် ကျောက်တုံးကြီး ကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် ကိုက်ငါးရာခန့် ထပ်သွားဖို့ လိုနေပေသေးသည်။ မက်က ထိုကျောက်တုံးကို မှန်ပြောင်းနှင့် ထပ် လေ့လာလိုက်သည်။

‘အဲဒီ အပေါ်က မိုးနေတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးသာ ပြိုကျရင် ကျုပ်တို့ ဇာတ် သိမ်းပြီပဲ’

မက်က နီယန်ဂါကို ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ် လူတွေ လွတ်ပြီး သွားကြည့်ခိုင်းလိုက်မယ်’

ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါက ဆာဂျင် လက်ကာနှင့် ကာလုတို့ကို တိဗက် ဘာသာ နှင့် အမိန့် ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အပေါ်ဘက်သို့ ဆက် တက်သွားကြ၏။ မက်နှင့် ကျန်လူများသည် လက်ရှိ နေရာတွင် ရပ်တန့်ရင်း စောင့်နေကြသည်။ လက်ကာနှင့် ကာလုတို့သည် ကျောက်တုံး ခြေရင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဆီးနှင်းများ ဖုံးနေသော ပပ်ကြားအက်ဆီမှ အပေါ်သို့ ဆက်တက်ကြပြန်၏။

မက်က သူတို့ကို မှန်ပြောင်းနှင့် မျက်တောင်မခတ် လိုက်ကြည့်နေသည်။ ကာလုသည် ရှေ့သို့ ရောက်နေပြီး ဆာဂျင် လက်ကာသည် နောက်ဘက် ခပ် လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသည်။

မက်က အော်လိုက်၏။

‘နီယန်ဂါရေ၊ ပြိုကျတော့မယ်ဗျို့’

ခေါင်းပေါ်သို့ မိုးထွက်နေသော ကျောက်ခဲကြီးမှာ ပြိုကွဲ ပျက်စီးစ ပြုလေ ပြီ။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ယဲ့ယဲ့ကလေးသာ ရှိတော့သော ကျောက်တုံးကြီးကို အခြေအနေ ပျက်အောင် လုပ်ခဲ့ကြသည်မှာ သေချာသွားလေပြီ။

ထိုကျောက်တုံးကြီး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲစ ပြုလေပြီ။ တန်ပေါင်း များစွာ ရှိသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကြီးများ လိမ့်ဆင်းလာကြ၏။ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် အဆိုပါ ပြိုကျလာသည့် ကျောက်ခဲများသည် အချင်းချင်း ပေါင်းမိ

ကြပြီး လှိုင်းလုံးကြီးများ ပမာ တောင်စောင်း တစ်လျှောက် လျှောက်လာကြ တော့မည်။

မက်က ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါသည် သူ့ ညာ ဘက်တွင် ရှိသော ကုန်းမြင့်ဆီသို့ ပြေးတက်နေလေပြီ။ တပ်သား အမ်းသည် ဗိုလ်ကြီး နောက်မှ အပြေးအလွှား လိုက်နေ၏။ ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့ နှစ် ယောက်ကမူ မြည်းသုံးကောင်နှင့် အတူတူ ရှိနေကြဆဲပင်။

မက်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်ထံ ပြေးသွားပြီး ပါးချပ်ကြီးကို လှမ်းဆွဲ ယူရင်း ‘ပြေးတော့’ ဟု အော်၍ မြင့်ရာဘက်ဆီသို့ ကမန်းကတန်း အပြေး အလွှား သွားတော့သည်။

ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ၊ ဆီးနှင်းများ၊ အမြစ်မှ ကျွတ်ထွက်လာသော သစ်ပင်ကြီးများသည် အရှိန် ပိုရလာကြပြီး တောင်စောင်းအတိုင်း ထုနှင့် ထည် နှင့် လိမ့်ဆင်းလာကြသည့် အသံဗလံများမှာ နားကွဲလှမတတ်ပင်။ မက်သည် ကန်ချာ၊ ဘာကီတို့နှင့် အတူ မြည်း သုံးကောင်ကို ဆွဲ၍ အမြင့်ပိုင်းပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့ရာ သီသီကလေး လွတ်မြောက်လာကြသည်။

အပေါ်မှ အလုံးအရင်းနှင့် ဆင်းလာသော ကျောက်ခဲများက တောင်စောင်း အတိုင်း ဝုန်းခိုင်းကြ လိမ့်ဆင်းသွားကြစဉ် ကျောက်ခဲများသည် လေထဲသို့ ဝဲပျံ လာကြ၏။ ထိုကျောက်ခဲများသည် တစ်ခုခုနှင့် ထိခိုက်မိကြသည့်အခါ ပေါက် ကွဲသော ကျည်ဆန်များကဲ့သို့ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲထွက် သွားကြလေ သည်။ ကျောက်ခဲ အစအနကလေး တစ်ခုသည် လွင့်စဉ်ပြီး မက်၏ ညာဘက် လက်ထဲသို့ စူးဝင်သွားသည်။ လက်သီးဆုပ်ခန့် ရှိသော ကျောက်ခဲ တစ်လုံးက ကန်ချာ၏ ကျောကုန်းအား လာမှန်လေရာ မှောက်လျက်ကြီး လဲကျသွားလေ တော့သည်။

အသံဗလံများ အနည်းငယ် တိုးသွားသည်။ တောင်ပြိုမှုကြီးသည် သူတို့ ကို လွန်သွားလေပြီ။ အောက်ဘက် တောင်စောင်း အတိုင်း ဆက်လိမ့်နေဆဲ ပင်။ မက်သည် ကျောက်တုံးကြီး ရှိခဲ့သော ပထမ နေရာဆီသို့ မော်ကြည့်မိ၏။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသော ကျောက်စွယ်ကလေး တစ်ခုသာ ကျန်ရစ် ခဲ့တော့သည်။

‘ကဲ ဗိုလ်ကြီး၊ ခင်ဗျား လူတွေ လိုက်ရှာကြရအောင်’
သူတို့ လူစုသည် ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်ကျန်ရစ်သော ကျောက်တုံးများပေါ် တွင် နင်းရင်း အပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြရ၏။

ရွှေကုန်သည်

သိပ်ကြာကြာ မသွားရခင် ကျောက်တုံးကြီး၏ အောက်ခြေ၌ ဖက်တွယ်နေသော ဆာဂျင် လက်ကာကို တွေ့ကြရ၏။ ယူနီဖောင်း စုတ်ပြီနေပြီ ပွန်းပဲ့သော ဒဏ်ရာများ ရရှိထားသော်လည်း အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစား မကွဲသေးပါချေ။

ကာလု တစ်ယောက်ကမူ ကျောက်တုံးကြီးများ အောက်တွင် အသက်ပါပျောက်ခဲ့ရရှာ၏။

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသော မက်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ စခန်း ချလိုက်တာပဲ ကောင်းမယ် ထင်တယ်ကွာ၊ တို့ အပေါ်ကို အပေါ်က နောက်ထပ် ပြိုကျစရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး’

ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါက ကာလု တစ်ယောက် ကောင်းရာဘဝသို့ ခပ်မြန်မြန် ရောက်ရှိအောင် စန္ဒကူး အမွှေးတိုင် ထွန်းပေးရန် တပ်သား အမ်းအား တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့ နှစ်ဦးသည် မက်ထံသို့ လိုက်လာကြပြီး ကန်ချာက မက်ကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဆရာက ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်ဆယ် လိုက်တာပါ၊ အခု ကျွန်တော်တို့မှာ ဆရာ ပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ် ခင်ဗျာ’

ဆာဂျင် လက်ကာသည် ကက်ပတိန် နီယန်ဂါနှင့် ပူးတွဲ နေထိုင်ရသော တဲထဲတွင် လဲလျောင်းနေသည်။ ပွန်းပဲ့ ရှနာထားသည့် ဒဏ်ရာများမှာ နာကျင်လှသော်လည်း သူ့ဦးနှောက်သည် တခြားဘက်၌ စိတ်ရောက်နေသည်။ သူ့နှုတ်မှ အန်ထွက်လာ၏။

‘ကာလုတော့ သွားရှာပြီ၊ အခုဆိုရင် ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့ကတော့ ဒီ နိုင်ငံခြားသားကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်ကြတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် တစ်ဖက်ဖက်ကို ရှင်းပစ်သင့်ပြီ၊ အေးလေ နှစ်ဖက်စလုံးကိုတောင် ရှင်းပစ်ချင်ပစ်ရမှာ’

နီယန်ဂါ၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် ရတ်ရှိ ဟု ခေါ်သော ဆာခါနာ နိုင်ငံလုပ် ဆန် အရက်အိုးများ ပါရှိလာသည်။ သူက မြေအိုး တစ်အိုးကို ယူပြီး မော့သောက်လိုက်၏။

‘လမ်းမှာ ခိုင်းဖို့စေဖို့ ကန်ချာနှင့် ဘာကီ ရှိဖို့ လိုတယ်ကွ၊ ဟိုနိုင်ငံခြား

သား လိုက်နေတဲ့ တောင်ကြီးကို တွေ့ပြီးမှ ဆက်လုပ်ကြရမှာ၊ နားလည်တယ် မဟုတ်လား'

နီယန်ဂါက ပစ်ဟောက်လိုက်သည်။ သူက နောက်တစ်ကျိက် ထပ်မော သောက်လိုက်ပြီး အဆိုကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ မကြာခင် သူ ဟောက်နေလေပြီ။

တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့်အမျှ ဆာခါနာ နိုင်ငံသားများက လူ့ အရောက်အပေါက် နည်းသော ထိုတောင်ပေါ်ဒေသအား အဘယ့်ကြောင့် ထိတ်လန့်ကြသည်၊ အယူ သီးကြသည် ဆိုသည့် ကိစ္စကို မက် ရတ်လက်ချ် ပို၍ ပို၍ သိလာရသည်။ ပထဝီ အနေအထားနှင့် ရာသီဥတုတို့၏ ထိုးနှက် ချက်မှာ ပြင်းထန် ဆိုးရွားလှသောကြောင့် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ဆင်ခြင် တတ်သူများပင်လျှင် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ရှိသူများ၏ နှောင့်ယှက် ဟန့်တားမှုဟု အယူသီးစရာ ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။

သူတို့ အဖွဲ့သည် မြေပေါ်တွင် မိုင်ပေါင်း မည်မျှ ခရီး သွားခဲ့ရသည်ကို မက် ရတ်လက်ချ် မသိနိုင်တော့ပြီတည်း။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဆာခါနာ နိုင်ငံတော်၏ သယံဇာတ ကြွယ်ဝမှုကို မက် တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး တွေ့နေရသည်။ သံ၊ ဒန် သတ္တုနှင့် ကြေးနီများကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသော်လည်း ရွှေ၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ မမြင်ရသေးချေ။

၁၉၇၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ ၉ ရက်တွင် သူတို့ လူစုသည် မက်၏ ခရီး ပန်းတိုင် ဖြစ်သော တောင်သုံးလုံး ဒေသသို့ ရောက်ရန် လေယာဉ် ခရီးဖြင့် ဆယ့်ငါးမိုင်ကျော်ကျော် ဝေးကွာနေဆဲပင်တည်း။

ဒုတိယ တောင်သို့ ခရီး ဆက်ရာတွင် တောင်ထိပ် နှစ်ခုကို ဆက်ထား သော ခင်တန်းကလေး ရှိနေသောကြောင့် ထိုတောင်သို့ ကူးရန် လွယ်ကူသွား သည်။ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သည်တွင် မတ်စောက်စောက်ကြီး ဖြစ်နေသော တောင်ခါးပန်း တစ်လျှောက်တွင် စွန်းထွက်နေသော ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ကြွက် လျှောက် လမ်းကလေး အတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ပေတစ်ထောင်ခန့် ဆင်း သက်ရန်မှ တစ်ပါး အခြား နည်းလမ်း မရှိသည်ကို မက် ရတ်လက်ချ် တွေ့ လိုက်ရသည်။ နီယန်ဂါနှင့် သူ့လူစုကမူ သွား၍ ရနိုင်သည်ဟု လက်ခံကြပြီး ခရီးဆက်ရန် သဘောတူကြသည်။

ရွှေကုန်သည်

နီယန်ဂါက ဦးဆောင်၍ ချီတက်၏။ ၎င်းနောက်မှ မက် ရတ်လက်ချီ လိုက်ပါလာသည်။ ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီ၍ ချီ တက်လာကြ၏။ မက် နောက်တွင် ဆာဂျင် လက်ကာ လိုက်ပါလာသည်။ ထို့ နောက် မြည်းများကို ဦးဆောင်လာသော ကန်ချာ။ ဘာကီကမူ မြည်းများ၏ နောက်ဘက်မှ လိုက်ပါလာ၏။ တပ်သား အမ်းက သူတို့ လူစုတွင် နောက်ဆုံး လူ ဖြစ်သည်။

ကြွက်လျှောက်လမ်းကလေးမှာ သုံးပေခန့်သာ ကျယ်ဝန်းပြီး ဆီးနှင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ကြွက်လျှောက်လမ်းကလေး၏ ဘယ်ဘက်တွင်မူ တောင် ကမ်းပါးယံသည် အောက်ဘက်သို့ ပေနှစ်ရာ သုံးရာခန့် မတ်မတ်စောက်စောက် ကြီး ရှိနေ၏။ ထိုကြွက်လျှောက်လမ်း ခရီး၏ သုံးပုံ နှစ်ပုံခန့်သို့ ရောက်သော အခါ လမ်းကလေးသည် ဖြန်းခနဲ ကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ နှစ်ပေခန့်ပင် မကျယ် တော့ချေ။

သူတို့ လူတန်းကြီးသည် ရှေ့ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးလာကြ၏။ မိနစ် အနည်းငယ်ခန့် ကြာသောအခါ မြည်းများသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်ရင်း ရှေ့သို့ ဆက်မသွားဘဲ အတင်း တွယ်ကပ်နေကြသည်။ ကန်ချာက ရှေ့ဘက်မှ ကြီးကို အတင်းဆွဲ၏။ နောက်ဆုံး မြည်း၏ တင်ပါးကို ဘာကီက ကြိမ်နှင့် ထိုးသည်။ သို့သော် အကျိုး မထူးချေ။ ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါက ရပ်တန့်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သလို မက်နှင့် ဆာဂျင် လက်ကာတို့ကလည်း လှည့်လိုက်ကြသည်။ မြည်းများကတော့ ရှေ့မတိုးဘဲ ငြင်းဆန်နေကြဆဲပင်။

ဘာကီသည် သတိ ဝီရိယ ကြီးစွာနှင့် ရှေ့ဘက်သို့ တိုးလာပြီး ကန်ချာ နှင့် ပေါင်း၍ ရှေ့မှ နဖားကြီးကို ဆွဲကြပြန်၏။ အကျိုး မထူးပါချေ။ ဆာဂျင် လက်ကာသည် ဆဲဆို ရေရွတ်လိုက်ပြီး ကြွက်လျှောက်လမ်း အတိုင်း နောက် ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ သူက ကန်ချာနှင့် ဘာကီ လက်ထဲမှ ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်ပြီးနောက် ကြီးကို ကြာပွတ်သဖွယ် အသုံးပြုရင်း ရှေ့ဆုံးမှ မြည်း ၏ ခေါင်းကို ရိုက်လေ၏။ ကြီးစသည် မြည်း၏ မျက်လုံးကို ရိုက်မိသွား သောကြောင့် မြည်းသည် အလန့်တကြား နောက်ဘက်သို့ ပြန်ဆုတ်သည်။

မက်က အော်ဟစ်ပြီး ကန့်ကွက်လိုက်၏။ လက်ကာက နားမထောင်ဘဲ မြည်းကို ခပ်နာနာ ပိုရိုက်သည်။ ဤတွင် မြည်းသည် သွေးလန့်ပြီး အတင်း ပြန်လှည့်ရန် ကြိုးစားတော့သည်။

‘မင်း သောက်ရူးပဲ’

မက်က အော်ဟစ်ရင်း လက်ကာထံသို့ သွားသည်။

သိပ် နောက်ကျသွားလေပြီ။ မြည်း၏ ခွာများသည် ခြေကုပ် လွတ်သွားကြသည်။ မြည်းသည် အလန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်း ချောက်ထဲသို့ လိမ့်ကျသွားလေ၏။ ဒုတိယ မြည်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးသည် ထောင်းခနဲ မြည်အောင် တင်းသွားတော့သည်။ ဤတွင် ကန်ချာနှင့် ဘာကီက ကမန်းကတန်း လှုပ်ရှားလိုက်ကြ၏။ ဒုတိယ မြည်းပါ ချောက်ထဲသို့ ကျမသွားအောင် အတင်း ဝိုင်းဆွဲထားကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ထက် ပို၍ ရှည်ကြာစွာ ဆွဲထားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း မက် ရတ်လက်ချ် သိပါ၏။

လက်ကာ ကြက်သေ သေသွားသည်။ အမ်းမှာ နောက်ဘက် တစ်နေရာရာတွင် ရှိနေဟန် တူသည်။ မက်သည် အမဲလိုက် ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ရင်း ဆာဂျင် လက်ကာကို အတင်း ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ဆုံးရှုံးမည့် ဘေးရန်မှ ကင်းဝေးအောင် လုပ်ဖို့ တစ်နည်းသာ ရှိတော့သည်။ မက်က ကြိုးကို ဓားနှင့် ဖြတ်ပစ်လိုက်၏။ ပထမ မြည်းသည် ချောက်ထဲသို့ လိမ့်ကျသွားသော်လည်း ဒုတိယ မြည်းပါ ပါမသွားတော့ချေ။ တစ်ကောင် ဆုံးရှုံးသော်လည်း နောက်ထပ် နှစ်ကောင်ကို ကယ်ဆယ် လိုက်နိုင်သည်။

သူက ကန်ချာကို မေးလိုက်၏။

‘အဲဒီ မြည်းပေါ်မှာ ဘာတွေ ပါသလဲ’

‘အစားအစာတွေပါ ဆရာ’

‘အကုန်လုံးပဲလား’

‘အကုန် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ’ ဟု ဒုတိယ မြည်းကို ပုတ်ပြရင်း

‘ဒီမှာလည်း တချို့ တစ်ဝက် ပါပါသေးတယ်’

‘တခြား ဘာပါသွားသေးသလဲ’

ကန်ချာက မျက်နှာကို လွှဲပစ်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။

‘ခပ်ရှည်ရှည် သေတ္တာပါ ဆရာ’

မက်သည် ဆာဂျင် လက်ကာကို ထိုနေရာမှာပင် ပစ်သတ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုခပ်ရှည်ရှည် သေတ္တာထဲတွင် သတ္တု ရှာဖွေရာ၌ သုံးစွဲသည့် ပစ္စည်းများ၊ အခြား ကိရိယာများနှင့် ဤလုပ်ငန်း၌ အသုံးပြုရန် တမင်တကာ ဝယ်ယူလာသော ဟေဇယ် ဘလက် ကင်မရာတို့ ပါရှိသည်။ အလွန် ကြီးကျယ်သော ဆုံးရှုံးမှုပင်တည်း။

မျက်လုံးများမှ မီးတောက်မတတ် ဒေါသ ထွက်နေသော မက်က ပြောလိုက်၏။

‘ကဲ ဗိုလ်ကြီး၊ ခရီး ဆက်ထွက်ကြရအောင်’

တကယ်တမ်းကျတော့ အဖျား ရှူးသွားသည်ဟု မက်က တွေးမိ၏။

ဇန်နဝါရီ ၁၂ ရက်နေ့ နံနက်တွင် သူတို့ လူစုသည် ကွေးကောက်နေသော တောင်ကြားလမ်း တစ်ခု၏ နှုတ်ခမ်းဝသို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ အဆိုပါ တောင်ကြားလမ်းကို လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့တွင် တောင်ကြား တစ်ခု ရှိနေပြန်သည်။ ထိုတောင်ကြား အဆုံးတွင် တောင်သုံးလုံး အုပ်စုသည် အသိုက်ထဲမှ ဥများပမာ စုစုဝေးဝေး ရှိနေကြ၏။

ထိုတောင်သုံးလုံးမှာ မက် ရတ်လက်ချ်၏ ပန်းတိုင် ဖြစ်သည်။ ဒီတောင်သုံးလုံးသည် တကယ်ပင် ဆာဂီရီ ခေါ် ရွှေတောင်ကြီးပင် ဖြစ်လေရောသလား။

အရင့် အရင်က ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်များနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ယခု တွေ့နေရသည်မှာ သိပ်ကို လွယ်လွန်းပြီး သိပ်ကို ရှင်းလင်းနေသည်။ ပျောက်ဆုံးနေသော ရွှေတောင်ကြီးအား ပြန်လည်၍ ရှာဖွေ တွေ့ရှိရေး ကိစ္စကို မက်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်ကူး ယဉ်ခဲ့ရသည်။ ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ကျော် ကြာအောင် သူသည် အင်မတန် မြင့်မားသော တောင်ကြီးများ အပေါ်၌ ခရီးသွားခဲ့ရသည်။ ယခု ထောင့်ချိုးကလေး တစ်ခုကို ချိုးကွေ့လိုက်ရုံနှင့် သူ့ရှေ့ တည့်တည့်တွင် ဘွားခနဲ ရောက်ရှိနေလေပြီ။

သူ သွေးခုန်နှုန်း မြန်လာ၏။

‘ဆရာ ရတ်လက်ချ်’

နီယန်ဂါက ခေါ်လိုက်ခြင်းပင်။ မက်က လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

‘ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ကပ္ပတိန်’

‘ကျွန်တော်တို့ သွားရမယ့် ခရီးပန်းတိုင်ကို ရောက်ပြီလား’

‘တောင်ကြားကလေးကိုတော့ ဖြတ်ရဦးမှာပဲ၊ ကျုပ် ရှေ့က ဆက်သွားမယ်’ မက်က ခပ်မြန်မြန် ဆက်လျှောက်သွားသည်။

တောင်သုံးလုံးကို ရစ်ပတ် ကွေ့ဝိုက်၍ စီးဆင်းနေသော မြစ်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ မြစ်ကမ်း တစ်လျှောက်တွင် ကျယ်ပြန့်သော ကျောက်စရစ် သဲသောင်ပြင်ကြီး ရှိနေသည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

မက်သည် ခပ် ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့၍ အောက်ဘက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူက ရှေ့သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်လျှောက် လာပြန်သည်။ ထို့နောက် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျောက်စရစ်ခဲများကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ သူက ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ကောက်ယူပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက ဝမ်းပန်းတသာနှင့် အားရပါးရ အော်ဟစ်လိုက်ရာ မြစ်ကမ်းခြေ တစ်လျှောက်၌ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေ၏။

သူ ကိုင်ထားသည့် ပစ္စည်းကလေးမှာ စပျစ်သီး အရွယ် ရွှေတုံးကလေး တစ်တုံးပင်တည်း။

၉၉·၉ ရာခိုင်နှုန်း အထိ (အရော အနှော မပါဝင်ဘဲ) သန့်စင်သော ရွှေကို သဘာဝ အလျောက် ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ရွှေသည် ငွေ၊ ကြေးနီ စသော အခြား သတ္တုများနှင့်လည်း ရောနှော နေတတ်သောကြောင့် ၈၅ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်း အထိ သန့်စင်မှုကို အများအားဖြင့် တွေ့ရတတ်သည်။

ရွှေသည် ကမ္ဘာ့ မြေကြီး၏ အပေါ်ယံ မြေလွှာထဲတွင် ပြန့်ပြန့်ကျဲကျဲ ရှိနေသောကြောင့် ယေဘုယျအားဖြင့် အနည်းအကျဉ်းကိုသာ တွေ့ရတတ်သည်။ သို့တိုင်အောင် တစ်ခါတစ်ရံ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများထဲ၌ ရွှေကြော သို့မဟုတ် အစိုင်အခဲလိုက် အဖြစ် များများစားစား ရှိနေတတ်သည်။

ရှေးပဝေသဏီ ကာလက စ၍ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများသည် ရေနှင့် ရာသီဥတု တိုက်စားမှုကို တဖြည်းဖြည်း ခံရသည်တွင် ကျောက်စရစ်ခဲများ အဖြစ် ပြောင်းလဲလာကြပြီး မြစ် သို့မဟုတ် ချောင်းများ၏ အောက်ခြေတွင် စုစုဝေးဝေး ရောက်ရှိနေတတ်ကြသည်။

ဤနည်းဖြင့် ရွှေနုန်းမြေသိုက်များ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရွှေတုံး ရွှေခဲများနှင့် ရွှေစ ရွှေနု ရွှေမှုန်ကလေးများသည် သဲ သို့မဟုတ် ကျောက်စရစ်ခဲများ အကြား ပြန့်ကျဲပြီး ရှိနေတတ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မြစ်များ၊ ချောင်းများသည် မြစ်ကြောင်း ပြောင်းလဲသွားခြင်း၊ တိမ်ကောသွားခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်တတ်ရာ ရွှေစ ရွှေနုများ ရောနှောနေသော ကျောက်စရစ်ခဲများအား အပေါ်ယံ မြေလွှာတွင် တည်ရှိနေသော သိုက် အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်သည်။

အချို့ အချို့သော ကိစ္စရပ်များတွင်မူ မြစ်များ၊ ချောင်းများသည် ဆက်လက်၍ စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်း နေကြသောကြောင့် ရွှေ အမြောက်အမြားသည် မြစ် အောက်ခြေတွင် ရှိမြဲ ရှိနေကြလေသည်။ အချို့သော ကိစ္စရပ်များတွင်မူ အပေါ်ယံ မြေလွှာတွင် ရှိနေသော ရွှေများပေါ်တွင် ထူထည် ထူထပ်သော သဲများနှင့် ကျောက်စရစ်ခဲများ ဖုံးလွှမ်းနေတတ်သည်။

ရွှေ အမြောက်အမြား ရှာဖွေ တွေ့ရှိရသည် ဆိုသော သမိုင်းဝင် ဖြစ်ရပ်များသည် အပေါ်ယံ မြေလွှာ၌ ရှာဖွေ တွေ့ရတတ်သော ဖြစ်ရပ်များနှင့် အစပျိုးခဲ့ကြသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် သို့တည်းမဟုတ် တစ်လက်မ နှစ်လက်မခန့်သာ နက်သော မြေ မျက်နှာပြင် အောက်၌ ရှိသည့် ရွှေကို ဝင် ခလုတ်တိုက်မိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံ မြေလွှာ၌ တွေ့ရသည့် သိုက်များကို ချက်ချင်း တူးဖော် ပစ်လိုက်ကြ၏။ ရွှေ ရှာဖွေကြသူများသည် ကျောက်စရစ်ခဲများ၏ အောက်ဘက်တွင် ရွှေ ရှိလိုရှိငြား ခပ်နက်နက် တူး၍ ရှာဖွေကြသည်။ ရွှေ ရှာသူ အချို့ကလည်း နန်းမြေ သိုက်တွင် တွေ့ရသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ၏ ဘူမိဗေဒ ဖွဲ့စည်းပုံမျိုးကို အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်၌ လိုက်လံ ရှာဖွေ တတ်ကြသည်။

နန်းမြေသိုက်မှ ရွှေ များများစားစား ရှာဖွေ တွေ့ရှိရမှုများ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ စပိန်မှ ရွှေရှာဖွေသူများသည် ပေါင်ငါးဆယ်မက လေးလံသော ရွှေတုံးကြီးများကို တောင် အမေရိကတိုက်ရှိ နန်းမြေသိုက်များမှ ရှာဖွေ တွေ့ခဲ့ကြသည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားနှင့် ကလွန်ဒိုက် နန်းမြေသိုက်များမှလည်း ကြီးမားသော ရွှေတုံး ရွှေခဲများ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ အကြီးဆုံး ရွှေတုံး ရွှေခဲများကိုမူ ၁၈၅၀ ဆယ်စုနှစ် တစ်ဝိုက်လောက်တွင် ဩစတြေးလျရှိ ရွှေတွင်းများမှ ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့သည်။ အဆိုပါ ရွှေတုံး ကြီးများမှာ ၁၁၁၇ အောင်စ ရှိသော 'ဆီးရီးယား ဆင်းဒ်'^၁၊ ၎င်းထက် ပိုမို လေးလံသော 'လေဒီ ဟိုသမ်'^၂ နှင့် ပေါင်နှစ်ရာ ရှိသော မဟာ ရွှေတုံးကြီး 'ဝဲလ်ကမ်း စထရိန်းဂျား'^၃ တို့ပင်တည်း။

သို့သော် ရွှေ ပေါပေါများများ ထွက်သော နန်းမြေသိုက်များကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိကြသည့် ကိစ္စ၊ တူးဖော်ခဲ့ကြသည့် ကိစ္စတို့မှာ ကုန်လွန်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဆယ်စုနှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာအောင် ရွှေသစ်များ၏ သုံးပုံ နှစ်ပုံကို တောင် အာဖရိကတိုက်၌သာ တူးဖော်ခဲ့ကြသည်။ တောင်အာဖရိကတိုက်တွင် ရွှေကို အခြား သတ္တုများနှင့် ရောနှောလျက် အလွန် နက်ရှိုင်းသော မြေကြီးအောက်တွင် တူးဖော်နေကြသည်။ တောင် အာဖရိကတိုက်မှ ရွှေတွင်းများသည် ပေပေါင်း တစ်သောင်း နှစ်ထောင်နှင့် ၎င်းထက် ပို၍ နက်ရှိုင်းကြသည်။ ရွှေ တစ်အောင်စ ရရှိရေး အတွက် ငါးတန်မက များပြားသော သတ္တုရိုင်းများကို သန့်စင်ယူကြရသည်။

၁။ Sierra Sands ၂။ Lady Hothan ၃။ Welcome Stranger

ရွှေကုန်သည်

အဆိုပါ မိုင်းတွင်းမျိုးကို တောင်အာဖရိက၌ တွက်ခြေကိုက်အောင် တူးဖော်နိုင်ခြင်းမှာ မိုင်း အလုပ်သမား လူမည်းများသည် လုပ်ခများကို မသေရုံ တမယ်သာ ရရှိနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဖာရင်ဟိုက် တစ်ရာ သုံးဆယ့်ငါး ဒီဂရီ ရှိသော နေရာတွင် ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် အလုပ် လုပ်ကြရပြီး ဘေးအန္တရာယ်လည်း အလွန် ကြီးမားသည်။ လူမည်း မိုင်း အလုပ်သမား မြောက်မြားစွာသည် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ဖြစ်ပွားသော မိုင်းတွင်း မတော်တဆ ဖြစ်မှုများတွင် ရာနှင့် ချီ၍ သေဆုံးလေ့ ရှိကြသည်။

သို့ရာတွင် ရွှေ ရရှိရေး စံနှင့်သာ တိုင်းတာမည် ဆိုပါက လူ့အသက်သည် အမြဲ ထာဝစဉ် အပေါစား ဖြစ်နေဦးမည်သာ။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် မြစ် အောက်ခြေ အပေါ်ဘက်နားတွင် မြစ် ရေစီးကြောင်းနှင့် ယှဉ်လျက်သား ရှိနေသော အပေါ်ယံ မြေလွှာ သိုက်ကြောကြီး တစ်ခုကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မက်သည် ကျောက်စရစ်ခဲများ အကြားတွင် လက်ချောင်းများနှင့် တူးဆွ ကြည့်လိုက်၏။ ရွှေမှုန်ကလေးများကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည့်အပြင် မိနစ် အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ပထမ ရှာတွေ့သော ရွှေတုံးထက် ငယ်သည့် ဒုတိယ ရွှေတုံးကို ရှာတွေ့ပြန်သည်။

နီယန်ဂါနှင့် အဖွဲ့သားများ သူ့ထံသို့ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ သူက ရွှေတုံးများကို ဝမ်းသာအားရ ပြလိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါက ထူးထူးခြားခြား အထင်ကြီးပုံ မရချေ။ သူကပင် ညည်းညူနေသေးသည်။

‘စားနပ်ရိက္ခာ နည်းနေပြီ၊ သိပ် ကြာကြာ နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

မက်က ပြန်ဖြေသည်။

‘သုံးရက် ဒါမှမဟုတ် လေးရက်ပေါ့’

သူက လုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်း အစီအစဉ်ကို အကြမ်းဖျင်း ရှင်းပြသည်။ သူတို့ လူစုသည် သက်သေ အဖြစ် ပြသနိုင်အောင် မြစ်ထဲမှ ရွှေကို ရသမျှ ကျင်ယူကြမည်။ မက်ကမူ မြစ်ညာသို့ ဆန်တက်ပြီး ရွှေကြောကို တွေ့လို တွေ့ငြား လိုက်လံ ရှာဖွေမည်။

‘ကျုပ်က ဒီနေရာကို ချက်ချင်း မြေပုံ ဆွဲမှာ’

သူက နိဂုံးချုပ်လိုက်၏။

မောင်မြင့်ကြွယ်

သူ့လေသံတွင် သေတ္တာ ရှည်မျောမျော ဆုံးရှုံးရသည့် အတွက် ဒေါပွနေသံ ပါသွားသည်။

ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါနှင့် ဆာဂျင် လက်ကာတို့သည် တပို့တပါး သွားသလိုလို နှင့် ရှောင်ထွက်သွားကြ၏။

လက်ကာက ဓားမြှောင်ကို လက်နှင့် ပုတ်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဒီည ရတ်လက်ချ်ကို သတ်ပါရစေ၊ သူ အိပ်ပျော်နေတုန်း လည်ပင်းကို လှီးရင် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကန်ချာနှင့် ဘာကီကို သတ်ပစ်ဖို့ ဆိုတာ သိပ်လွယ်သွားပြီ’

‘မလုပ်နှင့်၊ တို့က နောက်ဆုံးနေ့ အထိ စောင့်ရလိမ့်မယ်’

‘ရွှေလိုချင်လို့လား၊ ဆရာရယ် ကျွန်တော်ရယ် အမ်းရယ် တူးရင် ဖြစ်ပါတယ်ဗျ’

‘မင်းက မျက်မွေး တစ်ဆုံးထက် ပိုမြင်တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး လက်ကာ၊ ရတ်လက်ချ်က တို့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်တဲ့ မြေပုံ ဆွဲတဲ့ အလုပ်၊ မှတ်စု ရေးတဲ့ အလုပ်၊ အဲဒါတွေကို လုပ်ဦးမှာကွ၊ ဗိုလ်ချုပ် ဆင်းဆီကို အဲဒီ အချက်အလက်တွေ ပါအောင် ယူသွားရင် ဆုချလိမ့်မယ်၊ ပါမသွားရင် အရေး ယူမှာကွ’

လက်ကာ အဖို့ စောဒက တက်စရာ မရှိတော့ပါပြီ။

၁၆၇၂ ခုနှစ်တွင် ဆာဂီရီကို ရှာတွေ့ခဲ့သော ဆာခါနာ လူမျိုးသည် အပိုစကား နှင့် ကြားဝါခဲ့သူ မဟုတ်ချေ။ နောက်တစ်နေ့ မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက်သော အခါ ရွှေ အလွန်တရာ ကြွယ်ဝသော နန်းမြေသိုက်ကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိရပြီ ဖြစ်ကြောင်း မက် ရတ်လက်ချ် သိလာရသည်။

မက်က သူ့ လူများအား အရေးပေါ် ရွှေကျင်သည့် ပစ္စည်းများကို ဖန်တီး ခိုင်းသည်။ သူတို့ လူစုအား နေရာ တစ်နေရာ သတ်မှတ်ပေးပြီး ရွှေကျင်စေရာ နာရီပိုင်း အတွင်း၌ ငါးပေါင်ကျော် လေးသော ရွှေတုံးကြီး အပါအဝင် ရွှေတုံး တစ်ဒါဇင်ကျော်ကို ရရှိကြလေသည်။

မက် ကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေကျင်သည်။ ညနေပိုင်းတွင် ရွှေတုံးများကို ပို

ရွှေကုန်သည်

တွေ့လာကြ၏။ မြစ်ကမ်း နဖူးဘေးတွင် ရွှေကျင်ရင်း ဆယ့်ရှစ်ပေါင် ရှိသော ဧရာမ ရွှေတုံးကြီးကို မက် ရှာဖွေ တွေ့ရှိသည်။

မက်၏ ပီတိများသည် ဆုံးစ မရှိနိုင်ပြီတည်း။ ထိုနေ့ည တစ်ညလုံး မက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိသည်။ စီးကရက် အမြောက်အမြား သောက်မိသည်။ သူ့ အာရုံထဲတွင် သီတာ့ကို မြင်ယောင်ရင်း နောက်ဆုံး၌ အိပ်ပျော်သွားတော့ သည်။

နေထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မက်သည် မြည်းတစ်ကောင်ကို ဆွဲ၍ ကန်ချာ၊ ဘာကီတို့နှင့်အတူ ခရီး ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ သူတို့ လူစုသည် မြစ်ညာ အတိုင်း ဆန်တက်သွားကြ၏။ နှစ်မိုင်ခန့် ခရီး ပေါက်သောအခါ ပြေပြစ်သည်ဟု ထင် ရသော တောင်ပေါ်သို့ တက်ရန် လမ်းကို မက် စတွေ့တော့သည်။ သူတို့သည် မြစ်ခြေထက် ပေ တစ်ထောင့် ငါးရာ မြင့်ပြီး ပင်လယ် ရေမျက်နှာပြင်ထက် ပေ တစ်သောင်း ငါးရာ မြင့်သော နေရာဆီ အထိ တက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် ကန်ချာနှင့် ဘာကီကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး မက် တစ်ယောက်တည်း ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်သည်။

သူ မြင်တွေ့ရသည့် ကိစ္စများကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်မိ၏။

အချို့ ကျောက်တုံးများတွင် ရွှေရာခိုင်နှုန်း ခပ်များများ ပါဝင်နေကြသည်။ သူ့ ရွှေ ရောဂါမှာ ထိန်းမရ သိမ်းမရ ဖြစ်အောင် ထကြွလာပြန်သည်။ သူက ကျောက်တုံးကို ပုဆိန်နှင့် ခွဲပစ်ပြီး ကျောက်ခဲ နမူနာများကို ရင်ဘတ်ပေါ်၌ ကန့်လန့်ဖြတ် လွယ်ထားသော အိတ်ထဲသို့ ထည့်တော့သည်။

ညနေ စောင်းသောအခါ စီးကရက်ဘူးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ၌ လိုက်လံ ရှာ ဖွေရင်း သီတာ ပေးလိုက်သော ကျောက်စိမ်း ရုပ်တုကလေး ပျောက်ဆုံးနေ ကြောင်း သူ သိရတော့သည်။ ကန်တက်သို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သီတာအား အရပ် တစ်ရပ် အစား ပြန်ဝယ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မက်သည် ကမ်းနဖူးဘေးရှိ စခန်းမှ ခွာလာခဲ့သည်မှာ သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီပင် မပြည့်တတ်သေးချေ။

နီယန်ဂါ၊ လက်ကာနှင့် တပ်သား အမ်းတို့သည် ရွှေကျင်သည့် အလုပ်ကို

ဆက်လက် လုပ်ကိုင်နေခဲ့ကြရာ သူ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ရွှေ ပေါင်ချိန် တစ်ရာ ငါးဆယ်ကျော်ကျော်ကို ရရှိနေကြလေပြီ။

‘ကျုပ် နက်ဖြန်ခါကျရင် မြေပုံ ဆွဲမယ်၊ သန်ဘက်ခါကျရင် ပြန်ကြတာ ပေါ့’

မက်က နီယန်ဂါကို အသိပေးလိုက်သည်။

ညစာ စားပြီးသောအခါ မက်က သူ့ ရွက်ထည် တဲဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ မှတ်စု မှတ်ရာများကို သတိ ကောင်းနေစဉ် မှတ်သား ထားလိုက်ချင်သည်။ နီယန်ဂါနှင့် လက်ကာတို့သည် မီးပုံဘေးတွင် နေရစ်ခဲ့ကြ၏။

နီယန်ဂါက တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။

‘တပ်သား အမ်းဆီမှာ ရတ်ရှိရော ချာရာပါ ရှိနေတယ်၊ သူ ဒီကနေ့ည ဆေးကျိုလိမ့်မယ်’

ချာရာ ဆိုသည်မှာ ဆာခါနာ နိုင်ငံမှ အလွန် အစွမ်းထက်သော ဆေး ခြောက် ဖြစ်သည်။ ရေနင့် ကျိုလိုက်မည် ဆိုပါက မည်သည့် အရသာမျှ မရှိ သော ပယင်းရောင် အရည် တစ်မျိုးကို ရရှိမည် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ဆေး ခြောက်ရည်ကို ဆန်အရက် ရတ်ရှိနှင့် ရောနှောလိုက်သည့်အခါ အလွန် ပြင်း သော အိပ်ဆေး တစ်မျိုး ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ဆေးခြောက်ရည် ရောနှောထား သော ဆန်အရက်ကို သောက်သုံးမိသူ တစ်ဦးသည် ဆယ့်နှစ်နာရီမှ ဆယ့်ရှစ် နာရီ အထိ အိပ်မောကျနေမည်သာတည်း။

ကန်ချာသည် အိပ်ရာထဲတွင် တလူးလူး တလွန်လွန် ရှိနေသည်။ အိုးသံ ခွက်သံ များကို ကြားနေရသလိုလို သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသည်။ ခေါင်းရှုပ်သွားသော ကြောင့် မျက်လုံး ကျယ်သွားသည်။ ထိုအသံကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြားရ ပြန်သောကြောင့် ဆဲရေး တိုင်းထွာလိုက်မိသည်။ မြည်းတစ်ကောင် လွတ်သွား တာပဲ ဖြစ်ရမည်။ စောင်ကို ခွာချလိုက်ပြီး ဖိနပ်ကို ကောက်စွပ်လိုက်၏။

ကန်ချာသည် သူနှင့် တစ်တဲတည်း အိပ်နေသော ဘာကိုကို မနိုးတော့ဘဲ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ကန်ချာသည် ခဏ ရပ်တန့်ရင်း နားစွင့်လိုက်ပြန်သည်။ မီးဖိုဆီမှ ခပ် ဝေးဝေးဆီသို့ ထွက်ခွာသွားသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အသံ ပျောက် သွားပြီး ကိုက် ငါးဆယ်ခန့် အကွာအဝေးမှ မီးခြစ် ခြစ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ

ရွှေကုန်သည်

သည်။ ကိုလ်မင် မီးဖိုပေါ်တွင် ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ ရုတ်တရက် သတိ ဝင်လာသော ကန်ချာသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ဝပ်ချလိုက်ပြီး နောက် ပိုနီးအောင် ရှေ့သို့ တွားသွားရင်း ကမူကလေး တစ်ခု နောက်၌ ဝပ်နေ လိုက်၏။

သူ ခေါင်းမော်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို သူ မှတ်မိသွားသည်။ တပ်သား အမ်းပင်တည်း။ အမ်းသည် ကြေးနီ လက်ဖက်ရည်အိုး တစ်လုံးကို မီးဖိုပေါ်၌ တင်လိုက်သည်။

တပ်သား အမ်းက သုံးမြောင့် သဏ္ဍာန် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်အား ဖြေ၍ ရေနွေးကရားထဲသို့ လက်တစ်ဆုပ်စာခန့် ထည့်နေသည် ကို ကန်ချာက စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဆာခါနာတွင် ချာရာကို ဤပုံစံမျိုးနှင့် သာ ထုပ်လေ့ ထုပ်ထ ရှိသည်။ မီးဖိုဘေးတွင်လည်း ဆန် အရက် ထည့်ထား သော မြေကရား တစ်လုံး ရှိနေ၏။ တပ်သား အမ်း တစ်ယောက် ဘာလုပ် နေသည်ကို ကန်ချာ ရိပ်မိသွားသည်။ သူသည် သူ့တံဆိပ်သို့ ခပ်မြန်မြန် လာပြီး ဘာကို နှိုးလိုက်၏။

‘အမ်းက လူတစ်ရာလောက်ကို ဆေး ခတ်နိုင်မယ့် ဆေးခြောက်တွေကို ကျီနေတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးကို သွားပြီး သတင်း ပို့ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

ဘာကိုက ပြန်ငေါ့သည်။

‘နီယန်ဂါက တို့ကို အမြင်ကတ်နေတာကွ၊ တို့ပဲ အတွယ် ခံရလိမ့်မယ်၊ အမ်းက သူ့လူ၊ အမ်း ဘာပဲလုပ်လုပ် တို့အပူ နှစ်ပြားသား မဟုတ်ဘူး’

ဘာကို ပြောတာ မှန်နိုင်စရာ ရှိသည်ဟု ခပ် အင်တင်တင်နှင့် ဝန်ခံ ရင်း ကန်ချာသည် ဖိနပ်ကို ပြန်ချွတ်လိုက်၏။

နက်ဖြန် နံနက်တွင် အိမ်ပြန်ကြရမည် ဖြစ်သော်လည်း ဆာခါနာ စစ်သားများ သည် ပုံမှန်အတိုင်း တာဝန်ကျသော အလုပ်များကို ရိုးရိုးမှန်မှန် ထမ်းဆောင် နေကြသည်။ အနောက်တိုင်းမှ စစ်သားများသာ ဆိုပါက ယခုလို အနေအထား မျိုးတွင် အထူးတလည် ပျော်ရွှင် မြူးထူး နေကြလိမ့်မည်သာ။

သို့သော် နီယန်ဂါ တစ်ယောက်သာ ညစာ စားရင်း ထူးထူးခြားခြား ပျော်ရွှင်နေသည်။ သူက မက်နှင့် လက်ကာအား ရယ်ရယ်မောမောနှင့် နောက် ပြောင် ကျီစယ်နေသည်။

အားလုံး စားသောက် ပြီးစီးကြသောအခါ သူက ဆန်အရက် တစ်ကရားကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် မက် ဘက်သို့ လှည့်ရင်း

‘အပြန် ခရီးမှာ ချောချောမောမော ဖြစ်စေဖို့ ဆုတောင်းပြီး တစ်ခွက် တစ်ဖလား မော့ကြရအောင်’

မက်ကလည်း သဘော တူလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကလည်း အဆင်သင့်ပါပဲ’

ကန်ချာနှင့် ဘာကီသည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ယခု သူတို့ သဘော ပေါက်ကြလေပြီ။ ကန်ချာက မက်အား သတိ ပေးတော့မည် အလုပ်တွင် အလွန် နောက်ကျသွားလေပြီတည်း။ မက်သည် မြေကရားကို ယူလိုက်ပြီး မော့သောက်နေလေပြီ။ သူက မြေကရားကို နီယန်ဂါထံ ပေးလိုက်၏။ နီယန်ဂါက ပါးစပ်နှင့် တွေ့လိုက်ပြီး လက်ကာထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ လက်ကာက သောက်ဟန် ပြုသလို အမ်းကလည်း သောက်ဟန်ပြုသည်။

အမ်းက ဘာကီထံ လှမ်းပေးလိုက်၏။ တကယ့် လူလည်ပဲဟု ဘာကီ တွေးလိုက်သည်။ မြေကရားမှာ သုံးပုံ နှစ်ပုံပင် မပြည့်တတ်တော့ချေ။ ဘုရင့် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ တပ်သား သုံးယောက်သည် သောက်ဟန်ဆောင်သည်ဟု မည်သူကမျှ သံသယ ဝင်ကြမည် မဟုတ်။ သို့သော် နီယန်ဂါနှင့် လက်ကာထံ မြေကရားကို ပြန်ပေးသော အခါ အရက် မလျော့ကြောင်း သိသွားမှာကို သူ စိုးရိမ်မိသည်။ သူက ကရားကို မြှောက်၍ နှုတ်ခမ်းနှင့် တွေ့ပြီး မော့သောက်ဟန် ပြုလိုက်၏။ ထို့နောက် မြေကရားကို အောက်ပြန် အချတွင် တမင် လွှတ်ချလိုက်သည်။ မြေကရားထဲမှ အရက် တချို့ ဖိတ်စဉ်သွားလေ၏။

ဘာကီက မပွင့်တပွင့် လေသံနှင့် တောင်းပန်စကားကို ခပ်ဝါးဝါး ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် ကန်ချာထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကန်ချာကလည်း သောက်ဟန် ဆောင်လိုက်၏။

နီယန်ဂါ၊ လက်ကာနှင့် အမ်းတို့ မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကြသည်။ နီယန်ဂါက ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ သွားတော့မယ် ဆရာ ရတ်လက်ချ်၊ နက်ဖြန်ခါ အတွက် အစီအစဉ် လုပ်စရာ အများကြီး ရှိသေးတယ်’

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

မက် မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်။ သူက သမ်းဝေလိုက်၏။ ခြေထောက်များ လေးလံ နေကြလေပြီ။ သူ့ရွက်ထည် တဲဆီသို့ အသွားတွင် အနည်းငယ်

ရွှေကုန်သည်

ယိုင်တိ ယိုင်ထိုး ဖြစ်နေသည်။ ဆန်အရက် မဖြစ်စလောက်ကိုသာ သောက်ရသေးသည်။ သူ့ကို ထိသည်မှာ နည်းနည်းတော့ ရယ်စရာပင်တည်း။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်သောအခါ ကန်ချာနှင့် ဘာကီသည် အရေးတကြီး ခပ်တိုးတိုး တိုင်ပင်လိုက်ကြ၏။ ကန်ချာက ပြောလိုက်သည်။

‘နီယန်ဂါနှင့် သူ့လူတွေက ရွှေတွေကို မောင်ပိုင် စီးချင်ကြတာ၊ တို့တစ်တွေ ဆေးမိသွားပြီလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်၊ တို့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အချိန်မှာ လာသတ်လိမ့်မယ်’

ဘာကီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘လာကွာ၊ သူတို့က စောင့်ပြီး အကဲခတ်ချင် ခတ်နေကြမှာ’

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ယိုင်တိ ယိုင်ထိုးနှင့် တဲ ရှိရာသို့ ပြန်သွားပြီး အထဲသို့ လေးဖက် ထောက်၍ ဝင်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ရိုင်ဖယ်နှင့် ကျည်ဆန်များကို စုစည်းလိုက်ကြသည်။

ကန်ချာက ပြောလိုက်၏။

‘တဲနောက်ဘက်မှာ အသာကလေး ကြိုးဖြေထားရအောင်’

တပ်သား အမ်းသည် နီယန်ဂါ၊ လက်ကာတို့နှင့် အတူတူ ရှိနေသည်။ ထိုညမှာ မြူတိမ် ကင်းစင်ပြီး လမင်းကြီး ထိန်ထိန်သာသော ညပင်တည်း။

ဆာဂျင် လက်ကာက သူ့ဓားမြှောင် အသွားကို လက်နှင့် စမ်းရင်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ခုအချိန်လောက်ကျရင် သူတို့ အိပ်ပျော်လောက်ပါပြီ’

အမ်းက ဖြေလိုက်၏။

‘ဆယ်မိနစ် အတွင်း ကောင်းကောင်းကြီး အိပ်မောကျသွားမှာပါ’

ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့သည် တဲနောက်ဘက်မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီး မက်၏ ရွက်ထည် တဲ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့က မက်ကို နှိုးရန် ကြိုးစားကြ၏။ အချည်းနှီးပင်တည်း။ ကန်ချာက ပြောလိုက်သည်။

‘သူ့ကို ဒီတဲထဲက ဆွဲထုတ်သွားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မက်ကို ဆွဲထုတ်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့က မက်အား

မြည်းများကို စုစုဝေးဝေး ချည်နှောင်ထားသည့် ချိုင့်ဝှမ်းကလေးထဲတွင် ထားလိုက်ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ထိုချိုင့်ဝှမ်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းဝတွင် ဝပ်၍ နေရာ ယူလိုက်ကြ၏။ ဘာကိက သတိပေးလိုက်သည်။

‘တို့က နီယန်ဂါကို စပြီး ပစ်မယ် ခတ်မယ် ဆိုရင် ပုန်ကန်မှု ဖြစ်မှာပဲ၊ ကန်တက်ကျရင် တို့ကို ကွပ်မျက်လိမ့်မယ်’

‘ဆရာ ရတ်လက်ချ်သာ အသက် ရှင်မယ် ဆိုရင် အသတ် မခံရပါဘူးကွာ’

ဘာကိက ထိုကိစ္စကို စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ဘာပဲပြောပြော ရတ်လက်ချ်က ၎င်းတို့၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ထားသောကြောင့် သူ့အသက်ကိုလည်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရမည်သာ။

သူတို့ စောင့်ကြည့်နေစဉ် အရိပ်မည်းမည်း သုံးခု အနက် တစ်ခုသည် ရတ်လက်ချ်၏ တဲထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ချက်ချင်း ပြန်ပြေးထွက်လာသည်ကို မြင်ကြရသည်။ ဆာဂျင် လက်ကာက ပြောလိုက်သည်။

‘သူ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီနိုင်ငံခြားသား ထွက်သွားပြီ’

နီယန်ဂါက ခေါင်းအေးအေး ထားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူက အမိန့် ပေးလိုက်၏။

‘ကန်ချာနှင့် ဘာကိ နေတဲ့ တဲကို သွားကြည့်စမ်း’

ကျန်နှစ်ယောက်က အပြေးအလွှား သွားကြ၏။

လက်ကာနှင့် အမ်းက ရွက်ထည်တဲကို ဆုတ်ဖြူ ပစ်လိုက်ကြသည်။ တဲထဲ၌ မည်သူမျှ မရှိချေ။

နီယန်ဂါ အနေနှင့် သူ့ဒေါသအား တစ်ယောက်ယောက် အပေါ် ပုံချရတော့မည်သာ။ အကောင်းဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မှာ တပ်သား အမ်းပင်တည်း။

နီယန်ဂါက ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး အမ်း မျက်နှာကို ခြောက်လုံးပူး သေ နတ်ပြောင်းနှင့် ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

‘သောက်ရူး၊ နင် ပြောတော့ သူတို့ အိပ်နေလောက်ပြီဆို’

‘ဒီလူတွေ နိုးမနေနိုင်ပါဘူး၊ ကျန်တွယ်ပြီး ပြောရဲပါတယ်’

လက်ကာက ဝင်တားသည်။

‘နေပါဦး၊ ဆေး မိထားတော့ ရောက်တတ်ရာရာ ရောက်သွားပြီး တစ်နေရာရာမှာ လဲကျချင် ကျနေမှာ’

နီယန်ဂါက အပြတ် ဟောက်သည်။

‘ဒါဆိုရင်လည်း လိုက်ရှာကြပေါ့ကွ’

ရွှေကုန်သည်

သူတို့ သုံးဦး ပြန်ထွက်သွားကြသည်ကို ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့ မြင်နေရသည်။ ကန်ချာက ဘာကီကို စောင့်ကြည့်ရန် ထားခဲ့ပြီး မြည်း ရှိရာသို့ သွားသည်။ ကန်ချာက မြည်း တစ်ကောင်အား ကြီးဖြတ်၍ တင်ပါးကို ဓားမြှောင်ဦးနှင့် ထိုးပြီး လွှတ်လိုက်၏။ မြည်းက မြစ်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ပြေးလေသည်။

ကန်ချာက ဘာကီ ဘေးနားတွင် လှဲချလိုက်သည်။

‘ကဲ သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ ဆိုတာ တို့ သိရတော့မယ်’

နီယန်ဂါ၊ လက်ကာနှင့် အမ်းတို့သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံ တစ်သံကို ကြား လိုက်ကြသောအခါ ချာခနဲ လှည့်ပြီး သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်ကြ၏။ ကျည်ဆန် တစ်တောင့်က ပြေးနေသော မြည်းအား သွားရောက် ထိမှန်သည်။ မြည်းက အော်မြည်ပြီး လဲကျသွားလေ၏။

နီယန်ဂါက ဆဲရေး တိုင်းထွာလိုက်သည်။ မြည်း သတ္တဝါပါကလား။ မြည်းမှာ မသေသေးသဖြင့် နီယန်ဂါက သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

ဆာဂျင် လက်ကာက မှတ်ချက် ချသည်။

‘ကြည့်ပါဦး၊ ကြီးကို ဖြတ်ထားတာဗျ၊ သတိ ရနေသေးတဲ့ တစ်ယောက် ကတော့ မြည်း တစ်ကောင်နှင့် အတူတူ ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်’

‘ကဲ ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်’

ရှေ့ဆုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကန်ချာ မှတ်မိလိုက်သည်။ ဆာဂျင် လက်ကာပင်တည်း။ ကန်ချာက သူ့ကို သေချာစွာ ချိန်ထားလိုက်၏။ တပ်သား အမ်းက သူ့နောက် ဘက်တွင် ရှိနေသည်။ ဘာကီက အမ်းကို ချိန်ထားသည်။

၎င်းတို့ကို ကိုက်သုံးဆယ် အကွာအဝေးသို့ ရောက်လာသောအခါ ကန်ချာ က ‘ရပ်’ ဟု အော်လိုက်၏။ လက်ကာက သေနတ်နှင့် အရမ်း စွတ်ပစ်တော့ သည်။ ကန်ချာက ခလုတ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။ ဆာဂျင် လက်ကာ၏ ရင်ဝကို ကျည်ဆန် ထိမှန်သွားသောကြောင့် လက်ကာသည် စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်လိုက် သည်။ သူ့ဒဏ်ရာမှ သွေးများ ပန်းထွက်ပြီး လဲကျသွားလေ၏။

တပ်သား အမ်းသာ ဆိုလျှင် ထွက်ပြေးမည် ဖြစ်သော်လည်း ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါ ဖြုန်းခနဲ ပေါ်လာပြီး 'ဝပ်လိုက်' ဟု အမိန့် ပေးတော့သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မြေပေါ်တွင် ဝပ်လိုက်ကြ၏။

'ပစ်'

နီယန်ဂါက အမိန့်ပေးရင်း သူ့ ခြောက်လုံးပူးနှင့် စတင် ပစ်ခတ်တော့ သည်။ အမ်းကလည်း သူ့ရိုင်ဖယ်နှင့် ကျည်ဆန် ကုန်သည် အထိ ပစ်ခတ် သည်။ ထို့နောက် ကျည်ကပ် အသစ်ကို လဲထည့်လိုက်၏။

သေနတ် ကျည်ဆန်များသည် ကန်ချာနှင့် ဘာကီ ဦးခေါင်းပေါ်မှ တဝီဝီ အော် မြည်လျက် ဖြတ်သန်းနေကြသည်။ သူတို့ဘက်က ပြန်မပစ်ချေ။ ၎င်းတို့က သေချာစွာ ချိန်နိုင်သည့် အချိန် အထိ စောင့်နေကြသည်။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် သူတို့ စိတ်ဓာတ် ကျသွားကြသည်။ ကျန်နေသေး သော မြည်းတစ်ကောင်သည် သေနတ် ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားသောကြောင့် ဖြစ် သည်။ သူတို့ အပြန် ခရီး အတွက် မြည်း တစ်ကောင်မျှ မရှိတော့လေပြီ။

'ဘာကီ'

'တိတ်စမ်း၊ ဟိုမှာ ကြည့်ဦး'

နီယန်ဂါနှင့် တပ်သား အမ်းသည် မတ်တတ် ရပ်၍ ပစ်ခတ်ရင်း ရှေ့သို့ တိုးလာနေကြ၏။ ဘာကီက နီယန်ဂါကို ပစ်လိုက်သည်။ လွဲသွားသောကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်အပစ်တွင် ဝမ်းဗိုက်ကို ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားတော့သည်။

အမ်း တစ်ယောက် ဦးနှောက်ခြောက်သွားလေပြီ။ သူက ရိုင်ဖယ်ကို လွှင့် ပစ်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်၌ မြှောက်ရင်း အော်ပြောလိုက်၏။

'ကျုပ်က ခိုင်းလို့ လုပ်ရတဲ့ လူပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ရန်မူချင်လို့ မဟုတ် ပါဘူး'

ခဏတော့ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် မလွဲနိုင်တော့ပြီဟု သေချာ သည်တွင် ကန်ချာက အမ်း၏ နဖူးကို ချိန်၍ ပစ်ထည့်လိုက်၏။

ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့ သွားကြည့်သောအခါ လက်ကာနှင့် အမ်းတို့မှာ သေနှင့်လေပြီ။ ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါကတော့ မသေသေးပါ။

ကန်ချာသည် ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါ၏ မျက်စိ နှစ်လုံးကို ကလော်၍ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

မက်သည် နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်မှ အလွန်အမင်း နာကျင် ကိုက်ခဲလျက် သတိ အနည်းငယ် ပြန်ရစ ပြုသည်။ သူ့မျက်စိက သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသေးချေ။

‘နေကောင်းသွားအောင် လက်ဖက်ရည် သောက်စမ်းပါ’ ဟု အသံ တစ်သံ က တိုက်တွန်းသည်။ လက်တစ်ဖက်က မက်၏ ပခုံးကို ဖက်၍ ပွေ့ထူပေး၏။ နှုတ်ခမ်းနှင့် လာတေ့ပေးသော မတ်ခွက်ကို မက်က သောက်လိုက်သည်။ ကျိုက် ကျိုက် ဆူပြီး အလွန် ပြင်းသည့် လက်ဖက်ရည်ပါ တကား။ အစ ပထမတွင် ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ ဗလောင် ဆူသွားပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ သတိ ပြန်ရလာ၏။ ညစာ စားပြီးနောက် သူသည် နီယန်ဂါနှင့် မီးပုံဘေးတွင် ထိုင်၍ အရက်သောက်ခဲ့ကြသည်။ ယခု နေ့လယ် သို့ပင် ရောက်နေလေပြီ။ သူ့ ရွက်ထည်တဲထဲသို့ ပြန်ရောက်နေသည်။

မက်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ဘေးနားတွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသော ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့ကို သူ မှတ်မိလိုက်သည်။ မက်က ညည်းညည်းညူညူ နှင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါကို ခေါ်ပေးစမ်း’

ကန်ချာက ပြန်ဖြေ၏။

‘ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါ သေသွားပြီ၊ ဆာဂျင်နှင့် တပ်သား အမ်းလည်း သေ ကုန်ပြီ’

‘ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ ငါ့ကို ထူပေးစမ်း’

ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့၏ အကူအညီဖြင့် တဲအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက် ၏။ အေးမြသော လေက ရတ်လက်ချ်အား ရွင်လန်း လာစေသော်လည်း အပြင် သို့ ထွက်မိသည့် အတွက် သူ နောင်တ ရမိသည်။ အလောင်း သုံးလောင်းသည် မျက်လုံးဟောက်ပက် ကိုယ်စီနှင့် ဆီးနှင်းထဲ၌ တောင့်တောင့်ကြီး ရှိနေကြ၏။

ကန်ချာက ဖြစ်သမျှ ဇာတ်ကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။ ဆန်အရက်ကို ဆေး ခတ်ထားကြောင်း၊ သူနှင့် ဘာကီ သိကြသည့် အတွက် မသောက်ခဲ့ကြောင်း၊

နိယန်ဂါနှင့် သူတပည့် နှစ်ယောက်က ရွှေတွေကို အပိုင်စီးလိုကြောင်း၊ ရှင်းပြ
သည်။ ဘာကိကလည်း ဝင်ဖြည့်စွက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့လည်း စစ်တိုက်နေရသလို သူသေ ကိုယ်သေ ပစ်ကြ ဓတ်
ကြတာပေါ့’

မက်က အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပြန်မေးသည်။

‘သူတို့ မျက်လုံးတွေကကော’

ကန်ချာက ဆီစိမ် သားရေအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော မျက်လုံး ခြောက်
လုံးကို ဖွင့်ပြသည်။

‘ဒီဟာတွေကို တော်ကြီး ဘုရားဆီ ယူသွားရမယ်’

၎င်းတို့ သုံးဦးသည် မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ဘဏ္ဍာတော်ကို ခိုးယူရန် ကြံ
စည်သူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နောက်ဘဝများတွင် ဤ ရွှေတောင်ကြီး
ရှိရာဆီသို့ ပြန်မလာတတ်အောင် မျက်စိများကို ထုတ်ယူသွားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
ရှင်းပြသည်။

မက်ကတော့ ထူးထူးထွေထွေ မှတ်ချက် မပေးချေ။ သူ ချက်ချင်း ပြန်ချင်
လှပါပြီ။ သို့သော် အား မရှိသေးသည့် အပြင် ညနေလည်း စောင်းခဲ့လေပြီ။
မက်က ပြောလိုက်၏။

‘တို့ နက်ဖြန်ခါ နေထွက်ရင် ပြန်ကြမယ်’

ကန်ချာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဟန်အမူအရာနှင့် ရှင်းပြသည်။

‘မြည်းတွေလည်း သေကုန်ပြီဗျ’

မက် တစ်ယောက် စိတ်ညစ်သွားသည်။ မြည်းများ မရှိတော့သောကြောင့်
အထုပ်အပိုးများကို ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင် သယ်ပိုးပြီး ပြန်ကြရတော့မည်သာ
တည်း။ မက်က ယူစရာ ရှိသည့် ပစ္စည်းများကို သုံးပုံ ပုံလိုက်၏။ ကန်ချာနှင့်
ဘာကိတို့က ပေါင် ခုနစ်ဆယ်စီ၊ သူက ပေါင် ရှစ်ဆယ် နီးပါး သယ်ဆောင်
မည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် မက်တစ်ယောက် ပို၍ စိတ်လက် ကြည်ကြည်
သာသာ ဖြစ်လာသည်။ ဘာပဲပြောပြော အခြေစိုက် စခန်းသို့ ပြန်ရန် အနီးဆုံး
ခရီးလမ်းကို ၎င်းတို့ သိပြီး ဖြစ်လေပြီ။ တစ်ဖန် မြည်း နှစ်ကောင်လည်း မရှိ
တော့ပြီ ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ကို ဆိုးရွားသော လမ်းကျဉ်း လမ်းကျပ်များတွင် ချော
ချော မော့မော့နှင့် ဆွဲခေါ်ရမည့် အလုပ်မှ ကင်းဝေးသွားသောကြောင့် ပို၍ စပ်
မြန်မြန် ပြန်နိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

ရွှေကုန်သည်

သူတို့ လူစုသည် ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက် နံနက်ခင်းတွင် ပြန်လည် ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။

ရှစ်ရက် ကြာသောအခါ အခြေစိုက် ပင်မ စခန်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ၎င်းတို့ လူစုသည် မောဟိုက် ပင်ပန်းပြီး အစာငတ်ရေငတ်နှင့် လဲကျလှနီးပါး ဖြစ်နေကြလေပြီ။

တာရပတ်နှင့် ဖုံးအုပ်ထားခဲ့သော အစားအစာများနှင့် ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ်လေယာဉ်တို့သည် လက်ရာ ခြေရာ မပျက် ရှိနေကြသည်။ ကန်ချာနှင့် ဘာကီက တာရပတ် ကြီးများကို ဖြတ်တောက်ပြီး အစားအစာ ဘူးများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

မက်က လေယာဉ် စက်ခန်းထဲသို့ ဝင်ပြီး အင်ဂျင်စက်ကို နှိုးသည်။ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသော်လည်း စက်မနှိုးသဖြင့် စိတ်ဓာတ် ကျတော့မည့် ဆဲဆဲတွင် အင်ဂျင်စက်က နိုးလာသည်။ သူက ဘက်ထရီထဲသို့ လျှပ်စစ် ဓာတ်အားစီးဝင်အောင် အင်ဂျင်စက်ကို နှိုးထားလိုက်ပြီး ကန်တက်သို့ ရေဒီယိုနှင့် လှမ်းဆက်သွယ်သည်။

အဆက်အသွယ် ရရှိသောအခါ လိုက်လံ ရှာဖွေသော ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေ တွေ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ကန်တက် လေဆိပ်သို့ နောက်တစ်နာရီခွဲ အကြာတွင် ပြန်လည် ရောက်ရှိမည် ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါသည် ပေးအပ်လိုက်သည့် တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဘဟာဒူး ဆင်းတို့က စိတ်ချလက်ချ ရှိနေကြသည်။ မက် ရတ်လက်ချ်သည် သူ အရောက်သွားလိုသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုနေရာတွင် ရွှေ ရှိသည် ဖြစ်စေ မရှိသည် ဖြစ်စေ အသတ် ခံရမည်သာတည်း။ နီယန်ဂါသည် လေယာဉ်မောင်းတတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် ခြေကျင် ပြန်လာရမည် ဖြစ်ရာ ကန်တက်သို့ ပြန်ရောက်ရန် အနည်းဆုံး ရက်သတ္တ နှစ်ပတ် ကြာပေးဦးမည်။

ဇန်နဝါရီလ ၂၅ ရက် သောကြာနေ့ နံနက် ဆယ် နာရီ လေးဆယ့်ငါး မိနစ်တွင် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီရော၊ ဘဟာဒူး ဆင်းပါ မက် ရတ်လက်ချ် အကြောင်း

မောင်မြင့်ကြွယ်

လုံးဝ မစဉ်းစားမိကြချေ။ မဟာ ရာဂျာကြီးက အခစား ဝင်ရောက်ရန် အခေါ် လွှတ်စဉ် လုပ်မြဲ တာဝန်များကိုသာ လုပ်ဆောင်နေကြခိုက် ဖြစ်သည်။ မဟာ ရာဂျာကြီး အထူးတလည် စိတ်ကြည်နူး နေသည်ကို တွေ့ကြရတော့သည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက မိန့်တော်မူလိုက်၏။

‘ရတ်လက်ချ် ဆာဂီရီကို ရှာတွေ့သွားပြီ၊ သူ တစ်နာရီ အတွင်း လေ ဆိပ်ကို ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဘဟာဒူး ဆင်းတို့သည် ဣန္ဒြေကို အနိုင်နိုင် ဆည်လိုက် ကြရရှာ၏။ ဒေါ်ဂျီက စ စကား ပြောလိုက်သည်။

‘အင်မတန် ကောင်းတဲ့ သတင်းထူးပါပဲ တော်ကြီးဘုရား’

‘ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့နှင့် အတူ လေဆိပ်ကို မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သွားကြို ကြရမယ်၊ ရတ်လက်ချ်နှင့် သူ့လူတွေကို ငါ့ဆီ တိုက်ရိုက် ခေါ်လာခဲ့ကြ’

‘အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်းပါ တော်ကြီးဘုရား’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီသည် ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော လက် နှစ်ဖက်ကို ခြုံထည်ထဲ၌ ကွယ်ဝှက်ရင်း ပြန်လည် လျှောက်တင်လိုက်၏။

ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် အဝတ်အစားများနှင့် ညစ်ပတ် ပေရေနေသည့် မက်၊ ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့ကို မြင်ရသည်မှာ သနားစရာပင် ကောင်းနေသေးတော့သည်။ ဂုဏ်ပြု တပ်ဖွဲ့က အလေး ပြုလိုက်၏။

ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဂျင်နရယ် ဆင်းတို့က ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အခမ်းအနားတွင်သာ သုံးစွဲလေ့ ရှိသော ခုနစ် ယောက်စီး ဘင်တလီ ဆီဒင်ကားကြီးနှင့် လေဆိပ်သို့ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မက်က ကန်ချာနှင့် ဘာကီအား သူနှင့် တစ်ကားတည်း စီးခိုင်းသည့် အပြင် သူ ယူလာသော လေးလံလှသည့် အိတ်ကြီးကိုလည်း အကိုင်မခံချေ။

ကား စတင် ထွက်ခွာသောအခါ ဂျင်နရယ် ဆင်းက မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားနှင့် အတူတူ ပါသွားတဲ့ ကျန်တဲ့ လူတွေကို အခြေစိုက် စခန်းမှာ ထားခဲ့သလား မစ္စတာ ရတ်လက်ချ်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကို တောထဲ တောင်ထဲမှာ ထားခဲ့တာ ဂျင်နရယ်၊ ကျွန်တော် တော်ကြီးဘုရားကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ အစီရင်ခံပါ့မယ်’

ရွှေကုန်သည်

ဂျင်နရယ် ဆင်းက မေးရန် ပါးစပ် ဟလိုက်သေး၏။ သို့သော် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီ၏ စူးရှသော အကြည့်ကြောင့် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

မက်၊ ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့အား မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ချက်ချင်း ဝင်ရောက် ခစားစေသည်။ နာရယန်က ဒေါ်ဂျီနှင့် ဆင်းကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် မက်တို့ကို ထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက တအံ့တဩနှင့် မိန့်တော်မူ၏။

‘မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာ ရတ်လက်ချ်၊ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ’

‘တော်တော် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ် တော်ကြီးဘုရား၊ အနံ့အသက်တွေကလည်း သိပ် ဆိုးရွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မိပါတယ်’

မက်သည် ကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်၏။ မက်သည် အကြီးဆုံး ရွှေတုံး နှစ်ခုကို ယူ၍ မဟာ ရာဂျာကြီးအား ဆက်ကပ်လိုက်ရာ ဝမ်းသာအားရ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ စက္ကန့် အနည်းငယ် ကြာမှ လေးနက် တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေနှင့် ရွှေတုံး နှစ်တုံးကို ဘေးချလိုက်ရင်း

‘ခင်ဗျားနှင့် အတူတူ လူခြောက်ယောက် ပါသွားတယ်၊ ကျန်တဲ့ လေးယောက်က ဘယ်မှာလဲ’

မက်က ဖြစ်ပျက်သမျှကို ဇာတ်ကြောင်းလှန်၍ ပြန် ပြောပြသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း နီယန်ဂါတို့ လူစုသည် ရွှေတုံး ရွှေခဲများကို အချောင် ဘုန်းချင်သည်က လွဲ၍ အခြား ကြီးကျယ်သော အရေးအခင်းကြီးများနှင့် ဆက်စပ် တွေးခေါ်မိခြင်း မရှိပါချေ။ မက်က သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

‘ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့ဟာ အင်မတန် သတ္တိကောင်းတဲ့ လူတွေပါပဲ’

မဟာ ရာဂျာကြီးက ကန်ချာတို့ကို တိဗက် ဘာသာ စကားနှင့် ထပ်မံ မေးမြန်းပြန်၏။ တစ်ဦးစီက ပြန်လည် လျှောက်တင်ပြီးကြသောအခါ မဟာ ရာဂျာကြီးက ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုပြီး ရာထူး တိုးမြှင့်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း မိန့်တော်မူသည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးက ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မက်အား မိန့်တော်မူပြန်သည်။

‘ဆာဂီရီက ရွှေတွေကြောင့် အံ့ဩစရာတွေ ဖြစ်လာမှာပဲပေါ့နော်’

အဆိုပါ ရွှေတောင်ကြီးမှ ရွှေများအား မည်သို့ မည်ပုံ သယ်ယူ ရမည်ကိုပင် တွေးမရသေးသော မက်က

မောင်မြင့်ကြွယ်

“ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကွင်းတွေ၊ ကားလမ်းတွေ တည်ဆောက် ရပါ ဦးမယ်၊ ပြီးတော့လည်း စက်ကိရိယာကြီးတွေကို ပယ်ပြီး အရောက် သယ်ဖို့ လည်း ရှိပါသေးတယ်၊ အံ့ဩစရာတွေ ဖြစ်လာမယ့် အဆင့်ကို မရောက်ခင် လပေါင်း များစွာ အချိန်ယူပြီး ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း များစွာ အကုန်အကျ ခံရ ပါလိမ့်မယ်”

မက်သည် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်လှသောကြောင့် စကားကို ခေတ္တ ရပ်နား လိုက်၏။

“နက်ဖြန်ခါမှ ဆက်ဆွေးနွေးပါရစေ၊ ကျွန်တော် ရေမိုးချိုးပြီး နည်းနည်း လောက် အိပ်ချင်ပါတယ်”

“သီတာနှင့်လည်း တွေ့ချင်တယ် ဆိုပါတော့”

“အဲဒါလည်း ပါပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ နက်ဖြန်ခါမှ ထပ်တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မက်သယူးရယ်”

မဟာ ရာဂျာကြီးက မက် ရတ်လက်ချ်အား ပထမဦးဆုံး အကြိမ် တရင်း တနှီး ခေါ်ဝေါ်လိုက်ခြင်းပင်။ မက်အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု၊ ကျေးဇူး တင်ရှိမှု နှင့် နှစ်နှစ်ကာကာ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်မှုတို့ကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပင်တည်း။

မက် ရတ်လက်ချ် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောကြောင့် သီတာ တစ်ယောက် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သော ကြောက်စိတ် များမှာ လုံးဝ အခြေအမြစ် မရှိပါချေ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်ဝယ် တစ်ယောက် ခိုဝင် လျက် ကြည်နူးနေသည်။

သီတာက မပွင့်တပွင့်ကလေး ပြောလိုက်သည်။

‘မက်သယူး၊ ရှင် မေ့နေတာ တစ်ခု ရှိတယ်’

မက် တစ်ယောက် အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲ ဖြစ်နေလေပြီ။

‘မေ့နေတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာပါလိမ့်’

‘ရှင့် ဘေးနားမှာ ကျွန်မကို ပြန်ထားဖို့ မေ့နေပြီ ထင်တယ်’

မက် တစ်ယောက် ဦးနှောက် ခြောက်သွားသည်။

‘ကျွန်မရဲ့ ရင် ရုပ်တုလေးလေ၊ ဟို သေတ္တာပေါ်က ယန် ရုပ်တု ဘေးနား မှာ ရှိနေရမယ်’

ထိုရုပ်တုကလေး သူ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း သီတာ့ ကို မပြောရက်ပါချေ။

‘ဆာဂီရီရဲ့ သီးသန့် တစ်နေရာမှာ ထားပစ်ခဲ့တာပါ’

သီတာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မက် ညာပြောနေသည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်လိုက်သလို သီတာ့ စိတ်ထဲ၌ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ငါ တယ်ပြီ အယူ သီးပါကလားဟု တွေးမိရင်း သူ့စိတ်ကို သူ ဖြေလိုက်သည်။

နံနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် မက် ရတ်လက်ချ်သည် မဟာ ရာဂျာကြီးထံ သွား ရောက်၍ အခစား ဝင်သည်။ ဆာဂီရီနှင့် ပတ်သက်၍ မက် ပြောသမျှကို

မဟာ ရာဂျာကြီး စိတ်ဝင်စားသည်။ နေ့လယ်စာ စားသောက်သည့် အချိန် အထိ
မဟာ ရာဂျာကြီးက မေးခွန်းများကို မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင် မေးမြန်းနေဆဲပင်။

သူတို့၏ ဆွေးနွေးပွဲသည် နေ့လယ်စာ စားပြီးသည့် အချိန်အထိ မပြီး
သေးပါချေ။ မက်က သတိပေး စကား ဆိုသည်။

‘အလုပ်သမား ပြဿနာက အဓိက ကျလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဆာခါနာ
နိုင်ငံသား အများစုဟာ အဲဒီ နေရာမှာ ခြေချရုံကြမှာ မဟုတ်ဘူး’

မဟာ ရာဂျာကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘အဲဒီ ဒေသကို လူသားတွေ အရောက်သွားပြီး အသက် ရှင်လျက်သား
ပြန်လာနိုင်ကြတယ် ဆိုရင် သူတို့ ကြောက်စိတ်တွေ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်
ဖြစ်ကုန်ကြမှာပါ။ အထူးသဖြင့် လခ ကောင်းကောင်း ရမယ် ဆိုတာကို သိလာ
ကြရင်ပေါ့လေ။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ငွေနှင့် သံပုံး တီးပြီး နှင်ထုတ်လို့ ရ
ပါတယ်’

‘အဲဒီလို ဖြစ်အောင် နည်းနည်းတော့ စောင့်ရလိမ့်မယ်။ ဒီအတောအတွင်း
မှာတော့ ပြည်ပက အလုပ်သမားတွေကို ခေါ်လာဖို့ လိုမယ်။ လမ်းတွေ ဖောက်
တံတားတွေ ဆောက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ကြီးကြပ်ဖို့၊ စက်ပစ္စည်းတွေကို မောင်း
နှင်ဖို့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်သမားတွေ လိုမှာပဲပေါ့။ သူတို့ လခတွေကတော့
ဆာခါနာ နိုင်ငံရဲ့ စံချိန်နှင့် တိုင်းတာရင် မိုးနှင့် မြေကြီးလောက် ကွာခြားနေ
လိမ့်မယ်’

သူတို့၏ ဆွေးနွေးချက်မှာ ကရွတ်ကင်းလျှောက် ဖြစ်လာပြီး ရွှေတောင်
ကြီးကို တူးဖော်ရန် အရင်းအနှီး လိုအပ်သည့် ကိစ္စသို့ တစ်ပတ် ပြန်လည်လာ
သည်။

မက်က စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး အားရပါးရ ရှိုက်ဖွာလိုက်၏။

‘ကျွန်တော့်မှာ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံ ဒေါ်လာ နှစ်သန်းစလုံး ထည့်သုံးပါ့မယ်
လို့ အစ ကတည်းက ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက လိုအပ်ချက်ရဲ့ မဖြစ်
စလောက် ကလေးပါ’

မဟာ ရာဂျာကြီးကလည်း ဆာခါနာ နိုင်ငံတော်၏ ရွှေတိုက်ထဲတွင် ဗလာ
ဟင်းလင်း နီးပါး ဖြစ်နေကြောင်း ရှင်းပြသည်။ မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ကိုယ်ပိုင်
စည်းစိမ်မှာလည်း မဖြစ်စလောက်သာ။ မက်က ပြောလိုက်သည်။

‘အလုပ်ဖြစ်အောင် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံရမယ့် ငွေကိုတော့ ကျွန်တော်ပဲ ရှာရ
တော့မှာပါ။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စလို့တော့ မထင်ပါဘူးလေ။ ဂျက်ကော့ အောက်

ရွှေကုန်သည်

အင် ကုမ္ပဏီနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်း များစွာ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီဆာဂီရီ ပရောဂျက်ကို သဘောကျမှာပါပဲ’

‘မင်း ဘယ်တော့လောက် အင်္ဂလန်ကို သွားမလဲ မက်သယူး’

‘ရွှေ တူးဖော်ခွင့် အထူး အခွင့်အရေးတွေ ပေးတဲ့ စာချုပ် စာတမ်းတွေကို တရားဝင် ချုပ်ဆို လက်မှတ် ရေးထိုးပြီးတဲ့ အချိန် အထိပေါ့’

မဟာ ရာဂျာကြီးက ဖြေလိုက်သည်။

‘စာရွက် စာတမ်း မှန်သမျှကို အင်္ဂလိပ်၊ ဟင်ဒီ၊ တိဗက် ဘာသာ သုံးမျိုးနှင့် ရေးကြရမှာ၊ ပြီးတော့ မိတ္တူတွေ အများကြီး ပွားရလိမ့်မယ်။ ဒီက စာရေးတော်ကြီးတွေကလည်း မှန်မှန်ပဲ အလုပ် လုပ်ကြတော့ ကျုပ်က ဝင်ပြီး တွန်းအား ပေးဖို့တောင် မဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး။ ဒီကိစ္စက တစ်ပတ်လောက် ကြာမှာ သေချာတယ်’

‘အဲဒီလောက် ကြာအောင် မစောင့်ချင်ပေမဲ့ မတတ်သာတော့လည်း စောင့် ရတော့မှာပေါ့လေ’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဂျင်နရယ် ဆင်းတို့ နန်းတော်ထဲရှိ ဥယျာဉ်တော် အတွင်း၌ လမ်းလျှောက်နေကြသည်။

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက ငေါ့တော့တော့ ပြောလိုက်သည်။

‘နောက် တစ်ကြိမ် တစ်လွဲ ဖြစ်သွားပြန်ပြီ၊ ကျုပ်တို့ လူတွေက နှုတ်ပိတ် နေတာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ရသေးတော့တယ်။ အဲဒါမှ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားရော ကျုပ်ပါ အဖမ်း ခံနေကြရပြီ’

ဂျင်နရယ် ဆင်းက မေးလိုက်သည်။

‘ရာမက် အန်ဝါကို ဘာပြန်ပြောလိုက်ရမလဲ၊ သူနှင့် သူ့ဆရာသမားတွေ ကျေနပ်အောင် ပေးဖို့ ဆင်ခြေလည်း မရှိတော့ဘူး’

‘ဘာမှ မပြောနှင့်ဦးပေါ့၊ ရတ်လက်ချ်ကို ဒီကန်တက်မှာ အစ ဖျောက်ဖို့ အပြင် တခြားနည်း မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီနောက်မှ ရာမက် အန်ဝါကို ပြောတာပေါ့’

ဂျင်နရယ် ဆင်း တစ်ယောက် နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေသည်။

‘ရတ်လက်ချ်နှင့် ဟိုကချေသည်မ ကလေးဟာ နန်းတော်ထဲက ထွက်ပြီး မြို့ထဲကို ခြေကျင် သွားတတ်ကြတယ်။ သေနတ်ပစ် အင်မတန် လက်ဖြောင့် တဲ့လူ’

‘မင်း စိတ်ကူးထားတဲ့လူ ရှိလို့လား’
‘ရှိတယ်၊ အဲဒီလူနှင့် ဒီကနေ့ ဆွေးနွေးလိုက်မယ်’

ဘုရင့် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ လက်ဖတင်နှင့် ဂိုပေါလ် ရန်ဂါ ဆွာမိသည် ဂျင်နရယ် ဆင်းက ကြီးရှည်ရှည်နှင့် လံထားခံရသူ ဖြစ်သည်။ ရန်ဂါ ဆွာမိနှင့် ပတ်သက်သော လျှို့ဝှက်ချက် ဖိုင်တွဲကို ဂျင်နရယ် ဆင်းက သိမ်းဆည်းထားသည်။ ထိုဖိုင်တွဲ ထဲတွင် ပါသော အချက်အလက်များ အရ ဆိုလျှင် ရန်ဂါ ဆွာမိသည် အကြိမ် ကြိမ် ကြီးမိန့် ပေးခံရမည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်းတွင် လက်ဖတင်နှင့် ရန်ဂါ ဆွာမိနှင့် ဂျင်နရယ် ဆင်းတို့ နာရီဝက်ခန့် ဆွေးနွေးကြ၏။

ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသောအခါ ရန်ဂါ ဆွာမိ တစ်ယောက် ညွှန်ကြားချက် များကို ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သဘောပေါက် သွားလေပြီ။

ဇန်နဝါရီလ၏ နောက်ဆုံးနေ့တွင် မက်နှင့် သီတာသည် ရင်နှင့် ယန်ကို ဝယ် ရန် ဈေးထဲသို့ ဈေးဝယ် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သာယာသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သော ကြောင့် ခြေကျင် လာခဲ့ကြ၏။

နန်းတော်ဝင်း အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ နှစ် ယောက်ကို အာရုံစူးစိုက်သူ များပြားစမြဲပင်။ မက် အကြောင်း ကြားဖူးနားဝ ရှိထားသူများက တအံ့တဩ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ကြည့်နေ တတ်ကြ သည်။ အချို့ကမူ စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက် နောက်မှ တကောက် ကောက် လိုက်ပါလာတတ်ကြ၏။

ဈေးနှင့် နီးလာသည်တွင် လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်း၌ လူသွား လူလာ ပိုမို ထူထပ် များပြားလာသည်။ မက်နှင့် သီတာသည် လူအုပ်ကြားထဲမှ ဖြတ်သန်း ချိ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက် လက်ကို တစ် ယောက်က ကိုင်လာကြသည်။ ဤအပြုအမူကို တချို့က နှာခေါင်းရှုံ့ကြ၏။

ဈေးထဲတွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ဈေးဆိုင် မျိုးစုံ ရှိနေ၏။ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ဆိုင်၊ သားငါး ရောင်းချသော ဆိုင်၊ သစ်သီးဆိုင် ဈေး၏ တစ်ထောင့် တစ်နေရာတွင် အထည်မျိုးစုံကို ရောင်းချနေသည်။ တစ်နေရာတွင်မူ ဘိုင်စကယ် များနှင့် ဘီးသုံးဘီး ပါသော ဆိုက်ကားများကို ရောင်းချနေ၏။

ရွှေကုန်သည်

မက်နှင့် သီတာသည် ကြေးနီ ကြေးဝါနှင့် ပြုလုပ်သော အိုးခွက်များ ရောင်းချသည့် ဆိုင်တန်း ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက် လာကြသည်။ သီတာက ဆိုင် တစ်ဆိုင် ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

‘ကျွန်မ ကြည့်ချင်လို့ ခဏ စောင့်ပါဦး မက်သယူး’
သီတာသည် သူ မျက်စိကျသော ပစ္စည်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟိုဘက်က ဟာက ပိုလှတယ်’
သီတာက လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပိုလှတယ်နော်၊ ကြည့်ပါလား’

သီတာက ထိုပစ္စည်းအား မက်ထံ လှမ်းပေးရင်း ဇတ်ခနဲ မတ်တတ် ရပ် လိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာ သေနတ်သံ တစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်း သွားသည်။

မက်၏ အသည်းနှလုံးဆီသို့ တည့်မတ်စွာ ချိန်ထားသော ကျည်ဆန်သည် သီတာ၏ နောက်စေ့ကို လာ၍ ထိမှန်သည်။ သီတာ့ မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့် တကြားနှင့် ပြူးကျယ်လာကြပြီး ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းထဲမှ သွေးများ ယိုစီး လာရင်း လဲကျသွားလေ၏။ မက်က ရှေ့သို့ လှမ်းခုန်ပြီး သီတာကို လှမ်းပွေ့ လိုက်သည်။ သို့သော် သီတာ တစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်သည်။

မက်သည် သီတာကို အောက်သို့ ချထားပြီး သေနတ်နှင့် ပစ်သူ နောက် သို့ လိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။ သို့သော် အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ကြောင်း သူ သတိ ပြုမိသည်။ အော်ဟစ်နေကြသော လူအုပ်ကြီးသည် သူပတ်ပတ်လည်၌ ဝိုင်းအုံနေကြလေပြီ။ လူသတ်သမား လွတ်မြောက်သွားမည်မှာ သေချာလှ၏။ လိုက်မမီသော နေရာသို့ပင် ရောက်ရှိနေပေလိမ့်မည်။

သီတာ၏ အလောင်းကို နန်းတော်ဝင်း အတွင်းသို့ ပြန်သယ်ပြီးသည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် မဟာ ရာဂျာကြီးက မက်အား အခစား ဝင်ရောက်ရန် ခေါ်လိုက်လေ သည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးက မိန့်တော်မူ၏။

‘လူသတ်သမားရဲ့ တကယ့် ပစ်မှတ်က မင်းပဲ မက်သယူး’

မက်က အူကြောင်ကြောင်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ မဟာ ရာဂျာကြီးက ဆက်လက် အမိန့် ရှိသည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘လူသတ်သမား ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မမြင်လိုက်ကြဘူး မက်သယူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆုတော်ငွေ အများကြီး ပေးမယ်လို့ ကြေညာချက် ထုတ်ထားတယ်၊ လူသတ်သမားကို မြင်တွေ့ပါလျက်နှင့် သတင်း မပို့တဲ့ လူကို ဘုရင့် အာဏာနှင့် အရေးယူမယ်လို့လည်း အမိန့် ထုတ်ထားတယ်’

မဟာ ရာဂျာကြီး၏ လေသံမှာ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

‘မင်းလည်း ဧည့်ဂေဟာမှာ တစ်ယောက်တည်း နေချင်စိတ် ရှိချင်မှ ရှိတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် နန်းတော်ထဲက အခန်း တစ်ခန်းမှာ မင်းအတွက် နေရာ စီစဉ် ပေးထားတယ်’

‘နန်းတော်ဝင်းထဲမှာ အခြား ဧည့်ဂေဟာတွေ ရှိပါသေးတယ် တော်ကြီး ဘုရား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နန်းတော်လောက်တော့ ဘယ်နေရာမှ မင်းအတွက် လုံခြုံမှာ မဟုတ်ဘူး’

မဟာ ရာဂျာကြီးက သက်ပြင်းချသည်။

‘ငါ မင်းကို အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး မက်သယူး၊ အဲဒါကြောင့် မင်း ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ဒီကို ယူခဲ့ဖို့ ငါ အမိန့် ထုတ်လိုက်တယ်’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီ တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေသည်။

‘မဟုတ်က ဟုတ်ကကွာ၊ ရတ်လက်ချ်ဟာ လူပါပဲကွ၊ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ် ရှိတဲ့ လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းလူတွေက ဒီလောက်တောင် ချာရသလား’

‘လက်ဖတင်နှင့် ရန်ဂါ ဆွာမိက ရတ်လက်ချ်ကို ချိန်ထားပြီးသားပါ၊ ဒီကလေးမက သေနတ်မောင်း ဖြုတ်တဲ့ အချိန်ပိုင်းကလေးမှာ ကြားက ဝင် မခံလိုက်ဘူး ဆိုရင်...’

‘သူ ဘာဖြစ်လို့ ထပ်မပစ်တာလဲ’

‘သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က မြင်သွားမှာပေါ့၊ အဖမ်းတောင် ခံချင်ခံရလိမ့်မယ်’

‘မင်း လူတွေက ဆင်ခြေပေးဖို့ချည်းပဲ တတ်ကြတာကိုး’

‘နောက်တစ်ကြိမ် ကျရင် ရန်ဂါ ဆွာမိက...’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက လှောင်လိုက်သည်။

‘ဘာလုပ်မှာလဲ၊ နန်းတော်စောင့် တပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ပစ်သတ်မှာလား၊

ရွှေကုန်သည်

မင်း မကြားသေးဘူး ထင်တယ်၊ ရတ်လက်ချို တစ်ယောက် နန်းတော်ထဲမှာ လာနေရမယ်လို့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က မဟာ ရာဂျာကြီးက အမိန့် ထုတ်လိုက်တယ်။ ရတ်လက်ချိုရဲ့ သက်တော်စောင့် အဖြစ် နန်းတော်စောင့် တပ် သား နှစ်ယောက် အမြဲတစေ ရှိနေစေရမယ်တဲ့’

အဆိုပါ အဖြစ်အပျက်များကို ထိုအချိန်အထိ မကြားသိရသေးသော ဂျင် နရယ် ဆင်းက ရှည်ရှည်လျားလျား ဆဲရေး တိုင်းထွာလိုက်လေ၏။

ဆာခါနာ ဘာသာရေး အရ သေဆုံးပြီးနောက် နှစ်ဆယ့် လေးနာရီ အတွင်း မြှုပ်နှံရမည် ဖြစ်သည်။

မက်သည် အလွန်တရာ လက်ရာ မြောက်သော ရင်နှင့် ယန် ကျောက်စိမ်း ရုပ်တု တစ်စုံကို ဝယ်၍ သီတာနှင့် အတူ မြှုပ်နှံစေရန် အစီအစဉ် ပြုလုပ် လိုက်သည်။

မက်သည် သရဏဂုံ တင်သည့် အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်လာသည်။ သူသည် စံပယ်ပန်းခိုင်များကို ခေါင်းပေါ်တွင် တင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် စန္ဒကူး အမွှေးတိုင်များကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။

၁၉၇၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ အစဦးပိုင်းတွင် အနောက် နိုင်ငံများ အဓိက ခေါင်းကိုက်နေသည့် ပြဿနာမှာ အာရပ်နိုင်ငံများက ရေနံ သပိတ်မှောက်မှု နှင့် လောင်စာ စွမ်းအင် အကျပ်အတည်း တွေ့ရမှုများပင်တည်း။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာ့ ရွှေဈေးကွက်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် သတင်းများသည် စာနယ်ဇင်းများ၏ မျက်နှာပုံတွင် ရေနံ သတင်းနှင့် ပခုံးချင်း ယှဉ်၍ ပါဝင်လာကြသည်။ ရွှေဈေးသည် မှန်မှန်ကြီး တက်ရိပ် ရှိနေသည်။ ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံများ၏ တစ်မျိုးသား လုံး ဆိုင်ရာ စီးပွားရေးများနှင့် ငွေကြေး စနစ်များကို ထိခိုက်စေမည့် အရိပ် လက္ခဏာ တစ်ခုပင်တည်း။

မက် ရတ်လက်ချ် အတွက် နေရာ ပေးထားသည့် နန်းတော်ထဲမှ အခန်းထဲတွင် ဟောင်းသော်လည်း အခြေအနေ ကောင်းသေးသော ဂရွန်းဒစ် ရေဒီယို တစ်လုံး ရှိနေသည်။ မက်သည် ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်နေ့ညတွင် ဘီဘီစီမှ သတင်းကို ဖမ်းယူ နားထောင်လိုက်၏။ လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်တွင် ရွှေဈေးသည် ၁၃၂ ဒသမ ၂၅ ဒေါ်လာ အထိ မြင့်တက်သွားသည်။ သတင်း ကြေညာသူက ဆက်လက် ကြေညာနေသည်။

‘လွန်ခဲ့သော နှစ်လ မပြည့်မီက ရွှေဈေးမှာ တစ်အောင်စလျှင် ဒေါ်လာ ကိုးဆယ်သာ ရှိခဲ့သည်။ အချို့က ထို့ထက်မက ပို၍ တက်ရိပ် ရှိသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ထိုအချိန်မှ ယခုအချိန်အတွင်း ရွှေဈေးသည် ငါးဆယ် ရာခိုင်နှုန်း နီးပါး မြင့်တက် လာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားသူ နည်းပါး ပေလိမ့်မည်။ ယခုလို ရွှေဈေး တက်ရသည့် အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ နိုင်ငံ အစိုးရများက ထုတ်ဝေထားသည့် ငွေစက္ကူများနှင့် အခြား အခြားသော ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုများ အပေါ် အယုံအကြည် ကင်းမဲ့လာကြသော ပုဂ္ဂလိကများက အဆက်

ရွှေကုန်သည်

မပြတ် ဝယ်ယူနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်မှ စုံစမ်း သိရှိရကြောင်း

မက်က ရေဒီယိုကို ပိတ်လိုက်၏။ ရွှေဈေး တက်ရခြင်း အကြောင်းရင်း များကို သူ နားလည်လိုခြင်း မရှိ။ သူ့အဖို့ အဓိကကျသည့် အချက်မှာ ရွှေဈေး သည် ဆက်တိုက် မြင့်တက်နေသည် ဆိုခြင်းပင်တည်း။

အမေရိကန် နိုင်ငံသားများနှင့် ကုမ္ပဏီများသည် ရင်းနှီး မြှုပ်နှံမှုနှင့် အရောင်း အဝယ် ကိစ္စ အတွက် ရွှေတုံး ရွှေခဲများ ဝယ်ယူ စုဆောင်းခြင်းမှ တားမြစ် ထားသည့် ဥပဒေကို ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ အဆိုပါ ဥပဒေသည် ဆယ်စုနှစ် လေးခုလုံးလုံး အာဏာ သက်ရောက်မှု ရှိခဲ့သော်လည်း ၁၉၇၀ ခုနှစ် အစဦးပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ထိုဥပဒေကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် မကြာခဏ လက်တစ်လုံးခြား ချိုးဖောက်လာကြသည်။ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော အမေရိကန်များသည် နိုင်ငံခြား ကြားပွဲစားများမှ တစ်ဆင့် ရွှေဝယ်ကြသည်။ ရောင်းကြသည်။ အမေရိကန် ကုမ္ပဏီများသည် ပြည်ပ လက်အောက်ခံ ကုမ္ပဏီ များကို အမည်ခံစေ၍ ရွှေ အရောင်းအဝယ် ပြုကြသည်။

ချားလ်စ် ဂျော်ဒန် စတားဒီးဗန်သည် အမေရိကန် နိုင်ငံ၏ ရွှေပိုင်ဆိုင်မှု ဥပဒေ အား မည်သို့ မည်ပုံ လက်တစ်လုံးကြား လိမ်ရမည်ကို နားလည်ထားသူ ဖြစ် သည်။ စတားဒီးဗန်က ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် ဆိုသော စီမံချက်သည် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် လျှို့ဝှက်မှု ရှိရန် လိုအပ်ကြောင်း သိရှိ နားလည်ထားသည်။ သူ့ အပေါ်တွင် သံသယ တစိုးတစိ ဝင်လာမည်ကို သူ လုံးဝ မလိုလားချေ။ ရွှေဈေးကွက်အား နေ့စဉ် ကြိုးကိုင်မည့် ကိစ္စကို ပြည်ပမှသာ ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သည်။

ရွှေဈေးကွက်အား ချုပ်ကိုင်ရေး စီမံချက်တွင် ပါတနာ အဖြစ် လက်ခံ ထားသူ မိုက်ကယ် အောဘက်သည် ဤကိစ္စတွင် အထူး ဆီလျော်သော ပါတနာ ဖြစ်ကြောင်း စတားဒီးဗန်နှင့် အီမာ နဆစ်တို့က အပြည့်အဝ လက်ခံထားကြ သည်။

မိုက်ကယ် အောဘက်၏ ဆိုစိုင်းတီ အောဘက် ဘဏ်ရုံးချုပ်သည် ပဲရစ်

မြို့ ရှိနေသလို ပြင်သစ် ဘဏ်များသည် ရွှေ အရောင်းအဝယ် လုပ်ရာ၌ ရှေးရိုး စဉ်ဆက်က စ၍ နာမည် ကြီးခဲ့ကြသည်။ မိုက်ကယ်သည် သုံးပုံ တစ်ပုံ အကျိုးအမြတ် ရမည့် ပါတနာ တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် သူ့အနေနှင့် အတတ် နိုင်ဆုံး ကြိုးပမ်းလိမ့်မည်သာတည်း။

မိုက်ကယ် အောဘက်က ရွှေ အရောင်းအဝယ် လုပ်သည့် ကိစ္စကို ကြီးကိုင်နေစဉ် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်နှင့် အီမာ နုဆစ်တို့က ဘာသိဘာသာ နေနေရသည်ကိုပင် ကျေနပ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ သုံးဦးသည် ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် တွေ့ဆုံပြီး နောက် တစ်ဆင့် ဘာလုပ်သင့်သည်ကို ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းရန် လိုအပ်သည်သာ။

ချားလ်စ် စတားဒီးဗန် အတွက် လျှို့ဝှက် သိပ်သည်းမှုသည် အစွဲအလမ်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာရသည်။ အီမာ နုဆစ်က ဖေဖော်ဝါရီလ ပထမပတ်တွင် ပဲရစ်၌ တွေ့ဆုံကြရန် အဆိုပြုသော အခါ ပဲရစ်သို့ လာရန် အကြောင်းပြ၍ ရမည့် ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် လာရောက်မည်ဟု သဘော တူလိုက်သည်။

ဤတွင် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်သည် ဝါရှင်တန်သို့ အကူအညီ တောင်းလိုက်၏။ ၎င်း၏ မိတ်ရင်း ဆွေရင်းများနှင့် တပည့်တပန်း များစွာသည် အရေးပါသော ရာထူး နေရာများတွင် ရှိနေကြသည်။ ထိုတပည့်တပန်းများ အုပ်စုတွင် အထူးခြားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဒုတိယ ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီး အိုင် ရေနေပ်ပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် ပဲရစ်တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်သော နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေး မူဝါဒ ကွန်ဖရင့်သို့ အချိန်ကပ်၍ တက်ရောက်ရန် ရွေးချယ်ခြင်း ခံရသော ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး ဖြစ်လာရန် အရေး ကိစ္စမှာ စတားဒီးဗန် အတွက် ပြဿနာ မဟုတ်ပါချေ။

စတားဒီးဗန်သည် ကွန်ဖရင့် မကျင်းပမီ ရက်ပေါင်း များစွာ ကြိုတင်၍ ပဲရစ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ အခြား ကိုယ်စားလှယ် အချို့လည်း ထိုနည်းနှင့်ပင်။ သူတို့ အုပ်စုသည် စတားဒီးဗန်၏ နေအိမ်၌ မကြာခဏ တွေ့ဆုံကြ၏။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် သူတို့ သုံးဦး ဆုံမိကြသော အခါ မိုက်ကယ် အောဘက်က မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားကို မေးချင်တာ တစ်ခု ရှိတယ် ချားလ်စ်၊ ဆာခါနာက နောက်ထပ် ဘာသတင်း ကြားရသေးသလဲ’

‘ခင်ဗျားကို ပြောထားတာထက် ပို မသိရသေးဘူး၊ ရုတ်လက်ချ် တစ်ယောက် ဟိမဝန္တာမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်၊ သူ ပြန်ထွက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး’

ရွှေကုန်သည်

ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက အောက်နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုး၊ လက်မနှင့် ညှပ်၍ ရှေ့သို့ ဆွဲယူလိုက်ရင်း ဂျင်နရယ် ဆင်းကို ပြောလိုက်သည်။

‘စာချုပ်တွေ ရေးသားနေကြတာ ပြီးသလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ရတ်လက်ချ် မကြာခင် ဆာခါနာက ပြန်တော့မယ်၊ မင်းအနေနှင့် ရာမက် အန်ဝါကို အမှန် အတိုင်း ပြောရဲတဲ့ သတ္တိကလေး ဘာလေး မွေးဖို့ ကောင်းပြီ’

ဆင်းက စိတ်မချမ်းမသာနှင့် မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘သူ သိပ်စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်’

‘သူ စိတ်ဆိုး ပြေသွားတဲ့ အခါကျရင် တို့က သူနှင့် ရာခိုင်နှုန်းပြည့် လက်တွဲ ဆောင်ရွက်နေတယ် ဆိုတာ သူ သဘော ပေါက်လာလိမ့်မယ်၊ ရတ်လက်ချ် ဒီနိုင်ငံက ထွက်သွားတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အန်ဝါ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဆရာတွေက တစ်နေရာရာက စောင့်ပြီး တွယ်ကောင်း တွယ်နိုင်လိမ့်မယ်’

ဖေဖော်ဝါရီလ ၅ ရက်နေ့ နံနက်တွင် မဟာ ရာဂျာကြီးသည် နန်းတော်တွင်းရှိ ညီလာခံ ခန်းမ၌ လက်မှတ်ထိုးပွဲ အခမ်းအနားကို အကျဉ်းရုံး၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျင်းပသည်။

သူနှင့် မက် ရတ်လက်ချ်တို့သည် စာချုပ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာကို လက်မှတ် ရေးထိုးကြရသည်။

လက်မှတ် ရေးထိုးပွဲ အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူမသွားရဲသော ထိုဒေသတွင် သွားရောက် အလုပ် လုပ်ရမည့် အလုပ်သမားများ ရှာဖွေ စုဆောင်းရေး ကိစ္စကို နည်းလမ်း ရှာဖို့ အထူး ကော်မရှင် တစ်ရပ် ဖွဲ့စည်း ပေးလိုက်သည်။ ၎င်းနောက် မက် ရတ်လက်ချ် ဆာခါနာသို့ ပြန်လာ သည့်အခါ အစိုးရ အဖွဲ့အစည်း အသီးသီးထံမှ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အကူအညီ ရရှိ ရေး အတွက် အာဏာကုန် လွှဲအပ်ခြင်း ခံရသော ကော်မတီ တစ်ရပ်ကို ဖွဲ့စည်း ပေးလိုက်သည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက ရတ်လက်ချ်ကို မေးလိုက်သည်။

‘မင်း ဘယ်တော့ သွားမလဲ မက်သယူး’

‘သန်ဘက်ခါကျရင် သွားမယ်၊ ကျွန်တော် ငှားထားတဲ့ လေယာဉ်နှင့်’

ဒါဂျီလင်ကို သွားမယ်၊ အဲဒီကမှ ကာလကတ္တားက တစ်ဆင့် လန်ဒန်ကို ဆက် သွားမယ်’

မဟာ ရာဂျာကြီးသည် နန်းတော်စောင့် တပ်မှ မေဂျာ ရာဖင် ကာလ်စီအား ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။ မေဂျာ ရာဖင် ကာလ်စီသည် နယ်စပ်တွင် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသော ချန်ဂျီ မြို့ကလေးတွင် သွားရောက် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသူ ဖြစ်ပြီး မကြာခင်ကမှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသူ ဖြစ်သည်။ မက်သယူးသည် ရာဖင် ကာလ်စီနှင့် မဆုံဖူးသော်လည်း ရာဖင် ကာလ်စီက မက် ရတ်လက်ချ် အား သေသေချာချာ လေ့လာနိုင်အောင် မဟာ ရာဂျာကြီးက စီစဉ်ပေးသည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက မိန့်တော်မူ၏။

‘မင်း ဒီနေ့ မော်တော်ကားနှင့် ဒါဂျီလင်ကို ခရီးထွက်၊ လေဆိပ်မှာ ရတ် လက်ချ်ကို စောင့်နေ၊ သူ သွားတဲ့ နေရာတိုင်းကို မင်းက လိုက်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ပါလာတာကိုတော့ သူ မသိစေနှင့်၊ မင်း တာဝန်က သူ့ အသက်ကို အကာ အကွယ် ပေးဖို့ပဲ’

နာရယန်က နိုင်ငံကူး လက်မှတ်၊ ကာလကတ္တားနှင့် လန်ဒန်တွင် ဆက် သွယ်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမည်များကိုသာမက အိန္ဒိယသုံး ရူပီးငွေနှင့် ပေါင် စတာလင် အမြောက်အမြားကိုပါ ပေးလိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ဆက်လက် မိန့် ကြားသည်။

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေး ချမ်းချမ်း ရှိနေသည်။ သူက ဂျင်နရယ် ဆင်းကို ပြောလိုက်၏။

‘သန်ဘက်ခါကျရင် ရတ်လက်ချ် ပြန်လိမ့်မယ်၊ မေဂျာ ရာဖင် ကာလ်စီ ကိုလည်း နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ချက်ချင်း ထုတ်ပေးရမယ်လို့ တော်ကြီး ဘုရား က မိန့်တော် မူတယ်၊ တော်ကြီး ဘုရားက ရတ်လက်ချ်ကို စောင့်ကြပ်ပေးဖို့ ရာဖင် ကာလ်စီကို လွှတ်လိုက်တာ၊ မင်း ဘလပါမြို့ကို သွားပြီး ရာမက် အန်ဝါ ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ရလိမ့်မယ်’

ဆင်းက ပြန်မေးသည်။

‘ရာဖင် ကာလ်စီက သူ့နာမည်ရင်းနှင့် သွားမှာလား’

ရွှေကုန်သည်

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နန်းတော်စောင့် တပ်က မဟုတ်ဘဲ ကုန်သည် တစ်ယောက် အနေနှင့် သွားမှာ၊ ရာမက် အန်ဝါ လူတွေက သူ့ကို ရှာမတွေ့နိုင် စရာ မရှိပါဘူး’

ဂျင်နရယ် ဆင်း တစ်ယောက် နည်းနည်း ဦးနှောက် ခြောက်သွားပုံ ရ သည်။

‘ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ တော်တော်လေး စိတ်လက် ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေသလိုပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ နာရယန်နှင့် ရတ်လက်ချ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အခွင့် အရေးကို တွေးမိလာလို့ပဲ၊ ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် ဆာခါနာကို ရောက်တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အကြမ်းဖက်မှုတွေ အသေအပျောက်တွေ ရှိလာတဲ့ အကြောင်း မင်းရဲ့ ဒလန်တွေက အပြင်မှာ ကောလာဟလတွေ ဖန်တီးရမယ်၊ ဓနုရယ်၊ မင်း စစ်တပ်က လေးယောက်ရယ်၊ ကချေသည်ကလေးရယ်၊ ထပ်တိုးချင်သေး ရင်လည်း ဉာဏ် ရှိသလောက် ပြောကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ဒီနိုင်ငံခြားသားဟာ တော်ကြီး ဘုရားကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်စွမ်း ရှိတဲ့ အပြင် ရတ်လက်ချ်နှင့် တော်ကြီးဘုရား နှစ်ယောက်တည်းက ဆာဂီရီက ရွှေတွေကို အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည် နေတယ်လို့ သတင်း လွင့်ရမယ်’

‘ဒါဆိုရင် တော်တော်လေး မကျေနပ် ဖြစ်လာကြလိမ့်မယ်’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါမှ နာရယန်ကို နန်းချပြီး သူ့သားငယ်ကို နန်းတင်၊ မင်းနှင့် ငါက အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီးတွေ အနေနှင့် အုပ်ချုပ်ကြတာပေါ့’

ဂျင်နရယ် ဆင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒါဆိုရင် ခိုင်ကြေးငွေကို ကျုပ်တို့ချည့်ပဲ ရမှာပေါ့နော်’

ရာမက် အန်ဝါသည် ဒက်ပ် ဘဟာဒူး ဆင်း ရှင်းပြလိုက်သော သတင်း၏ အရေးကြီးပုံကို သဘောပေါက်သည့် အလျောက် ၎င်း၏ ဆရာများထံ ချက် ချင်း သတင်း ပို့လိုက်၏။

ထိုသတင်းကို အဆင့်ဆင့် ပေးပို့ကြပြီးနောက် ဖေဖော်ဝါရီလ ၆ ရက်နေ့ တွင် နောက်ဆုံး သတင်းပို့သူသည် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်နှင့် လာရောက် တွေ့ ဆုံ၍ သတင်းပို့သည်။

စတားဒီးဗန် အော်ငေါက်ပစ်လိုက်၏။

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ၊ မင်းကကော ဘယ်လို အကြံ ပေးချင်သေးသလဲ’

‘ရာမက် အန်ဝါ ပြောသလိုပါပဲ၊ သူက သူ့လူတွေနှင့် သက်တော်စောင့် ကို အရင် ရှင်းပစ်မယ်’

‘ရတ်လက်ချ်ကိုကော’

‘လက်ရှိ မဟာရာဂျာကြီးက နယ်နှင့်ဒဏ် ပေးခံရလို့ လန်ဒန်မှာ လာ နေရတဲ့ ဆာခါနာ လူမျိုးတွေ တော်တော်များများ ရှိနေတယ်၊ ရတ်လက်ချ် လန်ဒန် ရောက်တာနှင့် ပြည်ပြေး နှစ်ယောက်နှင့် ရတ်လက်ချ်ကို ဆိုင်ပေး ဖို့ပဲ၊ အဲဒီနည်းနှင့် ဆိုတော့ တကယ်လို့ ဖမ်းမိသွားရင်တောင် ဆာခါနာ ပြည် တွင်းရေး ကိစ္စ သက်သက်ပဲလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်’

‘ကာလကတ္တာက ရာမက် အန်ဝါဆီ မင်း ပြန်သွား၊ သူ့စိတ်ကြိုက် လုပ် နိုင်တယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်’

၁၉၇၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၈ ရက်နေ့တွင် မက်သယူး ရတ်လက်ချ်သည် ဘီအိုအေစီ လေကြောင်း ခရီးစဉ် အမှတ် ၉၈၂ လေယာဉ်ကို ကာလကတ္တာ လေဆိပ်မှ စီးနင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မက် ရတ်လက်ချ်သည် ပထမတန်းတွင် စီးနင်း လိုက်ပါလာပြီး အခြား ခရီးသည်များကို လုံးဝ သတိ ထားမိခြင်း မရှိချေ။

ရာဖင် ကာလ်စီကမူ ချွေတာရေးတန်းမှ စီးနင်း လိုက် ပါ လာ သည်။ ကာလ်စီသည် ပထမတန်းမှ ခရီးသည်များကို လေ့လာလိုက်၏။ ဗြိတိသျှ လူမျိုး များနှင့် ဥရောပတိုက်သား ကုန်သည်ကြီးများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ချွေတာရေးတန်းတွင်မူ လူပိုစုံသည်။ အိန္ဒိယ လူမျိုးများနှင့် ကလေးများ အပြင် ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန် လူမျိုး အချို့လည်း လိုက်ပါလာသည်။ အီရန် နိုင်ငံသား ခြောက်ဦးနှင့် လက်ဘနွန် နိုင်ငံသား တစ်ဦး၊ ဥရောပတိုက်သား မျက်နှာပေါက်နှင့် အမယ်ကြီးအို တစ်ယောက်၊ မည်သည့် နိုင်ငံသားဟု ပြော ရန် မလွယ်သော ဟစ်ပီ တစ်ယောက်။

ရတ်လက်ချ်အား ရန်မူမည့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးတစ်ယောက် လေယာဉ်ပေါ်၌ ပါလာခဲ့သည် ရှိသော် လေယာဉ် ပျံသန်းနေစဉ် ရန်မူလိမ့်မည် မဟုတ်။ လမ်း ခရီးတွင် ခေတ္တ ရပ်နားသော နေရာများနှင့် လန်ဒန်တွင်သာ လုပ်ကြံရန် ပို

ရွှေကုန်သည်

နီးစပ်သည်ဟု သူ ယူဆသည်။ သူသည် တီဟီရန်နှင့် ဘီရွတ်မြို့ရှိ ခါလ်ဒါ လေဆိပ်တွင် ရတ်လက်ချ်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့် ပေးခဲ့သည်။

ဘိုးရင်း လေယာဉ်ပျံကြီးသည် ခါလ်ဒါ လေဆိပ်မှ ပျံသန်း ထွက်ခွာ လာသောအခါ မေဂျာ ရာဖင် ကာလ်စီ တစ်ယောက် စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွား သည်။

လန်ဒန်ရှိ ဟိသရိုး လေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ကြီး မဆင်းသက်မီ ဘာတစ်ခု မှ ဖြစ်ဖွယ်ရာ မရှိပြီတည်း။

လန်ဒန်သို့ ရောက်ရန် တစ်နာရီခန့် အလိုတွင် ကာလ်စီသည် ချွေတာရေး တန်း၏ နောက်ဘက်သို့ ခြေဆန့် လက်ဆန့် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် စာအုပ် စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော မဂ္ဂဇင်းများကို စိတ်ဝင်စားမှု မရှိဘဲ ရပ်တန့်ပြီး ကြည့်နေသည်။

အိန္ဒိယ လူမျိုး အမျိုးသား တစ်ယောက်သည် မဂ္ဂဇင်းများ ထားရှိရာ စာအုပ်စင်၏ နောက်ဘက်တွင် ရှိသော အိမ်သာဆီသို့ ရေးကြီးသုတ်ပျာ လာ နေသည်။ ကာလ်စီက လမ်းပေးရန် ဘေးသို့ ရှောင်ပေးလိုက်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကာလ်စီနှင့် ရင်ပေါင်တန်းမိသောအခါ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်း နိုင်သလို ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ဆေးထိုးအပ် တစ်ချောင်းသည် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီတို့ကို ထွင်းဖောက်၍ ရာဖင် ကာလ်စီ၏ လက်မောင်းထဲသို့ စိုက်ဝင် သွားသည်။

ကာလ်စီက ပခုံး စလွယ်သိုင်း အိတ်နှင့် ထည့်ထားသော လျှူဂါ သေနတ် ဆီသို့ ညှာလက်နှင့် လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ သူ့ လှုပ်ရှားမှုမှာ ဗြိန်းခနဲ ရပ်တန့် သွားသည်။ သူ့လက်သည် သွက်ချာပါဒ လိုက်သလို လေထဲတွင် ရပ်တန့် သွား၏။ အင်မတန် လျင်မြန်သော အဆိပ်က ကာလ်စီအား ဇီဝိန် ခြွေလိုက် လေပြီ။

လူသတ်သမားသည် ကာလ်စီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ထိုင်ခုံတန်းပေါ်သို့ ကျ သွားအောင် အလိုက်သင့် ထိန်းပေးလိုက်သည်။ သူက အလောင်းကို အိပ်စက် နေသည့် ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ ထိုင်ခုံဆီသို့ ပြန်သွား သည်။

ရာဖင် ကာလ်စီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဘိုးရင်း ၇၄၇ ဂျက်လေယာဉ် ပျံကြီး ဟိသရိုး လေဆိပ်သို့ ဆင်းသက်ရန် ချဉ်းကပ်လာချိန် အထိ ထိုင်ခုံ ပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး ရှိနေသည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

မြေပြင်ပေါ်သို့ မဆင်းသက်မီ ခရီးသည်များကို ကြိုတင် စိစစ် ရသော လေယာဉ်မယ် မေ အီဗန်က ကာလ်စီ တစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ပြီး နှိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ သေနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိသည့် အခါတွင်လည်း ‘လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ဖြစ်ပွားလေ့ ရှိသော နှလုံးရောဂါ’ ဟုပင် ထင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်မှူးအား အင်တာကွန်နှင့် သတင်း ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အပိုင်း သုံး
(၁၉၇၄၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄ မှ
ဇူလိုင် ၅ အထိ)

ရှိတ် နဆစ် အလ် ရာမန်၏ စံအိမ်တော်သည် ဟာဂျာရီ၏ မြို့တော် အီဇရာ၏ အနောက်ဘက်စူးစူး ဆယ်မိုင် အကွာတွင် ရှိသည်။ စတုရန်း နှစ်မိုင် ကျယ်ဝန်းသော မြေပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် အလွန် မြင့်မားသော တံတိုင်းကြီးများ တောက်လျှောက် ကာရံထားသည်။ သံချပ်ကာ ကားများသည် တံတိုင်းကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် နေ့ညမပြတ် မောင်းနှင်ပြီး စောင့်ကြပ် ပေးနေကြသည်။

အတွင်းဘက်တွင်မူ လေယာဉ်ပစ် အမြောက်များ၊ အလိုအလျောက် ပစ်ခတ်နိုင်သော အမြောက်များ၊ စက်သေနတ်များနှင့် အမ် ၁၆ ရိုင်ဖယ်များကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် လူ ခုနစ်ရာ ငါးဆယ် ပါရှိသော နန်းတော်စောင့် တပ်သည် အမြဲတစေ ရှိနေသည်။

‘နန်းတော်’ ဟု အမည် ပေးထားသော စံအိမ်တော်ကို ဒေါ်လာ သန်း နှစ်ရာ အကုန်အကျ ခံ၍ ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှိတ် နဆစ်သည် တစ်နှစ်လျှင် ရေနံ ခိုင်ကြေး အဖြစ် အမေရိကန် အင်ဇိုင်း ရေနံ ကုမ္ပဏီမှ ဒေါ်လာ သန်း သုံးထောင် ရရှိနေသည်နှင့် နှိုင်းစာသော် ကုန်ကျ စရိတ်သည် မဖြစ်စလောက်သာတည်း။ အဆိုပါ ဒေါ်လာ သန်း နှစ်ရာတွင် နန်းတော်စောင့် တပ်နှင့် ဟာဂျာရီရှိ တပ်မတော်သားများ ကိုင်ဆောင်သော လက်နက် ခဲယမ်း မီးကျောက်များ အတွက် ကုန်ကျ စရိတ်များ မပါဝင်ချေ။ အဆိုပါ လက်နက် ခဲယမ်း မီးကျောက်များကို အမေရိကန်ရှိ အခွန်ထမ်းများက ဝယ်ယူ ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို လက်နက် ပစ္စည်းများမှာ အမိန့်ကို ရေနံ အုပ်စုကို ချုပ်ကိုင်ထားသော စတားဒီးဗန်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ဝါရှင်တန်၌ လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့သော စစ်လက်နက် ပစ္စည်း ထောက်ပံ့ရေး စာချုပ် အရ ရှိတ် နဆစ်အား အမေရိကန် အစိုးရက ထောက်ပံ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှိတ် နဆစ်၏ စံနန်းတော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုသူများအား စစ်ဆေးသည့် နေရာ သုံးနေရာမှ ဆက်တိုက် ရှာဖွေ စစ်ဆေးလေ့ ရှိသည်။

သို့သော် ဥပဒေ မှန်သမျှတွင် ခြွင်းချက်များ ရှိသည် ဖြစ်ရာ ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်သည် ခြွင်းချက်တွင် ပါဝင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မက် ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် လန်ဒန်မှ အမေရိကသို့ ထွက်ခွာသွားသော ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော် ဝါရီလ ၁၄ ရက် ကြာသပတေးနေ့မှာပင် စတားဒီးဗန်၏ သီးသန့် လေယာဉ် ဘိုးရင်း ၇၂၇-၁၀၀ သည် အီဇရာ လေဆိပ်သို့ ဆင်းသက်လာသည်။ ရှိတ် နဆစ်က ကြိုဆိုရန် စေလွှတ်ထားသူများနှင့်အတူ စတားဒီးဗန် စီးနင်း လိုက် ပါလာသော ကားတန်းကြီးသည် စစ်ဆေးရန် နေရာများ၌ ရပ်တန့်ခြင်း မရှိဘဲ နန်းတော်ထဲသို့ တစ်ဆက်တည်း မောင်းဝင်သွားကြသည်။

ရှိတ်နဆစ်သည် အမေရိကန် ဧည့်သည်များကို ၎င်း၏ စံနန်းတော် အတွင်း၌ အမေရိကန် ဘားကောင်တာ ဧည့်ခန်း ပုံစံ အတိုင်း တည်ဆောက်ထားသည့် ဧည့်ခန်းတွင် ဧည့်ခံလေ့ ရှိသည်။

ရှိတ် နဆစ်သည် အသက် သုံးဆယ့် ခြောက်နှစ် ရှိပြီး စတားဒီးဗန်ကမူ ငါးဆယ်နီးပါး ရှိလေပြီ။ သို့သော် အသက်အရွယ် ကွာခြားမှု အရသော် လည်း ကောင်း၊ လူမျိုး ဘာသာ မတူညီမှု အရသော် လည်းကောင်း၊ ဘိုးစဉ် ဘောင် ဆက်က စ၍ မင်းမျိုး ဖြစ်လာသူနှင့် ကုန်သွယ်လယ်လုပ် ရိုးရိုး လူတန်းစား အကြားတွင် ခြားနားမှု လုံးဝ မရှိသည့်ပမာ လိုက်လိုက်လျောလျောနှင့် ကြည် ကြည်ဖြူဖြူ ဧည့်ခံတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူက စတားဒီးဗန်ကို ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ထမင်းစားရင်း အက်ဘ်ဆင်သီ’ သောက်မယ်၊ ဒီနေ့ည အတွက် မီးမွှေးထားဖို့ လိုမလားလို့၊ ခင်ဗျားကော ဘာသောက်မလဲ’

‘အဲဒီအတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ’

စတားဒီးဗန်သည် အက်ဘ်ဆင်သီ အရက်ထဲတွင် ပါဝင်သော ဒေါနဆီက လိင်မှုကိစ္စတွင် အထူးတလည် အားပေးသောကြောင့် ထိုအစွမ်းသတ္တိကို နှစ်ခြိုက်

၁။ Absinthe ဒေါနပင်ကြီး တစ်မျိုးနှင့် ချက်သော အရက်။ အစိမ်းရောင် ရှိသည်။ ခါးသည်။ စမုန်စပါးနဲ့ နံသည်။

ရွှေကုန်သည်

သဘော ကျသော်လည်း စမုန်စပါးနဲ့ နံပြီး မါးသော အရသာကို မကြိုက်
မနှစ်သက်ချေ။

သို့ရာတွင် ရှိတ် နဆစ်၏ ရွှေနန်းတော်သို့ ရောက်ရှိနေကျ စည်သည်
တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် 'ည အတွက် မီးမွှေးထားဖို့ လိုမည်' ဆိုသော တင်စား၍
ပြောကြားမှုကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သူ ဖြစ်သည်။

ယမကာများသည် စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း ရောက်ရှိလာ၏။

နဆစ်က ဒေါနဆီ အရက်ကို မျှဉ်းသောက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

'အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာ ရှိတယ် ဆိုရင် ခုကတည်းက
ကြို ပြောထားပါ စီရေ့'

ချားလစ် စတားဒီးဗန့်က အရက်ခွက်ကို လှည့်ကစားရင်း

'ခင်ဗျား မသိသေးတာ ဆိုလို့ မရှိသလောက်ပါပဲလေ၊ ရတ်လက်ချ်ကို
တော့ လန်ဒန်က ရာခိုင်နှုန်းပြည့် ပလွတ်လိုက်တယ်၊ သူ ချဉ်းကပ်သမျှ အင်္ဂလိပ်
ဘဏ်တွေက သူ့ကို ငြင်းလွတ်လိုက်ကြတယ်၊ ကျုပ် ပဲရစ်က ထွက်မလာခင်
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိခဲ့ရပါပြီ'

နဆစ်က မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်သည်။

'မရှင်းတာ တစ်ချက် ရှိတယ်၊ ရတ်လက်ချ် အနေနှင့် ငွေချေးလို့ မရ
အောင် လွယ်လွယ်နှင့် လုပ်နိုင်တယ် ဆိုရင် သူ့ကို အစ ဖျောက်ပစ်ဖို့ လိုပါ
မလား'

အမေရိကန် သန်းကြွယ် သူဌေးကြီးသည် ဒေါနဆီ အရက်ကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့
နှင့် မျိုချလိုက်ရင်း

'အကြောင်းပြစရာတွေကတော့ အများကြီးပါပဲလေ၊ တစ် ဆာခါနာမှာ
ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဆက်အသွယ်တွေက အဲဒီလို လုပ်တာကို ပိုသဘောကျ
တယ်၊ နှစ် တခြား ဘဏ်တွေကို လိုက်ပြီး ပိတ်ပင်ရတဲ့ အခါကျတော့ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲလို့ မေးစရာတွေ ဖြစ်လာရတယ်၊ အန္တရာယ် ရှိလာနိုင်မယ်၊ သုံး'

'တော်ပါပြီ၊ ရိပ်မိပါပြီ၊ ဒါနှင့် ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် ဆာခါနာကို
ပြန်သွားပြီလား'

'ကျုပ် မသိဘူး၊ ခုအချိန်မှာ အဲဒါက အရေးပါလို့လား'

'ပါချင်မှ ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရတ်လက်ချ် ကိစ္စကို စုံစမ်း
ထောက်လှမ်းထားဖို့ မိုက်ကယ် အောဘက်ကို ပြောထားသင့်တယ်'

'အဲ ဟုတ်တာပေါ့၊ မိုက်ကယ် ဆိုလို့ သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေးမိတာ

မောင်မြင့်ကြွယ်

တစ်ချက် ရှိတယ်။ သူက သမ္မတကြီး ပွန်ပီဒေါ ကင်ဆာ ရောဂါနှင့် သေတော့ မယ် ဆိုပြီး ကျုပ်ဆီကို သွေးရူးသွေးတန်း တယ်လီဖုန်း ဆက်ခဲ့သေးတယ်’

‘အဲဒါနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် သံအမတ်ကြီးကလည်း အစီရင်ခံစာ တစ်စောင်ကို ပဲရစ်က ဒီနေ့ပဲ ပို့လိုက်တယ်။ အဲဒီကိစ္စ မှန်ပုံ ရတယ်။ အဲဒါနှင့် ကျုပ်တို့နှင့် ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့တဲ့’

‘မိုက်ကယ်က ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတာပါ။ သူ ပြောပုံကတော့ ပွန်ပီဒေါ သေရင် ပြင်သစ်မှာ နိုင်ငံရေး မတည်မငြိမ် ဖြစ်ပြီး ကျုပ်တို့ ရွှေဝယ်တဲ့ ကိစ္စကို အစုံစမ်း အမေးမြန်း ခံရနိုင်တယ်တဲ့’

‘ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ’

‘ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ် ဒီမှာ တွေ့တဲ့ အခါကျရင် ဒီကိစ္စကို ဆွေးနွေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကျုပ် တွေးမိတာ တစ်ချက်ကတော့ ဆိုစိုင့်တီ အောဘက် ဘဏ်နှင့် မိုက်ကယ်ဟာ ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ်အတွက် ငြိမ်းလောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မိတယ်’

‘သူ့ကို ပထုတ် ပစ်သင့်ပြီလို့ ဆိုလိုတာလား’

‘ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အစ ကနဦးမှာတော့ သူနှင့် သူ့ဘဏ်ကို တည်ကြက် သဘော ထားပြီး ပြဿနာတွေ တက်ချင် သလောက် တက်ပစေ၊ နောက်တော့လည်း သူတို့အပေါ် ပုံချလိုက်ရုံပဲ ရှိမယ်’

‘အမြတ်ကို သုံးဦး ခွဲမယူတော့ဘဲ ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်းပဲ ခွဲယူ၊ ပြီးတော့ ဆိုစိုင့်တီ အောဘက်ရဲ့ လက်ကျန်ကလေးကို စတားဒီးဗန်နဲ့ နေရှင်နယ် ဘဏ်က မျှီပစ်လိုက်၊ အဲဒီလိုလား’

စတားဒီးဗန်က ဖြေလိုက်သည်။

‘မလွဲမရှောင်သာ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်လာရတော့မှာပေါ့လေ။ နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ် နဆစ်၊ မိုက်ကယ်ရဲ့ ညီအစ်ကို နှစ်ဝမ်းကွဲ ဒေးဗစ် အောဘက်ကို မိုက်ကယ်က ဘယ်လောက် အထိ ဖွင့်ပြောထားသလဲ ဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူး’

‘နောက်ထပ် ဂျူးခွေးသန်း တစ်ကောင်ပါလား။ သူကသာ ပြဿနာ လုပ်လာမယ် ဆိုရင် ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီကို အာရပ် နိုင်ငံတွေရဲ့ နာမည်ပျက် စာရင်းထဲမှာ ထည့်ပစ်လိုက်မယ်။ ဒါဆိုရင် သူ့ဘဏ် တစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားနိုင်တယ် စီဂျေ’

‘ဒါဆိုရင် ရှင်းစရာ လင်းစရာကလေးတွေ ကုန်ပါပြီ။ ကျုပ်ဘက်က ပြောစရာ ဆိုစရာ မရှိတော့ပါဘူး’

ရွှေကုန်သည်

‘အက်ဘ်ဆင်သီ နောက်ထပ် တစ်ခွက် ချဦးမလား’

‘အရသာ သိပ်ဆိုးရွားလွန်းတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ကျုပ်တော့ နောက် တစ်
ခွက် ထပ်မသောက်ချင်တော့ဘူး၊ အေးလေ ဒါပေမဲ့ မီးပြင်းပြင်း မွှေးထားလို့
ရအောင် နောက်ထပ် တစ်ခွက်လောက် ချလိုက်ဦးမယ်’

‘ခင်ဗျား အတွက် လိုအပ် လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒီနေ့ညကို ခင်ဗျား အမှတ်
တရ ဖြစ်နေမှာပါ’

ထိုအချိန်မှာ ဟာဂျာတွင် ဒေသ စံတော်ချိန် ညနေ ငါးနာရီခွဲ၊ အင်္ဂလန်
တွင် ညနေ နှစ်နာရီခွဲ၊ နောက်ထပ် တစ်နာရီ ကြာသောအခါ လန်ဒန် ရွှေဈေး
ကွက်တွင် ၁၄၈ ဒေါ်လာဟု စံချိန်သစ် အဖြစ် ဈေးသတ်မှတ်လိုက်ကြသည်။

ဟာဂျာ စံတော်ချိန် ည ရှစ်နာရီတွင် ရိုတ် နဆစ်နှင့် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်
တို့ ညစာ စားကြသည်။ နှစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ရပါချေ။ သူတို့နှင့်
အတူ ရောမမှ လေယာဉ်ပျံနှင့် ခေါ်ဆောင်လာသော ချောချောလှလှ နုနုငယ်
ငယ် အမျိုးသမီးကလေး တစ်ဒါဇင် ရှိနေကြသည်။

ထမင်း စားနေစဉ် အချောအလှကလေး နှစ်ယောက်က စတားဒီးဗန်၏
ဘေး တစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် ထိုင်ရင်း ပြုစုကြသည်။ ထမင်း စားပြီးသော
အခါ ရိုတ် နဆစ်က အမျိုးသမီးကလေး ခြောက်ယောက်ကို ၎င်း၏ အိပ်
ဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသလို ကိုယ်ရံတော် သက်တော်စောင့် သုံးယောက်
ကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားသည်။

ကျန် ခြောက်ယောက်က စတားဒီးဗန်နှင့် အတူ လိုက်ပါသွားကြ၏။
စတားဒီးဗန် တစ်ယောက် လောကီ စည်းစိမ်ကို အပြည့်အဝ ခံစားတော့မည်
ဖြစ်သည်။

ဆာ ဒေးဗစ် အောက်သည် ဘဲလ်ဂရေမ် ရင်ပြင်ရှိ နေအိမ် ဧည့်ခန်းထဲတွင် စာ ထိုင်ဖတ်နေသည်။ သူ့သမီး ဗီဗီယန်သည် ရည်းစားနှင့်အတူ ညနေခင်းတွင် အပြင် ထွက်ပြီး လည်ပတ်နေသည်။ သူ အိပ်ရာဝင်ချိန် အထိ သမီးဖြစ်သူ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားချေ။ ဆယ်နာရီ ထိုးပြီးခါစတွင် ဗီဗီယန် တစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ ဆာ ဒေးဗစ် အံ့ဩသွားသည်။

‘အိမ်ပြန်လာတာ စောလှချည်လား၊ အလန် ဘယ်မှာလဲ၊ အိမ်ထဲ ဝင်ပြီး တစ်ခွက် တစ်ဖလား သောက်ပါလို့ မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း၊ မခေါ်တော့ဘူး’

ဗီဗီယန် အောက်သည် ရှည်လျားသော ရွှေဝါရောင် ဆံပင်ကို လက်နှင့် သပ်ချလိုက်ပြီး သူ့ဖခင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိသော လက်တင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်နေလို့ စောစော ပြန်ပို့ပေးပါလို့ ပြောလိုက်တာ’

ဆာ ဒေးဗစ်သည် စာကြည့် မျက်မှန်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့သမီးကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်သည်။ ဗီဗီယန်၏ နီညိုရောင် မျက်လုံးကျယ်ကြီးများ၏ အောက်ဘက်တွင် အရေးအကြောင်းများ ပေါ်နေသလို နုနယ် လှပသော ဗီဗီယန်၏ မျက်နှာမှာ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေပုံ ရသည်။ ဆာ ဒေးဗစ်က စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်၏။

‘မင်း အအေးမိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ခုတစ်လော အအေးမိတာတွေ ဖြစ်နေကြတယ်၊ နေရာတကာမှာ အပူရှိန် လျော့နေတော့လည်း အအေးမိတာက လွဲရင် တခြား ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့’

‘ဟင့်အင်း ကျွန်မ ဗိုင်းရပ်ပိုး မိလာတာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဗီဗီယန်သည် လက်ကိုင် အိတ်ထဲမှ ဘင်ဆန် အင် ဟက်ဂျက် စီးကရက်ဘူးကို ယူ၍ တစ်လိပ် မီးညှို့လိုက်သည်။

ရွှေကုန်သည်

‘ဒါဖြင့် အလန်နှင့် စိတ်ကောက်လာကြတယ်ပေါ့’

‘အဲဒါလည်း မဟုတ်ဘူး’

အလန်သည် ထာဝစဉ် စိတ်ရှည်ပြီး သည်းညည်း ခံတတ်သူ ဖြစ်သည် ဟု ဗီဇီယန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တွေးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ သူနှင့် ငါ မေလထဲတွင် လက်ထပ်ရလိမ့်မည်။ ရာစုနှစ် တစ်လျှောက်လုံးတွင် အင်မတန် စိတ်ကုန်စရာ ကောင်းသော မင်္ဂလာဆောင် တစ်ခု ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဗီဇီယန်က သူ့ဖခင်ကို မေးလိုက်၏။

‘မက်သယူး ရတ်လက်ချ် ဒီကနေ့ ယူနိုက်တက် စတိတ်ကို ထွက်သွား တာ ဒက်ဒီ သိသလား’

ဆာ ဒေးဗစ် မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ ဒီကနေ့ မနက် ခဏ ဝင်လာပြီး တွေ့သွားသေးတယ်’

ဆာ ဒေးဗစ်သည် ဆေးလိပ်ဘူးထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကို ဖွင့်ယူ လိုက်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ် ထိပ်ဖျားကို ညှပ်သည့် ကတ်ကြေးကလေးကို ယူ လိုက်သည်။

‘သူ သွားတာကို မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ’

‘သူ ကျွန်မကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး နှုတ်ဆက်လို့’

‘အဲဒါက နည်းနည်း ထူးခြားနေတယ်၊ သူ့အနေနှင့် ယဉ်ကျေးတယ်လို့ တော့ ဆိုရမှာပေါ့လေ၊ မင်းက ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ရှင်မ အနေနှင့် ညစာ တည်ခင်း ကျွေးမွေးလိုက်သေးတာကိုး’

‘ဟုတ်တယ်၊ သေမိန့် ကျပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်ကို တစ်ဝကြီး ကျွေးလိုက် မွေး လိုက်ကြတာ’

ဆာ ဒေးဗစ်သည် မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးမညှိဘဲ ဘေးသို့ ချလိုက်၏။

‘မင်းက ဘယ်လို သဘောမျိုးနှင့် ပြောနေတာလဲ ဗစ်’

‘ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သိတဲ့ အချက်အလက်တွေကို ပြောပြနေ တာပါ၊ ဒက်ဒီ အနေနှင့် သူ ချေးတဲ့ ငွေကို ခွင့်ပြုမယ့်ဆဲဆဲပဲ၊ အဲဒီနောက် တော့ ဟို ကြောင်သူတော် မိုက်ကယ်က အောဘက် မိသားစုရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း လိုက်နာပါ ဆိုပြီး ဘာဘာ ညာညာ ပြောလာလို့ ဒက်ဒီက တာဝန် ကျေအောင် ငြင်းလွှတ်လိုက်တာ၊ ဒက်ဒီရယ်၊ မိုက်ကယ်ရယ်၊ ပြီးတော့ ချားလ်စ် စတားဒီး’

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဗန်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် မက်သယူး ရတ်လက်ချ် သွားချဉ်းကပ်တဲ့ ဘဏ် တိုင်းက ငြင်းလွတ်လိုက်ကြတယ်'

မျက်တွင်း နက်နက်နှင့် မျက်ပေါက် ကျဉ်းသော ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက် ၏ မျက်လုံးများသည် မသိမသာ အနည်းငယ် ပိုကျဉ်းမြောင်း သွားကြသည်။ သူ ဦးနှောက်ထဲတွင် သံသယစိတ်ကလေး သန္ဓေတည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

'ဗစ်'

တစ်ဦးတည်းသော သမီး ဖြစ်သည်သာမက အဖေနှင့် အလွန် ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သည့် အပြင် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ် သူ့မိခင် ကွယ်လွန်ချိန်က စ၍ ဖခင်နှင့် ပိုရင်းနှီးလာခဲ့သည်။

'ရှင်'

ဗီဗီယန်သည် စီးကရက်တိုကို ငွေသားနှင့် ပြုလုပ်ထားသော ပြာခွက်ထဲ တွင် ထိုးချေလိုက်၏။

'မက်သယူး လန်ဒန်မှာ ရှိတုန်း မင်းနှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြ တယ် မဟုတ်လား'

'သုံးကြိမ် တွေ့တယ်'

'ဒါနှင့်တောင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ငါ့ကို ဖွင့်ပြောပြ သင့်တယ် လို့ မထင်ကြဘူးပေါ့'

'ဘာဖြစ်လို့ ပြောရမှာလဲ'

'မင်း အလန်ကို ပြောပြသေးသလား'

'ဟင့်အင်း၊ ပြောခဲ့ရင်လည်း ဒီလူဟာ မင်း ဒက်ဒီရဲ့ မိတ်ဆွေ ဆိုတော့ လူကောင်း သူကောင်း ဖြစ်မှာပါပဲလေလို့ ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ပြောမယ့် လူပါ'

အောဘက်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြန် ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အကြာ ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

'မင်းနှင့် မက်သယူး အကြားမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ကြသေးသလဲ'

'သူနှင့် ကျွန်မ ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ ဒက်ဒီ သိချင်တာ အဲဒါပဲ မဟုတ်လား'

ဆာ ဒေးဗစ်၏ နှုတ်ခမ်း ထောင့်များသည် တင်းတင်းရင်းရင်းနှင့် ဖေ သွားကြသည်။

'မင်းဟာ အလန် လီယိုပိုးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းထား တဲ့သူ'

ရွှေကုန်သည်

‘ဒီမှာ ဒက်ဒီ၊ ကျောက်ခေတ်က အတွေးအခေါ်မျိုးနှင့် အဖေ ဂိုက် မဖမ်း
ချင်ပါနှင့်လေ၊ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မ အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ပြည့်ပြီးပါပြီ’
ဆာ ဒေးဗစ်သည် နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှို့လိုက်သည်။

‘အဲဒါကတော့ မင်း အရမ်း စွတ်တင်လိုက်တာပဲ ဗစ်၊ မင်းနှင့် အလန်
မတွေ့ခင်တုန်းက ဟိုလူ ဒီလူနှင့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ မင်း
နှင့် အလန်လည်း တစ်ခါတလေ လင်လို မယားလို နေကြ ထိုင်ကြမှာပါပဲ’
ဆာ ဒေးဗစ်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခပ်မျှဉ်းမျှဉ်း ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။

‘ငါက တရားလွန် ချုပ်ချယ်တဲ့ လူလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်
ချစ်တဲ့ လူနှင့် စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းပြီး နောက်ပိုင်းမှာ’

‘ကျွန်မက အလန်ကို မချစ်ပါဘူး ဆိုရင်ကော’

မြတ်စွာ ဘုရား၊ ငါ့ ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားမိလေပြီ။ အမှန်
အတိုင်း ပြောတာပဲ ဆိုတာကိုတော့ ဘုရားသခင် သိပါလိမ့်မည်။ အလန်ကို
သူ သဘောကျပါသည်။ သို့သော် မချစ်ပါဟု ဗီဗီယန် စိတ်ထဲက တွေးလိုက်
၏။

‘မင်း တကယ် ပြောနေတာ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး’

‘ဒက်ဒီ၊ ပြောရမှာတောင် ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အမှန်အတိုင်း ပြော
နေတာပါ’

အောဘက်သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းလျှောက်နေသည်။

‘ဒါဖြင့် မင်းက မက်သယူးကို ချစ်နေမိပြီလို့ မင်း ထင်တယ်ပေါ့’

‘သိပ်တော့ မသေချာဘူး၊ အဲလေ ချစ်ပါတယ်’

ဒေးဗစ် အောဘက်သည် သမီးကို အတိုင်းအဆ မရှိ ချစ်ပါသည်။ သို့
သော် သူမ၏ နောင်ရေးနှင့် အင်္ဂလန်ရှိ အောဘက် မျိုးနွယ်တို့ အတွက် သူ
တွင် တာဝန် ရှိသည် ဟူ၍လည်း လေးလေးနက်နက် ခံယူထားသူ ဖြစ်သည်။
အောဘက် မိသားစု၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အတိုင်း မစ်စစ် အလန် လီယိုပိုး
အဖြစ်နှင့်သာ မြင်ချင်သူ ဖြစ်သည်။

‘ဒါ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ဆာ ဒေးဗစ်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးလင်းဖိုထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ရင်း
အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ငါ မက်သယူးကို သဘောကျပါတယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် လေး
တောင် လေးစားမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက အခြေအမြစ် မရှိတဲ့သူ၊ တစ်နေ့ တစ်

မောင်မြင့်ကြွယ်

နေရာ ပြောင်းနေမယ့် ရွှေတူးသမား တစ်ယောက်၊ ဒီမှာ ဗစ်၊ မက်သယူး ရတ်
လက်ချ်မှာ ကျောထောက်နောက်ခံ ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်း မရှိဘူး၊ ပြီးတော့
သူက

‘ဂျူးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ၊ ငါတို့ အောဘက်တွေဟာ’

‘မျိုးနွယ်ဆက်တိုင်း ဂျူးသွေးစစ်စစ် ဖြစ်စေဖို့ အတွက် တာဝန် ရှိကြ
တယ်ပေါ့’

ဗီဗီယန်က အသံ ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သည်။

‘ဗီဗီယန်၊ ငါဟာ တစ်ယူသန် ဘာသာရေးသမား မဟုတ်ဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီက နီဂရိုးတွေ အပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သဘော
မထားပါဘူး ဆိုပေမဲ့ ငါ့ညီမကိုတော့ နီဂရိုးနှင့် မပေးစားနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အမေ
ရိကန် လူမျိုးရေး ဝါဒီ တစ်ယောက်နှင့် တူနေတယ်၊ ဒက်ဒီ ကိစ္စမှာတော့
သမီးကို ဂျူး မဟုတ်တဲ့ လူနှင့် မပေးစားချင်တာပဲ’

ဆာ ဒေးဗစ်သည် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဗီဗီယန်ကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ရတ်လက်ချ်က သူနှင့် လက်ထပ်ပါလို့ မင်းကို ခွင့်တောင်းပြီးပြီလား’

‘ဟင့်အင်း၊ တကယ်လို့ သူက ဒီမတိုင်ခင်တုန်းက လာပြောမယ် ဆိုရင်
ကျွန်မက ရယ်ပြီး ငြင်းပစ်လိုက်မှာပဲ၊ ခုနောက်ပိုင်း ဆိုရင်တော့ သိပ်မပြော
တတ်တော့ဘူး’

‘ဗစ်၊ မင်း သိပ် စိတ်ရှုပ်နေတယ် ထင်တယ်’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့ မိခင် စိတ်ဓာတ်ဟာ ဖုံးမရ ဖိမရ ကြွယ်
လာတယ်’

‘မင်းက ဘယ်လို ဆိုချင်ပြန်တာလဲ’

‘ရှုံးနေသူဘက်က ဝင်ကူညီမယ် ဆိုတဲ့ ဂျူးလူမျိုးတွေရဲ့ ရှေးအကျဆုံး
နှင့် ဂုဏ်အယူထိုက်ဆုံး စရိုက် လက္ခဏာ တစ်ရပ်လေ၊ ဒက်ဒီရယ်၊ မိုက်ကယ်
ရယ်၊ ပြီးတော့ ကမ္ဘာကျော် စတားဒီးဗန်နှင့် သန်းပေါင်းများစွာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ
တွေရယ်၊ ဒက်ဒီရဲ့ ဘဏ် အသိုင်းအဝိုင်းက မိတ်ဆွေတွေရယ်၊ အားလုံး စုပေါင်း
ပြီး တစ်ယောက်တည်းကို ဝိုင်းတွယ်ကြတယ်၊ အော့နှလုံး နာစရာ ကောင်း
လိုက်ပါဘိ၊ ကျွန်မတော့ သူ့ဘက်ကပဲ ရပ်တည်တော့မယ်’

ဗီဗီယန်သည် ထိုင်ရာက ထပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ရွှေကုန်သည်

‘မင်း ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ’

‘ခုလောလောဆယ်မှာတော့ အိပ်ရာဆီကိုပဲ၊ နက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်မ နူး
ရောခဲကို သွားမယ်၊ မက် အနေနှင့် အကူအညီ တတ်နိုင်သလောက် ရဖို့ သိပ်
လိုအပ်နေတယ်၊ ကျွန်မ ပေးနိုင်တဲ့ အကူအညီက သိပ်ပြီး နည်းချင် နည်းလိမ့်
မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီမှာ အခု ရှိနေတာထက်တော့ ပိုများလာမှာပဲ’

‘မင်း ရတ်လက်ချ် နောက်ကို တကောက်ကောက် မလိုက်ရဘူး၊ ငါ ခွင့်
မပြုဘူး’

‘ဒက်ဒီ တားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်း မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ အရွယ် ရောက်ပါပြီ၊
ကျွန်မကို သတိတရနှင့် အမွေ ပေးခဲ့ကြတဲ့ အဘိုး အဘွားတွေ၊ ဦးလေးနှင့်
အဒေါ်တွေကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ပိုင် ပိုက်ဆံလည်း ရှိနေတယ်၊ ကျွန်မ ဒက်ဒီကို
ချစ်ပါတယ်၊ သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ လုပ်ရမယ့် ကိစ္စ ဘာလဲ ဆိုတာ
အရင်တုန်းက နားမလည်ခဲ့ပေမဲ့ အခု နားလည်လာပြီလေ’

မက် ရတ်လက်ချ် လန်ဒန်မှ လိုက်ပါလာသော ပန်အမ် လေယာဉ်သည် ကနေဒါ လေဆိပ်သို့ အချိန်မှန် ဆင်းသက်လာသည်။ အကောက်ခွန် အရာရှိများနှင့်လည်း သူ ကံကောင်းသွားသည်။ စိတ်ပျက်နေသော အင်စပိတ်တော် တစ်ယောက်သည် သူ့ စာရွက်ကို ကြည့်ရုံသာ ကြည့်ပြီး ပါလာသော သားရေအိတ်များကို ဖွင့်မပြ ခိုင်းချေ။

ဆယ့်ရှစ်ပေါင် လေးသော ရွှေတုံးကြီးနှင့် အခြား ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ နမူနာများသည် လူမသိ သူမသိနှင့် လွတ်မြောက်သွားသည်။

မက်သည် အခန်း ခြောက်ခန်း ပါသော သူ့အိမ်ခန်း ရှိရာ အရှေ့ဘက် ၈၁ လမ်းသို့ အငှားကား တစ်စီးနှင့် ပြန်လာခဲ့၏။ သူက ကြာသပတေးနေ့ ညနေပိုင်း တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပြန်ရောက်လာမည့် အကြောင်း ၎င်းနှင့် အတူတူ နေသူ ကူဖော်လောင်ဘက် လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်ထံ သံကြိုး ရိုက်ထားသည်။

ဟာနန်ဒက်က မက်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ချီးမှပဲ၊ မင်းနှင့် နေရတာ တော်တော် စိတ်ပူရတယ်၊ နိုဝင်ဘာလ က တည်းက မင်းဆီက ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူး၊ မင်းတော့ တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီလို့ ငါ့ စိတ်ထဲကတောင် ထင်စပြုနေပြီ’

အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမား ဆက်ဆံပုံမှာ တရင်းတနှီး ရှိလှသည်နှင့် အမျှ အတော်ကလေး ထူးဆန်းနေသည်။ ဒါကလည်း အကြောင်း ရှိသည်။ ဟာနန်ဒက်သည် အမေရိကန်ပြည်ဖွား စပိန် လူမျိုး ဖြစ်သလို မိုင်းတွင်း လုပ်ငန်း၌ ဝါရင့်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ဟာနန်ဒက်သည် ကွန်ဂိုနှင့် ဗင်နီဇွဲလား တွင် မက်နှင့် အတူ အလုပ် လုပ်ဖူးသည်။ ဗင်နီဇွဲလားတွင် ရှိနေစဉ် မိုင်းတွင်း ခေါင်မိုး ပြိုကျပြီး ညာဘက် ခြေထောက်ပေါ် ပိနေသောကြောင့် မက် ကိုယ်တိုင် စွန့်စွန့်စားစားနှင့် မိုင်းတွင်းထဲသို့ ဝင်ပြီး ဟာနန်ဒက်၏ ခြေထောက်ကို ဖြတ်တောက် ကယ်ထုတ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ရွှေကုန်သည်

နောက်နှစ်လ ကြာသောအခါ ဟာနန်ဒက် အတွက် ခြေထောက် အတု တပ်ဆင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း မိုင်းတွင်းတူး အလုပ်သမား တစ်ဦး အနေဖြင့် အလုပ် လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။ မက်က သူ့အား အလုပ်သမားခေါင်း အနေဖြင့် ဆက်လက် ခန့်ထားသည်။ ဗင်နီဇွဲလား ရွှေတွင်းကို ရောင်းချလိုက်သည့်အခါ မက်၏ အထွေထွေ လက်ထောက် အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးရန် ကမ်းလှမ်းချက် ကို ဟာနန်ဒက် လက်ခံလိုက်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ ငါးနှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ လေပြီ။ လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်သည် ယုံကြည် စိတ်ချရပြီး အလွန် သစ္စာ ရှိသူ ဖြစ်သောကြောင့် မက်အဖို့ လက်မလွတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်က စ၍ သူတို့ နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကို တစ်ဦးက ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။ လူးဝစ်က မေးလိုက်၏။

‘ယမကာလား၊ အစားအစာလား၊ နှစ်မျိုးစလုံးပဲလား’

‘ယမကာပဲ ပေးပါ လူးဝစ်၊ ကော့ညက် ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက် နှစ်လုံး ဆွဲ ပြီး စာဖတ်ခန်းထဲ လာခဲ့ဗျာ’

မက်သည် လည်စည်းနှင့် ဂျာကင်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူက သူ့စားပွဲ နောက်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

ဟာနန်ဒက်က ကော့ညက် ပုလင်းကို ဖောက်ပြီး ဖန်ခွက် နှစ်လုံးထဲသို့ ခပ်များများစီ လောင်းထည့်လိုက်သည်။

လူးဝစ်က ဆုတောင်းလိုက်၏။

‘မင်း မသေမပျောက် ပြန်ရောက်လာတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်’

‘ကျုပ်လည်း တကယ် ဝမ်းသာမိပါတယ်၊ ယုံပါဗျာ’

‘မင်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စာအိတ်တွေကို ဟိုခြင်းထဲမှာ ထည့်ထားတယ်၊ အလုပ် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်တာတွေ ဘီလ်တွေကိုတော့ ငါ ရှင်းထားတယ်၊ ဖိုင်တွဲကို ကြည့်ဦးမလား’

‘အခု မကြည့်ချင်သေးဘူး’

မက်က သူ့ဖန်ခွက်ထဲသို့ နောက်တစ်ခွက် ထပ်ထည့်လိုက်ပြန်၏။

ဟာနန်ဒက်သည် လေးဆယ့် သုံးနှစ် ရှိပြီ ဖြစ်ပြီး မက်ထက် ကိုးနှစ် ကြီးသည်။ သို့သော် အရပ် ဆိုးသော်လည်း သဘောကောင်းပုံ ရသော မျက်နှာ ထားကြောင့် အရွယ် တင်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ဟာနန်ဒက်က မေးခွန်း ထုတ် လိုက်သည်။

‘မေးခွန်း ထုတ်ဖို့ အချိန် ရောက်ပြီကွ၊ မင်း အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘ကျုပ် သေတ္တာတွေကို ခင်ဗျား ဖွင့်တဲ့ အခါ သတင်းကောင်းတွေ ပါ
လာတဲ့ အကြောင်း သိရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ တွေ
ခွဲတဲ့ ရွှေတွင်းထက် ပိုကြီးတဲ့ တွင်းကို တွေ့ခဲ့တာဗျ’

ဟာနန်ဒက်သည် ပထမပိုင်းတွင် မယုံကြည်ချေ။ သို့သော် မက်၏ မျက်နှာ
ထားကြောင့် ယုံကြည်သွားသည်။

‘ဒါဖြင့် မင်း ပွပေါက် တိုးလာပြီပေါ့’

‘သတင်းကောင်းကတော့ အဲဒါပဲ၊ သတင်းဆိုးကတော့ အဲဒီ မိုင်းတွင်းကို
တူးဖို့ ဒေါ်လာ သန်း နှစ်ဆယ်လောက် လိုလိမ့်မယ်’

လူးဝစ်သည် လေ တစ်ချက် ချွန်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို မော့ချလိုက်၏။

‘ပြီးတော့ ကျုပ်နှင့် ခင်တဲ့ ဘဏ်တိုက်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေတွေက ကျုပ်ကို
ခြူးတစ်ပြားတောင် မချေးဘူးလို့ ငြင်းလွှတ်လိုက်ကြတာဗျ’

ဟာနန်ဒက်က ရှုံ့မဲ့ပစ်လိုက်သည်။

‘အဲဒီငွေကို ဒီမှာ ချေးလို့ ရလိမ့်မယ် ထင်သလား’

‘ဖင်ပြဲအောင် လိုက်ပြီး ကြီးစားရဦးမှာပေါ့ဗျာ’

မက်သည် နူးရောခဲရို ဘဏ်အရာရှိ အတော် ခပ်များများနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အရ
သိကျွမ်း ခင်မင်သူ ဖြစ်သည်။ သောကြာနေ့ နံနက်တွင် သုံးဦးထံ တယ်လီဖုန်း
ဆက်လိုက်ရာ ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် နှစ်ယောက်နှင့် ချိန်းဆို၍ ရသည်။ သူတို့
ထံမှ အဖြေမှာ လန်ဒန်၌ ကြားခဲ့ရသည်များနှင့် သံတူကြောင်းကွဲပင်တည်း။

‘မင်း ပြည်ပ ရောက်နေတာ ကြာသွားပြီ မက်၊ လောင်စာ အကျပ်အတည်း
အခက်အခဲနှင့် ဝါးတားဂိတ် အရေးအခင်းတွေကြောင့် စီးပွားရေး လောကမှာ
ဘယ်လောက်တောင် ထိခိုက်သွားတယ် ဆိုတာ မင်း တွေးတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
လုပ်ငန်း အားလုံး ရှေ့တိုးလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်’

‘ငွေရေး ကြေးရေး အခြေအနေ သိပ်ဆိုးရွားနေတယ်၊ လူတွေလည်း သိပ်
ပြီး ကြောက်လန့်နေကြတယ်၊ ဝေါစထရီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာကို
ကြည့်ပါဦးတော့’

သူတို့ ပြောစကားထဲတွင် မှန်တာတွေ အများကြီး ပါပါသည်။ သို့သော်
သူ့အား ဆင်ရေရန်ရှောင် အဖြေမျိုးကို ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မက် စိတ်
ထဲက ထင်လာသည်။ မိုက်ကယ် အောဘက်နှင့် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်တို့က

ရွှေကုန်သည်

လန်ဒန်မှာကဲ့သို့ပင် နူးရောခဲတွင်လည်း ၎င်းအား နာမည်ပျက် စာရင်းတွင် ထည့်သွင်း၍ သတင်း လွှင့်ထားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မက် တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းနေသဖြင့် ထိုနေ့ ညနေ အတွက် စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အပြောင်းအလဲကလေး ရှိရန် လိုအပ်သည်ဟု ယူဆသည်။ မက်သည် အင်မတန် ချစ်စရာ ကောင်းသော ဖက်ရှင် စံပြမယ် တစ်ဦးကို တယ်လီဖုန်းနှင့် ချိန်းဆိုလာပြီး ဂရီနိုင်း ဟိုတယ်တွင် ညစာ ကျွေးသည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီး၏ အိမ်ခန်းသို့ ပြန်ပို့ပြီး တံခါးဝသို့ အရောက်တွင် ထိုအမျိုးသမီးကပင် တအံ့တဩ ဖြစ်အောင် နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညက စားခဲ့ရသော ညစာနှင့် ထိုအမျိုးသမီးကလေးက သူ့စိတ်ဓာတ်ကို အပြောင်းအလဲ မဖြစ်စေခဲ့သလို ချစ်တင်း နှီးနှောရန်လည်း စိတ်မပါခဲ့ချေ။

မက် ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် သူ့အိမ်ခန်းသို့ ပြန်လာသောအခါ ည ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးလုနီးပါး ရှိလေပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် တယ်လီဗေးရှင်း ထိုင် ကြည့်နေသော လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လူးဝစ်က ပြောသည်။

‘အထက်တန်းလွှာ လေသံ ပေါက်တဲ့ အမျိုးသမီးကလေး တစ်ယောက် မင်းကို ကိုးနာရီခွဲကတည်းက နာရီဝက်ခြား တစ်ခါ တယ်လီဖုန်း ဆက်နေ တယ်ကွ’

မက်က စိတ်မပျံ့တပါနှင့် ပြန်မေးသည်။

‘သူ့နာမည်ကို ပြောခဲ့သေးသလား’

‘အေး၊ မစ်စ် ဗီဗီယန် အောဘက်တဲ့’

‘ဘုရားရေ၊ အံ့စရာပါလားဗျာ၊ လန်ဒန်က ဆက်နေတာလား’

‘ရီဂျင်စီ ဟိုတယ်ကကွ၊ သူ ဒီမြို့ထဲကို ရောက်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့၊ မင်း ဘယ်အချိန်ပဲ ပြန်ရောက်ရောက် သူ့ကို ပြန်ဆက်သွယ်စေချင်’

ဟာနန်ဒက် တစ်ယောက် စကား တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်တန့်သွားသည်။ မက်သည် သူ့ကို အတင်း ဖြတ်ကျော်သွားပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရှိသော တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဟိုတယ် တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို မှတ်ထားလား’

‘ရေးထားတယ်၊ ပလာဇာ နိုင်း ဖိုး ဝမ်းဟန်ဒရက်’

မက် တစ်ယောက် ဒိုင်ခွက်ကို လှည့်နေလေပြီ။

ခဏ ကြာသောအခါ တစ်ဖက်မှ ပြန်ထူးသည်။

‘ဟဲလို မက်’

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘တယ် အမှန်းအဆ ကောင်းပါလား ချစ်ချစ်ရယ်’

‘မှန်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ပဲ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်မ ဒီမှာ ရှိနေ
တယ် ဆိုတာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း သိတာ၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့ တွေ့နိုင်မလဲ’

မက်သည် ခဏကြာအောင် စကား မပြောနိုင်ဘဲ ဦးနှောက် ခြောက်
သွားသည်။ တစ်၊ ဗီဗီယန် နူးရော့ခ်သို့ ရောက်နေသည့် ကိစ္စ။ နောက် အလျင်
စလို သိပ်ဖြစ်နေသည့် ဗီဗီယန်၏ လေသံ။ မနေ့ကပဲ လန်ဒန်တွင် သူတို့၏
တဒဂ် ချစ်ဇာတ်လမ်းကလေးသည် နိဗ္ဗိတံ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပြီဟု ဗီဗီယန်
က ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောခဲ့သေးသည်။ တယ်လီဖုန်းလည်း မဆက်ပါနှင့်၊
သံကြိုးလည်း မရိုက်ပါနှင့်ဟု အတင်း ဇွတ်ပြောခဲ့သည်။

‘အယ် နက်ဖြန်ခါ စနေနေ့ ဆိုတော့ ကိုယ် တစ်နေ့လုံး အားပါတယ်
ဗစ်၊ ကြိုက်တဲ့ အချိန်ပေါ့’

‘နက်ဖြန်ခါ မဟုတ်ဘူး မက်၊ ဒီကနေ့ည’

မက် တစ်ယောက် မျက်စိ ချိမိ၏။

‘ဗစ်၊ မင်း နေမှ ကောင်းရဲ့လား’

‘နေကောင်းပါတယ်၊ ရှင် ဒီကို ဘယ်လောက်လောက် အတွင်း အရောက်
လာနိုင်မလဲ’

ရီဂျင်စီ ဟိုတယ်မှာ မက်၏ အိမ်ခန်းမှ ဆိုလျှင် ပြပေါင်း နှစ်ဆယ်သာ
ဝေးသည်။

‘ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းထဲကို ဆယ့်ငါးမိနစ် အတွင်း အရောက် လာနိုင်တယ်၊
အဲဒီကျမှ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်လိုက်မယ်လေ’

‘မဆက်နှင့်တော့၊ ကျွန်မ အခန်း နံပါတ် ၉၁၁ မှာ၊ အခန်းကိုသာ တိုက်
ရိုက် လာခဲ့’

ဗီဗီယန်က တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသွားသည်။ မက်က တယ်လီဖုန်း စကား
ပြောခွက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။ သူ့အမူအရာမှာ လုံးဝ ဝေခွဲမရသည့် ဟန်ပန်မူရာ
ပင်တည်း။

လူးဝစ်က မေးသည်။

‘ပြဿနာလား’

‘မပြောတတ်သေးဘူး’

မက်က မယုတ်မလွန် ပြန်ဖြေရင်း ခုနက ချွတ်ခဲ့သော ကုတ်အင်္ကျီကို
ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။

ဗီဗီယန်သည် အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ကျော်ဖြတ်၍ စိတ်လိုက် ကိုယ်ပါ ထွက်လာခဲ့သည့် အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုးဆက် တရားများကို ပြန်လည် စဉ်းစား သုံးသပ်ခဲ့မိခြင်း မရှိသေးချေ။

ရီဂျင်စီ ဟိုတယ်၌ အခန်း ငှားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မက်၏ အိမ်ခန်းသို့ ချက်ချင်း တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ အိမ်ဖော်ဟု ယူဆရသူ တစ်ဦးက မက် နူးရော့ခ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်တွင် မရှိကြောင်း၊ မည်သည့် အချိန်တွင် ပြန်ရောက်မည်ကို မပြောခဲ့ကြောင်း ဖြေသည်။

စိတ်ပျက်စရာပင်တည်း။ ဘာပဲပြောပြော ဗီဗီယန်က မက်၏ အသံအား ကြားချင်လှသလို မက်ကလည်း ဗီဗီယန်၏ အသံကို ကြားချင်ပေလိမ့်မည်။ မက်တစ်ယောက် သူ့အိမ်ခန်းတွင် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ဗီဗီယန် ဦးနှောက်၏ တစ်ထောင့် တစ်နေရာတွင် ရှိနေသည်။ ဝင်ဝင်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း ဆိုသလို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရသည်ကို ဖြေဖျောက်ရန် တမင်တကာ အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်နေသည်။ အဝတ်အစားများကို သေတ္တာထဲမှ ထုတ်ပြီး ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြန်၏။ မက် ပြန်မလာသေးချေ။ နောက်တစ်ကြိမ် စိတ်ပျက်ရပြန်ပါပြီ။

ဗီဗီယန်သည် ရေမိုး ချိုးလိုက်ပြီးနောက် အဝတ်အစား လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားပြန်၏။ အဖြေကတော့ ထူးမခြားနားပင်။ မက် တစ်ယောက် ဘယ်အချိန်မှပဲ ပြန်ရောက်ရောက် ပြန်ဆက်သွယ်ပါ ဆိုသည့် အမှာစကားကို မှာထားလိုက်၏။ ယမကာနှင့် ညစာကို အခန်းထဲသို့ မှာစားရန် စိတ်ကူးမိသော်လည်း စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေရသည့် အတွက် ထိုစိတ်ကူးကို ဖျက်ပစ်လိုက်၏။ တစ်ခွက်မက ဆယ်ခွက်ပဲ သောက်သောက် အကျိုးထူးမည် မဟုတ်သည့် အပြင် အစားအစာကိုတော့ ကြည့်တောင် မကြည့်ချင်တော့ပါ။

ဤတွင် သွေးနည်းနည်း အေးလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူ လုပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စ အတွက် အကျိုးဆက် တရားများကို တွေးတော သုံးသပ်မိသည်။ ဗီဗီယန်သည် ဖခင်နှင့် သမီး အကြားတွင် ရှိသော သံယောဇဉ်ကြိုးကို ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့သည်။ ပြန်ဆက်၍ မရနိုင်သည့် အနေအထားမှာပင် ရှိနိုင်သည်။ အဲဒီလို တွေးရသည်က ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖွယ်ရာပင်တည်း။

တစ်ခါ သူ့ဘဝ အနာဂတ်ရေးနှင့် အလန် လီယိုပိုးနှင့် ကြောင်းလမ်း ထားချက်တို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ကြား၌ မည် ကဲ့သို့သော ပြဿနာ ရှိနေကြောင်း၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှင်းလင်း ပြောပြရန် အနည်းငယ်မျှပင် စာနာ ထောက်ထားခြင်း မရှိခဲ့။ သူ နူးရော့ခ်သို့ သွားမည့် ကိစ္စကိုလည်း တယ်လီဖုန်းကလေးနှင့် လှမ်းပြောရန်ပင် စိတ်မကူးခဲ့ချေ။

အလန် လီယိုပိုးက စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းခြင်း အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် ပေးထားသော စိန်တစ်လုံး လက်စွပ်ကြီးကို ဗီဗီယန် တစ်ယောက် စိုက်ကြည့် နေမိသည်။ ပေါက်တဲ့ နဖူး မထူးတော့ပြီဟု ဗီဗီယန်က တွေးလိုက်၏။ ထို လက်စွပ်ကို ချွတ်၍ လက်ဝတ် ရတနာများ ထည့်သော သေတ္တာကလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်ချိန်တွင် ဗီဗီယန် ရင်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း အလျှင်း မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ချေ။

သို့တိုင်အောင် မက်၏ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို ထပ်ဆက်မိပြန်၏။

အိမ်ဖော် အမျိုးသားကြီးကလည်း ကျေနပ်အောင် အဖြေပေးသည်။

‘သူ အိမ်ပြန် ရောက်ရောက်ချင်း ခင်ဗျား မှာတဲ့ ကိစ္စကို ပြောလိုက်ပါ့ မယ်’

ကြောက်စိတ် အသစ်အဆန်းများနှင့် မသေချာ မရေရာမှုများကြောင့် ဗီဗီ ယန် တစ်ယောက် ပို၍ ပို၍ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းသွားသည်။ မက်ကို အကူအညီ ပေးရန် နူးရော့ခ်သို့ လိုက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဖခင်ကို ပြောခဲ့သည်။ ဒါ ကလည်း သူ့ရင်ထဲက တကယ် ဖြစ်ပေါ် ပေါက်ဖွားလာသော အရင်းခံ စေတနာ နှင့်ပါ။ သို့သော် သူက ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ မက် အနေနှင့် ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ဆယ် လိုအပ်နေသည်။ ဗီဗီယန်က ကူညီပြီး ဝင်ပြောပေးသောကြောင့် မက် ရတ်လက်ချ်အား ပိုက်ဆံ မချေးပါဟု ဆိုသော ဘဏ်များက စိတ်ထား ပြောင်းလဲသွားကြမည် မဟုတ်။

ဗီဗီယန် ပိုင်ဆိုင်သည့် ပိုက်ဆံကကော။ ဗီဗီယန်တွင် ပေါင်စတာလင် သုံးသိန်းကျော် ဒေါ်လာ ခုနစ်သိန်းလောက် ရှိသည်။ တစ်ဦး တစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပိုင် ငွေ အနေနှင့် အတော်ကလေး များပြားသည်။ သို့သော် မက်၏ လို အပ်ချက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက မဖြစ်စလောက်သာတည်း။

ငါ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲဟု တွေးရင်း ဗီဗီယန် တစ်ယောက် ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးလာသည်။ ငါ အကြီးအကျယ် မှားလေပြီ။ ငါ နက်ဖြန်ကျရင် လန်ဒန်ကို ပြန်မှ ဖြစ်မည်။ ပြန်ကို ပြန်ရမည်။ ငါ လုပ်ခဲ့သည့် အမှားများကို

ရွှေကုန်သည်

သင်ပုန်း ချေနိုင်ရန် ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းက မြည်လာခြင်းဖြစ်ရာ ဗီဗီယန်က ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်ပြီး 'ဟဲလို မက်' ဟု ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မက်၏ အသံကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗီဗီယန်၏ သံသယ အတွေးများနှင့် ကြောက်စိတ်များသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

မက်သည် အခန်းနံပါတ် ၉၁၁ ၏ တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း လိုလို ဗီဗီယန်က လာဖွင့်ပေးသည်။ မက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပြီး ဗီဗီယန်ကို သိမ်းကျုံး ဖက်လိုက်၏။ ဗီဗီယန်သည် အင်တင်တင်နှင့် မက်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ပြန်ထွက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘မွန်ထူသွားသလား’

မက်က အံ့သြ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မိပါသည်ဟု ဖြေတော့မည့် ဆဲဆဲတွင် သီတာကို ပြန် သတိရလာသောကြောင့် ရင်ထဲ၌ နာကျင်သွားသည်။ မက်က သံယောင်လိုက်ပြီး ဖြေလိုက်၏။

‘မွန်ထူသွားသလား ဟုတ်လား၊ တော်တော်ကလေး နီးစပ်တယ် ဗစ်၊ အဲဒါထက် ပိုပြီး နီးစပ်တဲ့ ဝေါဟာရကိုတော့ အလင်္ကာ ဝေါဟာရ အဘိဓာန်ထဲမှာ လိုက်ရှာရလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ကဲပါ၊ ထိုင်ပြီး စကား ပြောကြရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ချစ်ချစ်ရယ်’

မက်က ဆိုဖာ တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ ဗီဗီယန်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း စကား စပြောသည်။ အစ ပထမတွင် အသံ တုန်နေသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ပုံမှန် အနေအထားသို့ ရောက်လာသည်။ ဗီဗီယန်က သူ့ဖခင်နှင့် အချေအတင် ပြောခဲ့ရပုံနှင့် ရုတ်တရက် လိုက်လာရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချရသည့် ကိစ္စကို မယုတ်မလွန် ရှင်းပြသည်။

‘ဖေဖေဟာ သူများက ဇွတ်အတင်း ဆွဲခေါ်လို့ အင်တင်တင်နှင့် ပါရတဲ့သူ ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်မ ဦးလေး မိုက်ကယ်နှင့် ချားလ်စ် စကားဒီးဗန်တို့ ပေါင်းလိုက်ကြပြီ ဆိုတော့ သူတို့က လူအုပ် များတယ် မက်’

မက်ကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။

‘လူသာမက လက်နက်ပါ အင်အား များကြတာ’

ဗီဗီယန်က ဆက်ပြောသည်။

‘သူတို့ လုပ်မယ့် အစီအစဉ်ကို ကျွန်မ တော်တော်ကလေး သဘောပေါက် ထားပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်မက ဒီလိုက်လာပြီး ရှင်နှင့် အတူတူ ဘဏ်တွေဆီ လိုက် ပြီး ရှင်းပြမယ် ဆိုရင် ရှင့်အတွက် အနေအထား ပိုကောင်းလာမလားလို့’

မြတ်စွာဘုရား၊ ဒီကလေးမက ငါ့အတွက် သူ့အဖေနှင့် အောဘက် တစ် မျိုးလုံးကို ခံတွယ်နေပါကလားဟု မက် တွေးလိုက်မိ၏။ ဗီဗီယန်၏ ဘယ် လက်ကိုလည်း သတိ ထားမိသည်။ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းသည့် လက်စွပ်ကို ဝတ်ထားတော့ချေ။ ဗီဗီယန်သည် သူ့ရည်းစားနှင့် ခွာပြုလာပြီဟု ဖွင့်ပြော ခြင်း မရှိသေးပါ။

‘ဗစ်ရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ကိုယ်နှင့် လိုက်လာပြီး မင်း သိသမျှကို ရှင်းပြရုံနှင့် ဘာမှ လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ပြော ရရင် ကိုယ်ဟာ ဘဏ်လောကက လက်သင့်မခံထိုက်တဲ့ လူပဲ ဆိုတာ ပိုပြီး သေချာသွားလိမ့်မယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘဏ် ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ တွေးခေါ် မြော်မြင်မှုမျိုးကြောင့်ပေါ့၊ ခုအချိန်မှာ ဆိုရင် စတားဒီးဗန် ဒါမှမဟုတ် မိုက်ကယ် အောဘက်က သူတို့ကို မှာထား လို့ ကိုယ့်ကို ဘဏ် ထုံးစံအတိုင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးကလေးနှင့် ငြင်းလွှတ် ကြမှာ၊ ကိုယ့်အနေနှင့် ကိုယ့်ဘက်ကို ပါအောင် ဆွဲလို့ ရမယ့် တစ်ယောက် ယောက် ဒါမှမဟုတ် အတော် ခပ်များများနှင့် ကြုံနိုင် ဆုံနိုင်သေးတယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ တကယ့် ဇစ်မြစ်ကိုသာ သူတို့ သိသွားကြမယ် ဆိုရင် ဟိုအုပ်စုရဲ့ ဩဇာ တိက္ကမကို ကြောက်တာနှင့် ကိုယ်ဟာ ဘဏ် တံစက်မြိတ် အောက်ကိုတောင် ရောက်အောင် သွားခွင့် ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ကျွန်မ အနေနှင့် ကူညီနိုင်တာ ရှိကို ရှိရမှာပါ’

‘ရှိနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာတော့ တွေးလို့ မရသေးဘူး’

ဗီဗီယန်သည် ဘင်ဆန် အင် ဟက်ဂျက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်လိုက်၏။ မက်က မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပြီး ၎င်း၏ ကာတီယာ ဓာတ်ငွေ့ မီးခြစ်နှင့် မီးညှိ ပေးသည်။ ထို့နောက် သူ့အတွက် ကုလားအုတ် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီး ညှိပြီး ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။

‘ရှင်က ကျွန်မ အိမ်ပြန် သွားသင့်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား မက်’

ရွှေကုန်သည်

•မဟုတ်ပါဘူး•

•ကျွန်မ ဒီမှာ ဆက်နေရင် ရှင်နှင့် ကျွန်မ တွေ့ကြရမှာလား•

•မြတ်စွာဘုရား တွေ့ရမှာပေါ့•

•တကယ်လို့ ကျွန်မက စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အနေနှင့်သာ အားပေးနိုင်တယ် ဆိုရင်တောင် ရှင်က အားပေးခွင့် ပြုမှာလား•

•ကိုယ့် အနေနှင့် အဲဒါမျိုး သိပ်ကို လိုအပ်နေပါတယ် ဗစ်ရယ်•

ဗီဗီယန်သည် စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲတွင် ထိုးချေလိုက်ပြီးနောက် မတ် တတ် ရပ်လိုက်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။

ဗီဗီယန်က အသံ ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ပြောလိုက်၏။

•ဘဏ်တွေ အားလုံး တနင်္လာနေ့ မနက် အထိ ပိတ်ထားကြမှာပါ။ ကျွန်မ တို့ အတွက် စနေ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်စလုံး ရှိနေသားပဲ•

ဗီဗီယန်က မက်ကို အိပ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားလေတော့သည်။

စနေနေ့ နံနက်ခင်းတွင် ရှိတ် နဆစ်နှင့် မျက်ကွင်း ချောင်ပြီး မျက်စိ မှန်ဝါး
နေသော ချားလစ် စတားဒီးဗန်တို့သည် ရေနွေးငွေ့ ရေချိုးခန်းထဲတွင် အတူတူ
ရေချိုးနေကြသည်။

ရှိတ် နဆစ်က ပြောလိုက်သည်။

‘ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ ဆိုတာမျိုးပဲဗျို့၊ ကျုပ် မနေ့ညက ဆာနာခါ ကိစ္စ
ကို စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒီမှာ စီဂျေ၊ ခင်ဗျားတော့ ပစ်မလွဲ ကိစ္စ တစ်ခုကို မျက်စိ
မှောက်နေပြီ ထင်တယ်’

စတားဒီးဗန်က ညည်းညူလိုက်၏။ သူ့ ညည်းညူသံမှာ ရှိတ် နဆစ်
စကားကို ထပ်ကြားချင်သလိုလို။

‘ခင်ဗျား လက်သပ် မွေးထားတဲ့ ဟိုတိရစ္ဆာန် ရေနော်၊ ဝါရှင်တန်မှာ ရှိ
နေတယ် မဟုတ်လား’

‘ဒီတော့’

‘သူနှင့် တခြား ရုပ်သေးရုပ်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ အသုံးမချတာလဲ၊ အမေရိ
ကန် အစိုးရက မဟာ ရာဂျာကြီး အပေါ်မှာ ဖိအား ပေးခိုင်းပါလား၊ ပယ်ပယ်
နယ်နယ်ကလေး ကိုင်လိုက်မယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ မိုင်ရာမိုင်းစ် ကုမ္ပဏီ ဝင်လို့
ရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားလည်း ရတ်လက်ချ် ကိစ္စကို စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ဘူး၊ အစိုးရ
ကိုပဲ ခိုင်းလိုက်စမ်းပါဗျာ’

စတားဒီးဗန်သည် ချွေးပြန်နေသော မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။

‘မိုင်ရာမိုင်းစ်က သံတမန်နည်းနှင့် ပထမဦးဆုံး ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့
အရာ မရောက်ပါဘူး’

‘အဲ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့က လူကြီး လူကောင်း နည်းလမ်းတွေ သုံးနေ
လို့ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ်က ပိုထိရောက်တဲ့ နည်းဗျူဟာကို အကြံ ပေးမလို့၊ စီး
ပွားရေး နည်းဗျူဟာနှင့် ဖိအားပေးပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ဆာခါနာနှင့် ပတ်သက်တဲ့

ရွှေကုန်သည်

နယ်မြေ သတ်မှတ်ရေး ပြဿနာတွေမှာ သမ္မတကြီးက တခြား နိုင်ငံဘက်က ဝင်ထောက်ခံမယ် ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်ပေါ့’

ရှိတ် နဆစ်သည် တကယ့် စိတ်ကူး စိတ်သန်းကောင်းကို တွေးမိခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စတားဒီးဗန်က မကျေမချမ်းနှင့် တွေးမိသည်။

‘ကျုပ် ရေနေ အိမ်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်မယ်၊ သူ့ကို အိပ်ရာက နိုး အောင် နှိုးမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီငတ်က တွေးဖို့ တောဖို့ အချိန် မရဘဲ အိပ်ငိုက်နေတဲ့ အချိန် ဆိုရင် ခိုင်းလို့ အကောင်းဆုံးပဲ’

အလန် လီယိုပိုးသည် သောကြာနေ့က ဗီဗီယန် အောဘက်ထံ ထပ်ခါတလဲလဲ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ သူ ဆက်သည့် အခါတိုင်း စားပွဲထိုးကြီး ဖီလန်က ‘မစ်စ် အောဘက် တစ်ယောက် တယ်လီဖုန်းဆီကို မလာနိုင်ပါဘူး’ ဟု ပြော သည်က လွဲ၍ နောက်ထပ် ဘာမှ အဖြေ မပေးတော့ချေ။

လီယိုပိုးသည် အောဘက် စံအိမ်သို့ စနေနေ့ နံနက်တွင် သွားရောက်ခဲ့ သည်။ အရပ် ရှည်ရှည် အညိုရောင် ဆံပင်နှင့် အသက် သုံးဆယ်ပင် မပြည့် တတ်သေးသော လီယိုပိုးသည် စိတ် လှုပ်ရှားလွယ်သူ မဟုတ်ချေ။ သို့တိုင် အောင် ဒေးဗစ် အောဘက်နှင့် ခဏကြာအောင် စကား ပြောမိသောအခါ ချော မောသော သူ့ ရုပ်သွင်တွင် စိတ်မချမ်းသာမှုများ အတိုင်းသား ပေါ်လာသည်။ လီယိုပိုးက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ သူ...သူ နေမကောင်းဘူး ဆိုလို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကြာသပတေးနေ့က အိမ်ပြန်ပို့ခဲ့တာပဲ၊ ခေါင်းကိုက်တယ်လို့ ပြော တယ်၊ သူ နူးရော့ခ် သွားမယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး’

ဆာ ဒေးဗစ်သည် အလန် လီယိုပိုး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ မကြည့်ရဲသလို အမှန်အတိုင်းလည်း ဖွင့်မပြောရဲချေ။

‘အလန်၊ ဒီကလေးမလေးဟာ အလို လိုက်လို့ အမိုက် စော်ကားနေတဲ့ ကလေးမလေးကွယ့်၊ ငါ့အပြစ်ပဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ သူ့မှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ် ချင်တာကလေးတွေ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်နေတယ် ဆိုတာကို သူ့ ဘာသာတောင် သိလိမ့်မယ် မထင်ဘူး’

‘သူ ဘယ်လောက် ကြာအောင် သွားမယ် ဆိုတာ ပြောသွားသေးသလား’
‘မသေချာဘူးကွ’

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဆာ အောဘက်သည် အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည့် လေသံမျိုး ပေါက် အောင် တမင် ကြိုးစားနေရသည်။

‘သူ မကြာခင် ပြန်လာမှာပါကွာ၊ အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်ပဲလို့ ငါ ထင် တယ်၊ သူ စိတ်ထဲမှာ လုပ်ချင်တဲ့ ကိစ္စကလေးကို လုပ်ပြီးလို့ စိတ်ပြေသွားပြီ ဆိုရင် ရရာ လေယာဉ်ပျံနှင့် လန်ဒန်ကို ပြန်လိုက်လာမှာပဲ’

‘သူ နူးရော့ခ် ဘယ်ဟိုတယ်မှာ နေမယ် ဆိုတာကိုတောင် မသိဘူးလား’

‘အရင် အခေါက်တွေတုန်းက ပလာဇာ ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုလေ့ ရှိတယ်၊ အဲဒီကို တယ်လီဖုန်း ဆက်တော့ အဲဒီမှာ မတည်းဘူးတဲ့၊ ငါ မသိဘူး အလန်’

‘တကယ်လို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ် ဆိုရင်’

‘မလိုက်သင့်ဘူးလို့ ငါ လေးလေးနက်နက် အကြံ ပေးချင်တယ်၊ မင်းနှင့် ငါက သူ ပြန်လာအောင် ပိုပြီး ကြိုးစားလေလေ သူက ခေါင်းမာလေလေ ဖြစ် လိမ့်မယ်’

အလန် လီယိုပိုးသည် သူ့မြင်းစီး ဖိနပ်ရှည်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ သည် စနေနေ့ နံနက်တိုင်း မြင်းစီးထွက်လေ့ ရှိသည်။ အလန် လီယိုပိုးက ခပ် တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ကြားဖူးနားဝ ရှိတာတွေထဲမှာ အထူးဆန်းဆုံးပဲ၊ ဗစ် အနေ နှင့် အဲဒီလို လုပ်သွားဖို့ ဘာ အကြောင်းမှ မရှိဘူးဗျာ၊ ရှိကော ရှိလို့လား’

‘ဟင့်အင်း’

ဒေးဗစ် အောဘက်သည် မုသား မပြောချင်သော သူ့ ဉာဉ်ကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ချိုးနှိမ်ရင်း ပြောလိုက်ရရှာ၏။

‘ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူးကွာ’

အိုဝင် ရေနော်သည် ဘဏ္ဍာရေးဌာန ဒုတိယ ဝန်ကြီး အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ လာရ ချိန်တွင် ဂျော့ချ်တောင်း ဂေဟာကို နောင်တော့ နောင်တော်များ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဝယ်ယူ လိုက်ရသည်။

သူနှင့် သူ့ဇနီး အဲဒီလီတို့သည် ၎င်းတို့၏ အိမ်ထောင်သက် ဆယ့်နှစ် နှစ်တွင် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်မှ စခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်း သီးခြား အိပ်ခန်းနှင့် အိပ်စက်ကြသည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် နှစ်ဦး နှစ်ဖက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကိစ္စမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရမှသာ အိပ်ရာပေါ်၌ ဆုံစည်း ဖြစ်ကြသည်။

ရွှေကုန်သည်

သောကြာနေ့ညက သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ကနေဒါ သံရုံးမှ ညစာစားပွဲ သို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြပြီး အသောက် လွန်ခဲ့ကြသည်။ နေအိမ်သို့ နောက်ကျမှ ပြန်ရောက်လာပြီး ကိုယ့်အခန်းတွင် ကိုယ်ပြန်၍ အိပ်ကြ၏။

အိုဝင် ရေနော် တစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေစဉ် သူ့ အိပ်ရာ ဘေးရှိ တယ်လီဖုန်းက မြည်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ နိုးလာသည်။ ရေ နော်သည် အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲတင် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ စားပွဲတင် နာရီ က နံနက် ငါးနာရီ ဆယ်မိနစ်ကို ညွှန်ပြနေသည်။

သူက တတွတ်တွတ် ဆဲဆို ရေရွတ်ရင်း စကားပြောခွက်ကို ကောက် ကိုင်လိုက်၏။

‘မစ္စတာ အိုဝင် ရေနော်နှင့် ပြောပါရစေ၊ ဒါ ပင်လယ်ရပ်ခြားက ဆက် သွယ်နေတဲ့ တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာပါ။ ဟာဂျာမှာ ရှိတဲ့ မစ္စတာ ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်က ဆက်သွယ် နေပါတယ်’

စတားဒီးဗန်။ အိုဝင် ရေနော် တစ်ယောက် အိပ်ချင်စိတ် ပျောက်ကွယ် သွားရတော့သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ် အိုဝင် ရေနော်ပါ။ မစ္စတာ စတားဒီးဗန်နှင့် ဆက်ပေး ပါတော့’

Handwritten notes in Burmese script, partially overlapping the printed text.

- ‘ခဏ စောင့်ပါရင်’
- ထို့နောက်
- ‘အိုဝင်လား’
- ‘ဟုတ်ပါတယ် စီဂျေ’
- ‘မင်း ဦးနှောက် ကြည်ရဲ့လား’
- ‘ဟုတ်ကဲ့ပါ စီဂျေ’

အိုဝင် ရေနော်သည် အံ့ဆွဲထဲမှ စာရေးစက္ကူ ကတ်နှင့် ဘောလ်ပင်ကို ဆွဲ ထုတ်နေသည်။

‘ဘဏ္ဍာရေး ဌာနမှာ ဆာခါနာနှင့် ဘာ အဆက်အသွယ် ရှိသလဲ’ ဆာခါနာ။ ရေနော်သည် အူကြောင်ကြောင်နှင့် သူ့ ဦးနှောက်ကို အလုပ် ပေးရတော့သည်။

- ‘ကျွန်တော် သိသလောက် ဘာမှ မရှိဘူး’
- ‘သေချာအောင် ဒီကနေ့ စုံစမ်းပေးပါ’
- ‘ဒီကနေ့ စနေနေ့ပါ စီဂျေ’

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘ခရစ္စမတ်နေ့ ဆိုရင်တောင် ငါ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မင်း တပည့်တွေကို ကြိမ်ဆော်ပြီး ခိုင်းပေါ့ကွ၊ အရေးတကြီး ကိစ္စလို့ ပြောပေါ့’

‘ကောင်းပါပြီ စီဂျေ’

‘အဲဒီမှာတင် ရပ်မသွားနှင့်ဦး၊ နိုင်ငံခြားရေးနှင့် ကာကွယ်ရေး ဌာနမှာ လည်း အင်မတန် အရေးပါတဲ့ ငါ့လူတွေ ရှိသေးတယ်၊ သူတို့ကိုလည်း ဆာခါ နာနှင့် အမေရိကန် အကြားမှာ ဘာ အဆက်အသွယ်တွေ ရှိသလဲ ဆိုတာ ရှာ ခိုင်း၊ အထူးသဖြင့် ချေးငွေ ကိစ္စတွေ၊ ကူညီ ထောက်ပံ့ရေး အစီအစဉ်တွေ၊ အခြား ပရောဂျက်တွေရယ်ပေါ့၊ ဒီကနေ့ ညနေ ငါးနာရီ မင်းတို့ စံတော်ချိန်မှာ ငါ အစ အဆုံး သိချင်တယ်၊ မင်း ဟာဂျာကို ပြန်ခေါ်ပေါ့၊ ရပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ကျေးဇူးပဲ အိုဝင်၊ မင်းဆွီက တယ်လီဖုန်းကို ငါ မျှော်နေမယ်’

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားလေပြီ။ အိုဝင် ရေနော်သည် သူ့ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်တင်ပြီး ညည်းညူလိုက်မိ၏။ သူက စားပွဲတင် နာရီကို နံနက် ခုနစ်နာရီ တွင် နှိုးစက်ပေးပြီး ပြန်အိပ်လိုက်သည်။

နှိုးစက်က မြည်လာသောအခါ အိုဝင် ရေနော်သည် အိပ်ရာမှ မထချင် ထချင်နှင့် ထပြီး ရေမိုးချိုး မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် သန့်စင်ပြီး အင်္ကျီ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့တပည့်များထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး ခိုင်း စရာ ရှိသည်များအား ခိုင်းလိုက်သလို နိုင်ငံခြားရေးနှင့် ကာကွယ်ရေး ဌာနမှ အရာရှိများထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်တော့သည်။

ရှိရှိသမျှသော သိစရာ ကိစ္စများကို ညနေ ငါးနာရီ မတိုင်ခင် သူ သိရ လေပြီ။ သို့သော် ပြောစရာ နည်းလွန်းလှ၏။

အသက် သုံးဆယ့် နှစ်နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော ရွှေဝါရောင် ဆံပင် ပိုင်ရှင် သူ့ ဇနီးက သူ့အား ညနေ သုံးနာရီတွင် လာရောက် ကြည့်ရှုသည်။ ထိပ် ခပ် ပြောင်ပြောင်၊ ဗိုက်စူစူနှင့် အလွန် စိတ်ပူတတ်သော သူ့ခင်ပွန်း၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်သည့် အခါမျိုးတွင် ပွရောင်းရောင်းကြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။

‘ရှင့် ကြည့်ရတာ မဟန်လိုက်တာ အိုဝင်ရယ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ ရှင့်’

အိုဝင်က စတားဒီးဗန်ထံမှ တယ်လီဖုန်း အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

‘ဒီတော့’

အဲဒီလိုက မေးခွန်း ထုတ်လိုက်၏။ သူ့ခင်ပွန်းသည် ဒီလို ချမ်းသာပြီး

ရွှေကုန်သည်

ဒီလို ရာထူးမျိုး ရထားခြင်းမှာ စတားဒီးဗန်၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင်တည်း။ သန်းကြွယ် သူဌေးကြီး စိတ်ကောက်ပြီ ဆိုလျှင် ဂုဏ်နှင့် စည်းစိမ် နှစ်မျိုးစလုံးကို ပြန်လည် ရပ်သိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

အေဒီလီ ရေနေသည် စတားဒီးဗန်၏ ပင်ကိုစရိုက်နှင့် လုပ်နည်း ကိုင်နည်းများကို ဂဃနဏ သိထားသူ ဖြစ်သည်။ စတားဒီးဗန်၏ စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် အိုင်ရေနေနှင့် လက်မထပ်မီက အေဒီလီသည် စတားဒီးဗန်၏ အတွင်းရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပေးသော အတွင်းရေးမှူး တစ်ဦး ဖြစ်သည်သာမက လူမသိသော အမြှောင် မယားလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ တိတ်တိတ်ပုန်းခြေတော် တင်ထားသူများအား ငြီးငွေ့လာပြီ ဆိုပါက အရေးပါ အရာရောက်သော အစိုးရ ရာထူးများ၌ ရောက်ရှိနေအောင် တိတ်တဆိတ် ကျွေးမွေး ပေးကမ်းထားသူများနှင့် ပေးစားပြီး ပင်စင် ပေးလွှတ်တတ်သည်မှာ သန်းကြွယ် သူဌေးကြီး၏ အကျင့် တစ်ခုပင်။ ဤနည်းမှာ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်စလုံး အား နားရွက် မခတ်နိုင်အောင် ဇက်ချုပ်ထားနိုင်သည့် စနစ် တစ်ခုပင်တည်း။

အေဒီလီ နောက်ပိုင်းတွင် ဆက်ခံသော ပညာတတ်ဟန် ဆောင်တတ်သူ ခပ်တောင့်တောင့် ဖြောင့်ဖြောင့် အဲလစ် မက်ဂရီဂွာအား စတားဒီးဗန်က လက်သပ် မွေးထားသော နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနမှ ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါနှင့် လူသိရှင်ကြား လက်ထပ် ပေးစားခဲ့သည်။ တခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အများကြီး ရှိသေးသည်။

အိုင်ရေနေက သူ့ဇနီးကို စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ရှင်းပြသည်။

‘ကိုယ် တစ်နေ့လုံး တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးနှင့် လျှောက်မေးနေရတာကွ၊ အဖြေကတော့ စီဂျေ ကြားချင်တဲ့ သတင်းမျိုး မဟုတ်ဘူး’

ဘဏ္ဍာရေး ဒုတိယ ဝန်ကြီး အိုင်ရေနေသည် လျှို့ဝှက်စွာ ထားရှိသော ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်မှ သူ့စာရင်းထဲသို့ စတားဒီးဗန်က နှစ်စဉ် ပေးသွင်းနေသော ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းခွဲ ကိစ္စကို တွေးနေမိသည်။ ပမာဏ များပြားလှသော စတိုင်ပင်ကြီး လက်လွှတ် ခံလိုက်ရမှာကို သူ ကြောက်လန့်နေသည်။

‘မြတ်စွာဘုရား၊ ကြားလို့ကောင်းအောင် လှည့်ပတ်ပြီး ပြောပေါ့ရှင်၊ ရှင့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခ မဖြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမယ် ဆိုတာ ရှင် သိပါတယ်လေ’
ရေနေက တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘မလွယ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စမှာ သူ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်’
ရေနေသည် အစိုးရက အပ်နှင်းထားသော တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်ပိုင်ခွင့်

မောင်မြင့်ကြွယ်

အခွင့်အရေးများကို သုံး၍ ဟာဂျာတွင် ရှိနေသော စတားဒီးဗန်ထံ ဆက်သွယ် လိုက်သည်။ သူက စတင်၍ သတင်းပို့၏။

‘ကျွန်တော် စုလို့ ဆောင်းလို့ ရတဲ့ သတင်းတွေကတော့ စိတ်ပျက်စရာပဲ စီဂျေ၊ ဆာခါနာဟာ အမေရိကန် အစိုးရထံက ချေးငွေတွေ ထောက်ပံ့ငွေတွေ တခြား အကူအညီတွေ ဘာမှ မယူဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ခြေကုပ်ရအောင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ကမ်းလှမ်းချက်တွေကို မဟာ ရာဂျာကြီးက ပယ်ချနေတယ်၊ သူက ကုန်သွယ်ရေး မစ်ရှင်တွေနှင့် အမတ်တွေ လာဖို့ ကိစ္စ ကိုတောင် လက်မခံဘူး’

‘မင်း ကိုလ်ဘီနှင့်ကော ဆွေးနွေးပြီးပြီလား’

‘ပြောတာပေါ့၊ သူ့ အပြောကတော့ အာရှ တစ်ခွင်မှာ ပြိပြစ်စင်အောင် လှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ဆာခါနာ နိုင်ငံထဲကို စီအိုင်အေ အေးဂျင့် တစ်ယောက် တောင် သွင်းလို့ မရခဲ့ဘူးတဲ့’

‘ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနကကော ဘာတဲ့လဲ’

‘အဲဒီမှာလည်း ဗလာပဲ စီဂျေ၊ လုံးဝ မရှိဘူး၊ ဆာခါနာနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဖိုင်တွဲထဲမှာ အသုံး မဝင်တော့တဲ့ ဗြိတိသျှ လက်ထက်က ထောက်လှမ်းရေး အစီရင်ခံစာတွေနှင့် ဂြိုဟ်တုက ရိုက်ယူတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပဲ ရှိတယ်’

အိုဝင် ရေနေော်သည် ခဏ ရပ်နားလိုက်ပြီး ချောင်း တစ်ချက် ဟန့်လိုက် ၏။

‘ဟိုဉာဏ်ကြီးရှင် မက်ကနားရားမားက ဆာခါနာ တပ်မတော်ကို အမေ ရိကန် လက်နက်တွေ တပ်ဆင်ပေးဖို့ စိတ်ကူးခဲ့သေးသတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ဘက် ဆိုင်ရာ အကြံပေး အဖွဲ့ဟာ နယ်စပ်ကိုတောင် ဖြတ်ကျော်ခွင့် မရခဲ့ဘူးတဲ့၊ ခြံ ပြောရရင် မျှော်လင့်ချက် မရှိသလောက်ပါပဲ’

စတားဒီးဗန်က အော်ငေါက်ပစ်လိုက်သည်။

‘မျှော်လင့်ချက် ကုန်ပြီ ဆိုတာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး၊ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုတော့ ရှိကို ရှိရမယ်၊ ဒီအခေါက်မှာတော့ တို့များရဲ့ ကျော်ကြား ထင် ရှားတဲ့ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါ အလှည့်ပေါ့ကွာ၊ သူ့ကို မင်း ကိုယ်တိုင် သွားတွေ့စမ်း အိုဝင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ် အထင်ကြီးတဲ့ အဲဒီ သောက်လေဖင်ခေါင်းကို မင်းက ငါ့ကိုယ်စား လာတဲ့ အကြောင်းနှင့် မြန်မြန် ဆန်ဆန် လုပ်စေချင်တယ်လို့ ပြောလိုက်၊ သူ့အနေနှင့် အိမ်နီးချင်း နိုင်ငံကြီးက ထိပ်ပိုင်း အရာရှိတွေနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး တကယ်လို့များ ဝါရှင်တန်က လက်

ရှောင်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ သံတမန် နည်းနှင့်တောင် ဝင်ကူဦးမယ် ဆိုရင် ဆာ ခါနာ နိုင်ငံ အပေါ် ပြဿနာ လုပ်ချင်တာ ဘာရှိသလဲလို့ မေးစမ်းကြည့်ဖို့ပဲ’
အိုဝင် ရေနော်သည် တံတွေးကို မျိုချလိုက်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် လျက်မိ၏။

‘ဒီကိစ္စကို တီလင်ဂါ အနေနှင့် သမ္မတကြီးဆီကတောင် ခွင့်ပြုချက် ယူ ချင် ယူနေရမှာ စီရေ့’

‘မင်းက သူ့အတွက် ခွင့်ပြုချက် ရအောင် ယူပေးလိုက်ပေါ့၊ စတန့်ဆီက တစ်ဆင့် ဖြစ်ဖြစ် ဟိုဂျာမန်တွေဆီက တစ်ဆင့် ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ် ပေးလိုက်၊ သူတို့ကို နားဝင်အောင် ပြောရမှာက ဒီကိစ္စမှာ တီလင်ဂါ အလုပ် မဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့လူ ရှိရင် စတားဒီးဗန်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ လူတွေဆီက ဖြစ် စေ ငါ့ဆီက ဖြစ်စေ ခြူးတစ်ပြားမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း တီလင်ဂါ က နောက်တွန့်နေမယ် ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က ငါ ချေးထားတဲ့ ဒေါ်လာ ငါးသိန်းကို ပြန်တောင်း ရလိမ့်မယ်လို့ ပြော’

အိုဝင် ရေနော်က သူ့ဘာသာ ရယ်လိုက်၏။ ထိုမျှလောက် ကြီးကျယ် သော ကိစ္စကြီးများတွင် စတားဒီးဗန်၏ လက်မရွံ့ သံတမန် အဖြစ် လုပ်ကိုင် ပေးခွင့် ရသည်ကို သူ ကျေနပ်လှသည်။

‘အဲဒီလို လက်နက် ကိရိယာတွေ ရှိနေမှတော့ သိပ်ခက်ခဲစရာ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး စီရေ့’

‘မင်းအတွက် မခက်ဘူး ဆိုတာ ငါ သောက်ရမ်း သိတာပေါ့ အိုဝင်၊ မင်းတို့ စံတော်ချိန်နှင့် ညနေ ငါးနာရီ ထိုးတိုင်း သုံးရက် ဆက်ပြီး ငါ့ဆီကို တိုးတက်မှု အခြေအနေ အစီရင်ခံ၊ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပဲရစ်မှာ ခဏ တစ်ဖြုတ် နားပြီး အမေရိကကို ပြန်လာမယ်၊ ငါ ပြန်ရောက်တဲ့ အခါကျရင် မင်း ရုံးအလုပ်တွေ အားနေအောင် စီစဉ်ထား၊ မင်းကို ငါ နူးရော့ခ်မှာ တစ်ပတ် လောက် ခေါ်ထားချင်တယ်’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဘာကိစ္စ အတွက် ဆိုတာ ကြိုတင် သိခွင့်ရှိပါသလား’

‘သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ငါတို့ နှစ်ယောက် အတူတူ ပူးပေါင်းပြီး တင်းကျပ် ပေးရမယ့် ဝက်အူကလေးတွေ ခပ်များများ ရှိနေလို့ပေါ့ကွာ’

အကြောင်း အချက်ပေါင်း များစွာကြောင့် မဟာ ရာဂျာ မဟိန္ဒရာ တစ်ယောက် စိတ် ပူပင် သောက ရောက်နေသည်မှာ သုံးလေးရက် ရှိလေပြီ။

ပထမ အချက်မှာ ရာဖင် ကာလံစီ အသတ်ခံရကြောင်း လန်ဒန်မှ ရေဒီယို သံကြီးစာဖြင့် အကြောင်း ကြားလာသည့် ကိစ္စ။ ကာလံစီသည် မဟာ ရာဂျာ၏ နန်းတော်စောင့် တပ်မှ မေဂျာ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း မရိပ်မိကြသည်မှာ အလွန် ကံကောင်းခြင်းပင်။ ရောင်းရေးဝယ်တာ ကိစ္စနှင့် ခရီး သွားလာနေသော ကုန် သည် တစ်ယောက် အဖြစ် အသွင် ပြောင်းထားသော ဘဝကို လက်ခံကြသည်။ သို့သော် ဒီကိစ္စက မက်သယူး ရတ်လက်ချ်အား ကာကွယ်ရန် သူ စေလွှတ် ထားသော ပုဂ္ဂိုလ် သေဆုံးသွားပြီ ဆိုသော အသိကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားရမှုကို လျော့နည်းသွားစေခြင်း မရှိချေ။ တစ်ခါ ရာဖင် ကာလံစီသည် မက်သယူး ရတ်လက်ချ်အား အစ ဖျောက်ချင်သော လူတစ်စု၏ လက်ချက် ကြောင့် သေဆုံးခဲ့သည် ဆိုသည့် အချက်မှာလည်း သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရာ မရှိချေ။

လန်ဒန်မှ မက်သယူး ရတ်လက်ချ် ထပ်ပို့လိုက်သော ရေဒီယို သံကြီး စာကြောင့် ရတ်လက်ချ် အန္တရာယ် ကင်းကြောင်း သေချာသွားသော်လည်း သူ လိုချင်သည့် ချေးငွေကို လန်ဒန်တွင် ချေး၍ မရကြောင်း သိရပြန်သည်။

ဆာခါနာတွင် သောကြာနေ့က ထပ်မံ ရရှိသော ဒုတိယ သံကြီးစာကြောင့် ရတ်လက်ချ်သည် ငွေချေးငှားရာတွင် ကုသိုလ်ကံ ပိုကောင်းလိမ့်မည်ဟု ယူဆ ရသော နူးရော့ခ်သို့ လေယာဉ်နှင့် လိုက်ပါသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ သည်။

မက် ရတ်လက်ချ်နှင့် ပတ်သက်သော စိုးရိမ်မကင်းမှုများမှာ ဆာခါနာ ပြည်တွင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ကိစ္စရပ်များကြောင့် သာမညသာ ဖြစ်သွား ကြသည်။ ရတ်လက်ချ် ကန်တက်မှ ထွက်ခွာသွားပြီး များမကြာမီ နိုင်ငံတွင်း၌ မကျေမနပ် ဖြစ်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာပြန်ကြောင်း မဟာ ရာဂျာကြီး သိလိုက်

ရွှေကုန်သည်

ရသည်။ မြေအောက် အဖျက်သမားများ၏ လှုပ်ရှားမှုများ ရှိနေကြောင်း နယ်စပ် ဒေသများမှ အစီရင်ခံစာများ အရ သိရသည်။

မဟာ ရာဂျာကြီး အပေါ် သစ္စာ မဲ့သော တီးတိုး ဝါဒဖြန့်မှုများကလည်း စတင် ပျံ့နှံ့စပြုလာသည်။ မြို့တော် ကန်တက်တွင် ရတ်လက်ချ် ဆိုသော နိုင်ငံခြားသားက မဟာ ရာဂျာကြီး အပေါ် ထူးထူးဆန်းဆန်း လွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင်နိုင်မှု ရှိနေကြောင်း ပြောဆိုသူများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ ညတွင် မဟာ ရာဂျာကြီးက ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီအား စိုးရိမ်တကြီး မိန့်တော်မူသည်။

‘အခုဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေဟာ တောမီး လောင်သလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပျံ့နှံ့လာတာ ဆိုတော့ အဖျက်သမားတွေက အစီအစဉ်နှင့် လုပ်ကြတာလို့ ယူဆရတယ်’

‘တော်ကြီးဘုရား’

ဝန်ကြီးချုပ်က တရိုတသေ ကြားဖြတ်၍ လျှောက်တင်လိုက်သည်။

‘အခု ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ ရတဲ့ အစီရင်ခံစာတွေဟာ ဟိုက ဒီက ပြန့်ပြန့်ကျဲကျဲ ရနေတာပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ရဲ့ လူမျိုးတွေဟာ အယူသီးတတ်သူတွေ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဆာခါနာမှာ ရွှေ ရှိတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စကြောင့် မတော်မတရား ပြောတာ ဆိုတာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောလာဟလ သတင်း လွင့်တဲ့ လူတွေကို နှုတ်ပိတ်ပါလို့ တော်ကြီးဘုရားက ဂျင်နရယ် ဆင်းကို အမိန့် ပေးလိုက်ရုံပါပဲ’

နာရယန်က မိန့်တော်မူသည်။

‘အဲဒီလိုတော့ အမိန့် မပေးဘူး၊ သွေးထွက်သံယိုမှုတွေ မဖြစ်စေရဘူး’

‘ဒီလို အလိုမကျမှုတွေ ကြီးထွားလာတာကို ခွင့်ပြုထားမယ် ဆိုရင် ပိုပိုခက်လာပြီး အုပ်ချုပ်ဖို့ ခဲယဉ်းသွားပါလိမ့်မယ် တော်ကြီးဘုရား’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက နားဝင်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးက တပ်ချီစေဟု အမိန့် ထုတ်အောင် သွေးဆောင်နိုင်မည် ဆိုလျှင် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ဘဟာဒူး ဆင်းတို့ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း မဟာ ရာဂျာကြီးအား လွယ်လွယ်ကူကူ နန်းချနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက ဆုံးမ ပြစ်တင်သည့် အနေနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဝန်ကြီးချုပ် ရာထူးကို လက်ခံပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ဒါဟာ ပထမဆုံး အကြိမ် အမြင်ကျဉ်းတဲ့ ကိစ္စပဲ။ အလိုမကျတဲ့ ကိုယ့် အမျိုး

သားတွေကို မင်း ပြောသလို အရေးမယူသင့်ဘူး၊ ဒီလူတွေဟာ အူထဲ အသည်း ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောဆိုနေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖျက်သမားတွေက သွေးထိုး လှုံ့ဆော် ပေးနေလို့ကွ၊ အဲဒီ သွေးထိုးပေးနေတဲ့ လူတွေနှင့် သူတို့ကို ကြီးကိုင်နေတဲ့ လူတွေကို မင်းနှင့် ဂျင်နရယ် ဆင်းတို့က မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာကြရမှာ၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်အောင် စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်ပါလို့ မင်းကို အမိန့် ပေးလိုက်တယ်၊ ကဲ ကဲ ရှေ့တော်မှောက်က ပြန်ပေ တော့’

နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါသည် ဘဏ္ဍာရေး ဒုတိယ ဝန်ကြီး အိုင် ရေနော်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက မေးလိုက်၏။

‘စီဂျေ ကိုယ်တိုင်က ညွှန်ကြားလိုက်တာလား’

အိုင် ရေနော်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ခင်ဗျားကို လာပြောဖို့ ကျုပ်ကို သူကိုယ်တိုင် ညွှန်ကြားလိုက်တာ’

‘ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားက မေးမြန်း စုံစမ်းပြီးပြီ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’ တီလင်ဂါက ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နေမထိ ထိုင်မသာနှင့် နေရာ ရွှေ့ထိုင် ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား လုပ်ရမှာက ဖရစ်ဇ် ဒါမှမဟုတ် ဟန့်ဇ်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက် လိုက်ရုံပဲ၊ စီဂျေက ညွှန်ကြားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မနေ့ညက သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံးကို ကျုပ် တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီးပြီ၊ သူတို့ ပြောတာကတော့ ခင်ဗျား အနေနှင့် မီးစဉ် ကြည့်ပြီး ကနိုင်တယ်တဲ့၊ စီဂျေ အမိန့်အတိုင်း လုပ်ရုံပဲ ရှိတာ ပေါ့ဗျာ’

ဖက်တီးဖြစ်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်သော တီလင်ဂါ တစ်ယောက် ကြက်သီးထ သွားသည်။

‘ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ အကျိုးဆက် တရားတွေကိုတော့ စီဂျေ တစ်ယောက် နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ အနေနှင့် ခုတောင် အာရှတိုက်မှာ အတော်ကလေး ပြဿနာ များနေတာ၊ ဆာခါနာ နယ်မြေ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မြောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်မယ် ဆိုရင် ဘယ်လို သပွတ်အူမျိုးကို မီးမွှေးပေးမိ မလဲ ဆိုတာ မပြောရဲအောင်ပဲ’

ရွှေကုန်သည်

အိုဝင် ရေနော်က အကြံပေးသည်။

‘ခင်ဗျား အတွက် လွယ်အောင် လုပ်ပေါ့၊ နှစ်ဖက်စလုံးကို မချဉ်းကပ်နှင့်၊ ကြိုက်တဲ့ တစ်ဖက်ကို ရွေးပြီး မီးစိမ်း ပြလိုက်ရဲ့ပေါ့’

ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါ ဒေါပွလေပြီ။

‘မင်း အဲဒီလောက် မိုက်လုံး ထွားလိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး အိုဝင်၊ တစ်ဖက်ကို အားပေးရင် တစ်ဖက်က သတင်း ကြားပြီး ပိုဒေါပွတော့မှာပေါ့၊ ဒီတော့မှ အစိုးရ အနေနှင့် ပိုပြီး အကျပ်အတည်း တွေ့ရမှာ’

အိုဝင် ရေနော်သည် သထားသော လက်သည်းများကို ကြည့်ရင်း အချို့ သာဆုံး ပြောလိုက်သည်။

‘အဲဒီလို ပြဿနာတွေဟာ အစိုးရ ခေါင်းကိုက်ရမယ့် ပြဿနာပါ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သမ္မတကြီး အပေါ် ပုံကျလာမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘သီအိုရီ အရတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တောက်လျှောက် နာမည် ကောင်းလာတဲ့ ကျုပ်အဖို့ကကော ဘယ်လိုလဲ၊ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းတွေ ဖြစ်ကုန် ရင် သတင်းစာ ဆရာတွေက ဟိုမေးလိုက် ဒီမေးလိုက်နှင့် စုံစမ်းတာမျိုးတွေ လုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ အထက်နှင့် အောက် လွတ်တော်မှာ ကော်မတီတွေ ဖွဲ့ပြီး စုံ စမ်းမှုတွေ စလုပ်...’

‘ဒီမှာ ဂျက်ဖါ ဒီကိစ္စကို စီဂျေက မလိုအပ်ဘဲနှင့် မပြောနှင့်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား ပြန်မေးခွန်း ထုတ်သင့်တာ တစ်ချက် ရှိနေတယ်၊ လက် ဖျစ် တစ်ချက် တီးရုံနှင့် ခင်ဗျားကို ဒေါ်လာ ငါးသိန်း ချေးလိုက်တာ အစိုးရ လား၊ ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်လား’

ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါ၏ စူပူပူ မျက်နှာကြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

‘ကျုပ်.... နိုင်ငံက သံအမတ်ကြီးကို နက်ဖြန်ခါ ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးမယ်’ သူ့ အသံမှာ ကြားရသည် ဆိုရုံမျှသာ။

မက်နှင့် ဗီဗီယန်တို့သည် နံနက်စာကို နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲကျမှ စားကြ သည်။ မက်က ကော်ဖီ ပန်းကန်ထဲသို့ ကော်ဖီကို ငှဲ့ထည့်လိုက်ရင်း

‘ဒါနှင့် စကားမစပ် ဒီညနေကျရင် ချစ်ချစ်ရဲ့ အထုပ်အပိုးတွေကို ကိုယ် ကူညီပြီး ထုပ်ပိုးပေးမယ်’

‘ထုပ်ပိုးရမယ်၊ ဟုတ်လား’

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဗီဗီယန်က တအံ့တဩ ပြန်မေးလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်
ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်မ ဒီက မသွားဘူး မက်’

‘မင်း သွားကို သွားရမယ်၊ ဒီကနေ့ ညနေပိုင်းမှာ မင်း ဒီက အခန်းကို
ပြန်အပ်ပြီး’

‘မက်၊ ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ လန်ဒန်ကို မပြန်ဘူး’

‘ဘယ်သူက လန်ဒန်ကို ပြန်ရမယ်လို့ ပြောနေလို့လဲ၊ ကိုယ် ပြောတာက
မင်း အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ပြီး ဒီအခန်းကို ပြန်အပ်ဖို့၊ ဒါမှ မင်း ကိုယ့်အိမ်ခန်း
မှာ လိုက်နေနိုင်မှာပေါ့’

ဗီဗီယန် တစ်ယောက် ခဏတော့ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ပြီးမှ

‘ကျွန်မ ကြားဖူးသမျှ စကားတွေထဲမှာ ဒါ အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပဲ၊
အဖြေကတော့ လိုက်ပါမယ်တဲ့ ရှင်’

‘မင်း ကော်ဖီ မသောက်တော့ဘူးလား’

‘ကျွန်မ မသောက်ချင်တော့ဘူး၊ အထုပ်အပိုးတွေ စပြင်ချင်ပြီ’

မက်၏ အိမ်ခန်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗီဗီယန် အောဘက် စိတ်ထဲတွင် ကြိုတင် တွေးတောထားသည့် အတိုင်း တွေ့မြင် လိုက်ရသောကြောင့် ကျေနပ်သွားသည်။ သူ့အိမ်ခန်းသည် သူ့ပင်ကိုစရိုက်နှင့် လိုက်လျော့ ညီထွေမှု ရှိသည်။ ဟန်ဆောင်မှု အလျှင်းမပါ။ အရှိကို အရှိအတိုင်း ခင်းကျင်းထားသည်။

ယောက်ျား ပီသမှုကို ဇွတ်အတင်း ပြသထားလေ့ ရှိသော လူပျိုကြီးများ၏ အိမ်ခန်းတွင် ပြင်ဆင်ထားပုံမျိုး လုံးဝ မရှိ။ အိမ်ခန်းသို့ အလည်အပတ် လာသော အမျိုးသမီးများကို မြူဆွယ်သည့် သဘောမျိုးနှင့် ပြင်ဆင်ထားခြင်းလည်း မရှိ။

ဗီဗီယန်၏ ရည်းစားဟောင်း အလန် လီယိုပိုး၏ အိမ်ခန်းတွင်မူ ကျားရေ၊ ကျားသစ်ရေများ၊ အားကစား ထူးချွန်ဆုများ၊ သေနတ်များကို တခမ်းတနား ခင်းကျင်း ပြသထားသည်။

မက်ကမူ ၎င်း၏ ယောက်ျား ပီသမှုကို အဆိုပါ အပြင်အဆင်မျိုးနှင့် ကျားကန်ပေးရန် မလိုကြောင်း ထင်ရှားသည်။ မက်၏ အိမ်ခန်းတွင်မူ ခေတ်မီ ပန်းချီကားများ၊ စာအုပ်စင်ပေါင်း များစွာနှင့် ထားရှိသော စာအုပ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ၊ ပြီးတော့ ပန်းပုရုပ်များသာ ရှိကြသည်။

‘အိမ်ခန်းကလေးက ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ’

ဗီဗီယန်က မက်ကို ပြောမိသည်။ ဗီဗီယန်သည် မက်၏ ကူဖော် လောင်ဖက် ဖြစ်သူ လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပိုပြီး အထင်ကြီးမိသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အလွန် ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြသည်သာမက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သူများ ဖြစ်ကြောင်း ဗီဗီယန် ရိပ်မိသည်။

ဗီဗီယန် အောဘက်သည် မက်၏ ဘဝ၌ အရေးပါသော နေရာမှ ပါဝင် ပတ်သက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဟာနန်ဒက်က ချက်ချင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

မည်မျှ အထိ အရေးပါလိမ့်မည်ဟု သူ မသိသော်လည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန်

မောင်မြင့်ကြွယ်

ကိစ္စမျိုး မဟုတ်သည်မှာ သိပ်ကို သေချာသည်။ လူးဝစ်က ဗီဗီယန်ကို မြှင့်ချက် မရှိ သဘောကျသည်။

သစ်အယ်သီးရောင် မျက်လုံး၊ ရွှေရောင် ဆံပင်နှင့် သွယ်လျလျ ဒီကလေးမလေးသည် အချော အလှကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံသာမက ရတ်လက်ချ်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။ လူးဝစ်က ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားအနေနှင့် ဘာကိုပဲ အလိုရှိရှိ ကျုပ်ကို ရဲရဲသာ ပြောပါ မစ်စ်အောဘက်၊ ကျုပ်အဖို့ကတော့ မက် အဲလေ မစွတာ ရတ်လက်ချ်က ပြောသလိုပါပဲ’

မက်က ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ဝင်ဟန်လိုက်သည်။

‘မစွတာ ရတ်လက်ချ် ဆိုတာကြီးကို အသာ ဖယ်ထားစမ်းပါ လူးဝစ်ရာ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို ဆီညော် ဟာနန်ဒက်လို့ ပြန်ခေါ်မိလိမ့်မယ်’

လူးဝစ်သည် ဗီဗီယန်၏ အဝတ်အစား သေတ္တာများကို ပင်မ အိပ်ခန်းသို့ သယ်သွားသည်။ ထိုကိစ္စမှာ ဗီဗီယန်အဖို့ လုံးဝ ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်စရာ မလိုသော ကိစ္စမျိုး ဖြစ်ပုံရသည်။ မက်က ပြောလိုက်သည်။

‘လူးဝစ်က အမျိုးသမီး အိမ်ဖော် တစ်ယောက်ကို တစ်ပတ် သုံးကြိမ်၊ တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် သောကြာမှာ ခေါ်ထားလေ့ ရှိတယ်၊ သူ နက်ဖြန် မနက်ကျရင် လာလိမ့်မယ်၊ မင်း လိုချင်တယ် ဆိုရင် အချိန်ပြည့် ခေါ်ထားနိုင်ပါတယ်’

‘ကျွန်မ အတွက်တော့ မလိုပါဘူးရှင်၊ ရှင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ သိပေမဲ့ ကျွန်မက အိမ်မှာ ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထမင်းဟင်း ကောင်းကောင်းကြီး ချက်တတ် ပြုတ်တတ်ပါတယ်’

အင်္ဂလန်မှ ဘဏ်သူဌေးကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော အမွေစား အမွေခံ သမီး ဖြစ်သူသည် ရေနေ့ ကျိုတတ်လိမ့်မည်ဟု မက် အနေနှင့် တစ်ခါမျှ မတွေးမိဖူးချေ။ သူတို့သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ မက်သည် ဘားကောင်တာဆီသို့ သွား၍ ရိုးဗားစ် ရီဂယ် ဝီစကီကို ဖန်ခွက် နှစ်လုံးတွင် ထည့်၍ တစ်လုံးကို ဗီဗီယန်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မက်က ဖန်ခွက်ကို မြောက်၍ ဆန္ဒပြုလိုက်၏။

‘မင်း ကိုယ်နှင့် အတူတူ ရှိနေတဲ့ အတွက် သိပ်ကို ဝမ်းသာမိပါတယ် ဗစ်ရယ်’

ရွှေကုန်သည်

မက်သည် အရက်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပြီးနောက် မေးလိုက်သည်။

‘မင်းက ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ထမင်း ဟင်း ချက်တတ် ပြုတ်တတ်လာရ တာလဲကွာ’

‘အဲဒါက အောဘက် ဆွေမျိုးစုရဲ့ ကောင်းသော အစဉ်အလာ တစ်ခုပေါ့ ရှင်၊ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် လက်ဆင့် ကမ်းလိုက်တဲ့ ဟင်းချက် နည်းတွေလည်း အများကြီး ရှိသေးတယ်’

‘ထမင်းဟင်း အကြောင်း ကြားရတာနှင့် ကိုယ်ဖြင့် ထမင်းတောင် ဆာ လာပြီ’

မက်သည် သူ့ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

‘ရှစ်နာရီတောင် ထိုးလုပြီပဲ၊ အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ နေ့လယ် စာ စားပြီးကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူး’

မက်က လှမ်းအော်လိုက်၏။

‘လူးဝစ်ရေ ညစာ အတွက် ဘယ်လို စီစဉ်ပေးနိုင်မလဲ’

‘ရေခဲသေတ္တာနှင့် အအေး သေတ္တာထဲမှာ အပြည့်အစုံ ရှိနေပါတယ် မက် ရယ်၊ မင်းတို့ ကြိုက်သလိုသာ ပြောပါ’

မက် ရတ်လက်ချ်၏ ခုတင်မှာ ခေါင်းရင်းနှင့် ခြေရင်းဘက်တွင် အရံအတား မပါသော ခုတင်ကြီး တစ်လုံး ဖြစ်ပြီး အိပ်စက်သူများ အဖို့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နှင့် အလွန် စည်းစိမ် ရှိစေမည့် အိပ်ရာ ဖြစ်သည်ဟု ဗီဗီယန်က မှတ်ချက်ချသည်။

အိပ်ခန်းထဲ၌ မီးလင်းဖို တစ်ခု ရှိရာ လူးဝစ်က မီးဖိုပေးသွားသည်။ ထို ညအဖို့ ဗီဗီယန်နှင့် မက် အိပ်စက် အနားယူရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြသော အခါ မီးလင်းဖိုမှာ တဖျစ်ဖျစ် မြည်လျက် အရှိန်အဟုန် ရရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

မက်က ဗီဗီယန်ကို ပွေ့ဖက်၍ မွေးမွေး ပေးလိုက်၏။

x

နံနက် လေးနာရီ ထိုးပြီးသည် အထိ သူတို့ နှစ်ဦး မအိပ်ကြသေးချေ။ တယ်လီ ဖုန်းမှ ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာချိန်တွင် မက်က ဗီဗီယန်အား ပွေ့ဖက်ထား ခိုက် ဖြစ်သည်။ တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံက သုံးကြိမ် အထိ မြည်နေသော အခါ ဗီဗီယန်က ပြောလိုက်၏။

‘မက်၊ ရှင် ထူးလိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’

‘မလိုဘူး၊ လူးဝစ် အခန်းထဲမှာ လိုင်းခွဲ တစ်လုံး ရှိတယ်၊ သူ ကြားရင် သူပဲ နားထောင် ထားလိမ့်မယ်’

နောက်တစ်ကြိမ် မြည်ပြန်၏။

‘သူ ကောက်မကိုင်ဘူး ဆိုရင်ကော’

‘ဂရုစိုက်လိုကွာ၊ နံပါတ် မှားပြီး ခေါ်တာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့’

ခေါင်းလောင်းသံ တိတ်သွားသည်။

မက်က တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်၏။

‘တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ် မင်းအနားက ခွာသွားစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူးလေ၊ ကိုယ် အစကတည်းက ခလုတ်ကို ပိတ်ထားဖို့ ကောင်းတာ’
ခဏ ကြာသွား၏။ အိပ်ခန်း တံခါးကို ခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘ချီးမှပဲ’

မက်သည် ညည်းညည်းညူညူနှင့် တံတောင်နှင့် ထောက်၍ အိပ်ရာပေါ်မှ ထလိုက်သည်။

‘ဘာတွေများ အရေးကြီး ဖြစ်လာပြန်တာလဲ လူးဝစ်ရဲ့’

‘မင်းအတွက် လန်ဒန်က ခေါ်တဲ့ တယ်လီဖုန်း မက်ရဲ့၊ သူ နာမည်တော့ မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိပ် အရေးကြီးပါတယ်တဲ့’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ထူးလိုက်မယ်’

မက်သည် ဗီဗီယန်ကို မွေးမွေး ပေးပြီးနောက် မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။
ထို့နောက် အိပ်ရာဘေးမှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

‘ရတ်လက်ချ်ပါ’

‘မက်သယူး၊ မင်းကို အနှောင့်အယှက် ပေးရတဲ့ အတွက် ငါ ဝမ်းနည်း ပါတယ်ကွာ’

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်၏ အသံကို မှတ်မိသောကြောင့် မက် တစ်ယောက် တုန်လှုပ်သွားသည်။

‘နောက်ဆုံး ကြိုးစားတဲ့ အနေနှင့် မင်းနှင့် ပြောမှာ ဖြစ်မှာကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မက် ပြောနိုင်သမျှမှာ ထို စကား တစ်ခွန်းသာတည်း။

‘အဲလေ၊ ခုဟာက ဗီဗီယန် ကိစ္စပါ မက်သယူး၊ သူ လန်ဒန်က ထွက် သွားတယ်၊ မင်းကို ကူညီဖို့ နူးရော့ခ်ကို သွားမယ်တဲ့၊ သူ အမြဲတမ်း တည်းခို

ရွှေကုန်သည်

တတ်တဲ့ ပလာဇာ ဟိုတယ်ကို ငါ လှမ်းမေးတယ်၊ ဗီဗီယန် အဲဒီမှာ မရှိသလို သူ့ဆီက ဘာမှ မကြားရတော့ဘူး၊ ဒီတော့ သူ ဘယ်မှာ ရှိတယ် ဆိုတာကို မင်းများ သိမလားလို့ မက်သယူးရာ

‘အယ် ဒုက္ခပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြောတာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မကြားရဘူး’

မက်က စဉ်းစားချိန် နည်းနည်း ရအောင် ညာပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းထဲ သွားပြီး နောက်တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးနှင့် ပြောကြည့်ပါရစေ’

မက်က စကားပြောခွက်ကို လက်နှင့် အတင်း အဓမ္မ ဖိကပ်ထားပြီး နောက် တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်၏။

‘ဗစ်၊ ဒါ မင်းအဖေကွ၊ မင်း ကိုယ်နှင့် ဆက်သွယ်သလား ဆိုတာ သူ သိချင်လို့တဲ့၊ ကိုယ် ဘာပြန်ပြောလိုက်ရမလဲ’

ဗီဗီယန် အဖြေကြောင့် သူ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရသည်။

‘ရှင့် အနေနှင့် သူ့ကို ဘာမှ မပြောစေချင်ဘူး’

ဗီဗီယန် မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပြီးနောက် တယ်လီဖုန်းဆီသို့ လာနေလေပြီ။

‘သူ့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် စကားပြောမယ်’

‘ချစ်ချစ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလားကွာ’

‘ဖြစ်သမှ သိပ်ကို ဖြစ်တာပေါ့’

မက် လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ယူလိုက်ပြီး နားနှင့် ကပ်လိုက်သည်။

‘ဟဲလို ဒက်ဒီ’

ဗီဗီယန်သည် တစ်ဖက်မှ ပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း ခဏမျှ ငြိမ်ကျသွားသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်’

ဗီဗီယန်သည် ဆက်လက် နားထောင်နေပြန်၏။ ထို့နောက် ပြန်စကား ပြောသော အခါ သူ့လေသံမှာ သူ့ဖခင်ကို ချစ်ပင် ချစ်သော်လည်း အလျှော့ပေးမည့်ပုံ မပေါ်ချေ။

‘ဒက်ဒီ စိတ်ရှုပ်အောင် စိတ်ပျက်သွားအောင် လုပ်မိတဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းတာက လွဲရင် တခြား ဘာကိစ္စ အတွက်ကိုမှ ဝမ်းမနည်းမိပါဘူး ဒက်ဒီ၊ ကျွန်မ အလုပ်ချင်ဆုံး ကိစ္စ တစ်ခုကို လုပ်နေတာပါ ဒက်ဒီ’

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဗီဗီယန် တစ်ယောက် ငြိမ်ကျသွားပြန်၏။ ဆာ ဒေးဗစ်က သူ့သမီးအား နားချနေပုံ ရသည်။ တောင်းပန် တိုးလှိုင်းနေပုံ ရသည်။

‘လန်ဒန်မှာ ကတည်းက ကျွန်မ အရွယ် ရောက်တဲ့ လူပါလို့ ဒက်ဒီကို ပြောပြီးပြီပဲ’

ခဏ ရပ်တန့်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မက်နှင့် အတူတူ သူ့အိမ်ခန်းမှာ ရှိနေပါတယ်၊ သူက ကျွန်မကို ကန်မထုတ်သရွေ့ ကျွန်မ သူနှင့် အတူတူ နေမလို့ပါပဲ’

ဗီဗီယန်သည် နောက်တစ်ကြိမ် နားထောင်ပြန်၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာထားကို အကဲခတ်ရခြင်းဖြင့် ဆာ ဒေးဗစ် ပြောသမျှမှာ ဗီဗီယန်အား ပိုဆွပေးသလို ဖြစ်နေပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုပြီး ခိုင်မာအောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေသည်။

‘ဟင့်အင်း၊ ကမ္ဘာပေါ် ရှိသမျှ အောဘက်တွေ ပြောသမျှ တွေးသမျှကို ကျွန်မက တစ်စက်ကလေးတောင် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဒက်ဒီက ကျွန်မ ဖေဖေပါ၊ ကျွန်မ ဒက်ဒီကို ချစ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စနှင့်မှ ဒက်ဒီကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အောဘက် မိသားစုရဲ့ အစဉ်အလာတွေကိုတော့ သိပ် စိတ်ကုန်တယ်၊ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ ဆွေတော် မျိုးတော်တွေ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ကြ၊ ဝက်ရူးပြန် ရောဂါ ဖြစ်ချင်ရင်လည်း ဖြစ်ကြ၊ ကျွန်မတော့ ဂရု မစိုက်ဘူး’

ဗီဗီယန်သည် သူ့စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး အသက် ၀၀ ရှုသွင်းရင်း ပြန်စကား ပြောပြန်၏။ ထိုအချိန်တွင် သူ့အသံမှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

‘ဒက်ဒီ၊ ကျွန်မတို့ စကားကို ဒီမှာတင် ရပ်ပြီး နှုတ်ဆက်စကား ပြောရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ဖက်စလုံး ပိုသွေးအေးသွားတဲ့ အခါ ကျမှ ပြောကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’

ဗီဗီယန်က စကားပြောခွက်ကို ပြန်တင်လိုက်၏။

‘မက်၊ ကျွန်မကို ရှင့်ရင်ခွင်ထဲ သွင်းပြီး ဖက်ထားစမ်းပါရှင်’

ဗီဗီယန်က တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်၏။ ဗီဗီယန်သည် မျက်ရည် မကျအောင် အတင်း အဓမ္မ ကြိုးစားနေရကြောင်း မက် ရိပ်မိသည်။

ဗီဗီယန် တောင်းပန်သည့်အတိုင်း မက်က ပွေဖက်ထားလိုက်၏။ သူနှင့် နေရန် ဗီဗီယန် အောဘက် တစ်ယောက် မည်မျှ အနစ်နာခံ၍ စွန့်လွှတ် ခဲ့ရသည်ကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အဖြစ် မက် တစ်ယောက် ရေရေလည်လည် သဘော ပေါက်လာသည်။

ရွှေကုန်သည်

ဗီဗီယန်သည် အလန် လီယိုပိုးနှင့် စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းထားမှုကို ဖျက်ပစ်ခဲ့သည်။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ပုန်ကန်ခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်ကို ပင် ခံတွယ်ခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်နှင့် ထာဝရ စေ့စပ်မရသော အဆင့် အထိ ရောက်ရှိ သွားနိုင်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဗီဗီယန်က သူ့အား မည်ရွှေ့ မည်မျှ ချစ်သည့် အကြောင်းနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဗီဗီယန်အား နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေမိပြီ ဆိုသည့် အဖြစ်ကို နားလည်လာသော မက်သည် ဗီဗီယန်အား တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက် ထားလိုက်မိသည်။

အရေအတွက်အားဖြင့် လက်တစ်ဆုပ်စာမျှ ရှိသော အင်မတန် တန်ခိုး ထွား လှသည့် ဘဏ် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများသည် မိမိတို့ ချမှတ်ထားသော လျှို့ဝှက် စည်းကမ်းများကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာလေ့ ရှိကြသည်။

ထိပ်တန်း ဘဏ် လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တစ်ဦးဦးသည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်း တစ်ရပ်ကို ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်း အနေဖြင့် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေပြီ ဆိုပါက ထိုလုပ်ငန်းကို အားလုံးက လက်ရှောင် ပေးကြရသည်။ ထိုလုပ်ငန်းကို ၎င်းက လက်မလွှတ်မချင်း သို့တည်းမဟုတ် ထိုလုပ်ငန်းအား ၎င်းက ဆက်လက် ထိန်း သိမ်းထားနိုင်စွမ်း မရှိကြောင်း ပေါ်လွင်လာသည့် အခါကျမှသာ ကျန်လူများ က ထိခွင့်ရကြသည်။

လုပ်ငန်း တစ်ရပ်ရပ်အား မထိနှင့်ဟု ဆိုရာတွင်လည်း ဘဏ်လောက ထိပ်ပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ် အချင်းချင်း တီးတိုး သတင်း လွင့်လိုက်ရုံမျှသာ။

လုပ်ငန်း ပမာဏကို လိုက်၍ အမေရိကရှိ အကြီးဆုံး ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး ဘဏ်ကြီး လေးခုမှာ ဘဏ် အာဖ် အမေရိကား၊ သီ ဖတ်စ် နေရှင်နယ် စီးတီး အာဖ် နူးရော့ခ်၊ သီ စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်နှင့် သီ ချေ့စ် မင်ဟတ်တန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုဘဏ်ကြီး လေးခု အနက် သီ စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ် သည် လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာတွင် နိုင်လိုမင်းထက် အဖြစ်ဆုံးနှင့် အရက်စက် ဆုံး ဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်လန့်သူ များပြားသလို လူမုန်း အခံရဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ်သည် ထိုကဲ့သို့ နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်ကိုင်နေခြင်းမှာ လုပ်နိုင်ခွင့် အရှိန်အဝါ ရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ စတား ဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ်သည် စတားဒီးဗန် ဆွေစဉ်မျိုးဆက်က ပိုင်ဆိုင်သော

စွေကုန်သည်

အလွန် ကြီးမားလှသည့် နိုင်ငံတကာ ဘဏ် လုပ်ငန်းကြီး ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ စတားဒီးဗန် မိသားစု၏ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာမှုကိုလည်း မည်သူမျှ ခန့်မှန်း တွက်ချက်၍ မရနိုင်။

စတားဒီးဗန် အုပ်စု၏ ဓန အရှိန်အဝါကြောင့် တန်ခိုး ဩဇာကလည်း အလွန် ပျံ့နှံ့လွယ်သည်။ တိုးတိုးကလေး ပြောသော စကားမှာ အလွန် ကျယ်လောင်သော အမိန့်ပေးသံကြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကျေးရွာ အုပ်စုမှ နိုင်ငံတော်အဆင့် အထိ၊ မိမိနိုင်ငံတွင်သာမက နိုင်ငံတကာရှိ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ လွှတ်တော် အမတ်များနှင့် တရားသူကြီးများကို အိတ်ထဲ ထည့်ထားနိုင်ကြသည်။

ဝါရှင်တန်ရှိ အထူး အရေးကြီးသော ရာထူး နေရာများတွင်လည်း စတားဒီးဗန် ဆွေမျိုး အုပ်စု၏ မျက်မှောက်ခေတ် ခေါင်းဆောင် ချားလ်စ် ဂျေ စတားဒီးဗန် (တတိယ) ၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့်သာ ခန့်ထားလေ့ ရှိသည်။ ၎င်း၏ ထောက်ခံချက်မှာ အမိန့် မဟုတ်သည့် တိုင်အောင် အလွန် ဩဇာ ရှိသော ညွှန်ကြားချက်များ ဖြစ်သည်။

လွှတ်တော်တွင်လည်း စတားဒီးဗန် အုပ်စု၏ ဩဇာ တိက္ကမကို သိနားလည်ကြသည်သာမက ရက်ရက်ရောရောကြီး ပေးကမ်းထားသော လှူဖွယ် ဝတ္ထုများအား လက်ခံ ရရှိထားသူများက စတားဒီးဗန် အုပ်စု အတွက် အကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေမည့် ဥပဒေများကို တာဝန် ကျေပွန်စွာ ပြဋ္ဌာန်းပေးလျက် ရှိကြသည်။

ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် မက်သယူး ရတ်လက်ချ်သည် တနင်္လာနေ့ နံနက်မှ စ၍ တောက်လျှောက် အငြင်းခဲရမှုများနှင့်သာ ရင်ဆိုင် ရလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ ဟောကိန်း ထုတ်နိုင်သည်။ တနင်္လာနေ့ တစ်နေ့လုံး မက်သယူး ရတ်လက်ချ်သည် ငွေ ချေးငှားခွင့် ရရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရဆဲပင်။ ပေထက် အကွရာ တင်မထားသော်လည်း ဘဏ် မိသားစု ဝင်တိုင်းက လိုက်နာရမည့် ပညတ်ချက်ကို နူးရောခံမြို့နှင့် အမေရိကန် နိုင်ငံတစ်ခွင်လုံးတွင် ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်ပြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

ချားလ်စ် ဂျော်ဒန် စတားဒီးဗန်က ဆာခါနာ နိုင်ငံသည် သူ မျက်စိ ကျနေသော ဒေသ ဖြစ်သည်ဟု အသိပေးထားသည်။ ဤအချက်ကပင် ပဓာနကျသော အချက်ကို ပြဋ္ဌာန်းပေးပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်က ဆာခါနာ နိုင်ငံတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စ အတွက် ငွေ လိုအပ်လာသည် ဆိုပါက အဆိုပါ ငွေကြေးကို စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ် သို့မဟုတ် စတားဒီးဗန် ကိုယ်တိုင်ကသာ ထုတ်ပေးလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လာ

မောင်မြင့်ကြွယ်

သန်း နှစ်ဆယ်ကို ချေးနိုင်စွမ်း ရှိသော အခြား ဘဏ် တစ်ဘဏ်ဘဏ်၊ သို့မဟုတ် ဘဏ်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးဦး၊ သို့မဟုတ် ငွေရှင် ကြေးရှင် တစ်ဦးဦးက ကျူးကျော် စွက်ဖက်ရန် စိတ်ပင် ကူးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့သို့ ရောက်ရှိသောအခါ လန်ဒန် ရွှေ ဈေးကွက်၌ တစ်အောင်စလျှင် ၁၅၁ ဒသမ ၅၀ ဒေါ်လာ အထိ ဈေးတက် သွားသည်။ ထိုနေ့သို့ ရောက်ရှိသောအခါတွင်မှ သူ့အား ပထားသည့် ကိစ္စ အတွက် လက်လျှော့ ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း မက် ဝန်ခံလာရတော့သည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် သူ အိမ်ပြန် ရောက်လာသော အခါ ဗီဗီယန်နှင့် လူးဝစ်အား ပြောလိုက်သည်။

‘လုံးဝ အလုပ် မဖြစ်တော့ဘူး၊ အခုဆိုရင် တတိယ လက်ထောက် ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌလောက်နှင့်တောင် တွေ့ခွင့် မရတော့ဘူး’

လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်က ပြန်မေးလိုက်၏။

‘မင်းကို ငွေချေးနိုင်မယ့်လူ အားလုံးနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ကြီးစားပြီးပြီလို့ မင်း ဆိုချင်တာလား မက်’

‘အားလုံးပါပဲဗျာ၊ အတိုးများများ ရမယ် ဆိုရင် စွန့်စွန့်စားစား ဘနဖူး သိုက်တူးမယ့် လူစားမျိုးတွေ အထိ ချဉ်းကပ်ပြီးပါပြီ’

မက်သည် လူးဝစ် လှမ်းပေးသော အပြင်းဆုံး စပ်ထားသည့် ရှီးဗားစ် ရီဂယ် ဝီစကီ အရက် ဖန်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် မော့ချလိုက်ပြီး နောက် ထပ် ထည့်ရန် ဘားကောင်တာဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ကွက်ကွက်ကျားကျား ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီကို လက်ပင့်၍ ဝတ် ဆင်ထားသော ဗီဗီယန်က လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘မက်၊ ရှင် စမ်းကြည့်သင့်တဲ့လူ စမ်းကို စမ်းရမယ့် လူတစ်ယောက် ရှိ သေးတယ်’

မက် ရတ်လက်ချံသည် ဖန်ခွက်တွင် အရက် ထပ်ဖြည့်ပြီးနောက် ပြန် လှည့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ သိကြားမင်းနှင့် သွားတွေ့ရမှာလား’

‘သူ့ကိုယ်သူတော့ အဲဒီလို ထင်ချင်လည်း ထင်နေမှာပေါ့လေ၊ ကျွန်မ ပြောတဲ့ လူက စတားဒီးဗန်ပဲ’

ရွှေကုန်သည်

မက် တစ်ယောက် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

‘စတားဒီးဗန် ဟုတ်လား၊ မင်း ကိုယ့်ကို နောက်နေတာလား’

‘မနောက်ပါဘူး၊ အေးလေ၊ သူက ရှင်ကို ငွေချေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ လုံးဝ မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ရှင်ကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်ရမယ် ဆိုရင် သူ့ကို အကဲခတ်လို့ ရလာနိုင်တယ်၊ သူ စိတ်ကူး စိတ်သန်းနှင့် အကြံအစည် တွေကို ရှင် ခု သိနေတာထက် ပိုသိလာနိုင်တယ်’

ဧည့်ခန်း၏ တစ်ဖက်ထောင့်ရှိ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေ သော လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး ပြောလိုက်၏။

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမျိုးနှင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရမယ် ဆိုရင် သူက အပေးအယူတောင် လုပ်ချင် လုပ်နေဦးမှာ’

မက်ကလည်း ပြန်ငေါ့သည်။

‘အဲဒီ လူဆီက ကမ်းလှမ်းလာမယ့် ကိစ္စကို ကျုပ် မလိုလားဆုံးပဲ’

ဗီဗီယန်က ဝင်ပြောသည်။

‘သူက ကမ်းလှမ်းလာခဲ့ရင် ရှင်က လက်ခံရမယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မပြော ပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ပြောတဲ့ စကားတွေထဲက သတင်း စကားပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခန့်မှန်းလို့ ရတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လက်ရှိ အခြေအနေကို သုံးသပ်နိုင်ရုံသာမက ပျော့ ကွက် ဟာကွက် တစ်ခုခုကိုပါ ရှာတွေ့ချင် တွေ့လာမှာပေါ့’

မက်က အားရပါးရ မော့ချလိုက်ပြီးနောက် ‘မင်း ပြောတာ မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ထပ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ချင်သေးတယ်’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

အကယ်၍ သူကသာ စတားဒီးဗန်နှင့် တွေ့ခွင့် ပြုပါဟု တောင်းခံလာခဲ့ သော် ရတတ်သမျှနှင့်ပင် ကျေနပ် ပါတော့မည် ဆိုသည့် အချိုးမျိုးနှင့် လက် နက် ချလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကုဋေကြွယ် သူဌေးကြီးက အထင် ရောက်သွား နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် စတားဒီးဗန် တစ်ယောက် အောက်ခြေ လွတ်သွားနိုင် သည်။

သို့သော် ဒီလို ကိစ္စမျိုးကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားဖို့တော့ လိုသည်။ မက် ရတ်လက်ချ်ဘက်ကလည်း စကားပြော မှားယွင်းသောကြောင့် အဖိုးတန် သတင်း များကို တကူးတက သွားပေးရသလိုလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာအောင် ရတ်လက်ချ်သည် စကား သိပ်မပြောဘဲ ထိုကိစ္စကို စဉ်းစားနေသည်။ သူသည် ခုနစ်နာရီတွင် ထုတ်လွှင့် မည့် သတင်း အတွက် တယ်လီဗီးရှင်း စက်ကို ဖွင့်လိုက်သည့် အချိန် အထိ

မောင်မြင့်ကြွယ်

တစ်စုံတစ်ရာ မဆုံးဖြတ်ရသေးချေ။ ဝေါလ်တာ ကရွန်ကိုက်နှင့် အခြား အခြား သော သတင်းထောက်များက ဝါးတားဂိတ် အရေးအခင်းနှင့် ပတ်သက်သော စိတ်ပျက်ဖွယ် သတင်းများ၊ လောင်စာ အကျပ်အတည်းနှင့် ပက်ထရီရှာ ဟတ်စ် အား ပြန်ပေးဆွဲမှု သတင်း နောက်ဆက်တွဲများအား တင်ပြ အစီရင်ခံနေသည် ကို စိတ်မပါ့တပါနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

ထို့နောက် နယူးဒေလီမှ လာသော သတင်း တစ်ရပ်ကို ကရွန်ကိုက်က ဖတ်ပြလိုက်သည့်အခါ မက် ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် ဖြတ်ခနဲ တအံတသြ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

‘အိန္ဒိယ အစိုးရသည် ရှေးယခင်ကပင် အငြင်းပွားခဲ့ဖူးသော ဆာခါနာ နိုင်ငံနှင့် နယ်မြေဆိုင်ရာ အငြင်းပွားမှု ကိစ္စအား ပြန်လည် ဖော်ထုတ်လိုက်ပြီ ဆိုခြင်း’

မက် ရတ်လက်ချ်က မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက်သည်။
‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ၊ ခုလို အချိန်မျိုးကျမှ ဖြစ်ရလေတယ်’
ဒီကိစ္စသည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ကို ဖြစ်လွန်းလှသည်။
ရွှေအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသွားလို့ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒါ့ထက် မက ပိုပြီး ကြီးကျယ်သော လုပ်ကြံမှု၏ တစ်စိတ် တစ်ဒေသပင်လော။ သူ တွေးနေဆဲမှာပင် ဆက်ပြောသွားသော ကရွန်ကိုက်၏ သတင်းကြောင့် သူ ထင် ထားသည့် သံသယကို အတည် ပြုပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

‘ဝါရှင်တန်တွင်မူ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါက ယခု ကိစ္စမှာ နှစ်နိုင်ငံတည်းနှင့်သာ လုံးဝ သက်ဆိုင်သော ကိစ္စ ဖြစ်သောကြောင့် အမေရိက အစိုးရ အနေဖြင့် ဝင်ရောက် မစွက်ဖက်ရေး မူဝါဒကို ကိုင်တွယ် ကျင့်သုံးမည်’ ဟု မှတ်ချက် ချလေသည်။

မက်သည် ဆိုဖာပေါ်မှ ထလာပြီးနောက် တယ်လီဗီးရှင်းစက်ကို ဒေါသ တကြီး ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘တော်တော်ကို ယုတ်မာတဲ့ ခွေးမသားတွေပဲ’
ဗီဗီယန်နှင့် လူးဝစ်တို့က သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။
‘စတားဒီးဗန်နှင့် တီလင်ဂါတို့ လုပ်ကြံလိုက်ကြတဲ့ ထွင်လုံးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊

တခြား နည်းတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’
‘မင်းက မည်းမည်း မြင်သမျှကို ရန်သူလို့ ထင်နေတဲ့ စိတ္တဇ ရောဂါရှင် တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

ရွှေကုန်သည်

လူးဝစ်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘စိတ္တဇ ရောဂါရှင် ဟုတ်လား၊ ရှင်းရှင်းလေးပါဗျာ၊ စတားဒီးဗန်က ဆာ ခါနာမှာ တူးဖော်ခွင့် အထူး အခွင့်အရေးတွေ လိုချင်တယ်၊ ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါ ကတော့ နှစ်ပေါင်း များစွာက စပြီး စတားဒီးဗန်က ပေးကမ်းထားတဲ့လူ၊ သူက စတားဒီးဗန် လက်အောက်ကနေ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဌာနကို တိုက်ရိုက် ပြောင်းသွားတဲ့လူ၊ လုပ်သား ပြည်သူတွေက သူ့ကို သူရဲကောင်းကြီးလို့ ထင် ချင် ထင်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူဟာ စတားဒီးဗန်ရဲ့ ခါးပိုက်ဆောင်ပဲ’

ဟာနန်ဒက် အလျှော့ ပေးရတော့သည်။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလောက်ထိ’

‘နေဦး၊ ဘယ်လို ဘယ်ပုံ လုပ်တယ် ဆိုတာကိုတောင် စဉ်းစားရင် ရနိုင်ပါ တယ်၊ ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်ဟာ အိန္ဒိယမှာ တော်တော်ကြီးကို ရင်းနှီး မြှုပ်နှံ ထားတယ်၊ သူက အာဏာရ ပါတီရဲ့ အမတ်တွေကို ပေးကမ်းပြီး ကြီးဆွဲလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူက မှိုတက်နေတဲ့ နယ်ခြားဒေသ အငြင်းပွားမှု ကိစ္စကို ပြန် အဖော် ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့မှ သူက တီလင်ဂါကို မူချပေးလိုက်တယ် လေ၊ အမေရိကန် အစိုးရ အနေနှင့် လက်ရှောင် ပေးရမယ်လို့၊ ဒါဆိုရင် မဟာ ရာဂျာကြီးနှင့် ဆာခါနာ ချောင်ပိတ် မိသွားပြီပေါ့’

‘ဒီမှာ မက်၊ ရှင် သိပ် အတွေး ခေါင်နေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘မဟုတ်ဘူး ချစ်ချစ်၊ ခုကိစ္စရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က မဟာ ရာဂျာကြီး အတွက် အခြေအနေ သိပ် ဆိုးရွားလာအောင် ဖန်တီးပြီး အတင်း နန်းချတာပဲ၊ ပလ္လင် ပေါ်က မဆင်းရင် အတင်း ဖယ်ပစ်မယ့် ပုံစံ’

ဗီဗီယန်ကလည်း အညံ့မခံချေ။

‘အဲဒီလောက် အထိတော့ မလွယ်ပါဘူးလေ၊ ကျွန်မ ကြားဖူးသလောက် ဆိုရင် ဆာခါနာ လူမျိုးတွေဟာ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်မက လွတ်လပ် ရေးကို ထိန်းသိမ်း ထားနိုင်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သူတို့က အိန္ဒိယ ဆိုရင် ကြည့်မရ...’

‘ဒီမှာ ဗစ်၊ အိန္ဒိယမှာ ခေတ်မီ စစ်တပ်နှင့် လေတပ်တွေ ရှိတယ်၊ ဆာ ခါနာမှာကျတော့ လူသုံးလေးထောင်လောက်သာ ပါတဲ့ စစ်တပ်မှာ လက်နက် ကြီးတွေ ဘာတွေတောင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ တင့်ကား မရှိ လေယာဉ်ပျံ မရှိ နှင့် စစ်ဖြစ်ပြီ ဆိုရင် အသားလွတ် လည်စင်းပေးသလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

မက်သည် ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်လျှောက် သွားပြီးနောက် ဆယ့်ခုနစ်ထပ်

မောင်မြင့်ကြွယ်

အမြင့်တွင် ရှိသော သူ့အခန်းမှ အောက်ဘက်ရှိ ၈၁ လမ်းကို ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် စက္ကန့် အတော်ကြာအောင် ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

သူက ပြတင်းပေါက်မှ နောက်ပြန်လှည့်ရင်း

‘ကိုယ် ကြိုက်သည် ဖြစ်စေ မကြိုက်သည် ဖြစ်စေ စတားဒီးဗန်နှင့် သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ သူ့အမူအရာနှင့် သူ့သဘောထားပေါ်က ကိုယ် သိရသမျှဟာ ကိုယ့်အတွက် အမြတ်ချည့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဘားကောင်တာတွင် အရက် ငဲ့နေသော လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်က ပြန်မေးလိုက်၏။

‘အဲဒီ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဘယ်လိုလဲ မက်’

‘ကျွန်တော် ဆာခါနာကို ပြန်မှာပေါ့’

လူးဝစ်က အရက်ခွက်များကို လိုက်ဝေငှသည်။ ဗီဗီယန်က အရက်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူက မက် ရတ်လက်ချ်ကို မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

‘ရှင့်မှာ အရင်းအနှီး မရှိဘူး ဆိုရင် ဘာများ အကျိုး ထူးလာမှာ မို့လို့လဲ’

‘ပေါင်မုန့် တစ်ချပ်ဟာ စားစရာ လုံးဝ မရှိတာနှင့် စာရင် အများကြီး ပိုကောင်းမှာပေါ့’

မက်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ကိုယ့်ဆီမှာ ဒေါ်လာ နှစ်သန်း ရှိတယ်၊ ဆာခါနာက ရွှေတွင်းတွေကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ တူးဖော်နိုင်အောင် မလုံလောက်ပေမဲ့ အလုပ် စလုပ်လို့တော့ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘယ်လိုနည်းနှင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီတောင်ကြီးတွေဆီက ရွှေ နည်းနည်းကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ရအောင်ကို သယ်ထုတ်ပြမယ်’

ဗီဗီယန်က ပြန်မေးသည်။

‘ရွှေနည်းနည်းကို သယ်ထုတ်နိုင်လို့ ရှင် ဘာဖြစ်လာမှာတဲ့လဲ’

‘မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပဲ’

မက်သည် ဗီဗီယန်၏ ဆိုဖာ လက်ရန်းပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူက ဖန်ခွက်ထဲရှိ ဝီစကီ လက်ကျန်ကို ဝှေ့ယမ်းကြည့်ရင်း

‘ကိုယ် ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် မွဲသွားတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တာက လွဲရင် ဘာမှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လောင်းကစားသမား တစ်ယောက်လို ကိုယ် လုပ်နိုင်တာလေးတွေ ခပ်များများ ရှိနိုင်မယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ’

လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်သည် မက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာနေသည်။ မက်

ရွှေကုန်သည်

သည် ကြေးကြီးထပ်၍ လောင်းရမည်ကို လုံးဝ မကြောက်သော လောင်းကစား သမား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ထားသည့် ကိစ္စများကို ဖြစ် အောင် လုပ်နိုင်သူမှာ မက်ပင်တည်း။

မက်က ဖန်ခွက်ကို ဝှေ့ယမ်း လှုပ်ခါရင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ဖြစ်နိုင်စရာတွေကတော့ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဆိုကြပါစို့၊ ကိုယ်က ဒေါ်လာ တစ်သန်းလောက် တန်တဲ့ ရွှေတွေကို မြန်မြန်ထက်ထက်ကလေး ကန်တက် မြို့တော်ကို သယ်လာပြန်မယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါဆိုရင် မဟာ ရာဂျာ ကြီး အတွက် အခြေအနေ ပိုကောင်းလာနိုင်တယ်၊ ဆာခါနာမှာ ရွှေတွေ အများ ကြီး ရှိတယ် ဆိုတာ ကမ္ဘာကို သက်သေ ထူပြီးသားလည်း ဖြစ်မယ်’

ဗီဗီယန်က ဝင်ပြောပြန်၏။

‘ဒါပေါ့၊ ဒီတော့မှ ဆာခါနာကို ပိုပြီး ဝင်သိမ်းချင်စိတ် ပေါ်လာတော့မှာ ပေါ့’

မက်က ပြန်ဖြေသည်။

‘ပိုပြီး ဝင်သိမ်းချင်စိတ် ဖြစ်လာမယ် ဆိုတာလည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း လုပ်ဖို့ကျတော့ ပိုခက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဆာခါနာမှာ ရှိတဲ့ ရွှေတွေ ကို တစ်နိုင်ငံက လက်ဝါးကြီး အုပ်တာမျိုးကို အိမ်နီးနားချင်း နိုင်ငံတွေက ဘယ်လက်ခံပါ့မလဲ၊ သံတမန်နည်းနှင့် ဝင်ဟန့်တာတွေ စွက်ဖက်တာတွေ ရှိ လာတော့မှာပေါ့’

လူးဝစ် ဟာနန်ဒက် ကိုယ်တိုင် လက်ခံရတော့သည်။

‘အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ဟုတ်ကို ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ရွှေဈေးကွက် မှာ ချရောင်းနိုင်မယ့် ရွှေဒေါ်လာ တစ်သန်းဖိုး ဆာခါနာမှာ ရှိပြီ ဆိုရင် စတား ဒီးဗန်နှင့် အပေါင်းပါ တစ်စု မလွဲမသွေ လက်လျှော့ သွားကြမှာပါပဲ’

ဗီဗီယန်က ဝီစကီကို မျှဉ်းသောက်ရင်း ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

‘အဲဒီ နောက်ဆုံး အချက်ကို ကျွန်မ သဘော မပေါက်လိုက်ဘူး’

ဟာနန်ဒက်က ဝင်ပြောသည်။

‘ရှင်းပါတယ်၊ မစ်စ် အောဘက်ရယ်၊ တကယ်လို့ မက်က ရွှေတွေကို တကယ်တမ်း တူးပြန်ပြီ ဆိုရင် ဘဏ်သူဌေးကြီးတွေက ဒီတစ်ပွဲမှာ စတား ဒီးဗန် ရုံးပြီ နှပ်ပစ်ခံရပြီလို့ ယူဆကြတော့မှာပဲ၊ သူတို့ အနေနှင့် ဒီပွဲမှာ ခါ တော်မီ ဝင်နွဲ့ချင်ကြလိမ့်မယ်၊ အမြတ်အစွန်းလည်း လိုချင်ကြလိမ့်မယ်၊ မဟာ

မောင်မြင့်ကြွယ်

ရာဂျာကြီးနှင့် မက်က သူတို့ဆီက ငွေချေးပါလို့ တန်းစီပြီး မေတ္တာ ရပ်ခံလာ
ကြတော့မှာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မက်

‘ဒါပဲ ရှိတော့တာပေါ့’

ဗီဗီယန်က မက်၏ လက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဗီဗီယန်၏ မျက်
လုံး အစုံမှာ ကြင်နာမှုကြောင့် တလက်လက် အရောင် တောက်နေ၏။

‘ရှင့်မှာ ဒေါ်လာ နှစ်သန်းမက ရှိပါပြီလေ’

မက်က နားမလည်ဟန်နှင့် ဗီဗီယန်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

‘ဒီလိုလေ၊ ကျွန်မမှာ ပေါင်စတာလင် သုံးသိန်းကျော် ရှိတယ်၊ နေဦး၊
ကျွန်မ စကား ဆုံးအောင် ပြောဦးမယ်၊ အဲဒါက ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင်တွေ၊ ကျွန်မ
ဖေဖေ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူကမှ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး’

‘ဗစ်၊ မင်း အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နှင့်ကွာ’

‘တော်တော့၊ ရှင်က လုပ်ငန်းမှာ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံဖို့ အတွက် တစ်ဘဏ်ပြီး
တစ်ဘဏ် သွားပြီး ငွေလိုက် ချေးနေရတယ်၊ ကျွန်မကလည်း ဘဏ်ပိုင်ရှင်ရဲ့
သမီး ဆိုတော့ ဘယ်လို လုပ်ငန်းမျိုးမှာ ငွေရင်း မြှုပ်နှံရင် မြတ်လောက်တယ်
ဆိုတာကို သိတာပေါ့ ရှင်ရဲ့’

ဗီဗီယန်သည် လူးဝစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ကြံရာပါ အဖြစ် မျက်စိ ပစ်လိုက်
ရာ လူးဝစ်ကလည်း အားပါးတရ ပြန်ပြုံးလိုက်၏။

ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်သည် ဟာဂျာမှ အပြန် ပဲရစ်တွင် ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်နား ပြီးနောက် အမေရိကသို့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ သူ နူးရော့ခ်တွင် ရောက်ရှိသည့် အခါတိုင်း ပြုလုပ်မြဲ နေ့စဉ် ထုံးစံ ဖြစ်သော ဘရော့ဒ်ဝေး အောက်လမ်းပေါ်ရှိ စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ် အဆောက် အအုံမှ ဘုတ်အဖွဲ့ ချယ်ယာမင် ရုံးခန်းသို့ နောက်တစ်နေ့တွင် သွားရောက်ခဲ့ သည်။

ဘဏ္ဍာရေး ဒုတိယဝန်ကြီး အိုင်ဝင် ရေနော်က ထိုရုံးခန်းသို့ လာရောက် အစီရင်ခံရသည်။ အိန္ဒိယ သံအမတ်ကြီးနှင့် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါတို့၏ ဆွေးနွေးပွဲမှ တိုးတက်မှု အဝဝကို အသေးစိတ် အစီရင်ခံရ ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အိန္ဒိယ နိုင်ငံကတော့ ဆာခါနာကို သံတမန် နည်းနှင့် ဖိအား ဆက်ပေး နေလိမ့်မယ်’

ကုဋေကြွယ် သူဌေးကြီးက သဘောကျဟန်နှင့် ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

‘ကဲ ငါ့ကို ဒါ့ထက် ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် အစီရင်ခံစမ်း’

ရေနော်သည် ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက် အဆင့်တွင် ရှိသော တစ်နိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာနှင့် နိုင်ငံတကာ စီးပွားရေးရာ အချက်အလက်များနှင့် ကိန်းဂဏန်းများ ကို အစီရင်ခံသည်။ စတားဒီးဗန်က ရွှေဈေးကွက်အား ချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးပမ်း နေသည့် စီမံချက်ကို အမေရိက သို့မဟုတ် အခြား နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံက နှောင့် ယှက်မည့် အရိပ်အယောင် မရှိပါချေ။

စတားဒီးဗန်သည် ရှိတ် နဆစ်၊ မိုက်ကယ် အောဘက်တို့ထံ တယ်လီ ဖုန်းနှင့် သုံးပွင့်ဆိုင် ညှိနှိုင်းပွဲ ပြုလုပ်ပြီး ရွှေ ထပ်ဝယ်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ နဆစ်နှင့် မိုက်ကယ်တို့ကလည်း သဘောတူကြ၏။။

မောင်မြင့်ကြွယ်

သောကြာနေ့ နံနက်တွင် စတားဒီးဗန်နှင့် အိုင် ရေဇော်တို့ ဆက် ဆွေး နှေးကြာသည်။ အိုင် ရေဇော်က တဲလက်စ် တစ်စောင်ကို ပြုပြီး သတိပေးသည့် လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ထိုနေ့ နံနက် အတွက် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်၌ ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ချက်မှာ တစ်အောင်စလျှင် ၁၅၈ ဒသမ ၅၀ ဒေါ်လာ ဖြစ် ပြီး ၁၅၁ ဒသမ ၅၀ ဒေါ်လာသာ ရှိသော ယမန်နေ့ ညနေထက် ဈေး တက် သွားခြင်း ဖြစ်၏။

‘ခင်ဗျား အခု လုပ်နေတာဟာ သိပ်ပြီး ခြေလှမ်း အသွက် လွန်နေမလား စီဂျေ၊ အခုလို ဈေး အရမ်း တက်နေမယ် ဆိုရင်’

‘ပြဿနာ မရှိပါဘူးကွာ၊ တို့ အခု ဝယ်ထားတဲ့ ပမာဏကို ထည့်စဉ်း စားမယ် ဆိုရင် ရွှေဈေး ဒေါ်လာ နှစ်ရာ အထိ တက်သွားတယ်ပဲ ထားဦး၊ တို့ အတွက် ပျမ်းမျှ ဈေးနှုန်းကတော့ သိပ် ဆိုးရွားဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ တို့ ရည်မှန်းထားတဲ့ ရွှေအောင်စ တစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ငါးသန်း အထိ ဝယ်ထားပြီးပြီ ဆိုရင် ရွှေတစ်အောင်စကို ဒေါ်လာ လေးရာကျော်လာတဲ့ အထိ ရွှေဈေးကွက် မှာ ချရောင်းမယ့် ရွှေ မရှိအောင် ရက်ပေါင်း များစွာ ဒါမှမဟုတ် လပေါင်း များစွာ ကြာအောင် ထိန်းထားနိုင်မှာ’

အိုင် ရေဇော်သည် သူ့ရင်ထဲမှ ရုတ်တရက် ကြွတက်လာသော မခံချင် စိတ်ကို မပေါ်အောင် ထိန်းထားလိုက်နိုင်သည်။ စတားဒီးဗန်က သူ့အား တစ် နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းခွဲ ပေးထားသည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော် အိုင် ရေ ဇော်သည် စတားဒီးဗန် တစ်ယောက် ဒေါ်လာ ဘီလီယံပေါင်း များစွာကို အသေ အချာ ရအောင် ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှု ပေးရာ၌ တခြား ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးချင်း၏ ကြိုးပမ်းမှုထက် အဆပေါင်း များစွာ သာလွန်သည်။ သို့တိုင်အောင် သူ ရလာ သော အမြတ်ထဲမှ ခွဲဝေပေးမည် ဆိုသည့် လေသံကို စတားဒီးဗန်ထံမှ မကြားရ ပါချေ။ ရေဇော်က ရေလာမြောင်းပေး စကား ဆိုသင့်ပြီဟု တွေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မေးဖို့ ကြံစည်ထားတာ တစ်ခု ရှိပါတယ်၊ ကျွန် တော် ကိုယ်တိုင် သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် ရွှေဝင်ဝယ်မယ် ဆိုရင် ခင်ဗျား အနေနှင့် ကန့်ကွက်စရာများ ရှိပါသလား’

စတားဒီးဗန်၏ အချိုးအစား မပြေပြစ်သော မျက်နှာကြီးသည် နှစ်လို ဖွယ်ရာ အသွင်ကို ဆောင်လျက် ပြုံးတုံးတုံးကြီး ဖြစ်လာ၏။

‘ခွကျလိုက်တဲ့ အိုင်ရယ်၊ အစောကြီးကတည်းက မင်းလည်း ဝင်ဝယ် နေပြီလို့ ငါ ထင်ထားတာ၊ မင်း မဝယ်ရသေးဘူး ဆိုတာ ကြားရတော့ ငါ

ရွှေကုန်သည်

စိတ်ပျက်သွားတယ်၊ ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူးကွာ၊ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ရှိတဲ့ မင်း
ဘဏ်က တစ်ဆင့် ဝယ်ရင် သိပ် အခက်အခဲ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စီဂျေ’

အဖြေကတော့ ရှင်းသည်။ စတားဒီးဗန်ကတော့ ဝေစု ခွဲပေးမှာ မဟုတ်။
ရွှေ ဝယ်ရန် အတိုးမဲ့နှင့် ငွေချေးမှာလည်း မဟုတ်။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့် ကိုယ်
ဝယ်နိုင်သည်တဲ့။

ကုဋေကြွယ် သူဌေးကြီးသည် စားပွဲပေါ်တွင် ရှိသော စာရွက် တစ်ရွက်
ကို စိုက်ကြည့်နေဟန် ဆောင်လိုက်ပြီးနောက် ‘နောင်ရေး အတွက် စိတ်ချရ
အောင် စုဆောင်းထားတယ် ဆိုတာ သိပ် ကောင်းတာပေါ့ကွာ’ ဟု ပြောလိုက်
သည်။

ထို့နောက် မော့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်ပြန်၏။

‘အယ် ငါ မင်းကို မေးမယ် မေးမယ်နှင့် မေ့နေတယ်၊ အေဒီလီ တစ်
ယောက် နေကောင်းရဲ့လား’

အိုဝင် ရေနေော် တစ်ယောက် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော အရိပ် လက္ခဏာ
များကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် စတားဒီးဗန်က အိုဝင် ရေနေော် နောက်တွန့်
သွားစေမည့် ထိုးနှက်ချက်နှင့် အပိုင် ထုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အေဒီလီ ရေနေော်
သည် အိုဝင် ရေနေော်နှင့် လက်မထပ်မီက စတားဒီးဗန်၏ အပျော်မယား ဖြစ်ခဲ့
သည်။ ထိုစဉ်က ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သော အိုဝင် ရေနေော်သည်
စတားဒီးဗန်၏ အမိန့်ဆန်သော အကြံပေးချက်အရ အေဒီလီကို ယူလိုက်ရခြင်း
ဖြစ်သည်။ အိုဝင် ရေနေော်က အေဒီလီကို တာဝန် ယူလိုက်သောကြောင့် အိုဝင်
ရေနေော်၏ နောင်ရေးမှာ စိတ်ချသွားရသည်။

ယခုလို သတိ ပေးလိုက်ခြင်းသည် ပစ်မှတ်ကို တိုက်ရိုက် ထိမှန်ပါ၏။
စတားဒီးဗန်သည် သူ့ကို ခွေးဖြစ်အောင် အချိန်မရွေး လုပ်နိုင်ကြောင်း သတိ
ရသွားသောကြောင့် ရိုန်သွားသည်။ အိုဝင်က အသံမှန်အောင် ကြိုးစား၍ ထိန်း
ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘အေဒီလီ တစ်ယောက် နေကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားနှင့် တွေ့ရင် မေတ္တာ
ပို့တဲ့ အကြောင်း ပြောပါလို့လည်း မှာလိုက်ပါတယ်’

စတားဒီးဗန်က ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နေရာ ရွှေထိုင်လိုက်၏။

‘တို့ ဆွေးနွေးစရာ ကိစ္စတွေ တော်တော် ခပ်များများ ရှိနေတယ် အိုဝင်၊
စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်မှာ ပြဿနာ ဖြစ်နေတဲ့ ဘိုလီးဗီးယား ချေးငွေ ကိစ္စက

မောင်မြင့်ကြွယ်

စပြောရအောင်၊ မင်းနှင့် တီလင်ဂါက အစိုးရ အဖွဲ့ကို မလုပ် လုပ်အောင် တွန်းအား ပေးကြရမှာကွ'

သာမန် လူသားများသည် ချားလ်စ် ဂျော်ဒန် စတားဒီးဗန်ကို တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်သွယ်ခွင့် ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်၍ မရနိုင်ပါ။ တယ်လီဖုန်း ဆက်သူ မှန်သမျှကို အဆင့်ဆင့်သော အတွင်းရေးမှူးများက ဝိုင်းဝန်း ကာရံထားကြ သည်။ စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ်ဘဏ်မှ ဝါရင့် ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌများသည်ပင်လျှင် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်က ပြန်ဆက်သွယ်သော အချိန် အထိ နာရီပေါင်း များစွာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရက်ပေါင်း များစွာ အထိ စောင့်ရတတ်သည်။

မက်သယူး ရတ်လက်ချ်ကမူ သူသည် အံ့စရာ ကောင်းလောက်အောင် မြန်ဆန်သော နှုန်းထားနှင့် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်ကို တွေ့ဆုံခွင့် ရမည်ဟု သူ့ စိတ်ထဲက သိနေ၏။

သောကြာနေ့ နံနက် ဆယ်နာရီတွင် မက်က စတားဒီးဗန် နေရှင်နယ် ဘဏ်သို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်။ သူက တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် ပိုမြင့်သော အတွင်းရေးမှူးများကို တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး စိတ်ရှည်လက်ရှည် စကား ပြောသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အတွင်းရေးမှူးများ၏ ထိပ်သီး အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးထံ ရောက် ရှိသွားသည်။ အဆိုပါ အသံရှင်က မက်၏ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်ကို မေးမြန်း ထားလိုက်၏။

'ရှင့် မေတ္တာ ရပ်ခံချက်ကို စတားဒီးဗန်ဆီ ရောက်အောင် သတင်း ပို့ပေး ပါမယ် မစ္စတာ ရတ်လက်ချ်၊ တကယ်လို့ သူက ရှင့်ကို လက်ခံပြီး တွေ့ဆုံ နိုင်မယ် ဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်က ရှင့်ဆီကို တယ်လီဖုန်း ပြန်ဆက်ပါ လိမ့်မယ်'

၎င်းအား ပြန် ဆက်သွယ်လာသော တယ်လီဖုန်းမှာ မိနစ် နှစ်ဆယ်မျှသာ ကြာသည်။

ဂျွန် နစ်ကိုဆန် ဆိုသူက မက်အား နံနက် ဆယ့်တစ်နာရီခွဲတွင် လာရန် ချိန်းလိုက်၏။

'ကျုပ် လာခဲ့မယ်'
မက်သည် စကားပြောခွက်ကို ပြန်တင်လိုက်ပြီး ဗီဗီယန်နှင့် လူးဝစ်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

ရွှေကုန်သည်

‘ဒီပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ်နှင့် သိပ်တွေ့ချင်နေပြီ၊ သူ့လက်ထဲမှာ ဖဲအဖွင့် ကြီးကြီး
တွေ ရှိနေပြီ ဆိုတော့လည်း သိပ်ဟုတ်လှပြီလို့ ထင်ချင် ထင်နေမှာ’

‘မင်း ကြည့်ရတာ သူနှင့် သွားချဲမယ့် ပုံစံပါလားကွ’
လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်က မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ စတားဒီးဗန်လို လူစားမျိုးမှာ တစ်နေရာရာမှာတော့
ပျော့ကွက် ရှိကို ရှိရမယ်၊ အထိ မှန်အောင်သာ လုပ်နိုင်မယ် ဆိုရင် ရောဂါ
ရသွားမှာပဲ၊ အဲဒါ တစ်ခုတည်းနှင့်တင် ကျေနပ်လောက်ပါပြီ’

ဗီဗီယန် အောဘက်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို လျှာ
နှင့် လျက်လိုက်၏။

‘ရှင် လုပ်တာ မမှားတန်ကောင်းဘူး ဆိုတာ သေချာတယ်နော်’

‘သိပ်ကို သေချာပါတယ် ချစ်ချစ်ရယ်၊ ထွက်ပြီးသား ဆင်စွယ် ဝင်တယ်
လို့ မရှိပါဘူး’

မက်က ရယ်လိုက်၏။

‘ဘာပဲပြောပြော ဒီအကြံကို စပေးတာက မင်း၊ ကိုယ်က ဟိုနား ဒီနား
မှာ နည်းနည်းလောက်ပဲ လိုက်ဖြည့်စွက်လိုက်တာ၊ ကံကောင်းမယ် ဆိုရင် အဲဒီ
ခွေးမသား တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားအောင် ကိုယ် လုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

‘ဆယ့်တစ်နာရီခွဲကျရင် ရတ်လက်ချ် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်’

ဂျွန် နစ်ကိုဆန်က စတားဒီးဗန်ကို သတင်းပို့လိုက်၏။

‘ကောင်းတယ်၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ဒါပါပဲ ဂျွန်’

ပြန်ထွက်သွားသော ဂျွန် နစ်ကိုဆန်အား စတားဒီးဗန်က စိုက်ကြည့်နေ
သည်။ စတားဒီးဗန်၏ မျက်လုံးများမှာ ဒေါသရောင် လွမ်းနေသည်။ သူက
အိုဝင် ရေနော်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

‘ရတ်လက်ချ် ဆိုတဲ့ ငတိက ဆာခါနာမှာ ရွှေတွင်း တူးခွင့် ရသွားတဲ့
အကောင်လေ၊ သူက ဒီကို လက်ဖြန့်တောင်းဖို့ လာမှာ၊ စောင့်သာ ကြည့်နေ’

‘သူနှင့် ခင်ဗျား ဆွေးနွေးတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာ မရှိစေချင်
ဘူး မဟုတ်လား’

‘ရှိစေချင်တယ်’

‘ကောင်းပါ့မလား စီဂျေ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားနှင့် သူ ဆာခါနာ အကြောင်း

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဆွေးနွေးချိန်မှာ ဘဏ္ဍာရေး ဒုတိယ ဝန်ကြီး ရှိနေတယ် ဆိုရင် ပြောစရာ တစ်ကွက် ရသွား...

ဘာပြောစရာ ရရမှာလဲကွ၊ ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားမှာပါ။ သူနှင့် ဟို မဟာရာဇာ အသေးစားကလေးဟာ ဘယ်လောက် ကြီးမားတဲ့ အင်အားစုကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရတယ် ဆိုတာကို သဘော ပေါက်သွားမှာကွ၊ သူ ဒူးထောက် သွားမှာပါ

ကျုပ် နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ မစ္စတာ ရတ်လက်ချ်

နစ်ကိုဆန်၏ အသံမှာ စက်ရုပ်သံ ပေါက်နေသည်။ သူသည် မက်အား အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတို့ကို ဖြတ်သန်း၍ ခုနစ်ဆယ့် နှစ်ထပ်တွင် ရှိသော ချယ်ယာမင်၏ ရုံးခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

အထဲကို ကျေးဇူးပြုပြီး ဝင်ပါ မစ္စတာ ရတ်လက်ချ်

စတားဒီးဗန်၏ သီးသန့် ရုံးခန်းမှာ ဧည့်သည်ကို တအံ့တဩနှင့် လန့်ဖျပ်သွားအောင် ခြိမ်းခြောက်ထားသည့် ပုံစံမျိုးပင်။ လူခြောက်ယောက်ကို ထမင်းကောင်းကောင်း ကျွေးနိုင်သော စားပွဲကြီးဆီသို့ ရောက်အောင် သစ်သားတုံးကလေးများအား အကွက် ဖော်၍ ခင်းထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပေ သုံးဆယ်ကျော်ကျော် လမ်းလျှောက်သွားရမည် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာ မက်သယူး ရတ်လက်ချ်ပါ

ဂျန် နစ်ကိုဆန်က မိတ်ဆက်ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။ ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်သည် ထိုင်ရာမှပင် မထချေ။ အိုဝင် ရေနော်မှန်း သိနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ထိုင်ရာမှ မထပါ။ တကယ့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာပါကလားဟု မက်ကတွေးမိ၏။

စတားဒီးဗန်၏ နှုတ်ဆက်သံနှင့် အိုဝင် ရေနော်အား မိတ်ဆက်ပေးသံတို့မှာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ဖြစ်သည်။ လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သမှု မပြုကြချေ။ စတားဒီးဗန်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော အိုဝင်၏ ညာဘက် နံဘေးမှ ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

ထိုင်ပါ ရတ်လက်ချ်၊ မင်း လာတဲ့ ကိစ္စက ဘာကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ် စ ဆွေးနွေးကြရအောင်

ကျေးဇူးပဲ

ရွှေကုန်သည်

မက်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ကုလားအုတ် တံဆိပ် စီး ကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်၏။

အိုဝင် ရေနော် တစ်ယောက် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ အရပ် ရှည်ရှည်၊ ပခုံး ကျယ်ကျယ်နှင့် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားသူ ဒီပုဂ္ဂိုလ် သည် တောင်းရမ်းရန် လာသူ မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

‘ကျုပ်က ဆာခါနာ အတွက် လာခဲ့တာပဲ’

နှာခေါင်းထဲမှ မီးခိုးများကို မျှဉ်းထုတ်ရင်း မက်က ပြောလိုက်၏။

စတားဒီးဗန်က သံယောင်လိုက်သည်။

‘ဆာခါနာ ဟုတ်လား၊ အေး ဟုတ်တာပေါ့၊ မိုင်ရာမိုင်းစ် ဆိုတဲ့ ငါ့ကုမ္ပဏီ အစား မင်းက ရွှေတွင်းတူးခွင့် ရသွားတယ်၊ အခု မင်းက အဲဒီ အခွင့်အရေး ကို လက်လွှဲရောင်းဖို့ လာတာပဲ ထင်ပါရဲ့’

‘ခင်ဗျား ထင်တာ မှားတယ်၊ ခင်ဗျားက ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်ရုံ တင်သာမက တောခြောက်တဲ့ လုပ်ငန်းကို တစ်ချိန်လုံး လုပ်နေပေမဲ့ ကျုပ်က တော့ အဲဒီ အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားမှာပဲ’

‘ငါသာဆိုရင် အသားလွတ် စွပ်စွဲတာမျိုး လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ရတ်လက်ချို၊ မိုင်ရာမိုင်းစ် ဆိုတာ ကမ္ဘာသိ ကုမ္ပဏီ၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း အဲဒီ ကုမ္ပဏီကို ငါက ပိုင်ဆိုင်သည့်တိုင်အောင် သူ့ဘာသာသူ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်၊ စီမံ ခန့် ခွဲရေး ဝန်ထမ်းတွေက ဥပဒေဘောင် အတွင်းက တရားဝင် လုပ်ကိုင်နေကြတာ’

‘တော်စမ်းပါဗျာ၊ မွန်စီယာ မိုက်ကယ် အောဘက် အပါအဝင် လူတချို့ ဆီက ကြားရတာနှင့်တော့ တလွဲစီပဲ’

စတားဒီးဗန်သည် ကြက်သေ သေသွားသော်လည်း ဣန္ဒြေ မပျက်အောင် ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။ သူနှင့် ရှိတ် နဆစ်တို့က မိုက်ကယ် အောဘက်ကို ပ ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်က ထိုအစီအစဉ်ကို ရိပ်မိသွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရန် တမင် သတင်း ပေးလိုက်ခြင်းပေလား။

‘မိုက်ကယ်က မင်းကို ဘာပဲပြောပြော’

မက်က တဟာဟား ရယ်လိုက်၏။

‘သူက ကျုပ်ကို တစ်လုံး တစ်ပါဒမှ မပြောပါဘူးဗျာ၊ သူနှင့် တွေ့တောင် မတွေ့ဖူးပါဘူး’

‘ဒါပေမဲ့ မင်း ပြောတော့’

‘ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား မလုံတဲ့ အိုး တုတ်မိုးရုံနှင့် အာနေတာပါ စတား

ဒီးဗန်ရယ်၊ ခင်ဗျားက အတင်း ကောက်ချက်ချနေတာ၊ ကျုပ် မကြာသေးခင်က ဘဏ် အတော် ခပ်များများဆီ ရောက်ခဲ့တယ်။ ဘဏ် အသိုင်းအဝိုင်း ဆိုတာ ကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပါ။ ခင်ဗျားတို့ စကား ပြောပြီ ဆိုရင် ပါးစပ် ဟ ရုံနှင့် အူ ဘယ်နှခွေ ရှိတယ်။ ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာကို အပေါင်းအသင်း တွေက သိကြတာပေါ့’

မက်သည် မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပြီး စတားဒီးဗန်၏ စားပွဲပေါ်ရှိ ပြာခွက် တွင် စီးကရက်ကို ထိုးချေရင်း ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

မက်က ဆက်ပြောသည်။

‘မကြာခင်က ရွှေတွေ နင်းဝယ်နေကြတယ်။ ဒီလိုဗျာ၊ ခင်ဗျားက ရွှေ တွေကို နင်းကန်ဝယ်ပြီး ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်လို့ တွေး ကြည့်ကြရအောင်။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုက ဆာခါနာမှာ ဘာကြောင့် ရွှေတွင်း တူးခွင့်ကို အတင်း အဓမ္မ လိုချင်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း အဖြေ ပေးပြီးသား ဖြစ်ရောပေါ့’

မက်က ပညာသားပါပါ ပြုံးလိုက်၏။

‘နောက် ခြောက်လ ခုနစ်လ အတွင်းမှာ ရွှေဈေးကွက်ထဲကို ဝင်လာမယ့် ရွှေအောင်စ သန်းပေါင်းများစွာက ရွှေဈေး ကမောက်ကမ ဖြစ်အောင် လုပ်ပစ် နိုင်တယ်’

အိုဝင် ရေနေော် တစ်ယောက် တံတွေး မျိုချမိ၏။ မက်သည် စတားဒီးဗန် ထင်ထားသည်ထက် အများကြီး ပိုသိနေသည်။ စတားဒီးဗန် ကိုယ်တိုင်ကမူ ခပ်တည်တည်ပင်။ သူက ပြောလိုက်သည်။

‘ဆာခါနာက ခုထက်ထိ ရွှေ မထွက်သေးပါဘူး’

‘ခုအထိ မထွက်သေးဘူး’

မက်၏ နှုတ်ဖျားတွင် စတားဒီးဗန် တစ်ယောက် တုန်လှုပ် ချောက်ချား သွားစေမည့် မုသား စကားများနှင့် မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်သော စကားများ အဆင်သင့် ရှိနေကြသည်။ သူက ခပ်တည်တည် ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ဒါပေမဲ့ သိပ် မကြာတော့ပါဘူးလေ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို နှာတစ်ဖျား နှင့် အနိုင် ရသွားပြီ စတားဒီးဗန်၊ ကျုပ် လိုချင်နေတဲ့ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံဖို့ ချေး ငွေကို ကျုပ် ချေးလို့ ရပါပြီ’

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု စတားဒီးဗန်က တွေးရင်း သူ့မျက်နှာမှာ သွေး ရောင် လွှမ်းသွားသည်။

ရွှေကုန်သည်

မက် ကိုယ်တိုင်လည်း သိပ် အားရ ကျေနပ်သွားသည်။ သူ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ စတားဒီးဗန်၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်အား ချေဖျက်ပစ်ရန်နှင့် သံသယစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာစေပြီး မစဉ်းမစား ဇွတ်လျှောက်လုပ်ခြင်းဖြင့် သူ၏ စီမံချက်များအား တစ်နည်းတစ်ဖုံ အထောက်အကူ ဖြစ်လာစေရေးပင်တည်း။

‘အတိုချုပ်ပြီး ပြောရရင်တော့ ကျုပ် ဒီကိုလာတာ ခင်ဗျား နားရွက်ကို တံတွေး ဆွတ်ဖို့ပဲ’

မက်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မတ်တတ် ရပ်သည်။ စတားဒီးဗန်က တားလိုက်၏။

‘ခဏ နေပါဦး ရတ်လက်ချ်’

ငါ့စကားကို သူ တကယ် ထင်သွားပြီဟု မက်က တွေးရင်း ခဏ ဆိုင်းလိုက်၏။ စတားဒီးဗန်က ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်လိုသော လေသံနှင့် စကားဆိုသည်။

‘ဒီလိုလေ၊ မိုင်ရာမိုင်းစ် ကုမ္ပဏီရဲ့ စီမံ ခန့်ခွဲသူတွေဟာ လုပ်သင့်တာထက် ပိုလုပ်ကြတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ကုမ္ပဏီတွေကို နိစ္စရူဝ လိုက်ကြည့်နေနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ’

ဆက်ပြော ဆက်ပြော ဟု မက် စိတ်ထဲက တွေးလိုက်၏။ စကား စကား ပြောပါများတော့ အမှား ပါလာတတ်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဆာခါနာမှာ ရွှေတွင်းတူးဖို့ ကိစ္စမှာတော့ နည်းနည်းလေး နိုင်လို မင်းထက် ရှိတယ် ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ မြောင် ပြောရရင်တော့ ကျုပ် အနေနှင့် မိုင်ရာမိုင်းစ် ကုမ္ပဏီက ရစေချင်တာပါပဲ၊ အဲဒီ ကုမ္ပဏီ အနေနှင့် မင်း ရှာတွေ့တဲ့ ရွှေတွင်းတွေကို တူးဖော်တဲ့ နေရာမှာ အများကြီး ပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်မှာ သေချာသလို ဆာခါနာ နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေ ပိုကောင်းလာအောင်လည်း ကူညီနိုင်မှာပါ၊ မိုင်ရာမိုင်းစ် ကုမ္ပဏီက မင်းနှင့် ဆာခါနာ အစိုးရကို အမျှတဆုံး ကမ်းလှမ်းချက်တွေနှင့် ဆွေးနွေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ’

မက်က ပြန်ဖြေသည်။

‘ပထမ ကိစ္စကို ပထမ စပြောသင့်တယ်၊ ခင်ဗျားက ကမ်းလှမ်းချက်တွေ အကြောင်း စမပြောခင် ခင်ဗျား တပည့်သားမြေးတွေ လုပ်ထားတဲ့ နယ်မြေ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ အငြင်းပွားမှု ကိစ္စကို ဘယ်သူက ပြန်ထိန်းချုပ်ပေးမှာလဲ’

‘မင်းက ဘာတွေ သောက်ရမ်း လျှောက်ပြောနေတာလဲ’

အိုဝင် ရေနေော်က မအောင့်နိုင် မအည်းနိုင် ဝင်ပြောမိသော်လည်း စကား
ဒီးဗန်၏ ခပ်တည်တည် အကြည့်ကြောင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။ စကားဒီးဗန်က
ဖြေလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ အိန္ဒိယက ဆာခါနာ နယ်မြေ တချို့ကို ရလိုတယ် ဆိုတဲ့
ကိစ္စ ကြားလိုက်မိတယ်၊ အေးလေ ကျုပ်က သာမန်လူ တစ်ယောက် ဆိုတော့
ဘာကိစ္စကိုမှ အာမ မခံနိုင်ပေမဲ့ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝါရှင်တန်က တချို့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေနှင့် ဆွေးနွေးပေးပါ့မယ်’

‘ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါလို လူမျိုးလား’

‘အဲဒါဆိုရင် သိပ် အဆင် မြင့်လွန်းသွားပြီ၊ နောက်တစ်နည်း ပြောရရင်
နယူးဒေလီနှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ သံတမန်ရေးရာ ကိစ္စတွေမှာ ထုံးစံအတိုင်း
ဖြစ်သင့်တယ်လို့’

‘ကဲ ကဲ ထားပါတော့လေ’

မက်က သူ့စကားကို ဝင်ဖြတ် ပြောလိုက်ပြီး မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။

‘ကျုပ် ခုနက ပြောခဲ့သလိုပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘဏ်အရာရှိတွေဟာ တစ်ခါ
တလေကျရင် ပြောရင်းနှင့် စကားထဲက ဇာတိ ပြလာတတ်ကြတယ်’

မက်က သူ့ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

‘ကျုပ် ဒီကို ရောက်နေတာ ဆယ့်ခြောက်မိနစ်တိတိ ရှိသွားပြီ၊ ဒီအတော
အတွင်း ကျုပ် ကြားခဲ့ရသမျှ ကောလာဟလတွေနှင့် သံသယ ဖြစ်စရာတွေကို
အတည်ပြုလို့ ရသွားပြီ၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားနှင့် ဘဏ္ဍာရေး ဒုတိယ ဝန်ကြီး
မစ္စတာ အိုဝင် ရေနေော်ကို လူမိုက် စကား ပြောခဲ့ရတော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က
လူတကာကို ခေါင်းပုံဖြတ်ဖို့ချည်း ကြီးစားနေကြတဲ့ လူတွေ၊ ကဲ ခုတော့ ကိုယ့်
ပေါင် ကိုယ်လှန် ထောင်းရစ်ကြပေတော့’

သူက အလွန် အလွန် စက်ဆုပ် ရွံရှာသော အမူအရာမျိုးနှင့် တံခါး
ပေါက်ဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။
အင်တာကွန် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်စဉ် စကားဒီးဗန်၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့်
ညစ်ပုပ်ပုပ် ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်နေသည်။ အင်တာကွန်ထဲမှ အသံ ထွက်လာ၏။

‘နစ်ကိုဆန်ပါ စီဂျေ’

‘နားထောင်၊ ရတ်လက်ချ်က သူ လိုချင်တဲ့ ငွေကို ချေးလို့ ရသွားပြီလို့
ပြောတယ်၊ ဘယ်သူက သူ့ကို ချေးလိုက်သလဲ ဆိုတာ စုံစမ်းပြီး ငွေမချေး
ဖြစ်အောင် လုပ်၊ ဘယ်လိုနည်းနှင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မချေးဖြစ်အောင် လုပ်’

စတားဒီးဗန်သည် အင်တာကွန် ခလုတ်မှ လက်ရုပ်လိုက်ပြီး အိုဝင် ရေနေကို ဒေါသနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ အိုဝင် ရေနေက မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်၏။

‘ရတ်လက်ချ်က ကိုဖိုးသိ ဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို’

စတားဒီးဗန်က ဝင်ပြောသည်။

‘နှုတ်မပိတ်နိုင်ဘူးလားလို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား၊ ကြိုးစားပြီးပြီ၊ တစ်ကြိမ်မက နည်းပေါင်းစုံနှင့် လုပ်ပြီးပြီ၊ ခု အထိတော့ ဒီငတိ ကံကောင်းနေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီငတိ ကံဆိုးချိန် ရောက်သည် အထိ တို့က ဆက်ကြိုးစားနေမှာပါ’

စတားဒီးဗန်၏ မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သာမန် အသားရောင်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ၏။

‘လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့ကို တခြား နည်းတွေနှင့် ဒုက္ခ ပေးရအောင် ဥပမာ’

‘တချို့ ကိစ္စတွေကို မင်း လုပ်နိုင်မှာပါ အိုဝင်၊ မင်း ဝါရှင်တန်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်၊ ရတ်လက်ချ်ရဲ့ အမြတ်ခွန် ပေးဆောင်မှု အနေအထားကို အသေးစိတ် စုံစမ်းခိုင်း၊ စီအိုင်အေနှင့် အက်ဖ်ဘီအိုင်ကလည်း ဝင်စစ်ဆေးအောင် မင်းက သက်ဆိုင်ရာကို ကြိုးဆွဲ၊ သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး သုံးလို့ ရမယ့် ကိစ္စ တစ်ခုခု တွေ့လာရရင် သူ့အပေါ် အဲဒါနှင့် သုံးပြီး အရေးယူစေချင်တယ်’

မက်သည် သူ့အိမ်ခန်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်လာခဲ့၏။ သူနှင့် စတားဒီးဗန် တွေ့ဆုံပွဲမှ ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ကိစ္စ အဝဝကို ကြိုတင် မျှော်မှန်းထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူက ဗီဗီယန်နှင့် လူးဝစ်ကို ပြောပြလိုက်၏။

‘သူတို့က ဝါရှင်တန်မှာ ရှိတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေ အေဂျင်စီတွေနှင့် ကိုယ့်ကို လိုက် စုံစမ်းတော့မှာ၊ ဒီနေ့က သောကြာနေ့ ဆိုတော့ တနင်္လာနေ့ မနက်အထိ ဘာမှ မည်မည်ရရ အလုပ် ဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်လောက် ကျရင် ကိုယ် ဒီနိုင်ငံ အပြင်ဘက် ရောက်နေမှ ဖြစ်မယ်၊ ကဲလူးဝစ်၊ ခပ်ကြာကြာ နေရမယ့် ခရီး အတွက် အထုပ်အပိုး ပြင်ပေတော့’

ဗီဗီယန်က မေးလိုက်သည်။

‘ရှင်က ဆာခါနာကို တန်းမသွားဘူး မဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း၊ အင်္ဂလန်ကို ပြန်မယ်၊ ပြီးမှ ဥရောပကို သွားမယ်၊ ကိုယ် ပစ္စည်း ပစ္စယတွေ ဝယ်ပြီး ဆာခါနာကို လေယာဉ်နှင့် ပို့ဖို့ စီစဉ်ရဦးမယ်’

မောင်မြင့်ကြွယ်

မက်က တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်၏။

‘ကိုယ့် ပိုက်ဆံတွေကို ဒီနိုင်ငံ ပြင်ပမှာ အပ်နှံထားခဲ့တာ တော်တော် လေး ကံကောင်းသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံတွေကို ချက်ချင်း ထပ်ပို့ပစ်ဖို့ လိုသေးတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ ခုလို ကသောကမျော ဖြစ်နေရတာလဲ’

‘တနင်္လာနေ့ မနက်ကျရင် အိုဝင် ရေနော်နှင့် ဘဏ္ဍာရေး ဌာနက ကိုယ့် ပိုက်ဆံ မှန်သမျှကို ထိန်းချုပ်ထားဖို့ နည်းလမ်း ရှာတွေ့သွားကြမှာ ချစ်ချစ်ရဲ့ ဗီဇီယန်က ပြောလိုက်သည်။

‘မက်၊ ကျွန်မလည်း ရှင်နှင့် အတူတူ လိုက်ခဲ့ချင်တယ်’

‘ဗစ်’

‘ရှင် နားချလို့ အပိုပဲ၊ ကျွန်မက ရှင့်ဘောင်းဘီစကို ဆွဲပြီး နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေမှာ’

လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။

‘ငါလည်း သူ့လိုပဲ မက်၊ ငါ့မှာ ခြေထောက်တု တပ်ထားရသည်ပဲ ဖြစ်စေ မင်း ထပ်ငှားမယ့် လူတွေလောက်တော့ တတ်နိုင်ပါသေးတယ်’

မက်သည် သူတို့ နှစ်ဦး၏ မျက်နှာပေါ်မှ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားပုံများကို သတိ ထားမိသည်။ သူ ငြင်းနေလို့လည်း မရတော့ပြီ။ ပို၍ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်မှာ သူ့အနေနှင့် ကျေးဇူး တင်မိသည်သာမက ဝမ်းပင် သာမိသည် ဆိုခြင်းပင်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ်တို့ သုံးယောက်စလုံး အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ပြီး သွားကြတာပေါ့၊ ကဲ ကဲ နဖူးက ချွေး ခြေမ ကျအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာထားရတဲ့ ငွေကလေး အမြတ်ခွန်ဌာန လက်ထဲ ရောက်မသွားအောင် ကြိုးစားပါရစေဦး’

သူက စကားပြောခွက်ကို မပြီး ဒိုင်ခွက်ကို လှည့်လိုက်၏။

မက် တစ်ယောက် သောကြာနေ့ တစ်ညနေလုံး ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ သူပိုင် ငွေများကို ဇူးရစ်ချ်ရှိ ဘဏ်သို့ သံကြိုးနှင့် လွှဲပို့ရန် ကိစ္စနှင့် ပွဲစားထံမှ အစုရှယ်ယာ လက်မှတ်များအား ပြန်ယူရန် ကိစ္စတို့ကို စီစဉ်နေရသည်။

မက်သည် နူးရော့ခ်မှ သူ့ရှေ့နေနှင့် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဆွေးနွေးပြီးနောက် ဆာခါနာမှ ရလာသည့် ဆယ့်ရှစ်ပေါင် လေးသော ရွှေတုံးကြီးကို ဘဏ် အာမခံ သေတ္တာထဲ၌ ထည့်ထားသည်။ ထိုရွှေတုံးကြီးကို ဟိုဟိုဒီဒီ သယ်ယူသွားပြီး အကောက်ခွန် ဌာနနှင့် ပြဿနာ ဖြစ်ရမည်ကို မလိုလားသောကြောင့်ပင်တည်း။

လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်နှင့် ဗီဗီယန် အောဘက်တို့ကလည်း ကသောကမျော အလုပ် ရှုပ်နေကြသည်။ စနေနေ့ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ သယ်ဆောင် သွားမည့် ပစ္စည်း အဝဝကို ထုပ်ပြီးပိုးပြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ အိမ်ခန်းကို သော့ ခတ်လိုက်ပြီးနောက် တိုက်ခန်း ကြီးကြပ်ရေး အဖွဲ့အား သူသည် ခပ်ကြာကြာ ခရီး ထွက်ရန် ရှိကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

ထိုနေ့ ညတွင်ပင် မက်၊ ဗီဗီယန်နှင့် ဟာနန်ဒက်တို့သည် ဝန်ပို ပေါင် ငါးရာကျော်နှင့်အတူ လန်ဒန်သို့ ထွက်ခွာမည့် ဘီအိုအေစီ ဘိုးရင်း ၇၄၇ လေ ယာဉ်ကြီးနှင့် လိုက်ပါသွားကြသည်။

မက်သည် ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်မှ သူ တည်းခိုနေကျ အခန်းကျယ်ကြီးကို ငှားရမ်းလိုက်သည်။ လူးဝစ် ဟာနန်ဒက် အတွက် တစ်ယောက်ခန်း တစ်ခန်း ငှားပေးသလို နာမည်ရင်းနှင့်ပင် တည်းခိုသော ဗီဗီယန် အတွက် လူမြင်ကောင်း အောင် တစ်ယောက်ခန်း တစ်ခန်း ငှားပေးသည်။

မက်က ရှင်းပြလိုက်၏။
'မင်းနှင့် ကိုယ် လန်ဒန်မြို့ပေါ်မှာ မြောင် အတူတူ တွဲနေကြတယ် ဆို

တာ မင်း အဖေ မသိသေးဘဲနှင့်တောင် မင်းနှင့် မင်းအဖေ ကြားမှာ စိတ် ဝမ်း ကွဲနေကြတယ် မဟုတ်လား’

အခြေအနေမှာ မက် ထင်ထားသည်ထက် ပိုမို ဆိုးရွားသည်။ တနင်္ဂနွေ နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဗီဗီယန်သည် သူ့ဖခင်ထံ သွားရောက် လည်ပတ်သည်။ ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်သို့ တစ်နာရီ အတွင်း ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည့် ဗီဗီယန်သည် သွေး မရှိတော့သလို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည့်အပြင် ငိုပင် နေချေသေးသည်။

ဗီဗီယန်က မက်ကို ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မ သွားကို မသွားသင့်ပါဘူးလေ၊ ဖေဖေ သဘောထားက သူ ရှင့် ဆီကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး ရှင့်အိမ်ခန်းမှာ ကျွန်မ ရှိနေတာကို သိကတည်း က ကျွန်မကို သမီး အဖြစ်ကကော အောဘက် မိသားစုဝင် အဖြစ်ကပါ စွန့် လွှတ်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ’

မက် တစ်ယောက် အရှိုက်ကို အထိုးခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ မက်က အထစ် အထစ်နှင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဗစ်၊ ကိုယ် သူနှင့် ဆွေးနွေးရင်ကောကွာ’

ထို့နောက် ပြုံးခနဲ ပြောချလိုက်၏။

‘ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြမယ် ဆိုရင်ကော’

‘မဖြစ်ဘူး’

ဗီဗီယန်က ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်မတို့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောကြရအောင် မက်ရယ်၊ ရှင့်နှင့် ကျွန်မဟာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လက်ထပ်ကြဖို့ အတွက် သိပ်မသေချာကြသေး သလို အဲဒီကိစ္စကြောင့် ဒက်ဒီဘက်က ဘယ်လိုမှ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်က ဂျူး မဟုတ်ဘူးလေ၊ အောဘက် မျိုးနွယ်က ဂျူးလူမျိုး၊ အောဘက် မိသားစုတွေဟာ ဂျူး မဟုတ်သူတွေနှင့် လက်ထပ်လေ့ မရှိတဲ့ အပြင် ချစ်တာ ကြိုက်တာမျိုးလည်း မရှိကြဘူး၊ သူက ကျွန်မကို စွန့်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ကျွန်မက မှုလိုရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူက ကျွန်မ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို ထုပ်ပိုးခိုင်းပြီး ဂိုထောင်ကို ပို့ထားလိုက်ပြီ’

မက် ပြောစရာ စကားလုံး ရှာမရတော့ပါ။ ဗီဗီယန်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မတော့ ခု လောလောဆယ် ရှင့်ဆီမှာ သောင်တင်နေပြီ’

နောက်ဆုံးတွင် ပြုံး၍ ရယ်၍ ရနိုင်သေးကြောင်း ဗီဗီယန် သိသွားသည်။

ရွှေကုန်သည်

မက်သည် ဗီဗီယန်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီးနောက် ပြောလိုက်၏။

‘မင်းကို ကိုယ် ချစ်ပါတယ် ဗစ်ရယ်’

တနင်္လာနေ့ နံနက်တွင် မက်သည် ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီသို့ သွားခဲ့သည်။ ထိုဘဏ်တွင် မက် အပ်နှံထားငွေ ဒေါ်လာ တစ်သိန်းကျော် ရှိ ပြီး ရှိသမျှငွေ အားလုံးကို ဆွစ်ဇာလန် ဘဏ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုသည်။ သူက ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့် မတောင်းတော့ဘဲ ဘဏ်မှ အရာရှိငယ် တစ်ယောက်နှင့်သာ စီစဉ် ဆောင်ရွက်သည်။ လိုအပ်သော စာရွက် စာတမ်း မှန်သမျှကို ရေးသား ပြုစု၍ ပြီးစီးသွားသောအခါ သူ ပြန်လာခဲ့၏။

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်နှင့် ဆယ်နှစ်ကြာ သိကျွမ်းခဲ့ရမှု၊ လုပ်ငန်း သဘော အရ ဆက်ဆံခဲ့ရမှုတို့သည် ဤတွင် နိဗ္ဗိတံပြီ ဖြစ်၍ သူ့ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက် လဲ့လဲ့ ဝမ်းနည်းမိသည်။

မက်နှင့် ဗီဗီယန်သည် ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို အောက်မေ့ တသသည့် အနေ နှင့် နှင်းဆီ ခန်းမဆောင်ထဲတွင် နေ့လယ်စာ စားကြ၏။ ထိုခန်းမဆောင်ထဲ၌ သူတို့ နှစ်ဦး ပထမဆုံး အကြိမ် စတင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဗီဗီယန်က မေးလိုက်သည်။

‘စားသောက်ပြီးရင် ကျွန်မကို ရှင့်အခန်းဆီ တန်းခေါ်သွားမှာလားဟင်’ မက်က ပြုံးလိုက်၏။

‘ကိုယ်တို့ အတွက် အချိန်တွေ အများကြီး ရှိနေသားပဲကွယ်၊ ဒီကနေ့ တစ်နေ့လုံးနှင့် တစ်ညလုံးလုံး ဆိုပါတော့’

သို့သော် မက်၏ အတွေး မှားယွင်းသွားသည်။ ကော်ဖီ သောက်နေကြစဉ် တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်သူ ပေါ်လာ၏။ မက်သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး ဧည့်ခန်း တွင် ရှိသော တယ်လီဖုန်းဆီသို့ သွားရောက် နားထောင်သည်။

‘ရဲမှူး သောမတ် ကတ်ခဲလန်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား’ မက် မှတ်မိပါ၏။ ရဲမှူး ကတ်ခဲလန်သည် ရာဖင် ကာလ်စီ အသတ် ခံရမှု၌ လာရောက် စုံစမ်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

‘ကျုပ် ဒီမြို့ကို ရောက်နေပြီ ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတာ မြန်လှချည်လား’ ကတ်ခဲလန်၏ လေသံကတော့ ခပ်ပျော်ပျော်ပင်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေး ဌာနမှာ ခင်ဗျား နာမည် ပေးထားတယ်လေ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ယူကေကို လာတိုင်း ကျုပ်ဆီကို အကြောင်းကြားကြတာပေါ့၊ နာရီဝက် အတွင်း ကျုပ် လာခဲ့မယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားဘက်က ကန့်ကွက်စရာများ ရှိသေးသလား’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျုပ် ဒီမှာပဲ ရှိမှာပါ ရဲမှူးကြီးရယ်’

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လာမည့် ဘေးကို ပြေးတွေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်သည်ဟု မက်က တွေးလိုက်၏။

မက်က စကားပြောခွက်ကို ပြန်တင်လိုက်ပြီး ဗီဗီယန်ထံ ပြန်လာခဲ့ သည်။

‘ဆောရီးပဲ ချစ်ချစ်ရယ်၊ ဒီညနေ ညက ဇာတ်လမ်းမျိုး ပြန်ကလို့ မဖြစ် သေးဘူး၊ လူတစ်ယောက် ကိုယ့်ဆီ လာတွေ့လိမ့်မယ်၊ ကိုယ် သူနှင့် တစ်ဦး ချင်း တွေ့မှ ဖြစ်မှာ၊ မင်း နာမည်နှင့် ငှားထားတဲ့ အခန်းဆီကိုသာ သွားပေရော၊ သူ ပြန်သွားမှပဲ မင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်’

မက် တည်ခင်း ဧည့်ခံသော အရက်ကို သောမတ် ကတ်ခဲလန်က လက်ခံသည်။

‘မင်္ဂလာပါဗျို့’

ကတ်ခဲလန်က ပြုံးပြရင်း

‘ခင်ဗျား အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲသေးပဲကိုး’

‘ခင်ဗျားက တခြား ဘယ်လိုများ မျှော်လင့်ထားလို့လဲ’

‘ပြောတတ်ဘူးလေ၊ ဒီလိုဗျာ၊ တချို့ တချို့သော နေရာဌာနတွေက စိတ် ဝင်စားစရာ သတင်းတွေ ကျုပ်တို့ဆီ အကြောင်း ကြားလာကြတယ်၊ ဥပမာ ရာဖင် ကာလ်စီဟာ ဆာခါနာက ကုန်သည် မဟုတ်ဘူး၊ သူက နန်းတော်စောင့် တပ်က ဗိုလ်မှူး၊ မဟာ ရာဂျာကြီးက ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လွှတ်လိုက် တာ၊ ခင်ဗျား အသတ် မခံရအောင် ဆိုပါတော့’

‘ချီးမှပဲ’

‘ဒီမှာ ရတ်လက်ချို၊ ခင်ဗျားနှင့် မဟာ ရာဂျာကြီး ပတ်ပတ်လည်မှာ အင်မတန် ယုတ်မာပြီး အင်အား ကြီးတဲ့ ရန်သူတွေ ရှိနေတယ်’

မက်သည် ကုလားအုတ် တံဆိပ် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း စဉ်း စားခန်း ဝင်နေသည်။

ရွှေကုန်သည်

‘ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကလည်း သာမန် ရဲသား တစ်ယောက် မဟုတ်နိုင် ပါဘူးလေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကတ်ခဲလန်’

‘စည်းကမ်းအရ ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ် သာမန် ရဲသားလို့ပဲ ပြောရမှာပါ’
ကတ်ခဲလန်က အရက် ဖန်ခွက်ကို ကုန်အောင် မော့ချလိုက်၏။

‘အရက်မူးနေတဲ့ အချိန် အပါအဝင် ဆိုပါတော့ဗျာ’

မက်က ဖန်ခွက် နှစ်လုံးထဲသို့ ဝီစကီ နောက်ထပ် ငှဲ့ထည့်ပေးပြန်၏။
ကတ်ခဲလန်သည် သာမန် ရဲသား တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်၊ ဗြိတိသျှ အစိုးရ ၏ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီများနှင့် လက်တွဲ ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်သည်။

ကတ်ခဲလန်က ပြောလိုက်၏။

‘မေးခွန်း သုံးခွန်း မေးမယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လန်ဒန်ကို ဘာကိစ္စနှင့် ရောက်လာ တာလဲ၊ ဒီကနေ ဘယ်ကို သွားမလဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဆာခါနာကို ပြန်မှာလား’

‘အဖြေတွေကို ခင်ဗျား ချက်ချင်း လက်ငင်း ကြားရစေမယ်၊ ကျုပ်က မိုင်းတွင်းတူး အလုပ်သမား ကောင်းကောင်းတွေနှင့် မိုင်းတွင်းတူး ကိရိယာတွေ ကို အင်္ဂလန်နှင့် ဥရောပမှာ လာရှာတာ၊ ပြီးရင် ကျုပ် ဆာခါနာကို ပြန်မယ်’

‘အဲဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်လေ’

ကတ်ခဲလန်က ဝီစကီကို မော့ချလိုက်၏။

‘ဒီတော့ ခင်ဗျားက မိုင်းတွင်းတူး အလုပ်သမားတွေ လိုက်ရှာနေတယ် ပေါ့၊ စစ်တပ်ထဲမှာ လုပ်ဖူး ကိုင်ဖူးတဲ့ အပြင် ကျောက်မီးသွေးနှင့် ကြေးနီ မိုင်းတူး လုပ်ငန်းမှာ အတွေ့အကြုံ ရှိတဲ့ လူ၊ အာရှတိုက် အကြောင်း တစေ့ တစောင်း နားလည်ထားတဲ့ လူ၊ ပြီးတော့ လေယာဉ်မောင်း လိုင်စင် ရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား လုပ်ငန်းမှာ သုံးလို့ ဖြစ်နိုင်မလား’

ဒုက္ခပါပဲဟု မက်က တွေးလိုက်၏။ သောမတ် ကတ်ခဲလန်ထံတွင် ဝန် ထုပ် ဝန်ပိုး ဖြစ်နေသော အလုပ်လက်မဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် ရွှေယောက်ဖ တစ်ယောက် ရှိနေဟန် တူ၏။ သူက လက်ဆင့် ကမ်းလိုက်လို ဟန် တူသည်။ မက်က စိတ်မပျံ့တပါနှင့် ဖြေလိုက်၏။

‘ကျုပ်က သူ့ကို သဘော တွေ့ချင်လည်း တွေ့မှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သူနှင့် တွေ့ပြီး စကား ပြောဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်ဗျာ’

ကတ်ခဲလန်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ လုပ်လေ၊ ကဲ ပြောလေဗျာ’

မောင်မြင့်ကြွယ်

မက် တစ်ယောက် ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက်များ ဖိတ်စဉ်လုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက’

‘ကျုပ် ဆိုလိုတာက ကျုပ် အပေါ်မှာ တော်တော်ကလေး ဩဇာ တိက္ကမ ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တချို့က ဆာခါနာ နိုင်ငံကို လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံ တစ်ခု အဖြစ် မြင်လိုကြတယ်။ ဆာခါနာဟာ သူ့နိုင်ငံ အတွက် အကျိုးကျေးဇူး ရှိစေမယ့် နည်းနှင့် ရွှေတွင်း တူးဖော်ခွင့် ရသင့် ရထိုက်တယ်လို့ သူတို့က ယုံကြည်ထားကြတယ်။ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျားဟာ ပြိုင်ဘက်တွေထက် ပိုပြီး သင့်လျော်တဲ့လူ ဆိုတာ သူတို့က လက်ခံကြတယ်။ ပြီးတော့လည်း ကျုပ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ရှိနေတဲ့ အရည်အချင်း မျိုးစုံကြောင့် ခင်ဗျားနှင့် မဟာ ရာဂျာကြီးအတွက် ကျုပ်ဟာ အသုံး တည့်လိမ့်မယ်လို့ သူတို့က ယူဆကြသဗျ’

မက်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အင်္ဂလန်က ဆာခါနာ မြေပေါ်မှာ အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနေနှင့် ပြန်ပြီး ခြေကုပ်ယူချင်ပြန်လို့လား’

‘လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေက အတိတ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပြီ။ ကျုပ် အလုပ် တာဝန်ကတော့ ခင်ဗျားနှင့် မဟာ ရာဂျာကြီး အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲဖို့၊ မဟာ ရာဂျာကြီးရဲ့ ဩဇာ အာဏာ တည်မြဲစေဖို့နှင့် ရွှေတွင်း တူးတဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ခင်ဗျားကို ရိုးရိုးသားသား ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ပါပဲ’

ကတ်ခ်လန် အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မက် စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေသည်။ သို့ရာတွင် တကယ်လို့ သူက အမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောသည့်တိုင်အောင် သူနှင့် လက်လှမ်းမီအောင် နေတတ်ဖို့တော့ လိုပေလိမ့်မည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကို ငှားလိုက်ပြီ၊ အဲဒီ နောက်တော့ကော’

‘ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေကို ဒီမှာ လုပ်နေကျ ကိုင်နေကျပါ။ ဌာနတွေမှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဖိုင်တွေဟာ အလိုလို ပျောက်ကွယ် သွားကြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားက အသင့် ဖြစ်ပြီ ဆိုရင် ခင်ဗျား ငှားထားတဲ့ အလုပ်သမား တစ်ယောက် အနေနှင့် ကျုပ်က ခင်ဗျား ခိုင်းတာကို နာခံပြီး ခင်ဗျား ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း သွားပါ့မယ်၊ ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပါ့မယ်’

မက်နှင့် ကတ်ခ်လန်တို့သည် နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့် ဆွေးနွေးကြ၏။ သူ တွေးထင်ထားသည်ထက် ပိုကြာသွားသည်။ ကတ်ခ်လန် ထပြန်သည့် အချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းက မြည်လာပြန်၏။ သူ ဘာကိစ္စနှင့် ကြာနေသနည်းဟု

ရွှေကုန်သည်

တွေးပြီး ဗီဗီယန်က ဆက်လိုက်သော တယ်လီဖုန်းဟု သူ ယူဆလိုက်သည်။ သူက စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး 'ခဏနော်' ဟု ပြော၍ စကားပြောခွက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။

သူက ကတ်ခဲလန်ကို တံခါးဝ အထိ လိုက်ပို့ပြီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

'ဒီတစ်ပတ် မကုန်ခင် ခင်ဗျားနှင့် ပြန်ဆက်သွယ်ပါ့မယ်'

မက်က တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ဆီသို့ ပြန်လာ၍ ပြောလိုက်သည်။

'ဟေး ဆောရီးပဲကွာ'

'မစ္စတာ မက်သယူး ရတ်လက်ချ်ပါလား ခင်ဗျာ'

ဗီဗီယန် မဟုတ်ချေ။ အသံက ယောက်ျားသံ။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူပါလိမ့်'

'ကျုပ် နာမည် အလန် လီယိုပိုးပါ မစ္စတာ ရတ်လက်ချ်'

ဒုက္ခပါပဲဟု မက်က တွေးလိုက်မိ၏။

'ကျုပ် ဧည့်ခန်းမထဲ ရောက်နေပါပြီ၊ ခု ကိစ္စဟာ ထုံးစံ မဟုတ်မှန်း တင်စီးတာမျိုးမှန်း ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သုံးလေး မိနစ်လောက် အချိန်ရမယ် ဆိုရင်'

'တင်စီးတယ်လို့ သဘော မထားပါဘူးဗျာ၊ အပေါ်သာ တက်ခဲ့ပါ'

မက်သည် တယ်လီဖုန်း ခလုတ်ကို ပြန်နှိပ်လိုက်ပြီးနောက် ဗီဗီယန်၏ အခန်းသို့ ဆက်သွယ်လိုက်၏။

'ကိုယ် ခုထက်ထိ ပြောဆိုနေရတုန်းပဲ ချစ်ချစ်ရယ်၊ နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက် ထပ်စောင့်ပါဦး'

မက်က အလန် လီယိုပိုးနှင့် တွေ့ရမည့် ကိစ္စကို တမင် မပြောဘဲ ချို့ထားလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ တွေ့ဆုံပွဲမျိုးမှာ မိတ်ပျက်ပွဲလည်း ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

အလန် လီယိုပိုးသည် လန်ဒန်ရှိ ကုန်သည်ကြီးများ၏ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှု ပုံစံအတိုင်း ဝတ်ဆင်လာသည်။ ရှေးဆန်သော မီးခိုးရင့်ရောင် ဝတ်စုံ၊ လိုက်ဖက်ညီသော အပေါ်ဝတ် ကုတ်ကျီရှည်၊ သံပရာခွံ သက္ကလတ် ဦးထုပ်ကလေးနှင့်

မောင်မြင့်ကြွယ်

သေသေသပ်သပ် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် လိပ်ထားသော ထီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်လာ၏။ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရာတွင်လည်း ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်မှုမှာ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်သည့် ဆုပ်ကိုင်အားထက် မပို။ အလန် လီယိုပိုးက သူသည် အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီရှည်နှင့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ရလောက်သည် အထိ ကြာမြင့်အောင် နေမည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး အပေါ်ဝတ် ကုတ် အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကို မချွတ်တော့ချေ။

မက်က အလန် လီယိုပိုးကို အကဲခတ်ရင်း ကိုယ့်အရင် ပန်းဦး ပန်ရသူပါ ကလားဟု တွေးလိုက်မိ၏။

အလန် လီယိုပိုးသည် သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ကျစ်လျစ်မှု ရှိသော အားကစားသမား တစ်ဦး၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ အရပ်မှာ ငါးပေ ဆယ့်တစ်လက်မခန့် ရှိသဖြင့် မြင့်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း မက်ထက် သုံးလက်မခန့် အရပ် နိမ့်သည်။ သူ့အသက်မှာ သုံးဆယ့် လေးနှစ် ရှိသော မက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက နှစ်ဆယ့် ရှစ်နှစ် နှစ်ဆယ့် ကိုးနှစ်ခန့်သာ ရှိပုံရပြီး ရွှေရောင် ဆံပင်နှင့် ရုပ်ရည် ချောမောသူ ဖြစ်သည်။ မက်က ပဋိသန္ဓာရ ပြုလိုက်၏။

‘ထိုင်ပါဗျာ၊ တစ်ခွက် တစ်ဖလား ချီးမြှင့်ပါဦးလား’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

အလန် လီယိုပိုးသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူ့ အမူအရာက ကြာကြာ နေမည့်ပုံ မပေါ်။ သူက မက်ကို ခဏ ကြာအောင် လေ့လာနေသည်။

‘ခင်ဗျားကို အနှောင့်အယှက် ပေးရတဲ့ အတွက် ကျုပ် တောင်းပန်ပြီး ပါပြီ၊ ကျုပ် အခု ဒီကို ကျုပ်ကိစ္စနှင့် လာတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ရှင်းချင်ပါတယ်၊ ဆာ ဒေးဗစ် အတွက် လာတာပါ’

‘သူက ခင်ဗျားကို ကျုပ်နှင့် လာပြောခိုင်းလိုက်လို့လား’

‘မဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ သူက အဲဒါမျိုးနှင့် ပတ်သက်လာရင် သိပ် မာနကြီးတဲ့ လူ၊ ဒါပေမဲ့ ဗီဇီယန် တစ်ယောက် သူ့ဆီက သွေးကွဲပြီး ခွဲဆင်းသွားတဲ့ အတွက် ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ် ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ ဒါကြောင့် တကယ်လို့များ ကျုပ်က ကြားဝင်ပေးလို့ ရမယ် ဆိုရင်’

မက်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောချလိုက်၏။

‘နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ် ဆာ ဒေးဗစ်နှင့် သိခဲ့ ကျွမ်းခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော် ပါပြီ၊ ဆာ ဒေးဗစ်ဟာ အကင်းပါးတယ်၊ မျှတတယ်၊ နားလည်မှု ရှိတယ်၊

ရွှေကုန်သည်

ဦးနှောက် ရှိသလို အသည်းနှလုံးလည်း ရှိတဲ့ တကယ့် လူတော် တစ်ယောက်လို့ ကျုပ် အမြဲပဲ ယူဆခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ သွေးကွဲတယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ သူလုပ်တဲ့ ကိစ္စ၊ ဗီဇီယန်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်တမ်းကျ တော့ ဒီလူဟာ နားလည်မှု ကင်းမဲ့တဲ့လူ၊ သောက်ရှက် ကြီးသူ၊ တစ်ယူသန် တစ်ဇွတ်ထိုးသမားကြီး ဆိုတာ ပေါ်လောကြီး ပေါ်လာတော့တာပဲ’

‘ဒီကိစ္စမှာ မစ္စတာ ရတ်လက်ချ်၊ မျိုးဆက်ပေါင်း များစွာ ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာက အမြစ် တွယ်လာတဲ့ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို ခင်ဗျား နားလည် သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘မဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဘာသာတရား ရှိတဲ့ လူ မဟုတ် ဘူး။ ဘယ်ဘာသာမှ မကိုးကွယ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလွန်အကျွံ အယူသီးတဲ့ အဆင့် အထိ ရောက်မလာဘူး ဆိုရင် တခြား ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ် ပိုင်ခွင့်ကို ကျုပ်က အင်မတန် လေးစားပါတယ်’

‘အောဘက် ဆွေမျိုးစုဟာ ဂျူးမျိုးနွယ်...’

‘အဲဒီတော့ကော ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ဒီကိစ္စကို ပြောင်းပြန် လှန်ပြီး ရှုထောင့် အသစ်က ချဉ်းကပ် သုံးသပ် ကြည့်ရအောင်။ တကယ်လို့များ မလိုတမာစိတ် ရှိပြီး ကျပ်မပြည့်တဲ့ ဦးနှောက် ပိုင်ရှင် ဂျူး လူမျိုး မဟုတ်သူ တစ်ယောက် ယောက်က သူ့သားသမီးတွေကို ဂျူးတွေနှင့် မပေါင်းနှင့် ခပ်ဝေးဝေး ရှောင် လို့များ သွန်သင်မိခဲ့ရင် အဲဒီ လူဟာ ရဟူဒီတွေကို မုန်းတီးတဲ့လူ၊ တစ်ယူသန် တစ်ဇွတ်ထိုး စသည်ဖြင့် နာမည်မျိုးစုံ တပ်တော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့သမီးက ဂျူး မဟုတ်သူ တစ်ယောက်နှင့် ချစ်မိလို့ ဆာ ဒေးဗစ်က သူ့သမီးကို စွန့်ပစ် လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အဓိပ္ပာယ်က တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်။ ဝေါခနဲ မိုးပေါ်က ကျလာသလို အနှစ်သာရ လုံးဝ မပါတဲ့ ဘာသာရေး ထုံးတမ်းစဉ်လာတဲ့’

‘ခင်ဗျားက ရှင်းတာကို ရှုပ်အောင် လုပ်နေတာကိုး’

‘အဲဒီလို ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော နောက်ထပ် ဆုံးဖြတ်ဖို့ ဆိုတာ ကတော့ ကျုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဗီဇီယန် ကျုပ်နှင့် အတူတူ ရှိစေချင်တယ်လို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ တကယ်လို့ ပြင်ဆင် ဆုံးဖြတ်ရမယ် ဆိုရင် ဆာ ဒေးဗစ် ဒါမှမဟုတ် ဗီဇီယန်ကပဲ ဆုံးဖြတ်ရတော့မှာ။ သူ့ကို ဒါမှမဟုတ် ဗီဇီယန်ကို သွားပြောပေါ့ဗျာ’

‘ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့ရော ကျုပ်ကပါ’

‘အေးပါ။ ကျုပ် သိပါတယ်။ သိပ် မာန ကြီးကြတယ်ပေါ့’

မောင်မြင့်ကြွယ်

အလန် လီယိုပိုးသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ သူက ခဏ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး မက်နှင့် မျက်နှာချင်း ပြန်ဆိုင်လိုက်သည်။

‘ကျုပ် စကား တစ်ခွန်းပဲ ပြောစရာ ကျန်ပါတော့တယ် မစ္စတာ ရတ်လက်ချ်။ နောက်ဆက်တွဲကလေး ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားကို လူပုဂ္ဂိုလ် တချို့က တော်တော်ကလေး မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီ လူတွေကို ကျုပ်က ကြည့် မရပေမဲ့ ခင်ဗျားနှင့် ပတ်သက်လာရင်တော့ သူတို့နှင့် ကျုပ်ဟာ တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်းပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကတိ တစ်ခု ပေးခဲ့မယ်။ သူတို့က ခင်ဗျား ကို ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း လုပ်တဲ့ ကိစ္စ မှန်သမျှမှာ ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ဝင် ကူညီမယ် ဆိုတာပဲ’

အလန် လီယိုပိုး ပြန်သွားလေပြီ။ မက်သည် တယ်လီဖုန်း ရှိရာသို့ အပြေး အလွှား သွား၍ ဗီဗီယန်ထံ ဆက်သွယ်လိုက်၏။

‘ဟေ့ ကိုယ် မင်းဆီကို မိနစ်ဝက် အတွင်း ရောက်အောင် ဆင်းလာခဲ့မယ်။ မင်းဆီ ရောက်မှ ထပ်စောင့် မနေပါရစေနဲ့ကွာ’

မက်သည် အလန် လီယိုပိုး လာသွားသည့် ကိစ္စကို ထိုအချိန်အတွင်း သော် လည်းကောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် သော်လည်းကောင်း ဖွင့်ဟ ပြောပြ ခြင်း မရှိပါချေ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် ရွှေဈေးသည် လန်ဒန် ဈေးကွက်၌ ၁၇၈ ဒေါ်လာ အထိ ထိုးတက်သွား၏။

မက် ရတ်လက်ချိက သူသည် မဟာ ရာဂျာကြီးနှင့် ဆက်သွယ်ရန် အချိန် တန်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူက ရေဒီယို ကြေးနန်းစာကို ဂရုတစိုက်နှင့် သီကုံး ရေးသားလိုက်သည်။

လိုအပ်သော စက်ကိရိယာများနှင့် ကျွမ်းကျင် လုပ်သားများအား ရှာဖွေ စုဆောင်းဆဲ။ ကန်တက်သို့ လေယာဉ်နှင့် လျင်မြန်စွာ တင်ပို့ မည်။ ဆာဂီရီအား မကြာမီ တူးဖော်နိုင်မည်။ ရှေ့ပြေး အဖွဲ့နှင့် အတူ ရှေ့အပတ် သို့မဟုတ် ဆယ်ရက် အတွင်း အရောက် လာရန် စီစဉ်ဆဲ။ မကြာမီ မိုးတိမ်မည်းကြီးများ ပြိုကွဲသွားပါလိမ့်မယ်။

မက်သည် ရေဒီယို သံကြိုးစာကို သာမန် နည်းလမ်း အတိုင်း ဆက်သွယ် ပေးပို့လိုက်သည်။ ဆာခါနာသို့ ပေးပို့သော ရေဒီယို သံကြိုးစာ မှန်သမျှသည် အိန္ဒိယမှ တစ်ဆင့် ပို့ပေးရလေ့ ရှိကြောင်း သူ သိသည်။ ၎င်းအပြင် အိန္ဒိယ နိုင်ငံရှိ မိုင်ရာမိုင်းစ် ကုမ္ပဏီ၏ လက်ကိုင်တုတ်များကလည်း သိရှိနိုင်ဖွယ် ရှိ သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ ပို့လိုက်သော ရေဒီယို သံကြိုးစာသည် စတားဒီးဗန် လက်ထဲသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ရောက်ရှိသွားမည်ဟု သူ ယုံကြည်ထားသည်။

သူ့အထင် မှန်ပါသည်။

မက်က သူ ငွေချေး၍ ရပြီဟု ဆိုသည့် ကိစ္စကို စတားဒီးဗန် ယုံကြည် သွားသည်။ သို့သော် မည်မျှပင် ကြိုးစား၍ စုံစမ်းစေကာမူ မက်အား ချေးငှား သူကို စုံစမ်း၍ မရနိုင်သောကြောင့် မက်က ခပ်တည်တည်နှင့် အကြောင်ရိုက် သွားတာလားဟု တွေးမိပြန်သည်။

နာရယန်ထံသို့ ပေးပို့လိုက်သော သံကြိုးစာ ကော်ပီ တစ်စောင်သည် စတား ဒီးဗန်ထံ ရောက်ရှိသွားပြန်၏။ သံကြိုးထဲ၌ ပါသော ယုံကြည် စိတ်ချမှု အပြည့်

အဝ ရှိနေသည့် လေသံမှာ မက် ပြောသွားသည့် စကားကို ထောက်ခံလျက် ရှိသည်။ သူက မိုက်ကယ်နှင့် ရှိတ် နဆစ်တို့အား ဆက်သွယ်ပြီး တယ်လီဖုန်း နှင့် ဆွေးနွေးပွဲ လုပ်သည်။

စတားဒီးဗန်က ရေဒီယို သံကြီးစာကို ဖတ်ပြလိုက်၏။

‘ရတ်လက်ချ်က မဟာ ရာဂျာကြီးကို လိမ်ပြောမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခု ဆိုရင် ရွှေတွင်း စတူးဖို့ အချိန် နည်းနည်းတော့ ကြာလိမ့်မယ်၊ သူ့လုပ်ငန်း သိပ် တိုးတက်မှု မရှိသေးခင် တို့က သူ့ကို တားဖို့ လိုမယ်၊ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဆာခါနာမှာ ရွှေတွင်းတွေ တွေ့ပြီ ဆိုရင် ရွှေဈေး ကျချင် ကျသွားနိုင်တယ်၊ ဒီ တော့ သတင်း ပျံ့သွားပြီး ရွှေဈေး မကျခင် အမြတ် ရနိုင်သလောက် ရအောင် ယူဖို့ လိုမယ်’

မိုက်ကယ် အောဘက်က သဘော တူလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အခု ကျုပ်တို့ လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ရွှေ သုံးပုံတစ်ပုံကို စိတ်ချ လက်ချနှင့် တစ်နေရာရာကနေ ပြန်ရောင်းပစ်လို့ ရပါတယ်’

ရှိတ် နဆစ်က ဝင်ပြောသည်။

‘ဈေးတော့ ကျမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခု ကျုပ်တို့ ဝယ်ထားတဲ့ ပျမ်းမျှ ဈေး ထက်တော့ လျော့နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရတ်လက်ချ်ကို ဖယ်ရှားပြီးပြီ ဆိုရင် ဒါမှမဟုတ် ဆာခါနာကို အိန္ဒိယက ထုံး သုံးချက် တားနိုင်ပြီ ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အနေနှင့် ရွှေ ပြန်ဝယ်နိုင်ပြီပေါ့’

ပါတနာ သုံးဦး ပါဝင်သော ဆင်ဒီကိတ်က ရွှေများကို ဈေးကွက်တွင် ချရောင်းလေရာ ရှေ့လာမည့် အပတ်တွင် ဒေါ်လာ နှစ်ဆယ် အထိ ဈေးကျ သွားစေခဲ့လေသည်။

မက် ရတ်လက်ချ်ဘက်က လှမ်းလိုက်သော ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းမှာ စိတ်ဓာတ် စစ်ဆင်ရေး စစ်ပွဲတွင် စတားဒီးဗန် အတွက် ကြက်သီးမွှေးညင်း အနည်းငယ် ထသည်က လွဲ၍ မည်သို့မျှ မဖြစ်လောက်ကြောင်း သူ သိပါသည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးထံ သူ ပို့လိုက်သော ရေဒီယို သံကြီးတွင် ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် လိမ်ညာ လှည့်ဖြားမှုများ ပါဝင်သွားကြောင်း သူ သိပါ၏။ ရတ် လက်ချ် တစ်ယောက် ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ဆယ်ကို ချေးငှား၍ ရခဲ့ပြီဟု မဟာ ရာဂျာကြီး တွေးထင် သွားပေလိမ့်မည်။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မဟာ ရာဂျာ

ရွှေကုန်သည်

ကြီးအား သူကိုယ်တိုင် ရှင်းပြရမည် ဖြစ်ပြီး သဘောပေါက် နားလည်ပါစေဟု သာ ဆုတောင်းရတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် ဒေါ်လာ သန်း နှစ်ဆယ် ချေးငှား၍ ရခဲ့ပြီ ဆိုသော သတင်းသည် သတင်းမှားပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဆာ ခါနာ တစ်နိုင်ငံလုံး၌ ပျံ့နှံ့သွားပေလိမ့်မည်။ ဤသတင်းကား နာရယန်၏ ဘုန်းတန်ခိုး အရှိန်အဝါအား ပိုမို မြင့်မားစေမည် ဖြစ်သလို အပုပ် ချနေသူ များ အပေါ်တွင်လည်း အနိုင် ရစေလိမ့်မည်သာတည်း။

အကယ်၍ မက်သည် ဒေါ်လာ သန်း နှစ်ဆယ်ကို ချေးငှား၍ ရရှိခဲ့ပါ က ရွှေတွင်း တူးဖော်ရေး လုပ်ငန်းကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ် သည်။ ယခုမူ သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေ ဒေါ်လာ နှစ်သန်းနှင့် ဗီဗီယန်က အတင်း အဓမ္မ လွှဲပေးထားသော ဒေါ်လာ ခုနစ်သိန်းခွဲသာ ရှိသည်။ နည်းပါးလှသော ရန်ပုံငွေကလေးနှင့် ဆိုပါက သူ့ အစီအစဉ်များ၏ လုပ်ငန်း ပမာဏကို လျှော့ချ ပစ်ရတော့မည်သာတည်း။

ယခု ရှိသော ရန်ပုံငွေနှင့်သာ ဆိုပါက ဆာခါနာတွင် လေယာဉ်ကွင်း အသစ် တစ်ကွင်း သို့မဟုတ် နှစ်ကွင်းသာ ဆောက်လုပ်နိုင်မည်။ ထိုလေယာဉ် ကွင်းများ၏ ပြေးလမ်းများမှာ ကျဉ်းမြောင်းပြီး တိုတောင်းမည် ဖြစ်သလို ညီ ညာအောင် လမ်းခင်းနိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် လေယာဉ်ကြီးများ အဆင်း အတက် ပြုလုပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ တစ်ဖန် လေယာဉ်ငယ်လေးများကိုသာ အသုံးပြုရမည် ဖြစ်သောကြောင့် လေးလံ ကြီးမားသော စက်ကိရိယာများကို ဆာခါနာသို့ လေယာဉ်ဖြင့် သယ်ဆောင်လာရန် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်တော့ချေ။ မိုင်းတွင်း တူးရာတွင် သုံးသော အသေးဆုံး အပေါ့ပါးဆုံး စက်ကိရိယာများ နှင့် ဆောက်လုပ်ရေး စက်ကိရိယာများကို လိုက်လံ ရှာဖွေရတော့မည် ဖြစ် သည်။ သို့တိုင်အောင် အဆိုပါ စက်ကိရိယာ အများစုကို တစ်စစီ ဖြုတ်၍ သယ်ဆောင် လာရမည် ဖြစ်ပြီး ဆာခါနာသို့ ရောက်မှ ပြန်လည် တပ်ဆင်၍ အသုံးပြုရမည်သာတည်း။

မက်၏ တွက်ကိန်း အရ အင်္ဂလန်နှင့် ဥရောပမှ ဒါဂျီလင် အထိ လေ ယာဉ်ကြီးများကို စင်းလုံး ငှားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ဒါဂျီလင်သို့ အရောက်တွင် ကန်တက် လေဆိပ်၌ ဆင်းနိုင်သော လေယာဉ်ငယ်များနှင့် သယ်နိုင်သော အရွယ် ပမာဏ အထိ ပစ္စည်းများကို အပိုင်းပိုင်း အစစ ဖြစ်အောင် ဖြုတ်ပြီး ထုပ်ပိုးရဦးမည် ဖြစ်သည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရမည် ဆိုပါက အကုန်အကျ ပိုမို များပြားလာမည် သာတည်း။

မက်က လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်ကို ပြောလိုက်သည်။

‘စတားဒီးဗန် အုပ်စုရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အိန္ဒိယက ဆာခါနာကို တမင် ဒုက္ခ ပေးနေတာ၊ ဒီတော့ ဒါဂျီလင်က တစ်ဆင့် ပို့ပေးမယ့် ပစ္စည်းတွေကို မကြာ ကြာအောင် ဗျူရိုကရက် နည်းမျိုးစုံနှင့် နှောင့်ယှက်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ချောချောမောမော ဖြစ်အောင် ပေးဖို့ ကမ်းဖို့ အတွက် ဒေါ်လာ တစ်သိန်း လောက် သတ်သတ် ဖယ်ထားရဦးမှာ’

လူးဝစ်က ပြန်မေးသည်။

‘အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို နီပေါက တစ်ဆင့် ဘာဖြစ်လို့ မသယ်သလဲ၊ ကတ် မန္တူး လေဆိပ်မှာ လေယာဉ်ကြီးတွေ ဆင်းတက်နေကြတယ်လေ’

မက်က ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် ပြန်ဖြေ၏။

‘ပိုမထူးပါဘူးဗျာ၊ ကတ်မန္တူးက ကန်တက်ကို သွားရမှာက ပိုဝေးသေး တယ်၊ အခု ကျုပ်တို့က ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် သုံးမယ့် လေယာဉ်လေးတွေဟာ ဓာတ်ဆီကို ပိုတင်သွားရမှာ ဆိုတော့ စက်ကိရိယာ အတွက် နေရာ ပိုနည်းသွား လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူ လုပ်ပြီး ဒါဂျီလင်က တစ်ဆင့် သွား ရတော့မှာပဲ’

‘သူတို့ကို ဖိအား ပေးလွန်းတဲ့ အတွက် နယူးဒေလီမှာ ရှိတဲ့ နိုင်ငံရေး သမားတွေက လာဘ် မစားရဲဘူး ဆိုရင်ကောကွာ’

‘ဒီမှာ လူးဝစ်၊ လူ့ဘဝမှာ ကျုပ် လက်တွေ့ သိလာရတဲ့ သင်ခန်းစာ တစ်ခု ရှိတယ်၊ ဘယ်နိုင်ငံရေးသမား မဆို လာဘ်ထိုးလို့ မရနိုင်တဲ့ အဆင့် အထိ ဘယ်တော့မှ ရောက်မသွားဘူး၊ သူတို့လုပ်မယ့် ပုံစံက ဈေးကို ပိုမြင့်ပြီး တောင်းတာမျိုးပါပဲဗျာ’

သာမန် အရပ်သား တစ်ဖြစ်လဲ သောမတ် ကတ်ခဲလန်သည် ချက်ချင်း ဆို သလိုပင် ဗီဗီယန် အောဘက်၊ လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်တို့နှင့် အလွမ်း သင့်သွား ကြသည်။ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် အသက် လေးဆယ် တစ်ဝိုက်တွင် ရှိပြီ ဖြစ်သော ကတ်ခဲလန်တွင် စိတ်ရှည်မှုနှင့် သည်းညည်း ခံတတ်သော အမူအရာ ရှိသည် သာမက ရိုးသားမှု အပြည့်အဝ ရှိသည်ကိုလည်း ခံစား သိရှိနိုင်သည်။

ရွှေကုန်သည်

ဗီဗီယန်က မက်ကို ပြောပြသည်။

‘ရှင့်အနေနှင့် သူ့မျက်နှာ သူ့မျက်လုံးတွေကို အကဲခတ်လိုက်ရုံပါပဲ၊ သူ့ ရုပ်ရည်က အင်္ဂလန်က ဟမ်းဖရီး ဘိုဂတ် လိုလို၊ သူဟာ ကိုလိုနီ အင်ပိုင်ယာ ထူထောင်ဖို့ အတွက် ရှေ့တန်းကို အလွတ်ခံရတဲ့ လူစားမျိုး၊ ဒါပေမဲ့ ဟန်ကြီး ပန်ကြီး အမှုအရာမျိုးတော့ မရှိရှာဘူး၊ သူ့မှာ ဟာသ ရှိတယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေ ထဲမှာ ကြင်နာမှု တရားတွေကို တွေ့နေရတယ်’

လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်ကလည်း ချီးကျူးသည်။

‘ကျည်းထဲ ကျပ်ထဲ ရောက်ပြီ ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်မှာ ရှိသင့်တဲ့ လူဟာ ကတ်ခ်လန်လို လူစားမျိုးပဲ၊ မင်း အရွေး သိပ်တော်တယ်၊ ဘယ်လိုများ ရှာ တွေ့လာခဲ့တာလဲ’

မက်က ညာလိုက်၏။

‘သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီက တစ်ဆင့် သူ့နာမည်ကို ကြားဖူးခဲ့တာ ပါဗျာ’

ကတ်ခ်လန်၏ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်နှင့် တကယ့် အဖြစ်မှန်တို့ကိုမူ လျှို့ဝှက် ထားရဦးမည်သာ။

မက်နှင့် ကတ်ခ်လန် အကြားတွင် တွမ်ဟု နာမည်ကို အဖျားဆွတ် ခေါ် သည် အထိ ရင်းနှီးလာကြ၏။ ကတ်ခ်လန်သည် သူ ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း အရည်အချင်း မျိုးစုံ ရှိသူ ဖြစ်သည်။ မိုင်းတွင်း လုပ်ငန်း ဘက်တွင်လည်း အတွေ့အကြုံ မနည်းလှချေ။

သူက မက်ကို ရှင်းပြသည်။

‘ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားလို မိုင်းတွင်း အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် က လမ်းလွဲသွားတယ်’

‘ဗြိတိသျှ အစိုးရရဲ့ သစ္စာတော်ခံ အမှုထမ်း ဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါတော့’

‘အဲဒီလိုပဲ ဆိုကြပါစို့ဗျာ၊ တစ်နေ့ကျရင် ခင်ဗျားကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်း ပြပါဦးမယ်’

မက်၏ ရန်ပုံငွေ နည်းပါးမှုက အစစ အရာရာကို ခြိုးခြံ ချွေတာရန် အကြောင်း ဖန်လာသည်။ မက် ကိုယ်တိုင် ငွေ အရင်းအနှီး နည်းပါးသော တစ်သီးပုဂ္ဂလ အဖြစ် စတင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် နည်းနည်းနှင့် ကျဲကျဲ ဝိုင်းသည့် အလုပ်ကို နားလည် တတ်ကျွမ်းသည်သာ။

လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်သည် မက် ရတ်လက်ချ်လောက် အတွေ့အကြုံ မများ

သော်လည်း မက်ကဲ့သို့ ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်တွင် မိုင်းတွင်း လိုက်တူးဖူးသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သောမတ် ကတ်ခ်လန်ကမူ သူတို့ နှစ်ယောက်ထက် အစစအရာရာ သာသည်။ မှတ်ဉာဏ် ကောင်းသည်။ အပေါင်းအသင်း ကျယ်ပြန့်သည်။ တွမ် ကတ်ခ်လန်က သူ့အစွမ်းအစကို ချက်ချင်း ပြတော့သည်။

ဆာခါနာတွင် မြေတူးစက် မရှိ။ ဝယ်ရမည့် စက်ပစ္စည်းထဲတွင် မြေတူးစက်မှာ အဓိက ကျသည်။ လမ်းဖောက်ရန်နှင့် လေယာဉ်ကွင်း ဆောက်ရန် အနည်းဆုံး သုံးလုံးလောက် လိုမည်။ လက်ရှိ သုံးစွဲနေကြသော မြေတူးစက်များမှာ ဈေးကြီးလှသလို ဒါဂျီလင်မှ ကန်တက်သို့ သယ်ရာတွင် အလွန် လေးလံလှသည်။ ထို ပြဿနာကို တွမ် ကတ်ခ်လန်က ဖြေရှင်းပေးလိုက်၏။

၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် စူးအက် တူးမြောင်းကို အီဂျစ်က ပြည်သူပိုင် သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ပြဿနာ ဖြစ်ပွားစဉ်က လေယာဉ်ဖြင့် အလွယ်တကူ သယ်ဆောင်နိုင်သော မြေတူးစက် အသေးစား နှစ်ရာကို ဗြိတိသျှ အစိုးရက မှာကြားလုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ ထိုမြေတူးစက်လေးများမှာ ပန်ကာ နှစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ဖြင့် သယ်ယူသွားနိုင်ပြီး လေထီးနှင့် ချပေးနိုင်သော မြေတူးစက် အငယ်စားများ ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း၌ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်၏ ပမာဏကို လျှော့ချခဲ့သည့် အပြင် စက်ကိရိယာ အသစ်များကို ပြောင်းလဲ သုံးစွဲခဲ့သောကြောင့် ပိုမိုမောက် ကုန်လှောင်ရုံ၌ မြေတူးစက် အလုံး တစ်ရာငါးဆယ် လက်ကျန် အဖြစ် ရှိနေသည်။

ထိုမြေတူးစက်များမှာ မက်၏ လုပ်ငန်း အတွက် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်သည်သာမက ပိုလျှံ ပစ္စည်း အဖြစ် ရောင်းချမည်ဟု ကြေညာ ထားသည်မှာ ကာလ အတော် ကြာခဲ့လေပြီ။

‘ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနက ကျုပ်နှင့် သိတဲ့ လူဆီကို တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်မယ်’

မြေတူးစက် ခြောက်လုံးကို ဒေါ်လာ ငါးထောင်ဖြင့် ဝယ်ယူရန် စီစဉ်လိုက်ကြသည်။

ထိုငွေပမာဏမှာ လက်ရှိ ဈေးကွက်တွင် ရောင်းချနေသော မြေတူးစက် တစ်လုံး တန်ဖိုး၏ တစ်စိတ် တစ်ဒေသမျှသာ ကုန်ကျသည်။ သို့သော် အစိုးရက ပြဋ္ဌာန်းထားသော လျှောက်လွှာ ပုံစံပေါင်း မြောက်မြားစွာတွင် ဖြည့်စွက်ရေးသွင်း၍ လျှောက်လွှာ တင်ကြရ၏။

တစ်ခါ ဗီဗီယန် အောက်သည် လျှပ်စစ် လက်နှိပ်စက် တစ်လုံးကို

ရွှေကုန်သည်

အိပ်ခန်းသို့ ပို့ခိုင်းလိုက်ပြီး ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် ရိုက်နှိပ်နေပြန်ရာ မက် တစ်ယောက် တအံ့တဩ ဖြစ်ရပြန်၏။

မက်၊ ဗီဗီယန်၊ ဟာနန်ဒက်နှင့် ကတ်ခ်လန်တို့သည် တစ်ဦးကို တစ်ဦးက အထောက်အကူ ပြုရင်း လက်တွဲ၍ တက်ညီလက်ညီ ဆောင်ရွက်နေကြသည်။

အစိုးရက ပြဋ္ဌာန်းထားသော လျှောက်လွှာ ပုံစံများတွင် ဗီဗီယန်က လက်နှိပ်စက်နှင့် ရိုက်၍ ဖြည့်သွင်း ပြီးစီးသွားသော တစ်ညတွင် လူးဝစ် ဟာနန်ဒက် တစ်ယောက် မက်၏ အိပ်ခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဟာနန်ဒက်သည် ဆာခါနာမှ မက် ယူလာခဲ့သော ကောင်းကင် ဓာတ်ပုံများကို အချိန်ယူ၍ စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူက မက်ကို မေးလိုက်၏။

‘မင်း ပြောတဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဆိုရင် အရင်ကလို အခြေစိုက်စခန်း တစ်ခု ဖွင့်ပြီး အဲဒီကမှ ဆာဂီရီကို မြေပြင်က တစ်ဆင့် ခြေကျင် သွားမယ်ဆို ဟုတ်ရဲ့လား’

‘အစီအစဉ်ကတော့ အဲဒီ အတိုင်းပဲ’

‘မင်း ပြောပုံ အရကတော့ အဲဒီ တောင်တွေနားမှာ လေယာဉ်ပျံ ဆင်းဖို့ နေရာ မရှိဘူး ဆို’

‘လူးဝစ်၊ အဲဒီ ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ အထပ်ထပ် အခါခါ လေ့လာပြီးပါပြီ၊ ရှိကို မရှိပါဘူး’

‘ငါကတော့ မင်းလို တထစ်ချ မပြောချင်ဘူး’

ဟာနန်ဒက်သည် ဆာဂီရီ ရွှေတောင်ကြီး အနားသို့ ချဉ်းကပ်ရာ မြေပြင် အနေအထားကို ရိုက်ကူးထားသည့် ကောင်းကင် ဓာတ်ပုံများအား မြေပုံပြန်ဆွဲထားသည့် မြေပုံကြီးကို ဖြန့်လိုက်၏။

လူးဝစ်က လက်နှင့် ထောက်ပြသည်။

‘မင်း ဟောဒီ ချောက်ကမ်းပါးကြား အတိုင်း လိုက်သွားပြီး ဒီတောင်ကြားကို ရောက်လာတယ်၊ မင်းက အဲဒီ တောင်ကြားကို ကျော်ဖြတ်ပြီး တောင်ခြေရင်းမှာ ရှိတဲ့ မြစ်ကမ်းနံဘေးကို ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီမှာ နန်းမြေသိုက်ကို တွေ့တာပဲ၊ အဲဒီလို မဟုတ်လား’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လို ပြောချင်လို့လဲ’

‘တို့ အဲဒီ တောင်ကြားထဲကို ရဟတ်ယာဉ်နှင့် တစ်ခါတည်း တန်းဆင်းလို့ မရဘူးလား’

‘လေ တိုက်ခတ်မှုနှုန်းနှင့် လေစီးကြောင်းတွေ အနေအထား အရ ဆိုရင် အဲဒီ တောင်ကြားထဲကို ဆင်းမယ့် ရဟတ်ယာဉ်ဟာ ပထမတန်းစား ဖြစ်ဖို့ လိုမယ်။ အဲဒီ ရဟတ်ယာဉ်မျိုးကို ငှားလို့ မရဘူး။ ဝယ်ရမယ် ဆိုရင်လည်း သန်းနှင့် ချီပြီး ပေးရလိမ့်မယ်’

‘အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်ရည် ရှိတဲ့ (STOL)* ပြေးလမ်းတိုသုံး ပီလေး တပ်စ်လို၊ ဘီဗာလို လေယာဉ်မျိုး ဆိုရင်ကောကွာ’

‘စဉ်းကို မစဉ်းစားနှင့်။ အဲဒီ တောင်ကြားထဲမှာ မြေညီညီ ဆိုလို့ ကော် ဇော တစ်ချပ် ခင်းစရာ နေရာတောင် မရှိဘူး။ ပြီးတော့လည်း ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေက လမ်းပေါ်မှာ အလုံးရေ ကိုးသန်းလောက် ရှိလိမ့်မယ်’

‘ဖောက်ခွဲရေး လုပ်ငန်းမှာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတချို့ရယ်။ ခုနက ကျောက်ခဲ တွေကို ဖောက်ခွဲပစ်မယ့် ဒိုင်းနမိုက်တွေရယ်။ မြေတူး မြေညှိစက် တစ်စီးရယ် ဆိုရင် ပြေးလမ်း အတွက် လမ်းရှင်းပေးနိုင်မှာပေါ့’

‘ခင်ဗျားတော့ သွေးလေ ချောက်ချားနေပြီ ထင်တယ်။ အဲဒီ မြေတူးစက် ကို မြည်းတွေ လားတွေပေါ်မှာ တင်ပြီး သယ်သွားလို့ မရဘူးဗျ’

‘ဦးနှောက် မသုံးတာက မင်းကွ မက်ရ၊ လူတွေကို မြေပြင် ခရီး အတိုင်း အရင်လွတ်ပြီး ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေကို ဒိုင်းနမိုက်တွေနှင့် ခွဲခိုင်း။ မင်း အခု ဝယ်နေတဲ့ မြေတူးစက်တွေဟာ လေထီး တပ်သားတွေနှင့် အတူတူ လေ ယာဉ်ပေါ်က ချပေးနိုင်အောင် လုပ်ထားတဲ့ စက်တွေ။ တို့အနေနှင့် ကုန်ပစ္စည်း ချတဲ့ လေထီးတွေ ရအောင်ရှာ၊ မြေတူးစက်ကို ဘီဗာ လေယာဉ်နှင့် တင်၊ ပြီး တော့မှ တောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲကို လေထီးနှင့် ချပေး။ အဲဒီမှာ ကြိုရောက်နေတဲ့ လူတွေက တစ်ပတ်လောက် အတွင်းမှာ မြေညှိပေးနိုင်မယ်။ ဒါဆိုရင် STOL တစ်စီးဟာ ကနေဒီ လေဆိပ်မှာလို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ဆင်းလာနိုင်မှာပဲ’
မက်က ဟာနန်ဒက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ကျုပ် တော်တော် ညံ့သေးတာပဲ။ ကျုပ်က အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ မတွေးမိ ပါလိမ့်’

ဒီကိစ္စမှာ အင်မတန် အဖိုးတန်သော စိတ်ကူး ဖြစ်သည်ဟု မက် တွေးမိ သည်။ အကယ်၍ လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်၏ အကြံပေးချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်၍ ရခဲ့သော် အချိန်ကုန် လူပုန်းမှုမှ များစွာ သက်သာပြီး ဆာဂီရီ၏ ခြေ

* STOL = short take-off and landing

ရွှေကုန်သည်

ရင်းတွင် ရှိသော တောင်ကြား လွင်ပြင်သို့ တိုက်ရိုက် ဆင်းသက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ပြေးလမ်းတိုဆင်း လေယာဉ်ပျံသည် လေးပင်သော ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးများကို တင်၍ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဆင်းတက်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဆင်းသည့် တက်သည့် အခါတိုင်း အန္တရာယ် ရှိမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် ဤလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံး၏ အကောင်အထည် ဖော်မှု နှုန်းထားမှာ အလွန် လျင်မြန်လာမည် ဖြစ်ပြီး ရွှေတွင်းများမှ တူးဖော်၍ ရရှိသော ရွှေများကို ကန်တက်သို့ တိုက်ရိုက် သယ်ယူနိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ယခင်ကမူ ရွှေတွင်းမှ ရွှေများကို ဝန်တင် မြည်း၊ ဝန်တင် လား အုပ်စုနှင့် အခြေစိုက် စခန်းသို့ ဆယ်ရက် ကြာအောင် သယ်ဆောင်လာရပြီး အခြေစိုက် စခန်းမှ လေယာဉ်နှင့် ကန်တက်သို့ သယ်ရလိမ့်မည်ဟု တွက်ချက် ထားခဲ့သည်။

လေယာဉ်နှင့် တိုက်ရိုက် သယ်ယူနိုင်မည် ဆိုပါက သယ်ပို့ရမည့် အချိန်မှာ နှစ်နာရီမျှသာ ကြာတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စမှာ စီမံကိန်း အနေအထား၌သာ ရှိသေးကြောင်း မက် ကောင်းကောင်းကြီး သိပါ၏။

သူကိုယ်တိုင် အင်္ဂလန်မှာပင် ရှိနေသေးသည်။ ပစ္စည်းများကို ပထမဦးဆုံး အခေါက် အဖြစ် ဒါဂျီလင်သို့ မတင်ပို့နိုင်ခင် ဝယ်ရ ခြမ်းရမည့် အလုပ်တွေ၊ စတင် လုပ်ကိုင်ရမည့် ကိစ္စတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိနေသေးသည်။ ထို့နောက် ဆာဂီရီမှ ရွှေ တစ်အောင်စကို တူးဖော်၍ မရခင် လုပ်ရ ကိုင်ရမည့် ကိစ္စများမှာ အနုမတူပင်တည်း။

လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်၏ စိတ်ကူးကို သောမတ် ကတ်ခ်လန်အား နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ပြောပြသောအခါ ကတ်ခ်လန် အထူး စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

‘ကျုပ်တော့ သိပ်ကို စိတ်ဓာတ် တက်ကြွသွားပြီ၊ ဝန်ကြီး ဌာနတွေရဲ့ ပိုလျှံ ပစ္စည်း ကက်တလောက်တွေထဲမှာ ကျုပ်တို့ အတွက် အဖိုးတန် ရတနာတွေ ရှိကို ရှိရမယ်’

ရှိပါပေသည်။

ကတ်ခ်လန်သည် အစိုးရ ဌာနများ၊ ဗျူရီများနှင့် အေဂျင်စီများထံ ဆက်သွယ်သည်။ နှစ်ရက် အတွင်းမှာပင် ဝယ်၍ ခြမ်း၍ ရနိုင်မည့် ပိုလျှံ ပစ္စည်း

မောင်မြင့်ကြွယ်

စာရင်းကို ရရှိလာ၏။ သူက စာရင်းထဲမှ အချို့ အဝက်ကို မက်၊ ဗီဗီယန်နှင့် လူးဝစ်အား ဖတ်ပြသည်။

‘မြေတူးစက်တွေကို အဆင်သင့် ထုပ်ပိုးပြီးသား ရလိမ့်မယ်၊ ပစ္စည်း ချတဲ့ လေထီး အသစ်ကျပ်ချွတ်တွေကိုလည်း တစ်ခုကိုစတာလင် ပေါင် သုံး ဆယ်နှင့် လိုသလောက် ဝယ်လို့ ရမယ်၊ ဟောဒီမှာ ရှာတွေ့လာတာ တစ်ခု၊ လူခြောက်ယောက်စာ ယာယီ တဲအိမ်ကလေးတွေ၊ ဖြုတ်လို့ တပ်လို့ ယူလို့ လွယ်တယ်၊ ရာသီဥတုဒဏ် ခံနိုင်တယ်၊ စုစုစည်းစည်း ရှိတယ်၊ လေကြောင်း ခရီးနှင့် သယ်ပို့လို့ ရတယ်၊ ဓာတုဗေဒ ဆိုင်ရာ ချစ်စရာ ပစ္စည်း မျိုးစုံလည်း ပါသဗျ’

လူးဝစ်က ဖြတ်ပြောသည်။

‘ကျုပ် နားလည်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါဗျာ’

‘ပြောပါ့မယ်၊ အဲဒီ ယာယီ တစ်ထပ် အိမ်ကလေးတွေဟာ ခပ်ကြမ်း ကြမ်း ဆောက်ထားတဲ့ တစ်ထပ် အိမ်ကလေးတွေ၊ စစ်တပ် အတွက် ရည်ရွယ် တာပဲ၊ လူခြောက်ယောက် နေလို့ ရတယ်၊ အဲဒီ ယာယီတဲတွေကို သုံးလေး ယောက်စီး လေယာဉ်နှင့် သယ်လို့ ရအောင် ထုပ်ပိုးထားတယ်၊ ဓာတုဗေဒ နည်းနှင့် သန့်ရှင်း သွားစေတဲ့ အိမ်သာလည်း ပါသဗျ’

‘ဒါဆိုရင် အလုပ်သမားတွေ အတွက် အိမ်ကိစ္စ ပြေလည်သွားပြီ၊ အခု နှစ်ဆယ်လောက် ဝယ်လို့ ရမလား’

မက်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကတ်ခ်လန်က ဖြေသည်။

‘တစ်ခုမှ စတာလင် ပေါင် ငါးဆယ်တည်းရယ်၊ နှစ်ဆယ့် လေးခု ဝယ် ခွင့် ပြုဖို့ လျှောက်လွှာ တင်ခဲ့တယ်’

သူက စာရင်းရှည်ကြီးကို ဆက်ဖတ်ပြ၏။ လျှပ်စစ် ဂျင်နရေတာ၊ အဲ ယား ကွန်ပရက်ဆာ၊ အော်တိုမက်တစ် လွန်တူးစက်၊ တူ၊ ပလိုင်ယာ စသော ကိရိယာ တန်ဆာပလာများမှ စ၍ အိပ်ရာများ၊ ခုတင်များ အထိ ပါဝင်သည်။ အများစုမှာ အထွေထွေ ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများ အတွက်သာ အသုံး ဝင် သော်လည်း အများစုမှာ လွယ်ကူစွာ ပြုပြင်၍ မိုင်းတွင်းတူး လုပ်ငန်းတွင် သုံး စွဲနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ကတ်ခ်လန်က သူ တင်ပြချက်ကို အဆုံးသတ်သည်။

‘အားလုံး ဈေးချိုတယ်၊ ကျုပ်တို့ အတွက် လိုအပ်မယ် ထင်သမျှကို ဝယ်ပြီး ဂတ်ဝစ် လေဆိပ်မှာ စုဆောင်း ထားသင့်တယ်၊ အဲဒီမှာ လေယာဉ်

ရွှေကုန်သည်

စင်းလုံးငှား ကုမ္ပဏီကလေး တစ်ခု ဖွင့်ထားတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ဒီစီ ခြောက် လေယာဉ် နှစ်စင်းကို ပစ္စည်း တင်လို့ ရအောင် ပြုပြင်ထားတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘက်က အဆင်သင့် ဖြစ်လို့ ဒါဂျီလင်ကို ပို့ချင် တဲ့ အခါကျရင် သူက ဈေး သက်သက်သာသာနှင့် လျှော့ပေးလိမ့်မယ်’

‘တွမ်၊ ခင်ဗျားပဲ ဆက်လုပ်ဗျာ’

မက် ရတ်လက်ချိက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ကတ်ခဲလန်သည် ဒေါ်လာ ထောင်ပေါင်းများစွာ သက်သာအောင် လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိချေသည်တကား။

မတ်လ ၅ ရက်နေ့တွင် ရွှေဈေးမှာ ဒေါ်လာ ၁၆၀ အထိ ထိုးကျသွားသည်။

ဝါရှင်တန်တွင်လည်း ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါထံ အိန္ဒိယ သံအမတ်ကြီးက အိန္ဒိယသည် ဆာခါနာအား နောက်တစ်နေ့တွင် သံတမန် ထိုးစစ် ထပ်မံ ဆင်နွှဲ မည် ဖြစ်ကြောင်း ညသန်းခေါင်ယံတွင် ဖုန်းဆက်၍ ကြိုတင် အသိပေးသည်။

တီလင်ဂါက ထိုသတင်းထူးကို ဘဏ္ဍာရေး ဒုတိယဝန်ကြီး အိုင် ရေ နော်၏ အိမ်သို့ တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်သွယ်၍ ပြောပြလိုက်သည်။ တီလင်ဂါ ဆက်သွယ်သည့် အချိန်ကာလမှာ အိုင် ရေနော် အတွက် အလွန် ဆိုးရွားစေ သော အချိန်ပိုင်း ဖြစ်ကြောင်း တီလင်ဂါ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ အိုင် ရေနော် တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေး ဝန်ကြီး ဌာနမှ လက်ရေးတို စာရေးမ တစ်ဦးနှင့် အလုပ် ရှုပ်နေကြခိုက် ဖြစ်သည်။

အိုင် ရေနော်သည် ထိုအုပ်စုထံမှ အတင်း ခွာထွက်လာပြီး ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်ထံ တယ်လီဖုန်းနှင့် အစီရင်ခံရပြန်၏။ အိုင် ရေနော် တယ်လီ ဖုန်း ဆက်ရန် ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကျန်နှစ်ယောက်က သတိ မထားမိလိုက် ကြချေ။

ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်သည် ဟာဂျာ စော်ဘွား၊ မိုက်ကယ် အောဘက် တို့နှင့် ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းရန် တစ်နာရီခန့် ကြာအောင် စောင့်နေရသည်။ ဟာဂျာ စော်ဘွားက ဝန်ကြီးအဖွဲ့ အစည်းအဝေး ကျင်းပနေသလို မိုက်ကယ် အောဘက် သည်လည်း ရုံးနှင့် အိမ်၌ မရှိဘဲ ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေသည်။

နောက်ဆုံး၌ သုံးဦးသား အဆက်အသွယ် ရသည့် အခါတွင်မှ စတား ဒီးဗန်သည် အိုင် ရေနော်ထံမှ ရရှိသော သတင်းကို ပြောပြလိုက်၏။

ရိုတ် နဆစ်က မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဒါဆိုရင်တော့ မကြာခင် ဆာခါနာ ဒူးထောက် ရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ’
စတားဒီးဗန်ကလည်း သဘော တူလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် သဘောကို ပြောရရင် ရွှေတွေကို ပြန်ဝယ်သင့်ပြီ
လို့ ထင်တယ်’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့’

ရိုတ် နဆစ်ကလည်း သဘောတူသည်။ မိုက်ကယ် အောဘက်ကတော့
တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ပင်။

‘နန်းတော်ထဲက ကျုပ် သတင်းပေးတွေရဲ့ အလိုအရ ပွန်ပီဒေါဟာ အခြေ
အနေ ပြန်ဆိုးရွားလာပြန်ပြီလို့ သိရတယ်၊ သူ သေသွားရင် အခြေအနေ မျိုးစုံ
ဖြစ်ပျက်လာနိုင်တယ်လို့ ကျုပ် သတိ ပေးတာကို ခင်ဗျား မှတ်မိပါလိမ့်မယ်’

စတားဒီးဗန်သည် ထိုကိစ္စကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် သတိရနေသည်။ ပြင်
သစ် သမ္မတကြီး ကွယ်လွန်တော့မည်ဟု လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ကျော်က
ကောလာဟလ ဖြစ်ပွားစဉ်က မိုက်ကယ် အောဘက် တစ်ယောက် သွေးလေ
ချောက်ချားမှု ရှိခဲ့သည်။

စတားဒီးဗန်က ပြောလိုက်၏။

‘မိုက်ကယ်၊ ခုကိစ္စမှာ ခင်ဗျား နောက်ဆုတ်ချင်သပ ဆိုရင် ရှင်းရှင်းပဲ
ပြောဗျာ’

သူ့စိတ်ထဲကမူ ခင်ဗျား ဘာပဲလုပ်လုပ် နဆစ်နှင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို
မကြာခင် ကန်ထုတ်ပစ်တော့မှာပါဟု ထပ်မံ ဖြည့်စွက်လိုက်၏။

‘မဟုတ်သေးပါဘူး ချားလိစ်ရာ၊ ကျုပ်က’

ရိုတ် နဆစ်က ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

‘ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ အားလုံး သဘော တူညီကြပြီ၊ ပြန်ဝယ်ကြမယ်’

ရွှေအဝယ် လိုက်လာသောကြောင့် မတ်လ ၇ ရက်နေ့သို့ ရောက်သော် လန်ဒန်
ရွှေဈေးကွက်၌ လေးဒေါ်လာ ဈေးတက်သွားသည်။

သတင်းစာများကလည်း အိန္ဒိယက ဆာခါနာအား နယ်မြေ ပိုင်ဆိုင်လိုမှု
နှင့် ပတ်သက်၍ ရာဇသံ ပေးသည့် ကိစ္စကို ဖော်ပြကြသည်။

သို့သော် မည်သည့် ဆောင်းပါးရှင်နှင့် မည်သည့် ခေါင်းကြီးရေး အယ်ဒီ
တာကမျှ ထိုကိစ္စ နှစ်ခုသည် ဆက်စပ်မှု ရှိနေကြောင်း မရိပ်မိကြချေ။

ရွှေကုန်သည်

မတ်လ ၈ ရက်နေ့တွင် ထပ်မံ၍ ရှစ်ဒေါ်လာ ဈေးတက် သွားသော ကြောင့် တစ်အောင်စလျှင် ဒေါ်လာ ၁၇၀ ပြန်ဖြစ်လာသည်။

မက်သယူး ရတ်လက်ချ်သည် ဒေလီမှ သတင်းနှင့် ရွှေ အဝယ်လိုက်မှု တို့ အကြား ဆက်စပ်မှု ရှိကြောင်း ရိပ်မိသည်။

ထိုညနေတွင် သူက ကြေညာလိုက်၏။

‘ကိုယ် နက်ဖြန်ခါကျရင် ဆာခါနာကို ခရီး စထွက်မယ်’

ဗီဗီယန်က ထအော်သည်။

‘တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ရမလဲ၊ ရှင် သွားရင် ကျွန်မလည်း လိုက်မှာ ပေါ့’

‘မင်း အဲဒီလို ပြောပါစေလို့ ကြိုပြီး မျှော်လင့်နေတာ’

မက်က ဗီဗီယန်ကို ပြုံးပြလိုက်၏။ သူနှင့်အတူ ဗီဗီယန်ကို ခေါ်သွား ချင်သည်။ သို့သော် ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ဗီဗီယန်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သာ ဖြစ်ရမည်။ သူက ကျန်လူ နှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

‘ဆန့်ကျင်ဘက် အုပ်စုတွေကတော့ နာရယန်ကို ဖိအား ပေးနေကြပြန် ပြီ၊ နောက်ဆုံး အခြေအနေကို အသိ ပေးဖို့နှင့် အဲဒီဘက်က အခြေအနေ ပို ဆိုးရွား မလာအောင် ကျုပ် ကန်တက်မှာ ရှိမှ ဖြစ်မယ်’

မက်က စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်၏။

‘လူးဝစ်၊ တွမ်၊ ခင်ဗျားတို့က ပစ္စည်း ဝယ်တာနှင့် လူငှားတာကို လုပ် ကြရလိမ့်မယ်၊ တိုးတက်မှု အခြေအနေကို ကျုပ် သိအောင် မဟာ ရာဂျာ ကြီးဆီ ရေဒီယို သံကြွေးနှင့် အဆက်မပြတ် သတင်းပို့ကြဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားတို့ကို ရေဒီယို သံကြွေးနှင့်ပဲ လှမ်းဆက်သွယ်နေမယ်၊ သိပ် အရေးတကြီး ကိစ္စ ဖြစ်လာရင် ကျုပ်က အိန္ဒိယ နယ်စပ်ကို လာပြီး ခင်ဗျားတို့ဆီ တယ်လီ ဖုန်း ဆက်မယ်’

‘မက်’

ကတ်ခ်လန်က လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်၏။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ငှားရခြင်း အကြောင်းရင်းတွေထဲက အဓိကကျတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကို မေ့သွားပြီ ထင်တယ်၊ အဲလေ ကျုပ်က ခင်ဗျား နောက် တော်ပါးက တစ်ဖဝါးမခွာ လိုက်နေဖို့ပဲဗျ’

‘အရေးကြီးတာကို ပိုဦးစားပေးရမှာပေါ့ တွမ်၊ ခင်ဗျားနှင့် လူးဝစ်က ဒီမှာ နေရစ်ခဲ့ပြီး လိုအပ်ရင် ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီမှာတောင် သွားဝယ်တန်

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဝယ်ကြရမှာ၊ ပစ္စည်း ပစ္စယ မှန်သမျှကို မြန်မြန် ဝယ်ပြီး တင်ပို့နိုင်အောင်
စီစဉ်နိုင်လေလေ အခု ကိစ္စမှာ ကျုပ်တို့ ဘေးမသီ ရန်မခဘဲ လွတ်မြောက်
လာဖို့ ပိုနီးစပ်လေလေပဲပေါ့ဗျာ'

မက်က အားရပါးရ ပြီးလိုက်၏။

'ပိုပြီးတော့လည်း ချမ်းသာလာကြမှာပေါ့ဗျာ'

ကတ်ခ်လန်က မှတ်ချက် မချနိုင်ခင် လူးဝစ်က ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

'မက်၊ ကိုယ်တို့ကို ဘယ်နေ့ နောက်ဆုံး ဆိုပြီး ရက်ချိန်း ပေးခဲ့ဦးမလား'

'ရက်သတ္တ သုံးပတ် အတွင်း အစစအရာရာ စီစဉ်နိုင်ပြီးတော့ ပထမ
အသုတ်ကို လေယာဉ်ပျံနှင့် တင်ပို့နိုင်ပြီ ဆိုရင် သိပ်ကို ကျေနပ်ပါပြီ'

'ဆယ်ရက် ဆိုရင်ကောဗျာ'

တွမ် ကတ်ခ်လန်က ခပ်အေးအေး ဝင်မေးလိုက်၏။

'ဆယ်ရက် ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဘိုးဘိုးအောင် မမှပဲ ဖြစ်မှာဗျို့'

'ဒါဆိုရင် မဖြစ် ဖြစ်အောင် လုပ်ကြရတော့မှာပေါ့ဗျာ'

ကတ်ခ်လန်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ခင်ဗျား စိတ်မဆိုးဘူး ဆိုရင် အဲဒါ ဖြစ်မြောက်ရေး အတွက် ဆုတောင်း
ရအောင် ကျုပ်တို့ သောက်ဖို့ ဝီစကီ ခပ်များများ လေးခွက် ငဲ့ထည့်ပါရစေ'

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၁ ရက်နေ့က စတင်ခဲ့သော နယူးဒေလီ၏ သံတမန်နည်းဖြင့် ထိုးစစ်ဆင်မှုကြောင့် ဆာခါနာတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆာခါနာ အစိုးရ အဖွဲ့တွင် အပြင်ပန်းအားဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ရှိပုံ မရ သူမှာ မဟာ ရာဂျာ နာရယန် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ နန်းသက် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ် အတွင်း သံတမန် ဆိုင်ရာ အခက်အခဲ အကျဉ်းအကျပ် မျိုးစုံကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူ မဟာ ရာဂျာကြီးသည် စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာပြီး ရာဇ ပရိယာယ် ကြွယ်ဝသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ယုံကြည်မှု အပြည့် အဝ ရှိရုံသာမက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိရန် အထူး လိုအပ်ကြောင်း သိနားလည် သူလည်း ဖြစ်သည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက ဇာရင် ဒေါ်ဂျီကို မိန့်တော်မူ၏။

‘အိန္ဒိယက ဆာခါနာကို သိမ်းသွင်းဖို့ ကြံစည်နေတာ ရာစုနှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာပါပြီ။ အခု ကိစ္စကလည်း တို့ တိုင်းပြည်က လူတွေ ကြောက်လန့် သွားအောင် တမင် ခြောက်တဲ့ ကိစ္စပါ။ တို့ အနေနှင့် ရန်စတာကို အသိအမှတ် မပြုတဲ့ အပြင် သွေးပျက်ဖို့လည်း မလိုဘူး၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိကြဖို့ လိုတယ်’ ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက ပြန်လျှောက်ထားသည်။

‘သူတို့ကသာ ဝင်တိုက်ရင် ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ ဘက်မှာ ခုခံစရာ မရှိ ပါဘူး၊ သူတို့မှာ ခေတ်အမီဆုံး လက်နက်တွေ၊ အင်မတန် အင်အား ကြီးမားတဲ့ စစ်တပ်တွေ’

‘အဲဒါတွေက နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ် ပေးမယ့် အချက်အလက်တွေ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဗီယက်နမ်မှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အမေရိကန် အတွေ့အကြုံထက် ကျော်လွန်ပြီး စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး’

ဒေါ်ဂျီက နောက်ဆုံး လျှောက်တင်လိုက်၏။

‘တော်ကြီးဘုရားရဲ့ အမိန့်တော်မြတ် အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ပါ မယ်’

ဒါဆိုရင် အချိန်ကာလအားဖြင့် တိတိကျကျ သတ်မှတ်မထားတဲ့ အနာဂတ် ကာလမှာ ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းပွဲ လုပ်ကြရအောင် ဆိုတဲ့ ဆင်ဂျော့ရန်ရှောင်ကတိတွေ ပေးထားတဲ့ နုနု လှလှ ရွရွ သံတမန်ရေးရာ ပြန်စာ တစ်စောင် အသုံးအနှုန်း ပြေပြေပြစ်ပြစ်နှင့် ရှည်ရှည်လျားလျား သီကုံးစမ်း၊ တို့များ အနေနှင့် အချိန် ရဖို့ လိုတယ်။ ဆာဂီရီမှာ ရွေ့တွင်းတွေ စတုန်းဖော်နိုင်ပြီ ဆိုရင် တစ်နိုင်ငံတည်းက လက်ဝါးကြီး အုပ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ အင်အားကြီး အနောက်နိုင်ငံ မှန်သမျှဟာ တို့ရဲ့ မဟာမိတ်တွေ ဖြစ်လာကြလိမ့်မယ်။ နယူးဒေလီက အော်နေတဲ့ အသံလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်ကျသွားလိမ့်မယ်’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဘဟာဒူး ဆင်းတို့သည် အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၏ နယ်မြေပိုင်း ဆိုင်ရာ အငြင်းပွားမှုကြောင့် စိတ်ဓာတ် ချောက်ချားနေကြသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးက ယခု ကိစ္စမှာ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် ကိစ္စပေါ် အခြေတည်၍ ၁၉၇၁ ခုနှစ်က အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန် ဖြစ်ခဲ့သော စစ်ပွဲ၊ ၁၉၇၃ ခုနှစ်က ဆစ်ကမ်အား အတင်း ဝင်ရောက်ပြီး သိမ်းပိုက်သည့် ကိစ္စတို့ကဲ့သို့ အိန္ဒိယ၏ နယ်မြေ တိုးချဲ့ရေးဆိုင်ရာ လှုပ်ရှားမှု တစ်ရပ်ဟု ယူဆထားကြ၏။

နယူးဒေလီက ဆာခါနာ အပေါ် တောင်းဆိုနေသည့် ကိစ္စမှာ ချားလ်စ်ဂျော်ဒန် စတားဒီးဗန့်က အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါမှ တစ်ဆင့် လှုံ့ဆော် ပေးနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း နှစ်ယောက်စလုံး မတွေးမိကြချေ။

ဆာခါနာသာ သိမ်းပိုက်ခံရမည် ဆိုပါက မဟာ ရာဂျာကြီးကဲ့သို့ပင် ၎င်းတို့ နှစ်ဦး၏ ရှေ့ရေးမှာလည်း မသေချာလှချေ။ ရာထူးမှ ဖယ်ပေးရမည်သာ မက အသက်ပင် ဆုံးရှုံးဖွယ်ရာ ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် လောလောဆယ်တွင် မဟာ ရာဂျာအား အဓမ္မ နန်းချရေး ကိစ္စကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် သဘော တူထားကြသည်။

မက် ရတ်လက်ချ်နှင့် အတူ ဆာဂီရီသို့ လိုက်ပါ သွားခဲ့ကြသော ကန်ချာနှင့် ဘာကီတို့သည် ၎င်းတို့၏ ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် သစ္စာတော်ကို စောင့်သိ ရိုသေမှုတို့ကြောင့် လက်ဖတင်နင်များ အဖြစ် ရာထူး တိုးမြှင့်ပေးခြင်း ခံကြရသည်။ မက်

ရွှေကုန်သည်

တစ်ယောက် ဆာခါနာမှ ပြန်ထွက်သွားချိန်မှ စ၍ မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ကိုယ်
ရေး သက်တော်စောင့်များ အဖြစ် တာဝန် ပေးအပ်သည်ကို ခံကြရ၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ ရက်နေ့တွင် မက် ပေးပို့လိုက်သော ရေဒီယို သံကြီး
စာအား မဟာ ရာဂျာကြီးထံ လာရောက် ပေးပို့သူမှာ ကန်ချာပင်တည်း။ ထို
သံကြီးမှာ မဟာ ရာဂျာကြီး အတွက် အားဆေး တစ်ခွက်ပင်။

မဟာ ရာဂျာကြီးက ကန်ချာကို ဝမ်းသာအားရ ဖတ်ပြလိုက်၏။ ထို့နောက်
မိန့်တော် မူလိုက်သည်။

‘ငါတော့ မင်းကို နန်းတော်ထဲမှာ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’
ကန်ချာက အဓိပ္ပာယ် လွဲမှားစွာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်မျိုးကြီးက တော်ကြီးဘုရားကို ငြိုငြင်အောင်...’

‘ငြိုငြင်အောင် ဟုတ်လား’

မဟာ ရာဂျာကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

‘မဟုတ်လိုက်လေကွာ၊ မင်းက တာဝန်ကို အထူး ကျေပွန်အောင် ထမ်း
ဆောင်တဲ့ လူပါ။ မင်းကို နန်းတော်ထဲမှာ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြော
တာက ရတ်လက်ချ် ပြန်လာရင် မင်းလည်း စင်ပိုရီကို သူနှင့်အတူ ပြန်လိုက်
သွားမှာကို ဆိုလိုတာ’

‘တော်ဘုရားကြီးကို ကျေးဇူး အထူး တင်ရှိကြောင်းပါ ဘုရား’

သူက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မဟာ ရာဂျာကြီး
က မိန့်တော်မူလိုက်၏။

‘ကဲ ဝန်ကြီးချုပ်ကို ခပ်မြန်မြန် သွားခေါ်စမ်း၊ သူ့ကို ဒီသတင်းကောင်း
ပြောပြရမယ်’

‘ဇာတာစန်းလက် ပြန်တက်လာပြန်ပြီဟေ့’

ဒေါ်ဂျီသည် မဟာ ရာဂျာကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရာမှ အပြန်တွင် ဘဟာဒူး
ဆင်းအား ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဆာဂီရီက ရွှေတွေကို တူးဖော်ဖို့ မကြာခင် အတောအတွင်း ရတ်လက်ချ်
ပြန်ရောက် လာတော့မယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း တစ်နိုင်ငံလုံး သိအောင် ကြေညာ
စမ်း၊ မင်း အေးဂျင့်တွေက တစ်ဆင့် တို့တစ်တွေ ဘယ်လို ချမ်းသာတော့မယ်
ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဝါဒဖြန့်စမ်း’

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဘဟာဒူး ဆင်း၏ မျက်နှာက မှန်တေတေ ဖြစ်နေသည်။

‘မဟာ ရာဂျာကြီးနှင့် ရတ်လက်ချ်က ရွှေတွေ အပိုင်စီးလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ ကောလာဟလကို ကြားဖူးတဲ့ လူတွေ ရှိဦးမှာဗျ’

‘အဲဒီ ကိစ္စဟာ တစ်ဖက် နိုင်ငံက သူလျှို့တွေနှင့် အဖျက်သမားတွေက မဟုတ် မတရား ဝါဒ ဖြန့်တာလို့ ပြောခိုင်းပေါ့။ သိပ်စွာကျယ်ကျယ် ပြောတဲ့ လူတွေကိုတော့ သစ္စာဖောက်မှုနှင့် လူမြင်သူမြင် သုတ်သင်ပစ်’

‘လူမသတ်ရဘူးလို့ တော်ကြီးဘုရား အမိန့် ရှိခဲ့တာ အရင်လကတင်ဗျ’

‘အဲဒါက အိန္ဒိယနှင့် နယ်မြေကိစ္စ အငြင်းမပွားခင်ကပါ။ သုတ်သင် ပစ်လိုက်တဲ့ လူတွေဟာ တစ်ဖက် နိုင်ငံက သူလျှို့တွေလို့ တော်ကြီးဘုရားကို လျှောက်တင်ပေးမယ်။ သူလည်း တိုင်းသူပြည်သားတွေလို ပြောသမျှ ယုံမှာပါပဲ’

နှစ်ရက် ကြာသောအခါ ရာမက် အန်ဝါသည် ကန်တက်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဂျင်နရယ် ဆင်းနှင့် တွေ့ဆုံခွင့် တောင်းသည်။ အန်ဝါသည် မက် ရိုက်လိုက်သော ရေဒီယို သံကြီး မိတ္တူကို ရရှိထားပြီး ၎င်း၏ ဆရာသမားများထံမှ ညွှန်ကြားချက်များ ပါရှိလာ၏။ အန်ဝါက ခပ်မာမာ မေးသည်။

‘ရတ်လက်ချ် ရောက်လာပြီးရင် ဘာ ဆက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ’

ဂျင်နရယ် ဆင်းက ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့လေ။ ခင်ဗျားက ကာလကတ္တားမှာ နေတဲ့ အိန္ဒိယ လူမျိုး၊ အိန္ဒိယက ရန်စောင်လာတဲ့ အချိန်မှာ ပြည်တွင်း အခြေအနေ ရတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားအောင် လုပ်ဖို့ မသင့်သေးဘူး’

‘နယူးဒေလီက စကားက ဗလာ ကျည်ဆန်တွေပါဗျာ’

‘အဲဒါမျိုးကို လက်ခံ ယုံကြည်ဖို့ ဆိုတာကျတော့ ကျုပ်တို့ အဖို့ သိပ် အန္တရာယ် များတဲ့ လောင်းကစားနည်း ဖြစ်သွားပြီ’

ဂျင်နရယ် ဆင်းသည် ယူနီဖောင်း ကုတ်အင်္ကျီ ကော်လန်ကို လက်နှင့် ခါလိုက်ပြီးနောက်

‘ခင်ဗျားက ပြောတော့ ခင်ဗျား ဆရာသမားတွေက သိပ်တန်ခိုးထွားတဲ့ လူတွေဆို၊ ဒါပေမဲ့ ရတ်လက်ချ်ကိုတော့ သူတို့လည်း ကျုပ်တို့လို ဘာမှ မလုပ်နိုင်ကြဘူး’

ရွှေကုန်သည်

ကျုပ် အဲဒါတွေ ဆွေးနွေးဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုလာတဲ့ ကိစ္စက အရင်က ခင်ဗျားတို့ ပေးထားတဲ့ ကတိတွေ အပေါ် အနာဂတ် ကာလမှာ ဘာ လုပ်မလဲ ဆိုတာကို မေးမလို့

ကျုပ် ပြောတာ နားထောင်စမ်း အန်ဝါ၊ မင်းရဲ့ ဆရာသမားတွေက သိပ် တန်ခိုး ထွားတယ် ဆိုရင် နယူးဒေလီက ဆာခါနာကို ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ ကိစ္စ ရပ်သွားအောင် လုပ်ခိုင်းစမ်း၊ ဒါမှ ဝန်ကြီးချုပ်ရော ကျုပ်ပါ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပြန်လုပ်ပိုင်ခွင့် ရလာမယ်

ဂျင်နရယ်၊ ခင်ဗျား သောက်ရူးပဲ၊ နယူးဒေလီက ဆာခါနာကို ဘာဖြစ် လို့ ခြိမ်းခြောက်နေတယ် ထင်သလဲ၊ အဲဒီလူတွေက ဆာခါနာမှာ တူးဖော်ခွင့် မရလို့ စိတ်တိုပြီး ခင်ဗျားတို့ ဦးနှောက် ခြောက်အောင် တမင် တို့မီး ရှို့မီး လုပ်နေတာဗျ

အင်း ဒီလိုကိုး ဟု ဂျင်နရယ် ဆင်းက တွေးလိုက်၏။ ဒီကိစ္စမှာ သူနှင့် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီ ဆက်လက် လှုပ်ရှားမည့် ပုံစံပေါ်တွင် မူတည်၍ ဆိုးချင်လည်း ဆိုးရွားသွားမည်။ ကောင်းချင်လည်း ကောင်းလာနိုင်သည်။

သူက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

မဟုတ်သေးဘူး အန်ဝါ၊ တန်ခိုး ထွားတယ် ဆိုတဲ့ မင်းဆရာတွေဟာ အရူးတွေပဲ၊ တကယ်လို့ မင်းပြောတဲ့ စကားကို မင်းဆရာတွေ နားပေါက် အောင် ပြောနိုင်တယ် ဆိုရင် ဟိုနိုင်ငံက မင်းတို့ ဆရာတွေထက် ပိုလောဘ ကြီးတယ်လို့ သတိပေးလိုက်၊ တကယ်လို့ ဆာခါနာကိုသာ သိမ်းပြီးပြီ ဆိုရင် ဆာဂီရီကို သူတို့ မောင်ပိုင်စီးမှာပဲ၊ သူတို့က တစ်ဖက် နိုင်ငံရဲ့ အကူအညီနှင့် တူးပစ်လိုက်မှာပေါ့ဗျာ

ရာမက် အန်ဝါ တစ်ယောက် အတော်ကလေး စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဂျင် နရယ် ဆင်း ပြောတာ မှန်သည်။ အာရှ တိုက်သားများ၏ စိတ်နေ သဘော ထားကို နားမလည်သော ကိုရွှေ အမေရိကန်တို့ အတွက် အချက် လွဲပြန်လေပြီ။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးကြမည်မှာ သေချာ၏။ အန်ဝါ က အထက်သို့ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် အစီရင်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မတ်လ ၉ ရက်နေ့တွင် မဟာ ရာဂျာကြီးထံ ရုတ်လက်ချီထံမှ သံကြိုးစာ ဖာစ် စောင် ရောက်ရှိလာပြန်၏။

မောင်မြင့်ကြွယ်

ထိုရေဒီယို သံကြိုးမှာ ယမန်နေ့ညက လန်ဒန်မှ ပို့လိုက်သော သံကြိုး ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ဖြင့် ကာလကတ္တားမှ ဒါဂျီလင်သို့ နက်ဖြန် ထွက်ခွာလာမည်။ လေယာဉ် ငှားရမ်းမှု ပြီးလျှင် ရောက်ရှိမည့် အချိန်ကို ဒါဂျီလင်မှ အကြောင်း ကြားမည်။ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသူ မစ်စ် ဗီဗီယန် အောဘက်လည်း လိုက်ပါလာ မည်။ ၎င်း အတွက် ဝင်ခွင့် ပါမစ် လျှောက်လွှာကို လျှော့ပေါ့ ခွင့်ပြုပါရန် နှင့် ကျွန်တော့် အတွက် နေရာ ချထားပေးသော နေအိမ်တွင် အတူတူ နေ ထိုင်ပါမည်။

ခင်မင်စွာဖြင့် ရတ်လက်ချ်

မက် တစ်ယောက် ကန်တက်သို့ တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်း ရောက်ရှိ လာမည် ဆိုသဖြင့် မဟာ ရာဂျာကြီး ဝမ်းသာသွားသည်။ သူနှင့်အတူ အမျိုး သမီး တစ်ဦး ပါလာမည် ဆိုသဖြင့်လည်း ပို သဘော ကျသွားသည်။ မက် သယူး ရတ်လက်ချ်လို လူစားမျိုး အတွက် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် လိုအပ် သည်မှာ အမှန်ပင်။ ဆာခါနာသို့ တစ်ယောက် ခေါ်လာမည် ဆိုခြင်းကြောင့် ကြာကြာ နေမည့် သဘော ဟူ၍လည်း ယူဆနိုင်သည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးသည် အနားတွင် ရှိနေသော လက်ဖက်နှင့် ဘာကီ အား မိန့်တော် မူလိုက်၏။

‘အလည်အပတ် လာတဲ့ မင်းညီ မင်းသားတွေကို တည်းခိုခွင့် ပေးလေ့ ရှိတဲ့ အနောက်ဘက် အဆောင်က အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခန်းကို ရတ်လက်ချ် ဆဟစ် အတွက် အဆင်သင့် စီစဉ်ခိုင်းလိုက်၊ ပြီးတော့လည်း အကောင်းဆုံး အပျိုတော် သုံးယောက်ကို ရွေးထား၊ ရတ်လက်ချ်နှင့် အတူတူ ပါလာမယ့် အမျိုးသမီး အနားမှာ ခစားဖို့ တာဝန် ပေးရမယ်’

မက်နှင့် ဗီဗီယန်သည် ၎င်းတို့ ယူဆောင်လာသော မြောက်မြားလှသည့် အထုပ် အပိုးများကို ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြ၏။ ဗီဗီယန်က တွဲ ဖက် လေယာဉ်မှူး ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရာ သီတာကို သတိရသွားသော မက် တစ်ယောက် ဆွေးသွားသည်။ ဗီဗီယန်က မေးလိုက်၏။

‘ဘာပဲဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ရှင့် ကြည့်ရတာ သိပ်ကို ဝမ်းနည်းသွားပုံပဲ’
‘ကိုယ် ရှေ့ဆက် လုပ်ရမယ့် ကိစ္စကို စဉ်းစားနေတာပါကွာ’

ရွှေကုန်သည်

မက်က အဖြေပေးရင်း ပြုံးပြလိုက်၏။ သူ ပြုံးလိုက်သောအခါ ဝမ်းနည်း
ပူဆွေးစိတ်များ ပျောက်ကွယ် သွားကြသည်။ သီတာ တစ်ယောက် မပြန်လမ်း
သို့ မြန်းလေပြီ။ ဘယ်ကိစ္စကမျှ သီတာ့ကို အသက် ပြန်ရှင်လာအောင် ဆောင်
ကြဉ်းနိုင်ကြမည် မဟုတ်။ သို့တိုင်အောင် သူသည် သီတာ့ကို ချစ်ခဲ့မိသည်
မဟုတ်။ သူ ဗီဗီယန်ကိုတော့ တကယ် ချစ်မိပါသည်။

‘မင်း ခါးပတ် ပတ်ပြီးပြီလား’

‘ပြီးပါပြီ’

မက်သည် လေယာဉ်မောင်း ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း စက်နှိုးလိုက်၏။

ကန်တက်မြို့ပေါ်တွင် နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံဝဲ ပြလိုက်သောအခါ ဗီဗီယန် တစ်
ယောက် အထူးတလည် အံ့ဩသွားသည်။

‘ဟိုဥစ္စာက ရှင် ပြော ပြောနေတဲ့ နန်းတော်ဝင်း မဟုတ်လား’

မက်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖြေလိုက်၏။

‘ကျွန်မ ထင်တာထက်တောင် ပိုကျယ်နေပါလား’

ဗီဗီယန်က ရယ်ရင်း ထပ်ဖြည့်စွက်ပြန်သည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို ခေါ်မလာသင့်ဘူး ထင်တာပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘မဟာ ရာဂျာကြီးက မုဆိုးဖိုကြီးဆို၊ ကျွန်မက မဟာ ရာဂျာရဲ့ တောင်
ညာစံ ဖြစ်ချင်ပါတယ် ဆိုရင်ကော’

ဗီဗီယန် တစ်ယောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ့ မောလေ့ သိပ်
မရှိ။ ယခု ရယ်မောနေလေပြီ။

‘ရှင်က ဂျူးလူမျိုး မဟုတ်တဲ့ အတွက် ကျွန်မ အောဘက် မိသားစုက
လွင့်ခဲ့ရတယ်၊ တကယ်လို့ ကျွန်မက အာရှတိုက်က သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်
တစ်ပါးနှင့် လက်ထပ်လိုက်တယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက်တောင် ပြဿနာတွေ
ထွေလာမလဲ မသိဘူး’

မက်က မှတ်ချက် မပေးတာ အကောင်းဆုံးဟု တွေးလိုက်မိ၏။

ကန်တက် လေဆိပ်တွင် လာရောက် ကြိုဆိုနေကြသည့် အဖွဲ့မှာ အကြီးကျယ်

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဆုံး ဖြစ်သည်ဟု မက်က တွေးလိုက်၏။ ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဂျင်နရယ် ဆင်းတို့ သာမက အခြား ဝန်ကြီးများလည်း ပါလာသည်။ ဂုဏ်ပြု တပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ များပြားလှသည် သာမက ခမ်းခမ်းနားနား ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ဒေါ်ဂျီက ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားနှင့် မစ်စ် အောဘက် စီးဖို့ တော်ကြီးဘုရားက သူ့ မော်တော် ကားကို ပို့လိုက်ပါတယ်၊ ကားက ဟိုဘက်မှာပါ’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက မစ်စ် အောဘက် မကြားအောင် လေသံကို လျှော့၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ထုံးစံအတိုင်း ယာဉ်မောင်း လုပ်သူနှင့် အဖော်ဆီမှာ လက်နက် ပါလာ ကြပါတယ်၊ ပြီးတော့လည်း လက်နက်ကိုင် အစောင့် ကားတွေ ရှေ့နောက် ခြံရံပြီး ပါလာကြမှာပါ’

မော်တော်ကား နောက်ဘက် ခုံပေါ်တွင် ဝင်မထိုင်မီ ဗီဗီယန်က ထုံး ခြောက်ရောင်နှင့် ကြက်သွေးရောင် ဘင်တလီ မော်တော်ကားကြီးကို ခဏမျှ ငေးစိုက် ကြည့်နေသည်။

‘သိပ်ကို ထူးခြားတဲ့ အရောင် စပ်ဟပ်မှုပဲနော်’

ဗီဗီယန်က မက်ကို တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်၏။

မက်က ပါးစပ်ကို လှုပ်သည် ဆိုရုံမျှသာ လှုပ်၍ လေသံဖြင့် ပြန်ပြော လိုက်သည်။

‘ထီးသုံး နန်းသုံး အရောင်ကွ’

မက်က ဗီဗီယန်၏ နံရိုးကို လက်နှစ်ချောင်းနှင့် အသာအယာ ထောက် လိုက်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

‘မဟာ ရာဂျာကြီးရဲ့ တောင်ညာစံ ဒေဝီ ဖြစ်တဲ့ အခါကျရင် အဲဒီ အရောင် တွေကို မင်း တစ်ချိန်လုံး ဝတ်နိုင်မှာပါ’

ဗီဗီယန်၏ မျက်နှာထားကလည်း ခပ်တည်တည်ပင်။

‘ရှင် တော်တော် ဆိုးတဲ့ လူဆိုးပဲ’

ဗီဗီယန်က တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဇာရင်ဒေါ်ဂျီနှင့် ဂျင် နရယ် ဆင်းဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးပြပြီး ဘင်တလီ ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

မော်တော်ကားတန်းကြီး နန်းတော် ဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်သွားသောအခါ ဗီဗီ
ယန်၏ နီညိုရောင် မျက်လုံးကြီးများသည် ပြူးကျယ်လာကြ၏။

‘အံ့ဩ ကုန်နိုင်ဖွယ် ဆိုသလို ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ထဲကလိုပါပဲလား’

ဗီဗီယန်က မက်၏ လက်မောင်းကြီးကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
မက်သည် သီတာနှင့်အတူ ၎င်းနေခဲ့သော ဧည့်ဂေဟာကို တစေ့တစောင်း မြင်
လိုက်ရသောအခါ ပျော်ရွှင်နေသော စိတ်ကလေး ထွက်ပြေး ပြောင်းလဲသွား
သည်။ သီတာ့ကို သတ်သော လူသတ်သမားကို ဖမ်းဆီး ရမိလေပြီလား မသိ။
မမိသေးဘူး ထင်တယ်ဟု မက်က တွေးလိုက်၏။ ဖမ်းမိပြီ ဆိုပါက ဒေါ်ဂျီ
သည် လက်နက် စွဲကိုင်ထားသော ကိုယ်ရံတော် ပါလာကြောင်း တကူးတက
ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

မော်တော်ကားကြီးသည် နန်းတော် ဝင်ပေါက် ရှေ့တွင် ရပ်တန့်လိုက်
သည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးအား မက်က ဦးညွှတ်၍ အလေးပြုလိုက်၏။ ဗီဗီယန်ကလည်း
လေးလေးစားစား ကိုယ်ကို ယှို၍ အလေးပြုလိုက်သည်။

နာရယန်သည် မက်နှင့် တွေ့ဆုံပွဲအား စိတ်ဓာတ် တက်ကြွဖွယ် အခမ်း
အနား အဖြစ် အမြော်အမြင် ကြီးမားစွာ အသုံးချနေကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။
မက် တစ်ယောက် ဆာခါနာသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ဆာခါနာ တစ်
နိုင်ငံလုံး ရွှေမိုး ငွေမိုး ရွာတော့မည့် အခြေအနေ အစပျိုးခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု
ယုံကြည်ကြောင်း ပြသခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စကြောင့် မက် တစ်ယောက် ပိုရင်လေးမိ၏။

ငွေ ချေးငှား၍ မရသောကြောင့် မူလ အစီအစဉ်ကို ပြောင်းဆန်အောင်

ပြင်လိုက်ရသည့် ကိစ္စအား အမှန်အတိုင်း သိရှိသွားမည် ဆိုပါက မည်သို့ မည်ပုံ ရှိလေမည် မသိ။

ထုံးစံအရ မိန့်မြွက်ရသော မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ပဋိသန္ဓာရ စကားများ ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ ထိုနေ့ ညပိုင်းတွင် မက် ရတ်လက်ချ်နှင့် ဗီဗီယန် အတွက် ဂုဏ်ပြု ညစာစားပွဲကို တရားဝင် တည်ခင်း ဧည့်ခံမည် ဖြစ်ကြောင်း မဟာ ရာဂျာကြီးက ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြေညာလိုက်သည်။ ခန်းမဆောင်ထဲတွင် ရောက် ရှိနေသူ အားလုံး တက်ရောက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ကြားပြီးလည်း ဖြစ် သည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ အားလုံးကို ပြန်ခိုင်းလိုက်၏။

နာရယန်သည် မက်နှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား ဆွေးနွေး လိုသောကြောင့် ဗီဗီ ယန်အား မင်းညီ မင်းသားဆောင်သို့ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

အခန်း တစ်ခန်းလုံး လူရှင်းသွားသည်။ ဘာကီနှင့် ကန်ချာတို့သည် နာရယန် ၏ တစ်ဖက် တစ်ချက်စီ၌ နန်းတော်စောင့် တပ်မှ ပြန်တမ်းဝင် အရာရှိ ဝတ်စုံ ကိုယ်စီနှင့် ရှိနေကြကြောင်း မက် ရတ်လက်ချ် သတိပြုလိုက်မိ၏။

မက်က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရာထူး တက်ကြသည့် အတွက် မက်က ဝမ်းသာစကား ဆို သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က မက် တောင်မြင့်ကြီးဆီသို့ ခရီး ထွက်ခွာသော အခါ အတူတူ လိုက်ပါကြမည် ဖြစ်ကြောင်း ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ ကြေညာ လိုက်ကြ၏။

မက် ရတ်လက်ချ်နှင့် နာရယန်တို့သည် ဧည့်ခန်းဆောင်ကလေးထဲ၌ ထိုင်လိုက် ကြသည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးက မင်းပွဲ စိုးပွဲများတွင် ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိသော ထီး နန်းသုံး တော်ဝင် ဝတ်စုံမှ ကော်လာ မြင့်မြင့်ကြီးအား နေသာ ထိုင်သာ ရှိ အောင် လျှော့ချပစ်လိုက်သလို မက်ကလည်း စီးကရက်ဘူးကို အိတ်ထဲမှ ယူ၍ တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်၏။

နာရယန်က စတင် အမိန့်ရှိသည်။
'မင်း အမျိုးသမီး တော်တော် ချောတာပဲ၊ သူက ငါ့ကိုတောင် ညှို့ယူ ဖမ်းစားသွားပြီ၊ ငါ မင်းကို ချီးကျူးစကား ဆိုပါရစေ'

ရွှေကုန်သည်

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တော်ကြီးဘုရား’

‘မင်းကို ကျေးဇူး တင်သင့်တဲ့ လူက ငါပါ မက်သယူးရယ်၊ မင်းက အောင်မြင် လာခဲ့တာကိုး၊ မင်း အောင်ပွဲ ခံလာမှာပဲလို့ ငါ့ရင်ထဲကကို သိနေမှ ပါတယ်လေ’

‘မဟုတ်ဘူး တော်ကြီးဘုရား’

မက် ရတ်လက်ချိက နာရယန်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော် မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး၊ အခု ဒီမှာ တော်ကြီးဘုရားနှင့် ကျွန်တော် ခံစားနေရတဲ့ လုပ်ကြံမှု အသိုင်းအဝိုင်းဟာ သိပ်ကို ကျယ်ပြန့်လွန်းလှပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဖွင့်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တဲ့ တံခါးတွေဟာ ကျွန်တော့် မျက်စိ ရှေ့မှောက်မှာ ပိတ်ဆို့ပြီး ဟန့်တားနေကြပါတယ်၊ ကျွန်တော် လိုအပ်တဲ့ ငွေကို ချေးလို့ မရခဲ့ပါဘူး’

မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားမှာ အနည်းငယ် ပို၍ တင်းမာသွားသည်။

‘ရေဒီယို သံကြိုးစာထဲမှာတော့ အဲဒီ ကိစ္စကို တစ်ခွန်း တစ်ပါဒတောင် ရည်ညွှန်း မထားပါလား’

‘ကျွန်တော်က အစီအစဉ်ကို ပြောင်းပြန် လှန်လိုက်ရပါတယ် တော်ကြီးဘုရား၊ ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ငွေ ရှိပါတယ်၊ မစ်စ် အောဘက်ကလည်း သူပိုင်ငွေ ဒေါ်လာ ရှစ်သိန်းကျော်ကို ချေးတဲ့ အနေနှင့် အတင်း ပေးပါတယ်’

‘ခဏ နေဦး၊ ဒီအမျိုးသမီး နာမည်ကို ကြားဖူးသလိုလိုပဲ၊ သူ့နာမည်ဟာ လန်ဒန်မှာ မင်းနှင့် သိပ်ရင်းနှီးတယ် ဆိုတဲ့ ဘဏ်ပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ နာမည်နှင့် အတူတူပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဗီဗီယန်က သူ့ သမီးပါ၊ ဗီဗီယန် ပေးတဲ့ ငွေက သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေပါ’

နာရယန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘သူက မင်း အတွက် သူ့ဖခင်ရဲ့ ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်လိုက်တာပေါ့နော်’

‘အဲဒီလိုပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေကလည်း လုပ်ကြံမှုကြီးရဲ့ သားကောင် တစ်ယောက်ပါပဲ၊ သူ့အနေနှင့် ဝိုင်းဝန်း လုပ်ကြံသူတွေကို အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မတွန်းလှန်နိုင်ပါဘူး၊ ဗီဗီယန်ကတော့ ခံတွယ်မယ်လို့ သန့်ဋ္ဌာန် ချထားတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးပါ’

မက်က အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှုသွင်းလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် ကန်တက်က ခွာသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းက စပြီး ဖြစ်ပျက် ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို ပြောပြမှ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘ပြောလေ’

မက်က သူ့ အတွေ့အကြုံကို လုံးဝ ဥသည့် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ရာဖင် ကာလ်စီ အသတ်ခံရမှု၊ လန်ဒန်တွင် လုပ်ကြံခံရမှု၊ ထို့နောက် စတားဒီးဗန် အုပ်စုက ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် ကြံစည်ပုံနှင့် ဆာခါနာဌ ယနေ့ ကြုံ တွေ့နေရသော အဖြစ်အပျက်များ ဆက်စပ်မှု ရှိပုံ၊ လန်ဒန်နှင့် နူးရော့ခ်ရှိ ဘဏ် အသိုင်းအဝိုင်းက သူ့အား ပထုတ်လိုက်ကြပုံ၊ နယူးဒေလီက ဆာခါနာအား နယ်မြေ ပိုင်ဆိုင်မှု ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးဆိုအောင် စတားဒီးဗန်က မြှောက် ပေးသည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လန်ဒန်တွင် ချမှတ်ခဲ့ရသော သူ့ ဆုံး ဖြတ်ချက်များနှင့် အနာဂတ်တွင် ဆက်လက် လှုပ်ရှားမည့် ၎င်း၏ လုပ်ငန်းစဉ် တို့ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့် စီမံချက် အသစ်ကတော့ အများအားဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စီမံချက်ပဲလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ရှိသင့် ရှိထိုက်တဲ့ ငွေရဲ့ ခုနစ်ပုံ တစ်ပုံသာ ရှိ တော့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ဉာဏ်ကို လွှာသုံးတတ်ဖို့၊ လသာ တုန်း ဗိုင်းငင်တတ်ဖို့၊ ရေးဆွဲထားတဲ့ မူလ အစီအစဉ်တွေကို အစီအစဉ် အသစ် တွေနှင့် အစား ထိုးပြီး လုပ်တတ် ကိုင်တတ်ဖို့ အများကြီး လိုပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲပြောပြော တော်ကြီး ဘုရားကသာ သဘော တူမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ရှေ့ဆက် လုပ်ပါရစေ၊ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် လူတွေက တောင်မြင့်ကြီး ဆီက ရွှေ တော်တော် ခပ်များများကို သယ်ယူလာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဖျက် ဆီးဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ အစီအစဉ်တွေ ပျက်ပြားသွားအောင် တန်ပြန် ထိုးနှက်ပါ ရစေ’

မဟာ ရာဂျာကြီးက ပြုံးလိုက်၏။ အသက် ခြောက်ဆယ် ဆိုသော အချိန် ကာလ အတွင်း လူ့သဘော လူ့သဘာဝ အကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ခဲ့သည်။ မက်သယူး ရတ်လက်ချ်သည် ရှားပါး ထူးဆန်းသော လူတစ် မျိုး ဖြစ်သည်။ ဆိုခဲ့စေ မြဲစေ ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး။ အခက်အခဲ မှန်သမျှကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရင်ဆိုင်တတ်သည့် လူစားမျိုး။

မဟာ ရာဂျာကြီးက မိန့်တော်မူသည်။

‘မင်း အပေါ်မှာ ထားတဲ့ ငါ့ ယုံကြည်ချက်ကတော့ တစ်ပြားသာမှ

ရွှေကုန်သည်

လျော့မသွားပါဘူး မက်သယူးရယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ပိုလို့တောင် ယုံကြည်လာ ပါသေးတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာကတော့ အခုကိစ္စမှာ မင်း ဆာခါ နာကို ဒေါ်လာ သန်း နှစ်ဆယ် သန်း ငါးဆယ် ဒါမှမဟုတ် သန်း တစ်ရာနှင့် ပြန်လာတာထက်တောင် ပိုပြီး အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း အတွေး တွေ ဖြစ်နေတယ်ကွ'

'တော်ကြီးဘုရား အတွေး မှန်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်'

'မှန်ပါတယ် ကိုယ့်လူရာ၊ ဆာဂီရီနှင့် ပတ်သက်လာရင် ဆာခါနာရဲ့ ဧကရာဇ် တစ်ယောက် အနေနှင့် လုပ်စရာ လမ်းနှစ်သွယ်ပဲ ရှိတယ် ဆိုတာ မင်း သိထားစေချင်တယ်၊ တစ်ခုကတော့ ကုဋေကြွယ် သူဌေးကြီး စတား ဒီးဗန်လို လူစားမျိုးတွေက ချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မိုင်ရာမိုင်းစ်လို နိုင်ငံစုံ ကော်ပို ရေးရှင်းကြီး တစ်ခုကို ဧဟိ လာလော့လို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ဖို့ပဲ၊ မင်းကို ငါ အရင်ကလည်း ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်လေ၊ အဲဒီလိုသာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရင် ဆာခါနာ နိုင်ငံသားတွေဟာ အသွင် မတူတဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဒဏ်ကို တောင့်မခံနိုင်ဘဲ ပျက်စီးကုန်ကြရုံတင်မက ဆာခါနာရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကြီးပါ ချုပ်ငြိမ်းသွားလိမ့် မယ်၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ဆာခါနာ အတွက် ဘဏ္ဍာငွေ မဖြစ်စလောက် သာ ရမယ့် အပြင် ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆာခါနာရဲ့ အကြီးအကဲ ဘဝက ချုပ် ငြိမ်းသွားလိမ့်မယ်'

မဟာ ရာဂျာကြီးက ခေတ္တ ရပ်တန့်လိုက်ပြီးနောက် ဆက်ပြောပြန်၏။

'အေးလေ၊ ငါ့ကို ပြယုဂ် အနေနှင့် ရာဇပလ္လင် အပေါ်မှာ ဆက်ထိုင် ခိုင်းထားမှာ သေချာပေမဲ့ ဆာခါနာ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေရဲ့ လိုအင်ကို နက် နက်ရှိုင်းရှိုင်း မသိကြတဲ့ လူတွေ၊ လုံးဝ ဂရုမစိုက်တဲ့ လူတွေက သြဇာ အာဏာ ကို ချုပ်ကိုင်ထားကြမှာ၊ ငါ့ သားတော်က ငါ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံတဲ့ အခါကျတော့ ပိုပြီးတောင် သြဇာ အာဏာ လျော့နည်းသွားလိမ့်ဦးမယ်'

သူက မက်ကို ယုံကြည် စိတ်ချမှု အပြည့်အဝ ရှိသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

'အဲဒါက အနေအထား တစ်မျိုး ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ နည်းလမ်းကို ပယ် လိုက်ဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ၊ မင်းရဲ့ အဆိုပြုချက်တွေကတော့ ပထမ နည်း လမ်းနှင့် အများကြီး ကွဲပြား ခြားနားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းရဲ့ အဆိုပြုချက် ကို ငါ လက်ခံလိုက်တယ်၊ ရွေးချယ်လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် အခု ကိစ္စမှာ မင်း နှင့် ငါ လက်တွဲပြီး ဆက်လုပ်ကြမယ်လေကွာ'

မက်က စကား ပြောမည့်ဟန် ပြင်လိုက်သော်လည်း နာရယန်က တားထားလိုက်၏။

‘မင်းကို ငါ မေတ္တာ ရပ်ခံချင်တာ တစ်ခု ရှိတယ် မက်သယူး၊ မင်း ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ဆယ် ချေးငှားလို့ မရခဲ့ဘူး ဆိုတာ ဆာခါနာမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောစေချင်ဘူး’

မက် ရတ်လက်ချိက ပြုံးပြလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြောမလို့ပါပဲ တော်ကြီးဘုရား၊ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ရွှေမိုး ငွေမိုး ရွာသွန်းဖြိုးနေပြီလို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရန်သူတွေ အထင် ရောက်ကြစေချင်တယ်’

မဟာ ရာဂျာကြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

‘တစ်နေ့နေ့ကျရင် မင်းနှင့် ငါ ပိုကာ ကစားကြရအောင်၊ မင်းနှင့် ငါ့အတွက် မမေ့နိုင်စရာ ကိစ္စ တစ်ရပ် ဖြစ်မှာ သိပ် သေချာတယ်’

ထိုနေ့ညတွင် တည်ခင်း ဧည့်ခံသော ထမင်းစားပွဲမှာ ပထမ အကြိမ်ကထက် ပိုမို ခမ်းနား ကြီးကျယ်သည်။ နီညိုရောင် ဆံပင်ကို နောက်သို့ လှန်ဖြိုးထားပြီး လှပ ကြော့ရှင်းသော လည်တိုင်နှင့် ပခုံးသား အလှကို ထင်းခနဲ မြင်သာအောင် ဆံပင်ကို ခေါင်းပေါ်သို့ လိပ်တင်ထားသော ရင်သပ် ရှုမောဖွယ်ရာ အလှအပ ပိုင်ရှင် ဗီဇီယန်က မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ညာဘက်တွင် ထိုင်ရ၏။

မက် ရတ်လက်ချိက မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ဘယ်ဘက်တွင် ထိုင်သည်။ သူ့ နံဘေးတွင်မူ မဟာ ရာဂျာကြီး၏ အချစ်ဆုံး ကိုယ်လုပ်တော် တစ်ယောက် ရှိနေသည်။

ဤထမင်းစားပွဲမှာ ယခင်ကလို အမျိုးသားများ အတွက်သာ မဟုတ်။ နန်းတော်တွင်းမှ မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိများသည် ဇနီးမယားများနှင့် အတူ ဧည့်ခံပွဲသို့ လာရောက်ကြရ၏။ မုဆိုးဖိုများကမူ နံပါတ်တစ် ကိုယ်လုပ်တော်ကို ဇနီးမယားသဖွယ် ခေါ်ဆောင်လာကြသည်။ ခေါ်ဆောင်လာခွင့်လည်း ရှိသည်။

ဧည့်ခံပွဲမှာ ခမ်းနားလှသလို စားသောက်ဖွယ်ရာများကလည်း စုံလင်လှ၏။ စားသောက် ပြီးစီးကြသောအခါ တေးဂီတ အစီအစဉ်၊ ကပွဲ အစီအစဉ်များနှင့် ဧည့်ခံပြန်သည်။

ရွှေကုန်သည်

အမျိုးသမီး ယိမ်းနှင့် ကပြ ဖြေဖျော်သောအခါ မက်က သီတာကို သတ် ရသောကြောင့် မကြည့်မိအောင် မျက်နှာကို တမင် လွှဲထားသည်။ ကပွဲ ပြီးစီး သွားသည့် အခါကျမှသာ မလွဲမရှောင်သာ လက်ခုပ် တီးရရှာ၏။

ထို့နောက် ကိုင်ရိုး ကိုယ်ခံ ပညာရှင်များ ထွက်ပေါ်လာလေဦးမလားဟု တွေးမိပြီး စိတ် မသက်မသာ ဖြစ်မိပြန်သည်။ သို့သော် ထိုအစီအစဉ် မပါရှိပါ။ ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်လာသူများက မဟာ ရာဂျာကြီး၏ သစ္စာတော်ကို စောင့် သိ ရိုသေပါမည်ဟု ဟင်ဒီ ဘာသာနှင့် ရွတ်ဆိုကြပြီး ဧည့်ခံပွဲ ပြီးဆုံးသွား သည်။

မက်နှင့် ဗီဗီယန် အတွက် သတ်မှတ်ပေးထားသော အိမ်ခန်းဆောင်မှာ ခမ်းနား ကြီးကျယ်လှသည်။ အခန်းခန်း အဆောင်ဆောင်ကို နေ့လယ်ပိုင်းက နှစ်ယောက် သား လိုက်လံ စစ်ဆေးကြရာ အခန်း ဆယ့်နှစ်ခန်းကို တွေ့ကြပြီးသည့်နောက် လက်လျှော့လိုက်ကြ၏။ သူတို့ မဖွင့်ရသေးသော တံခါးပေါင်း မြောက်မြားစွာ ကျန်ရှိနေသေးသည့် အတွက် အခန်းပေါင်း များစွာ ကျန်ရှိနေဦးမည်သာ။

မက်နှင့် ဗီဗီယန် ဧည့်ခံပွဲမှ ပြန်လာသောအခါ အမျိုးသား နှစ်ယောက် နှင့် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်တို့က အသင့် စောင့်ဆိုင်း နေကြသည်။ နံနက် နှစ်နာရီ ကျော်ပြီ ဖြစ်၍ မက်က ၎င်းတို့ကို ထိုည အတွက် ပြန်ခိုင်းလိုက်၏။ မက်က ဗီဗီယန်ကို မေးလိုက်သည်။

‘ပင်ပန်းသွားသလား’

‘ပင်ပန်းသင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောကို မမောဘူး၊ ကျွန်မ ကတော့ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သွေးဆူနေပြီရှင့်’

လန်ဒန်တွင်မူ ည ဆယ့်တစ်နာရီပင် မထိုးတတ်သေးချေ။ ဆာ ဒေးဗစ် အော ဘက်နှင့် အလန် လီယိုပိုးတို့သည် ဆာ ဒေးဗစ်၏ စာဖတ်ခန်း၌ စကားစမြည် ပြောဆို နေခဲ့ကြသည်မှာ သုံးနာရီနီးပါး ကြာခဲ့လေပြီ။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး စကားကို ကရွတ်ကင်းလျှောက် ပြောနေမိကြ ကြောင်း ရိပ်မိလာကြ၏။

ဆာ ဒေးဗစ်က ပြောလိုက်သည်။

‘ခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူးကွာ၊ ဗီဗီယန်က ဆာခါနာကို ရတ်လက်ချ် နှင့် အတူတူ လိုက်သွားပြီပဲ၊ မင်းနှင့် ငါ လုပ်ဖို့ကတော့ သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖို့ကတော့ သူ့ကို မေ့ပစ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူးကွာ’

‘ကျွန်တော့် အတွက်လည်း မလွယ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က သူ့ကို တကယ် လက်ထပ်ချင်တာဗျ’

‘ငါ သိပါတယ် အလန်ရာ၊ ငါ သိပ်ဝမ်းနည်းပါတယ်’

အလန် လီယိုပိုး အနေနှင့် ဖွင့်ဟ ဝန်ခံလိုစိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ် လာပြန်၏။

‘ကျွန်တော် အရင်က ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူးသေးပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးရက် လောက်တုန်းက ကျွန်တော် ရတ်လက်ချ်နှင့် သွားတွေ့လိုက်သေးတယ်’

‘တကယ်၊ ဟုတ်လား’

ဆာ ဒေးဗစ် အံ့ဩသွားသည်။

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဘာတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ် ဆိုတာ သိခွင့် ရှိရင် ပြောပြကွာ’

‘ကျွန်တော်က သူ နားလည်အောင် ကြိုးစားကြည့်တာပါ၊ သူနှင့် ဗီဗီ ယန် အကြားမှာ ဘယ်လိုမှ စေ့စပ်လို့ မရတဲ့ ဘာသာရေး တံတိုင်းကြီး ခြား နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဗီဗီယန်ကို အိမ်ပြန်ပို့သင့်တယ် ဆိုတာ သူ သဘော ပေါက်အောင် ကြိုးစား ကြည့်တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မဟန်ပါဘူးလေ’

‘တခြား ဘာရှိသေးလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် ဒုက္ခ မရောက် ရောက်အောင် ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမယ်လို့ သူ့ကို ပြောခဲ့တယ်’

ဒေးဗစ် အောဘက်သည် အလန် လီယိုပိုးကို ကျော်၍ လဟာပြင်ထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘မှားတာပဲ’

ဆာ ဒေးဗစ်၏ နှုတ်မှ သဲ့သဲ့ကလေး အသံ ထွက်လာ၏။ အလန် လီယိုပိုး ကို ပြောခြင်း မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ နာကြည်း စရာ ကောင်းသော ကံကြမ္မာ၏ အရွဲ့တိုက်မှုမှာ အကယ်၍ သူက မိုက်ကယ် အောဘက်၏ မေတ္တာ ရပ်ခံချက်ကို လက်မခံဘဲ မက် ဒုက္ခ ရောက်အောင် မကြိုးပမ်းဟု ဆိုပါက ဗီဗီယန်သည် အလန် လီယိုပိုးနှင့် စေ့စပ်ဆဲ ဖြစ်နေ ဦးမည်သာမက နေအိမ်တွင် ဆက်လက် ရှိနေလိမ့်မည် ဆိုခြင်းပင်တည်း။

နူးရောခဲတွင်မူ လန်ဒန်မြို့ထက် ငါးနာရီ ပိုစောသည်။ ဟာဂျာ စော်ဘွားသည် မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် နူးရောခဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ရက် အနည်းငယ်သာ နေမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည့်တိုင်အောင် သူနှင့် သူ့အဖွဲ့ အတွက် ကာလိုင်း ဟိုတယ်၏ အထပ် တစ်ထပ်လုံးကို ငှားရမ်းထားသည်။ နူးရောခဲသို့ ဟာဂျာ စော်ဘွား လာရောက်သည့် အကြောင်း ကိစ္စများထဲတွင် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်နဲ့ နှင့် ဆွေးနွေးရန် ကိစ္စလည်း ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဆွေးနွေးကြ၏။

ဟာဂျာ စော်ဘွား နုဆစ်က ပြောလိုက်သည်။

‘လန်ဒန် ဈေးကွက်မှာ ရွှေဈေး ဆက်ကျနေတယ်’

စတားဒီးဗန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ကျုပ် သိပါတယ်၊ မနေ့က ၁၆၃ ဒေါ်လာနှင့် ဈေးပိတ်သွားပြီး ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး မှန်တန်း ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဝယ်နေတဲ့ ရွှေပမာဏနှင့် ချိန်ထိုး ကြည့်ရမယ် ဆိုရင် အခု ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံ အနေအထားက ထူးခြားတယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က အများကြီး ချရောင်းနေလို့ ဖြစ်ရမယ်’

‘ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား တွေးမိသလား’

‘လိုက် စုံစမ်းကြည့်ပေမဲ့ မသိရပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျားကော သိသလား’

‘ဆဋ္ဌမ အာရုံနှင့် ပြောရရင် မိုက်ကယ် အောဘက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

‘ဒီမှာ နုဆစ်၊ စော်ကားတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆဋ္ဌမ အာရုံက တလွဲတချော် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ၊ အဲဒါ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး’

‘ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီ သောက်ဂျူးက စိတ်ဓာတ် ချောက်ချားစပြုပြီ ဆိုတာ အထင်အရှား ပြနေပြီပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီငတိက မီးစ တစ်ဖက် ရေမှုတ် တစ်ဖက် လုပ်နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ၊ ကျုပ်တို့နှင့် တစ်ဖက်မှာ ပေါင်းပြီး ဝယ်နေသလို တချို့ကို တစ်ဖက်လှည့်နှင့် ပြန်ရောင်းပြီး အမြတ် ထုတ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်’

ရိုးကြီးဂေါင်ဂင် ဆန်လှသော စတားဒီးဗန်၏ မျက်နှာမှာ တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်သွားသည်။ သူက မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ မိုက်ကယ်ကို လက်တွဲဖြုတ်ဖို့ အချိန် တော်ပြီ ထင်တာပဲ’

‘ကျုပ်ကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောချင်တယ်’

မောင်မြင့်ကြွယ်

ရှိတ် နဆစ်၏ မျက်နှာပေါက်မှာ သိန်းငှက်နှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူသည် ဟု ဆိုကြ၏။ ယခု သူ့မျက်နှာထားမှာ လင်းတနှင့် ပိုတူနေသည်။

‘ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ်က ရွှေတွေကို ကြား တစ်ဆင့်ခံ လူတွေဆီက ဝယ် နေကြတာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူတို့ကို မိုက်ကယ် ဒါမှမဟုတ် ဆိုစိုင့်တီ အောက်က တစ်ဆင့် အဆက်အသွယ် မလုပ်ကြနှင့်တော့လို့ ညွှန်ကြားလိုက် ပေါ့’

စတားဒီးဗန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

‘တစ်ပတ် နှစ်ပတ် အတွင်း သူနှင့် ကျုပ်တို့ ကြားမှာ သိသိသာသာရော မသိမသာ ဆက်သွယ် ဆက်စပ်မှုကလေးတွေ အကုန်လုံး ပြတ်တောက်သွား ကြလိမ့်မယ်၊ သူ အကြီးအကျယ် ဒေါပွလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာ ဒေါပွနိုင် မှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပြင်သစ် အစိုးရ ကိုယ်စား မိုက်ကယ်က ရွှေဝယ်ပြီး ဈေး ကစား နေသယောင်ယောင် သတင်း လွှင့်နေပါတယ်လို့ တစ်ယောက် ယောက်က လက်ထောက် ချလိုက်ပြီ ဆိုရင်’

‘သူရော သူ့ဘဏ်ပါ ပျက်စီးခြင်း ငါးပါးနှင့် ကြုံသွားရတော့မှာပေါ့’

‘လုံးဝတော့ မပျက်စီးနိုင်သေးဘူး’

နဆစ်က မေးလိုက်၏။

‘ဆိုစိုင့်တီ အောက် ဘဏ်မှာ အပ်နှံထားတဲ့ ဟာဂျာရီ ပြည်နယ်က ငွေတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းမယ် ဆိုရင်ကောဗျာ’

‘ဖြုန်းစားကြီး၊ လူသိရှင်ကြား ကြေညာပြီး လုပ်မှာလား’

‘တခြား နည်းကော ရှိသေးလို့လားဗျာ’

‘ဒါဆိုရင် မိုက်ကယ်နှင့် သူ့ဘဏ်ဟာ ချောက်ထဲ ကျခါနီးဆဲဆဲ ဖြစ် သွားတော့မှာပေါ့’

‘အောက်ဘက်က အဆင်သင့် လက်ဖြန့်ပြီး ခံထားတဲ့ စတားဒီးဗန် နေရှင် နယ် ဘဏ်ရဲ့ လက်ထဲ ရောက်လာတော့မှာပေါ့နော်’

‘ကြိုမမြင်နိုင်တဲ့ အကြောင်း ကိစ္စတွေ ဖြစ်ပေါ် မလာခဲ့ရင် ရောက်ကို ရောက်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ’

နဆစ်က ပြောလိုက်၏။

‘ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ အဲဒီလို ဆက်လုပ်ကြမယ်၊ နေဦး၊ ထပ်တလဲလဲ မေး ရမယ့် မေးခွန်း တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ဟို ရတ်လက်ချ် ဆိုတဲ့ ငတီနှင့် ဆာခါနာ ကိစ္စကကော’

ရွှေကုန်သည်

‘သူ တို့ကို ဆိုးဆိုးရွားရွား ဒုက္ခပေးနေပါတယ်’
နဆစ်က စတားဒီးဗန်ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

‘ညထိအောင် ဆက်နေပါဦးလေ၊ အံ့ဩ ယူရလောက်အောင် အမျိုးသမီး
ကလေးတွေ အများကြီး တစ်နာရီ အတွင်း ရောက်လာကြတော့မှာပါဗျ’
စတားဒီးဗန်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘ဒီမှာတော့ မဖြစ်ဘူး နဆစ်၊ ကျုပ် နာမည် အပျက် မခံနိုင်ဘူး’

မက်သည် ဆာခါနာမှ အစိုးရ အရာရှိများနှင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဆွေးနွေးသည်။ သူ ဆာခါနာမှ ထွက်ခွာ မလာမီ မဟာ ရာဂျာကြီး ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့သော အထူး ကော်မရှင်နှင့် အေဂျင်စီ အသီးသီးက ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် အလုပ်လုပ်ထားကြကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ကန်တက် လေဆိပ်တွင် အလုပ် လုပ်ရန် အလုပ်သမား အမြောက်အမြား စာရင်း ပေးထားကြသည်။ အတော်ကလေးနည်းသော လူအနည်းစုကမူ လူမသွားရဲသော ဒေသတွင် သွားရောက် အလုပ်လုပ်ရန် စာရင်း ပေးထားကြ၏။ ရနိုင်သမျှသော ဂေါ်ပြား၊ ပေါက်ချွန်း စသည်တို့ကို စုဆောင်းပြီး သိမ်းဆည်းထားကြသည်။

မက်က ပစ္စည်း ပစ္စယများ၊ မိုင်းတွင်းတူးသမားများ၊ ပညာရှင်များ ရောက်ရှိမလာမီ သူ ဖြစ်စေလိုသည့် အနေအထားကို ရှင်းပြသည်။ ပထမ ဦးစွာ ကန်တက် လေဆိပ်အား ပြုပြင်ရမည်။ ပြေးလမ်းမှ အပေါက်အပြဲများကို ဖာထေးရမည်။ ပစ္စည်းများ ထားသိုရန် ဂိုထောင်များ ဆောက်လုပ်ရမည်။ အင်္ဂလန်နှင့် ဥရောပမှ ရောက်ရှိလာမည့် ကျွမ်းကျင် လုပ်သားများ နေထိုင်ရန် ယာယီ အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်ရမည်။

လူ မသွားရဲသော ဒေသသို့ သွားရောက် လုပ်ကိုင်ပါမည်ဟု စာရင်းပေးသွင်းထားကြသူများအား မူလ ပထမက စခန်းချခဲ့သော အခြေစိုက် စခန်းသို့ လေကြောင်း ခရီးဖြင့် သယ်ပို့ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အလုပ်သမားများက လေယာဉ် ပြေးလမ်း အတွက် မြေညှိခြင်း၊ တဲများ ဆောက်ခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

သုံးရက် အတွင်း ကန်တက် လေဆိပ်၌ အင်တိုက် အားတိုက် ပြည့်ပြည့် ၀၀ အလုပ် လုပ်နေကြလေပြီ။ ယခင် ချန်ထားခဲ့သော လေယာဉ်ဆီ လက်ကျန်နှင့် လူငါးဆယ်ကို ယခင် အခြေစိုက် စခန်းသို့ အခေါက်ခေါက် အခါခါ ပို့ပေးပြီး လက်ဖတင်နှင့် ကန်ချာ၏ အုပ်ချုပ်မှု လက်အောက်တွင် ထားရှိခဲ့၏။

ရွှေကုန်သည်

ထိပ်တန်း ဦးစားပေး ကိစ္စရပ်များ စတင် သက်ဝင် လှုပ်ရှားစ ပြုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မက်နှင့် ဗီဗီယန်သည် လေယာဉ်နှင့် ဒါဂျီလင်သို့ လာခဲ့ကြ၏။ လေကြောင်း ခရီးနှင့် သယ်ပို့ရေး လုပ်ငန်း အတွက် ရှေ့ပြေး အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ရန် နှစ်ရက်ကြာ နေထိုင်ကြရသည်။ မက်က ဒါဂျီလင် လေဆိပ်၌ ရိုဒေါင် နေရာ ငှားရမ်းရသလို ကုန်တင် ကုန်ချ ပြုလုပ်ပေးမည့် အေဂျင်စီ တစ်ခုကို လည်း ဆက်သွယ် ငှားရမ်းလိုက်သည်။

ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ်ကို ငှားရမ်းခဲ့သော ကုမ္ပဏီ၌ပင် ဒီ အိပ်ချ် စီ ၆-၂၀၀ ဒီဟက်ဗလင် အော်တာ လေယာဉ် တစ်စင်း အသင့် ရှိနေ သည်။ မက်သည် သုံးလ အတွက် မည်မျှ ပေးရမည်ကို မေးမြန်းပြီးနောက် တာဘိုင်း ပန်ကာ အင်ဂျင် နှစ်လုံးတပ် ဝမ်းဗိုက် ခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် ကုန်ပစ္စည်း အလေးချိန် နှစ်တန်ကျော် သယ်ဆောင်နိုင်သော ကနေဒါ နိုင်ငံလုပ် အော်တာ လေယာဉ်ကို စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း ဆုံးဖြတ်၍ ငှားရမ်းလိုက်၏။ အဆိုပါ လေ ယာဉ်သည် အတက် အဆင်း ပြုလုပ်ရာ၌ ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ် ထက်ပင် ပို၍ တိုသော ပြေးလမ်းကို အသုံးပြုနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

လေယာဉ်ပျံ ငှားရမ်းသော ကုမ္ပဏီမှ လေယာဉ်ပျံ တာဝန်ခံက မက် ရတ်လက်ချ်အား မေးမြန်းလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားက အော်တာကို စစ်ဆေးပြီးပြီလား’

‘မစစ်ဆေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ငှားထားတဲ့ သောမတ် ကတ်ခ်လန်က စစ်ဆေးပါလိမ့်မယ်၊ သူ ရှေ့အပတ်ထဲကျရင် ရောက်လာမှာပါ’

မက်ကလည်း ပြန်လည် မေးမြန်းစရာ မေးခွန်း တစ်ခု ရှိနေသည်။ ဒါဂျီ လင် လေဆိပ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တဲထိုးထားသော စစ် တပ် တစ်တပ် ရှိနေသည်ကို သတိ ပြုမိသောကြောင့် စုံစမ်း မေးမြန်းလိုက်၏။ ဘဂါပါ မြို့တွင် ရှိနေသော တပ်စခန်းမှ ခြေလျင် တပ်ရင်း တစ်ရင်းသည် ဒါ ဂျီလင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အလွယ်တကူ ချီတက်ခိုင်းလို့ ရအောင် ဆာခါနာ နယ်စပ်နှင့် နီးတဲ့ နေရာကို ရွှေ့ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု ထိုပုဂ္ဂိုလ်က မှတ်ချက် ပြုလိုက်၏။

မက်နှင့် ဗီဗီယန်သည် ဟိုတယ်သို့ အငှားကားနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဟိုတယ် ရှေ့သို့ ကားရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မက်၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ အတွေး တစ်ခု ပေါ်လာ၏။

မက်က ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုယ်တော့ ကတ်ခ်လန် ဒါမှမဟုတ် ဟာနန်ဒက်နှင့် ခုချက်
ချင်း အဆက်အသွယ် ရမှ ဖြစ်မယ်’

ဗီဗီယန်က တအံ့တဩ ပြောလိုက်သည်။

‘ရှင့် ကြည့်ရတာ ငါးပါး မှောက်တော့မယ့် လူလို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပါပဲ
လား’

‘ကိုယ် သူတို့နှင့် အမြန်ဆုံး အဆက်အသွယ် မရရင် ငါးပါး သာမက
သံဃာစင်ပါ မှောက်သွားနိုင်တယ်’

အငှားကား ရပ်တန့်သွားသည်။ မက်သည် ရူးပီးငွေ လက်တစ်ဆုပ်ကို
ယာဉ်မောင်းအား ထိုးထည့်ပေးခဲ့ပြီး ဗီဗီယန်ကို ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ အတင်း
ဆွဲခေါ်လာ၏။ သူက ကောင်တာမှ စာရေးအား ရှူပီးငွေ လက်တစ်ဆုပ် ထပ်ပေး
လိုက်သည်။

‘ကျုပ် သိပ်အရေးကြီးနေလို့ လန်ဒန်ကို ခပ်မြန်မြန် တယ်လီဖုန်း အဆက်
အသွယ် ရချင်တယ်’

မက်သည် ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်၏ တယ်လီဖုန်း နံပါတ်နှင့် လူးဝစ်
ဟာနန်ဒက်၊ သောမတ် ကတ်ခ်လန်တို့၏ အမည်များကို ရေးချလိုက်သည်။

‘တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပြောရရင် ဖြစ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အော်ပရေ
တာက ခပ်မြန်မြန် ရအောင်သာ ခေါ်ခိုင်းပေးပါ’

မက်နှင့် ဗီဗီယန်တို့သည် တတိယထပ်၌ ရှိသော အခန်းကျယ်ကြီး တစ်
ခန်းကို ငှားရမ်းထားသည်။

အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အလောသုံးဆယ် ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်း
ရင်းကို ဗီဗီယန်က မေးမြန်းလိုက်၏။

‘ဒီကိစ္စက တော်တော်ကလေး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးကြီး ရှင်းပြ နေရမှာကွ၊
ကိုယ် လူးဝစ် ဒါမှမဟုတ် တွမ်နှင့် ပြောတဲ့ အခါကျရင် မင်းလည်း အလိုလို
သိလာမှာပေါ့ကွာ’

လန်ဒန်နှင့် အဆက်အသွယ် ရရန် တစ်နာရီခန့် စောင့်ဆိုင်းရမည်ကို သိ
သည့် တိုင်အောင် မက်သည် တယ်လီဖုန်းကို မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာနှင့် စိုက်
ကြည့်နေသည်။

‘အပေါ်ဆုံးက အံ့ဆွဲထဲမှာ ရှီးဗားစ် ရီဂယ် ဝီစကီ ပုလင်း ရှိပါတယ်၊
တို့ အတွက် ထည့်ပေးစမ်းပါကွာ’

မက်က ကောင်တာ စာရေးကို ရက်ရက်ရောရော ဆုကြေး ပေးခဲ့သော

ကြောင့် ဒါဂျီလင်မှ လန်ဒန်သို့ လေးဆယ့်ငါး မိနစ် အတွင်း အဆက်အသွယ် ရသွားသည်။ ဟာနန်ဒက်က မက် ရတ်လက်ချ်ကို ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘မင်းက တို့ အခြေအနေကို သိချင်လို့ ဆက်တာ ဆိုရင် တို့ အခြေအနေ သိပ်ကောင်းတယ် မက်၊ တွမ်က စက်ပစ္စည်း တစ်ခု ဝယ်စရာ ရှိလို့ ဖရန့်ဖွတ် ကို လိုက်သွားမယ်၊ သူ ဒီနေ့ည ပြန်ရောက်လာမယ် ထင်တယ်၊ တကယ် ပြော ရရင်’

မက်က အတင်း ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

‘လူးဝစ်၊ ခဏကလေး ပါးစပ် ပိတ်ထားပြီး ကျုပ် မေးတာကိုသာ ဖြေ ပါဦး၊ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်က ဝယ်ထားတဲ့ ပိုလျှံ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မှာ ထား သလဲ’

‘အများစုကတော့ ဂက်ဝစ်စ် လေဆိပ်မှာ ရောက်နေကြပြီ၊ လိုအပ်ပြီ ဆို ရင် ပို့ဖို့ အဆင်သင့်’

‘နေစမ်းပါဦးလေ၊ ခင်ဗျား တင်ပါးကို ကျောက်ဆူး ချမထားဘဲ ဟိုဟို ဒီဒီ သွားပြီးတော့ လူတွေ ထပ်ငှားစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်တို့ ဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်း မှန်သမျှ ဂေါ်ပြား အထိ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်က အသုံးပြုတဲ့ အရောင်နှင့် မတူအောင် အစ အဆုံး ဆေးပြန်သုတ်ပစ်စမ်းပါ၊ အရောင်ကိုတော့ အနီ ခရမ်း အပြာနု ကြိုက်တဲ့ အရောင် သုတ်၊ ငွေလည်း ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ’

‘ရပါတယ်၊ အခုမှ ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ၊ တကယ်လို့ တပ်မတော်က သုံးတဲ့ အရောင်အဆင်းနှင့် လာတူတော့ကော ဘယ်သူက သောက်ဂရုစိုက်မှာမို့လို့လဲ’

‘အိန္ဒိယ အကောက်ခွန် အရာရှိတွေက သောက်ဂရုစိုက်ကြမှာပေါ့ဗျာ၊ ဆာ ခါနာကို ကျုပ်တို့က စစ်ပစ္စည်းတွေ တင်ပို့ပေးနေတယ်လို့ ထင်သွားမှာပေါ့ဗျာ’

စကားစမြည် ပြော၍ ဆို၍ ပြီးစီးသွားသောအခါ မက်က စကားပြောခွက် ကို ပြန်တင်လိုက်ပြီး စိတ်ပေါ့သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်၏။

‘အခု နားလည်ပြီ မဟုတ်လား’

မက်က ဗီဗီယန်ကို မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင် အဲဒါကို တွေးမိတာ တော်တော် ကံကောင်းတာပဲ’

ဗီဗီယန်က မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်သည်။

‘ဒါပေမဲ့ ရှင်က ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ကြိုတင်ပြီး ဖွင့်ပြောမပြနိုင်ရမှာလဲ’ မက်က စိတ်ရှုပ်သွားဟန်နှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာကို ပြောရမှာလဲ’

ဗီဗီယန်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေလိုက်၏။
 ‘အဲဒီ ပစ္စည်းတွေ ကိစ္စပေါ့၊ ဒီလောက်တောင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးကြီး မဟုတ်
 လှပါဘူး။ ကျွန်မလည်း အဲဒါလောက်တော့ နားလည်မှာပါ’
 ‘အဲ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ချစ်ချစ်ရယ်၊ တစ်ကြိမ်ထက် ပိုပြောရင်
 ပေါတောတောများ ဖြစ်နေမလားလို့၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကိုယ်
 က ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေ
 တာ သိပ်ကြာသွားတော့ အဲလေ ကိုယ်က စုပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုဆိုတဲ့ ကိစ္စမှာ
 အလေ့အကျင့် မရှိဘူးနှင့် တူပါတယ်၊ နောက်ဆိုရင် ကိုယ် ကြိုးစားပါ့မယ်’
 ဗီဗီယန်က နောင်တ ရသွားဟန်နှင့် ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်၏။
 ‘ကျွန်မက မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ပြောလိုက်မိတာပါရှင်၊ အဲဒီလောက်
 တောင် အရေးကြီးလှတာ မဟုတ်ပါဘူး’
 ဗီဗီယန်က မက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး မေးလိုက်၏။
 ‘နောက်တစ်ခွက် ထပ်ယူမယ် မဟုတ်လား’

မက် တစ်ယောက် မျှော်လင့် စောင့်စားနေသော ရေဒီယို သံကြိုးကို မတ်လ
 ၁၇ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ရရှိသည်။ ပထမဦးဆုံး စတင် ပျံသန်းလာမည့် ဒီစီ
 ခြောက် လေယာဉ်သည် မတ်လ ၁၉ ရက် နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီခန့်တွင်
 ဂက်ဝစ်စ် လေဆိပ်မှ စတင် ထွက်ခွာလာမည် ဖြစ်သည်။ တစ်စီးနှင့် တစ်စီး
 အကြား နှစ်ဆယ့် လေးနာရီစီ ခြား၍ ဒီစီ ခြောက် လေယာဉ် နောက်ထပ်
 သုံးခေါက် လန်ဒန်မှ ထွက်ခွာလာရန် ရှိသည်။ ပထမ အခေါက် လေယာဉ်သည်
 မတ်လ ၂၁ ရက်နေ့တွင် ဖရန်ဖွတ်မှ ထွက်ခွာလာမည် ဖြစ်သလို တစ်ဒါဇင်
 ခန့် ရှိသော ကျွမ်းကျင် အလုပ်သမားများနှင့် မိုင်းတွင်းတူးသမားများသည်
 ခရီးသည်တင် လေကြောင်း ကုမ္ပဏီ အသီးသီးမှ လေယာဉ်များနှင့် လိုက်ပါ
 လာကြမည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့အား ဆာခါနာ နိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ရေး
 ကိစ္စကို မက်က ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် ရေဒီယို သံကြိုးစာထဲ၌ ၎င်းတို့၏ အမည်၊
 လူမျိုး၊ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် နံပါတ်နှင့် ကျွမ်းကျင်သည့် လုပ်ငန်းများ စသည်
 တို့ကို ဖော်ပြထား၏။ အများစုမှာ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသားများ ဖြစ်ကြသည်။
 ကတ်ခဲလန်သည် ပထမဦးဆုံး ကုန်တင် လေယာဉ်နှင့် လိုက်ပါလာမည်
 ဖြစ်ပြီး ဟာနန်ဒက်သည် နောက်ဆုံး လေယာဉ်နှင့် လိုက်ပါလာမည် ဖြစ်သည်။

ရွှေကုန်သည်

ရတ်လက်ချိက မဟာ ရာဂျာကြီးထံ တင်ပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့် လူတွေက မျက်လှည့် ပြသလို အရမ်း မြန်အောင် အလုပ် လုပ်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်း အားလုံး စုံစုံစေ့စေ့ ရောက်ရှိလာပြီး ဆာခါနာကို ဆက်ပို့ပေးနိုင်အောင် ဒါဂျီလင်မှာ သွားနေဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုပဲ စိတ်ချ သွားချင်တာက ဒီဘက်ပိုင်းမှာ ကြီးနီ စနစ်နှင့် ကြာမနေစေဖို့ ပါပဲ’

မဟာ ရာဂျာကြီး အာမ ခံသည်။

‘မင်း ကြိုက်သလို လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိရပါစေမယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဒီမှာ နေပြီး ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲဖို့ မသင့်ပေဘူးလား’

‘လူးဝစ် ဟာနန်ဒက် ရောက်လာလာချင်း ဒီကို လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်’

မက်သည် သူ့စကားကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက် ခွင့်ပြုပါ၊ ဒါထက် ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ကို လုပ်လို့ ရချင် ရပါလိမ့်မယ်’

မက်သည် ၎င်း၏ အိမ်ခန်း ရှိရာ နန်းတော်ဆောင်ဆီသို့ ပြန်ခဲ့၏။ ဗီဗီ ယန်သည် မဟာ ရာဂျာကြီး၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ မဟာ ရာဂျာကြီး၏ အချစ်ဆုံး ကိုယ်လုပ်တော်နှင့်အတူ တောရပ် ဒေသသို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်ခွာတော့မည့် ဆဲဆဲတွင် ဖြစ်သည်။ ဗီဗီယန်က ပြောလိုက်၏။

‘မော်တော်ကားနှင့် စစ်တပ်က အစောင့်ကားတွေ စောင့်နေကြပြီရှင်’

‘တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာမှာပါကွာ၊ မေးခွန်းကလေး တစ်ခု မေးမလို့ပါ။ မင်းအနေနှင့် ကုန်တင် ကုန်ချ ကြီးကြပ်ရေးမှူး၊ ဖိုမင်၊ အလုပ်သမားခေါင်း၊ စာရင်းထိန်း၊ အဲဒီ အလုပ် မျိုးစုံကို အချိန်ပြည့် အလုပ် မလုပ်ချင်ဘူးလား’

ဗီဗီယန်က မက်ထံမှ အရက်နဲ့ ရ မရ အနဲ့ခံဟန်ပြုရင်း ပြန်မေးလိုက် သည်။

‘ရှင် အရက် မူးလာပြီ ထင်တယ်’

‘ဒီမှာ ချစ်ချစ်၊ မင်းက ကိုယ့်အစား ကန်တက်ကို ပစ္စည်း အားလုံး တင် ပို့ ပြီးစီးတဲ့ အထိ အလုပ် လုပ်ပေးဖို့’

‘ရှင်က ဘယ်မှာ ရှိနေမှာမို့လို့လဲ’

‘ဒါဂျီလင်မှာ’

ဗီဗီယန်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်သည်။ ဗီဗီယန်သည် မက်နှင့် အတူ တကွ နေချင်လှပါ၏။

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဗီဗီယန်သည် မက်နှင့် ရက်ပေါင်း များစွာ ခွဲခွာရမည်ကို မဆိုထားဘိ၊ နာရီပိုင်းလောက်ပင် ခွဲခွာ၍ မနေလိုပါ။ ဗီဗီယန်က သူ့အား ဒါဂျီလင်သို့ ခေါ်သွားရန် အတင်း အဓမ္မ ပြောရန် ကြံရွယ်ပြီးမှ တစ်ညနေတွင် ဒေါ်ချက်စတာ ဟိုတယ်၌ ဆိုဆုံးမရ ခက်သော သူဌေးသမီး တစ်ဦးပမာ နွဲ့ဆိုး ဆိုးခဲ့မိသည့် ကိစ္စကို ပြန်သတိရလာ၏။ မက်က ဗီဗီယန်အား ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထားရစ်ခဲ့ပုံ၊ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲသို့ ဆင်းသွားပြီး ကလေး ကစားစရာ အဖြူရောင် တောကြောင် အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်နှင့် ပြန်လာပုံ၊ ဗီဗီယန်သည် ကလေး ဆန်သည်၊ အနိုင် ကျင့်တတ်သည် ဆိုသည့် ကိစ္စအား မက်က သူနည်း သူဟန် နှင့် အသိပေးတတ်ပုံကို ပြန် သတိ ရလာ၏။

သူ့ဘဝသည် ထိုအချိန်က စ၍ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဗီဗီယန် တွေးလိုက်မိသည်။ ကောင်းဖို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။ အဲဒါတွေ အားလုံး မက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဗီဗီယန်သည် မက်အတွက် လိုအပ်သည်။ ဗီဗီယန် အနေနှင့် မက် အား အကူအညီ ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည်သာမက မက်၏ လုပ်ငန်းနှင့် မက် ဘဝတွင် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် အဖြစ် ပါဝင် လုပ်ကိုင်နိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုမျှလောက် အရေးပါသော ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်လာမှုသည် ဗီဗီယန် တစ်ဦး တည်း အတွက်သာ မဟုတ်၊ နှစ်ဦးစလုံး အတွက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဗီဗီယန်က ဖြေလိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ လုပ်မှာပေါ့’

ဗီဗီယန်က မက်ကို မွေးမွေး ပေးလိုက်ရင်း သူတို့ နှစ်ဦး အကြား၌ ရှိသော သံယောဇဉ် နှောင်ကြီးမှာ ပို၍ ခိုင်မြဲလာကြောင်း ခံစား သိရှိလိုက်ရလေ တော့သည်။

မက်သည် မဟာ ရာဂျာကြီးထံ ပြန်သွားပြီး ဗီဗီယန်နှင့် သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အသိ ပေးလိုက်၏။ နာရီယန်က သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘မစ်စ် အောဘက်ရဲ့ လုံခြုံရေးကိုတော့ စိတ်မပူပါနှင့်ကွာ’

ရေနံ သပိတ် မှောက်ရန် သဘောတူညီခဲ့သော အာရပ် နိုင်ငံ ကိုးနိုင်ငံ အနက် ခုနစ် နိုင်ငံက ၁၉၇၄ ခုနှစ် မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ရေနံ သပိတ် လှန်ရန်

ရွှေကုန်သည်

ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် ရေနံစိမ်း ဈေးနှုန်းကိုမူ ညှိနှိုင်း ပြင်ဆင် လျှော့ချ ပေးရန် ငြင်းဆန်ကြသည်။ ရေနံစိမ်း ဈေးနှုန်းမှာ သုံးဆ လေးဆ မြင့်တက် လာခဲ့၏။

ယခု တစ်ကမ္ဘာလုံး ခံစားနေရသော လောင်စာ စွမ်းအင် အခက်အခဲ အကျပ် အတည်း ကာလ ပြီးဆုံးတော့မည် ဖြစ်သည်။ အရှေ့ အလယ်ပိုင်း ဒေသမှ ရေနံစိမ်းများသည် ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြတော့မည်။ သို့ရာတွင် မိုးထိအောင် လှေကားထောင်၍ တက်သွားသော ရေနံ ဈေးနှုန်းက စက်မှုလက်မှု ထွန်းကားသော နိုင်ငံများတွင် စီးပွားရေး ကမောက်ကမ ဖြစ် အောင် ဆက်လက် ဖန်တီးနေဦးမည်မှာ သေချာလှ၏။

နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါ ကိုယ်တိုင် ဝေခွဲမရအောင် ခက်ခဲလှသော အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။ အာရပ် နိုင်ငံများက ရေနံ သပိတ် လှန်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေး ဝါဒ က အဓိကကျသော အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း သူက လူသိ ရှင်ကြား ကြေညာနိုင်စွမ်း ရှိသလို ကြေလည်း ကြေညာခဲ့သည်။

သို့သော် မိုးထိအောင် လှေကား ထောင်တက်သွားသော ရေနံ ဈေးနှုန်း ကြောင့် အမေရိကန် အပါအဝင် တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ စီးပွားရေး လောကအား အကြီးအကျယ် ထိခိုက် ပျက်စီးစေသည် ဖြစ်ရာ ထိုကိစ္စ အတွက် လွန်လွန် မင်းမင်း နာသာခံခက် မဖြစ်ရလေအောင် အဘက်ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက် သည်ကို အလူးအလှိမ့် ခံနေရသော အစိုးရ အဖွဲ့ ကိုယ်စား ပျားရည်နှင့် ဝမ်းချ ရန် ကိစ္စကလည်း ရှိနေသေးသည်။

ဂျက်ဖရီ တီလင်ဂါသည် ၎င်း အနှစ်သက်ဆုံး နည်းဗျူဟာကို အသုံးချ လိုက်၏။ သူက သတင်းဆိုးကို လုံးဝ မကြေညာဘဲ ထိမ်ချန်ထားလိုက်သည်။ အဆိုပါ သတင်းဆိုး အစား မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ဆက်စပ်မှု မရှိသော နိုင်ငံ တကာ အရေးအခင်း တစ်ခု အပေါ် အာရုံပြောင်းသွားအောင် ဖန်တီးလိုက်၏။

တီလင်ဂါက ကြေညာသည်။

‘ဤအစိုးရ အနေဖြင့် အာရှတိုက်မှ အရေးအခင်းများကို လေ့လာရန် လို အပ်လာသည်။ အိန္ဒိယ နိုင်ငံနှင့် ဆာခါနာ နိုင်ငံ အကြားတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော နယ်မြေ ပိုင်ဆိုင်မှု အငြင်းပွားချက်၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို လေ့လာရန် လို အပ်လာသည်။ အမေရိကန် အစိုးရသည် နိုင်ငံငယ်များ အတွက် တရားမျှတမှု အပြည့်အဝ ရရှိစေရေးကို အာမခံသည် ဖြစ်ရာ နိုင်ငံခြားရေး ဌာနမှ အာရှ

တိုက်ဆိုင်ရာ အိတ်စပတ်များအား ဤကိစ္စကို လေ့လာရန် ညွှန်ကြားထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း'

တီလင်ဂါ၏ ထုတ်ပြန် ကြေညာချက်ကို နှစ်နေရာမှ ချက်ချင်း တုံ့ပြန် လာ၏။ ပထမ ကန့်ကွက်သူမှာ အိန္ဒိယ နိုင်ငံ ဆိုင်ရာ သံအမတ်ကြီး ဖြစ်သည်။

တီလင်ဂါက ပျားရည်နှင့် ဝမ်းချလိုက်၏။

'အဓိကကျတဲ့ အခြေခံ အချက်အလက်တွေပေါ်မှာ သဘောထား ပြောင်း လဲမှု မရှိပါဘူးလေ၊ နောက်တစ်လ နှစ်လလောက် ကြာတဲ့ အခါကျရင် ဒီကိစ္စ ကို ထောင့်စုံစုံက လေ့လာပြီး ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြန်ကြေညာပါ့မယ်၊ အဲဒီ အချိန် ကျရင် ခင်ဗျား အစိုးရ စိတ်မပျက်စေရဘူး'

'ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တို့ အနေနှင့် လက်ရှိ ရပ်တည်ချက်ကနေ နောက် ကို ပြန်ဆုတ်ပေးရတော့မှာပေါ့'

တီလင်ဂါက ပြန်ဖြေသည်။

'ကျုပ်က အဲဒါကို အားယူဖို့ အတွက် ထိုးမယ့်ဆင် တစ်လှမ်း ဆုတ် ဆိုတဲ့ နည်းဗျူဟာလို့ပဲ ယူဆပါတယ်'

တီလင်ဂါ၏ ဆရာသမားဖြစ်သူ ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်ကမူ ပို၍ ပြင်း ပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်သည်။

သူက ခါတိုင်းလို အိုဝင် ရေနေမှ တစ်ဆင့် မဆက်သွယ်တော့ဘဲ တိုက် ရိုက် တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်၏။

'အိန္ဒိယနှင့် ဆာခါနာ အကြောင်း မင်း ကြေညာလိုက်တဲ့ ကိစ္စဟာ ဘယ် အခြေအနေ အထိ'

တီလင်ဂါက တောင်းပန်သည်။

'ဆောရီးပဲ စီဂျေ၊ ခင်ဗျားကို ကြိုပြီး ရှင်းပြဖို့ အချိန် မရလိုက်ဘူး၊ အမိန့်ကိုလို ရေနံ ကုမ္ပဏီကြီးတွေဟာ မတန်တဆ အမြတ် ရလာကြတော့မယ် ဆိုတဲ့ ရေနံစိမ်း ဈေးနှုန်း ကိစ္စဆီက တိုင်းသူ ပြည်သားတွေ မျက်စိ လည်ထွက် သွားအောင် လုပ်ဖို့ လိုအပ်နေလို့ပါဗျာ'

'ချီးမှပဲ'

စတားဒီးဗန်က ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြောလိုက်၏။ သို့သော် စတားဒီးဗန် အနေနှင့် ဒီကိစ္စကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလာမိပုံ ရသည်။

'မင်းနှယ်ကွာ၊ တခြား ကိစ္စ တစ်ခုခုကို ပြောရောပေါ့'

'မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့က ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူတကွ လက်တွဲ နေထိုင်ရေး

ရွှေကုန်သည်

လို့ တစ်ဖက်က ကြွေးကြော် ထားပြန်တယ် မဟုတ်လား၊ ခုကိစ္စကလည်း ခဏ တစ်ဖြုတ်ပါဗျာ'

မက် ရတ်လက်ချ် မောင်းနှင်လာသော ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ် လေယာဉ်သည် ဒါဂျီလင် လေဆိပ်သို့ မတ်လ ၁၉ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ရောက်ရှိလာ၏။ သူက လေဆိပ်ရှိ ထိန်းချုပ် ကွပ်ကဲမှု ရုံးခန်းသို့ သွားရောက် စုံစမ်းသည်။ ဘီရွတ်၊ တဟီရန်နှင့် နယူးဒေလီ လေဆိပ်များတွင် ဆီဖြည့်ပြီး ဒါဂျီလင်သို့ အရောက် လာမည့် ဒီစီ ခြောက် လေယာဉ် တစ်စီးသည် လန်ဒန် လေဆိပ်မှ ထွက်ခွာလာပြီဟု သတင်း ပေးပို့သည်ကို ရရှိထားပါကြောင်း၊ ရောက်ရှိ လာနိုင်သည့် ခန့်မှန်းခြေ အချိန်ကို မသိရှိရသေးကြောင်း၊ အဆိုပါ သတင်းကို ရလျှင်ရချင်း ဟိုတယ်သို့ ဆက်သွယ်၍ မက် ရတ်လက်ချ်အား အသိပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားကြ၏။

မက်သည် ကုန်ပစ္စည်း အတင် အချ အတွက် တာဝန် ယူထားသော ကန်ထရိုက်တာများ၊ ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ်နှင့် အော်တာ လေယာဉ်ပျံတို့ကို ငှားရမ်းသော ကုမ္ပဏီတို့ထံ သွားရောက်ပြီး အစစ အရာရာ အဆင်ပြေမှု ရှိ မရှိ စုံစမ်းသည်။ ထို့နောက် အကောက်ခွန်ရုံးသို့ သွားခဲ့သည်။ သူ့ကို အေးတိ အေးစက် ဆက်ဆံကြလိမ့်မည်၊ အဆင်ပြေအောင် လာဘ်ထိုး ယူရလိမ့်မည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ သို့သော် မက် အံ့အားသင့်သွားအောင် အကောက်ခွန် အရာရှိက အဖြေပေးလိုက်၏။

'ဆာခါနာကို ပစ္စည်းတွေ ခပ်မြန်မြန် ဆက်ပြီး ပို့နိုင်အောင် ကျွန်တော် တို့က ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာနှင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ကူညီပါ့မယ်၊ ထုံးစံအရ လုပ် ကိုင်ရတာတွေကိုလည်း အဆင့် အနည်းဆုံးနှင့် အလုပ် ဖြစ်သွားအောင် ကျွန် တော် ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲပါ့မယ်'

အလွန် သိနားလည်ရန် ခက်ခဲသော အရှေ့တိုင်းပါတကားဟု တွေးတော ရင်း မက် ရတ်လက်ချ်သည် ဟိုတယ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ သူ ပြန်လာရသည့် လမ်း ခရီးတွင် စစ်တပ် အသစ် စခန်းချသည့် နေရာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ စစ်သား များသည် ရွက်ထည်တဲများကို ဖြတ်သူက ဖြတ်၊ အထုပ်အပိုးများကို ထရပ် ကားပေါ်သို့ တင်သူက တင်နှင့် အလုပ် ရှုပ်နေကြကြောင်း သူ သတိပြုခဲ့ မိ၏။

ဟိုတယ်ရှိ မက်၏ အိပ်ရာဘေးမှ တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံသည် နံနက်
လေးနာရီ မိနစ်လေးဆယ်တွင် စတင် အသံမြည်လာ၏။ ဒါဂျီလင် လေဆိပ်ရှိ
ထိန်းချုပ် ကွပ်ကဲမှုရုံးမှ အိပ်ချင်မှူးတူး ဖြစ်နေပုံရသော စာရေး တစ်ယောက်က
မက် စောင့်ဆိုင်းနေသော လေယာဉ်သည် နောက်ထပ် တစ်နာရီ အကြာတွင်
ရောက်ရှိလာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သတင်း ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျေးဇူးပဲ၊ ကျုပ် လာခဲ့ပါ့မယ်’

မက်သည် ဗလုံးဗထွေး ပြန်ပြောရင်း အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏။ လေယာဉ်ပျံ
ပေါ်မှ ပထမဦးဆုံး ဆင်းလာသူမှာ သောမတ် ကတ်ခ်လန် ပင်တည်း။

သောမတ် ကတ်ခ်လန်က မက်၏ လက်ကို လှုပ်ကိုင် ယမ်းခါရင်း တံ
တွေး သီးလုမတတ် ရယ်ရယ်မောမော ပြောချလိုက်သည်။

‘ပစ္စည်းတွေ ရောက်လာတဲ့ အထိ မင်း စောင့်ပြီး ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်
နှင့် လူးဝစ်က မင်း မှာတဲ့ အတိုင်း တစ်သေမတိမ်း လိုက်နာခဲ့ပါတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ချင့်ချိန်ရတာပေါ့လေ၊ ရှိသမျှ ပစ္စည်း အားလုံးကို
အန်ချင်စရာ အကောင်းဆုံး စိမ်းလဲ့လဲ့ ဝါတာတာ အရောင်ကို ရွေးပြီး ဆေး
သုတ်လာခဲ့ကြတယ်’

မက်သည် ဟီးချလိုက်ပြီးနောက် တဟားဟား ရယ်ရင်း ကတ်ခ်လန်၏
ကျောကုန်းကို ထုလေတော့သည်။

မိုက်ကယ် အောဘက်သည် တက်လာသမျှသော ပြင်သစ် အစိုးရ အဖွဲ့တိုင်းမှ ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးများနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ တိုက်ရိုက် ဆက်ဆံရာတွင် အကျင့် ပါနေသူ ဖြစ်သည်။ ဘဏ္ဍာရေး ဌာနရှိ အလယ် အလတ်စား အစိုးရ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်က သူနှင့် ခုချက်ချင်း တွေ့လိုကြောင်း တောင်းဆိုနေသည်ဟု ၎င်း၏ အတွင်းရေးမှူးက လာရောက် သတင်းပို့သောအခါ အရေးကြီးသည်ဟု သဘော မထားလိုက်မိချေ။

အတွင်းရေးမှူးက အစီရင် ခံလိုက်သည်။

‘သူ့နာမည် မွန်စီယာ ဂျေဘော့ပါ’

မိုက်ကယ်က သဘော မတွေ့ဟန်နှင့် ရှုံ့မဲ့လိုက်၏။

‘သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်နှင့် သွားတွေ့ခိုင်းလိုက်စမ်းပါကွာ’

‘ကျွန်တော် ပြောပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူက ဆရာနှင့် ကိုယ်တိုင် ပြောရမှ ဖြစ်မယ်လို့ အတင်း အဓမ္မ တောင်းဆိုနေပါတယ်၊ သူက ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီး ကိုယ်စား လာခဲ့တာလို့ ပြောနေပါတယ်’

‘ဘယ်ကလာ၊ ကောင်းပြီလေ၊ သူ့ကို လွှတ်လိုက်’

မွန်စီယာ ဂျေဘော့သည် သောက်လက်စ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းထောင့်၌ တွဲလောင်း ချထားရင်း မထီမဲ့မြင် ဟန်နှင့် မိုက်ကယ် အောဘက်၏ ရုံးခန်း ထဲသို့ ဝင်လာ၏။

အောဘက်က ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ဆိုစမ်း ဂျေဘော့’

‘ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးက မာစေကြောင်း သာစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလိုက်ပါတယ်’

ဂျေဘော့သည် ထိုင်ပါဟု မပြောရသေးခင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

သူက အတက်ချီ ကျော်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး စာရွက် တစ်ရွက်ကို ယူ၍ မိုက်ကယ် အောက်၏ စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်ပေးလိုက်၏။ မိုက်ကယ် အောက်သည် ထိုစာရွက်ကို အလိုလို လှမ်းယူလိုက်မိပြီး ခေါင်းစီး စာသားကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစာရွက်မှာ 'အစိုးရက အပ်နှံထားသော ငွေကြေး မှန်သမျှကို ပြန်လည် ထုတ်ယူကြောင်း အသိပေးခြင်းနှင့် အဆိုပါ ဘဏ်အား အစိုးရ လုပ်ငန်း အသီးသီးနှင့် ဆက်သွယ် လုပ်ကိုင်ခွင့်ကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ကြောင်း' အကြောင်း ကြားသော ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီး၏ နာမည်ကြီး ပုံစံ အမှတ် ၆၃ ပင်တည်း။

မိုက်ကယ် အောက် တစ်ယောက် စကားဖြောင့်ဖြောင့် မပြောနိုင်လေပြီ။

'မဖြစ်နိုင်တာပဲဗျာ၊ မှားယွင်း ကုန်ကြတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ခပ်ချာချာ လူတစ်ယောက်က မဟုတ်တာ လုပ်လို့'

ဂျော့ကလည်း ခပ်တင်းတင်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

'သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ခပ်ချာချာ လူတစ်ယောက်က ဆိုးဆိုးရွားရွား မှားမှားယွင်းယွင်း လုပ်လိုက်လို့ပဲ၊ အဲဒီလူကတော့ ခင်ဗျားပဲ မိုက်ကယ် အောက်၊ မည်သူ မဆို ရွှေဈေးကွက်မှာ ဈေးကစားကြတာကို ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးဌာန အနေနှင့် ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့'

ဂျော့က ပြန်တော့မည့်ဟန်နှင့် မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။

'အဲဒီ စာရွက်ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ပုဂ္ဂလိကပိုင် ဘဏ်တိုက် တစ်တိုက်က အစိုးရ ကိုယ်စား ရွှေတွေကို အရောင်းအဝယ် လုပ်နေပါတယ်လို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိအောင် လုပ်တာမျိုးကိုတော့ သည်းညည်း မခံနိုင်ဘူး၊ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် မွန်စီယာ အောက်'

မိုက်ကယ် အောက်သည် ထိုစာရွက်ကို ကိုင်ဖတ်နေစဉ် သူ့လက်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးဌာန၌ သက်သေပြနိုင်သော အထောက် အထားများ ရှိသည် ဆိုပဲ။

ဤတွင် အစိုးရ၏ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက် အရ မည်သည့် အစိုးရ အဖွဲ့အစည်း၊ အေဂျင်စီကမျှ ဆိုစိုင်းတီ အောက် ဘဏ်သို့ လာရောက်၍ ငွေအပ်နှံနိုင်ခြင်း မရှိတော့သလို အစိုးရနှင့် သက်ဆိုင်သော ကန်ထရိုက် စာချုပ်များနှင့် အခြား ကိစ္စရပ်များ စသည်တို့တွင်လည်း ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ကြားဝင်၍ ဆောင်ရွက် ပေးခွင့် မရှိတော့ချေ။

ရွှေကုန်သည်

အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘဏ်၌ လာရောက် အပ်နှံထားကြသော ငွေထဲမှ ဖရန့် သန်းပေါင်း ငါးထောင် နီးပါးကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီး ဌာန၏ အရေးယူမှုကို ခံရကြောင်း လူသိရှင်ကြား သိရှိ သွားသောအခါ ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းများနှင့် တစ်သီးပုဂ္ဂလိကများက ပြန်ထုတ် ယူသွားကြမည့် ငွေပမာဏကိုမူ ထည့်၍ပင် မပြောရဲပါချေ။

မိုက်ကယ် အောဘက်သည် ၎င်းနှင့် မကင်းရာ မကင်းကြောင်း နိုင်ငံရေး လောကမှ ထိပ်တန်း ပုဂ္ဂိုလ်များထံ တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်သွယ်၍ အကူအညီ တောင်းခံချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် ၎င်း၏ အတွင်းရေးမှူးသည် နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်လာပြန်၏။

‘အပြင်မှာ မွန်စီယာ လီဆယ်လီ ရောက်နေပါတယ်၊ သူက သိပ်ကို အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောပါတယ်’

လီဆယ်လီသည် ဆိုစိုင့်တီ အောဘက်၏ ဖွဲ့စည်းပုံ ဇယား၌ တတိယ မြောက် အကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ’

မိုက်ကယ်၏ အသံတွင် စိုးရိမ်စိတ်ကလေးများ ရောနှော ပါရှိသွားသည်။ လီဆယ်လီ၏ မျက်နှာမှာ မိုက်ကယ် အောဘက်ကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ သလို လက်ကလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

‘မိုက်ကယ်၊ ဟာဂျာရီ နိုင်ငံရဲ့ ငွေစာရင်း မှန်သမျှကို ပိတ်ပြီး တခြား ဘဏ်တွေဆီကို ငွေတွေ ရွှေ့ပြောင်းပေးပါလို့ ညွှန်ကြားချက်တွေ ရောက်နေတယ်’

အဖြစ်မှန်ကို ဖြန့်ခနဲ ဒိုင်းခနဲ ရိပ်မိလိုက်လေရာ တဒုတ်ဒုတ် သွေးတိုးနေ သော မိုက်ကယ်၏ ဦးနှောက်အား ကွဲထွက်စေမတတ် ဒုက္ခပေးတော့သည်။

မိုက်ကယ်က လီဆယ်လီကို ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်၏။

‘သွားစမ်းကွာ၊ မင်းနှင့် ငါ နောက်မှ ဆွေးနွေးကြမယ်’

အောဘက်သည် ၎င်း၏ အတွင်းရေးမှူးအား နူးရော့ခ်တွင် ရှိသော ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်၊ ဟာဂျာ နိုင်ငံရှိ ရှိတ် နဆစ်တို့နှင့် သုံးပွင့်ဆိုင် ဆွေးနွေးနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။ ကုန်ဆုံးနိုင်ခဲ့လှသော နှစ်နာရီခန့် ကုန်လွန်ပြီးမှ သုံးပွင့်ဆိုင် အဆက်အသွယ် ရတော့သည်။

စတားဒီးဗန်က ပြောလိုက်၏။

‘ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ခပ်မြန်မြန် ပြောကွာ မိုက်ကယ်၊ ဒါ ဒီကနေ့ တစ်နေ့ လုံး မအားဘူးကွ’

နဆစ်ကလည်း ဝင်ထောက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း အလုပ် သိပ်များနေတယ်’

မိုက်ကယ် အောက်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက် ငါ့ကို နောက်ကျောကနေ ဓားနှင့် ထိုးကြတာ မင်း

... မင်းတို့’

စတားဒီးဗန်က ပြန်ငေါက်သည်။

‘ငါ့စကားနွားရ စကား မပြောနှင့် မိုက်ကယ်၊ မီးစ တစ်ဖက် ရေမှုတ် တစ်ဖက် စလုပ်တာ ခင်ဗျားပဲ’

‘ချားလစ်၊ မင်းတော့ ရူးပြီ’

‘ဟုတ်ရဲ့လား၊ ကျုပ်တို့က ရွှေဈေး တက်နေတုန်း ရွှေကို စုဆောင်းပြီး ဝယ်နေချိန်မှာ ခင်ဗျားက ကိုယ်ပိုင် ရွှေတွေကို ချရောင်းပြီး အမြတ် ထုတ်နေ တယ် မဟုတ်လား’

‘အဲဒါ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ အဲဒီလို ကိစ္စမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဘူး’

အောက်က အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း စတားဒီးဗန် နှင့် နဆစ်တို့က အလေးမထားကြချေ။

စတားဒီးဗန်က ပြောလိုက်၏။

‘သိပ်နောက်ကျသွားပြီ မိုက်ကယ်၊ ခင်ဗျားဘာသာ နေရစ်ခဲ့ပေတော့’

‘မင်းက ပြင်သစ် ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီး ဌာနမှာ ငါ့ မကောင်းကြောင်းတွေ သွားတိုင်သေးတာကိုး’

‘ခင်ဗျားက အဲဒီ ကိစ္စကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ သက်သေ သက္ကာယနှင့် ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ငါ့ဘက်ကတော့ မင်းတို့နှင့် သဘော တူညီထားချက် အတိုင်း တစ်သေ မတိမ်း လိုက်နာခဲ့ပါတယ် ဆိုတာက လွဲရင် ဘာကိုမှ သက်သေပြဖို့ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်ရဲ့လား’

ရိုတ် နဆစ်၏ လေသံမှာ အေးစက်စက် မာကျောကျောနှင့် ခြိမ်းခြောက် နေဟန် ပေါက်သည်။

‘ခင်ဗျားဆီက ကျုပ်တို့ ကြားရသမျှတော့ အန္တရာယ် ရှိတယ် ဆိုပြီး သွေးပျက် ထိတ်လန့်တဲ့ အကြောင်း၊ ညည်းတာ ညူတာက လွဲရင်’

‘အဲဒါတွေက ခုတော့ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာကြပြီ မဟုတ်လား’

ရွှေကုန်သည်

မိုက်ကယ်သည် တစ်စ တစ်စနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိလာသည်။

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါပဲ’

မိုက်ကယ် အောဘက်သည် စကားပြောခွက်ကို ပြန်တင်လိုက်၏။ သူ ကိုယ်တိုင် တအံ့တဩ ဖြစ်ယူရလောက်အောင် သူ့လက်များသည် တည်ငြိမ်နေ ကြသည်။ သူ ကျောင်းသား ဘဝမှ မှတ်သားခဲ့ရသော ဆိုရိုးစကားကလေး တစ်ခွန်းသည် ဦးနှောက်ထဲသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ၏။ ‘ခွေးနှင့် အတူတူ ဖက်အိပ်ပြီး အိပ်ရာက နိုးတော့မှ ခွေးသန်း ကိုက်တယ်ဆိုပြီး အံ့ဩမနေနှင့်’ ဟု သူ့ပါးစပ်မှ အခါခါ ရေရွတ် လိုက်မိ၏။ သူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ နာနာကြည်းကြည်း လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်မိသည်။

မိုက်ကယ် တစ်ယောက် တည်ငြိမ်မှု ရရှိလာလေပြီ။ သူသည် ဇွဲရှိရှိနှင့် လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက်၏။

မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ရွှေ တစ်အောင်စသည် ဒေါ်လာ ၁၇၃ ဒသမ ၅၀ အထိ ပြန်ခုန်တက်လာ၏။ ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်နှင့် စော်ဘွား နဆစ်တို့က မြောက်မြောက်မြားမြား ပြန်လည် ဝယ်ယူနေကြလေပြီ။ သူတို့ အုပ်စုမှ မိုက် ကယ် အောဘက် တစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားရပြီ ဖြစ်ရာ ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ် ကိုင်ပြီးနောက် အမြတ် ငွေကို ညီတူညီမျှ ဝေယူကြရန်သာ ရှိတော့သည်။

ဗီဗီယန် အောဘက်သည် မက် ရတ်လက်ချ်အား ကူညီရာ ရောက်အောင် စိတ် ပါ လက်ပါ ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်။

သောမတ် ကတ်ခ်လန် မောင်းနှင်သော အော်တာ လေယာဉ်နှင့် အတူ ပထမ အသုတ် အဖြစ် ပစ္စည်းများ ရောက်ရှိ လာသည်နှင့် တင်ပို့လိုက်သော ကုန်ပစ္စည်း စာရင်းကို လက်ခံ စစ်ဆေးခြင်း၊ ကုန်ပစ္စည်းများကို သက်ဆိုင်ရာ လယ်ဂျာများတွင် ရေးသွင်းခြင်း စသော လုပ်ငန်းများထဲတွင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ မြှုပ်နှံပြီး လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသည်။

သောမတ် ကတ်ခ်လန်က ဒုတိယ အခေါက် အဖြစ် အော်တာ လေယာဉ်

မောင်မြင့်ကြွယ်

ကို မောင်း၍ ကန်တက်သို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ဗီဗီယန်က ငါသည် လူပို
မဟုတ်၊ ကိုယ့်တာဝန်ကို တစ်ထောင့် တစ်နေရာက ကျေပွန်အောင် ထမ်း
ဆောင်နေသော အဖွဲ့သား တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိပြီး ဝမ်းမြောက် ပီတိ
ဖြစ်နေချိန် ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော ကတ်ခဲလန်က စာရွက် တစ်ထပ်ကြီးကို
လှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်၏။

‘ဗစ်ရေ၊ ဟောဒီမှာ သောက်စာရွက် စာတမ်းတွေ၊ အလုပ်တော့ ရှုပ်ဦး
မှာပေါ့ကွာ’

သောမတ် ကတ်ခဲလန်သည် ကြီးမား လေးလံလှသော ပစ္စည်းကြီး တစ်ခု
အား လေယာဉ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ချနေကြသည်ကို ငေးကြည့်နေပြီးနောက် ပြန်
လှည့်လာပြီး ပြောလိုက်၏။

‘မေ့တော့ မလိုကွာ၊ မက်က မင်းကို မာစေကြောင်း သာစေကြောင်း
မေတ္တာရေ လောင်းလိုက်ပါတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့လည်း သူက ဗလုံးဗထွေးနှင့်
ပြောလိုက်သေးတယ်၊ မင်းနှင့် အတူတူ အခန်းတွေကို လိုက်ပြီး စစ်ဆေးချင်
တယ် ဆိုလားပဲ၊ ငါကတော့ သူ ဘာပြောချင်တယ် ဆိုတာ နားမလည်နိုင်
အောင်ပါပဲကွာ’

‘ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်လေ’

ဗီဗီယန်က တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ပြီးနောက် ရုံးခန်း အဖြစ် သုံးနေသော
ကွန်ကရီ အဆောက်အအုံကလေးထဲသို့ ဝင်သွားတော့သည်။

ကတ်ခဲလန်သည် ဒါဂျီလင်နှင့် ကန်တက် အကြား တစ်နေ့လျှင် နှစ်ခေါက်
သယ်ပို့ပေးနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မက်နှင့် အဖွဲ့ကလည်း ဒါဂျီလင်သို့ ရောက်
လာသော ဒီစီ ခြောက် လေယာဉ်များပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို လေယာဉ် ရောက်ရှိ
လာပြီး နှစ်ဆယ့်လေး နာရီ အတွင်း ဒါဂျီလင်မှ ကန်တက်သို့ ဆက်၍ ပေးပို့
နိုင်စွမ်း ရှိနေသည်။

ကတ်ခဲလန်နှင့် ဟာနန်ဒက်တို့ ငှားရမ်းလာခဲ့သော မိုင်းတွင်းတူး အလုပ်
သမားများသည် ခရီးသည်တင် လေကြောင်း ကမ္ဘာ့ဇာန်မှ ခရီးစဉ် အမျိုးမျိုးနှင့်
လိုက်ပါ ရောက်ရှိလာကြ၏။

မက်သည် တစ်ဦးချင်းကို လက်ခံ တွေ့ဆုံပြီးနောက် ပြဿနာ အရပ်ရပ်

ရွှေကုန်သည်

နှင့် အနာဂတ်တွင် ကြုံတွေ့ရမည့် အခက်အခဲများကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ကတ်ခဲ
လန်နှင့် ဟာနန်ဒက်တို့ ရွေးချယ်လာသော အလုပ်သမားများကို မက် လုံးဝ
စိတ်ကျေနပ်မှု ရှိသည်။ သူတို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် မက်က သူ နေထိုင်သော
ဟိုတယ်တွင် ၎င်းတို့အတွက် အခန်း ၎င်း၍ နေရာ ချပေးထားသည်။

မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ရောက်ရှိလာသော နောက်ဆုံး အခေါက် ဒီစီ
ခြောက် လေယာဉ်ပေါ်မှ လူးဝစ် ဟာနန်ဒက် ဆင်းလာသောအခါ ၎င်းရမ်း
ထားသူ ဆယ့်နှစ်ဦးစလုံး ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

ထိုနေ့ ညနေတွင် မက် ရတ်လက်ချ်က ၎င်းရမ်းထားသူ ဆယ့်နှစ်ဦး
အား ကတ်ခဲလန်၊ ဟာနန်ဒက်တို့နှင့် အတူ ၎င်း၏ အိပ်ခန်းထဲ၌ စုဝေးစေ
လိုက်၏။ ဧည့်ခန်း အလယ်တွင် ခေါက်စားပွဲ တစ်လုံးကို ဖြန့်ခင်းပြီးနောက်
ထိုစားပွဲပေါ်တွင် ကောင်းကင်မှ ရိုက်ယူလာသော ဓာတ်ပုံများနှင့် မြေပုံများကို
ဖြန့်ခင်းထားလိုက်သည်။

အစ ပထမတွင် မက် ရတ်လက်ချ်၊ ထို့နောက် လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်နှင့်
သောမတ် ကတ်ခဲလန်တို့က ရည်ရွယ်ထားသည် အစီအစဉ်ကို တစ်ဦးပြီး တစ်
ဦး ရှင်းပြကြသည်။ အခြေစိုက် စခန်းတွင် ထားရှိရန် လိုအပ်မည့် စားနပ်
ရိက္ခာများနှင့် တဲအိမ်များကို ကန်တက်မှ လေယာဉ်ပျံနှင့် ပို့ပေးမည် ဖြစ်ပြီး
အဆိုပါ သယ်ပို့လုပ်ငန်း မပြီးစီးသေးခင် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ကန်တက် မြို့တော်
တွင် ခေတ္တ ခဏ နေရာ ချပေးပေးမည် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ပြင်ပမှ ၎င်း
လာသော မိုင်းတွင်းတူး အလုပ်သမားများ၊ ဆာခါနာမှ အလုပ်သမားများနှင့်
အစောင့် အကြပ် အဖြစ် လိုက်ပါလာမည် ဖြစ်သော စစ်သားများသည် အခြေ
စိုက်စခန်းမှ ဆာဂီရီ ရွှေတောင်ကြားဆီသို့ ရောက်သည် အထိ မြေပြင်မှ ခြေ
ကျင် ခရီးဖြင့် သွားကြရမည် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ လူစုသည် ဆာဂီရီ တောင်
ခြေရင်းရှိ တောင်ကြား လွင်ပြင်သို့ ရောက်ရှိသည့် အခါကျမှ အသင့် ဆောက်
လုပ်နိုင်သည့် တဲအိမ်များနှင့် မြေတူးစက် အသေးစားကလေး နှစ်စီးကို လေ
ထီးဖြင့် ချပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း မက်က ရှင်းပြသည်။

တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးဖြူနေသည့် ဖရက်ဒရစ် ကျိုင်နီ ဆိုသော ဗြိတိသျှ
လူမျိုး မိုင်းတွင်းတူး အလုပ်သမား တစ်ဦးက စကားဖြတ်၍ မေးလိုက်၏။

‘အဲဒီ လုပ်ငန်းတွေ ပြီးအောင် အချိန် ဘယ်လောက် ကြာလိမ့်မယ်လို့
ခင်ဗျား ထင်သလဲ’

မက်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘အနှောင့်အယှက် မတွေ့ရဘူး ဆိုရင် နှစ်ပတ်လောက် ကြာလိမ့်မယ် ဖရက်ဒ်’

လွန်လွန်မင်းမင်း ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်သော ဘရိုင်ယာ ဆေးတံကို တအား ကိုက်ထားသည့် ကွိုင်နီက ငေါ့တော့တော့ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘သောက်ရမ်း အချိန် ပုပ်တော့မှာပေါ့’

ကွိုင်နီသည် သူ့ဘေးနားတွင် ရပ်နေသူ တင်မ် ဒိုနာဟူးအား တံတောင် နှင့် တွက်လိုက်ရင်း

‘ချီးမှပဲ၊ ကျုပ်နှင့် တင်မ် အဲဒီ တောင်ကြားထဲကို လေထီးနှင့် ခုန်ချနိုင် ပါတယ်၊ တဲအိမ်ကလေး တစ်လုံးရယ်၊ စားစရာတွေရယ်၊ ဒိုင်းနမိုက်ဘူး တစ် ဒါဇင်လောက်နှင့် အဲဒီ မြေတူးစက်တွေကို ကျုပ်တို့ အတွက် လေထီးနှင့် ချ ပေး၊ အခြေစိုက် စခန်းက လူတွေ ခြေကျင်လာလို့ မရောက်ခင် လေယာဉ်ပျံ ဆင်းနိုင်မယ့် ပြေးလမ်းကြောင်းကို အစောကြီး ကြို ပြီးစီးနေအောင် ညှိပေး ထားနိုင်ပါတယ်’

တတိယမြောက် ပုဂ္ဂိုလ်သည် စားပွဲနားသို့ တိုးကပ်လာပြန်၏။

သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ဒဏ်ရာ ဗရပွ ရှိသည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ကလည်း ပန်းပဲ မောင်တင့်တယ်လို ဗလမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဂျာမန် လေထီး တပ်မှ ဖြစ်ပြီး ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းက အဖမ်း ခံခဲ့ရသောကြောင့် အကျဉ်း စခန်းတွင် အင်္ဂလိပ် စကားကို ရေရေလည်လည် ပြောတတ်လာသူ ဖြစ်သည်။ သူ့နာမည်က ဂါးဟတ်။

‘သုံးယောက်ပေါင်းရင် လောင်းကျော်နိုင်တာပေါ့ဗျာ’

မက်က ဟာနန်ဒက်နှင့် လူးဝစ်တို့အား ငေးကြည့်နေသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာ စစ်ကြီး အပြီးတွင် လေထီးတပ်မှ စစ်သားများသည် မိုင်းတွင်းတူး လုပ်ငန်း များ၌ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ကြကြောင်း မက် သိထားသည်။ သို့သော် တစ်ဒါဇင် မျှသာ ရှိသော ဒီလူအုပ်ထဲတွင် လေထီး တပ်သား သုံးယောက်တောင် ပါလာ သည် ဆိုခြင်းမှာ အလွန် မြင့်မားသော ရာခိုင်နှုန်း အချိုးအစားပင်တည်း။

တစ်ခု ကံဆိုးသည်မှာ ဤသုံးယောက်သည် လူရွယ် လူလတ်များ မဟုတ် ကြချေ။ အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်တွင် အသက် လိမ်ပြောပြီး ဗြိတိသျှ တပ်မတော်ထဲ ဝင်ခဲ့သော တင်မ် ဒိုနာဟူးသည်ပင်လျှင် လေးဆယ့် ကိုးနှစ် အရွယ် ရှိနေပြီး ကျန်နှစ်ယောက်မှာ အသက် ငါးဆယ် ကျော်နေသူများ ဖြစ် ကြသည်။

ရွှေကုန်သည်

မက်က ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ လေထီးနှင့် ဆင်းလို့ မရနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ လေသိပ်ထန်တယ်၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေကိုသာ လေထီးနှင့် ချလိုရမယ်၊ လူဆင်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး’
ဂါးဟတ်က ဖြေလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့က အင်မတန် လေထန်တဲ့ အဲလိပ် တောင်တန်းပေါ်မှာတောင် လေထီး လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ဆင်းခဲ့တဲ့ လူတွေပါဗျ’
ဖရက်ဒ် ကျိုင်နီကလည်း ဝင်ပြောသည်။

‘လေယာဉ်ပျံကို အဲဒီ တောင်ကြားပေါ်မှာ ပေတစ်ထောင်ထက် မပိုတဲ့ အမြင့်က ခပ်နိမ့်နိမ့် ပျံပေး၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့အတွက် ပူစရာ မလိုပါဘူးဗျာ’
မက်က သူတို့ကို လေ့လာလိုက်၏။ အသက် အရွယ် ထောက်သည်မှ တစ်ပါး ကျန်းမာရေး အထူး ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မက်က ပြောလိုက်၏။

‘စစ်သားတွေ အဖို့ ပထမဦးဆုံး သိနားလည်လာကြတဲ့ သင်ခန်းစာဟာ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် လက်ညှိုး မထောင်ဖို့ပဲလို့ ကျုပ်က ထင်ထားတာ’
ဖရက်ဒ်ရစ် ကျိုင်နီသည် ဆေးတံကို ပါးစပ်မှ ချွတ်လိုက်၏။

‘ဒါကတော့ ဒီလို ရှိပါတယ်၊ အချိန်ကုန် သက်သာသွားရင် ဝင်ငွေလည်း ပိုရလာမှာပေါ့၊ ကျုပ်နှင့် တင်မ်က ငွေ လိုချင်လို့ လုပ်ကြတာ၊ အလကား နေရင်း ဝင် လက်ညှိုး ထောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အန္တရာယ် ဆုကြေးကို လိုချင်လို့ဗျ’
တင်မ်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘လုပ်ခ နှစ်ဆ ရမယ် ဆိုရင် လုပ်ပျော်ပါတယ်’

မက်အဖို့ တွေးစရာ ဖြစ်လာရလေပြီ။ ဒီသုံးယောက်ကသာ စွမ်းဆောင် နိုင်ခဲ့လျှင် ဆာဂီရီ တောင်ခြေတွင် ရှိသော စခန်းကို မူလက ခန့်မှန်းထားသည် ထက် အများကြီး စော၍ တည်ဆောက် ပြီးစီးနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မက်က မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံး အကြိမ် အဖြစ် လေထီးနှင့် ခုန်ချ ခဲ့ဖူးကြသလဲ’

ဖရက်ဒ်ရစ် ကျိုင်နီက ဖြေသည်။

‘တစ်နှစ်’

တင်မ်ကလည်း ဖြေ၏။

‘ကျုပ်လည်း သူ့လောက်ပါပဲ’

မက်က လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ကဲ ဂါးဟတ်၊ ခင်ဗျားကရော’

ဂါးဟတ်က ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျုပ်က အပျော်တမ်း လေထီး ကလပ်မှာ အသင်းဝင် အဖြစ် ဝင်ထား
တုန်းပဲဗျ၊ အရင်လကတင် ခုန်ချခဲ့သေးတယ်’

မက် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက် အဲဒီ နေရာကို အရင်
လေ့လာကြစေ ချင်ပါသေးတယ်၊ စိတ်ကူး ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းသွားမှာ
ပေါ့လေ၊ ကန်တက် ရောက်လို့ တစ်ရက် နှစ်ရက် ကြာရင် တွမ် ဒါမှမဟုတ်
ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို လိုက်ပြပါ့မယ်’

နောက်နှစ်ရက် ကြာသောအခါ ပစ္စည်း အားလုံးနှင့် လူဆယ့်နှစ်ယောက်
ကို ဆာခါနာ၏ မြို့တော်သို့ အရောက် ပို့နိုင်ခဲ့သည်။ ကတ်ခ်လန်သည် အချိန်
မဆိုင်းဘဲ အခြေစိုက် စခန်းသို့ ပို့ရမည့် ပစ္စည်းများကို အော်တာ လေယာဉ်ဖြင့်
ချက်ချင်း လက်ငင်းပင် သယ်ပို့ လေတော့သည်။ မက်ကလည်း ပေါ်တာ ပီလေး
တပ်စ် လေယာဉ်ပျံနှင့် လေထီး တပ်သားဟောင်း သုံးယောက်ကို ဆာဂီရီနှင့်
ဆက်လျက်သား ရှိနေသော တောင်ကြားဆီသို့ လိုက်လံ ပြသ၏။ ရဲသုံးဘော်
ကတော့ ဆင်းဖြစ်အောင် ဆင်းမည်ဟု တထစ်ချ ဆိုနေကြဆဲပင်။

ကန်တက် လေဆိပ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဖရက်ဒရစ် ကွိုင်နီက မက်
ရတ်လက်ချ်ကို ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ အတွက် လေထီး နှစ်စုံစီ ရအောင်သာ ရှာပေးဗျာ၊ တစ်ခုက
ရိုးရိုး၊ တစ်ခုက အရေးပေါ် အတွက်၊ ပြီးတော့လည်း အဲဒီ လေထီးတွေကို
ကျုပ်တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့ ပြင်ခေါက်မယ်ဗျို့’

မတ်လ ၃၀ ရက်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် မက်သည် တွမ် ကတ်ခ်လန်၏ တွဲဖက် လေယာဉ်မှူး အဖြစ် လိုက်ပါလာ၏။ ရာသီဥတု အထူး ကောင်းမွန်သော နံနက် ခင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဖရက်ဒရစ် ကွိုင်နီ၊ တင်မ် ဒိုနာဟူးနှင့် ဂါးဟတ်တို့သည် အော်တာ လေ ယာဉ်၏ ကုန်ပစ္စည်း တင်သည့် နေရာ၌ ရှိနေကြ၏။ သူတို့ ခုန်မချမီ လေယာဉ် ပေါ်မှ ချပေးမည့် ပစ္စည်းများ အကြား၌ ပိုးလိုးပက်လက် ရှိနေကြသည်။

မက်သည် ရှေ့ခန်းမှ ထွက်၍ နောက်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့၏။ တောင် သုံးလုံး ပါဝင်သော ဆာဂီရီသည် ရှေ့တည့်တည့် ဆယ်မိုင်ခန့် အကွာတွင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ရဲသုံးဘော် အနေဖြင့် မြေပြင် အနေအထားကို လေ့လာ အကဲခတ်ခွင့် ရရှိအောင် ကတ်ခ်လန်က လေယာဉ်ပျံကို တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍ ပျံသန်းပေးသည်။

မှန် နှစ်ထပ် ကာထားသော ပြတင်းပေါက်များမှ တစ်ဆင့် လေ့လာ ကြည့်ရှုနိုင်အောင် ခပ်ကြာကြာ လှည့်ပတ်၍ ပျံဝဲပေးသည်။

ဖရက်ဒရစ် ကွိုင်နီက မက်ကို ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့ စိတ်တိုင်းကျ လေ့လာခွင့် ရပါပြီဗျာ’

မက်က ကတ်ခ်လန်ကို အင်တာကွန်နှင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘တောင်ကြားပေါ်က နည်းနည်း လေ့လာကြရအောင်’

ကတ်ခ်လန်က အော်တာ လေယာဉ်ပျံကို ဘယ်ဘက်သို့ စောင်း၍ တောင် ကြား အောက်ခြေရှိ မြေပြင်မှ ပေတစ်ထောင်ခန့် အမြင့်တွင် ခပ်နှေးနှေး ပျံသန်း မောင်းနှင်ပေးသည်။ ရဲသုံးဘော်က မြေပြင် အနေအထားကို လေ့လာနိုင်အောင် အခေါက်ခေါက် အခါခါ ပျံသန်းပေးသည်။

မက်က ပြောလိုက်၏။

‘ခုချိန်ကျမှ စိတ်ထား ပြောင်းသွားမယ် ဆိုရင်လည်း ကျုပ်ကတော့ စိတ် မဆိုးပေါင်ဗျာ၊ ဒါ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲဗျို့’

ရဲသုံးဘော်က အရေးထား၍ ဖြေဖော်ပင် မရချေ။ သူတို့ကတော့ ခုန်ချမည့် ဘက်ကပင်။

‘ဒါဆိုရင် တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်ကြရအောင်’

မက်က တံခါး ဖွင့်သော လီဗာတံကို နှိပ်ချလိုက်၏။ ထိုတံခါးပေါက်မှာ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အထဲဘက်သို့ ပွင့်ဝင်လာပြီး ကိုယ်ထည် နံရံ အောက်ခြေတွင် ရှိသော သံလမ်းအတိုင်း လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ဖြစ်အောင် ဘေးတစ်ဖက် တစ် ချက်ဆီသို့ တွန်းပို့ထား၍ ရသော လျှော တံခါးရွက်များ တပ်ဆင်ထားသည်။ အေးမြသော လေသည် လေယာဉ်ပျံထဲသို့ ဝန်းခနဲ တိုးဝင်လာ၏။ သံမဏိကြိုး ခပ်တုတ်တုတ် တစ်ချောင်းကို ကုန်ပစ္စည်း ထားသိုသည့် အခန်း တစ်လျှောက် တွင် တောက်လျှောက် တပ်ဆင်ထားသည်။ ပစ္စည်း ချပေးရာတွင် အသုံးပြုမည့် လေထီးများမှ ကြိုးစများကို အဆိုပါ သံကြိုး တစ်လျှောက်တွင် လျော့လျဲလျဲ ချည်နှောင်ထား၏။

ကတ်ခဲလန်သည် ထိုတောင်ကြားပေါ်၌ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မံ ပျံသန်း ပေးသည်။ မက်နှင့် ရဲသုံးဘော်တို့က ပစ္စည်း ပစ္စယများကို အပေါက်မှ တွန်းချ ပေးကြ၏။ ရောင်စုံ လေထီးများသည် အော်တာ လေယာဉ် နောက်ဘက်ဆီ၌ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖူးပွင့်လာသည်။ ပစ္စည်း တစ်ဝက်လောက်ကို ချပေးပြီးသော အခါ နောက်တစ်ဝက် အတွက် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ကျော့ပေးရပြန်၏။

ယခုမူ ရဲသုံးဘော် အလှည့်သို့ ရောက်ရှိလာလေပြီ။ ပထမ ခုန်မည့်သူမှာ ဖရက်ဒရစ် ကျိုင်နီ၊ သူ ပြီးတော့ တင်မ် ဒိုနာဟူး၊ ဂါးဟတ်က နောက်ဆုံးကျမှ ခုန်မည်။ မက်က တစ်ဦးစီနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်၏။

‘ညနေကျရင် မြေတူးစက်တွေနှင့် ကျုပ်တို့ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ကျုပ်တို့က မြေတူးစက်တွေ အောက်ဘက် ပစ်ချတဲ့ အခါ ခင်ဗျားတို့ လွတ်အောင် ရှောင် နေကြနော်’

ရဲသုံးဘော်တို့သည် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကျော့၍ ပျံသန်းပေးသည် အထိ စောင့်နေကြ၏။ ကျိုင်နီသည် တံခါးပေါက်ဝတွင် ဒူးထောက်ပြီး အသင့် ရှိနေ သည်။ သူက မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခုန်ချလိုက်၏။ ဒိုနာဟူးက ကျိုင်နီ နေရာသို့ လာပြီး တစ် နှစ် သုံးဟု ရေတွက်ပြီး ခုန်ချပြန်သည်။ ဂါး ဟတ်ကလည်း တစ် နှစ် သုံးဟု ရေတွက်ပြီး ခုန်ချလိုက်၏။

လေထီး သုံးခုစလုံး ပွင့်သွားပြီး အောက်ဘက်သို့ လေဟုန်စီး၍ ဆင်းသွား ကြသည်။ ကတ်ခဲလန်သည် လေယာဉ်ကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လှည့်လာပြီး

မြေပြင်မှ ပေသုံးရာခန့် အမြင့် အထိ နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံသန်းလိုက်၏။ အောက်ဘက်သို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားကြကြောင်း လက် ဝှေ့ယမ်း၍ အချက်ပြနေကြသော ရဲသုံးဘော်ကို ကတ်ခဲလန်ရော မက် ရတ်လက်ချီပါ မြင်တွေ့ကြရသည်။ မက် ရင်ထဲ၌ ပေါ့ပါးသွားသည့် အရသာကို ခံစားလိုက်ရ၏။ မက်သည် တံခါးပေါက်ကို အားစိုက်၍ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ရှေ့ပိုင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အော်တာ လေယာဉ်သည် တစ်ကြိမ်လျှင် မြေတူးစက် တစ်စီးကိုသာ တင်ဆောင်နိုင်သည်။ ဆာခါနာ အလုပ်သမား တစ်စုသည် မြေတူးစက်ကို လေယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်အောင် ချွေးသံတရွဲရွဲနှင့် တင်ကြရ၏။ ၎င်းနောက် မြေတူးစက်ကို လေယာဉ်ပေါ်မှ တွန်းချပေးနိုင်ရန် ဆာခါနာ အလုပ်သမား ရှစ်ယောက်ကို လေယာဉ်နှင့် တင်၍ ခေါ်ခဲ့ရသေးသည်။

မက်နှင့် ကတ်ခဲလန် တောင်ကြားနှင့် နီးလာသောအခါ ရယ်မောမိကြ၏။ ဗုံးဆန်၊ အမြောက်ဆန် ကျထားသလို ဖြစ်နေသော တွင်းကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာကို မြင်ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွိုင်နီတို့ လူစုသည် ကျောက်တုံးကြီးများကို မြေတူးစက်နှင့် တွန်းညှိ၍ ရနိုင်သည့် အရွယ်အစားသို့ ရောက်အောင် ဒိုင်းနမိုက်များနှင့် ဖောက်ခွဲနေကြလေပြီ။

ကတ်ခဲလန်က အောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း ပြောလိုက်၏။
'တော်တော် မြန်မြန်ဆန်ဆန် အလုပ် လုပ်တဲ့ လူတွေပဲ'

ရဲသုံးဘော်သည် အခိုက်အတန့်တွင် နေထိုင်ရမည့် တဲကလေးကိုလည်း ဆောက်လုပ်၍ ပြီးစီးသွားလေပြီ။ ကတ်ခဲလန်သည် အောက်ဘက်မှ အချက်ပြမီးကျည်ဆန် အစိမ်းရောင်နှင့် ပစ္စည်း ချပေးမည့် နေရာတွင် လူမရှိကြောင်း အချက် ပြလာသည့် အချိန် အထိ လေယာဉ်ကို ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် မောင်းနှင်နေသည်။

မက်နှင့် ဆာခါနာ အလုပ်သမား ရှစ်ဦးတို့က မြေတူးစက်ကို တွန်းချလိုက်ကြ၏။ ထိုမြေတူးစက်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ချောချောမောမော ရောက်ရှိသွားသည်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီခွဲ အကြာတွင် ဒုတိယအကြိမ် လာချပေးသော မြေတူးစက်ကမူ အောက်ဘက်သို့ ချောချောမောမော ကျမသွားချေ။ ကုန်ပစ္စည်း ချပေးရာတွင် သုံးစွဲသော အဆိုပါ လေထီးများ၌ ချွတ်ယွင်းချက် ရှိဟန် တူ၏။

လေထီး နှစ်ခုက လုံးဝ မပွင့်ကြချေ။ ငာတိယ လေထီးမှာ လေထဲတွင် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြီသွားသည်။ မြေတူးစက်မှာ မြေကြီးပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် သုံးမရလောက်အောင် ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးသွားလေ၏။

မက်တို့ အခြေစိုက် စခန်းသို့ ပြန်၍ တတိယမြောက် မြေတူးစက်ကို တင်ဆောင်ပြီး တောင်ကြား လွင်ပြင်ဆီသို့ နောက်တစ်ခေါက် ပျံသန်းလာရန် အလင်းရောင် လုံလောက်စွာ ရှိနေသေးသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် လေထီး သုံးခုစလုံး ချောချောမောမော ပွင့်သွားကြ၏။ မြေတူးစက်သည် လေဟုန်စီး၍ ဆင်းလာပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ချောချောမောမော ရောက်ရှိသွားသည်။

ရဲသုံးဘော်တွင် လေယာဉ်နှင့် ဆက်သွယ် စကားပြောနိုင်သော ခရီးတိုအသံဖမ်း အသံလွှင့်စက်ကလေး ရှိ၏။ ကတ်ခဲလန်က အော်တာ လေယာဉ်အား ပျံဝဲ၍ ပေးနေစဉ် မက်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘အောက်ဘက်မှာ အစစအရာရာ အဆင်ပြေရဲ့လားဗျို့’

‘အဆင်ပြေပါတယ်၊ တို့ကတော့ မြစ်ကမ်းနဖူး ဘေးမှာ ရှိတဲ့ နန်းမြေ သိုက်ဆီကိုတောင် လမ်းလျှောက်သွားပြီး ကြည့်ခဲ့ကြသေးတယ်၊ ဒီလောက်များတဲ့ ရွှေတွေကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေါင်ကွာ’

ပြန်ဖြေသူမှာ ဖရက်ဒရစ် ကွိုင်နီ။ သူက ခဏ နားလိုက်ပြီးနောက် ဆက်ပြောပြန်၏။

‘အရိုးတွေလည်း တွေ့တယ်ကွ၊ လူသုံးယောက်နှင့် မြည်းနှစ်ကောင်၊ တို့က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

မက်က ပြောလိုက်သည်။

‘နဂိုအတိုင်းပဲ ရှိကြပါစေ၊ ဆာခါနာ စစ်တပ် ရောက်လာမှ သူတို့ဘာသာ စီစဉ်ကြလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ပြန်တော့မယ်ဗျို့၊ တခြား ဘာလိုချင်တာ ရှိသေးလဲ’

‘သိပ်ရှိတာပေါ့ကွ၊ နက်ဖြန်ခါကျရင် ဝီစကီ တစ်ပုလင်းလောက် ချပေးလိုက်စမ်းပါ’

မက်က တဟားဟား ရယ်မိ၏။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပါပဲ’

မက်သည် အခြေစိုက် စခန်း ရှိရာသို့ ကန်တက်မှ လေယာဉ်နှင့် နေ့စဉ် အသွားအပြန် လုပ်၍ ရနိုင်သည်။ ထိုခရီးမှာ ခြေကျင်သွားရမည် ဆိုပါက လွန်မင်းစွာ

ကြာမြင့်မည် ဖြစ်သော်လည်း လေယာဉ်နှင့် ဆိုပါက လေးဆယ့် ငါးမိနစ် သာသာကလေးမျှသာ ရှိသည်။ သို့သော် ၎င်းနှင့် အတူတူ တွဲဖက်၍ အလုပ် လုပ်ကိုင်နေကြသူများ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းသွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ သော ဆန္ဒကို အတင်း အဓမ္မ နှိမ်နင်းထားရသည်။ ထိုနေ့ညတွင် သူသည် အခြေစိုက် စခန်းမှာပင် အချိန်ဖြုန်းလိုက်၏။ မက်၊ ဟာနန်ဒက်နှင့် ကတ်ခ် လန်တို့က ကော်ဖီ သောက်ရင်း ပိုကာ ကစားကြသည်။

ကန်ချာက သူတို့ သုံးယောက် ပိုကာ ကစားနေသည်ကို တစ်နာရီကျော် ကျော် ကြာအောင် စိတ်ပါဝင်စားစွာနှင့် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ည ဆယ်နာရီခန့် အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ကန်ချာက ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ကော ဝင်ကစားလို့ ရပါသလား ဆရာ ရတ်လက်ချ် ခင်ဗျား’
‘ရပါတယ် ကန်ချာရ’

မက်က လူးဝစ်နှင့် ကတ်ခ်လန်တို့အား ခေါင်းညိတ်ပြုရင်း အချက်ပေး လိုက်သည်။ သူတို့ လူစုသည် သူတို့ အဆင့်အတန်းနှင့် ဆိုပါက အနိမ့်ဆုံး လောင်းကြေးနှင့် ကစားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ‘တုတ်’ စားရသည့် အိမ်သည် ဒေါ်လာ ၆၀ ထက် ကျော်လွန်ခြင်း မရှိချေ။ သို့သော် လက်ဖတင်နင် ကန်ချာ ၏ လစာမှာ ၂၇ ဒေါ်လာခန့်သာ ရှိနေပေသည်။ ရတ်လက်ချ်က ပြောလိုက်၏။

‘ကိုယ်တို့ ရူးပီးနှင့်ပဲ ဘိုင်ကျင့် ဘိုင်ကြံ ကစားကြမယ်လေ’
ပထမ ဆယ်လှည့်တွင် ကန်ချာ ဆက်တိုက် နိုင်သွားသည်။
ကတ်ခ်လန်က မှတ်ချက်ချ၏။

‘လူမိုက် ကံကောင်း ဆိုသလို ကံစွတ်ပြီး နိုင်နေတာ ဖြစ်မှာပါကွာ’
ကန်ချာက မေးသည်။

‘လောင်းကြေးကို မြှင့်လို့ ရသေးလား’
မက်က ဖြေလိုက်၏။

‘သိပ်ရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က ဖဲကစားတဲ့ နေရာမှာ ဂျိုးကပ်နေတဲ့ လူတွေကွ၊ မင်း နိုင်ထားသမျှ အကုန် ပြောင်သွားလိမ့်မနော်’

‘စွန့်ရတာပေါ့ဗျာ’

နောက်ထပ် ဆယ့်နှစ်ပွဲ ကစားကြရာ ကန်ချာက ကိုးပွဲ နိုင်သည်။ သုံး ပွဲတွင် ခပ်စောစော ထွက်သွားသဖြင့် အစ ပထမတွင် ဝိုင်းလယ်၌ စထည့်ရ သလောက်သာ ရှုံးသည်။

ဟာနန်ဒက် မကျေမချမ်းနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘တကယ်လို့ တစ်ယောက်တစ်လဲစီ ဖဲ မဝေဘူး ဆိုရင် ပြီးတော့လည်း ဒီဖဲထုပ်ဟာ ငါ့ဖဲထုပ်သာ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် မင်းက ဖဲကို တေးမှတ်ထားပြီး ရိုက်တာလို့ ငါ စွပ်စွဲမိမှာပဲ’

‘တေးမှတ်ထားတယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်ဟာမျိုးကို ဆိုလိုတာလဲ’
မက်က ပြောလိုက်၏။

‘မမေးပါနှင့်ကွာ၊ ရယ်စရာ အပြောင်အပြက် ပြောတာပါကွ’
သူတို့ လူစုသည် မနက် လေးနာရီ ထိုးခါနီးမှ ပွဲသိမ်းဖြစ်တော့၏။ ကန် ချာက လောင်းကြေးကို မြင့်ပေးပါဟု မကြာခဏ တောင်းဆိုသည်။ မက်တို့ ကလည်း လိုက်လျောသည်။ ပွဲသိမ်းသောအခါ လက်ဖတ်နှင့် ကန်ချာသည် ဒေါ်လာ ခြောက်ရာကျော် နိုင်သွားလေ၏။

‘မင်း ဘယ်လို လုပ်ပြီး နိုင်အောင် ကစားနိုင်တယ် ဆိုတာ သိနိုင်မယ် ဆိုရင် ငါလည်း ခွေးလုံးလုံး အဖြစ်ခံမယ်’

ဟာနန်ဒက်သည် ခြေထောက် အတုကြီးကို ဖြုတ်၍ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချ ရင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်က မျက်စိ လျင်တာကိုးဗျ၊ ဒီပိုကာ ကစားနည်းဟာ တန်ဖူး နှင့် တူတယ်လေ’

‘ဘယ်လိုဟာနှင့် တူတာလဲ’

‘တန်ဖူးကို ပြောတာလား၊ ဆာခါနာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ လောက်က စပြီး ကစားခဲ့တဲ့ ဖဲကစားနည်းလေ၊ ဖဲချပ်တွေပဲ မတူကြတာ’

ဟာနန်ဒက်က ညည်းညည်းညူညူနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဆာခါနာသားက အုပ်ထည့်တာကို ရေရေလည်လည် ခံလိုက်ရပြီဟေ့၊ ငါတော့ ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်ပါပြီကွာ’

မက်နှင့် ကတ်ခဲလန်တို့က တဟားဟား ရယ်လိုက်ကြ၏။

လက်ဖတ်နှင့် ကန်ချာကလည်း အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။

မက်သည် ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့တွင် အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံစွာနှင့် ကန်တက်သို့ ပြန်ခွင့်ရသွားသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သားစိမ်း ငါးစိမ်းနှင့် သစ်သီးများမှာ အခြေစိုက် စခန်း၌ အလွန် အလွန် နည်းပါးသွား၍ ဖြစ်သည်။

ကတ်ခဲလန်က မြောက်ပေးသည်။

ရွှေကုန်သည်

‘တစ်ည အိပ်လိုက်ပါဗျာ၊ ဗီဗီယန် တစ်ယောက် သိပ်ဝမ်းသာရှာမှာပဲ’
မက်ကလည်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကို တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း သိပ်ပြီး ပြောနေစရာ လိုမယ် မထင်ပါ
ဘူးဗျာ’

ကန်တက်သို့ အပြန် လမ်းခရီးတွင် မက် အဖို့ စဉ်းစားစရာတွေ တစ်ပုံ
တစ်ပင်ကြီး ရှိနေသည်။ ရွှေဈေးသည် တစ်အောင်စလျှင် ဒေါ်လာ ၁၈၀ အထိ
ခုန်တက်သွားခဲ့၏။

မက်က ၎င်း၏ ဆက်တိုက် ကံကောင်းနေပုံကို ပြန်တွေးနေမိသည်။ ကံ
ကောင်းသော ကိစ္စများတွင် သောမတ် ကတ်ခဲလန်နှင့် တွေ့ဆုံရမှု၊ အိန္ဒိယ
အစိုးရက နယ်မြေ ကိစ္စတွင် ဣန္ဒြေဆည်ပြီးနောက် ပြန်ဆုတ်သွားမှုနှင့် လူဦး
ရေ အနည်းငယ်သာ ပါသော အလုပ်သမား အုပ်စုထဲတွင် လေထီး တပ်သား
ဟောင်း သုံးယောက် ပါဝင်လာမှု စသည်တို့ပင်တည်း။ ဒီလူစုသည် မယုံကြည်
နိုင်လောက်အောင် ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်စွာ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေ
ကြသည်။ ဆာဂီရီ တောင်ခြေရင်းမှ လေယာဉ် ပြေးလမ်းသည် တစ်ရက် နှစ်
ရက် အတွင်း ပြီးစီးတော့မည် ဖြစ်သည်။ ထိုပြေးလမ်းကို ဖောက်လုပ် ပြီးစီးပြီး
နောက် နောက်ထပ် တစ်ပတ် သို့မဟုတ် ဆယ်ရက် အကြာတွင် ရွှေများကို
စတင် ထုတ်လုပ်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

မက်က ကန်တက် အသံလွှင့်ဌာနသို့ ဆက်သွယ်လိုက်၏။

‘အခု ပြောတာ မက်သယူး ရတ်လက်ချ်ပါ။ ကျုပ် မိနစ် နှစ်ဆယ် အတွင်း
လေဆိပ်မှာ ဆင်းပါ့မယ်။ ကားတစ်စီး လာကြိုပေးစေလိုတယ်’

၎င်း၏ ဆက်သွယ်မှုကို လက်ခံ ရရှိကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါ ရေဒီယို
ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ငါ သိပ် ကံကောင်း နေပါကလားဟု တွေးလိုက်မိ၏။
ဤတွင် သူ့ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်ကလေး သို့မဟုတ် ကြောက်စိတ်ကလေး
မွှေးဖွား သန့်စင်လာသည်။ အမြဲတမ်းချည်း ကံကောင်း မနေနိုင်။ ဆက်တိုက်
အနိုင်ရသူ၊ ကံကောင်းသူ ဆိုတာ ဘယ်မှာမှ မရှိဟု အတွင်းစိတ်က သူ့ကို
သတိ ပေးနေသယောင်ယောင်။

‘ကန်ချာနှင့် တန်ဖူးကို ကြည့်ပါလား၊ ဆက်တိုက် နိုင်မယ် ဆိုလည်း
ဖြစ်နိုင်တာပဲ’

အလိုအလျောက် သူ့နှုတ်မှ အသံထွက်၍ ပြောလိုက်မိသည်ကို သူ့ကိုယ်
တိုင် တအံ့တဩ ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။

ဤတွင် ကြောက်စိတ် လျော့ပါးသွားသည်။ သို့သော် လေဆိပ် ပြေးလမ်း ပေါ်သို့ ချောမောစွာ ဆင်းသက် နိုင်ခဲ့ပြီးနောက် အသင့် စောင့်နေသော နန်း တော်မှ ဘင်တလီ ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ရောက် လိုက်ပါသွားသည့် အချိန် အထိ သူ့ရင်ထဲမှ မအိမလည် ဖြစ်နေမှုကလေးသည် တရစ်ဝဲဝဲ ကျန်ရစ်နေခဲ့လေ သေးသည်။

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဂျင်နရယ် ဆင်းတို့သည် နှစ်ကိုယ်ကြား ဆွေးနွေးပွဲကလေး တစ်ခု ကျင်းပနေကြ၏။ အိန္ဒိယက နောက်ဆုတ်သွားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။ နယူးဒေလီ ရေဒီယို၏ ဝါဒ ဖြန့်မှုများ လုံးဝ အသံ တိတ်သွားသလို နယ်စပ်တွင် လာရောက် တပ်စွဲ ထားသော အိန္ဒိယ စစ်တပ်များသည်လည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပြန်လည် ဆုတ်ခွာသွားကြ၏။

ထိုကိစ္စမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရလဒ်မှာ မကြာသေးမီက ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဂျင်နရယ် ဆင်းတို့၏ နည်းဗျူဟာများ ကမောက်ကမ ဖြစ် သွားရခြင်းပင်တည်း။ ပြည်ပမှ ခြိမ်းခြောက်သော အန္တရာယ်သည် လောလော ဆယ်၌ ပျောက်ကွယ်သွားပုံ ရသည်။

သို့တိုင်အောင် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဂျင်နရယ် ဆင်းတို့၏ အေးဂျင့်များက မဟာ ရာဂျာကြီး အပေါ် သစ္စာ စောင့်သိ ရိုသေရေးနှင့် ပြည်ပ အန္တရာယ်ကို ကြံကြံခံခံ ရင်ဆိုင်ရေး သဘောတရားများကို ဟောပြောနေကြဆဲပင်တည်း။

ဆင်းက စိတ်မသက်မသာနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘အင်မတန် စွာတဲ့လူ တစ်ရာကျော်ကို ပြည်ပ သူလျှိုလို့ စွပ်စွဲပြီး သတ် လိုက်မိတယ်၊ တကယ်တော့ ဒီလူတွေထဲက အတော် ခပ်များများဟာ အချိန် ကျရင် ကျုပ်တို့အတွက် သိပ် အသုံးကျမယ့် လူတွေပဲဗျ’

ဝန်ကြီးချုပ်က တရားသဘောနှင့် ဖြေသည်။

‘သိပ်လေထန်တဲ့ အခါကျရင် မင်းနှင့် ငါဟာ ပဲပြားပင်တွေလို လေတိုက် ရာ ဘက်ကို ယိမ်းကြရမှာပဲ၊ တို့တစ်တွေ အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက် နိုင်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေ အတွက် ဝမ်းမြောက်စမ်းပါ၊ တို့ဘက်က လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေလည်း အများကြီး ရှိပါသေးတယ်’

ဂျင်နရယ် ဆင်းက မကျေမချမ်းနှင့် ဖြေလိုက်၏။

‘သိပ် မရှိတော့ဘူးဗျ၊ ရတ်လက်ချိက တောထဲ တောင်ထဲမှာ သိပ် အောင် မြင်မှု ရနေတယ်လို့ သတင်း ရထားတယ်၊ သူက မကြာခင် ဆာဂီရီက ရွှေတွေ ကို သယ်လာနိုင်တော့မှာ၊ ဘုရင့် ရွှေတိုက်မှာ ရွှေတွေနှင့် ပြည့်ဖြိုးသွားပြီ ဆို ရင် တော်ကြီး ဘုရားကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ဖြုတ်ချလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’
ဂျင်နရယ် ဆင်းက ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

‘ရတ်လက်ချိကိုလည်း ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ရန်မူဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ သူ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ သူ့လူတွေ၊ နန်းတော်စောင့်တပ်က လူတွေ၊ သူက လခ ပေး ထားလို့ သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာ စောင့်သိ ရိုသေမယ့် ဆာခါနာ အလုပ်သမားတွေ ပြည့်နှက်နေပြီ’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီ အနေနှင့် ထိုအချက်ကို လက်ခံရတော့သည်။ မက်သယူး ရတ်လက်ချိကို သတ်ရန် သို့တည်းမဟုတ် ဆာခါနာမှ ကန်ထုတ်ရန် ကိစ္စမှာ မလွယ်ကူတော့ပြီ။

‘ရတ်လက်ချိရဲ့ အမျိုးသမီး၊ သူကတော့ သံချပ်ကာ အင်္ကျီရဲ့ အက်ကြောင်း ကလေး တစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလိုလိုနှင့် မပွင့်တပွင့် ရေရွတ်လိုက် ၏။

‘ခင်ဗျားက ရယ်စရာ ပြောတတ်သားပဲ၊ အဲဒီ အမျိုးသမီးကို နန်းတော် စောင့်တပ်က နေ့ညမပြတ် စောင့်ကြပ်ပေးနေတာဗျ၊ အစောင့်အကြပ် မရှိဘူးပဲ ထားပါဗျာ၊ သူက ကျုပ်တို့ အတွက် ဘယ်လို အသုံးဝင်မှာမို့လို့လဲ’

‘အခုအထိတော့ ငါလည်း ရေရေရာရာ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ ဦးနှောက်ထဲမှာတော့ စိတ်ကူးကလေး တစ်ခု ဝိုးတဝါး ဖြစ်ပေါ်စ ပြုနေပြီ၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အခြေ အမြစ် ခိုင်ခိုင်မာမာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ စိတ်ထဲက သိနေတယ်၊ ရေရေရာရာ သိလာပြီ ဆိုရင်တော့ မင်းကို ငါပြောပါ့မယ်’

မက်၏ ဆန္ဒမှာ ဗီဗီယန်နှင့် ဦးစွာ ပထမ တွေ့ဆုံရေးပင်။ သို့သော် နန်းတော် သို့ ရောက်သည်နှင့် မဟာ ရာဂျာကြီးက သူ ရှေ့မှောက်သို့ တိုက်ရိုက် ခေါ်ဆောင် လာခဲ့ရန် ညွှန်ကြားထားကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ဗီဗီယန်သည် မဟာ ရာဂျာကြီး၊ သူ အနှစ်ခြိုက်ဆုံး ကိုယ်လုပ်တော်တို့နှင့် အတူ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ရှိနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးက မိန့်တော်မူ၏။

‘ငါ မင်းကို အကြာကြီး ဆွဲမထားပါဘူး မက်သယူးရယ်၊ လုပ်ငန်းကိုင် ငန်း အခြေအနေ ဘယ်လို ရှိတယ် ဆိုတာကို အလွယ်ဆုံး ရှင်းပြ၊ ပြီးတော့’
မဟာ ရာဂျာကြီးက ဗီဗီယန်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးပြရင်း

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဒီက ပြန်ပြီး တသီးတသန့် နေကြပေါ့ကွာ’

‘အစစ အရာရာ အဆင်ပြေပြီး ချောချောမောမော ရှိနေပါတယ် တော်ကြီးဘုရား ခင်ဗျား၊ ခုအချိန် အထိ ကျွန်တော်တို့ဟာ မှန်းခြေထက် ပိုပြီး ခရီး ရောက်လို့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တောင် မယုံကြည်လောက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရ ပါတယ်’

မက်သည် ဗီဗီယန် ဘေး၌ ကပ်လျက်သား ထိုင်နေသည် ဖြစ်ရာ မက်က ဗီဗီယန်၏ လက်ကို လှမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် အကြံ ပြုချင်တာ တစ်ချက် ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ပြောလေကွာ’

‘ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဟစ်အော် ကြွေးကြော်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီလို့ ယူဆပါတယ်၊ ဆာဂီရီမှာ ရွှေတွေ ဘယ် လောက်တောင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရှိနေကြောင်း၊ အဲဒီ ရွှေတွေကို မကြာမီ အတွင်း တူးဖော်ပြီး ထုတ်ယူလာနိုင်တော့မယ်လို့ ကန်တက် ရေဒီယိုက ကမ္ဘာ ကို ကြေညာစေချင်ပါတယ်’

ရွှေကုန်သည်

မဟာ ရာဂျာကြီးက မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်၏။

‘အဲဒီလို လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်ရဲ့လား’

မက်က ဖြေလိုက်၏။

‘အဲဒီလို လုပ်ဖို့ သိပ်ကို အရေးကြီးပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီသတင်းကို အကြားကလေး ပိုပိုနှင့် သတ္တိရှိရှိ ကြေညာ ပေးလိုက်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမျိုးမျိုး အထွေထွေသော ရန်သူတွေ အကြားမှာ သို့လော သို့လော စိတ်ဒွိဟ တွေ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါလိမ့်မယ်၊ ရွှေဈေး သိသိသာသာကြီး ပြန်ကျသွားမယ် ဆိုတာကတော့ သေချာတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ လူတွေ၊ သူတို့ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို သံသယ ဝင်လာ ကြလိမ့်မယ်’

မဟာ ရာဂျာကြီးက ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘ပြီးတော့လည်း ဆာခါနာကို ရက်ရက်စက်စက် လက်တုံ့ပြန်လာကြလိမ့်မယ်၊ ဆာခါနာက ရွှေတွေ ထုတ်ယူလို့ မရအောင် အရင်ကထက် ပိုပြီး ပိတ်ပင် တားဆီးဖို့ ကြိုးပမ်း လာကြလိမ့်မယ်ပေါ့’

‘အဲဒီ အန္တရာယ်မျိုး ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိတယ် ဆိုတာကိုလည်း ထည့်တွက် ထားပါတယ် တော်ကြီးဘုရား ခင်ဗျား၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘာပဲလုပ်လုပ် အရာရောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်သလို အချိန်လည်း သိပ်နှောင်းနေပါပြီ၊ ဆာခါနာ မှာ ရွှေ အမြောက်အမြား တူးဖော် ထုတ်လုပ်လို့ ရတော့မယ် ဆိုတာ ယေဘုယျ အားဖြင့် သိလာကြတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနောက် နိုင်ငံက ငွေရှင် ကြေးရှင် တွေနှင့် နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ ဆာခါနာ အပေါ်မှာ မေတ္တာ စေတနာ ထားကြောင်း အတင်းကာရော သူ့ထက်ငါ ထုတ်ဖော် ပြသလာကြမှာ သေချာပါတယ်၊ စတားဒီးဗန်နှင့် အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတွေ ဒီတစ်ပွဲမှာ ရှုံးသွားပြီ ဆိုတာ သိကုန်ကြတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့် အကျိုးစီးပွားကို ရှေ့တန်း တင်ပြီး ဆာခါနာကို သူ့ထက်ငါ ထောက်ခံ လာကြမှာ သေချာပါတယ်’

‘အိန္ဒိယက အဲဒီလို တုံ့ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး မက်သယူး၊ အိန္ဒိယက အရင် တောင်းဆိုချက်တွေကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တောင်းဆိုလာမယ် ဆိုတာ သေချာ တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နယ်စပ်ကို ကျော်ပြီး စစ်တပ်တွေ လွှတ်ချင်တောင် လွှတ်လိုက် လိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို ဖြစ်လာနိုင်တယ် ဆိုတာကို လုံးဝ ထည့်မတွက်ဘူး၊ အိန္ဒိယ အနေနှင့် အနောက်နိုင်ငံ အုပ်စုကို အတိုက်အခံ သိပ် လုပ်

ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆာဂီရီကို ဝင်သိမ်းရင် ရမှာထက် ဆုံးရှုံးတာက ပိုများ သွားလိမ့်မယ်'

'မင်း တွေးပုံက လက်ခံချင်စရာပေပဲ'

'အဲဒီ အတွေးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လက်ခံနိုင်အောင် အရင်ဆုံး ကြိုးစား ခဲ့ရပါတယ် တော်ကြီးဘုရား'

မက်က ပြုံးလိုက်၏။

'အိန္ဒိယကသာ ဝင်သိမ်းမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့် အဖို့ ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့် ဒီသတင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ထုတ်ပြန်သင့်သလဲ ဆိုတာ ဆက်ပြီး တွေးမိလာတာပါ၊ ကျွန်တော်'

မက်က ဗီဗီယန်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့စကားကို ပြင်ပြောလိုက်၏။

'ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ငွေရေး ကြေးရေး အခြေအနေဟာ သိပ်ကို လျော့နည်း နေပါပြီ၊ အဲလေ လက်ရှိ ကုန်ကျစရိတ်နှင့် ဆိုရင် နောက်ထပ် ရက်သတ္တ သုံး ပတ်လောက်တော့ ခံနိုင်ရည် ရှိပါသေးတယ်၊ အဲဒီ နောက်ပိုင်းကျရင် ပေးစရာ ငွေ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

မက်သည် စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းသွားရမည့် အစား အားရပါးရ ပြုံးလိုက် ၏။ မျက်လုံးစိမ်းကြီးများကလည်း အရောင် လက်လာကြသည်။

'အဲဒီ သတင်း ကြေညာချက်ကြောင့် အနောက် နိုင်ငံတွေက ငွေရှင် ကြေးရှင်တွေဟာ လောဘ ထွက်လာကြမှာ ဖြစ်သလို စိတ်လည်း ဝင်စားလာ ကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ငွေ မချေးနိုင်ဘူးလို့ အပြတ် ငြင်းလွှတ်လိုက်တဲ့ ဘဏ်တွေက ရင်းနှီး မြှုပ်နှံဖို့ငွေ နောက်ထပ် မလိုချင်ဘူးလားလို့ စုံစမ်း မေး မြန်းလာကြလိမ့်မယ်'

နာရယန်က သတိပေးလိုက်၏။

'မေးတယ် မြန်းတယ် ဆိုတာနှင့် တကယ် ငွေချေးတာက သိပ်ကို ကွာ ခြားလွန်းလှပါတယ် မက်သယူးရယ်၊ အမြတ် ရချင်ဖောနှင့် လောဘ အထွက် ဆုံး ဘဏ်တွေကတောင် ရေဒီယိုက သတင်း တစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်ကို အခြေခံပြီး ငွေချေးကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

ဗီဗီယန် အောဘက်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

'ငွေထုတ်ချေးမယ့် လူတွေ ပေါ်ထွက်လာနိုင်စရာ ရှိပါတယ် တော်ကြီး ဘုရားရှင်၊ ကျွန်မက ဘဏ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သမီး ဆိုတော့ အဲဒီ လူစုဟာ ရစရာ ရှိပြီ ဆိုတာ သေချာရင် သိပ်ကို လက်မြန်တတ်တဲ့ လူစားတွေလို့ ပြောရဲပါတယ်'

ရွှေကုန်သည်

မက်က တဟားဟား ရယ်လိုက်၏။

‘ရေဒီယိုက သတင်းကလေး တစ်ပုဒ် ကြားရုံနှင့် ဘဏ်ပိုင်ရှင်တွေက ငွေ ထုတ်ချေးလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်လည်း မျှော်လင့်မထားပါဘူး ဗစ်ရယ်၊ မဟာ ရာဂျာကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နှင့် ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ ပြပွဲကြီး တစ်ခုကို စီစဉ် ပေးဖို့ လိုပါတယ်’

‘ပြပွဲ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဆာဂီရီ တောင်ခြေရင်းနားက လေယာဉ်ပြေး လမ်းဟာ ပြီးသလောက် နီးပါး ရှိနေပါပြီ၊ မိုင်းတူးတဲ့ အလုပ်မှာ အခြေခံကျတဲ့ ပစ္စည်း ပစ္စယတွေနှင့် လူတွေကို ပို့ပေးပြီးတာနှင့် ရက်ပိုင်း အတွင်း စတင် တူးဖော်နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ရွှေတွင်းမှာ ရွှေတွေ သိပ်ပေါများတဲ့ အတွက် မီးဖိုချောင်မှာ သုံးတဲ့ စကောနှင့် စစ်ယူရင်တောင် ရနိုင်လောက်ပါတယ်’

မက်သည် ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး စီးကရက် နောက် တစ်လိပ်ကို လက်ရှိ သောက်နေသော စီးကရက်တိုနှင့်ပင် မီးကူး၍ ညှိလိုက်၏။

‘အလုပ် စစချင်း ဦးတည် လုပ်ရမှာကတော့ ရွှေတုံး ရွှေခဲ အလေးချိန် ပေါင် တစ်ထောင် ဒါမှမဟုတ် တစ်တန်လောက် ရအောင် ထုတ်ယူပြီး နန်းတော် ထဲက မဟာ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ပြသဖို့ပဲ၊ အဲဒီလို စီစဉ်ပြီးရင် ဆာခါနာ က အင်မတန် အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနှင့် သတင်းစာဆရာ အချို့ကို သွားရည် တမြားမြား ကျသွားအောင်သာမက တအံ့တဩ ဖြစ်သွားအောင် ဆာခါနာကို ဖိတ်ခေါ် ပြသစေချင်ပါတယ်၊ အဲဒီလို ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် လုပ်ပြနိုင်မယ် ဆိုရင် ရော့ခဲဖဲလား၊ မဲလ်လွန်၊ ရော့သ်ချိုင်းလ်စ် စတဲ့ ကမ္ဘာကျော် ဘဏ်ပိုင်ရှင်ကြီး တွေကတောင် ငွေတွေကို သန်းနှင့် ချီပြီး ချေးငှားပါရစေလို့ မေတ္တာ ရပ်ခံလာ မှာပါ၊ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အတွင်း ငွေ ချေးငှားလို့ ရလာမှာပါ’

မဟာ ရာဂျာကြီးက ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ပြောလိုက်၏။

‘မင်း ပြောတာ ရာနှုန်းပြည့် မှန်တယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲက အလိုလို ထောက် ခံချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်၊ ဒီသတင်းကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာနှင့် စပြီး ကြေညာ ရမှာပေါ့နော်’

‘မှန်ပါတယ်’

မက်ကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။

‘အဲဒီ သတင်းကို စကားလုံး အသုံးအနှုန်းက စပြီး သိပ်ကို ဂရုတစိုက်နှင့် သီကုံးရလိမ့်မယ်’

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဗီဗီယန်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘တော်ကြီးဘုရား ရှင့်၊ အဲဒီလို စာသားမျိုးကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း ကြီး ရေးနိုင်ပါတယ်’

‘ခွင့်ပြုပါတယ်’

နာရယန်က နောက်မှ ထပ်ဆွေးနွေးမည်ဟု ပြောကြားပြီးနောက် မက် လိုချင်သည်များ ရှိပါသေးသလားဟု မေးမြန်းသည်။

‘ကျွန်တော့် လူတွေ အတွက် စားနပ်ရိက္ခာတွေ ထပ်မံ လိုအပ်နေပါတယ် တော်ကြီးဘုရား’

‘နက်ဖြန်ခါကျရင် လေယာဉ်ပေါ် အရောက် တင်ပေး ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ကဲ ကဲ မင်းတို့ နှစ်ယောက် တစ်ညလုံးလုံး ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ဖို့ ကိစ္စက ရှိ သေးတယ်’

အင်မတန် လူသား ဆန်ပြီး နားလည်မှု အပြည့်အဝ ရှိသော တော်ကြီး ဘုရားက မိန့်တော်မူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြင်သစ် သမ္မတကြီး ပွန်ပီဒေါသည် ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဧပြီလ ၂ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သည်။ ရွှေ ဈေးကွက်အား ချုပ်ကိုင်ရန် ကြံစည်နေ သူများ ရှိနေကြောင်း မရိပ်မိသေးသော စီးပွားရေး လောကမှ ပုရောဟိတ် များက နောက်နေ့တွင် ရွှေဈေးသည် ၁၃ ဒေါ်လာ အထိ ခုန်တက်သွားပြီး တစ်အောင်စလျှင် ၁၉၇ ဒေါ်လာဈေးသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းမှာ ပွန်ပီဒေါ ကွယ် လွန်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက် ချကြ၏။

ဤကဲ့သို့ ရွှေဈေး ခုန်တက်သွားခြင်းမှာ ရွှေဈေးသည် ဒေါ်လာ ၂၀၀ အထက်သို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်ဟု မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့က ကြိုတင် ဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့သော ဆင်မြူရယ် မွန်တေဂူ အင် ကုမ္ပဏီ၏ အဆိုကို ထောက်ခံ လိုက်သကဲ့သို့ပင်တည်း။

ယခု အချိန်၌ တစ်အောင်စလျှင် ဒေါ်လာ ၂၀၀ ဆိုသော ရွှေဈေး စံချိန် သစ်အား တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်း တင်နိုင်လိမ့်မည် ဆိုသော ကိစ္စမှာ အလွန် အလွန် သေချာနေသော ကိစ္စ တစ်ရပ်ပင်တည်း။

ပဲရစ်၊ ဖရန့်ဖတ်၊ ဇူးရစ်ချ်၊ ဘီရွတ်နှင့် ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်ရှိ ‘ရွှေ ရောင်း ဝယ်ခန်း’ များထဲတွင် ဗရတ်သုတ်ခဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ရွှေကုန်သည်

ဒေါ်လာ ၂၀၀ ရွှေဈေး စံချိန်သစ်သို့ မရောက်ခင် အလှအယက် မှာကြား
ဝယ်ယူနေကြသည်။

အဆိုပါ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အရေးအခင်းများသည် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်
ရှိ ကုမ္ပဏီကြီး ခြောက်ခု၌ အဆပေါင်း များစွာ ပိုမို များပြားလျက် ရှိသည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကျင်းပသော ရွှေဈေး သတ်မှတ်ပွဲ၌မူ ရွှေဒိုင် အဖွဲ့
ဝင် ကုမ္ပဏီ ခြောက်ခုမှ ကိုယ်စားလှယ် ခြောက်ဦးသည် ၎င်း၏ ကုမ္ပဏီနှင့်
တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ထားသော တယ်လီဖုန်းများနှင့် အမြဲမပြတ် ဆွေးနွေးနေ
ကြရ၏။ ရွှေ ဝယ်ပေးပါ ဆိုသော အမှာစာများမှာ အလွန်တရာ များပြားလှ
သောကြောင့် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုချင်း၏ အရောင်းအဝယ် အခြေအနေမှာ ဆက်
တိုက် ပြောင်းလဲမှု ရှိနေသည်။

ထိုအစည်းအဝေးမျိုးတွင် အမြဲတစေ သဘာပတိ ပြုလုပ်ရလေ့ ရှိသော
အန် အမ် ရော့သ်ချိုင်း အင် ဆန်းမှ ကိုယ်စားလှယ်သည် ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်
ပေးရန် သဘော တူညီမှု မရနိုင်ဘဲ အခက်အခဲ တွေ့နေရသည်။

ဆင်မြူရယ် မွန်တော့မှ ကိုယ်စားလှယ်က 'တစ်ရာ ရှစ်ဆယ့်တစ်' ဟု
ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူ့ရှေ့တွင် ယူနီယံဂျက် အလံကလေးကို ကမန်းကတန်း
ထောင်လိုက်ရင်း 'ဆောရီးပဲဗျာ၊ အလံ ထောင်ပါရစေဦး' ဟု ပြောလိုက်၏။

'ကျုပ်လည်း အလံ ထောင်တယ်'
မိုကတ်တာ အင် ဂိုးစမစ် ကုမ္ပဏီမှ ကိုယ်စားလှယ်က ပြောလိုက်ပြန်
၏။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် အလံ ခြောက်ခုစလုံး ပြိုင်တူ ထောင်ထားရသည့်
အခြေအနေမျိုးမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။

ကိုယ်စားလှယ်တိုင်းသည် ၎င်း၏ ကုမ္ပဏီမှ ဆက်သွယ် ပေးပို့သော
သတင်းကို နားထောင်ရင်း ၎င်း၏ အတွေ့အကြုံနှင့် ဦးနှောက်ကို အသုံးချ၍
ဖြစ်နိုင်လောက်သည့် အခြေအနေကို သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်နေကြရသည်။ အမြတ်
ရလိုစောနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုနေ့ ညနေက သတ်မှတ်လိုက်သည့် ဈေးမှာ ၁၇၉ ဒသမ ၅၀ ဒေါ်လာ။
ထိုနေ့အထိ အမြင့်ဆုံး ရွှေဈေးပင်တည်း။

ကုမ္ပဏီ ခြောက်ခုမှ ကိုယ်စားလှယ် အသီးသီးသည် သက်ဆိုင်ရာ
ကုမ္ပဏီသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ထပ် ရောက်ရှိ လာသော ရွှေဝယ်ပေးပါ ဆို
သည့် အမှာစာများကြောင့် ရွှေဈေးသည် သတ်မှတ်ဈေးထက် ကျော်တက် သွား
ပြန်၏။

မောင်မြင့်ကြွယ်

၎င်းနေ့ ညနေပိုင်းက အရောင်းအဝယ် မပိတ်ခင် အချို့သော ကုမ္ပဏီများ သည် ဒေါ်လာ ၁၉၀ ကျော် ဈေးနှင့် မြောက်မြောက်မြားမြား ရောင်းချရမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီ၏ ရွှေရောင်းဝယ်မှု ကိစ္စရပ်များကို ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲရသူ ကီဗင် ဆန်ဗူရီသည် ညနေ ငါးနာရီတွင် ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်၏ ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဆန်ဗူရီက သတင်းပို့သည်။

‘ရွှေဈေးကွက်ကတော့ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်သွားပြီ၊ နက်ဖြန်ခါကျ ရင် ရွှေဈေး ဘယ်လောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီလို ကမောက်ကမ ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စတွေ ဘယ်တော့မှ ရပ်ဆိုင်းသွားမယ် ဆိုတာ ဘုရားသခင်မှ သိနိုင်တော့မှာပဲ’ ဆာ ဒေးဗစ်က မေးလိုက်၏။

‘မင်းကကော ဘယ်လို ထင်ထားလို့လဲ’

‘နက်ဖြန် မနက်ပိုင်းမှာ သတ်မှတ်မယ့် ဈေးဟာ ဒေါ်လာ ၂၀၀ အထက်မှာ ရှိလိမ့်မယ်၊ တစ်ပတ် အတွင်း နောက်ထပ် ဒေါ်လာ ၂၀ ထပ်မြင့်လာစရာ ရှိတယ်၊ ဒါကတော့ ပြေးမလွတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပါပဲလေ၊ ဝယ်ချင်တဲ့လူက သိပ်များနေပြီ၊ ရွှေ အထွက်နှုန်းက ပြောင်းမှ မပြောင်းလဲဘဲကိုး’

ဆာဂီရီဗွဲ ရွှေ အမြောက်အမြား တွေ့ရှိသည့် သတင်းကို ကန်တက် ရေဒီယိုမှ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ထုတ်ပြန် ကြေညာသည်။

‘ရွှေ အလွန် ကြွယ်ဝသော နန်းမြေသိုက် အမြောက်အမြားကို တွေ့ရှိထားကြောင်း၊ အလေးချိန် ဆယ့်ရှစ်ပေါင် ရှိသော ရွှေတုံးကြီးများကိုပင် ဆာဂီရီမှ တူးဖော် ရရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်လ အတွင်း ဒေါ်လာ သန်းပေါင်းများစွာ တန်ဖိုးရှိသော ရွှေများကို ထုတ်လုပ်နိုင်မည် ဖြစ်သည်ဟု ဆာခါနာမှ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များက ပြောကြားကြောင်း’

အဆိုပါ အသံလွှင့်ချက်ကို ဧပြီလ ၄ ရက်နေ့ နံနက်ခင်း၌ ရွှေဈေး သတ်မှတ်ချိန်သို့ မရောက်မီ ဥရောပနှင့် အင်္ဂလန် နိုင်ငံတို့တွင် ဖမ်းယူ ရရှိသည်။ သို့သော် အာရှတိုက်ရှိ အလွန် သေးငယ်သော နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ၏ ကြေညာချက်

ရွှေကုန်သည်

ကို အချို့က အလေးအနက် သိပ်မထားကြချေ။ ၎င်းအပြင် ရွှေ ဝယ်ပေးပါ ဆိုသော မြောက်မြားလှသည့် အမှာစာများက ထိုရေဒီယို သတင်း၏ လေးနက်မှုကို အာခံနေသယောင်ယောင် ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ထိရောက်မှုကတော့ ရှိကို ရှိသည်သာ။ ရောင်းပါ ဆိုသော အမှာစာများကလည်း လှိုင့်၍ လှိုင့်၍ ဝင်လာပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ယမန်နေ့ ညက သတ်မှတ်ခဲ့သော ဈေးထက် ပိုမိုများပြားရမည့် အစား ယနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် နှစ်ဒေါ်လာ ဈေးလျှော့၍ သတ်မှတ်လိုက်ရသည်။

လွန်ခဲ့သော နိုင်ငံဘာလက စ၍ တရိပ်ရိပ် တက်နေခဲ့သော အနေအထားသည် ဦးကျိုးစ ပြုလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်က ထိုသတင်းကို ဣန္ဒြေမပျက် နားထောင်လိုက်သည်။ ဤ သတင်းသည် ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီ အပါအဝင် လန်ဒန်ရှိ ရွှေကုန်သည် ကုမ္ပဏီကြီးများအား ထိခိုက်စရာအကြောင်း လုံးဝ မရှိ။ ရွှေကုန်သည် ကုမ္ပဏီကြီးများသည် ရွှေဈေး တက်သည် ဖြစ်စေ ကျသည် ဖြစ်စေ ပွဲစား အနေနှင့် အမြတ် ရနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စ အနေနှင့်မူ ဆာခါနာသို့ ရောက်နေသော သမီး ဗီဗီယန်ကို သတိရမိ၏။ တကယ်လို့များ...

ဆာ ဒေးဗစ်၏ အတွေးကို အတွင်းရေးမှူးက နှောင့်ယှက် ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဆာ ဒေးဗစ် ခင်ဗျား၊ မစ္စတာ မိုက်ကယ် အောဘက် ပဲရစ်ကနေ တယ်လီဖုန်း ဆက်နေပါတယ်’

ဒေးဗစ် အောဘက် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်သွား၏။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဆက်ပေးလိုက်’

ဆာ ဒေးဗစ်၏ တယ်လီဖုန်းပေါ်၌ မီးရောင်ကလေး တစ်ချက် လင်းလက်လာ၏။

ဆာ ဒေးဗစ်က စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဒေးဗစ်လား’

‘ဟုတ်တယ် မိုက်ကယ်’

‘ဒေးဗစ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ မင်း ကြားပြီးပြီပေါ့နော်’

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘သိပ် ကြားတာပေါ့၊ ဘဏ်လောကမှာ လူတိုင်း ပြောနေကြတာပဲ ဥစ္စာ၊ မင်း ခပ်စောစော မဆက်သွယ်တဲ့ အတွက်တော့ ငါ အံ့ဩမိတယ်’

‘ဒီပြဿနာကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြေရှင်းနိုင်မလား ဆိုပြီး ကြိုးစား နေတာ’

တစ်ခုခု မှားယွင်းသွားသည်နှင့် ဆွေမျိုး ကိစ္စကို ရှေ့တန်း တင်၍ ချက်ချင်း လက်ငင်း အကူအညီ တောင်းတတ်သော မိုက်ကယ်လို လူစားမျိုး အတွက် ယခု ကိစ္စမှာ တော်တော် ထူးဆန်းသည်ဟု ဆာ ဒေးဗစ်က တွေးလိုက်၏။

‘မင်း မဖြေရှင်းနိုင်တော့ဘူး ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်တယ် ဒေးဗစ်၊ ဆိုစိုင်းတီ အောဘက် ဘဏ်မှာ ငွေလည်ပတ်မှု ရှိအောင် ပေါင် သန်းသုံးဆယ်လောက် လိုအပ်နေတယ်၊ အဲဒီငွေသာ ရမယ် ဆိုရင် ခြောက်လ အတွင်း အခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာပြီး ပြန်ဆပ်နိုင်မှာပါ’

မိုက်ကယ်၏ လေသံတွင် အားသစ် မာန်သစ်နှင့် မဖြစ်မနေ လုပ်တော့ မည့်ဟန် ပါရှိကြောင်း ဒေးဗစ် သတိထားလိုက်မိ၏။

‘အောဘက် ဆွေမျိုးစု အစဉ်အလာနှင့် ကိုင်ပေါက်တာလား မိုက်ကယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တခြား နည်းလမ်းလည်း မရှိတော့လို့ပါ ဒေးဗစ်ရယ်’ ဒေးဗစ် အောဘက်သည် ခဏတော့ ငြိမ်ကျသွား၏။

‘ကောင်းပြီလေ မိုက်ကယ်၊ မင်းကို ငါ ကူညီပါ့မယ်’

ဆာ ဒေးဗစ်သည် စကားပြောခွက်ကို ပြန်တင်လိုက်၏။ မိုက်ကယ်သည် အောဘက် အနွယ်ဝင် တစ်ယောက်၊ မိသားစု အစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းရမည် သာတည်း။

သို့သော် ဗီဇီယန်သည်လည်း အောဘက် အနွယ်ဝင် တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် သူ့ရင်ထဲ၌ ဗီဇီယန်ကို ချစ်သော စိတ်၊ ဗီဇီယန် လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံကို ဒေါပွသော စိတ်၊ ပြတ် ပြတ်တောင်းတောင်း လုပ်မိသဖြင့် ဝမ်းနည်းသော စိတ် စသည်ဖြင့် စိတ်ပေါင်းစုံ ရောထွေး လှုပ်ရှားသွားမှုကြောင့် ပလောင်ဆူ၍ သွားရပြန်၏။ တကယ်လို့များ သမီးကို ပြန်တွေ့ရမည် ဆိုလျှင်၊ သို့မဟုတ် စကား ပြောခွင့် ရမည် ဆိုလျှင်... နေပေစေတော့၊ သူ့မာနက သူ ဘက်က စတင် လှုပ်ရှား၍ မရအောင် ဟန့်တား ထားသည်။

ထို့နောက် ဆာခါနာမှ ကြေညာသည့် သတင်းကို တွေးမိပြန်၏။ ထို သတင်းကို ဆင်ခြင် အဖြစ် အသုံးချ၍ ရနိုင်ကောင်းသည်။ မက်သယူး ရတ်

ရွှေကုန်သည်

လက်ချံသည် ငွေချေးရန် သူ့ထံသို့ ပထမဦးဆုံး လာခဲ့သော်လည်း သူက ငြင်းလွှတ်လိုက်သည်။ ထို ချေးငွေကိစ္စ အပေါ် စိတ်ပြောင်းသွားသည်ဟု ဆင်ခြေပေး၍ ရနိုင်ကောင်း၏။ အင်မတန် သိသာလွန်းလှသော ဆင်ခြေမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်။ သို့သော် သူ့မာနအား တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကာကွယ်ပေးနိုင်စွမ်း ရှိမည်သာတည်း။

ဟုတ်ပါပြီ။ သူသည် ဆာခါနာ နိုင်ငံ၏ ရွှေ ထုတ်လုပ်မှု အတွက် ငွေချေးလိုသူ အဖြစ် ဆာခါနာသို့ပင် လိုက်သွားနိုင်သေးသည်။ ဆာ ဒေးဗစ်သည် အောက်စဖို့ဌာ ကျောင်းနေစဉ်က သိကျွမ်းခဲ့သူ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဌာနမှ အရာရှိကြီး တစ်ဦးထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်၏။

‘ဟဲလို ရော့၊ ဒီကနေ့မနက် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အကူအညီ တောင်းမလို့’

‘သေးသေးကွေးကွေး ကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ကျုပ် အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ကျေးဇူးတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိပါတယ်ဗျာ’

‘ကျုပ်က ဆာခါနာ နိုင်ငံ အတွက် ပြည်ဝင်ခွင့် ဗီဆာ လိုချင်တယ်’

‘အိုဟိုး၊ ရွှေသံကြားတာနှင့် ချက်ချင်း လိုက်တော့တာကိုးဗျ၊ နည်းနည်းတော့ ခက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားပေးပါ့မယ်လေ’

‘ဘယ်လောက်လောက် ကြာမယ် ထင်သလဲ ရော့’

‘နှစ်ပတ်လောက် ဆိုပါတော့’

‘ဒါထက် ပိုစောလို့ မရတော့ဘူးလား’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူးလို့ ဆိုကြတာပဲ၊ ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမယ်ဗျာ’

စတားဒီးဗန်လို လူမျိုးက မည်သို့မည်ပုံ တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ကို မဟာ ရာဂျာကြီးက မှန်ကန်စွာ ကြိုတွေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဒေါသူပုန် ထနေသော စတားဒီးဗန်သည် ယုံကြည် စိတ်ချရသော တပည့် တစ်ဦးကို ခေါ်လိုက်၏။

‘ရော့ လေယာဉ်နှင့် ကာလကတ္တားကို လိုက်၊ ရာမက် အန်ဝါနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်’

‘ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဆင့်ခံလူက တစ်ဆင့် မဆက်သွယ်ရင် ဆရာ့ အတွက်’

‘ချီးမှပဲ၊ ငါပြောတာ နားထောင်ပြီး ခိုင်းသလို လုပ်စမ်းကွာ၊ မင်း ရာမက်

မောင်မြင့်ကြွယ်

အန်ဝါနှင့်တွေ့၊ နောက်ဆုံး ရာဇသံနှင့် ငါက လွတ်လိုက်တယ်လို့ ပြော၊ သူ့ကို
ငှားထားတဲ့ ကိစ္စ ပြီးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရင် သူ့ကို ဘောနပ် အနေနှင့်
ဒေါ်လာ နှစ်သန်း ပေးမယ်၊ ငွေသားနှင့်ကို ပေးမှာ၊ လုပ်ငန်း မအောင်မြင်ရင်
တော့ သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးပြီသာ မှတ်၊ ကဲ သွားပေရော့’

ထိုင်းမှိုင်းနေသော စတားဒီးဗန်၏ စိတ်ဓာတ် အခြေအနေသည် နောက်
နာရီဝက် အကြာတွင် တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်သွယ်လာသော ရှိတ် နဆစ်၏
လေသံကြောင့် အကောင်းဘက်သို့ ရောက်ရှိမလာတော့ချေ။

နဆစ်က မာကျောကျော အေးစက်စက် လေသံနှင့် သူတို့ နှစ်ဦး စပ်တူ
ဝယ်ထားသော ရွှေအောင်စမှာ သန်း ကိုးဆယ်မျှသာ ရှိသေးကြောင်း၊ ရွှေဈေး
ကွက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချုပ်ကိုင်ရန် နောက်ထပ် အောင်စ သုံးဆယ့်ငါးသန်း
လိုနေသေးကြောင်း၊ ရွှေဈေး မြင့်တက်လာမှုကြောင့် သူတို့ ဝယ်ထားသော ရွှေ
များ၏ တစ်အောင်စ ပျမ်းမျှ တန်ဖိုးမှာ ၁၆၃ ဒေါ်လာ အထိ ဖြစ်နေကြောင်း
ပြောပြသည်။

‘တကယ်လို့ ဈေးကျသွားမယ်ဆိုရင် ကျဈေး တစ်နေရာရာမှာ ဈေးနှုန်း
တည်ငြိမ် သွားတဲ့ အချိန် အထိ မရောင်းဘဲ ကိုင်စောင့်ရတော့မှာ၊ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ
ကျုပ်တို့ကပါ တရဟော ချရောင်းလိုက်ရင် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဈေးကျသွား
နိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားက ပထမဦးဆုံး စိတ်ကူးမိခဲ့တဲ့ ဒီကိစ္စကြောင့် ကျုပ်အနေနှင့်
ဒေါ်လာ သန်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်၊ အဲဒီလို ကိစ္စမျိုး
ဖြစ်လာရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် ပိုပြီး နစ်နာ သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ကြို
ပြောထားပါရစေ’

စတားဒီးဗန် အဖို့ ထိုခြိမ်းခြောက်မှုကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ရှင်းလင်း ပြောပြ
ရန် မလို။ အကယ်၍ ရွှေဈေးကွက်ကို ထိန်းချုပ်ရန် ဆိုသော အကြံအစည်ကြီး
ပျက်ပြားသွားသည် ရှိသော် ရှိတ် နဆစ်သည် လက်စားချေသည့် အနေဖြင့်
စတားဒီးဗန် ပိုင်ဆိုင်သော အမေရိကန် အင်ဇိုင်း ရေနံ ကုမ္ပဏီကို ပြည်သူပိုင်
ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ထိုကိစ္စမျိုး ဖြစ်ပွားခဲ့သော် စတားဒီးဗန် အနေနှင့် ဒေါ်လာ
သန်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံး နစ်နာသွားရမည်သာတည်း။

စတားဒီးဗန်က ချွေးသိပ်လိုက်၏။

‘စိတ်မပူပါနှင့် နဆစ်ရာ၊ ဒီဈေးကျတဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ် လုံးဝ စိတ်မပူမိပါ
ဘူး၊ အဲဒါက ယာယီပါ၊ ကျုပ်ကတော့ ရွှေဝယ်ခိုင်းထားတဲ့ ကိစ္စကို ထပ်တိုးပြီး
ဝယ်ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်’

မက်သည် ဆာဂီရီ တောင်ခြေရှိ လေယာဉ်ကွင်းတွင် ဧပြီလ ၅ ရက် သောကြာနေ့ မနက်၌ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အဖြစ် စတင် ဆင်းသက်၏။ လေယာဉ်ပျံ ပြေးလမ်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှသည်သာမက ညီညာမှုလည်း မရှိချေ။ သို့သော် ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ်က ချောချောမောမော ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့သည်။

မက်သည် ဒင်ပယ် ဟိတ်စ် ဝီစကီ သုံးပုလင်းကို သယ်လာရသဖြင့် လေယာဉ်ပေါ်မှ ကိုးရိုးကားရား ဆင်းသက် လာခဲ့ရ၏။ ဖရက်ဒရစ် ကွိုင်နီ၊ တင်မ် ဒိုနာဟူးနှင့် ဂါးဟတ်တို့ သုံးဦးအား တစ်ယောက် တစ်လုံးစီ ပေးရန် ဖြစ်သည်။ သူက ဝီစကီ ပုလင်းများကို တစ်ယောက် တစ်လုံးစီ ဝေငှပေးရင်း ဒီရဲသုံးဘော်သည် ထူးထူးခြားခြား ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် ထမ်းဆောင် ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟ ပြောကြားသည်။

‘မူးချင်သလောက် မူးအောင် သောက်ကြစမ်းဗျာ၊ ဆာခါနာ စစ်သား လေးယောက် ပါလာတယ်၊ ပစ္စည်းတွေကို သူတို့ပဲ သယ်ချကြလိမ့်မယ်၊ မွန်း မတည့်ခင် သောမတ် ကတ်ခ်လန်က အော်တာနှင့် ထပ်ရောက်လာဦးမှာ၊ ခင်ဗျား တို့ ရဲသုံးဘော်ကတော့ တစ်လှည့် အနားယူပြီး အသာလေး ထိုင်ကြည့်နေရုံပဲ ရှိတာပေါ့ဗျာ’

ဖရက်ဒရစ် ကွိုင်နီသည် ဆေးတံကို ပါးစပ်၌ ခဲထားပြီး သူ့လက်က ပုလင်း ဘူးဆိုကို ဖွင့်နေ၏။

‘မင်းက တို့အတွက် အမျိုးသမီးလေးတွေ ခေါ်လာနိုင်သားနှင့်ကွာ’
တင်မ် ဒိုနာဟူးသည် ပုလင်းကို စောစောစီးစီး ဖွင့်နိုင်ခဲ့ပြီး စံချိန်သစ် တင်သည့် အနေနှင့် မော့သောက်နေလေပြီ။ ဂါးဟတ်က လှောင်ပြုံး ပြုံးရင်း

‘စကော့ ဝီစကီကိုပဲ ယူလာပြန်ပြီလား၊ ဒီလို အခမ်းအနားမျိုးမှာ ရှန်ပီနံ နှင့်မှ ဖြစ်မှာပေါ့’

မက်က ရယ်လိုက်မိ၏။

ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်က အလုပ် ထပ်မလုပ်ခိုင်းမိခင် ဒါမှမဟုတ် အလုပ် က ထုတ်မပစ်ခင် ကျုပ် မျက်စိ ရှေ့မှောက်က ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားကြစမ်း ဗျာ့

ဖရက်ဒရစ် ကျွိုင်နီက ပြန်ဟောက်သည်။

‘မင်း ငါတို့နှင့် တစ်လှည့်စီ မသောက်မချင်း မသွားဘူးကွ’

မက်သည် ပုလင်း တစ်လုံးစီမှ တစ်ကျိုက်စီ သောက်လိုက်ရ၏။ ထို့ နောက်တွင်မှ ရဲသုံးဘော်သည် တစ်နေရာစီသို့ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

မက်နှင့် တွမ် ကတ်ခ်လန်တို့သည် ပေါ်တာ ပီလေးတပ်စ်နှင့် အော်တာ လေ ယာဉ်တို့ကို အသုံးပြု၍ လုပ်ငန်း စတင် လုပ်ကိုင်ရန် လိုမည့် ပစ္စည်းများနှင့် လူများကို နှစ်ရက် အတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သယ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

အနောက် နိုင်ငံမှ ငှားရမ်း လာသူများနှင့် ဆာခါနာ အလုပ်သမားများ သည် လူးဝစ် ဟာနန်ဒက်၏ ကြီးကြပ်မှု အောက်၌ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ် ကိုင်နေကြသည်။

ဟာနန်ဒက်သည် ဆယ်နှစ်လောက် ပြန်ငယ်သွားပုံ ရသည်။

ဟာနန်ဒက်က မက်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်၏။

‘မိုင်းတွင်းမှာ ပြန် အလုပ် လုပ်ရတာ ငါ့အတွက် အားဆေး တစ်လက်ပါပဲ ကွာ၊ ခြေထောက် အတု တစ်ချောင်း တပ်ထားရတာကိုတောင် မေ့နေမိတယ်’ မက်က ပြန် သတိပေးလိုက်၏။

‘မြေညီမှာတော့ သတိထားမိချင်မှ ထားမိမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ တောင်ပေါ် ကို တက်ဖို့တော့ မကြိုးစားနှင့်နော်၊ ဒီလုပ်ငန်းမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲ မှုကို ကျုပ် သိပ် လိုအပ်နေတယ်၊ ခင်ဗျား အိပ်ရာထဲ လဲနေတာမျိုး၊ ဆေးရုံ တစ်ရုံရုံကို လိုက်ပို့ရတာမျိုး မဖြစ်ပါရစေနှင့်၊ ကြားတယ် မဟုတ်လား’

‘ကောင်းပါပြီ မက်ရယ်’

တဲအိမ်ကလေးများကို စီရရီ ဆောက်လိုက်ကြ၏။ မီးဖိုဆောင် နှစ်လုံးကို လည်း ဆောက်လုပ်ထားသည်။ မီးဖိုဆောင် တစ်ဆောင်မှာ ဥရောပ အစာ ချက်ပြုတ်ရန်နှင့် တစ်ဆောင်မှာ ဆာခါနာ အစားအစာများကို ချက်ပြုတ်ရန် ပင်တည်း။ လေးလံသော ပစ္စည်း ပစ္စယများအား တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သယ်ပို့ရာတွင် မြေတူးစက်များကို အသုံးပြုကြသည်။

ရွှေကုန်သည်

လက်ဖက်တင်နှင့် ကန်ချာနှင့် အဖွဲ့က ဗိုလ်ကြီး နီယန်ဂါ၊ ဆာဂျင် လက်
ကာနှင့် တပ်သား အမ်းတို့၏ အရိုးများကို ဆာခါနာ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ချောင်း
စီ တစ်စစ ဖြုတ်၍ ဝေးလံသော နေရာများတွင် ကြဲဖြန့် စွန့်ပစ်လိုက်ကြ၏။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အလုပ်သမားများကလည်း လျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေးစက်၊
ကွန်ပရက်ဆာနှင့် ရေစုပ်စက်များ၊ ရွှေကျင်ရာတွင် လိုအပ်မည့် အခြား ပစ္စည်း
ပစ္စယများကို တပ်ဆင် တည်ဆောက်နေကြသည်။ အခြေစိုက် စခန်းတွင် ရှိနေ
သေးသော မြေတူးစက်များကို လေယာဉ်နှင့် ထပ်မံ သယ်ဆောင်လာပြန်၏။

လောလောဆယ်တွင်မူ ရွှေကျင်သည့် လုပ်ငန်းကို သမားရိုးကျ နည်းဖြင့်
သာ လုပ်ကိုင်ရလိမ့်ဦးမည်။ မက် ချေးငှားလိုသော ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ဆယ်
ကို ရရှိသည့် အခါကျမှသာ စိတ်တိုင်းကျ တူးဖော် ထုတ်လုပ်နိုင်မည် ဖြစ်ပေ
သည်။

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဂျင်နရယ် ဆင်းတို့သည် သူတို့ အတွက် ပြည်ပမှ အကူ
အညီ ရယူရန် မလိုအပ်တော့ကြောင်း သိနားလည်လာကြ၏။

ရတ်လက်ချ်နှင့် အဖွဲ့သည် ဆာဂီရီ၌ ရွှေတူးဖော်ရေး လုပ်ငန်းကို လုပ်
ကိုင်နေလေပြီ။ ရွှေအမြောက်အမြား တူးဖော် ရရှိသည့်အခါ ကန်တက်သို့ သယ်
ဆောင်လာမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက အားပါးတရ ပြောလိုက်၏။

‘ကန်တက်ကို ရောက်လာတဲ့ ရွှေတွေကို မောင်ပိုင်စီးနိုင်တဲ့ လူဟာ ဆာ
ခါနာကို လွှမ်းမိုးနိုင်မှာပဲ၊ အဲဒီ ရွှေတွေ တော်ကြီးဘုရား လက်ထဲ ရောက်သွားပြီ
ဆိုရင် သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ရာဇပလ္လင်ပေါ်က တွန်းချလို့ ရမှာ မဟုတ်
တော့ဘူး၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ကန်တက် ရောက်လာတဲ့ ရွှေတွေကို မင်းနှင့်
ငါက အပိုင် ကိုင်နိုင်မယ် ဆိုရင် တော်ကြီးဘုရားကို တို့ ထင်သလို လုပ်လို့
ရပြီ’

‘ရတ်လက်ချ်ကတော့ ရွှေတွေကို တော်ကြီးဘုရားဆီ အပ်မှာပဲ’
‘တို့က ဖြောင်းဆန်သွားအောင် လုပ်ပစ် လိုက်နိုင်ရင် တစ်မျိုးတစ်မည်

ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့ကွာ’
ဂျင်နရယ် ဆင်းက ငေါ့တော့တော့ ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားက အနောက်က နေထွက်ပြီး အရှေ့မှာ နေဝင်အောင် စီစဉ်ပေး
နိုင်လို့လား’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက ပဟေဠိပျိုး ပြုံးလိုက်၏။

‘အဲဒါကတော့ တို့ရဲ့ တော်ကြီးဘုရားတောင် မတတ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ ရတ်လက်ချ်နှင့် သူ တူးယူလာတဲ့ ရွှေတွေကလည်း သူရိယ နေမင်းကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မင်းကို ငါပြောထားတဲ့ အတွေးကလေးဟာ ရေးတေးတေး ပုံပေါ်စပြုလာပါပြီ၊ တို့အနေနှင့် ဒီလောက်တောင် ကြီးပမ်း အားထုတ်ခဲ့ကြရတဲ့ ကိစ္စအတွက် သည်းညည်းတော့ ခံဦးမှပေါ့ကွာ’

ဂျင်နရယ် ဆင်းသည် ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဆွေးနွေးပြီးနောက် ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာပြီး တစ်နာရီ အကြာတွင် ကန်တက်သို့ ရာမက် အန်ဝါ ရောက်ရှိနေပြန်ကြောင်း သတင်း ရရှိတော့သည်။ ရာမက် အန်ဝါသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆင်းနှင့် တွေ့ဆုံလိုကြောင်း တပ်ရေး ဗိုလ်ကြီး တစ်ယောက်က လာရောက်သတင်း ပို့၏။

‘သူ့ကို ခပ်ကြာကြာလေး စောင့်ခိုင်းထားစမ်းကွာ’

ဆင်းသည် ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ဆွေးနွေးရန် တစ်ခေါက် ပြေးရပြန်၏။

‘အန်ဝါတော့ ဒီရောက်နေပြန်ပြီ၊ သူ့ကို ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီသည် လက်ဝါး နှစ်ဖက်မှ လက်ချောင်းများကို မြားဦးသဏ္ဍာန် လက်ဖျားချင်း ထိတွေ့လိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

‘ငါ့ဆီမှာ အဖြေ ရှိပြီးသားပါကွာ၊ မင်း မေးတဲ့ မေးခွန်း အတွက်သာ မက ရာမက် အန်ဝါ ဆိုတဲ့ ပြဿနာကြီး တစ်ခုလုံး အတွက်ပါ ဆိုပါတော့၊ ကဲ ငါ ပြောတာကို နားထောင်’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီသည် ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာအောင် ခပ်သွက်သွက် ပြောချလိုက်သည်။ ဆင်းသည် အပြန်လမ်းတွင် နှစ်နေရာ၌ ခဏစီ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် သူ့ရုံးခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။ ဂျင်နရယ် ဆင်း၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ရာမက် အန်ဝါက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘မင်္ဂလာပါ ဂျင်နရယ်၊ ကျုပ်တို့အဖို့ ဆွေးနွေးစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိနေတယ်၊ ကျုပ်တော့ ရာဇသံ ပေးသံကို ခံနေရပြီ’

‘ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာသမား အမေရိကန်တွေဆီကလား’

‘ခင်ဗျား ပြောပုံက ငေါ့တော့တော့ လေသံ ပေါက်နေတယ် ဂျင်နရယ်၊ ခင်ဗျား ကိုယ်ကျိုး မနည်းချင်ရင် အဲဒီ လူတွေကို လျှော့မတွက်စေချင်ဘူး’

‘ဒါကတော့ မင်းဘာသာမင်း ကြားချင်ရာတွေ ကြားနေတာပဲ အန်ဝါ၊
ငါက လေးလေးစားစား ပြောလိုက်တာပါ။ ပြီးတော့ မင်း အခု လာတာက
ရတ်လက်ချ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား’

‘ကျုပ်မှာ တခြား ရည်ရွယ်ချက် ရှိနိုင်ပါ့မလားဗျာ’
ဆင်းက ပြုံးလိုက်၏။

‘မင်းအတွက် သတင်းကောင်း ရှိတယ်၊ တို့က ရတ်လက်ချ်ကို ဖမ်းမိ
ထားလိုက်ပြီ’

‘ဘာပြောတယ်’

‘မင်းကိုယ်တိုင် သူ့ကို မြင်တွေ့ရစေမယ်၊ ကဲ လာ၊ တို့များ သူ့ဆီ သွား
ကြရအောင်’

အန်ဝါသည် ဂျင်နရယ် ဆင်း နောက်သို့ စိတ်ပါလက်ပါ လိုက်လာခဲ့သည်။
ကော်ရစ်ဒါထဲသို့ ရောက်သောအခါ အသင့် စောင့်နေသော စစ်သား တစ်စုနှင့်
တွေ့လိုက်ရ၏။ တစ်ယောက်မှာ ဆွဲအ နားမကြားသော စစ်သား ဖြစ်ကြောင်း
ကို သူ သိလိုက်သည်။ သူတို့ လူစုသည် ရှည်လျားသော လှေကားထစ်များမှ
တစ်ဆင့် နန်းတော် အောက်ရှိ မြေတိုက်ဆီသို့ ဆင်းခဲ့ကြ၏။

စစ်သား တစ်ယောက်သည် အင်အား ကောင်းလှသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ဖြင့် လမ်းပြ၍ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ သူတို့လူစုသည် သံ
တံခါး ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

အန်ဝါက မေးသည်။

‘သူ ဒီထဲမှာ ရှိလား’

‘ရှိတယ်’

ဆင်းသည် တိဗက် ဘာသာစကားဖြင့် ဆက်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ရာမက် အန်ဝါ တစ်ယောက် ကြောက်စိတ် ဝင်သွားသည်။ သူက နောက်
ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်၏။ နောက်ကျသွားလေပြီ။ ရိုင်ဖယ် သေနတ်ဒင်
တစ်ခုက သူ ခေါင်းပေါ်သို့ အရှိန် ပြင်းစွာ ကျရောက်လာလေ၏။ သူသည်
ကျောက်ပြား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ဆွဲအ နားမကြားသော စစ်သားက တံခါးကို သော့နှင့် ဖွင့်လိုက်၏။
ကျန် စစ်သား နှစ်ယောက်က ပျော့ခွေနေသော အန်ဝါ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို
အခန်းတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းကြသည်။ ဂျင်နရယ် ဆင်းက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘ကဲ တို့ကို ဒီမှာ ထားခဲ့ပြီး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ကြ’

မောင်မြင့်ကြွယ်

ဤအခန်းမှာ ကိုင်ရိုး အကျော်အမော် ဓနကို စစ်ဆေးခဲ့သော အကျဉ်း ထောင်ဆန်ဆန် မြေအောက်ခန်းပင် ဖြစ်သလို ဆွံ့အပြီး နားပင်းနေသော တပ် ကြပ်မှာလည်း အတူတူပင်တည်း။

ဂျင်နရယ် ဆင်းက အချက်ပြလိုက်ရာ အဆိုပါ တပ်ကြပ်သည် ရာမက် အန်ဝါ၏ ဦးခေါင်းကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့် တေ့၍ သေနတ်မောင်းကို နှစ်ချက် ဆွဲလိုက်၏။ သေနတ်သံများသည် ထိုအခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ နားကွဲ မတတ် ဆူညံသွားသလို ဒုတိယ ကျည်ဆန် သုံးစွဲရန် လုံးဝ မလိုအပ်ပါချေ။ ပထမ ကျည်ဆန်နှင့်ပင် ရာမက် အန်ဝါ၏ ဦးခေါင်း တစ်ဝက်ခန့်မှာ ကြေကွဲ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ဂျင်နရယ် ဆင်း၏ နောက်တစ်ကြိမ် အချက်ပြမှုကို လိုက်နာသောအား ဖြင့် ထိုတပ်ကြပ်က လက်နှိပ် ဓာတ်မီးနှင့် အောက်ဘက်သို့ ထိုးပြထားစဉ် ဂျင်နရယ် ဆင်းက ခူးထောက်လိုက်ပြီး သေဆုံးသူ အန်ဝါ၏ အဝတ်အစား များကို ရှာဖွေလိုက်သည်။

ဂျင်နရယ် ဆင်းသည် လွန်ခဲ့သော လပေါင်း များစွာက ၎င်း ထုတ်ပေး ထားခဲ့သော အမြဲတမ်း ပြည်ဝင်ခွင့် လက်မှတ်နှင့် အန်ဝါ အမြဲတစေ ယူ ဆောင်လာလေ့ ရှိသော မိုင်ရာမိုင်းစ် ကုမ္ပဏီ၏ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည့် စာတို့ကို နုတ်ယူလိုက်သည်။ ဂျင်နရယ် ဆင်းသည် အန်ဝါ ၏ အိန္ဒိယ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် အပါအဝင် အခြား ပစ္စည်းများကို လက်ရာ ခြေရာ မပျက် ပြန်ထားခဲ့၏။

ထို့နောက် ကတ်ပြားလေး တစ်ခုကို အန်ဝါ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ထိုး ထည့်လိုက်သည်။ ထိုကတ်ပြားကလေးမှာ အန်ဝါသည် အိန္ဒိယ ထောက်လှမ်း ရေး တပ်မှ ဝန်ထမ်း တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသော ကတ်ပြား အတူ ပင်တည်း။

ဂျင်နရယ် ဆင်းသည် မြေတိုက်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် သူ့ရုံးခန်း သို့ ပြန်သွားပြီး တပ်ရေး ဗိုလ်ကြီးကို ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဒီကို လာလေ့ လာထ ရှိတဲ့ ရာမက် အန်ဝါဟာ စပိုင် တစ်ယောက်လို့ သိရတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ငါ့အမိန့်နှင့် ကွပ်မျက်လိုက်တယ်၊ သူ့ကိုယ်ပေါ် က ရှာလို့ ရတဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေကို သိမ်းဆည်းပြီး သူ့ အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်’

‘ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်’

တပ်ရေး ဗိုလ်ကြီးသည် အလေးပြုပြီး ကမန်းကတန်း ထွက်ခွာသွား၏။

ဂျင်နရယ် ဆင်းသည် သူ့အပေါ် အပြစ် မကျရောက်စေရန် အစီရင်ခံစာ ခပ်တိုတို တစ်စောင် ရေးလိုက်သည်။ ထိုအစီရင်ခံစာတွင် ရာမက် အန်ဝါ ဆိုသူ၏ သူလျှို လုပ်ငန်းနှင့် သွေးထိုး လှုံ့ဆော်မှုများ အကြောင်း သတင်း ရရှိသဖြင့် ဥပဒေနှင့်အညီ အကျဉ်းနည်းဖြင့် စစ်ဆေးပြီး ကွပ်မျက်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ သူက အဆိုပါ အစီရင်ခံစာကို ဇာရင် ဒေါ်ဂျီထံ ယူသွားသည်။

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက ညည်းသလိုလိုနှင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်၏။

‘အန်ဝါ ကိစ္စကတော့ တစ်ခန်း ရပ်သွားပြီ၊ မက်သယူး ရတ်လက်ချ် ကိစ္စ၊ မဟာ ရာဂျာကြီးနှင့် ဆာဂီရီက ရွှေတွေ ကိစ္စလည်း မကြာခင် ဆုံးခန်း တိုင်မှာပါ။ ခုလို လွယ်လွယ်ကူကူ မဟုတ်ပေမဲ့ နိဗ္ဗိတံမှာကတော့ သိပ်ကို သေချာပါတယ်လေ’

မက်၏ မိုင်းတူးသမားများနှင့် အလုပ်သမားများသည် ရွှေတုံး ရွှေခဲများကို အံ့မခန်း တူးဖော် ရရှိနေကြ၏။

၁၈၅၀ ခုနှစ် တစ်ဝိုက်က ဩစတြေးလျတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ရွှေတုံး ရွှေခဲများလောက် မကြီးမားစေကာမူ အချို့သော ရွှေတုံးများမှာ အတော်ကလေးကြီးမားကြသည်။

ရွှေ ထုတ်လုပ်မှုမှာ မက် မျှော်မှန်း ထားသည်ထက်ပင် ပိုမို၍ ရရှိနေသည်။ ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ရွှေ ၂၁၀၅ ပေါင်ကို တူးဖော် ရရှိပြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ ရွှေဈေးမှာ တစ်အောင်စလျှင် ၁၆၅ ဒေါ်လာ အထိ ထိုးကျသွားသော်လည်း ယခု ရရှိထားသော ရွှေစုစုပေါင်း၏ တန်ဖိုးသည် စုစုပေါင်း ကုန်ကျထားသော ငွေကို ကာမိရုံသာမက များစွာ ကျော်လွန်၍ မြတ်စွန်းနေလေပြီ။

အကယ်၍ ကံဇာတာသည် သူ့အတွက် ညံ့ရာမှ ပိုဆိုးရွားလာပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရန် နောက်ထပ် ငွေချေးငှား၍ မရရှိတော့ပါက နောက်ထပ် ကုန်ကျမည့် စရိတ်စကများကို ရွှေသား အစစ်နှင့်ပင် ပေးချေရတော့မည်ဟု မက်က တွေးလိုက်မိ၏။

ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့ နံနက်တွင် မက်က ကတ်ခဲလန်နှင့် ဟာနန်ဒက်တို့ကို ပြောလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် လက်ထဲ ဒီလုပ်ငန်းကြီး အပ်ခဲ့မယ်ဗျို့၊ ကျုပ် ကန်တက်ကို ခပ်မြန်မြန်ကလေး တစ်ခေါက် ပြေးလိုက်ဦးမယ်’

မက်ထံမှ ကြားရသော သတင်းကြောင့် ဗီဗီယန် တစ်ယောက် အလွန် ပျော် သွားသည်။

‘တစ်တန်၊ တစ်တန်ကြီးများတောင် ရှိနေပါကလား’

ဗီဗီယန်က တအံ့တဩနှင့် ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်ရင်း မက်ကိုလည်း တင်း တင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဗီဗီယန်တွင် ‘အဝါရောင် ရွှေငန်းဖျား ရောဂါ’ စွဲကပ် ငြိ တွယ် သွားလေပြီ။

မဟာ ရာဂျာကြီးထံသို့ အခစား ဝင်သောအခါ မက်သည် ဗီဗီယန်အား ၎င်းနှင့် အတူ ခေါ်သွားသည်။ မက်က ရွှေ မည်ရွှေ့ မည်မျှ တူးဖော်၍ ရရှိပြီ ဖြစ် ကြောင်း ဝမ်းသာအားရ အစီရင်ခံသည်။ အဆိုပါ ရွှေအားလုံးကို ကန်တက် သို့ ဒီဟက်ဗလင် အော်တာ လေယာဉ်ပျံနှင့် တစ်ခေါက်တည်း သယ်ဆောင် လာနိုင်စွမ်း ရှိရာ ပြပွဲ အတွက် အစီအစဉ် အချိန်ဇယား ရေးဆွဲသင့်ပြီ ဖြစ် ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

‘ဗြိတိန်၊ ပြင်သစ်နှင့် ဥရောပမှာ ရှိတဲ့ နိုင်ငံတွေရဲ့ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဌာနတွေဆီကို တော်ကြီးဘုရားက ရေဒီယိုက တစ်ဆင့် အကြောင်း ကြားသင့် ပါပြီ၊ လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်က ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီများ၊ ဥရောပတိုက်က အရေးပါတဲ့ ဘဏ်ပိုင်ရှင်တွေနှင့် စီးပွားရေးသမားတွေ၊ စီးပွားရေး ဆောင်းပါး ရှင် ပုရောဟိတ်တွေကို ဖိတ်ကြားတဲ့ အကြောင်း’

ဗီဗီယန်က ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မက လူစာရင်းတောင် ပြုစုပြီးပါပြီ’

မက်က မေးခွန်း ထုတ်လိုဟန်နှင့် ပြန်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

‘ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီကော ပါရဲ့လား’

ဗီဗီယန် ရှက်သွေး ဖြာသွားပြီး မျက်လုံးချင်း မဆုံအောင် ရှောင်လွှဲရင်း ဖြေလိုက်၏။

ရွှေကုန်သည်

‘ဟင့်အင်း’

‘ထည့်လိုက်ပါ ချစ်ချစ်ရယ်’

‘ရှင်က ထည့်သင့်တယ် ထင်ရင် ထည့်ပါ့မယ်’

‘အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် သိပ်ကို လိုအပ်ပါတယ်’

မက်က မဟာ ရာဂျာကြီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

‘ရွှေတွေကို နှစ်ရက် အတွင်း သယ်လာပါ့မယ် တော်ကြီးဘုရား၊ ဖိတ်ကြားမယ့် နေ့ကိုတော့ ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့လို့ သတ်မှတ်သင့်ပါတယ်၊ ဒါမှပဲ လုံခြုံရေး ကိစ္စတွေ စီစဉ်ဖို့၊ ရောက်လာမယ့် ဧည့်သည်တွေ အတွက် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ဖို့၊ ဒါဂျီလင်က ကန်တက်ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သယ်ပေးဖို့ အချိန် လုံလောက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

မဟာ ရာဂျာကြီးက ဖြေလိုက်၏။

‘အချိန် သိပ်ကပ်လွန်းတယ် ထင်တာပဲ၊ သိပ်ချမ်းသာပြီး သိပ်ကို အာဏာရှိတဲ့ လူတွေဟာ တွန်းတွန်းထိုးထိုး လုပ်တာကို သိပ်မကြိုက်ကြဘူး’

မက်၏ အမူအရာက ပြောင်ချော်ချော် ဖြစ်လာသည်။

‘အခု ဖိတ်ကြားခံရမယ့် လူတွေဟာ မတူးဖော်ရသေးတဲ့ ရွှေတွင်း အသစ်ကျပ်ချွတ် ရှိနေတယ် ဆိုတာ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ မြင်ရဖို့ အတွက် တစ်နာရီလောက် အချိန်ကပ်ပြီး ဖိတ်ရင်တောင် လာမယ့်လူတွေ၊ အထူးသဖြင့် အမြတ်ရနိုင်စရာ အခွင့်အရေးတွေ ရှိမယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ’

မဟာ ရာဂျာကြီးသည် ၎င်း၏ လက်ချောင်းများကို ပြန် စိုက်ကြည့်နေရင်း သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်၏။

‘ဆန်းတော့ ဆန်းတယ်ကွာ၊ အင်မတန် ရှည်ကြာလှပြီ ဖြစ်တဲ့ ငါ့ရဲ့ နန်းသက် တစ်လျှောက်မှာ ငါ့နိုင်ငံထဲကို နိုင်ငံခြားသားတွေ လာဖို့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖိတ်ခေါ်တာ ဒါ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပဲ’

ဗီဗီယန် အောဘက်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

‘တော်ကြီးဘုရားက လူတိုင်းကို ဖိတ်ခေါ်စရာ မလိုပါဘူးလေ၊ ဆာခါနာ နိုင်ငံကို ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာစေပြီး တသီးတသန့် နေထိုင်သွားနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းတဲ့ ကိစ္စမှာ ပိုက်ဆံ ချေးနိုင်မယ့် လူချမ်းသာ တချို့ကိုပဲ ရွေးပြီး ဖိတ်ရမှာပါ’

မဟာ ရာဂျာကြီးက မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်၏။

‘အဲဒီလို ဖြစ်လာပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်း ရတော့မှာပေါ့လေ’
ခပ်စောစောပိုင်းက မက် စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ကြောက်စိတ်သည်
မဟာ ရာဂျာကြီးက မိန့်တော်မူလိုက်ချိန်တွင် ပြန်ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။
သို့သော် မက်နှင့် ဗီဗီယန် ညီလာခံ ခန်းမဆောင်ကလေးထဲမှ ပြန်လာ
ကြသောအခါ ထိုကိစ္စမှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ တွေး၍ ကြောက်လန့်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်
သည်ဟု မက်က ပြန်တွေးမိလာပြန်၏။

ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက ဂျင်နရယ် ဆင်းကို အသိပေးလိုက်သည်။

‘နက်ဖြန်ခါကျရင် ရွှေတွေ ကန်တက်ကို ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ ပြည်ပက ဘဏ် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ လာကြည့်ကြပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ထားတယ်၊ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံတဲ့ လူတွေ ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့ကျရင် လာကြလိမ့်မယ်’

ဂျင်နရယ် ဆင်းက မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်လည်း ကြားပါတယ်၊ တော်ကြီးဘုရားက အမိန့်တွေ သိပ်ထုတ်ပြန်နေတာပျ၊ ဘုရင့် ရဲတပ်ဖွဲ့က လူတစ်ဝက်လောက် ကန်တက်ကို ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်ရမယ်လို့ အမိန့် ထုတ်ထားတယ်၊ အဲဒီ တပ်သားတွေက ရွှေတွေကို စောင့်ကြပ်ရမယ်၊ ဧည့်သည်တွေကို အကာအကွယ် ပေးရမယ်၊ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးကို ဆောင်ရွက်ကြရမယ်’

ဂျင်နရယ် ဆင်းက ရှုံ့မဲ့ပြလိုက်၏။

‘ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ နန်းတော်ထဲက အဆောက်အအုံတွေကို ပြုပြင်ပေးရမယ်၊ လမ်းတွေကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရမယ် ဆိုပြီး ခိုင်းထားတာပျ’

‘သိပ်လည်း ညည်းညည်းညူညူ လုပ်မနေနှင့်လေ၊ တို့ရဲ့ တော်ကြီးဘုရားက အနောက်က နေထွက်ပြီး အရှေ့မှာ နေဝင်နိုင်အောင် လမ်းခင်း ပေးလိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စစ်သားတွေ မြို့ပေါ်မှာ တစ်ဝက်လောက် ရှိနေတယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အတွက် လမ်းရှင်းသွားတာပေါ့’

‘ဘာအတွက် ရှင်းသွားမှာလဲ၊ သူနှင့် နိုင်ငံခြားက လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ရှေ့မှောက်မှာ ဒူးထောက်ပြီး အလေးပြုဖို့လား’

‘မင်းလည်း သတိမမူ ဂူမမြင် ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီအစီအစဉ်ကလေးကို မှတ်ထားကွာ၊ ရွှေတွေ ရောက်လာရင် လေဆိပ်ကနေ ဆီးပြီး သိမ်းပစ်ရမယ်၊ နောက်တစ်နာရီလောက် ကြာရင် မဟာ ရာဂျာကြီးလည်း တမလွန် ဘဝကို ထွက်ခွာ သွားရရောပေါ့ကွာ၊ ငါက ဝန်ကြီးချုပ် အနေနှင့် မဟာ ရာဂျာကြီးရဲ့ သားတော်က ထီးနန်းကို ဆက်ခံလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း ကြေညာမယ်’

ဝတုတ်ပြီ ဇာရင် ဒေါ်ဂျီသည် ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ
များ ဖြာထွက်နေသလို ထင်ရ၏။

‘မင်းနှင့် ငါကတော့ ဘုရင်ကလေး သက်တော် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် အရွယ်
ရောက်သည် အထိ ဘုရင့် ကိုယ်စား တွဲဖက် အုပ်ချုပ်သူများ အဖြစ် ကြေညာ
လိုက်မယ်၊ ဒါတွေ အားလုံးဟာ နာရီပိုင်း အတွင်း ဖြစ်ပွားမယ့် ကိစ္စတွေပဲကွ၊
နောက် လေးရက် ကြာတဲ့ အခါကျတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေ ရောက်လာကြ
လိမ့်မယ်’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီသည် ခဏ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

‘တစ်နိုင်ငံလုံး စန္ဒကူးနဲ့တွေ သင်းထုံပြီး ပူဆွေးသောက ရောက်နေကြ
တာကို တွေ့ကြရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် နန်းတက်လာမယ့် တော်ကြီးဘုရား
နှင့် ဘုရင်နှင့် အတူ ပူးတွဲ အုပ်ချုပ်မယ့် သစ္စာရှိ ဝန်ထမ်း နှစ်ယောက်က
လေးလေးစားစား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကြိုဆိုကြမှာပါ၊ ရွှေ လိုချင်တဲ့ နိုင်ငံခြား
သားတွေက နတ်ရွာစံသွားတဲ့ မဟာ ရာဂျာကြီး အတွက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ
ကြောင်းနှင့် မဟာ ရာဂျာ အသစ်ရဲ့ ဩဇာ အာဏာကို လက်သင့်ခံလာကြမှာပါ’

ဘဟာဒူး ဆင်း တစ်ယောက် ထိုအစီအစဉ်ကို သိပ် သဘော ကျသွား
သည်။ အစီအစဉ်မှာ ရှင်းလင်း လွယ်ကူသလောက် ဆီလျော် သင့်မြတ်မှုလည်း
ရှိသည်။ သို့တိုင်အောင် သူက မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်၏။

‘နာရယန် နတ်ရွာစံတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လို ရှင်းပြမှာလဲ’

‘လွယ်ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လ အတွင်းက များပြားလှတဲ့ စိတ်ရှုပ်စရာ
အရေးအခင်းတွေကြောင့် နှလုံး ရောဂါနှင့် နတ်ရွာစံတယ်ပေါ့’

‘ဘုရင့် သမားတော်ကြီးကကော’

‘သူနှင့် ကျုပ် ဆွေးနွေးပြီးပြီ၊ သူ့ကို ရွှေ တော်တော် ခပ်များများ ပေး
မယ် ဆိုရင် နှလုံး ရောဂါပါလို့ လက်မှတ် ထိုးပေးလိမ့်မယ်’

‘ရတ်လက်ချ်နှင့် သူ့လူတွေ ကိစ္စကရော’

‘မက်သယူး ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် အနောက် နိုင်ငံကို ပြွန်းခနဲ ပြန်
သွားတယ် ဆိုရင် ရွှေတွေကို ဘုန်းပြီး သူတို့ကို စွန့်ပြေးသွားတာပဲလို့ သူ့လူ
တွေက ယူဆကြမှာ၊ အဲဒီ လူတွေက တို့နှင့် လက်တွဲပြီး အလုပ် ဆက်လုပ်ကြ
မှာပါ’

‘ဇာရင်၊ ခုအချိန်ကျမှ မက်သယူး ရတ်လက်ချ် တစ်ယောက် ပြန်သွား
အောင် ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

ရွှေကုန်သည်

‘သူ့ အမျိုးသမီးလေး ရှိပါသေးတယ်ကွ၊ ငါ ပြောတဲ့ စိတ်ကူးကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်း အကောင်အထည် ပေါ်နေပါပြီ၊ မင်း ငါ ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်ပါဦးလေ’

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်၏ စားပွဲထိုး ဖြစ်သူ ဖီလန်သည် စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ဆာ ဒေးဗစ် တစ်ယောက် သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုနေသည်။

‘နိုင်ငံခြားရေး ဌာနက တယ်လီဖုန်း လာနေပါတယ် ဆရာ’

ဆာ ဒေးဗစ် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ ဆာ ဒေးဗစ်သည် သူ့ ဘေးနားရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ရှိသော လိုင်းခွဲ တယ်လီဖုန်း တစ်လုံးကို ကောက်ကိုင် လိုက်ရာ ကြားဖူးနားဝ ရှိသော အသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘မင်္ဂလာပါ နံနက်ခင်းပါ ဂျော့၊ စနေ တနင်္ဂနွေလို နေ့မျိုးမှာ အစိုးရ ရုံးတွေ ပိတ်တယ်လို့ ကျုပ် သိထားတာ’

‘မှန်ပါတယ် ဒေးဗစ်ရယ်၊ အခု ကိစ္စကတော့ ခြွင်းချက် တစ်ခုပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဆာခါနာ နိုင်ငံကို သွားဖို့ ဝင်ခွင့် လက်မှတ် လျှောက် ထား တယ် မဟုတ်လား’

‘ဝင်ခွင့် လက်မှတ် ရအောင် မင်း လုပ်ပေးလို့ ရပြီပေါ့’

‘ဝင်ခွင့် လက်မှတ် ရတယ်လို့တော့ ပြောလို့ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သွားလို့တော့ ရပါပြီ’

‘ဝင်ခွင့် လက်မှတ် မပါဘဲနှင့် သွားရမှာလား’

‘ဘုရင့် ဖိတ်ကြားချက်နှင့် သွားရမှာဗျာ၊ ကန်တက် ရေဒီယိုက အသံလွှင့်ပြီး တရားဝင် ဖိတ်လိုက်တာ၊ လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်က ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီတွေနှင့် ဘဏ်တွေက ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးစီ ဧပြီလ ၁၈ ရက်မှာ စတင် ကျင်းပမယ့် အခမ်းအနားကို တက်ရောက်ကြဖို့ မဟာ ရာဂျာကြီးက ဖိတ်လိုက်တာ၊ ကြည့်ရတာတော့ ရွှေတွင်း တွေတဲ့ အကြောင်း ကြားချင်လို့ နှင့် တူတာပဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားဆီ ချက်ချင်း တယ်လီဖုန်း ဆက်ဖို့ သတိ ရလိုက်တယ်၊ ကျန်တဲ့ လူတွေကိုတော့ နက်ဖြန်ကျမှ ထုံးစံအတိုင်း အကြောင်း ကြားမယ်’

‘ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးရမှာ အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဒါထက် ပိုပြီး အသေးစိတ်အောင် ပြောမပြနိုင်တော့ဘူးလား’

‘သိပ်မပြောနိုင်ဘူးဗျ၊ ဧည့်သည်တွေ အနေနှင့် နိုင်ငံကူး လက်မှတ် ပါရင် တော်ပါပြီ၊ ဒါဂျီလင်ကို လာခဲ့ပါတဲ့၊ ဒါဂျီလင်ကျမှ ကန်တက်ကို လေယာဉ်နှင့် ခေါ်သွားပါ့မယ်တဲ့၊ ခင်ဗျား သွားမယ် မဟုတ်လား’

‘ကျုပ်က ပထမဦးဆုံး ရောက်မယ့် လူတောင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်’

‘ဘာကိစ္စနှင့် ကျေးဇူးတင်တာလဲ ဒေးဗစ်၊ ခင်ဗျား ကျေးဇူးတွေကို မဟာ ရာဂျာကြီး အတွက် ချန်ထားလိုက်စမ်းပါ’

အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေးဌာနကို လုံးဝ ဖိတ်ကြားခြင်း မပြုရန် မက်က မဟာ ရာဂျာကြီးအား အကြံပေးသည်။

မဟာ ရာဂျာကြီးကလည်း မက်၏ အကြံပေးချက်ကို လိုက်နာသည်။ သို့တိုင်အောင် ရေဒီယို အသံလွှင့်ချက်အား ကြားဖြတ်၍ ဖမ်းယူ နားထောင်မှု ကြောင့် သိရှိသွားလေရာ အဆိုပါ ဖိတ်ကြားချက် သတင်းသည် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး တီလင်ဂါ၏ စားပွဲပေါ်သို့ တနင်္လာနေ့ နံနက်တွင် ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုသတင်း၏ ထူးခြား အရေးပါမှုကို နားလည် သဘော ပေါက်သောကြောင့် စတားဒီးဗန်ထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ မဟာ ရာဂျာ၏ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံကို ကြို တင် သတိ ပေးလိုက်၏။

စတားဒီးဗန်က ပြန်မေးသည်။

‘ဝါရှင်တန်ကို ဖိတ်တဲ့ သတင်းက တစ်ခုခုကြောင့် နောက်ကျနေတာ များလား’

‘မဟုတ်ဘူး စီဂျေ၊ ဒါ တမင်တကာ ချန်ထားခဲ့တာ’

‘ဒါဆိုရင် ဆာခါနာက အမေရိကန် စီးပွားရေး အဖွဲ့အစည်းတွေ အပေါ် မှာ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဆက်ဆံနေပါတယ်လို့ တရားဝင် ကန့်ကွက်ပေါ့’

‘အလကားပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ တမင် အနှိမ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကိစ္စကို လူတကာ သိ အောင် ထုတ်ပြောသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဘာပဲပြောပြော ဆာခါနာဘက်မှာ အဖြေ အဆင်သင့် ရှိနေမှာပါ၊ ဥပဒေအရ အမေရိကန် နိုင်ငံသားတွေနှင့် စီး ပွားရေး အဖွဲ့အစည်းတွေဟာ ရွှေကို ထုတ်လုပ်ရုံက လွဲလို့ အရောင်းအဝယ် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း ဒီနိုင်ငံမှာက ရွှေတစ်အောင်စကို ၄၂ ဒေါ်လာ ၂၂ ဆင့် ဆိုပြီး သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ တရားဝင် ဈေးနှုန်းပဲ ရှိတယ်’

ရွှေကုန်သည်

တီလင်ဂါဘက်က ထပ်ပြောစရာ ရှိကောင်း ရှိမည်။ သို့သော် တစ်ဖက်က စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချသွားကြောင်း တီလင်ဂါ သိလိုက်ရသည်။

အရင် တစ်ပတ်က ကာလကတ္တားသို့ စေလွှတ်ခဲ့သော သူ့တပည့်အား စတားဒီးဗန်က ခေါ်လိုက်၏။

‘ရာမက် အန်ဝါဆီက ဘာသတင်း ကြားရသေးသလဲ’

‘ဘာ သတင်းမှ မရဘူး စီဂျေ၊ ကျွန်တော်နှင့် သူ ကာလကတ္တားမှာ တွေ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ဆာခါနာကို သွားမယ်၊ သူ အိန္ဒိယကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဆက်သွယ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ’

‘ကာလကတ္တားကို လှမ်းဆက်ပါဦး၊ အဲဒီမှာ စုံစမ်းလို့ မရရင် သူ့နောက်ကို သင့်တော်တဲ့ လူတွေ လွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းပေါ့ကွာ’

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ စတားဒီးဗန်သည် ရိုတ်နဆစ်ထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်၏။ တစ်နာရီလောက် ကြာသည် အထိ နဆစ်နှင့် အဆက်အသွယ် မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှ သူ့အသံ ပေါ်ထွက်လာသော အခါ ဟာဂျာ စော်ဘွား ဒေါသ ဖြစ်နေပုံ ရသည်။

‘ကျုပ် ဇိမ်တွေ့နေတုန်း ကိုးရိုးကားရားကြီးနှင့် ထလာခဲ့ရတာဗျ’

‘ဆောရီးပဲဗျာ၊ ဟောဒီ ကိစ္စကိုတော့ အချိန် ဆွဲထားသင့်ဘူး ထင်လို့’ စတားဒီးဗန်သည် တီလင်ဂါထံမှ သိရသော သတင်းကို ပြောပြလိုက်၏။

‘ဒီငတိတွေက ရင်းနှီး မြှုပ်နှံဖို့ ငွေ သိပ်ချေးချင်နေတဲ့ အတွက် ပြပွဲတွေ ဘာတွေတောင် လုပ်တော့မလို့တဲ့’

‘အဲဒါက ခင်ဗျားတို့ ဘဏ်ပိုင်ရှင်တွေနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ကဲ တော်ပြီဗျာ၊ သွားတော့မယ်’

နဆစ်က စကားပြောခွက်ကို ပြန်တင်လိုက်၏။

စတားဒီးဗန်က စကားပြောခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ရွှေဈေးကွက်အား ချုပ်ကိုင်ရန် ဆိုသော ၎င်းတို့၏ အကြံအစည်ကို ဒုက္ခ ပေးဖွယ်ရာ မရှိဟု သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလိုက်၏။ ရွှေတွေကို ဆက်ဝယ် နေရလိမ့်ဦးမည်သာ။

တနင်္လာနေ့ နံနက်ခင်းတွင် မဟာ ရာဂျာကြီးသည် နန်းတော်ဝင်း အတွင်း၌

မောင်မြင့်ကြွယ်

လမ်းလျှောက်လျက် ရှိသည်။ သူနှင့် အတူ ဗီဗီယန်နှင့် နံပါတ်တစ် ကိုယ်လုပ် တော်တို့လည်း ရှိနေကြ၏။ လက်ဖတင်နှင့် ဘာကီနှင့် တပ်သား တစ်ယောက် သည် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ပါလျက် ရှိသည်။ တကယ်ကတော့ လက်ဖတင်နှင့် ဘာကီနှင့် တပ်သား တစ်ယောက်သည် တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေရန် မလိုဟု မဟာ ရာဂျာကြီးက တွေးလိုက်မိ၏။

မဟာ ရာဂျာကြီးက ဗီဗီယန်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘မင်းကတော့ နက်ဖြန်ခါ ရောက်လာမယ့် မက်သယူး အကြောင်း တွေး နေမှာပါလို့ ငါ အတတ် ပြောရဲတယ်’

‘သူ ဒီကို ပြန်မရောက်လာခင် အထိ အဲဒီ ကိစ္စကို အမြဲတစေ တွေးနေမိ မှာပါ တော်ကြီးဘုရား’

‘သူနှင့် ကတ်ခ်လန် ရွှေတွေနှင့် အတူ ရောက်လာတဲ့ အခါ မင်းက လေ ဆိပ်မှာ သွားမကြိုချင်ဘူးလား’

‘သိပ်ကို ကြိုချင်ပါတယ်’

သို့သော် ဗီဗီယန်၏ အမူအရာမှာ ပြောင်းလဲသွားပြန်၏။

‘နက်ဖြန်ခါ ရောက်လာမယ့် ရွှေတွေ အတွက် လေဆိပ်ကို ပိတ်ထားပြီး အသွားအလာတွေကိုလည်း ပိတ်ပင်ထားမယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကျွန်မ လေဆိပ် ကို သွားမယ် ဆိုရင် ပြဿနာတွေ ပေါ်လာနိုင်ပါသလား တော်ကြီးဘုရား’

မဟာ ရာဂျာကြီးက ရယ်လိုက်၏။

‘မဟာ ရာဂျာတို့ရဲ့ တန်ခိုး အရှိန်အဝါနှင့် ပြဿနာ မရှိစေရပါဘူးလေ။ လက်ဖတင်နှင့် ဘာကီနှင့် ယာဉ်မောင်း တစ်ယောက်က ငါ ကိုယ်တော်မြတ် စီးတဲ့ ကားနှင့် လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့လိမ့်မယ်။ ဘယ်သူကမှ မတားမြစ်ပါဘူး။ တားရဲကြမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

ဝန်ကြီးချုပ် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဂျင်နရယ် ဘဟာဒူး ဆင်းတို့သည် ဗီဗီယန်ကို ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်လိုက်ပြီးနောက် လေယာဉ်နှင့် ပြန်လာ ကြသော မက်နှင့် ကတ်ခဲလန်အား လေဆိပ်မှ စောင့်၍ ဖမ်းလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် မဟာ ရာဂျာကြီးအား အကျပ်ကိုင်ရန် ကြံစည်ခဲ့ကြသော်လည်း ၎င်း တို့၏ အစီအစဉ်မှာ အောင်မြင်မှု မရှိဘဲ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသာ အဖမ်းခံလိုက်ကြ ရသည်။

အဖမ်း ခံနေကြရသော ဒေါ်ဂျီနှင့် ဆင်းတို့အဖို့ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် မြဲအောင် လုပ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးသည် တစ်နည်းသာ ရှိတော့ကြောင်း သိကြ ၏။ သူတို့သည် နန်းတော်စောင့် တပ်သားများ ခြံရံလျက် လက်ထိတ် ကိုယ်စီ နှင့် မဟာ ရာဂျာကြီး ရှေ့မှောက်၌ မတ်တတ် ရပ်နေရသည့် တိုင်အောင် မခိုး မခန့် အမှုအရာများနှင့်ပင်တည်း။ ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက ပြောလိုက်သည်။

‘အမျိုးသမီးကလေးကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းထားတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို အိန္ဒိယ အရောက် သွားနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးရင် သူလည်း အသက် ချမ်းသာရာ ရလိမ့် မယ်၊ အဲဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ သူ သေပြီသာ မှတ်’

နာရယန်က မက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မက်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီလူတွေ ကတိတည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေဆိပ်မှာ ကတည်းက သူတို့ အကြံအစည်တွေကို သိရပြီးပါပြီ၊ အခု အကျပ်ကိုင်ဖို့ ကြံစည်တဲ့ ကိစ္စဟာ ညနေ စောင်းလိုမှ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် အောင်မြင်မှု မရရှိခဲ့ရင် ဗီဗီယန်ကို သတ် ပစ်မယ်လို့ ဆင်းက ပြောပြီးပြီ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ခုချက် ချင်း လေယာဉ်နှင့် အိန္ဒိယ အရောက် လိုက်ပို့ရင်တောင် သူတို့အနေနှင့် ဆာခါ နာကို အချိန်မီ ပြန် အကြောင်း ကြားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

မက် ရတ်လက်ချ်၏ အဖြေကြောင့် မဟာ ရာဂျာကြီး စိတ်သက်သာရာ ရရှိသွားကြောင်း ပြောင်ဝန်ခံရန် မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ဗီဗီယန် အောဘက် အသက်

မောင်မြင့်ကြွယ်

ချမ်းသာရာ ရရှိရေး အတွက် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဆင်းတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ဖို့ သူ့ အနေနှင့် ဝန်မလေးပါ။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ယောက် အိန္ဒိယသို့ ရောက်ရှိ သွားခဲ့သည်ရှိသော် ၎င်းတို့အား ထောက်ခံပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ထပ်မံ တွေ့ ရှိပြီး မဟာ ရာဂျာကြီးအား ဆက်လက် ပုန်ကန်နေကြဦးမည်သာ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိပါ၏။

မဟာ ရာဂျာကြီးက ပြောလိုက်သည်။

‘ဗီဗီယန် ဘယ်မှာ ရှိတယ် ဆိုတာ ဖွင့်ပြောအောင် သူတို့ကို လုပ်ရတော့ မှာပဲ’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက လှောင်ပြောင်လိုက်၏။

‘ညှဉ်းဆဲမလိုလား၊ ကျုပ်တို့ကတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေရတော့မှာပဲလို့ သိနေတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖို့ အင်မတန် ပြင်း ထန် တဲ့ ဝေဒနာတွေကို အောင့်အည်းပြီး သည်းခံနိုင်ပါတယ်’

ဆင်းကလည်း ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ အနေနှင့် ဘယ်လို ဝေဒနာမျိုးကိုပဲ ခံစားရ ခံစားရ ဗီဗီယန် ကို နှိပ်စက်ဖို့ ပေးခဲ့တဲ့ အမိန့်နှင့်စာရင် ဖြုတ်ကိုက်သလောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်’

မက်က ဘဟာဒူး ဆင်းအား ခုန်အုပ်ရန် ရှေ့သို့ တိုးလိုက်သော်လည်း ကတ်ခဲလန်က ဆွဲထားလိုက်သည်။

‘သူတို့ကို မြေအောက်ခန်းဆီ ခေါ်သွား’

နန်းတော်စောင့် တပ်သားများက ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဆင်းတို့ကို ခေါ်သွား ကြ၏။ မဟာ ရာဂျာကြီးက ပြောလိုက်သည်။

‘သူတို့ကို မေးတဲ့ မြန်းတဲ့ အခါကျရင် ကျုပ် ရှိနေမယ်၊ မင်းနှင့် ကတ်ခဲ လန်ကတော့ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ကြပေါ့ကွာ’

မက်နှင့် ကတ်ခဲလန်တို့က သူတို့လည်း လိုက်ပါလိုကြောင်း ခေါင်းညိတ် ၍ အဖြေ ပေးလိုက်ကြ၏။

အဝတ်အစား ကင်းမဲ့နေသော ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဘဟာဒူး ဆင်းတို့သည် စားပွဲ ပေါ်တွင် တုံးလုံးပက်လက် ကြီးနှင့် ချည်နှောင်ထားသည်ကို ခံနေကြရသည်။ ဒေါ်ဂျီ၏ ကိုယ်လုံးကြီးမှာ ဝပြဲပြီး အဆီ အစ်နေ၏။ ဆင်းကမူ ကြွက်သား အပြိုင်းအရိုင်းနှင့် ကျစ်လျစ် သန်မာသည်။

ရွှေကုန်သည်

နာရယန်က ပြောလိုက်၏။

‘ငါ မင်းတို့ကို နောက်ထပ် မမေးတော့ဘူး၊ မင်းတို့ ဖွင့်ပြောကြမလား၊ ဒါမှမဟုတ် စလုပ်တော့လို့ ခိုင်းလိုက်ရတော့မလား’

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီက အံ့ကြိတ်ထားသလို ဘဟာဒူး ဆင်းက တံတွေးနှင့်ပင် လှမ်းထွေးလိုက်၏။ နာရယန်က ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။ နန်းတော်စောင့် တပ်သား တစ်ဦး ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာ၏။ သူ့လက်တွင် မြည့်နေအောင် ထက် သော ဓားမြှောင် တစ်ချောင်း ပါလာသည်။ သူက ဘဟာဒူး ဆင်း၏ လက် မောင်း၊ ရင်ဘတ်၊ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပေါင်များတွင် ဓားမြှောင်ဦးနှင့် အရှည်လိုက် လျှောက်ခွဲချလိုက်၏။ ဆင်း တစ်ယောက် ညည်းညည်းညူညူနှင့် အတင်း ရုန်း ကန်နေသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်မှာ ထိုဒဏ်ရာများမှ သွေး သိပ်မထွက် ခြင်းပင်။

ထိုတပ်သားများသည် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီထံ ကူးသွားပြီး ဆင်း ပုံစံအတိုင်း လုပ်ပြန်သည်။ နာကျင်လှသော ဝေဒနာကြောင့် ဇာရင် ဒေါ်ဂျီသည် တစ်ကြိမ် ထအော်သေးသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အသံ မထွက်အောင် ကြိတ်မှိတ်ပြီး တောင့်ခံနေသည်။

မဟာရာဂျာကြီးက ပြောလိုက်၏။

‘ဒါ အစပဲ ရှိသေးတယ်’

နောက်ထပ် တပ်သား တစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်အိုး သဏ္ဍာန် သတ္တုခွက် တစ်ခုကို ယူလာပြီး ဒဏ်ရာပေါ်တွင် ယမ်းမှုန့်များကို လိုက်ဖြူး ပေးသည်။ နောက်တစ်ယောက်က မီးစ တစ်စကို ယူလာပြီး ယမ်းမှုန့်များကို မီးနှင့် ရှို့လိုက်၏။ အဆိုပါ ယမ်းမှုန့်များသည် ဒဏ်ရာ တစ်လျှောက် တရဲရဲ မြည်ပြီး လောင်ကျွမ်းသွားကြသည်။ အခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ အသား ကို မီးလောင်သော ညှော်နဲ့က တစ်ခန်းလုံး မွန်သွားစေ၏။

ဇာရင် ဒေါ်ဂျီရော ဂျင်နရယ် ဆင်းပါ နှစ်ယောက်စလုံး မအော်မိအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်စွမ်း မရှိကြတော့ပါ။ နာရယန်က မှတ်ချက်ချ၏။

‘ဒီဝေဒနာက သိပ်ကို ဆိုးရွားတယ်၊ တကယ်လို့ ဒါနှင့်တောင် ဖွင့်မပြော သေးဘူး ဆိုရင် အသားကို ခပ်နက်နက် လှီးပြီး ထပ်လုပ်ရဦးတော့မှာပဲ’

အော်သံများ အနည်းငယ် အသံ လျော့လာသည်။

နာရယန်က မေးလိုက်၏။

‘မစ်စ် အောဘက် ဘယ်မှာလဲ’

မောင်မြင့်ကြွယ်

နှစ်ယောက်စလုံး အဖြေမပေးကြပါ။ နာရယန်က ဆက်လုပ်ရန် အမိန့် ပေးလိုက်၏။ နာရယန်က မက်နှင့် ကတ်ခဲလန်တို့ကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီနေရာက ခဏခွာပြီး ခဏလောက် စဉ်းစားကြရအောင်၊ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းလေးများ ရလာမလားလို့’

ထိုအချိန်တွင် နှစ်နာရီနှင့် လေးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိနေလေပြီ။

သူတို့ အုပ်စုသည် နန်းတော် မြေညီထပ်ရှိ အခန်း တစ်ခန်းတွင် စုဝေး လိုက်ကြ၏။

မဟာ ရာဂျာကြီးသည် နံနက်ခင်းမှ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်ပြောပြသည်။ ဗီဗီယန်သည် မဟာ ရာဂျာကြီး၏ မော်တော်ကားကို စီးနင်းလျက် လက်ဖတင် နင် ဘာကီနှင့် အတူ လေဆိပ်သို့ ထွက်ခွာ သွားခဲ့ကြသည်။

‘အဲဒီကားနှင့် လူတွေကို မြင်လိုက်တဲ့ လူများ ရှိသလား ဆိုတာ သိရ အောင် လူလွတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းခဲ့တယ်၊ လမ်းဘေးမှာ စောင့်နေတဲ့ စစ်သား တချို့က အဲဒီကား ဖြတ်မောင်းသွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်တဲ့၊ အဲဒီ နောက်ပိုင်း ကျတော့ စုပ်စမြုပ်စ ဖြစ်အောင် ပျောက်သွားတော့တယ်’

သူတို့ သုံးဦးသည် အချိန် အတော် ကြာအောင် ထိုင်၍ စဉ်းစားနေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် နန်းတွင်းသား တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး သတင်းပို့သည်။

‘ရွှေတွေကို တင်လာတဲ့ ထရပ်ကားကြီး ရောက်ရှိလာပါပြီ တော်ကြီး ဘုရား၊ ဘယ်နေရာမှာ ထားစေချင်ပါသလဲ’

နာရယန်က မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လိုက်မိ၏။ ဟုတ်ပေသားပဲ။ ဒေါ်ဂျီနှင့် ဆင်းတို့သည် ထိုရွှေများကို နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်များအား ပြသရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ ယခု အချိန်တွင် ထိုရွှေများကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ မက်က ဝင်ထောက်လိုက်၏။

‘ညီလာခံ ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှာ ထားသင့်ပါတယ် တော်ကြီးဘုရား’
မဟာ ရာဂျာကြီးက လေသံ ခပ်တိုးတိုးနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘ကျေးဇူးတင်တယ် မက်သယူး၊ အေး ဟုတ်တယ်၊ ရွှေတွေကို ညီလာခံ ခန်းမဆောင်ထဲမှာ ခင်းကျင်း ပြသထားလိုက်’

သတင်း လာပို့သူ ပြန်ထွက်သွားသည်။

မြေတိုက်ခန်းမှ အစောင့် တပ်သား တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး သတင်း ပို့ပြန်၏။ ဆက်လက် ညှဉ်းဆဲ၍ မေးမြန်းနေသော်လည်း အဖြေ မပေးကြောင်း သိရသည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးက အာဏာကုန် လွှဲအပ်လိုက်၏။

ရွှေကုန်သည်

‘မင်းတို့ ကောင်းမယ် ထင်သလိုသာ လုပ်ကြကွာ’

မက်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလိုနှင့် အသံထွက်၍ ပြောလိုက်၏။

‘ဗီဗီယန်ဟာ ကန်တက် မြို့တော်ရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိကို ရှိရမယ်၊ မိုင် တစ်ရာ ပတ်လည် အတွင်းမှာ ဆိုပါတော့’

ကတ်ခ်လန်က ပြောလိုက်သည်။

‘တယ် မထင်ဘူး၊ ဒီငတိတွေက မဟာ ရာဂျာကြီးရဲ့ ကား ဒါမှမဟုတ် ကား တစ်စီးစီးကို အသုံးပြုနိုင်ပေမဲ့ မြို့နှင့် နီးနီးနားနားမှာပဲ နေကြမှာပါ။ လို အပ်လာရင် ဗီဗီယန် ဟောဒီမှာပါ ဆိုပြီး ထုတ်ပြန်အောင် နီးနီးနားနားမှာပဲ ထားမှာပါ’

သူ ပြောတာ သဘာဝ ကျတယ်ဟု မက်က တွေးလိုက်၏။

ထိုအခိုက်တွင် နန်းတွင်းသား တစ်ယောက်သည် အူယားဖားယားနှင့် ပြေးလာပြီး မဟာ ရာဂျာကြီးထံ လျှောက်တင်လိုက်သည်။

‘တော်ကြီးဘုရား၊ လက်ဖတင်နှင့် ဘာကီနှင့် သူ့ယာဉ်မောင်းကို ရှာဖွေ ရေး အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့က ရှာတွေ့ သွားကြပါပြီ’

‘ဘယ်မှာလဲ’

‘လေယာဉ်ကွင်းကို သွားတဲ့ လမ်းဘေးမှာပါ။ ဘယ်ဘက်ကို ချိုးကွေ့ရတဲ့ လမ်းကွေ့နှင့် မနီးမဝေးမှာပါ ဘုရား’

‘လေယာဉ်ပျံကွင်းကို သံတော်ဆင့် တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်၊ အဲဒီ နေရာ တစ်ဝိုက်ကို တပ်နှင့် တောနင်းပြီး ရှာရမယ်လို့’

‘လေဆိပ်မှာ စစ်သား တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး တော်ကြီးဘုရား၊ ထရပ် ကားပေါ်မှာ ရွှေတွေ တင်ပြီး မြို့ဘက်ကို ပြန်မောင်းလာတဲ့ အခါကျရင် တပ် တွေကို ချက်ချင်း ပြန်ရပ်သိမ်းခဲ့ရမယ်လို့ ဂျင်နရယ် ဆင်းက အမိန့်ပေးခဲ့ပါ တယ်’

မက်သည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်၏။

‘ခဏ နေစမ်းပါဦး၊ လေဆိပ်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ ခင်ဗျား ဆိုချင် တာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ဟုတ်ပြီ’

မက်က အားပါးတရ ပြောလိုက်၏။

‘ဗီဗီယန် လေဆိပ်မှာပဲ ရှိရမယ်၊ ရုံးခန်း အနေနှင့် ဗီဗီယန် အသုံးပြုခဲ့တဲ့

မောင်မြင့်ကြွယ်

ကွန်ကရီ အဆောက်အအုံကလေးထဲမှာ ထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီ နေရာဟာ ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးမိတဲ့ နေရာ ဖြစ်သလို တကယ်လို့ ကျွန်တော်နှင့် ကတ်ခ်လန်က သူတို့ ဆန္ဒအတိုင်း ဆာခါနာက ထွက်သွားဖို့ သဘော တူလိုက်မယ် ဆိုရင် ဗီဗီယန်ကို ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲ ပြန်အပ်နိုင် မယ့် နေရာပဲ’

‘မြတ်စွာဘုရား၊ မင်း ပြောတာ ဟုတ်ကို ဟုတ်ရမယ်’
ကတ်ခ်လန်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်ထလိုက်၏။

‘မိုးမချုပ်ခင် ဆိုတဲ့ အချိန် ကန့်သတ်ချက်ကို ခုမှပဲ နားလည်တော့တယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနှင့် မမှောင်ခင် ဒီနိုင်ငံက ခွာနိုင်ရင် ခွာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်ကိုမှ သွားလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

နာရယန်က နန်းတွင်းသား ဘက်သို့ လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘လူ တစ်ရာလောက်နှင့် အမြန်ဆုံး’

မက်က ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

‘မလုပ်ပါနှင့်၊ စစ်တပ်ကို လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး တော်ကြီးဘုရား၊ ဇာရင် ဒေါ်ဂျီနှင့် ဘဟာဒူး ဆင်းက ဗီဗီယန်ကို စောင့်ခိုင်းထားတဲ့ လူတွေဟာ စစ်သား တွေ ချဉ်းကပ်လာပြီ ဆိုတာကို မြင်တာနှင့် သတ်ပစ်ကြတော့မှာပဲ’

‘ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်လို’

‘သေနတ် တစ်လက်နှင့် ပေါက်ခွေး တစ်လက် လိုချင်ပါတယ် တော်ကြီး ဘုရား’

‘မင်း တစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ မက်သယူး’
ကတ်ခ်လန်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘သူ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်လည်း သူနှင့် အတူတူ လိုက်သွားမှာပါ’

ရန်ဂါ ဆွာမိက ဗီဗီယန်အား အတင်းအဓမ္မ တိုက်ခဲ့သော ရတ်ရှီ (ဆန်အရက်) ထဲတွင် ချာရာ (ဆေးခြောက်) အရည် အမြောက်အမြား ခတ်ထားသည်။ ဗီဗီ ယန်၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသော ဆေးခြောက် အရည် ပမာဏမှာ ဆယ့်နှစ်နာရီခန့် အထိ အိပ်မောကျနေ စေနိုင်လောက်သည်။

ရန်ဂါ ဆွာမိသည် လေဆိပ်မှ နောက်ဆုံး စစ်သားများ ပြန်လည် ထွက်ခွာ

သွားချိန် ဖြစ်သော နေ့လယ် တစ်နာရီ ထိုးပြီးသည် အထိ ငရုတ်ကောင်းပင်များ ရှိသော တောအုပ်ထဲတွင် မော်တော်ကားကို ဝှက်ထားခဲ့သည်။ စစ်သားများ ပြန်ထွက်သွားသည့် အခါတွင်မှ လေဆိပ်သို့ အဆိုပါ ကားကို မောင်းနှင်၍ ယူလာကြပြီး ကွန်ကရစ် အဆောက်အအုံကလေး၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဗီဗီယန် အား ချထားသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်များအား ဗီဗီယန် မသိရှာပါ။

ရန်ဂါ ဆွာမိသည် ဗီဗီယန်အား စောင့်ကြပ်ရန် တပည့် နှစ်ယောက်အား ထားခဲ့ပြီးနောက် မော်တော်ကားကို တောအုပ်ကလေးထဲတွင် ပြန်ဝှက်ထားလိုက် သည်။ ရန်ဂါ ဆွာမိသည် လေဆိပ်သို့ ခြေကျင် ပြန်လျှောက်လာပြီးနောက် ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေကို စောင့်စားနေလိုက်သည်။ ညနေ သုံးနာရီခန့်တွင် သူ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်လာ၏။

သူက တပည့် နှစ်ယောက်ကို ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ အပြင်မှာ ကင်းစောင့်ရမယ်၊ မင်းက ပထမ စောင့်၊ တစ်နာရီ ကြာရင် လူလဲပေးမယ်’

ထိုစစ်သားသည် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးမှ ခဏ ရပ်တန့်လိုက်၏။ သူက သတိမေ့ပြီး ပိုးလိုးပက်လက် လဲကျနေသော ဗီဗီယန် အောဘက် ရှိနေ သည့် အခန်းထောင့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ဗိုလ်ကြီး ခင်ဗျား၊ တကယ်လို့များ သူ့ကို သတ်ရမယ့်ကိန်း ဆိုက်လာ ရင် ပစ်ရမှာလည်း အဆီနှင့်ဝင်းဝင်း ဆိုသလို ဖြစ်တော့မှာပဲ’

နားလည် သဘောပေါက်သွားသော ရန်ဂါ ဆွာမိက ဖြေလိုက်၏။

‘ဒါပေါ့ကွ၊ တို့ သုံးယောက် တစ်လှည့်စီပေါ့ကွာ’

ထိုတပ်သား အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကျန် တပ်သားက ရန်ဂါ ဆွာမိကို စူးစမ်းသော မျက်စိနှင့် ပြန်အကဲခတ်နေ၏။

‘ဒါဆိုရင်လည်း ခုချက်ချင်း ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ငန်း မစသေးတာလဲဗျာ’

‘တို့ကို ပေးထားတဲ့ အမိန့်က မမှောင်ခင် ဒီအမျိုးသမီးကို အနာတရ မဖြစ်စေရဘူးလို့ ဆိုထားတယ်ကွ’

‘ဒါဆိုရင် ဒီကနေ့ မိုးမြန်မြန် ချုပ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ’

မက် ရတ်လက်ချ်နှင့် တွမ် ကတ်ခ်လန်တို့ နန်းတော်မှ မခွာမီကလေးတွင် ဗိုလ် ချုပ် ဘဟာဒူး ဆင်းသည် ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်သည့် ဒဏ်ကို တောင့် မခံနိုင်

မောင်မြင့်ကြွယ်

တော့ဘဲ ဖွင့်ဟ ပြောဆိုသည့် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ မြေတိုက်ခန်းမှ အစောင့် တပ်သား တစ်ဦးသည် အပေါ်သို့ ပြေးတက်လာပြီး သတင်းပို့သည်။

‘တော်ကြီးဘုရား ခင်ဗျား၊ ဆင်း တစ်ယောက် ဝန်ခံပါပြီ၊ မစ်စ် အောဘက်ကို လေဆိပ်မှာ လူသုံးယောက်က စောင့်ကြပ်နေပါတယ်လို့ ဖွင့်ဟ ပြောပါတယ်’

‘ဆင်း ပြောတာ ဒါအကုန်ပဲလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး တော်ကြီးဘုရား၊ သူ့ကို ဆက်မနှိပ်စက်ဘဲ သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့လို့ တောင်းပန်နေပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် သူ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲ၊ သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျော လိုက်ကြပါ’

မဟာ ရာဂျာကြီးက မက်အား ဟပ်စု တစ်စု ခေါ်သွားသင့်ကြောင်း နောက်ဆုံး အကြိမ် ဖျောင်းဖျသေးသည်။ မက်က ငြင်းဆန်လိုက်၏။ သူ့အား ဝက်ဘလီ ခြောက်လုံးပြုး တစ်လက်နှင့် ပေါက်ဓား တစ်ချောင်း ပေးလိုက်သည်။ တွမ် ကတ်ခဲလန်ကလည်း ၎င်း၏ စမစ် အင် ဝက်ဆန် ခြောက်လုံးပြုးတွင် ကျည်ဆန် ထပ်ဖြည့်လိုက်၏။ မက်၏ ဆန္ဒအရ ၎င်းတို့အား မော်တော်ယာဉ် တစ်စီး ပေးအပ်လိုက်သည်။

မက်က မော်တော်ကားကို နန်းတော် ဝင်းထဲမှ နန်းတော် ဂိတ်ဝဆီသို့ မောင်းနှင်လာစဉ် ကတ်ခဲလန်က မေးလိုက်၏။

‘တို့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမှာလဲ’

မက်က စပြောသည်။

‘ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသလောက်ကတော့ လုပ်ရမှာ တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး သဘော မတူဘူး ဆိုရင် ပြန်ထောက်ပြဗျာ’

လက်ဖတင်နှင့် ရန်ဂါ ဆွာမိ၏ တပည့် နှစ်ဦး အနက် ဒုတိယ တပ်သား ကင်းစောင့် ရသည့် အလှည့်သို့ပင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုတပ်သားသည် မော်တော်ကား ဟစ်စီး မောင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အဆောက်အအုံတွင်းသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်လာပြီး သတင်းပို့လိုက်၏။

ရန်ဂါ ဆွာမိသည် ခြောက်လုံးပြုးကို ဆွဲထုတ်ရင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ‘အထဲမှာပဲ နေ၊ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်’

ရွှေကုန်သည်

ရန်ဂါ ဆွာမိသည် မော်တော်ကား လာရာ အရပ်ကို မြင်နိုင်သော ဖုန် အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသည့် မှန်ပြတင်းပေါက်ကလေးဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ သူက ခေါင်းကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ရင်း တပည့် နှစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေး လိုက်၏။

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက်လည်း အဆင်သင့် ရှိပါစေ’

ထိုမော်တော်ကားမှာ နန်းတော်သုံး ဘင်တလီကား တစ်စီး ဖြစ်ကြောင်း ရန်ဂါ ဆွာမိ မြင်နေရသည်။ သူ နည်းနည်းလောက် စိတ်သက်သာရာ ရရှိ သွား၏။ ဂျင်နရယ် ဆင်းထံမှ အမှာစကားကို လာရောက် ပြောကြားသူ တစ် ဦးဦးအား သယ်ဆောင်လာဟန် တူသည်။ ထိုမော်တော်ကားသည် လေဆိပ် ဆီသို့ ချိုးကွေ့လိုက်၏။ မော်တော်ကား နီးကပ်လာသည့်အခါ ရန်ဂါ ဆွာမိ သည် မျက်လုံး ပြူးသွားပြီး ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ပေါ်မှ မောင်းထိန်း ခလုတ် ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ကားသည် ကိုက်နှစ်ရာ အကွာအဝေး၌ ရှိနေသေးသည့် တိုင်အောင် မောင်းနှင်လာသူကို သူ မှတ်မိသည်။ မက်သယူး ရတ်လက်ချ် တစ်ဦးတည်း မောင်းနှင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီကိစ္စမှာ ကြိုတင် စီစဉ်ထားချက် နှင့်တော့ ကွဲလွဲနေပြီဟု ရန်ဂါ ဆွာမိက တွေးမိ၏။

ထိုမော်တော်ကားသည် အဆောက်အအုံကလေးဆီသို့ တိုက်ရိုက် မောင်း နှင် လာပြီးနောက် ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။ မက်သည် ကားထဲမှ ထွက်လာပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ရန်ဂါ ဆွာမိ၏ ပထမ စိတ်ကူး မှာ သူက စတင် ပစ်ခတ်ရန် ဖြစ်သော်လည်း တမင်တကာ ထိန်းချုပ်ထား လိုက်သည်။ ဂျင်နရယ် ဆင်း၏ ညွှန်ကြားချက်အရ မက်သည် သူ့အမျိုးသမီး ထံသို့ လာခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် ဂျင်နရယ် ဆင်း ရေးပေး လိုက်သော စာတစ်စောင် ပါရှိ လာရမည်။

လက်ဖတင်နှင့် ရန်ဂါ ဆွာမိသည် အနီး၌ ရှိသော စစ်သား တစ်ယောက် အား လက်ဖျစ်တီး၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

‘မင်းက တံခါးဖွင့်၊ သူ့ကို သေနတ်နှင့် ချိန်ပြီး ရပ်တော့လို့ ပြောလိုက် စမ်း’

ထိုတပ်သားသည် ရန်ဂါ ဆွာမိ၏ ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်သည်။ မက်သည် တံခါးနှင့် သုံးပေခန့် အလိုတွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။ သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသော စစ်သားက အမှုအရာနှင့် ခိုင်းစေသောကြောင့် မက် က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

ရန်ဂါ ဆွာမိသည် အတွင်းမှနေ၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။
‘သူ့ကို ရှာစမ်း’

ထိုစစ်သားက မက် ရတ်လက်ချ်၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အိတ်များအား လက်နှင့် ပုတ်၍ ရှာဖွေရာ တင်ပါးပေါ်၌ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဝက်ဘလေ ခြောက်လုံး ပြူးကို တွေ့ရသောကြောင့် ဆွဲထုတ်ယူပြီး တစ်ဖက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

ရန်ဂါ ဆွာမိက ဒုတိယ စစ်သားအား ထပ် အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

‘မင်းလည်း အပြင်ထွက်စမ်း၊ သူ့ဆီမှာ ဂျင်နရယ် ဆင်းဆီက စာ ပါမလာ ရင် သူ့ခေါင်းကို ရှစ်စိတ် ကွဲအောင် ပစ်ထည့်ကြမယ်’

ရန်ဂါ ဆွာမိက အသံကို မြှင့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို လာတာလဲ’

‘လွှတ်လိုက်လို့’

နောက်ထပ် စစ်သား တစ်ယောက်သည် အဆောက်အအုံထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။

‘မင်းကို ဘယ်သူ လွှတ်လိုက်သလဲ’

‘ဂျင်နရယ် ဆင်း’

သူက အချက်ပေးသည့် အနေဖြင့် အော်ဟစ်၍ ဖြေလိုက်၏။ ဘင်တလီ ကား၏ နောက်ခုံပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်နေသူ တွမ် ကတ်ခ်လန်သည် ခေါင်း ထောင်၍ ထလာ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် စမစ် အင် ဝက်ဆန်က အဆင်သင့်။ သေနတ်သံ နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ပထမ စစ်သား ပွဲချင်းပြီး သေသွား သည်။

ကတ်ခ်လန်က စတင် ပစ်ခတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မက် ရတ်လက်ချ်၏ ညာဘက်လက်သည် အောက်ဘက်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး ပြန်ကျလာ၏။ သူ့လက်ဖျံ တွင် ဝှက်ထားသော ပေါက်ခွေးသည် လေထုကို ထွင်းဖောက်ပြီး ဒုတိယ တပ် သား၏ ရင်ဘတ်တွင် စူးဝင် နစ်မြုပ်သွားတော့သည်။

သူ ချောင်ပိတ်မိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရန်ဂါ ဆွာမိ တွေးမိ၏။ ရတ်လက်ချ် သည် တစ်ဦးတည်း လာခြင်းမဟုတ်။ သူက အပြင်သို့ ထွက်၍ ရတ်လက်ချ်အား ပစ်ခတ်ရန် လူရောင်ပြမည် ဆိုလျှင် ဒုတိယလူက သူ့ကို အသေ ပစ်သတ်ပေ လိမ့်မည်။ သူ့အတွက် မျှော်လင့်စရာ တစ်ချက်သာ ကျန်တော့၏။

ရန်ဂါ ဆွာမိသည် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်မည့်အစား အထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး မစ်စ် အောဘက် ရှိသည့် အခန်းထောင့်သို့ ပြေးကပ်သွားသည်။ သူက

ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဗီဗီယန် နားထင်ကို ခြောက်လုံးပြူးပြောင်းနှင့် တော့ထားလိုက်၏။ ရန်ဂါ ဆွာမိက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

‘မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အထဲ ဝင်ခဲ့ကြ၊ မလာရင် ဒီကောင်မကို ငါ ပစ်သတ်မယ်၊ ခြောက်လုံးပြူး ရှိတဲ့ ဟိုလူ ကျုပ် မြင်ရတဲ့ နေရာမှာ သေနတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချပြ၊ ဒါပဲ’

မက်သည် သေနေသော စစ်သား နှစ်ယောက်၏ အလောင်းများပေါ်မှ ကျော်ခွ၍ ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး တံခါးပေါင်ကို ကျော်လွှား၍ ဝင်လိုက်၏။ သူ့ မျက်စိများသည် ခပ်မှိန်မှိန် အလင်းရောင်ထဲတွင် ချက်ချင်း ကျင့်သား ရသွား ကြသည်။ ဗီဗီယန်အား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး မြင်နေရသလို နားထင်ကို သေနတ်နှင့် ထောက်ထားသော စစ်ဗိုလ်ကိုလည်း မြင်တွေ့နေရသည်။

တွမ် ကတ်ခ်လန်သည် တံခါးပေါက် အတွင်းဘက်သို့ ဝင်လိုက်၏။ ပြောင်းဝမှ အောက်ဘက်သို့ တွဲလောင်းချ၍ ကိုင်လာသော စမစ် အင် ဝက် ဆန် ခြောက်လုံးပြူးအား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။

ရန်ဂါ ဆွာမိက သူ့ကို လှမ်းငေါက်လိုက်၏။

‘ဝင်စမ်း’

ကတ်ခ်လန်က အတွင်းဘက်သို့ ဝင်လိုက်သည်။

ရန်ဂါ ဆွာမိက ရယ်လိုက်၏။ ယခုဆိုလျှင် သူ့အနေနှင့် နှစ်ယောက် စလုံးအား ပစ်သတ်နိုင်ပြီ ဖြစ်သလို ဟိုကောင်မကိုလည်း သတ်ပစ်နိုင်တော့ မည် ဖြစ်သည်။

‘ရတ်လက်ချ် ဈေးထဲမှာတုန်းက ငါပစ်တဲ့ ကျည်ဆန်က မင်းကို မမှန်ဘဲ မင်းကောင်မ ဟိုကချေသည်မကို သွားမှန်တယ်၊ အခု မင်းက နောက်ထပ် တစ်ယောက် ခေါ်လာပြန်ပြီ၊ ဒီတစ်ချို့ကျရင်တော့ ငါက နှစ်ယောက်စလုံးကို မလွဲတမ်းပဲဟေ့’

ရန်ဂါ ဆွာမိသည် ဗီဗီယန် နားထင်၌ ထောက်ထားသော ခြောက်လုံးပြူး ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး မက် ရတ်လက်ချ်အား လှမ်းချိန်လိုက်၏။

မက် ရတ်လက်ချ်နှင့် တွမ် ကတ်ခ်လန် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခုန်အုပ်လိုက် ကြသည်။ ရန်ဂါ ဆွာမိ၏ ခြောက်လုံးပြူးမှ သေနတ်သံ ပေါ်ထွက်လာသလို မီးပွင့်လာ၏။ မက်၏ ဘယ်လက်အား တူနှင့် ထုလိုသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ကတ်ခ်လန်သည် ရန်ဂါ ဆွာမိ၏ လက်အား ဆုပ်ကိုင်မိသွားသလို ထိုလက်ကို အတင်း လိမ်ချိုးနေ၏။ သူ့ လက်မောင်းအား ဆွဲချိုးခံလိုက်ရသလို

မောင်မြင့်ကြွယ်

နာကျင်လှသော ဝေဒနာနှင့် သူ့လက်မောင်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် စီးဆင်း ကျလာသော ပူပူနွေးနွေး သွေးစီးကြောင်းများအား မက်က ဂရုမစိုက်ဘဲ ခြေထောက်ကို မြှောက်၍ ကျောက်ပေါက်မများ ရှိနေသော ရန်ဂါ ဆွာမိ၏ မျက်နှာကို တစ်အား ပစ်ကန်လိုက်သည်။ ရန်ဂါ ဆွာမိသည် ဒဏ်ရာ ရသွား သော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ပမာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကတ်ခ်လန်သည် ရန်ဂါ ဆွာမိ၏ ခြောက်လုံးပြူးကို လှ ယူ၍ ရရှိသွားလေပြီ။ သူက ကမန်းကတန်း မတ်တတ် ပြန်ရပ်ပြီး အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားပြန်၏။ မက်က ပေါက်စားနှင့် ပစ်လိုက်သော စစ်သား၏ ကိုယ် ပေါ်တွင် ငုံ့၍ စားကို ဆွဲနှုတ်ယူပြီး အထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

‘မက်ရေ၊ ဒီမှာဟေ့’

ကတ်ခ်လန်က မက်အား ပေါက်စားကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

‘ကျေးဇူးပဲ၊ ဗီဗီယန်ကို ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း သယ်ထုတ်သွားနိုင် ပါ့မလား’

‘ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

ကတ်ခ်လန်သည် ငုံ့၍ ဗီဗီယန်ကို ပွေ့ချီလိုက်၏။ ကတ်ခ်လန်က ဗီဗီယန် အား မော်တော်ကားဆီသို့ ပွေ့ယူသွားသည်။ မက်သည် ခေတ္တ စောင့်နေလိုက် ပြီးနောက် ပေါက်စားကို ညာလက်နှင့် တင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရန်ဂါ ဆွာမိ၏ လည်ချောင်းကို စတင် လှီးဖြတ်လေတော့သည်။

ဆာခါနာတွင် မက်သယူး ရတ်လက်ချ်နှင့် ဆုံတွေ့ရသောအခါ မည်သို့ မည်ပုံ စကား ပြောရပါ့မလဲဟု ဆာ ဒေးဗစ် တစ်ယောက် တွေးပူခဲ့ရ၏။ ဆာ ဒေးဗစ် သည် ဒါဂျီလင် လေဆိပ်၌ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်း၍ ခရီးသည်များ နားနေရာ အဆောင်သို့ အသွားတွင် ထိုပြဿနာမှာ အလိုအလျောက် ပြေလည်သွားသည်။ သူ့အား စောင့်နေသော မက် ရတ်လက်ချ်အား တွေ့လိုက်ရ၏။ မက်၏ ဘယ် ဘက်လက်ကို ကြီးသိုင်း၍ ထားရကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟဲလို မက်သယူး၊ ဒါက ဘာဖြစ်လာရ ပြန်တာတုံး၊ နောက်တစ်ခါ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်လာပြန်ပြီလား’

‘ဆိုပါတော့’

မက်က ပြီးပြီးရယ်ရယ်နှင့် ညာဘက်လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား လိုက်လာတဲ့ အတွက် သိပ်ကို ဝမ်းသာပါတယ် ဒေးဗစ်၊ ပြီး တော့ ဗစ်လည်း နေကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ စောင့်တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူးတဲ့’

ဒေးဗစ် အောဘက်သည် မက်၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်နေမိကြောင်း သတိပြုလိုက်မိ၏။

‘ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို တခြား လူတွေ မရောက်ခင် ကန်တက်ကို လေ ယာဉ်နှင့် ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ငါက ပထမဦးဆုံးပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါအတွက်လည်း ဝမ်းသာမိပါတယ်၊ ခင်ဗျားနှင့် ဗစ် နှစ်ယောက်တည်း သီးသီးသန့်သန့် တွေ့ခွင့်ရနိုင်တာပေါ့’

ဒေးဗစ် အောဘက်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် လျက်လိုက်၏။

‘မက်သယူး၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါကွာ၊ ဗီဗီယန် တစ်ယောက် ဒေါပွနေ သလား၊ ဒါမှမဟုတ်’

မက်က အားရပါးရ ပြုံး၍ ဆာ ဒေးဗစ်၏ ပခုံးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး လက် နှင့် သိုင်းဖက်လိုက်၏။

‘ဗီဗီယန်က သူ့အဖေကို ဖက်ပြီး မွေးမွေး ပေးချင်တာထက် မပိုပါဘူး လေ။ သူက သမားရိုးကျ ပုံစံအတိုင်း ငိုချင်တောင် ငိုလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီလို ပုံစံ ဟာ ဗြိတိသျှ လူမျိုးတွေရဲ့ စရိုက် မဟုတ်ပေမဲ့ အခြေအနေမှန်ကို ပြောပြတာ ပါ။ ကဲ လာဗျာ၊ ကန်တက်ကို သွားမယ့် လေယာဉ်ပျံပေါ် လိုက်ပို့ပေးပါရစေ’

‘မင်းကကော၊ မင်းက ဘယ်တော့မှ လာမှာလဲ’

‘နောက်ဆုံး အသုတ် ဧည့်သည်တော်တွေနှင့် အတူတူပေါ့’

ဗီဗီယန် တစ်ယောက် အားရပါးရ ငိုချမိသည့် အပြင် ဆာ ဒေးဗစ် ကိုယ်တိုင် လည်း မျက်ရည် မဆယ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဗီဗီယန်က မျက်ရည်စများကို လက်နှင့် သုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မတို့က ဗြိတိသျှ လူမျိုး သိပ်မပီသဘူးနော် ဒက်ဒီ’

‘အဲဒါကတော့ တကယ် ထူးဆန်းတယ်ကွာ၊ မက်သယူးနှင့် ငါ ဒါဂျီလင် မှာ တွေ့တုန်းက သူကလည်း အဲဒီအတိုင်း ပြောခဲ့သေးတယ်’

‘လုံးဝ မထူးဆန်းပါဘူး ဒက်ဒီ၊ မက်နှင့် ကျွန်မဟာ နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ စိတ်တူ ကိုယ်မျှ ရှိနေကြတယ်။ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် နီးပါးပဲ’

မျက်ရည်စများ ခန်းခြောက်သွားပြီ ဖြစ်သော ဗီဗီယန်သည် ဆာ ဒေးဗစ် ၏ ပါးပြင်ကို မွေးမွေးပေးလိုက်၏။

‘ဗစ်၊ အခု ငါ မှားပြီ ဆိုတာ သိပါပြီကွယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ငါ မှန်တယ် လို့ ထင်ခဲ့မိတာကိုး’

‘မဟာ ရာဂျာကြီးဆီ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ သူကလည်း ဒက်ဒီနှင့် သိပ်တွေ့ ချင်နေတယ်’

မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံ၍ ရောက်ရှိလာသူ နှစ်ဆယ့် ခုနစ်ဦး ရှိသည်။ လူမျိုး ပေါင်းစုံ ပါဝင်သည်။ အများစုမှာ ဘဏ်ကြီးများမှ ဝါရင့် ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌများ ဖြစ်ကြသည်။ ဂျက်ကော့ အင် အောဘက် ကုမ္ပဏီမှ အပ လန်ဒန် ရွှေ ဈေးကွက်မှ ကျန် ရွှေဒိုင် အဖွဲ့ဝင် ကုမ္ပဏီများကမူ ရွှေ

ရွှေကုန်သည်

အရောင်းအဝယ် ဌာနမှ လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူးများကို စေလွှတ်ကြသည်။ ဗြိတိန် လူမျိုး နှစ်ယောက်နှင့် အနောက် ဂျာမန် လူမျိုး တစ်ယောက် အပါအဝင် စီးပွားရေး ပါရဂူ ဆောင်းပါးရှင်များလည်း လာရောက်ကြသည်။

နာရယန်က ဧည့်သည်တော်များအား ခမ်းခမ်းနားနား တည်ခင်း ကျွေးမွေးသည်။

ထို့နောက် ဆာခါနာ ဝန်ကြီးချုပ်နှင့် ဆာခါနာ နိုင်ငံ၏ လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့ အကြီးအကဲတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးအား ယမန်နေ့ကမှ ခန့်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ကိုမူ တမင်တကာ ဖွင့်ဟ ပြောဆိုခြင်း မရှိပါချေ။

ဧည့်သည်တော်များအား ညီလာခံ ခန်းမဆောင် အတွင်းဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည့် အခါတွင်မှ အခမ်းအနား၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

နန်းတော်စောင့်တပ်မှ ယူနီဖောင်းဝတ် တပ်သားများသည် ညီလာခံ ခန်းမဆောင် ပတ်ပတ်လည်ရှိ နံရံ တစ်လျှောက်၌ စီတန်းပြီး ရပ်တန့်နေကြသည်။ တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ရှိနေသော ရွှေတုံး ရွှေခဲများနှင့် ရွှေမှုန့်များကို ခန်းမဆောင် အလယ်တွင် ခင်းကျင်း ပြသထား၏။

မက်က ဧည့်သည်တော်များကို ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက်သည်။

‘စတုရန်း မိုင် ၃၇ မိုင် ရှိတဲ့ အနက် စတုရန်းမိုင် တစ်မိုင် အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ နန်းမြေသိုက်က တူးဖော်လို့ ရတဲ့ ရွှေပမာဏဟာ မက်ထရစ်တန် တစ်တန်ထက် နည်းနည်းတောင် ပိုပါသေးတယ်။ တူးဖော်စရာ ကျန်တဲ့ နေရာတွေလည်း အများကြီး ရှိပါသေးတယ်။ တောင်မကြီးပေါ်နှင့် မြစ်ထဲမှာလည်း တူးဖော်လို့ ရနိုင်ပါသေးတယ်’

မက်သည် ကျောက်ခဲများအား တင်ပြထားသော စားပွဲဆီသို့ သွား၍

‘ဟောဒါတွေကတော့ တောင်မကြီးပေါ်က ယူလာတဲ့ ကျောက်ခဲ နမူနာတွေပါ။ အမှတ်တရ အနေနှင့် ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလောက်စီ ယူသွားနိုင်ကြပါတယ်။ အဲလေ ခင်ဗျားတို့ကတော့ ဒီကျောက်ခဲထဲမှာ ရွှေသားစစ်စစ် ဘယ်လောက် ပါဝင်တယ် ဆိုတာ စစ်ဆေးပြီး ကြည့်ချင်ကြမှာပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဓာတ်ခွဲကြည့်ရင် ရတဲ့ အဖြေကို ယုံကြည်ကြမှာတောင် မဟုတ်ဘူး’

ဧည့်သည်တော်များသည် ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် အံ့အားသင့်သည့် အမူအရာမျိုး မပြမိအောင် ကြိုးစား၍ ထိန်းသိမ်းနေကြရဟန် တူသည်။

ချေးငွေ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘဏ်အားလုံးမှ ကိုယ်စားလှယ်များက ချက်ချင်း ပင် ဆွေးနွေးလိုကြောင်း အရိပ်အမြွက် ပြောကြားလာကြ၏။ မက်က ထိုကိစ္စကို မဟာ ရာဂျာကြီးထံ အစီရင်ခံလိုက်သည်။ မဟာ ရာဂျာကြီးက ပြန်မေးလိုက်၏။

‘ဆာ ဒေးဗစ်က မင်းနှင့် ဆွေးနွေးဖို့ ကြိုးစားပြီလား’

‘မပြောသေးဘူး’

‘သူ ပြောလာတဲ့ အထိ စောင့်ပါဦးလေ’

‘တကယ်လို့ သူက ပြောမလာခဲ့ရင်ကော’

‘သူ ပြောလာလိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည်တယ် မက်သယူး၊ တကယ်လို့ သူ့ဘက်က စည်းကမ်းချက်တွေဟာ တခြား ဘဏ်တွေရဲ့ စည်းကမ်းနှင့် ယှဉ် ကြည့်ပြီး လက်ခံနိုင်လောက်တယ် ဆိုရင် ငါကတော့ သူနှင့်ပဲ ဆက်ဆံချင် တယ်’

မက်က တစ်စုံတစ်ရာ မပြောမိအောင် ချုပ်တည်းထားလိုက်သည်။ ဆာ ဒေးဗစ်က သူ့အား ယတိပြတ် ငြင်းဆန်လိုက်ပြီး ဖြစ်ရာ ငွေချေးဖို့ ကိစ္စကို ထပ်မံ ပြောဆိုလာလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်မိပါချေ။

နောက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဗီဗီယန်နှင့် မက်တို့ နေထိုင်ရာ နန်းတော်ထဲ ရှိ အဆောင်သို့ ဆာ ဒေးဗစ် လာရောက် လည်ပတ်ပြီး စကားစမြည် ပြောစဉ် အံ့သြဖွယ် စကားကို ဆိုတော့သည်။ ဆာ ဒေးဗစ်က စပြောသည်။

‘တို့တစ်တွေ ခုလို စုစုစည်းစည်း ဒီမှာ ထိုင်နေကြတာဟာ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို သင်ပုန်း ချေလိုက်ကြပြီ ဆိုတဲ့ သဘောကို ဆောင်တယ် မဟုတ် လား၊ အခု ငါက မဟာ ရာဂျာကြီးဆီ သတင်းစကား တစ်ခု ပါးလိုက်ချင်တယ်၊ ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီက မင်း လိုချင်တဲ့ ချေးငွေ မှန်သမျှကို ထုတ်ချေးဖို့ သဘော တူတယ်၊ ပထမဦးဆုံး မင်း စပြောခဲ့တဲ့ ဒေါ်လာ သန်း နှစ်ဆယ်ထက် ကျော်ရင် ကျော်ပေစေပေါ့’

မက်သည် သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ပြာခွက် အဖြစ် အသုံးပြုနေသော ကြွေပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထိုးချေပစ်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ဒေးဗစ်၊ မေးခွန်း တစ်ခုကိုတော့ တဲ့တိုး မေးလိုက်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားက ငါ လုပ်မိတာ မှားလေခြင်း ဆိုပြီး နောင်တ ရလာလို့ ပထမ ဆုံး ဖြတ်ချက်ကို ပြင်လိုက်တာလား’

ရွှေကုန်သည်

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ မင်း လာပြောကတည်းက ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ဆယ် ချေးဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ အဲဒီတုန်းက ငါ့အတွက် အကျိုး ရှိစေမယ့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု တစ်ခုလို့ ယူဆခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် ပို အကျိုး ကျေးဇူး ရှိလိမ့်မယ်လို့တောင် ငါ တွက်မိတယ်’

ဆာ ဒေးဗစ်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်၏။

‘မင်းကို ငါ ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းလွှတ်လိုက်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ပြန် အစ ဖော်စရာ မလိုဘူး ထင်ပါရဲ့’

ဗီဗီယန်က မပွင့်တပွင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဦးလေးကြီး မိုက်ကယ်ကြောင့်ပဲပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါက သူ့ဆန္ဒ အတိုင်း လိုက်နာမိခဲ့တယ်’

ဆာ ဒေးဗစ်က သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်၏။

‘အဲဒီ အချိန်က စပြီး မိုက်ကယ်လည်း သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်း ရ သွားပါပြီ၊ ငါလည်း ထိုနည်းငှင်းပဲပေါ့ကွာ၊ ကဲပါလေ၊ တို့ ပြောလက်စ စကား ကိုပဲ ပြန်ကောက်ရအောင်၊ အခု ငါက မင်းကို အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ သန်း နှစ် ဆယ် ချေးမယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ ငါ့အတွက် စီးပွားရေး အရ တွက်ခြေ ကိုက်မယ် လို့ ထင်လို့ပဲ၊ တခြား ဘာ အကြောင်းပြချက်မှ မရှိပါဘူး’

ဆာ ဒေးဗစ်သည် ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကို ဆေးပြင်းလိပ်ဘူးထဲမှ ထုတ်ယူ လိုက်ပြီးနောက် မီးမညှိသေးဘဲ ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘အခု ငွေချေးမယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စမှာ စည်းကမ်းချက် တစ်ခုတော့ ပါတယ်’

‘ဗျာ’

‘မင်းက ရွှေတွင်း တူးတဲ့ လုပ်ငန်းကို မြန်မြန် အကောင်အထည် ဖော် ပေးဖို့ သဘော တူရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေတွေကို ချက်ချင်း တင်မပို့သေးဘဲ အမြောက်အမြား ရလာမှသာ တင်ပို့ပေးရမယ်’

‘ခင်ဗျား စကားကို ကျုပ် နားမလည်ဘူး ဒေးဗစ်၊ အဲဒီလို အချိန် ဆွဲထား ရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘယ်လိုလဲ’

‘ရွှေဈေးကွက်က ဈေးနှုန်းကို ကိုင်လှုပ်လို့ ရတဲ့ ပမာဏ အထိ ဆာခါ နာက ရွှေထွက်စေချင်တယ်၊ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ရွှေဈေးကွက်မှာ ဝင် နှောင့်ယှက်နေတဲ့ ဈေးကစားသူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကို ကန်ထုတ် ပစ် လိုက်ချင်လို့ပဲ’

ခုမှပဲ မက် နားလည်တော့သည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘ရွှေ ဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်မယ် ဆိုတဲ့ ချားလ် စတားဒီးဗန်ရှဲ အကြံ အစည် ပျက်စီးသွားအောင်ပဲပေါ့’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့’

‘ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း သဘောနှင့် ပြောရရင် အခု ပြောတဲ့ စကား ကြောင့် ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် အလုပ် ဖြစ်ပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့’

ဆာခါနာ နိုင်ငံတွင် ရွှေတွင်း အသစ် တွေရှိပြီ ဆိုသော သတင်းသည် စာနယ် ဇင်းများ၌ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပါရှိလာသည်။ ရွှေတွင်းများမှ ရွှေများကို ထုတ် လုပ်ရန် အချိန် ယူရဦးမည် ဖြစ်ကြောင်း သတင်းတိုင်း၌ အဓိကထား၍ ဖော် ပြ ထားကြသော်လည်း ရွှေဈေးကွက်ကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ထိခိုက်စေသည်သာ တည်း။

ဆယ် အောင်စ၊ နှစ်ဆယ် အောင်စ၊ အောင်စ ဟစ်ရာ စသည်ဖြင့် နည်း နည်းပါးပါးစီ ဝယ်စုထားကြသူများသည် ကြောက်လန့်လာကြပြီး ပြန်ရောင်း ပစ်ကြ၏။ ရွှေ ရောင်းချလိုသူ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုများပြားလာသည်။ ရွှေ ဈေး ပိုယိုင်လာ၏။ မေလကုန်တွင် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်ရှိ ပေါက်ဈေးမှာ ၁၅၆ ဒသမ ၅၀ ဒေါ်လာသာ ရှိတော့သည်။ ဇွန်လကုန်တွင်မူ ၁၄၇ ဒေါ်လာ အထိ ကျဆင်းသွားသလို ရွှေဈေး ဆက်လက် ကျဆင်းမည့် အရိပ်လက္ခဏာ များကို တွေ့နေကြရဆဲပင်။

အမေရိကန် နိုင်ငံ၏ ထိပ်ပိုင်း အုပ်ချုပ်ရေး လောကတွင် ပြဿနာ မျိုးစုံနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရ၏။ ငွေကြေး ဖောင်းပွမှု၊ စီးပွားရေး ပျက်ကပ် ဖြစ်ပေါ်လာမှု၊ ဝါးတားဂိတ် အရေးအခင်းနှင့် အခြား နာမည် ပျက်စရာ ကိစ္စများကြောင့် ပြဿနာ မျိုးစုံမှာ ပို၍ ပို၍ ဆိုးရွားလာသည်။ သမ္မတ နစ်ဆင်၏ ‘စီးပွားရေး ပေါ်လစီသစ်’ မှာ လုံးဝ မအောင်မြင်ကြောင်း ထိပ်ပိုင်း အရာရှိကြီးများက မိုး လွန်မှ ထွန်ချ ဆိုသလို နှေးကွေး လေးလံစွာ နားလည် သဘော ပေါက်လာ ကြသည်။

အဆိုပါ ပေါ်လစီကို ပထမဦးစွာ ရေးဆွဲ တင်ပြလာသူမှာ ဒုတိယ ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီး အိုဝင် ရေနော်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြန် သတိရလာကြ၏။

ရွှေကုန်သည်

ယဇ်ပလ္လင်တွင် စတေးရန် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးတော့ လိုအပ်လာသည်။ အိုဝင် ရေနေော် နုတ်ထွက်ပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုလာကြ၏။ အိုဝင် ရေနေော် အဖို့ နုတ်ထွက် စာ တင်ရုံက လွဲ၍ အခြား နည်းလမ်း မရှိတော့ပါ။ နုတ်ထွက်ရင် ထွက်၊ မထွက်ရင် ထုတ်ပစ်မည်ဟု ရာဇသံ ပေးလာသောကြောင့်ပင်တည်း။

၁၉၇၄ ခုနှစ် ဇွန်လပိုင်းတွင် ထိပ်ပိုင်း အရာရှိ အတော် ခပ်များများ နုတ်ထွက်စာ တင်ကြ၏။ အဆိုပါ ဗရတ်သုတ်ခများ အကြားတွင် အိုဝင် ရေ နေော်၏ ကိစ္စကို စာနယ်ဇင်း ဆရာများ မျက်စိ လျှမ်းသွားကြသည်။ သို့သော် အကင်းပါးပြီး အနံ့ခံ ကောင်းသော ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးကမူ ထိုကိစ္စကို သတိ ထားလိုက်မိ၏။ သူက အိုဝင် ရေနေော်၏ အရှုပ်အရှင်းများကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်၍ စုံစမ်း စစ်ဆေးပေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဇွန်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ဆာခါနာ နိုင်ငံအား ရွှေတွင်း တူးဖော်နိုင်အောင် လွန် ခဲ့သော နှစ်လက ငွေချေးငှားခဲ့သူမှာ ၎င်းတို့ ကုမ္ပဏီပင် ဖြစ်ကြောင်း ဂျက်ကော့ အောဘက် အင် ကုမ္ပဏီက တရားဝင် ကြေညာသည်။ ဆာခါနာ နိုင်ငံ၏ ရွှေ ထုတ်လုပ်မှုမှာ တစ်လလျှင် သုံးတန် ဖြစ်ပြီး အဆိုပါ ရွှေများကို လစဉ် ၁၅ ရက်နေ့သို့ ရောက်ရှိတိုင်း ဆာခါနာမှ မှန်မှန်ကြီး သယ်ဆောင်လာမည် ဖြစ် ကြောင်း အဆိုပါ ကြေညာချက်တွင် ဖော်ပြ ပါရှိ၏။

ဇူလိုင်လ ၂ ရက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရွှေဈေးသည် ၁၃၈ ဒေါ်လာမျှ သာ ရှိတော့သည်။

သမ္မတ နစ်ဆင်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့် တောင်း၍ တင်ပြရန် ဆိုသော ကိစ္စမှာ အချည်း နှီးသာ ဖြစ်ကြောင်း ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီး ကောင်းစွာ သဘော ပေါက်သည်။ ဆိုးရွားသော ပြစ်မှုကြီးများကို ကျူးလွန်ကြောင်း စွပ်စွဲခံနေရသော သမ္မတ ကြီးသည် တစ်နေ့တခြား ပို၍ ပို၍ ဧကစာရီ ကျင့်သုံးလာသလို သူ ပေးသော အမိန့်များမှာလည်း ဩဇာ အာဏာ အပြည့်အဝ မပါရှိတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးသည် သမ္မတကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ တင်ပြ မည့် အစား အောက်လွှတ်တော်နှင့် ဆီးနိတ်မှ အမတ် ခေါင်းဆောင်များ၊ ပြည် ထောင်စု ဘဏ်မှ အရာရှိများနှင့် ဘဏ်အုပ်စု အချို့မှ ပုဂ္ဂိုလ် အချို့ကို ဖိတ်

မောင်မြင့်ကြွယ်

ခေါ်၍ ဆွေးနွေး တင်ပြသည်။ အိုဝင် ရေနေော် အကြောင်း စုံစမ်း ထောက်လှမ်း ခိုင်းရာမှ သိရှိလာရသော အချက်အလက်များကို ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးက ဖွင့်ချ လိုက်သည်။

‘အိုဝင် ရေနေော်ကို ချားလစ် စတားဒီးဗန်က ငွေပေးပြီး ဝယ်ထားတယ်၊ ချားလစ် စတားဒီးဗန်ကလည်း အရင်နှစ်က စပြီး ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊ ရွှေဈေးကွက်ကိုသာ တစ်ဦး တစ်ယောက်က ချုပ်ကိုင်လိုက် နိုင်မယ် ဆိုရင် တဖြည်းဖြည်း ယိုယွင်း ပျက်စီးစ ပြုနေတဲ့ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးဟာ လုံးဝ ပျက်ကပ်နှင့် ကြုံရတော့မှာပဲ၊ ပြီးတော့လည်း တစ်ကမ္ဘာ လုံးရဲ့ ငွေကြေး စနစ်တွေကို ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားစေလိမ့်မယ်’

ထို့နောက် သူက အကြံပြုချက်များကို တင်ပြသည်။

‘နှစ်မျိုး ဆောင်ရွက်သင့်တယ်လို့ ကျုပ် အကြံပြုပါတယ်၊ ပထမ တစ် ချက်ကတော့ အမေရိကန် နိုင်ငံသားတွေ ရွှေကို လက်ဝယ်မှာ စုဆောင်း မထားရ ဆိုတဲ့ ဥပဒေတွေကို ပယ်ဖျက် ပေးစေချင်ပါတယ်၊ ဒုတိယ အချက်ကတော့ အရန် အဖြစ် သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ရွှေတွေထဲက ရွှေ အောင်စ တစ်သန်းကို ပုဂ္ဂလိက ဈေးကွက်မှာ ချရောင်း စေလိုပါတယ်၊ အဲဒီလို ရွှေတွေ ရောင်းမယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ဒီနှစ်ကုန်လောက်မှာ လူသိရှင်ကြား ကြေညာပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မတိုင်ခင်မှာတော့ သိသင့်တဲ့ လူတွေကို လက်သိပ်ထိုး သတင်း ဖြန့်ချိ ပေးလိုက်ပါ့မယ်’

ချားလစ် ဂျော်ဒန် စတားဒီးဗန် အနေနှင့် ဒီတစ်ပွဲတွင် ရှုံးပြီဟု ဝန်ခံရတော့ သည်။ ဆာခါနာမှ ထွက်ရှိသော ရွှေပမာဏသည် များပြားလှသည်။ ထို့အတူပင် အမေရိကန် အစိုးရက အရန် ရွှေများကို ချရောင်းမည် ဆိုသော ကိစ္စမှာလည်း ကောလာဟလ မဟုတ်ပြန်ချေ။ ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ရန် လုံလောက်သော ရွှေပမာဏအား ဝယ်ယူ စုဆောင်းထားရန် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပါချေ။

သူက ရှိတ် နဆစ်နှင့် ဆွေးနွေးသည်။

‘နဆစ်၊ တို့တစ်တွေ အရှုံးပေးသင့်ပြီ၊ ရှိသမျှ ရွှေတွေကို ချရောင်းပစ်ပြီး မြှုပ်နှံထားတဲ့ ငွေထဲက ရတတ်သမျှကို ပြန် အဖတ်ဆယ် ယူရတော့မှာပေါ့ကွာ’

ရှိတ် နဆစ်က စတားဒီးဗန်ကို အထင်သေးသော လေသံနှင့် ပြန်ဖြေလိုက် ၏။

ရွှေကုန်သည်

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကတည်းက ကျုပ် ပြန်ရောင်းနေတာဗျ၊ ဒီမှာ စီဂျေ၊ ခင်ဗျား ဝယ်နေတဲ့ ရွှေ အများစုဟာ ကျုပ် ရောင်းတဲ့ ရွှေတွေပဲ’

‘ခင်ဗျားက နောက်ပြောင်နေတာပါ’

‘ကျုပ် ဘယ်လောက်တောင် အတည်ပေါက် ပြောနေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိအောင် မပြောရသေးဘူး၊ ရွှေဈေးကွက်ကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူး၊ အဲဒီ စီမံချက်ကြောင့် ကျုပ် နှစ်နာသွားမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားက ကျုပ် ထက် ပိုနှစ်နာသွားလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောဖူးသားပဲ’

၁၉၇၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၅ ရက်နေ့တွင် ရွှေဈေးသည် ၁၃၁ ဒသမ ၅၀ ဒေါ်လာ အထိ ထိုးကျသွား၏။

ထို့နောက် ငါးရက် ကြာသောအခါ ဟာဂျာ နိုင်ငံ၏ စော်ဘွားဖြစ်သူ ရှိတ် နဆစ် ရာမန်သည် ဟာဂျာ နိုင်ငံတွင် ရှိနေသော အမေရိကန် အင်ဇိုင်း ရေနံ ကုမ္ပဏီပိုင် ပစ္စည်း အဝဝကို ပြည်သူပိုင် သိမ်းလိုက်ကြောင်း အမေရိကန် နိုင်ငံထုတ် သတင်းစာကြီးများက မျက်နှာဖုံး သတင်းအဖြစ် ဖော်ပြခဲ့ကြ၏။

ဝေါလ်စထရီ ဂျာနယ် သတင်းစာကမူ

‘အမီနိုကိုသည် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်နဲ့ မိသားစု၏ ချုပ်ကိုင်မှု အောက် တွင် ရှိသော အမေရိကန် ရေနံ လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဟာဂျာ နိုင်ငံ က ပြည်သူပိုင် သိမ်းလိုက်သောကြောင့် စတားဒီးဗန်နဲ့ အုပ်စုတွင် ဒေါ်လာ သန်း နှစ်သောင်း ငါးထောင် (နှစ်ဆယ့်ငါး ဘီလီယံ) နှစ်နာဖွယ် ရှိသည်။’

ဆာ ဒေးဗစ် အောဘက်သည် ဇူလိုင်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ဆာခါနာသို့ ပြန် လည် ရောက်ရှိလာ၏။ ဗီဗီယန်နှင့် မက်သယူးတို့က လေဆိပ်တွင် လာရောက် ကြိုဆိုကြသည်။ များမကြာမီ ဤ လေဆိပ်သည် သာမန် လေဆိပ် ဘဝတွင် ရှိနေတော့မည် မဟုတ်ဟု မက်က ကြွားလိုက်၏။

‘ကွန်ကရီခင်း လေယာဉ်ပြေးလမ်းကိုတောင် စဖောက်နေပြီ’

ဗီဗီယန်ကလည်း ထပ်ဖြည့်စွက်သည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘နောက် သုံးလေးလ ကြာရင် ကန်တက်ကို သွားတဲ့ လမ်းကိုလည်း ကတ္တရာ ခင်းတော့မှာ ဒက်ဒီရဲ့’

နောက်တစ်နေ့ ညတွင် နန်းတော်ဝင်းရှိ ဥယျာဉ်အား ထိန်ထိန်ညီးအောင် မီးပုံး တစ်ထောင်ဖြင့် ဆင်ယင် ထွန်းညှိထားသည်။ ငွေလင်ပန်းများဖြင့် ထည့်ထားသော အလှူပယ် ပေါလှသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကြောင့် ညွတ်အိနေသော စားပွဲများ နောက်တွင် ဧည့်သည်တော်ပေါင်း ငါးရာသည် ဥယျာဉ်တော်တွင်းရှိ မြက်ခင်းပေါ်၌ ထိုင်နေကြ၏။

ဆာ ဒေးဗစ် အောက်သည် ဂုဏ်ပြု ဧည့်သည်များ အတွက် နေရာ ချထားပေးလေ့ ရှိသော မဟာ ရာဂျာကြီး၏ ညာဘက်တွင် ထိုင်ခွင့်ရ၏။ ဗီဗီ ယန်နှင့် မက်တို့ကမူ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ခွင့် မရကြချေ။ မဟာ ရာဂျာကြီး၏ စားပွဲရှေ့ မြက်ခင်းပေါ်၌ ချထားသော ကူရှင် အခင်းပေါ်၌သာ ထိုင်ကြရသည်။ ဇာနား ကွပ်ထားသော အဝတ် တစ်ထည်ကို ၎င်းတို့၏ ရှေ့၌ ဖြန့်ခင်းထား၏။ ထိုအဝတ်ပေါ်တွင် ပန်းကန် နှစ်ချပ်နှင့် ဖန်ခွက် နှစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ပန်းကန် ထဲတွင် မုယော ဆန်နှင့် ကျိုချက်ထားသော နို့ယာဂု ရှိပြီး ဖန်ခွက်ထဲတွင် ဆိတ်နို့ ထည့်ထားသည်။

ဆာ ဒေးဗစ်သည် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး နာရယန်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘တော်ကြီးဘုရား၊ ဒီကနေ့ ကျင်းပတဲ့ ပွဲမှာ နိမိတ်ပုံတွေ ပါတယ် ဆိုတာ နားလည်မိပေမဲ့ ကျုပ် ကောင်းကောင်း သဘော မပေါက်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ်သမီးနှင့် မက်သယူးတို့က ဘာဖြစ်လို့ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်နေကြရတာလဲ’

နာရယန်က ဖြေလိုက်သည်။

‘ဗီဗီယန်က ခင်ဗျား သမီး ဆိုတော့ ခင်ဗျား ရှေ့တည့်တည့်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ နိမ့်တဲ့ နေရာမှာ ထိုင်ခိုင်းထားတယ်။ မက်သယူးကျတော့ အဖေ အမေ မရှိရှာဘူး။ ကျုပ်က သူ့အဖေ နေရာမှာ ဝင်ယူလိုက်လို့ သူက ကျုပ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်ရတယ်’

‘အဲဒါတွေက ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်မှု ရှိစေပါသလဲ ဆိုတာကို သိပါရစေ’

‘မိဘတွေကို အရိုအသေ ပြုတယ် ဆိုတဲ့ နိမိတ်ပုံ ဖော်ဆောင်ချက်ပါပဲ။ သူတို့ဆီမှာ စားစရာ သောက်စရာ ဆိုလို့ နို့ထမင်းနှင့် ဆိတ်နို့ပဲ ရှိမယ်။ အဲဒါ

ရွှေကုန်သည်

ကလည်း နိမိတ်ပုံ တစ်ခုပါပဲ။ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စားကောင်း သောက်ဖွယ် တွေကို အလျှံပယ် စားသောက် နေကြတဲ့ အချိန်မှာ ထမင်းရည်လောက်သာ လျက်ရပေမဲ့ ပျော်ရွှင်သူခကို ရရှိနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ’

‘တော်ကြီးဘုရားက ခုလို ရှင်းပြလိုက်တော့ တော်တော်ကလေး နားလည် သဘော ပေါက်သွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မေးစရာ မေးခွန်း တစ်ခု ကျန်ရှိနေ ပါသေးတယ်။ တော်ကြီးဘုရားက ကျုပ်ဆီကို ပို့တဲ့ ရေဒီယို သံကြီးထဲမှာ ကျုပ် အတွက် ဂုဏ်ပြုတဲ့ အခမ်းအနားလို့ ဆိုတယ်။ အခု ဒီရောက်လာတော့ မက်သယူးနှင့် ကျုပ်သမီးတို့ကသာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အခမ်းအနား တစ်ခုရဲ့ အဓိက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အဖြစ် လာတွေ့ နေရတယ်’

နာရယန်က မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ် ခတ်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

‘ဆာခါနာရဲ့ ခုလို အခမ်းအနားမျိုးတွေမှာ မိန်းကလေးရဲ့ ဖခင်ဟာ ဂုဏ် ပြုခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ ဆာ ဒေးဗစ်ရဲ့’

ဆာ ဒေးဗစ် တစ်ယောက် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသေးသည်။

‘အဲလေ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ’

မဟာ ရာဂျာကြီးက အားပါးတရ ပြောလိုက်သလို အားရပါးရ ပြုံးလိုက် ပြန်၏။

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ ရေဒီယို အော်ပရေတာတွေဟာ တစ်ခါတလေကျရင် သတင်း ပို့တဲ့ နေရာမှာ စာလုံးတွေ ဝါကျတွေကို မေ့ကျန်ခဲ့တတ်ကြတယ်။ အခုလည်း ဒီ အခမ်းအနားဟာ မြန်းတဲ့ အခမ်းအနား ဆိုတာ ခင်ဗျားဆီ ပါမသွားဘူး ထင်တယ်’

ဆာ ဒေးဗစ် ပါးစပ် ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားရရှာ၏။

‘ဘယ်လို အခမ်းအနားမျိုးပါလဲ တော်ကြီးဘုရား’

နာရယန်က ဝိုင် အရက်ခွက်ကို မြှောက်ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

‘မြန်းတဲ့ အခမ်းအနားလေ။ ဆာခါနာ ဥပဒေ အရ ဆိုရင် ကျုပ်က ရှင် ဘုရင် ဆိုတော့ ဂါထာလေး တစ်ပုဒ် ရွတ်လိုက်ရုံနှင့် အမျိုးသား အမျိုးသမီး မောင်နှံ တစ်သွယ်ဟာ ထိမ်းမြား လက်ထပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားကြတယ်’

မက်က ဗီဗီယန်ကို တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်၏။

‘ချစ်ချစ်၊ မင်း အဖေကို ကြည့်စမ်း၊ သူ တံတွေး သီးနေပြီ ထင်တယ်’

မောင်မြင့်ကြွယ်

‘ဒါဆိုရင် တစ်ခုပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မဟာ ရာဂျာကြီးက ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ ထင်တာပဲ’

‘သူ ချောင်းဆိုးနေတာ ရပ်သွားပြီ’

‘ကျွန်မ သူ့ကို မော့မကြည့်ရဲဘူး မက်၊ သူ အခု ဘာလုပ်နေသလဲ’

‘သူက မဟာ ရာဂျာကြီးရဲ့ နားနားကို ကပ်ပြီး စကား တိုးတိုးကလေး ပြောနေတယ်’

‘သူ ဘာပြောနေသလဲ ဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ကုန်ခန်းခန်း သိချင် လိုက်တာရှင်’

‘ကိုယ်လည်း သိချင်တယ်’

များမကြာခင် သူတို့ သိခွင့်ရကြ၏။

နာရယန်က လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ဧည့်သည်တော် အား လုံး ငြိမ်သက်သွားကြ၏။ အစားအသောက်များကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သယ်ပို့ နေသော ကြက်သွေးရောင် တူညီဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် စားပွဲထိုးများသည် ရောက်ရာ နေရာတွင် ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ဆာခါနာ နိုင်ငံ၏ မဟာ ရာဂျာ ဖြစ်တော်မူသော နာရယန် မဟိန္ဒရာ ကရမ်ချတ်သည် ဂါထာ တစ်ပုဒ်ကို စတင် ရွတ်ဆိုလေတော့သည်။

အောက်ခြေ မှတ်စု

ဤစာအုပ်၏ အဖွင့် စာရွက်များတွင် စာရေးသူ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ၁၉၇၄ ခုနှစ် အတွင်းက ကမ္ဘာ့ ရွှေဈေးကွက်အား လွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးပမ်းချက် မှာ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ကိစ္စ တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ ကိစ္စကို အခြေခံ၍ ဤစိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်းကို တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ့် တကယ်တွင်မူ ရွှေဈေးကွက်အား ချုပ်ကိုင်ရန် ဆိုသည့် ကိစ္စမှာ ပျက်ပြားသွားခဲ့ပြီး စာရေးသူက ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်နှင့် ရိုတ် နဆစ်ဟု မှည့် ခေါ်ထားသူများသည် ဒေါ်လာ သန်း ထောင်ပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။ ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်သည် ထိုကိစ္စ ပျက်ပြားသွားသည့် အတွက် ထိခိုက် ဆုံး ရှုံးသွားသည်မှာ မှန်သော်လည်း ၎င်းအား ချွတ်ခြုံကျသွားစေသည်တော့ မဟုတ်။ စတားဒီးဗန် မိသားစုသည် အလွန်တရာ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာလှသဖြင့် ထိုကဲ့ သို့သော ဆုံးရှုံးမှုမျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်ရသည့် တိုင်အောင် ဖြိုမည့် မိသားစု မဟုတ်ပါချေ။

တစ်ဖန် အစိုးရ၏ ထိပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းများ အတွင်း အပြောင်း အလဲများ ဖြစ်သွားသောကြောင့် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်အား ထိခိုက်စေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဝါရှင်တန်ရှိ ထိပ်ပိုင်း ရာထူးများတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသူ အခြား အိုင် ရေနေရာများ အမြောက်အမြား ကျန်ရှိ နေသေးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ရွှေဈေးကွက် အနေနှင့်မူ တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်းက ချုပ်ကိုင် ထား နိုင်မည့် အနေအထားမှ လွတ်မြောက်သွားသည်။ ကမ္ဘာ တည်သရွေ့ ရှိနေ မည် ဖြစ်သော ဝယ်လိုအားနှင့် ရောင်းလိုအားပေါ်တွင် အခြေခံသည့် ဥပဒေသ အရ ဈေးနှုန်း အမျိုးမျိုး ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်နေမည်သာတည်း။

ဤစာအုပ်အား ရေးသားနေချိန်၌ ရွှေဈေးသည် လန်ဒန် ရွှေဈေးကွက်၌ ဒေါ်လာ ၁၆၀ မှ ၁၇၀ နှုန်းထား တစ်ဝိုက်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိနေသည်။

မောင်မြင့်ကြွယ်

စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ အခြေအနေ မကောင်းသေးခြင်း၊ အမေရိကန် ဒေါ်လာ နှင့် အခြား ငွေကြေးများ အပေါ် ယုံကြည်မှု နည်းပါးလာခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ထိုအဆင့်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မရေမတွက်နိုင်သော လူအများစုသည် ညှို့ယူ ဖမ်းစားတတ်သော ရွှေ ၏ လျှို့ဝှက် နက်နဲမှု အရှိန်အဝါ အောက်မှ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ ရှိနေကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက ရွှေသည် မည်သည့် အခါတွင်မျှ တန်ဖိုး မကျနိုင်ဟု ယူဆ ထားကြသည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စမှာ ငြင်းစရာ ခုံစရာကောင်းသော အချက် တစ်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် ရွှေကို ငွေကြေး အဖြစ် အသိအမှတ် မပြုကြချေ။ လက်တွေ့ကျကျ တင်ပြရမည် ဆိုပါက ရွှေသည် အသုံးဝင်သော ကုန်ပစ္စည်း သတ္တု တစ်မျိုးသာ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး တစ်ချက်ကို တင်ပြပါဦးမည်။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ နှစ်ဆန်းပိုင်းမှ စ၍ အမေရိကန် နိုင်ငံသားများသည် ရွှေဝယ်ခွင့်၊ ရောင်းချခွင့်နှင့် စုဆောင်း သိမ်းဆည်းခွင့်များ စတင် ရရှိလာကြသည်။

အမေရိကန် အများစုသည် ငွေကြေး ဖောင်းပွမှုကို ကာကွယ်သည့် အနေ ဖြင့် ရွှေ အမြောက်အမြား ဝယ်ယူ စုဆောင်းကြလိမ့်မည်ဟု ပုရောဟိတ်များက ကြိုတင် ဟောကိန်းထုတ်ကြ၏။ အမေရိကန် နိုင်ငံသားများသည် ပုရောဟိတ် ကြီးများအား စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းသွားစေသည်။ ယနေ့ အထိ ၎င်းတို့ ဝယ်ယူ စုဆောင်းနေကြသော ရွှေပမာဏမှာ မဖြစ်စလောက်မျှသာ ရှိသေးသည်။

အမေရိကန် နိုင်ငံသားများသည် ရွှေ၏ ညှို့ယူ ဖမ်းစားမှု အရှိန်အဝါ အောက်သို့ အရောက် မခံကြသည်မှာ ချီးကျူးဖွယ်ရာပင်။ တစ်နည်းဆိုရသော် လက်လုပ် လက်စား သာမန် အမေရိကန် နိုင်ငံသား အများစုသည် ချားလ်စ် စတားဒီးဗန်၊ အိုဝင် ရေနောနှင့် ရှိတ် နဆစ်တို့လို ‘သာယာစီး ဝင်ကစွပ်’ များထက် အနာဂတ် အမေရိကန် နိုင်ငံနှင့် ၎င်း၏ စီးပွားရေး ခိုင်မာ တောင့် တင်းမှု အပေါ် ပိုမို၍ အယုံအကြည် ရှိကြခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်တန်ရာသည်။

ဂျီနသန် ဘလက်